

ΚΩΣΤΑΣ ΒΟΥΛΑΖΕΡΗΣ

Η Σαγήνη του Κρυστάλλου

Μια Ιστορία από το
Θρυμματισμένο Σύμπαν

© Κώστας Βουλαζέρης

<http://www.fantastikosorizontas.gr/kostasvoulazeris>

ISBN: 978-618-5031-48-0

Για τα πνευματικά δικαιώματα αυτού του κειμένου ισχύουν οι όροι του Creative Commons – **<http://creativecommons.org/licenses/by-nc-nd/3.0/gr/>**

- Επιτρέπεται να το διανέμετε ελεύθερα, στην παρούσα του μορφή και μόνο.
- Δεν επιτρέπεται να το τροποποιήσετε ή να το αλλοιώσετε με οιονδήποτε τρόπο.
- Δεν επιτρέπεται να το χρησιμοποιήσετε για διαφημιστικούς ή εμπορικούς λόγους.

Αυτό το βιβλίο είναι λογοτεχνικό. Όλα τα ονόματα, τα πρόσωπα, και οι καταστάσεις είναι φανταστικά ή χρησιμοποιούνται με φανταστικό, λογοτεχνικό τρόπο. Οποιαδήποτε ομοιότητα με αληθινά ονόματα, πρόσωπα, ή καταστάσεις είναι καθαρά συμπτωματική.

Διαβάστε περισσότερες ιστορίες από το

Θρυμματισμένο Σύμπαν

δωρεάν στο

www.fantastikosorizontas.gr/kostasvoulazeris/thrymmatismeno_sympan

Η Σαγήνη του Κρυστάλλου

Μια ιστορία από το Θρυμματισμένο Σύμπαν

ΚΩΣΤΑΣ ΒΟΥΛΑΖΕΡΗΣ

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

1: Η Κρυσταλλική Δομή των Όντων

Πρώτη φορά που είδε την κρυσταλλική δομή των όντων γύρω του ήταν νεαρός και είχε μόλις βιάσει μια γυναίκα τρία χρόνια μεγαλύτερή του.

Η εμπειρία τον ξάφνιασε. Προς στιγμή δεν ήξερε αν ονειρευόταν ή όχι. Δεν είχε την παραμικρή ιδέα τι ακριβώς συνέβαινε. Ήταν, όμως, κάτι το *υπέροχο*. Ήταν κάτι που άρπαξε, έκλεψε, την ψυχή του αμέσως. Ακόμα κι όταν η γυναίκα που είχε μόλις βιάσει τον χτύπησε στ'αρχίδια κι άρχισε να τον ξυλοκοπά, εκείνος εξακολουθούσε να είναι συνεπαρμένος από το μαγευτικό όραμα: από την κρυσταλλική δομή των όντων, όπως πολύ σύντομα θα την αποκαλούσε. Δεν αντιστάθηκε καν στην εξαγριωμένη γυναίκα που τον έδερνε και τον έβριζε και, τελικά, τον άφησε μελανιασμένο και ματωμένο σ'εκείνο το σκιερό σοκάκι πίσω από το μπαρ.

Ο Καρνάδης έμεινε ξαπλωμένος στο βρόμικο πλακόστρωτο, ατενίζοντας μια γάτα που επίσης τον ατένιζε. Αλλά δεν έβλεπε τη γάτα όπως θα την έβλεπε συνήθως: έβλεπε την κρυσταλλική της δομή – και ήταν γοητευτική. Ο Καρνάδης γνώριζε, ξαφνικά, πράγματα για τη γάτα που αλλιώς θα ήταν αδύνατον να γνωρίζει· τα έβλεπε γραμμένα μέσα στην κρυσταλλική της δομή, όπως θα έβλεπε κανείς τα εντόσθια ή την καρδιά ή τους πνεύμονες ενός ανοιγμένου πτώματος, ή ενός διαφανούς ζωντανού σώματος – ενός σώματος από γυαλί. Ο Καρνάδης ήξερε ότι η γάτα είχε πριν από λίγο φάει μισό ποντίκι· ήξερε ότι τον κοίταζε με κάποιο φόβο· ήξερε ότι είχε δεχτεί μια γρατσουνιά πρόσφατα από μια άλλη γάτα...

Αλλά η κρυσταλλική όραση δεν κράτησε για πάντα. Σταδιακά υποχώρησε, και ο Καρνάδης άρχισε πάλι να βλέπει τα όντα της Σεργήλης κανονικά, όπως ένας συνηθισμένος άνθρωπος.

Κι αυτό τον ενοχλούσε. Κυρίως επειδή δεν ήξερε τι να κάνει για να ξαναδεί την κρυσταλλική δομή.

Οι μέρες του περνούσαν γκρίζες και βαρετές μέσα στη Θακέρκοβ, ενώ αναρωτιόταν τι ήταν αυτό που του είχε συμβεί εκείνη τη νύχτα. Έφταιγε μήπως κάτι που είχε πει προτού ορμήσει στη γυναίκα που δεν ήξερε καν το όνομά της; Δοκίμασε, αρκετές φορές, αρκετές νύχτες και απογεύματα, να πει ακριβώς τα ίδια ποτά, αλλά τίποτα δεν συνέβη. Απλώς μεθούσε λιγάκι.

Αναρωτήθηκε, μετά, μήπως έφταιγε κάτι που είχε κάνει εκείνη η γυναίκα, και προσπάθησε να την ξαναβρεί. Δεν τα κατάφερε, όμως. Δεν ερχόταν πια σ'εκείνο το μπαρ του Λημεριού.

Ο Καρνάδης αναρωτήθηκε, τελικά, μήπως ήταν η ίδια η πράξη του βιασμού που είχε κάνει την κρυσταλλική δομή να παρουσιαστεί εμπρός του. Το αμφέβαλλε, βέβαια – του φαινόταν περίεργο να ισχύει κάτι τέτοιο – μπορούσε, όμως, να το αποκλείσει;

Περίπου έναν χρόνο ύστερα από εκείνο το περιστατικό με τη γυναίκα που ήταν μεγαλύτερή του, ο Καρνάδης άρχισε να επισκέπτεται ένα άλλο μπαρ, στη Γωνιά αυτή τη φορά, προσπαθώντας να βρει την ευκαιρία για να στριμώξει κάποια. Και η ευκαιρία δεν άργησε να του δοθεί. Έχοντας μεθύσει μια κοπέλα, που ήταν της ηλικίας του, την πήρε από το μπαρ και την πήγε σ'έναν μικρό κήπο πίσω από μια παλιά πολυκατοικία. Ο έρωτας μεταξύ τους είχε ήδη φουντώσει, και η κοπέλα δεν ήταν διστακτική. Τον ήθελε μέσα της· ήταν καταφανές. Ο Καρνάδης δεν μπορούσε να την εξαναγκάσει γιατί δεν προέβαλλε καμία αντίσταση.

Αλλά εκείνος ζητούσε αντίσταση. Κάτι μέσα του του έλεγε ότι αυτό ήταν το κλειδί που θα ξεκλείδωνε την πόρτα του κρυσταλλικού κόσμου.

Έτσι, άρχισε να τη χτυπά καθώς την έσπρωξε απότομα στο έδαφος του κήπου, επάνω στα χόρτα και στο μαύρο χώμα. Η κοπέλα τρόμαξε, και αντιστάθηκε. Επιτέλους, αντιστάθηκε! Ο Καρνάδης, χαστουκίζοντάς την άγρια, την κράτησε κάτω, στη γη, ανάσκελα· σήκωσε τη φούστα της, έσκισε τη λεπτή περισκελίδα, και την καβάλησε, ενώ εκείνη έκλαιγε και, προσπαθώντας να τον απωθήσει, του ζητούσε να σταματήσει. Ο Καρνάδης δεν σταμάτησε· και, καθώς έφτανε στην κορύφωσή

του, η κρυσταλλική δομή παρουσιάστηκε ξανά. Είδε την κοπέλα από κάτω του όπως δεν θα μπορούσε ποτέ πριν να τη δει. Γνώριζε παράξενα πράγματα για εκείνη: πράγματα που, κανονικά, δεν θα έπρεπε να γνωρίζει. Μπορούσε να διαβάσει τον τρόπο και τον πόνο της· μπορούσε να διακρίνει τα ποτά του μπαρ μέσα της, καθώς και το φαγητό που είχε φάει πιο πριν· καταλάβαινε ότι ακόμα αισθανόταν άσχημα για κάτι καυστικά σχόλια της αδελφής της...

Ο Καρνάδης αποτραβήχτηκε από πάνω της, κι εκείνη κουλουριάστηκε, κλαίγοντας και τρέμοντας. Δεν ήταν τόσο δυνατή όσο η άλλη γυναίκα που είχε βιάσει, η οποία αμέσως του είχε χιμήσει. Ο Καρνάδης κοίταξε γύρω του, αλλά δεν είδε την κρυσταλλική δομή γιατί δεν υπήρχαν τώρα εκεί ούτε ζώα ούτε άνθρωποι.

Χωρίς δισταγμό έφυγε από εκείνο το μέρος κι άρχισε να περιπλανιέται στους νυχτερινούς δρόμους της Θακέρκοβ, αντικρίζοντας πράγματα που ποτέ δεν θα φανταζόταν. Διακρίνοντας πράγματα μέσα από τα πράγματα.

Είδε έναν σκύλο να διασχίζει ένα σοκάκι και, από την κρυσταλλική του δομή, κατάλαβε ότι ήταν πεινασμένος και κρύωνε. Είδε ένα πουλί γαντζωμένο σ'ένα περβάζι και ήξερε ότι, πριν από λίγο, είχε φάει σπόρους και κάτι (τι;) το είχε τρομάξει. Είδε έναν άντρα πάνω σ'ένα δίκυκλο, και κατάλαβε ότι ήταν πιεσμένος και αγχωμένος, και ότι είχε κρυολογήσει. Είδε μια γυναίκα καθισμένη σ'ένα παγκάκι σε μια σκιερή γωνία, να καπνίζει, και ήξερε ότι ήταν μεθυσμένη και στεναχωρημένη για κάποιο λόγο, ενώ μπορούσε επίσης να διακρίνει και τον καπνό που είχε συγκεντρωθεί μέσα της από το τσιγάρο. Είδε ένα ζευγάρι να διασχίζει την Οδό Καιροσκόπου, χέρι-χέρι, και καταλάβαινε ότι, πριν από κανένα μισάωρο, οι δυο τους είχαν κάνει έρωτα πίνοντας κρασί.

Ο Καρνάδης περιπλανιόταν στη Θακέρκοβ προσπαθώντας να διατηρήσει την κρυσταλλική όρασή του. Προσπαθώντας να μην τη χάσει. Να την κρατήσει για πάντα δική του. Ένα αιώνιο δώρο από τους θεούς.

Αλλά, προτού ξημερώσει, η μυστηριακή ματιά είχε χαθεί. Ο Καρνάδης δεν μπορούσε πλέον να βλέπει την κρυσταλλική δομή των όντων.

Κι αυτό τον βασάνιζε ξανά. Όσο περνούσαν οι μέρες, ολοένα και περισσότερο.

Αλλά τι μπορούσε να κάνει; Έπρεπε πάλι να βιάσει;

Αναρωτιόταν αν ήταν δυνατόν κάποιος να του δώσει εξήγηση για όλα τούτα. Αλλά δεν μπορούσε να πάει στους μάγους της Μαγικής Ακαδημίας της Θακέρκοβ, ή σε οποιονδήποτε άλλο μάγο, γιατί δεν είχε να ξοδεύει τόσα λεφτά. Ένας απλός αχθοφόρος ήταν. Επιπλέον, θα δίσταζε να παραδεχτεί ότι έπρεπε να βιάσει για να αποκτήσει την κρυσταλλική όραση. Κι αυτός ήταν κι ο λόγος που δεν πήγαινε, τουλάχιστον, να μιλήσει στις ιέρειες της Αρτάλης. Οι ιέρειες της Αρτάλης θα τον έβλεπαν σαν τέρας, αν καταλάβαιναν τι πραγματικά συνέβαινε. Και ο Καρνάδης αμφέβαλλε ότι θα κατάφερνε να τους κρύψει την αλήθεια, γιατί είχε ακούσει ότι μπορούσαν, με τη χάρη της θεάς τους, να αντιληφτούν τα ψέματα.

Επομένως, μόνο ένας δρόμος νόμιζε πως του απέμενε. Να επισκεφτεί κάποιον ιερωμένο της Λόρκης, της Κυράς της Απάτης, της Αρχόντισσας της Τύχης. Οι ιερείς και οι ιέρειές της δεν είχαν τους ίδιους ηθικούς φραγμούς όπως οι ιέρειες της Αρτάλης. Και πάλι, όμως, ο Καρνάδης δεν σκόπευε να πάει να βρει ιέρεια, φυσικά. Ρωτώντας μέσα στο Λημέρι, στις αποβάθρες του οποίου εργαζόταν, κατάφερε να εντοπίσει έναν ιερέα της Λόρκης και, ένα απόγευμα, τον επισκέφτηκε φορώντας κάπα με την κουκούλα σηκωμένη ώστε να κρύβει το πρόσωπό του στη σκιά.

Ο ιερέας, ένας κοντός άντρας που ανήκε στη συμμορία των Γοργοπόδαρων, καθόταν οκλαδόν πάνω σ'έναν χαμηλό τοίχο, πλάι σ'ένα περιπτερο όπου κυρίως αγόραζαν μικροπράγματα οι Γοργοπόδαροι· οι άλλοι – είτε άνθρωποι συμμοριών είτε όχι – δεν ζύγωναν. Καθώς ο Καρνάδης πλησίαζε, ορισμένοι Γοργοπόδαροι τον λοξοκοίταζαν προσπαθώντας να τον κόψουν, να καταλάβουν αν ήταν από άλλη συμμορία. Ο Καρνάδης ήταν από άλλη συμμορία: από τους Κουρδισμένους – μια συμμορία μεγαλύτερη από τους Γοργοπόδαρους – αλλά δεν είχε πάνω του τίποτα που να το δείχνει αυτό, κι ακόμα και η όψη του ήταν κρυμμένη στη σκιά.

«Εσύ είσαι ο ιερέας της Λόρκης;» ρώτησε τον κοντό, γαλανόδερμο άντρα πάνω στον χαμηλό τοίχο. Τα πράσινα μαλλιά του ήταν φτιαγμένα να καρφάκια, και η γενειάδα του μυτερή και μακριά ως τη μέση του.

«Γιατί ρωτάς;» Ο κοντός άντρας κάπνιζε ένα μακρύ τσιγάρο που μύριζε παράξενα.

«Θέλω να μου λύσεις μια απορία.»

«Δε λύνω απορίες.»

«Θέλω μια απάντηση να μου δώσεις!»

«Ούτε απαντήσεις δίνω. Εκτός αν δω ήλιους να χορεύουν.» Χαμογέλασε πίσω απ'τον καπνό με μαυρισμένα δόντια.

Ο Καρνάδης έβγαλε ένα κέρμα του ενός ήλιου από την τσέπη του, κρατώντας το ανάμεσα στον αντίχειρα και στον δείκτη του. «Δεν είμαι πλούσιος, κοντέ,» είπε. «Αυτά είναι πολλά λεφτά για μένα.»

«Στ'αρχίδια μου,» αποκρίθηκε ευθέως ο κοντός, καπνίζοντας ήρεμα, χωρίς να πάρει το νόμισμα.

«Θα μου απαντήσεις ή όχι;» γρύλισε ο Καρνάδης, νιώθοντας να οργίζεται μ'αυτό τον μαλάκα που μάλλον ήταν άχρηστος έτσι κι αλλιώς.

«Δε με ρώτησες τίποτα ακόμα.»

Ο Καρνάδης τού είπε για την κρυσταλλική δομή που έβλεπε· και του εξήγησε πότε ακριβώς την έβλεπε. «Τι είναι αυτό το πράγμα;» ρώτησε. «Και γιατί δεν μπορώ να το διατηρήσω για πάντα;»

Ο κοντός καθόταν και τον κοίταζε σαστισμένος καθώς άκουγε. Το τσιγάρο είχε πια καεί στο χέρι του, και το πέταξε απ'την άλλη μεριά του τοίχου.

«Με δουλεύεις, ρε αρχίδι;» είπε. «Κάνεις πλάκα στον Μερίκιο τον Ποντικό της Λόρκης;» φώναξε.

«Δε σου κάνω πλάκα. Απαντήσεις έχεις να μου δώσεις; Ή μήπως δεν είσαι ιερέας της Λόρκης, τελικά;»

Τα μάτια του κοντού αγρίεψαν. «Πιο πολύ ιερέας απ'ό,τι είσαι εσύ, γαμιόλη,» του είπε. «Δεν ξέρω τι σου συμβαίνει, αλλά μην πας να το πεις παραπέρα γιατί η Κυρά της Τύχης μού ψιθυρίζει ότι θα μπλέξεις άσχημα.

»Ίσως,» πρόσθεσε, ανάβοντας καινούργιο τσιγάρο, «να είσαι ευλογημένος από τους θεούς. Ή καταραμένος. Διάλεξε και πάρε, και φύγε τώρα από μπροστά μου, γιατί δεν σχετίζομαι και με τόσο ελεεινά πρόσωπα.»

Δεν δέχτηκε καν το κέρμα του ενός ήλιου που ο Καρνάδης εξακολουθούσε να κρατά ανάμεσα στον δείκτη και στον αντίχειρά του, σαν να φοβόταν ότι μπορεί να ήταν καταραμένο.

2: Σαν Διεστραμμένο Στοιχείο της Πόλης

Το μόνο που μπορούσε να κάνει ήταν να βρει τη λύση ο ίδιος. Δε νόμιζε ότι υπήρχε κανένας που μπορούσε να τον βοηθήσει. Επιπλέον, δεν είχε ποτέ ακούσει κανένας άλλος να βλέπει την κρυσταλλική δομή των όντων όπως εκείνος. Συνέχισε, λοιπόν, τους πειραματισμούς του μέσα στη Θακέρκοβ, καθώς ενηλικιώνόταν. Δεν επιτιθόταν όμως στους στόχους του μόνο στο Λημέρι ή στη Γωνιά· επισκεπτόταν κι άλλες, διάφορες περιοχές της μεγαλούπολης: από τον Καλόπιστο, βόρεια του ποταμού Κάλμωθ, ως τον Γύρο, νότια του ποταμού και νότια του Λημεριού· από τις Λιμανοκατοικίες ως την Ελεγεία· από τις Μάντρες και το Χωνευτήρι ως τον Παλαιοπώλη. Δεν υπήρχε περιοχή της Θακέρκοβ που να μην επισκέφτηκε. Δεν έκανε επιθέσεις, βέβαια, σε όλες αυτές τις συνοικίες· δεν του δινόταν πάντοτε η ευκαιρία. Αλλά, όποτε η ευκαιρία παρουσιαζόταν, ο Καρνάδης την άρπαζε. Και μετά προσπαθούσε να διατηρήσει την κρυσταλλική όραση για πάντα, χρησιμοποιώντας διάφορους τρόπους – και συστηματικά αποτυχαίνοντας. Ύστερα από μερικές ώρες έβλεπε ξανά τον κόσμο όπως τον έβλεπε ανέκαθεν: με τα μάτια ενός συνηθισμένου ανθρώπου.

Οι αναζητήσεις του, φυσικά, τον έβαλαν σε κακούς μελάδες σε κάμποσες περιπτώσεις: Μια πόρνη στο Χωνευτήρι τράβηξε ένα στιλέτο και προσπάθησε να τον μαχαιρώσει· μια οδηγός επιβατηγού οχήματος στην Ελεγεία τον πυροβόλησε με πιστόλι (αστοχώντας ευτυχώς)· στις Λιμανοκατοικίες, μια γυναικεία συμμορία τον κυνήγησε για να τον εννοχίσει· στον Παλαιοπώλη τον καταδίωξε η Χωροφυλακή της Θακέρκοβ και παραλίγο να τον πιάσει – το μόνο που τον βοήθησε να γλιτώσει απ' αυτούς ήταν η κρυσταλλική ματιά που είχε προσωρινά αποκτήσει, ύστερα από τον βιασμό, αποκαλύπτοντάς του κρυφά πράγματα για τα όντα της Σεργήλης.

Στο τέλος, δεν μπορούσε να μείνει άλλο στη Θακέρκοβ. Ήταν βέβαιος πια πως τον παρακολουθούσαν στο Λημέρι. Η Χωροφυλακή του Λημεριού πρέπει κάτι να είχε ψυλλιαστεί γι' αυτόν, κι ο Καρνάδης έβλεπε συχνά χωροφύλακες να περιφέρονται – δήθεν τυχαία – κοντά του. Το μόνο που τους κρατούσε μακριά ίσως να ήταν το γεγονός ότι ανήκε στη συμμορία των Κουρδισμένων. Μάλλον φοβόνταν πως, αν του ορμούσαν χωρίς φανερή αιτία, θα γινόταν αιματηρό επεισόδιο με τους Κουρδισμένους. Ο Καρνάδης ήξερε, όμως, ότι σ' άλλες περιοχές της πόλης δεν θα δίσταζαν να του χιμήσουν για να τον μαγκώσουν, αν κατόρθωναν να τον εντοπίσουν.

Η αδελφή του, που είχε ένα ιστιοφόρο πλοiάριο χωρίς μηχανή και έκανε μεταφορές επάνω στον ποταμό Κάλμωθ, τον ρώτησε, ένα απόγευμα, αν συνέβαινε κάτι μαζί του. Είχε μπλεξίματα; Ο Καρνάδης αποκρίθηκε ότι φυσικά και όχι· ένας αχθοφόρος ήταν: τι μπλεξίματα να είχε; Μετά από μερικές μέρες, όμως, άλλαξε γνώμη. Της είπε ότι, όντως, είχε μπλεξίματα με τη Χωροφυλακή και της ζήτησε να τον φυγαδέψει από τη Θακέρκοβ με το πλοiάριό της.

«Τι έγινε, Καρνάδη; Τι έκανες;» τον ρώτησε εκείνη, καθώς οι δυο τους κάθονταν ένα σούρουπο κοντά στην προβλήτα όπου η Νιρίφα άραζε το πλοiάριό της.

«Βοήθησα κάποιον τύπο που είχε κλέψει κάτι πράγματα κι από τότε μ'έχουν σημαδέψει,» είπε ψέματα ο Καρνάδης. «Καλύτερα να φύγω. Για λίγο καιρό, έστω.» Αλλά στην πραγματικότητα δεν σκόπευε να επιστρέψει, γιατί ήξερε ότι δεν θα μπορούσε να συνεχίσει τους πειραματισμούς του στη Θακέρκοβ.

Το επόμενο απόγευμα, αφού είχε συγκεντρώσει τα πράγματά του και όλα τα χρήματα που είχε, κρύφτηκε μέσα στο πλοiάριο της Νιρίφα, κάτω από το φορτίο που έπρεπε να μεταφερθεί προς τα βορειοανατολικά.

Μετά από καμια μέρα, αποχαιρέτησε την αδελφή του και βγήκε σε μια μικρή πόλη στις βόρειες όχθες του ποταμού Κάλμωθ. Εκείνη του είχε πει ότι εδώ μπορούσε να βρει δουλειά αν ήθελε· χρειάζονταν αχθοφόρους. Και του είχε αναφέρει, μάλιστα, κι ορισμένους ανθρώπους για να απευθυνθεί. Αλλά ο Καρνάδης δεν πήγε σε κανέναν απ' αυτούς.

Όταν η αδελφή του απέπλευσε, επιστρέφοντας ξανά προς Θακέρκοβ, εκείνος έφυγε από την πόλη και ταξίδεψε βόρεια.

Τα χρόνια που ακολούθησαν έκανε διάφορες δουλειές για να επιβιώσει, και διάφορους πειραματισμούς με την κρυσταλλική όραση. Ο μόνος τρόπος, όμως, για να δει την κρυσταλλική δομή των όντων εξακολουθούσε να είναι ο βιασμός. Ήταν η μοναδική δραστηριότητα που ξυπνούσε την κρυσταλλική όραση μέσα του. Αδυνατούσε να το εξηγήσει, αλλά αυτό ήταν που συνέβαινε. Και πάντοτε, ύστερα από μερικές ώρες, έπαυε.

Ήταν βέβαιος ότι θα μπορούσε να πετύχει πολλά αν διατηρούσε την κρυσταλλική όραση – θα μπορούσε να γίνει πάμπλουτος, πασίγνωστος, ακόμα και πολιτειάρχης κάποιας πόλης, άρχοντας ίσως ολόκληρης της Σεργήλης! – αλλά ποτέ δεν κατόρθωνε να τη διατηρήσει. Δοκίμασε διάφορες αλχημικές ουσίες που προμηθεύτηκε από σκιερούς και ύποπτους αλχημιστές· δοκίμασε ποτά και φαγητά από άλλες διαστάσεις· δοκίμασε προσευχές και φυλαχτά. Τίποτα δεν έπιανε. Γνώρισε πολλούς ανθρώπους στα ταξίδια του – ανθρώπους του υπόκοσμου κυρίως. Πουθενά, όμως, δεν μπορούσε να μείνει για πολύ, γιατί ήθελε να ξυπνά την κρυσταλλική όραση μέσα του, κι αυτό σήμαινε ότι έπρεπε να βιάζει. Είχε πια ξεχάσει πόσες γυναίκες είχε κάνει να πονέσουν. Αν και ορισμένες τις θυμόταν περισσότερο από άλλες, κυρίως επειδή είχαν προβάλει μεγαλύτερη αντίσταση ή είχαν φερθεί με ασυνήθιστους ή παράδοξους τρόπους.

Στην Άντχορκ, τη μεγαλύτερη πόλη της διάστασης, που οι κάτοικοί της την ονόμαζαν Κόσμημα της Σεργήλης, ο Καρνάδης βίασε μια χωροφύλακα αφού πρώτα την έδεσε με αλυσίδες. Την είχε πιάσει να τον παρακολουθεί, κι όταν τελείωσε μαζί της της έσκισε τον λαιμό και πέταξε το γυμνό, αλυσοδομένο πτώμα της στα νυχτερινά νερά του ποταμού Σέρντιλθ. Τη θυμόταν καλά αυτή.

Στη Νέσριβεκ την Όμορφη – μια άλλη από τις μεγαλουπόλεις της Σεργήλης, που από τα αμπέλια της περιοχής της έβγαине ο καλύτερος οίνος της διάστασης – ο Καρνάδης βίασε μια ψηλή, λυγερή, πορφυρό-δερμη εξωδιαστασιακή χορεύτρια με μαλλιά καταπράσινα σαν δάσος, η οποία αποδείχτηκε πιο άγρια απ'ό,τι περίμενε. Τα νύχια της χάραξαν το πρόσωπό του, αφήνοντας εκεί μεγάλες, μακριές ουλές επάνω στο

λευκό-ροζ δέρμα του. Δεν τη σκότωσε, μετά, αλλά την έδειρε τόσο άσχημα που της έσπασε κόκαλα. Ούτε αυτή θα την ξεχνούσε ποτέ.

Σ'ένα καταγώγιο της Νίρβεκ, μια ιέρεια της Λόρκης τού ζήτησε να τη βιάσει, σαν να ήξερε σε τι άνθρωπο απευθυνόταν. Ο Καρνάδης απόρησε μ'αυτό. Τη ρώτησε τι γνώριζε για εκείνον. Και η ιέρεια, γελώντας, του είπε ότι η Κυρά της Τύχης τής είχε αποκαλύψει τον ερχομό του στην πόλη. «Κάνε μαζί μου ό,τι θα έκανες σε οποιαδήποτε άλλη γυναίκα και θα σου φανερώσω ένα μυστικό!» του υποσχέθηκε, με τα γαλανά μάτια της να γυαλίζουν δαιμονικά πάνω στο πρόσωπό της που ήταν κατάλευκο σαν πανί και πλαισιωμένο από κατάξανθα άγρια μαλλιά.

Ήταν η πιο παράξενη γυναίκα που γνώρισε στις περιπλανήσεις του. Και στην αρχή δεν νόμιζε ότι αν πήγαινε μαζί της αυτό θα ξυπνούσε την κρυσταλλική του όραση. Αφού η ιέρεια ήθελε να τη βιάσει, δεν ήταν τότε πραγματικά βιασμός, σωστά; Λάθος, όπως αποδείχτηκε. Η ιέρεια ήθελε να τη βιάσει ακριβώς όπως θα βίαζε οποιαδήποτε άλλη. Και ο Καρνάδης, μάλιστα, τη χτύπησε χειρότερα απ'ό,τι έκανε σε άλλες περιπτώσεις, γιατί σ'αυτές τις άλλες περιπτώσεις υπήρχαν γυναίκες που δεν έφερναν πολλή αντίσταση, τρομαγμένες από εκείνον. Όταν τελείωσε μαζί της, ο Καρνάδης είδε την κρυσταλλική δομή των όντων, και διατήρησε αυτή τη μαγευτική ματιά για κάμποσες ώρες. Ύστερα όμως, όπως πάντα, διαλύθηκε. Σαν όνειρο.

Ο Καρνάδης ρώτησε την ιέρεια της Λόρκης αν θα ήταν πρόθυμη να το επαναλάβει αυτό κάποτε μαζί του. Αλλά εκείνη τού έδωσε αρνητική απάντηση. Δεν ήταν τελείως τρελή, τελικά: πρέπει να έκανε κάποιον δικό της πειραματισμό, απ'ό,τι κατάλαβε ο Καρνάδης. Κάποιον πειραματισμό τη μυστικιστική φύση του οποίου εκείνος αδυνατούσε να κατανοήσει.

«Μου υποσχέθηκες ότι θα μου αποκαλύψεις ένα μυστικό,» της θύμιζε, στεκόμενος αντίκρυ της μέσα στον υπόγειο ναό της.

Η ιέρεια, που πρέπει να ήταν μεγαλύτερή του κατά δεκαπέντε χρόνια περίπου, καθόταν σε μια μεγάλη πολυθρόνα και τον ατένιζε παρατηρητικά, με τα δάχτυλα των χεριών της να σχηματίζουν πυραμίδα μπροστά από το μελανιασμένο, τραυματισμένο πρόσωπό της. Ο καρπός του αριστερού χεριού ήταν, επίσης, πρησμένος άσχημα. Όλα αυτά,

βέβαια, αποτελούσαν επακόλουθα της ερωτικής της επαφής με τον Καρνάδη.

«Ξέρεις τι σημαίνει 'Ιερομύστης';» τον ρώτησε.

«Όχι.»

«Αυτό που είσαι.»

Ο Καρνάδης γέλασε. «Κάτι δεν έχεις καταλάβει καλά, ιέρεια! Δεν έχω τίποτα το... ιερό επάνω μου.»

Το χαμόγελο που σχηματίστηκε πίσω από τα ενωμένα δάχτυλά της ήταν το πιο διαβολικό χαμόγελο που ο Καρνάδης είχε δει· έκανε ένα ακούσιο ρίγος να διατρέξει τη ράχη του. «Δε χρειάζεται να νομίζεις ότι έχεις κάτι το ιερό επάνω σου για να το έχεις, Καρνάδη. Είσαι Ιερομύστης της Σεργήλης. Αν και για... τέτοιου είδους Ιερομύστη δεν έχω ξαναδιαβάσει πουθενά!» Γέλασε.

Ο Καρνάδης συνοφρυώθηκε. «Γι' αυτό... γι' αυτό ήθελες να έρθεις μαζί μου; Επειδή πιστεύεις ότι είμαι *Ιερομύστης*;» Τι ανόητος τίτλος! Τι ανοησίες ήταν όλες αυτές!

«Ναι,» αποκρίθηκε η ιέρεια. «Ένας Ιερομύστης της Σεργήλης που οι δυνάμεις του ξυπνούν όταν βιάζει!» Τα μάτια της γυάλισαν, και γέλασε ξανά. «Μόνο η Κυρά μου η Λόρκη θα μπορούσε να γεννήσει κάτι τέτοιο! Είσαι δικός της άνθρωπος, Καρνάδη! Κάνεις το θέλημά της επάνω στη Σεργήλη!»

«Τι μαλακίες είναι αυτές;» γρύλισε ο Καρνάδης, θυμωμένος και μπερδεμένος συγχρόνως. «Μου υποσχέθηκες ότι θα μου έλεγες ένα μυστικό – κάτι που θα μου φαινόταν χρήσιμο!»

«Δεν ήξερες ότι ήσουν Ιερομύστης, το ήξερες;»

«Και τώρα που το ξέρω, ιέρεια, τι μπορώ να κάνω μ' αυτό;» φώναξε ο Καρνάδης, και κλότσησε, εξαγριωμένος, ένα τραπεζάκι επάνω στο οποίο υπήρχαν κάτι ιερά σκεύη του ναού, ανατρέποντάς το. «Με εξαπάτησες!»

«Δε σου έδωσα εκείνο που ζητούσες;»

«Μου υποσχέθηκες ένα μυστικό!»

«Σου αποκάλυψα το μυστικό σου.»

Ο Καρνάδης έκανε να βαδίζει προς το μέρος της, έχοντας σκοπό να την ξυλοκοπήσει ξανά – κι αυτή τη φορά χωρίς να τη βιάσει, γιατί ίσως η καταραμένη να το ήθελε.

Ένα πιστόλι βρέθηκε ξαφνικά στο χέρι της ιέρειας – ένα όπλο που πρέπει να είχε τραβήξει μέσα από κάποια από τις πτυχώσεις της παράξενης πολυθρόνας στην οποία καθόταν. «Μείνε μακριά, Καρνάδη,» του είπε. «Γιατί το γεγονός ότι είσαι ευλογημένος από τους θεούς δεν θα με κάνει να διστάσω να σε πυροβολήσω. Πήγαινε αλλού – και συνέχισε να κάνεις το θέλημα της Λόρκης!»

«Δεν κάνω το θέλημα καμίας γαμημένης θεάς!» γρύλισε ο Καρνάδης.

Καθώς έφευγε από τον ναό, το γέλιο της παράξενης ιέρειας τον καταδίωκε σαν διεστραμμένο στοιχειό της πόλης.

3: Ο Μύθος του Κρυσταλλικού Πεδίου

Σε κάποιο από τα ταξίδια του, ενώ έτυχε να είναι μπλεγμένος με λαθρεμπόρους στις βόρειες ακτές της Σεργήλης, άκουσε για το Κρυσταλλικό Πεδίο, ένα πέρασ της διάστασης όπου τα πάντα είναι κρυσταλλωμένα και τίποτα δεν ζει. Όπου ο κόσμος μοιάζει να τελειώνει μέσα σ'έναν στατικό εφιάλτη.

«Τα πάντα είναι κρυσταλλωμένα; Τι σημαίνει τα πάντα είναι κρυσταλλωμένα;» δεν μπόρεσε παρά να ρωτήσει αμέσως ο Καρνάδης· κι ο λαθρέμπορος που είχε αναφέρει το Κρυσταλλικό Πεδίο αποκρίθηκε ότι δεν είχε, βέβαια, ταξιδέψει ο ίδιος εκεί, αλλά η ξαδέλφη του, που ήταν μάγισσα του τάγματος των Ερευνητών, είχε πάει για κάτι έρευνές της – κάτι παράξενες μετρήσεις και τέτοιες μαλακίες που κάνουν αυτοί.

«Τα πάντα είναι κρύσταλλος εκεί, Καρνάδη,» είπε ο λαθρέμπορος. «Και στον ουρανό και στη γη. Δηλαδή, δεν υπάρχει ουρανός και γη. Ο ουρανός είναι αντανάκλαση της γης, και η γη αντανάκλαση του ουρανού. Και βλέπεις μόνο μάζες από κρυστάλλους. Κι αν μπεις μέσα, γίνεσαι κι εσύ κρύσταλλος!»

«Και πεθαίνεις;»

«Όχι, μένεις ζωντανός, ρε!» είπε χλευαστικά ένας άλλος που ήταν καθισμένος στο ίδιο τραπέζι μαζί τους, μέσα στην ταβέρνα, και όλοι γέλασαν. Και οι πέντε. Εκτός από τον Καρνάδη.

«Φυσικά και πεθαίνεις,» είπε ο λαθρέμπορος, τελικά, βλέποντας την άγρια όψη του. «Αλλά εσένα γιατί σ'ενδιαφέρει τόσο;»

«Περίεργος είμαι, απλά.»

«Μην ασχολείσαι με πολύ παράξενα πράγματα, φίλε μου, γιατί ήξερα κάποτε έναν τύπο που ασχολιόταν με παράξενα πράγματα κι άκου τι του συνέβη...»

Ακόμα μια ιστορία ξεκίνησε, μέσα στο παγερό απόβραδο.

Ο Καρνάδης δεν ήταν πρόθυμος να το αφήσει τούτο να περάσει έτσι. Γιατί είχε την εντύπωση πως ίσως η κρυσταλλική δομή των όντων να είχε κάποια σχέση μ'αυτό το Κρυσταλλικό Πεδίο. Ή ίσως, τουλάχιστον, εκεί να μπορούσε να λάβει κάποιες απαντήσεις. Ίσως εκεί να ανακάλυπτε πώς μπορούσε να κάνει την κρυσταλλική όραση να διατηρηθεί μόνιμα.

Αφού έπαψε σύντομα να δουλεύει με τους λαθρέμπορους (χρησιμοποιώντας μια ανόητη δικαιολογία την οποία μετά ξέχασε), ταξίδεψε προς τα βορειοδυτικά της Σεργήλης, προς τις πόλεις Ράσρηβ και Μόλκαρηβ, και προς τη Νέσριβεκ την Όμορφη ξανά. Ταξίδεψε μέσω θαλάσσης, επάνω στο μηχανοκίνητο πλοίο ενός καπετάνιου τον οποίο είχε γνωρίσει εδώ και κάποιο καιρό. Ονομαζόταν Άρης Βέρνισκοφ, και ο Καρνάδης είχε μάθει ότι ανήκε σε μια μυστική οργάνωση που λεγόταν Σιδηρά Δυναστεία. Δεν είχε ποτέ άλλοτε ακούσει γι'αυτή τη Σιδηρά Δυναστεία, και δεν ήξερε αν ήταν υπαρκτή οργάνωση, ούτε αν σ'αλήθεια ο Άρης ανήκε σ'αυτήν. Επιπλέον, ο άνθρωπος που το είχε πει τούτο στον Καρνάδη ήταν μεθυσμένος τότε, και λεχρίτης γενικά. Δεν αποκλειόταν να τον παραμύθιαζε· ή κάποιος άλλος να είχε παραμυθιάσει εκείνον. Όπως και νάχε, ο Καρνάδης το θεώρησε συνετό να μην αναφέρει τίποτα στον ίδιο τον καπετάνιο.

Και τώρα ο Άρης Βέρνισκοφ τον πήγε στη Μόλκαρηβ και τον άφησε στο λιμάνι εκεί.

«Ό,τι κι αν έχεις στο μυαλό σου, πρόσεχε, μάστορα,» του είπε προτού χωρίσουν μπροστά από τις αποβάθρες. Είχε, άραγε, υποψιαστεί ότι ο Καρνάδης είχε βάλει στο μάτι το Κρυσταλλικό Πεδίο; «Κι άμα ψάχνεις πάλι για καμια δουλειά κοντά στη θάλασσα, έλα και ξαναβρές με.»

Ο Καρνάδης τον ευχαρίστησε και, ύστερα από μια δυνατή χειραψία μαζί του, έφυγε.

Το Κρυσταλλικό Πεδίο, σύμφωνα με τις φήμες, βρισκόταν εκατοντάδες χιλιόμετρα βορειοδυτικά της Νέσριβεκ της Όμορφης: και εκείνες οι περιοχές, όπως σύντομα πληροφορήθηκε ο Καρνάδης, ήταν αρκετά ερημικές. Όχι τελείως έρημες, όμως. Υπήρχαν κάποιες μικρές πόλεις και χωριά. Και υπήρχαν και ορυχεία ενέργειας στα βουνά, όχι μακριά από το Κρυσταλλικό Πεδίο. Πολλοί από τους ανθρώπους των συγκεκριμένων περιοχών εργάζονταν εκεί. Παλιότερα, τα ορυχεία τα είχαν οι άνθρωποι της Παντοκράτειρας, όταν η Παντοκράτειρα κυβερνούσε ακόμα τη Σεργήλη, πριν από χρόνια, αλλά τώρα πλέον ανήκαν σε μια εταιρεία που είχε την έδρα της στη Νέσριβεκ. Ονομαζόταν *Ενεργειακός Οίνος*, και είχε πολλούς ιδιοκτήτες, όχι μόνο έναν.

Ο Καρνάδης, έχοντας ταξιδέψει ως τη Νέσριβεκ την Όμορφη, που βρισκόταν νότια της Μόλκαρηβ, ρώτησε πώς μπορούσε να πάει στην περιοχή των ορυχείων. Υπήρχαν μεταφορικά μέσα; Εκείνο που έμαθε ήταν πως, αν εργαζόταν για τον *Ενεργειακό Οίνο*, θα τον μετέφεραν εκεί μέσα στα φορτηγά τους. Ο Καρνάδης επισκέφτηκε τα γραφεία εργασίας της εταιρείας και ζήτησε δουλειά στα ορυχεία. Βλέποντας την καθόλου ευκαταφρόνητη σωματική του διάπλαση, τον δέχτηκαν. Ο μισθός ήταν της πλάκας, παρατήρησε ο Καρνάδης, αλλά δεν είπε τίποτα γι' αυτό. Δεν τον ενδιέφερε η δουλειά, άλλωστε. Η μεταφορά τον ενδιέφερε.

Και σύντομα, ταξιδεύοντας μέσα σ' ένα από τα μεγάλα οκτάτροχα φορτηγά του *Ενεργειακού Οίνου*, διάσχισε τις ερημικές περιοχές βορειοδυτικά της Νέσριβεκ της Όμορφης και έφτασε στα ορυχεία, στα βουνά. Από εκεί μπορούσε να δει αντίκρυ του το Κρυσταλλικό Πεδίο. Και ήταν όπως εκείνος ο λαθρέμπορος το είχε περιγράψει. Αλλά ακόμα πιο μαγευτικό. Ακόμα πιο τρομαχτικό.

Η Σεργήλη, πράγματι, τελείωνε εκεί. Δεν υπήρχε ούτε γη ούτε ουρανός. Τα πάντα ήταν κρυστάλλινα και επίπεδα, με μονάχα μερικές εξαιρέσεις κρυστάλλινων μαζών που θύμιζαν ογκόλιθους, σταλακτίτες, ή σταλαγμίτες. Στο βάθος, σαν μέσα από μια σήραγγα, φαινόταν μια α-

νεξήγητη, πελώρια μαύρη σφαίρα που τα πάντα έδιναν την εντύπωση πως *έγερναν* προς αυτήν. Θέαμα που προκαλούσε δέος.

Οι υπεύθυνοι του ορυχείου προειδοποίησαν τους καινούργιους να μην πλησιάσουν το Κρυσταλλικό Πεδίο, γιατί ήταν επικίνδυνο. Αν πήγαιναν εκεί, θα γίνονταν ένα με τον κρύσταλλο κι εκείνοι δεν πρόκειται να επέστρεφαν.

Ο Καρνάδης δεν νόμιζε ότι θα αποτελούσε εξαίρεση. Αλλά μια νύχτα έφυγε απαρατήρητος από τις κατοικίες των εργατών και πλησίασε το Πεδίο. Δεν μπήκε μέσα του· βάδισε στις παρυφές του, και μπορούσε να αισθανθεί μια έντονη έλξη προς τη μεριά του. Όχι κάποια ψυχική αλλά μια απόλυτα *φυσική* δύναμη. Το Πεδίο τραβούσε το σώμα του για να το αφομοιώσει, για να το κρυσταλλοποιήσει.

Δεν ήταν ευχάριστη αίσθηση. Γέμιζε τον Καρνάδη μ'έναν πρωταρχικό τρόμο. Έναν τρόπο που κέντριζε την ψυχή του ως τα βάθη της. Ήταν σαν κάτι να απειλούσε, όχι απλά να τον σκοτώσει, αλλά να τον αφανίσει τελείως, να τον κάνει ένα με μια απάνθρωπη και ατέρμονη δύναμη.

Ωστόσο, ο Καρνάδης νόμιζε ότι το Κρυσταλλικό Πεδίο είχε όντως κάποια σχέση με την κρυσταλλική δομή των όντων. Αλλά θα έπρεπε να το κοιτάξει με τη μυστηριακή του όραση για να βεβαιωθεί – και ίσως τότε να έπαιρνε απαντήσεις από την αλλόκοτη φύση του. Αυτό, όμως, δεν μπορούσε να το κάνει τώρα. Κατ' αρχήν, ελάχιστες γυναίκες εργάζονταν στα ορυχεία και οι περισσότερες ήταν μισθοφόροι. Ήταν αδύνατον να ξεμοναχιάσει κάποια και να τη βιάσει, ώστε μετά να πλησιάσει το Πεδίο και να δει τι θα συνέβαινε.

Έπρεπε να φύγει, να επιστρέψει πάλι στη Νέσριβεκ και να αναζητήσει μια γυναίκα εκεί.

Αναρωτιόταν όμως πώς θα κατάφερνε μετά να φέρει το θύμα του κοντά στο Κρυσταλλικό Πεδίο, ώστε να κάνει το πείραμα που είχε στο μυαλό του...

4: Ο Απελευθερωτής

Το όνομά της ήταν Δανάη και εργαζόταν ως μεταφορέας μέτριων φορτίων. Είχε και δικό της όχημα, τετράκυκλο, με τους δύο πισινούς τροχούς πολύ μεγαλύτερους από τους μπροστινούς και αρκετά ευρύχωρη καρότσα που μπορούσε να σκεπαστεί με ύφασμα αν υπήρχε λόγος. Ο Καρνάδης τη γνώρισε στις Νοτιοδυτικές Αποβάθρες της Νέσριβεκ, όπου είχε πιάσει δουλειά για κάποιο καιρό ενώ αναζητούσε θύμα. Δεν δυσκολεύτηκε να την προσελκύσει. Η Δανάη δεν ήταν όμορφη γυναίκα και, μάλλον, δεν είχε συνηθίσει οι άντρες να της δείχνουν μεγάλο ενδιαφέρον, έτσι ο τρόπος του Καρνάδη εύκολα την έφερε κοντά του. Είχε, άλλωστε, εξειδικευτεί πλέον σε τέτοιου είδους κόλπα, καθώς του χρειάζονταν πολλές φορές για να αποπλανεί τα θηράματά του.

Δεν τη ρώτησε ποτέ την ηλικία της, αλλά η Δανάη πρέπει να ήταν περίπου όσο εκείνος: ίσως κανένα, δυο χρόνια μικρότερη. Ήταν μεγαλόσωμη και ξανθιά, με κοντοκουρεμένα μαλλιά και δέρμα λευκό με απόχρωση του ροζ, όπως το δικό του. Τα μάτια της, μεγάλα με μακριές βλεφαρίδες, ήταν το πιο όμορφο χαρακτηριστικό της. Τα χείλη της, επίσης, δεν ήταν άσχημα: του άρεσαν, ειδικά όταν την έμαθε να του τον γλείφει.

Για κανένα μήνα σχετιζόταν ερωτικά μαζί της και της φερόταν με τρόπο σαγηνευτικό, και η Δανάη φαινόταν άγρια τσιμπημένη μ'εκείνον. Ο Καρνάδης δεν νόμιζε ότι θα έλεγε όχι σ'ένα ταξίδι με την πρώτη ευκαιρία. Για να δει, λοιπόν, τη διάθεσή της άρχισε να αφήνει διάφορους υπαινιγμούς πως θα ήθελε να ταξιδέψουν οι δυο τους σε κάποιο απομονωμένο μέρος. Και η διάθεσή της αποδείχτηκε θετική: η Δανάη το ήθελε: ή, μάλλον, το ήθελε επειδή κι εκείνος το ήθελε. Αλλά αυτό δεν είχε σημασία για τον Καρνάδη: ήταν το ίδιο για τον σκοπό του.

Όταν μπόρεσαν να πάρουν άδεια μερικών ημερών από τις δουλειές τους, έφυγαν για να ταξιδέψουν βορειοδυτικά μέσα στο όχημά της. Ο Καρνάδης δεν της είπε εξαρχής ότι σκόπευε να πάνε ως το Κρυσταλλικό Πεδίο, αλλά καθοδόν της ανέφερε ότι είχε ακούσει γι'αυτό και πάντα σκεφτόταν να το δει από κοντά. Η Δανάη, οπότε, ήταν που του πρότεινε να πάνε εκεί.

«Δεν είναι και τόσο μακριά, απ'ό,τι λένε!» του είπε, την πρώτη νύχτα του ταξιδιού τους, που ήταν κουλουριασμένοι μέσα σε μια κουβέρτα, στη σκεπασμένη με ύφασμα καρότσα του οχήματός της. «Μπορούμε να φτάσουμε, άνετα.»

«Δε φοβάσαι;» την πείραξε.

Η Δανάη γέλασε. «Όταν έχω έναν άντρα σαν εσένα μαζί μου, τι να φοβηθώ;» Το χέρι της διέτρεξε το γυμνό μυώδες σώμα του κάτω από την κουβέρτα, κι έσφιξε τους δυνατούς μύες στην κοιλιά του.

Το πουλί του σηκώθηκε ξανά. «Νομίζεις ότι μπορώ να παλέψω με δαίμονες που ίσως νάρθουν μέσα απ'το Κρυσταλλικό Πεδίο;» ρώτησε τραβώντας την κοντά του.

Η Δανάη εξακολουθούσε να γελά. «Υπάρχουν ορυχεία εκεί κοντά, δεν το ξέρεις; Δεν κυκλοφορούν δαίμονες... Ααααμμμχχ...» Το χέρι του είχε γλιστρήσει ανάμεσα στους μηρούς της, χαϊδεύοντάς την κάτω από τις πυκνές ξανθές τρίχες της ήβης της.

Την επόμενη μέρα, το απόγευμα, βρίσκονταν στις παρυφές του Κρυσταλλικού Πεδίου. Το μέρος ήταν έρημο, εκτός από μια σκηνή που φαινόταν απόμακρα. Κάποιος εξερευνητής, ίσως, υπέθεσε ο Καρνάδης· και σκέφτηκε: *Ελπίζω να μην αποτελέσει πρόβλημα, όποιος κι αν είναι.*

«Θεοί...» μουρμούρισε η Δανάη, σταματώντας τους τροχούς του οχήματος. «Είναι... είναι τρομαχτικό, δεν είναι;»

«Ναι,» αποκρίθηκε ο Καρνάδης. «Η Σεργήλη τελειώνει σε τούτο το μέρος. Και τα πάντα μετά είναι... κρύσταλλος.»

«Θα περάσουμε τη νύχτα εδώ;»

«Ναι,» της είπε. «Θέλω να σε καβαλήσω ενώ βλέπουμε αυτό.» Και τα μάτια του έδειχναν το Κρυσταλλικό Πεδίο.

Η Δανάη γέλασε και, καθώς ήταν καθισμένη μπροστά στο τιμόνι, γύρισε και φιλήθηκαν δυνατά. «Κι αν κάνουμε τους δαίμονες αυτού του μέρους να ζηλέψουν;»

«Ας έρθουν να μας δουν! –Έλα μαζί μου!» Την τράβηξε, βίαια – πιο βίαια απ'ό,τι την είχε τραβήξει ποτέ – για να τη σηκώσει από τη θέση του οδηγού και να την πάει προς την καρότσα. Η Δανάη δεν έφερε την παραμικρή αντίσταση, μην καταλαβαίνοντας τίποτα για τις προθέσεις του. Τον ακολούθησε πρόθυμα στην πίσω μεριά του οχήματος, αρχίζοντας ήδη να ξεκουμπώνει τα κουμπιά του πουκαμίσου της.

Αλλά ο Καρνάδης δεν περίμενε· αρπάζοντας το πουκάμισο το έσκισε στα δύο με μια απότομη κίνηση.

«Είσαι βιαστικός απόψε!» παρατήρησε η Δανάη – και δέχτηκε ένα δυνατό χαστούκι στο αριστερό μάγουλο. Το δέρμα της έσπασε, αίμα πετάχτηκε, καθώς σωριαζόταν μπρούμυτα μέσα στην καρότσα. Και από κει και ύστερα τα πράγματα χειροτέρεψαν. Ο Καρνάδης την κλότσησε στα πλευρά, και μετά τη χαστούκισε ξανά, ενώ εκείνη τού φώναζε *Τι σκατά κάνεις; Τρελάθηκες; Τι κάνεις!* Ο Καρνάδης δεν σταμάτησε – η αντίστασή της τον διέγειρε ακόμα περισσότερο. Κουρέλιασε τα ρούχα της με τα χέρια του ενώ συνέχιζε να τη χτυπά, γεμίζοντας το σώμα της με μελανιές και αίματα.

Όταν συνήλθε από το αρχικό σοκ, η Δανάη τον χτύπησε κι εκείνη, αλλά ο Καρνάδης δεν ήταν ασυνήθιστος σε κάτι τέτοιο, κι απλά την έκανε να πονέσει κι άλλο, στρίβοντας τα μέλη της, δαγκώνοντας τη σάρκα της, κοπανώντας την με γροθιές και γόνατα. Και τελικά την έριξε μπρούμυτα πάνω στο κιβώτιο με τις προμήθειές τους, ολόγυμνη και τραυματισμένη. Κρατώντας τα πόδια της ανοιχτά με τα δυνατά χέρια του, χώθηκε βίαια ανάμεσά τους, λογχίζοντάς την σαν να ήθελε να τη χωρίσει στα δύο, να τη σκοτώσει. Τα ουρλιαχτά της τα έσβησε πίσω από κομμάτια υφάσματος των ρούχων της τα οποία έβαλε μέσα στο ματωμένο στόμα της. Τα δάχτυλά του μπηγόνταν στη σάρκα των μηρών της, της πλάτης της, των ώμων της, καθώς ο Καρνάδης καρφωνόταν βαθιά μέσα της.

Η κορύφωσή του δεν άργησε να έρθει... και μαζί της η μυστηριακή όραση. Μπορούσε να δει τώρα την κρυσταλλική δομή της Δανάης από κάτω του: μπορούσε να διακρίνει τη μπίρα που έπινε πριν από λίγο· μπορούσε να διαβάσει τον τρόπο και το ξάφνιασμά της και την απορία της– Αλλά δεν τον ενδιέφερε η Δανάη πια. Είχε υπηρετήσει τον σκοπό της. Αρπάζοντάς την απ’τα κοντά ξανθά μαλλιά της την πέταξε παραδίπλα μέσα στην καρότσα, σαν σακί, και σηκώνοντας το παντελόνι του πήδησε έξω από το όχημα.

Έστρεψε το βλέμμα του προς το Κρυσταλλικό Πεδίο.

Και το είδε όπως δεν το είχε δει ποτέ πριν!

Ναι, δεν ήταν, τελικά, μέρος του φυσικού κόσμου της Σεργήλης όπως ήταν οι πέτρες και τα δέντρα. Ήταν... είχε κρυσταλλική δομή όπως και τα όντα!

Γελώντας σαν παράφρονas, ο Καρνάδης έτρεξε προς το Κρυσταλλικό Πεδίο...

Η Δανάη, παρά τον τρόπο της, παρά τον πόνο που την πολιορκούσε από μέσα και από έξω, ένιωθε μια τρομερή περιέργεια να καίει το μυαλό της. *Γιατί; Γιατί το έκανε αυτό; Γιατί το έκανε αυτό;* Και βλέποντάς τον να πηδά από την καρότσα του οχήματος δεν μπορούσε να βγάλει κανένα συμπέρασμα. Τι συνέβαινε μαζί του; Ήταν... ήταν σαν άλλος άνθρωπος! Τον είχε καταλάβει κάποιος δαίμονας από το Κρυσταλλικό Πεδίο; Μπορούσε να γίνει κάτι τέτοιο; Ή μήπως η όψη του Κρυσταλλικού Πεδίου – αυτή η τρομαχτική όψη – είχε πειράξει κάπως το μυαλό του;

Ακούγοντάς τον να γελά, η Δανάη νόμιζε ότι άκουγε κάποιο τέρας να γελά. Βγάζοντας το πρόχειρο φίμωτρο απ'το στόμα της, προσπάθησε να σηκωθεί όρθια, αλλά δεν τα κατάφερε· τα γόνατά της έτρεμαν ανεξέλεγκτα, και ο πόνος στην κοιλιά της ήταν δυνατός, ήταν λες και την είχαν μαχαιρώσει. Σύρθηκε, όμως, έξω από το όχημα, κι έπεσε στα τέσσερα στο χώμα και στο χαμηλό χορτάρι πλάι στη μία από τις ψηλές πισινές ρόδες.

Τα μάτια της στράφηκαν στον Καρνάδη και, πίσω από δάκρυα, τον είδε να τρέχει προς το Κρυσταλλικό Πεδίο. Είχε σίγουρα χάσει τα λογικά του! Δεν έπρεπε ποτέ να έχουν έρθει εδώ!

Προσπάθησε να του φωνάξει να γυρίσει πίσω, να λογικευτεί, αλλά μονάχα ένας θρηνητικός λυγμός βγήκε από μέσα της.

Ο Καρνάδης μπήκε στο Κρυσταλλικό Πεδίο και έγινε μια σκιά μέσα του. Μια σκιά που εξαφανίστηκε.

Η Δανάη έμεινε για λίγο εκεί, μισοξαπλωμένη στο χώμα και στο χορτάρι, κλαίγοντας, πονώντας, φοβισμένη, συγχυσμένη. Κουλουριάστηκε στο πλάι, μαζεύοντας τα γόνατά της και βάζοντας το πρόσωπό της επάνω τους, ενώ οι λυγμοί της δυνάμωναν.

Μετά, χωρίς να ξέρει ακριβώς πόση ώρα είχε περάσει, αισθάνθηκε να συνέρχεται κάπως. Το σώμα της δεν έτρεμε πλέον τόσο βίαια όσο πριν, και τα μάτια της είχαν στερέψει από δάκρυα. Το στόμα της ήταν γεμά-

το με μια πικρή, μεταλλική γεύση. Καταλάβαινε ότι είχε χάσει δύο δόντια από τα χτυπήματά του.

Πώς... πώς ήταν δυνατόν να είχε μεταμορφωθεί σ' αυτό – σ' αυτό το τέρας;

Τελείωσε, είπε η Δανάη στον εαυτό της. *Τελείωσε, Δανάη. Δεν είναι πια εδώ. Τελείωσε.* Και, γαντζώνοντας τα χέρια της στον ψηλό τροχό πλάι της, σηκώθηκε όρθια. Τα γόνατά της ακόμα έτρεμαν, αλλά μπορούσε πια να σταθεί. Και κρύωνε. Ήταν τελείως γυμνή. Το ήξερε, μα τώρα φάνηκε να το συνειδητοποιεί.

Μπήκε στην καρότσα του οχήματος, πήρε μερικά ρούχα από τον σάκο της, τα φόρεσε, και ξαναβγήκε, πατώντας ξυπόλυτη στο χώμα και στο χόρτο. Τα μάτια της στράφηκαν στο Κρυσταλλικό Πεδίο, ενώ στηριζόταν στον ψηλό τροχό πλάι της. Υπήρχε περίπτωση ο Καρνάδης να επιστρέψει από εκεί; Σίγουρα όχι! Και η Δανάη δεν ήταν καν βέβαιη ότι ήθελε να επιστρέψει. Ειδικά αν επέστρεφε τρελός όπως όταν έφυγε. Τι θα της έκανε αυτή τη φορά; Θα τη σκότωνε;

Πανικός την κατέλαβε ξαφνικά. Τινάχτηκε πάλι μέσα στην καρότσα του οχήματος κι έπιασε μια караμπίνα που είχε κρυμμένη κάτω από δέρματα. Την όπλισε, για καλό και για κακό.

Και, καθώς την όπλιζε, είδε έξω από το μπροστινό παράθυρο του οχήματος κάτι να κινείται μέσα στο Κρυσταλλικό Πεδίο. Κάτι... Δεν μπορούσε να καταλάβει τι ακριβώς, έτσι όπως ήταν αυτό το μέρος, χωρίς γη, χωρίς ουρανό.

Η Δανάη βγήκε από το όχημα, με την караμπίνα στα χέρια, ατενίζοντας συνοφρυωμένη το τρομαχτικό πέρας της Σεργήλης αντίκρυ της. Κάτι κινιόταν εκεί μέσα. Ναι, σίγουρα, κάτι κινιόταν...

Σκιές... Κρυσταλλικές σκιές. Τμήματα των κρυσταλλικών μαζών που άλλαζαν θέσεις...

Τι συμβαίνει; σκέφτηκε η Δανάη. *Είναι κανονικό αυτό που συμβαίνει; Κανονικό για το Κρυσταλλικό Πεδίο;*

Προς τα δεξιά, νόμισε τότε πως διέκρινε μια άλλη κίνηση–

Στράφηκε αμέσως. Και απόμακρα είδε μια σκηνή νάναι στημένη, και κάποιον να έχει βγει από τη σκηνή και να κοιτάζει κι εκείνος (ή εκείνη, ίσως) προς το Κρυσταλλικό Πεδίο.

Η Δανάη ξεροκατάπιε. Να του ζητούσε βοήθεια; Ήταν αρκετά κοντά για να την ακούσει, αν φώναζε;

Το βλέμμα της στράφηκε ξανά στο Πεδίο.

Οι παράξενες σκιές βρίσκονταν τώρα πιο κοντά· πλησίαζαν το σύνορο που χώριζε το Κρυσταλλικό Πεδίο από τη Σεργήλη. Και γίνονταν ολοένα και πιο ευδιάκριτες. Δεν ήταν πλέον σκιές· είχαν συγκεκριμένες μορφές. Η Δανάη αγνάντευε τρία δαιμονικά τέρατα. Έναν άντρα χωρίς πρόσωπο· και δεξιά του, ένα πλάσμα ψηλότερο από εκείνον, το οποίο βάδιζε με τα χέρια και τα πόδια και είχε μακριά μουσούδα – ή κεντρί, ίσως – ενώ ήταν ολόκληρο από κρύσταλλο! Από την αριστερή μεριά του άντρα ερχόταν ένα πελώριο φίδι, από κρύσταλλο κι αυτό, του οποίου το σώμα διέγραφε όρθιες σπείρες πίσω του, σαν λαβύρινθος από κρίκους.

«Μεγάλη Αρτάλη...» ψέλλισε η Δανάη, τρέμοντας. «Μεγάλη Αρτάλη!»

Πήδησε μέσα στο όχημα, κάθισε στη θέση του οδηγού, ενεργοποίησε τη μηχανή, κι έστριψε το τιμόνι, αρχίζοντας να τρέχει προς τα ανατολικά, προς τη Νέσριβεκ, ελπίζοντας πως, αν αυτά τα τέρατα σκέφτονταν να την κυνηγήσουν, δεν θα την έφταναν.

Ο Φρανκ είχε έρθει εδώ, στις παρυφές του Κρυσταλλικού Πεδίου, για να τραβήξει φωτογραφίες και να κάνει κάποιες παρατηρήσεις που ήλπιζε να δημοσιεύσει όταν επέστρεφε στη Νέσριβεκ την Όμορφη. Περίμενε ότι πιθανώς να έβλεπε κάτι το παράξενο – αλλά όχι και κάτι σαν αυτό.

Κοκαλωμένος στη θέση του, όρθιος μπροστά από τη σκηνή του, ατένιζε τα τρία κρυσταλλικά όντα να βγαίνουν από το Πεδίο.

Τρία κρυσταλλικά όντα! Μα τους θεούς, δεν είχε ακούσει ποτέ άλλοτε για κάτι τέτοιο! Κανένας ποτέ – απ'ό,τι ήξερε – δεν είχε δει κρυσταλλικά όντα να βγαίνουν μέσα από το Πεδίο. Το Πεδίο ήταν τέλος. Το Πεδίο ήταν θάνατος. Τίποτα που έπεφτε εκεί δεν επιβίωνε.

Ο Φρανκ ξεροκατάπιε. *Θα γίνω διάσημος!* ήταν η πρώτη σκέψη που πέρασε απ'το μυαλό του. Και γελώντας χώθηκε πάλι μέσα στη σκηνή του, για να πάρει την εξειδικευμένη φωτογραφική μηχανή του. Τη φωτογραφική μηχανή που του είχε κοστίζει μια περιουσία. Ήταν από αυ-

τές που δεν φωτογράφιζαν απλές εικόνες μόνο αλλά και αόρατες ενέργειες, ή πράγματα ή φαινόμενα που, για κάποιο λόγο, άλλες μηχανές δεν μπορούσαν να φωτογραφίσουν. Ήταν μια συσκευή φτιαγμένη από μάγους του τάγματος των Τεχνομαθών που βρίσκονταν υπό την καθοδήγηση μάγων του τάγματος των Ερευνητών.

Την πήρε μέσα από τη σκηνή του και, βγαίνοντας, είδε ότι τα τρία κρυσταλλικά όντα έρχονταν προς το μέρος του.

Θα έπρεπε να ανησυχήσει;

Πριν απ' αυτό, όμως, ύψωσε τη μηχανή και τα φωτογράφησε. Μία, δύο, τρεις φορές.

Τα όντα έρχονταν τώρα πιο γρήγορα, τρέχοντας. Το ένα είχε καταφανώς ανθρώπινη μορφή και ήταν ντυμένο σαν άνθρωπος, αλλά το πρόσωπό του δεν φαινόταν· ήταν κρυμμένο πίσω από μια παράξενη κρυσταλλική μάσκα που το έκανε θολό. Το πλάσμα που βρισκόταν στα δεξιά του θύμιζε γιγάντιο έντομο με μακρύ κεντρί, αλλά είχε τέσσερα πόδια – ή ίσως τα δύο να ήταν χέρια που τώρα χρησιμοποιούσε ως πόδια. Στην πλάτη του βρίσκονταν δύο μικρά φτερά, άχρηστα μάλλον για πτήση. Το τελευταίο πλάσμα, που βρισκόταν αριστερά του ανθρώποειδούς, ήταν ένα γιγάντιο κρυσταλλικό φίδι που πίσω του η ουρά του διέγραφε μαγευτικές σπείρες – έναν ολόκληρο λαβύρινθο από κύκλους που θα νόμιζε κανείς ότι είχαν βγει από πάρκο αναψυχής.

Τι θα έκανε ο Φρανκ αν αυτά τα όντα ήταν εχθρικά; Δεν είχε όχημα για να φύγει γρήγορα· και πριν από λίγο, με τις άκριες των ματιών του, νόμιζε πως είχε δει ένα όχημα να απομακρύνεται – αν και ποτέ δεν το είχε δει να έρχεται. Πρέπει πρόσφατα να είχε έρθει στην περιοχή.

Ο Φρανκ περίμενε έναν πλούσιο φίλο του να τον πάρει με ελικόπτερο, μετά από δυο μέρες.

Μπήκε στη σκηνή ξανά και βγήκε κρατώντας ένα τουφέκι.

Τα τρία κρυσταλλικά όντα βρίσκονταν τώρα κοντά του.

«Τι θέλετε;» ρώτησε ο Φρανκ. «Δεν είμαι εχθρός! Δε θέλω να σας πυροβολήσω. Αλλά... τι θέλετε;»

Το φίδι ορθώθηκε σαν κρυστάλλινος πύργος από πάνω του, με τα μάτια του να αστράφτουν. Οι σπείρες πίσω του κινούνταν κυκλικά: κύκλοι μέσα σε κύκλους μέσα σε κύκλους μέσα σε κύκλους: γύρω γύρω γύρω γύρω γύρω. Ατέρμονα οχτάρια κρυσταλλικής σαγήνης.

Ο Φρανκ, χωρίς να το καταλάβει, τα κοίταζε μισοϋπνωτισμένος, με το στόμα ανοιχτό, με το τουφέκι του κατεβασμένο.

Το κρυσταλλικό ον που είχε ανθρώπινη μορφή αλλά το πρόσωπό του και τα χέρια του δεν φαίνονταν, θολά καθώς ήταν, είπε γελώντας: «Κοίταζε τον *Σαρακμά'όκ'ραθ* για πολύ, και ποτέ δεν θα ξανακοιτάξεις αλλού, φωτογράφε!»

Τα λόγια του ήταν σαν παγωμένο νερό πάνω στο μυαλό του Φρανκ. Τον ξύπνησαν. Και μαζί ξύπνησαν έναν παγερό τρόπο. Το βλέμμα του στράφηκε στον άντρα. Προσπάθησε να διακρίνει το πρόσωπό του, αλλά ήταν αδύνατον. Κάτι σαν κρύσταλλος το έκανε θολό. Κάτι σαν κρυστάλλινη μάσκα. Τα χαρακτηριστικά του δεν φαίνονταν.

«...Τι» – ο Φρανκ ξεροκατάπιε – «θέλετε;...»

Ο απρόσωπος άντρας γέλασε. «*Εσένα*,» είπε εμφαιτικά.

«Τι...;» Ο Φρανκ είχε ξαφνικά μια έντονη ανάγκη για κατούρημα.

«Ήρθες να γνωρίσεις το Κρυσταλλικό Πεδίο; γι'αυτό δεν ήρθες;»

Ο Φρανκ, μην ξέροντας τι άλλο να κάνει, κατένευσε. Ύψωσε τη φωτογραφική μηχανή που κρεμόταν απ'τον λαιμό του, για να δείξει ότι απλά ήθελε να τραβήξει φωτογραφίες.

«Ναι,» είπε ο απρόσωπος άντρας. «Και τώρα θα έχεις την ευκαιρία να το γνωρίσεις από πολύ κοντά. Να καταλάβεις *ακριβώς* τι είναι η κρυσταλλική δομή των όντων. Θέλεις;»

«Η... η κρυστ... κρυστ...»

«Η κρυσταλλική δομή των όντων, φίλε μου. Θα σου δείξω τι σημαίνει να ζεις *πραγματικά* επάνω στη Σεργήλη. Ναι, ή όχι;»

Ο Φρανκ δεν ήξερε τι ν'απαντήσει.

«Θα είσαι όπως κανένας άλλος άνθρωπος δεν είναι,» του είπε ο απρόσωπος άντρας. Και στράφηκε στο κρυσταλλικό έντομο παραδίπλα, το οποίο ήταν ψηλότερο από εκείνον. Του μίλησε σε μια γλώσσα που ο Φρανκ δεν κατανοούσε, και το μακρύ κεντρί του εντόμου ήρθε προς τον Φρανκ.

«Όχι!» τσίριξε εκείνος, και ύψωσε το τουφέκι του–

Ο απρόσωπος άντρας αμέσως άρπαξε το όπλο με το ένα χέρι και τσάκισε τα μέταλλα μέσα στη γροθιά του, λύγισε την κάννη προς τα κάτω!

Ο Φρανκ ξεφώνισε, περίτρομος.

«Μπορείς να κατοικήσεις τώρα,» του είπε ο απρόσωπος άντρας, «αν θέλεις.» Σαν να ήξερε ακριβώς τι αισθανόταν ο Φρανκ.

Το κρυσταλλικό έντομο μίλησε, τότε, λέγοντας κάτι που έμοιαζε να έχει ερωτηματική χροιά.

Ο απρόσωπος άντρας απάντησε στην ίδια ακατανόητη γλώσσα, γελώντας.

Και, ενώ ο Φρανκ κατουριόταν επάνω του, το κεντρί του εντόμου τον κάρφωσε στα αριστερά πλευρά.

Ο Φρανκ ούρλιαξε: «ΟΟΟΟΟΧΧΧΙΙΙΙ!!»

«Μην αντιστέκεσαι,» τον συμβούλεψε, σχεδόν φιλικά, ο απρόσωπος άντρας, κρατώντας γερά τον αριστερό του ώμο με το ένα χέρι, σαν ατσάλινη μέγγενη. «Μην αντιστέκεσαι, και ο Κρύσταλλος θα αντικαταστήσει την παλιά σου μορφή. Θα γίνεις σαν εμένα, αν και... όχι ακριβώς.» Γέλασε βροντερά, σφίγγοντας τον ώμο του Φρανκ πιο δυνατά.

Αλλά ο Φρανκ ίσα που άκουσε τα λόγια του καθώς ένωθε κάτι να εισβάλει στο σώμα του από το κεντρί του εντόμου και να τρέχει μέσα του, προς κάθε κατεύθυνση. Σαν μυριάδες μικρά, μικρά πλάσματα. Σαν κάτι βγαλμένο από εφιάλτες. Ο Φρανκ ούρλιαζε καθώς πάλευε να το αποτινάξει.

«Μην αντιστέκεσαι, ανόητε!» του είπε ο απρόσωπος άντρας. «Δέξου του, αλλιώς θα πεθάνεις!»

Ο Φρανκ, όμως, τώρα δεν τον άκουγε καθόλου, χαμένος μέσα στον πόνο και στον πανικό. Αντίσταθηκε στα αμέτρητα μικρά, μικρά πλάσματα που προσπαθούσαν να μετασχηματίσουν το σώμα του: και το σώμα του διαλύθηκε.

Έγινε κομμάτια, σαν να το είχαν σκίσει δεκάδες – εκατοντάδες – μικροσκοπικά περιστρεφόμενα ξυράφια. Έγινε μια μάζα σάρκας και αίματος, μέσα από την οποία κόκαλα, εντόσθια, και μυαλά εύκολα διακρίνονταν.

Ο Ζορκολ'ζορκά'αβάθ έστρεψε, τότε, την τρομερή μουσούδα του προς τον Καρνάδη και ρώτησε στη γλώσσα που ο Καρνάδης είχε, με τρομερή ταχύτητα, μάθει μέσα στο Κρυσταλλικό Πεδίο όπου μια στιγμή είναι μια αιωνιότητα: «Πού θα πάμε τώρα, Απελευθερωτή; Ο καιρός έχει περάσει, για εμάς...»

«Οπουδήποτε!» φώναξε ο Καρνάδης. «ΟΠΟΥΔΗΠΟΤΕ!»

Τώρα που η κρυσταλλική ματιά ήταν για πάντα δική του, το ίδιο δική του ήταν κι ολόκληρη η Σεργήλη!

Ένα Το Ανακάτεμα της Τράπουλας

Κάποτε, όταν ήταν νέος, ήθελε να γίνει ιερέας της Λόρκης. Είχε ακολουθήσει τις οδηγίες ενός άλλου ιερέα, πολύ γηραιότερου και τώρα πλέον νεκρού. Είχε περάσει από όλες τις δοκιμασίες. Τα είχε καταφέρει. Αλλά ιερέας της Λόρκης ακόμα δεν ήταν.

Ήταν κάτι παρεμφερές, ίσως, και πολύ πιο παράξενο.

Κάτι μοναδικό επάνω στη διάσταση της Σεργήλης, απ'ό,τι γνώριζε.

Ήταν ο Μπαλαντέρ της Λόρκης.

Όταν είχε περάσει από εκείνη την τελευταία δοκιμασία του γέρο-ιερέα, ο γέρο-ιερέας είχε υψώσει μπροστά του ένα φύλλο της Τράπουλας της Πανούργου Κυράς, και ο Αργύριος είχε δει τον εαυτό του να αντανακλάται εκεί όπως θα τον έβλεπε μέσα σ'έναν καθρέφτη. Ήταν εκείνος.

Ήταν ο Μπαλαντέρ της Λόρκης.

Και εξακολουθούσε, ύστερα από πάνω από τριάντα χρόνια, να είναι ο Μπαλαντέρ της Λόρκης. Για πάντα θα ήταν ο Μπαλαντέρ της Λόρκης. Ακόμα και μετά το θάνατό του. Όταν πέθαινε, ίσως απλά να επέστρεφε στην τράπουλα.

Την τράπουλα που, κατά καιρούς – όχι και τόσο σπάνια – άκουγε να ανακατεύεται μέσα στο μυαλό του, όταν αόρατες δυνάμεις κινούνταν επάνω στη διάσταση της Σεργήλης.

Και τώρα πάλι ο Αργύριος άκουγε το ανακάτεμα της τράπουλας...

Ήταν καθισμένος σε μια πέτρα, κάτω από ένα γέρικο δέντρο. *Πιο γέρικο από εμένα*, όφειλε να παρατηρήσει υπομειδιώντας. Είχε βγάλει ένα μήλο από τον σάκο του και, καθαρίζοντας το περίβλημα μ'ένα μαχαίρι, το έτρωγε αργά.

Αναλογιζόταν το όνειρο που τον είχε ξυπνήσει πριν από κανένα μισάωρο, μια ώρα ύστερα από την ανατολή του ήλιου. Είχε δει μια γυναίκα να στέκεται πάνω σε μια σκηνή γεμάτη φώτα και ολογράμματα και να τραγουδά – να τραγουδά ένα τραγούδι που ο Αργύριος ήταν βέβαιος πως είχε ξανακούσει μα δεν το θυμόταν. Τα ονειρικά λόγια

είχαν σβήσει μέσα στο μυαλό του. Αλλά όχι και η όψη της τραγουδίστριας. Αυτή ήξερε ακριβώς ποια ήταν...

Έπειτα, το όνειρο είχε αλλάξει – και παραξενέψει. Ο Αργύριος είχε δει έναν γρύπα με τροχούς – κάτι ανάμεσα σε μηχανικό όχημα και βιολογικό πλάσμα – και μέσα του, στη θέση του οδηγού, καθόταν μια γυναίκα με κράνος στο κεφάλι, γυαλιά στα μάτια, και αδάχτυλα γάντια στα χέρια. Ο Αργύριος δεν μπορούσε να είναι βέβαιος αλλά είχε την εντύπωση πως ήταν η ίδια γυναίκα: αυτή από την αρχή του ονείρου του.

Το οποίο όνειρο είχε, μετά, αλλάξει ξανά: είχε γίνει ακόμα πιο παράξενο. Ο Αργύριος είχε, τότε, την αίσθηση ότι ήταν μέρος ενός αλλόκοτου όντος, ενός μεταμορφωμένου όντος, και πετούσε, και είχε δυνάμεις που του ήταν δύσκολο τώρα να θυμηθεί... Το πλάσμα αυτό, πάντως, αποτελείτο από ακόμα ένα άτομο εκτός από εκείνον.

Τελειώνοντας το μήλο του, το πέταξε παραδίπλα, σκούπισε το μεγάλο μαχαίρι πάνω σ'ένα μαντήλι, και το θηκάρωσε.

Το άλογό του, ο Ανεμοπόδης, που στεκόταν παράμερα, χρεμέτισε.

Γέρικο άλογο για κάποιον γέρο σαν εμένα...

Αν και, αντικειμενικά, δεν ήταν και τόσο γέρος. Στα πενήντα-έξι τους άλλοι δεν θεωρούν τους εαυτούς τους γέρους. Αλλά ο Αργύριος νόμιζε ότι είχε δει πάρα πολλά όλ' αυτά τα χρόνια, και τούτο μονάχα ήταν αρκετό για να τον καθιστά γέρο.

Το άλογο, ωστόσο, ήταν *αντικειμενικά* γέρικο. Κανονικά θα μπορούσε να ήταν νεκρό. Ο Αργύριος αναρωτιόταν αν οι δικές του μυστηριακές δυνάμεις ήταν που φόρτιζαν με ζωή τον Ανεμοπόδη.

«Εγώ σε κρατάω ακόμα εδώ, παλιόφιλε;» είπε καθώς σηκωνόταν από την πέτρα για να πλησιάσει το άλογο και να του χαϊδέψει τη χαιτή. «Θες να φύγεις αλλά εγώ σε κρατάω ακόμα εδώ;»

Ο Ανεμοπόδης ρουθούνισε σαν για ν'αποκριθεί *Μη λες ανοησίες τώρα, Αργύριε*, και έτριψε τη μουσούδα του πάνω στον ώμο του αφέντη του.

Ο Αργύριος χαμογέλασε, και μετά σέλωσε και χαλίνωσε το άλογο. Το έπιασε από τα γκέμια κι άρχισε να βαδίζει, αργά, χωρίς βιασύνη. Δεν ήταν πια μακριά από τα περίχωρα της Θακέρκοβ...

Όταν έφτασε κοντά τους, από εκεί όπου βρισκόταν, επάνω σ'έναν λοφίσκο, μπορούσε ν'αγναντέψει τις πολυκατοικίες της μεγάλης πό-

λης, καθώς και τον ποταμό Κάλμωθ που περνούσε από μέσα της, και τις σιδηροδρομικές γραμμές που περνούσαν από τις δυτικές παρυφές της, και το πρόχειρο, μικρό χωριό που είχε στηθεί στα δυτικά της, πλάι στον σιδηρόδρομο, για το ράλι που σύντομα φαινόταν ότι θα διεξαγόταν σε τούτες τις περιοχές. Σημαίες κυμάτιζαν γύρω από το χωριό και μέσα του. Κόσμος ήταν συγκεντρωμένος. Τα μέταλλα οχημάτων γυάλιζαν. Καβαλάρηδες διακρίνονταν να καλπάζουν στην περιοχή κοντά του, επάνω στα άλογά τους. Γρυποκαβαλάρηδες φαίνονταν να έρχονται και να φεύγουν από εκεί, με τους γρύπες τους να φτερουγίζουν ζωηρά.

Ο Αργύριος βάδισε προς το χωριό του ράλι, τραβώντας τον Ανεμοπόδη πίσω του, ήρεμα. Η κάπα του ανέμιζε γύρω από τους ώμους του στον παγερό χειμερινό αέρα που ερχόταν από τα νότια, από τη Ραχοκοκαλιά και τις πηγές του ποταμού Κάλμωθ. Η κουκούλα ήταν σηκωμένη στο κεφάλι του.

Το ανακάτεμα της τράπουλας ψιθύριζε μέσα στο μυαλό του.

Μουσικές άρχισαν να φτάνουν στ'αφτιά του: μουσικές από το χωριό.

Και καθώς πλησίαζε εκεί, απέχοντας πλέον λιγότερο από ένα χιλιόμετρο, είδε έναν νεαρό νάρχεται προς το μέρος του. Είχε δέρμα καφετί, όπως έχουν συνήθως αυτοί που ζουν στις νότιες ερήμους, και όψη προβληματισμένη. Ένα πέτσινο πανωφόρι τον προστάτευε από τον κρύο αέρα.

«Συγνώμη, κύριε,» είπε. «Θα παρακολουθήσετε το ράλι;»

«Μπορεί,» αποκρίθηκε ο Αργύριος.

«Έχετε εισιτήριο;» ρώτησε ο νεαρός, και ο Αργύριος ήξερε ξαφνικά ότι αυτή δεν ήταν σύμπτωση. Δεν ήταν μια *φυσιολογική* σύμπτωση, τουλάχιστον. Ήταν από εκείνες τις συμπτώσεις που γέμιζαν τη ζωή του από τότε που έγινε Μπαλαντέρ της Λόρκης.

«Όχι ακόμα.»

«Μπορείτε, τότε, να πάρετε αυτό, αν θέλετε.» Ο νεαρός έβγαλε ένα εισιτήριο από την τσέπη του και το έτεινε προς τον Αργύριο.

Τα εισιτήρια στα ράλι δεν είναι και τόσο φτηνά, σκέφτηκε αμέσως εκείνος, και κοιτάζοντας την τιμή επάνω στο χαρτί διαπίστωσε πως ούτε και σε τούτο το συγκεκριμένο ράλι ήταν. «Γιατί μου το δίνεις;»

«Το είχε αγοράσει ένας φίλος μου, αλλά αρρώστησε κι αποκλείεται να μπορεί να έρθει. Δεν ξέρω κανέναν άλλο που να το θέλει, και είστε ο τρίτος που κατά τύχη συνάντησα.» Ανασήκωσε τους ώμους. «Οι άλλοι δύο είχαν εισιτήρια ήδη.»

«Σ'ευχαριστώ,» του είπε ο Αργύριος παίρνοντας το εισιτήριο. «Αλλά πρέπει να σε πληρώσω, φυσικά.»

«Όχι,» διαφώνησε ο νεαρός, «δε χρειάζεται. Πραγματικά, κύριε, δε χρειάζεται. Να είστε καλά.» Κι έφυγε, βαδίζοντας γρήγορα.

Ναι, σίγουρα μια από τις παράξενες συμπτώσεις της ζωής του Μπαλαντέρ της Λόρκης. «Φαίνεται, Ανεμοπόδη,» είπε ο Αργύριος, «πως κάτι με οδηγεί σε τούτο το ράλι.» *Κι αναρωτιέμαι αν κι αυτή η τραγουδίστρια από το όνειρό μου θα είναι εκεί...*

Πριν από τρεις ημέρες, νιώθοντας πάλι το ανακάτεμα της αόρατης τράπουλας μέσα στο μυαλό του, ο Αργύριος, καθισμένος στην τραπέζα ενός πανδοχείου σε μια μικρή πόλη πολλά χιλιόμετρα δυτικά της Θακέρκοβ, έβγαλε από τον σάκο του την Τράπουλα της Πανούργου Κυράς. Μια τράπουλα με υλική υπόσταση και γνωστή σε πολλούς πάνω στη Σεργήλη, ιερωμένους της Λόρκης και μη. Ορισμένοι, μάλιστα – αυτοί που δεν συμπαθούσαν τη Λόρκη, όπως οι ιέρειες της Αρτάλης – τη θεωρούσαν βλάσφημη.

Η Τράπουλα της Πανούργου Κυράς είχε ποικίλες χρήσεις. Κάποιοι τη χρησιμοποιούσαν απλώς για να παίζουν παιχνίδια. Ο Αργύριος τώρα δεν είχε παιχνίδια στο μυαλό του.

Ανακάτεψε τα φύλλα, καθισμένος σ'ένα γωνιακό τραπέζι της αίθουσας, ενώ από τα ηχεία του πανδοχείου ακουγόταν το τραγούδι *Γηγενείς Ταξιδευτές*, της Ελοντί Αλλόγνωμης. Τράβηξε τρία τραπουλόχαρτα και τα άπλωσε κλειστά μπροστά του, πλάι στο ψηλό ποτήρι με τη μπίρα του.

Γύρισε το πρώτο φύλλο:

Το Δώδεκα των Πόλεων. Εικόνα: Δώδεκα πολυκατοικίες, τρεις κρυμμένες πίσω από άλλες τρεις πίσω από άλλες τρεις πίσω από άλλες τρεις, σκοτεινές με μόνο μερικά παράθυρα να φωτίζονται. Το μεγαλύτερο φύλλο των Πόλεων. Συμβολίζει, συνήθως, κάτι απλωμένο σε α-

στικές περιοχές· μια διάδοση· μια φήμη· ειδήσεις· εξάπλωση· επίδραση· μεγάλη επιρροή...

Γύρισε το δεύτερο φύλλο:

Το Τρία της Απάτης. Εικόνα: Τρεις μάσκες που γέρνουν η μία προς τη μεριά της άλλης, μοιάζοντας να συνωμοτούν. Συμβολίζει, συνήθως, κάποια μηχανορραφία, ίσως μεταξύ τριών· κάποιο καταχθόνιο σχέδιο που ξεκινά από έναν βασικό πυρήνα· μοχθηρή ραδιουργία· κρυφές κινήσεις· κακός έλεγχος...

Γύρισε το τρίτο φύλλο:

Ο Δείκτης των Μυστηρίων – ένα από τα εξέχοντα φύλλα της τράπουλας. Εικόνα: τρεις βελόνες που θυμίζουν βελόνες πυξίδας και ξεκινούν από ένα κοινό κέντρο αλλά οι δύο δείχνουν προς τα πάνω και η τρίτη προς τα κάτω (ή ανάποδα – αναλόγως πώς κοιτάξεις το φύλλο), σχηματίζοντας ένα Υ. Συμβολίζει, συνήθως, κάποια μυστηριώδη δύναμη ακατανόητης φύσης· κάποια αίρεση· καινούργιες αντιλήψεις· καινούργιες θρησκευτικές αρχές ή πεποιθήσεις...

Του Αργύριου όλα αυτά τού δημιουργούσαν μια πολύ δυσοίωνη αίσθηση. Κάτι είχε ξεκινήσει να συμβαίνει στη Σεργήλη. Κάτι μεγάλο.

Ένας άντρας μπήκε τότε στο πανδοχείο, μίλησε στον ιδιοκτήτη για λίγο, και μετά κόλλησε μια μεγάλη αφίσα στον τοίχο όπου ήταν κολημένες κι άλλες. Τα μάτια του Αργύριου εστιάστηκαν επάνω της:

Διαφήμιζε ένα ράλι που σύντομα θα διεξαγόταν στη Θακέρκοβ, ξεκινώντας από τα δυτικά περίχωρα της μεγαλούπολης και τελειώνοντας πάλι εκεί.

Δύο Σύμμαχοι και Ακόλουθοι

Στην αρχή, δεν είχαν κανένα σχέδιο. Δεν ήξεραν τι να κάνουν με την καινούργια τους δύναμη.

Ο Καρνάδης, μάλιστα, δεν ήξερε καν τι είδους σύμμαχοι ήταν ακριβώς αυτοί που είχε αποκτήσει μέσα στο Κρυσταλλικό Πεδίο. Είχε μόνο μια γενική, συγκεχυμένη εντύπωση γι'αυτούς, όπως την εντύπωση που αποκομίζει κανείς από τα όνειρα. Ο *Ζορκολ'ζορκά'αβάθ* και ο *Σα-ρακμα'ό'οκ'ραθ* δεν ήταν από τη Σεργήλη, τούτο ήταν το μόνο βέβαιο· είχαν έρθει από άλλη διάσταση (ή από άλλες διαστάσεις) πριν από πολλούς αιώνες.

Καθώς ταξίδευε μαζί τους προς τα ανατολικά, ανακαλύπτοντας στον δρόμο διάφορα για τον καινούργιο του εαυτό και για τους νεοαπόκτητους συντρόφους του, τους ρώτησε στην αλλόκοτη γλώσσα τους: «Τι ζητάτε τώρα εδώ; Τι θέλετε από τη Σεργήλη;»

Εκδίκηση, ήταν η απάντηση που πήρε.

Εκδίκηση.

«Από ποιους; Όποιοι κι αν γνωρίσατε στην εποχή σας δεν μπορεί σήμερα νάναι ζωντανοί.»

Οπότε, ο *Ζορκολ'ζορκά'αβάθ* – το τρομερό κρυσταλλικό έντομο – του ανέφερε κάτι αλλόκοτα ονόματα που το μυαλό του Καρνάδη μετά βίας μπορούσε να συλλάβει και, μάλλον, νόμιζε, μόνο επειδή τώρα είχε αποκτήσει νέες δυνάμεις.

Ποιοι ήταν οι κάτοχοι αυτών των ονομάτων; Δεν μπορεί να ζούσαν τώρα!

«Οντότητες που κατοικούν εκεί!» του είπε ο *Ζορκολ'ζορκά'αβάθ*, καθώς κάθονταν οι τρεις τους κάτω από τον έναστρο νυχτερινό ουρανό, και ύψωσε το μακρύ κεντρί της μουσούδας του προς το φεγγάρι. «Αλλά τότε υπήρχαν κι άλλα φεγγάρια, Απελευθερωτή.»

«Κι άλλα φεγγάρια;... Αποκλείεται, πάντως, κάποιος να ζουν ακόμα εκεί πάνω. Δεν μπορεί!»

Ο *Ζορκολ'ζορκά'αβάθ* γέλασε, και το γέλιο του θύμιζε ζουζούνισμα εντόμου που ηχεί μέσα από κρυστάλλινο περίβλημα. «Ζουν. Αν όχι ό-

λοι, οι περισσότεροι. Μη μετράς τα χρόνια όπως τα μετρούσες ως τώρα, Απελευθερωτή. Δεν είναι άνθρωποι όπως ήσουν.»

«Και έχεις κανένα σχέδιο για να φτάσεις στο φεγγάρι; Μπορείς να πετάξεις μέχρι εκεί;»

«Όχι.» Η φωνή του αντηχούσε οργισμένη.

Ο Σαρακμά'ό'οκ'ραθ – το πελώριο κρυσταλλικό φίδι – σύριξε, τυλιγμένος καθώς ήταν σαν προστατευτικό τείχος γύρω από τον Καρνάδη και τον Ζορκολ'ζορκά'αβάθ. Σύριξε οργισμένα, και είπε: «Δε μπορούμε να τους νικήσουμε, Ζορκολ'ζορκά'αβάθ! Εξακολουθούμε να είμαστε ηττημένοι. Δεν μπορούμε να πετάξουμε εκεί πάνω! Ο Απελευθερωτής μάς ελευθέρωσε από τον Κρύσταλλο, αλλά ο Κρύσταλλος μάς έχει μεταμορφώσει – μας κρατά ακόμα δέσμιους! Δεν είμαστε αληθινά ελεύθεροι!»

«Ναι,» αποκρίθηκε ο Ζορκολ'ζορκά'αβάθ, «δεν μπορούμε να ταξιδέψουμε εκεί πάνω, στο οχυρό τους. Αλλά μπορούμε να τσακίσουμε τους συμμάχους τους επάνω στη γη της Σεργήλης!»

Ο Καρνάδης γέλασε. «Ποιους συμμάχους τους; Δεν υπάρχει κανένας που να πιστεύει καν σε παράξενα όντα στο φεγγάρι!»

«Η Σιδηρά Δυναστεία δεν υπάρχει πλέον;» απόρησε ο Ζορκολ'ζορκά'αβάθ.

«Αδύνατον!» σύριξε ο Σαρακμά'ό'οκ'ραθ.

Ο Καρνάδης συνοφρυώθηκε πίσω από το κρυσταλλικό πλέγμα που τύλιγε την όψη του. «Η Σιδηρά Δυναστεία;...» μουρμούρισε. Και πιο δυνατά: «Έχω ακούσει για μια τέτοια οργάνωση. Είναι μυστική οργάνωση του υπόκοσμου – αν είναι καν πραγματική.»

Ο Ζορκολ'ζορκά'αβάθ και ο Σαρακμά'ό'οκ'ραθ γέλασαν μαζί. «Είσαι τρελός;» σύριξε ο δεύτερος, ατενίζοντας τον Καρνάδη μ'ένα μεγάλο, γυαλιστερό φιδίσιο μάτι. «Η Δυναστεία οργάνωση του υπόκοσμου; Είσαι τρελός;»

«Εγώ,» είπε ο Καρνάδης, «αυτό έχω ακούσει – και μόνο ως φήμη: τίποτα περισσότερο. Δεν ξέρω για καμία άλλη Σιδηρά Δυναστεία.»

Ο Ζορκολ'ζορκά'αβάθ ζουζούνισε πίσω από το κρυσταλλικό του περιβλήμα: «Η Σιδηρά Δυναστεία είναι άρχοντες και προστάτες της Σεργήλης. Και σύμμαχοι των όντων του φεγγαριού που ακόμα φαίνεται στους ουρανούς σας.»

«Σίγουρα, κάνεις κάποιο λάθος... Συνωνυμία, πιθανώς. Δεν υπάρχει τέτοια Σιδηρά Δυναστεία που αναφέρεις.»

Οι δύο κρυσταλλικοί δαίμονες έμειναν, τότε, σιωπηλοί για λίγο. Μετά, ο *Σαρακμά'ό'οκ'ραθ* είπε: «Πολλά έχουν αλλάξει, προφανώς.»

«Και η Σιδηρά Δυναστεία επίσης,» είπε ο *Ζορκολ'ζορκά'αβάθ*. «Αλλά εξακολουθεί να υπάρχει. Αποκλείεται να είναι συνωνυμία.»

«Ναι. Αποκλείεται.»

Στο δρόμο τους προς τα ανατολικά, συνάντησαν ένα όχημα που κι αυτό προς τα ανατολικά πήγαινε. Ένα φορτηγό της εταιρείας *Ενεργειακός Οίνος*. Και ο Καρνάδης σκέφτηκε πως θα ήταν καλό να το πάρουν για τον εαυτό τους. Θα δοκίμαζαν και τις καινούργιες δυνάμεις τους έτσι.

Σωστά;

«Ό,τι επιθυμείς εσύ, Απελευθερωτή,» αποκρίθηκε ο *Ζορκολ'ζορκά'αβάθ*.

«Ναι!» σύριξε ο *Σαρακμά'ό'οκ'ραθ*, λιγάκι ανυπόμονα, και σύρθηκε, με μεγάλη ταχύτητα, προς το ψηλό οκτάτροχο φορτηγό, για να σταθεί στο διάβα του, να του κλείσει τον δρόμο με τον πελώριο κρυσταλλικό όγκο του. Η ουρά του ορθώθηκε πίσω του, σχηματίζοντας σπείρες μέσα σε σπείρες μέσα σε σπείρες, διαρκώς περιδινούμενες.

Ο οδηγός του οχήματος υπνωτίστηκε από την επίδρασή τους. Πατώντας το φρένο σταμάτησε τους οκτώ τροχούς, μένοντας κοκαλωμένος πίσω από το τζάμι του μπροστινού παραθύρου, κοιτάζοντας το πελώριο ερπετό. Ήταν απόγευμα, και το φως του ήλιου έκανε μυριάδες ανταύγειες επάνω στην κρυσταλλική αρματωσιά του *Σαρακμά'ό'οκ'ραθ*.

Οι πόρτες του φορτηγού, πάραυτα, άνοιξαν και οπλισμένοι μισθοφόροι πετάχτηκαν έξω, υψώνοντας τα τουφέκια τους. Αλλά κι εκείνοι στάθηκαν σαστισμένοι αντίκρυ στις περιδινούμενες σπείρες που διέγραφε η ουρά του γιγάντιου φιδιού. Τα μυαλά τους είχαν χαθεί μέσα σ'ένα αιφνίδιο ψυχεδελικό όνειρο...

«Τώρα,» είπε ο Καρνάδης, πλησιάζοντας από δίπλα μαζί με τον *Ζορκολ'ζορκά'αβάθ*, περνώντας μέσα από τη λιγοστή βλάστηση του τοπίου. «Τώρα!»

Και το ψηλό έντομο όρμησε καταπάνω στους μισθοφόρους, καρφώνοντας τον έναν μετά τον άλλο με το κεντρί του, στέλνοντας τον Κρύσταλλο μέσα στα σώματά τους σαν μόλυνση, σαν ιό. Οι μισθοφόροι έπεφταν στη γη, σπαρταρώντας, γρυλίζοντας. Ορισμένοι πυροβολούσαν ανεξέλεγκτα από δω κι από κει, αλλά ο Ζορκολ'ζορκά'αβάθ τούς χτυπούσε τα τουφέκια με το κεντρί του ή με κάποιο από τα τέσσερα μέλη του για να τα εκτοξεύσει μακριά απ'τα χέρια τους και να μην πετύχουν κανέναν απ'τους δικούς τους.

Δύο μισθοφόροι – ένας άντρας και μια γυναίκα – κατάφεραν, λόγω του προφανούς κινδύνου, να αποτινάξουν την υπνωτική επίδραση του Σαρακμα'ό'οκ'ραθ και πρόλαβαν να στρέψουν τα όπλα τους προς το γιγάντιο έντομο και να το πυροβολήσουν. Οι κάννες άστραψαν γρυλίζοντας θάνατο. Αλλά οι σφαίρες τους δεν διαπέρασαν την κρυσταλλική θωράκιση του Ζορκολ'ζορκά'αβάθ, και το κεντρί του στράφηκε καταπάνω τους, κάρφωσε τη γυναίκα στην κοιλιά. Ο άντρας έτρεξε να φύγει, όμως ο Καρνάδης βρέθηκε στο διάβα του. Τον άρπαξε και τον σήκωσε στον αέρα, πάνω απ'το κεφάλι του, με τρομερή ευκολία, γελώντας. Ύστερα τον πέταξε στη γη, μπροστά στον Ζορκολ'ζορκά'αβάθ, και το έντομο τον κέντρισε κι αυτόν, στέλνοντας τον Κρύσταλλο εντός του.

«Μην αντιστέκεστε!» φώναξε ο Καρνάδης σ'αυτούς που σπαρταρούσαν στο έδαφος. «Αφήστε τον Κρύσταλλο να σας αλλάξει – να σας βελτιώσει! Μην αντιστέκεστε, γιατί θα καταστραφείτε!»

Αλλά ήταν ανόητοι και αντιστέκονταν, και τα σώματά τους κομματιάζονταν σαν από αμέτρητες μικρές λεπίδες που τους έσχιζαν από μέσα προς τα έξω, περιστρεφόμενες με μένος, τινάζοντας αίμα και ζωτικά όργανα.

Τι ανόητοι... Δεν ήξεραν τι δώρο έχαναν!

Ο Καρνάδης ανέβηκε, από μια πλαϊνή πόρτα, στο εσωτερικό του φορτηγού. Εκεί βρήκε ένα μεγάλο φορτίο από ενεργειακές φιάλες διαφόρων μεγεθών, καθώς και τρεις υπαλλήλους της εταιρείας που είχαν ζαρώσει σε μια γωνία. Ο οδηγός καθόταν ακόμα στο τιμόνι, ατενίζοντας υπνωτισμένος τις σπείρες του Σαρακμα'ό'οκ'ραθ.

«Τι θέλετε;» ρώτησε ο Καρνάδης τούς υπαλλήλους, μπορώντας να διακρίνει τον τρόπο τους μέσα από την κρυσταλλική δομή των όντων. «Να πεθάνετε ή να γίνετε θεοί;»

Τον κοίταζαν με γουρλωμένα μάτια, περίφοβοι, άφωνοι.

Ο Καρνάδης γέλασε. «Εσύ,» είπε στον έναν, «μάλλον είσαι εδώ επειδή ο αστράγαλός σου είναι στριμμένος. Κάπου χτύπησες.»

Ο άντρας ξεροκατάπιε.

«Εσύ,» είπε ο Καρνάδης στον άλλο, «θα έπρεπε να κοιμάσαι καλύτερα. Τρεις ώρες έχεις κοιμηθεί απόψε, έτσι δεν είναι;» Κι όταν δεν έλαβε απάντηση: «Έτσι δεν είναι;»

Ο άντρας κατένευσε, απορώντας πώς αυτός ο δαίμονας ήξερε τόσα.

«Κι εσύ,» είπε ο Καρνάδης στη μοναδική γυναίκα ανάμεσά τους, «έχεις περίοδο αυτές τις μέρες.»

Εκείνη έμεινε σιωπηλή, με το γαλανό δέρμα της αδυνατισμένο, με τα χείλη της σφιγμένα.

«Θέλετε να έχετε τις γνώσεις μου;» τους ρώτησε ο Καρνάδης. «Θέλετε να είστε σαν θεοί ανάμεσα στους ανθρώπους; Ή προτιμάτε να πεθάνετε; *Μιλήστε τώρα.*»

«Θα...» ψέλλισε ο δεύτερος άντρας – αυτός που δεν είχε κοιμηθεί καλά, «θα έρθουμε μαζί σου. Δεν έχουμε πρόβλημα.»

Ο Καρνάδης γέλασε. «Νομίζετε ότι σας δουλεύω...» Το καταλάβαινε: κανένας τους δεν τον πίστευε. Το διάβαζε στην κρυσταλλική δομή των όντων. «Ακολουθήστε με, ανόητοι!» Και κατέβηκε από το ψηλό όχημα.

Οι υπάλληλοι της εταιρείας τον ακολούθησαν, αμίλητα, υπάκουα, γεμάτοι απόκοσμο τρόπο.

Κι αντικρίζοντας τον *Ζορκολ'ζορκά'αβάθ* άρχισαν να τρέμουν φανερά· εκείνος με τον χτυπημένο αστράγαλο έπεσε στα γόνατα.

«Μη σας τρομάζει ο φίλος μου,» τους είπε ο Καρνάδης. «Αυτός είναι που θα σας δώσει το δώρο που σας υποσχέθηκα.»

Πλησίασε την πόρτα πλάι στον οδηγό, που ήταν ακόμα υπνωτισμένος. Την άνοιξε και, απότομα, τον τράβηξε έξω σαν να ήταν πάνινη κούκλα, στέλνοντάς τον να κοπανήσει στο έδαφος. Εκείνος φάνηκε να ξυπνά απρόσμενα από κάποιο όνειρο, και τινάχτηκε πάνω ουρλιάζοντας.

Ο Καρνάδης τον άρπαξε από τον ώμο, και το χέρι του ήταν δυνατό σαν μέγγενη, ακινητοποιώντας τον καθώς του πίεζε τα νεύρα. «Δες, καθώς ξυπνάς από τον ύπνο σου. Δες, χωρίς να φωνάζεις.»

Και προς τους τρεις άλλους υπαλλήλους: «Βλέπετε όλους αυτούς τους νεκρούς ολόγυρά σας; Αυτοί αντιστάθηκαν στον Κρύσταλλο! Όποιος αντιστέκεται στον Κρύσταλλο γίνεται κομμάτια! Τώρα, που ο Κρύσταλλος έρχεται να μεταμορφώσει εσάς, μην αντισταθείτε. Δεχτείτε τον μέσα σας!»

Και ο Ζορκολ'ζορκά'αβάθ κάρφωσε με το κεντρί του τον άντρα που είχε κοιμηθεί λίγο. Τον τρύπησε στα πλευρά, κι εκείνος κραύγασε κι άρχισε να σφαδάζει.

«Μην αντιστέκεσαι!» του φώναξε ο Καρνάδης. «Δέξου τον Κρύσταλλο, αλλιώς θα διαλυθείς σαν τους άλλους!»

Ο άντρας κατάφερε, κάπως, να καταπολεμήσει τον πανικό του και να μην αντισταθεί. Το σώμα του, σταδιακά, άλλαξε: Μέσα από το δέρμα του φύτρωσε μια κρυσταλλική υφή που πλήθυνε μέχρι που τον τύλιξε, σκεπάζοντας το πρόσωπό του πίσω από μια θολή μάσκα, ενώ εκείνος ήταν ξαπλωμένος στο χώμα και ακίνητος.

Οι άλλοι δύο υπάλληλοι τον ατένιζαν έντρομοι, με μάτια γουρλωμένα. Ο άντρας με τον τραυματισμένο αστράγαλο είχε καταφέρει να ορθωθεί, και η γυναίκα τον συγκρατούσε για να μην ξαναπέσει.

«Σήκω!» πρόσταξε ο Καρνάδης τον κρυσταλλωμένο άντρα, κι εκείνος, αργά, σηκώθηκε από τη γη. Μέσα από τα ρούχα του μονάχα κρυσταλλική υφή φαινόταν στα μάτια των άλλων δύο υπαλλήλων και του οδηγού. Κανένας δεν μπορούσε να διακρίνει το πρόσωπό του.

Ο Καρνάδης, όμως, το διέκρινε. Η κρυστάλλινη μάσκα δεν εμποδίζει τη δική του ματιά. Και αναγνώριζε τον πρώτο του ακόλουθο.

«Βλέπεις τι δώρο σου χάρισα;» τον ρώτησε.

Ο κρυσταλλωμένος άντρας κοίταζε τον οδηγό και τους δύο συναδέλφους του και τον Καρνάδη και τον Ζορκολ'ζορκά'αβάθ και τον Σαρακμά'ό'οκ'ραθ. Κοίταζε σαν πριν να ήταν τυφλός και τώρα να είχε αποκτήσει μάτια.

«Τι μου έκανες;» φώναξε. «Τι... τι είναι αυτά που βλέπω; Βλέπω... βλέπω αυτά που μας είπες εσύ πριν! Βλέπω ότι ο Αλλάνδρης είναι χτυ-

πημένος στον αστράγαλο, και ότι η Θάρφι έχει περίοδο. Και άλλα γι'αυτούς, επίσης. Βλέπω–»

«Αρκετά!» τον διέκοψε ο Καρνάδης.

«Και...» πρόσθεσε ο πρώτος του ακόλουθος, «αισθάνομαι μια... συγγένεια μαζί σου. Έναν βαθύ... δεσμό.»

«Επειδή εγώ προήλθα από τη μήτρα του Κρυστάλλου που σε μεταμόρφωσε.»

«Ποιος είσαι;»

«Ο Απελευθερωτής.»

Ο Ζορκολ'ζορκά'αβάθ κάρφωσε τότε τη γυναίκα με το κεντρί του, κι εκείνη ούρλιαξε, ξαφνιασμένη. Αλλά δεν αντιστάθηκε: πέφτοντας στη γη, το σώμα της καλύφτηκε σταδιακά από κρύσταλλο. Κι όταν σηκώθηκε τελικά όρθια, είπε στον Καρνάδη:

«Έχεις δίκιο – είμαστε θεοί!»

Ο Καρνάδης γέλασε.

«Είμαστε αθάνατοι;» ρώτησε ο πρώτος του ακόλουθος. «Τα σώματά μας... τα βλέπω διαφορετικά. Δεν είναι όπως του Αλλάνδρη, ούτε όπως του οδηγού.»

«Δεν ξέρω αν είμαστε αθάνατοι,» απάντησε ο Καρνάδης, «αλλά πολύ σύντομα νομίζω ότι θα το ανακαλύψουμε. –Ποιο είναι το όνομά σου;»

«Αριστώνυμος, Απελευθερωτή.»

«Τι θα κάνουμε τώρα, Απελευθερωτή;» ρώτησε η κρυσταλλωμένη γυναίκα που ονομαζόταν Θάρφι, ενώ ο Ζορκολ'ζορκά'αβάθ τσιμπούσε τον Αλλάνδρη κι εκείνος άρχιζε να μεταμορφώνεται όπως οι δύο προηγούμενοι, να σκεπάζεται από κρύσταλλο. «Τι θα...; Έτσι όπως είμαστε... Πώς θα πάμε σε οποιαδήποτε πόλη;»

«Θα τους κάνουμε κι αυτούς σαν εμάς,» αποκρίθηκε ο Καρνάδης. «Ή, όσους περισσότερους μπορούμε.» Ελευθέρωσε τον οδηγό από τη λαβή του, κι εκείνος παραπάτησε τρίβοντας τον ώμο του.

«Μπορώ να φύγω;» ρώτησε. «Δε... δε θέλω να, να γίνω σαν εσάς! Σας παρακαλώ!»

Η Θάρφι γέλασε. Ο Αριστώνυμος γέλασε.

Ο Καρνάδης γρονθοκόπησε τον οδηγό στο κεφάλι, και το κρανίο του διαλύθηκε, τινάζοντας μυαλά και αίματα έξω. Το σώμα του κατέρρευσε σαν κατεστραμμένη μαριονέτα.

«Τι να πεις για όσους δεν αναγνωρίζουν ένα θάύμα όταν το αντικρίζουν με τα ίδια τους τα μάτια;» γρύλισε ο Καρνάδης.

Η κρυσταλλική υφή διαμορφωνόταν, εν τω μεταξύ, επάνω στο δέρμα του Αλλάνδρη καθώς εκείνος ήταν ξαπλωμένος στη γη, σκεπάζοντας το πρόσωπό του, κρύβοντας τα ανθρώπινά του χαρακτηριστικά από ανθρώπινα μάτια.

Αλλά δεν υπήρχαν πλέον ανθρώπινα μάτια εδώ για να τον κοιτάξουν.

Τρία Μια Παλιά Φίλη

«Καλά, αυτή η γάτα σου πόσο χρονών είναι πια, Ραλίστα;» ρώτησε ο Βινάρης, καθισμένος στη θέση του συνοδηγού. «Πρέπει νάναι γριά.»

Η εν λόγω γάτα, που άκουγε στο όνομα Κλεισμένη, είχε μαύρο τρίχωμα με γκριζες ραβδώσεις και ήταν κουλουριασμένη τεμπέλικα ανάμεσα στους δύο άντρες.

«Γριά;» είπε ο Ζορδάμης, κόβοντας ταχύτητα καθώς πλησίαζαν τη Θακέρκοβ από τα νότια. «Ελπίζω να μη σ'άκουσε, Βινάρη!»

Η Κλεισμένη κούνησε την ουρά της σαν να ήθελε να πει *Σας ακούω, μαλάκες. Σας ακούω. Αλλά σας έχω κανονικά γραμμένους στις οπίσθιες πατούσες μου*. Ο Ζορδάμης – γνωστός και ως Ραλίστας μέσα στην οικογένεια – χαμογέλασε, κοιτάζοντάς την με τις άκριές των ματιών του που ήταν κρυμμένα πίσω από σκούρα γυαλιά.

«Σοβαρολογώ, Ραλίστα. Καμια δεκαριά χρόνια μόνο είσαι παντρεμένος με την Αστερόπη, σωστά;»

«Αυτός είναι ο εντέκατος χρόνος,» διευκρίνισε ο Ζορδάμης, μη μπορώντας να πιστέψει πόσο γρήγορα είχε περάσει ο καιρός. Η έγγαμη ζωή ποτέ δεν θα περίμενε ότι θα του φαινόταν τόσο... περιπετειώδης. Αλλά, βέβαια, με μια γυναίκα σαν την Αστερόπη δεν ήταν ν'απορεί κανείς μ'αυτό. Τρεις μέρες ήταν χώρια, μία μέρα ήταν μαζί, έτσι όπως εκείνη τριγύριζε σ'όλη τη Σεργήλη για δουλειές της οικογένειας και εκείνος τριγύριζε από το ένα ράλι στο άλλο. Το γεγονός ότι είχαν προλάβει να κάνουν έναν γιο ήταν, ίσως, αξιοπερίεργο.

Αν και ο Ζορδάμης υποπτευόταν ότι πιθανώς οι απόψεις του να ήταν υπερβολικές πάνω σ'αυτό το θέμα.

«Τέλος πάντων,» είπε ο Βινάρης. «Την Κλεισμένη την είχες μαζί σου από *προτού* παντρευτείς την Αστερόπη, και τότε δεν ήταν κανένα μικρό γατάκι.»

«Το ξέρεις ότι δεν είναι μια συνηθισμένη γάτα, Βινάρη. Έφαγε σφαίρα, την είδα να πεθαίνει στα χέρια μου, και μετά παρουσιάστηκε ξανά.»

«Ναι, εκεί δεν ήμουν όταν έγινε αυτό; Όταν ξαναπαρουσιάστηκε, δηλαδή... Αλλά ακόμα κι έτσι... Είναι αθάνατη; Δε γερνά;»

«Μπορεί,» είπε ο Ζορδάμης ανασηκώνοντας τους ώμους.

«Τι ακριβώς συμβαίνει μαζί της, Ραλίστα;»

«Δε σου έχω πει πώς τη βρήκα;»

«Όχι. Ή, ίσως, στην Άντχορκ, νομίζω πως ανάφερεις κάποτε...»

«Στην Άντχορκ τη βρήκα, κλεισμένη μέσα σ'ένα μπαούλο. Και ξέρεις πώς είχε καταλήξει εκεί;»

«Πώς;»

«Ένας μάγος – μάγος της οικογένειας – ο Σέλκιος'σαρ, την είχε χρησιμοποιήσει για να ανοίξει μια ενδοδιάσταση που παρουσιάζεται σε διάφορα σημεία της πόλης. Και μετά την είχε χάσει: η Κλεισμένη είχε εξαφανιστεί. Όταν έμαθε, λοιπόν, ότι εγώ την είχα βρει ξανά, μου ζήτησε να πάρω τη γάτα και να πάω μαζί του σ'ένα συγκεκριμένο σπίτι ώστε να μπει πάλι στην ενδοδιάσταση.»

«Και το έκανε;»

«Το έκανε.» Ο Ζορδάμης έβλεπε τώρα τα νότια της Θακέρκοβ. Ψηλές πολυκατοικίες πίσω από ψηλές πολυκατοικίες πίσω από ψηλές πολυκατοικίες. Και η λιθόστρωτη δημοσιά οδηγούσε κατευθείαν προς τη μεγαλούπολη. Ο Ραλίστας μείωσε κι άλλο την ταχύτητα του αγωνιστικού του οχήματος, μην τον σταματήσει καμια Χωροφυλακή τώρα που έμπαινε σε κατοικημένες περιοχές. «Και η Κλεισμένη εξαφανίστηκε ξανά. Τη βάλαμε μέσα σ'ένα μπαούλο και χάθηκε.»

«Και πώς, μετά, τη βρήκες;»

«Μια μέρα εμφανίστηκε στο διαμέρισμά μου. Ήταν και η Αστερόπη εκεί, και νόμιζε ότι είχε γίνει διάρρηξη.» Γέλασε. «Έψαξε τα πάντα, παρότι της το έλεγα πως κανένας δεν είχε ανοίξει το σπίτι.»

«Κι από τότε η γάτα είναι μαζί σου;»

«Ναι.»

«Μάλιστα. Αλλά τι το *ιδιαιτέρο* έχει και είναι έτσι, Ζορδάμη;»

Ο Ραλίστα ύψωσε τους ώμους. «Έτσι είναι. Ούτε οι μάγοι του τάγματος των Ερευνητών δεν ξέρουν γιατί. Πρόκειται για μια ξεχωριστή κατηγορία υπερδιαστασιακών γατών, απ'ό,τι μου είπε ο Σέλκιος'σαρ.»

«Δαίμονες;»

Ο Ζορδάμης λοξοκοίταξε την Κλεισμένη, χαϊδεύοντας τη ράχη της ελαφρά με το γαντοφορεμένο χέρι του. «Είσαι δαίμονας;»

«Μιάαο,» αποκρίθηκε εκείνη.

«Όχι, δεν είναι δαίμονας, Βινάρη. Διαφωνεί.»

Το αγωνιστικό όχημα μπήκε στη Θακέρκοβ μια ώρα πριν από το μεσημέρι, βαμμένο γαλάζιο με χρυσαφίες λωρίδες. Ένα γρήγορο τετράκυκλο με γυαλιστερά τζάμια και πόρτες που άνοιγαν προς τα πάνω σαν φτερά – οι οποίες τώρα, φυσικά, ήταν κλειστές. Ο Ζορδάμης Λιγνόρρυγχος το ονόμαζε *Χρυσό Κεραυνό*. Οι μηχανές του γρύλιζαν σαν κεραυνός, αναμφίβολα. Ήταν εξαιρετικό όχημα. Το είχε, βέβαια, φτιάξει μόνος του, με τη βοήθεια μηχανικών.

Τώρα, μέσα στους δρόμους της Θακέρκοβ, έτρεχε με το ένα δέκατο της ταχύτητας που μπορούσε να αναπτύξει.

Ο Ζορδάμης το οδηγούσε πάνω στην Κεντρική Δημοσιά, περνώντας ανάμεσα από τον Παλαιοπώλη και το Δημέρι, δίπλα από τη Γωνιά, κι ανεβαίνοντας στη γέφυρα που δρασκέλιζε τον ποταμό Κάλμωθ. Φτάνοντας στη βόρεια όχθη, έστριψε δεξιά και μπήκε στους δρόμους του Γαιοδόμου. Κατευθύνθηκε προς το μεγάλο ξενοδοχείο *Περίοικος*, που ήταν ένας από τους χορηγούς του Ράλι Δυτικής Θακέρκοβ. Στο γκαράζ δίπλα του θα ήταν, αναμενόμενα, συγκεντρωμένα κι άλλα αγωνιστικά οχήματα.

Ο Ζορδάμης πλησίασε την είσοδο μέσα στον *Χρυσό Κεραυνό*. Σταμάτησε πλάι στον φύλακα και του έδειξε την ταυτότητά του.

«Καλωσορίσατε, κύριε Λιγνόρρυγχε,» είπε εκείνος. «Αριστερά πηγαίνετε, παρακαλώ. Εκεί σταθμεύονται τα οχήματα των ραλιστών.»

Ο Ζορδάμης οδήγησε το όχημά του στο εσωτερικό του γκαράζ, όπου η φιλοξενία ήταν δωρεάν. Ο χώρος ήταν σκεπαστός και γεμάτος οχήματα διαφόρων ειδών. Όλα τα αγωνιστικά ήταν στην αριστερή μεριά, βέβαια, όπου τον είχε κατευθύνει ο φρουρός.

Ο *Περίοικος* δεν ήταν το μόνο ξενοδοχείο που πρόσφερε δωρεάν φιλοξενία στους ραλίστες· υπήρχε άλλο ένα ξενοδοχείο που ήταν χορηγός, ο *Διπλός*, στον Καλόπιστο, βόρεια του Γαιοδόμου· αλλά ο Ζορδά-

μης ήταν σίγουρος ότι οι περισσότεροι εδώ θα έρχονταν για να μείνουν. Ο *Περίοικος* ήταν καλύτερο ξενοδοχείο, δίχως αμφιβολία.

Είδε τα οχήματα ορισμένων ραλιστών που γνώριζε από παλιά και ορισμένων ραλιστών που είχε γνωρίσει τα τελευταία δέκα χρόνια, αφού η Σιδηρά Δυναστεία έσβησε το χρέος του και ο Ζορδάμης παντρεύτηκε την Αστερόπη. Είδε το όχημα του Αρτέμιου Νιλμάνη (ο οποίος κάποτε, στο Πρώτο Πανδιαστασιακό Ράλι Σεργίλης, είχε συνωμοτήσει εναντίον του Ζορδάμη μαζί με τον καταραμένο τον Καλλέργη Βάρντενλοφ – έναν ραλίστα που δεν ήταν πλέον ζωντανός), είδε το όχημα της Τζίνας Μιλχέρνεφ, είδε το όχημα του Καθάριου Μονοβάτη (ο οποίος είχε βγει πρωτονικητής στο Πανδιαστασιακό Ράλι), είδε το όχημα της Χοαρκίδας Εύψυχης (η οποία, μαζί με την Ελοντί Αλλόγνωνμη, είχε βγει δευτερονικήτρια στο Πανδιαστασιακό Ράλι), είδε κι άλλα οχήματα που αναγνώριζε...

Της Ελοντί, όμως, δεν το διέκρινε πουθενά. Δε θα ερχόταν σε τούτο το ράλι; Ο Ζορδάμης την είχε δει σε κάποια από τα ράλι που είχε συμμετάσχει ύστερα από τον γάμο του με την Αστερόπη, αλλά ακόμα δεν είχε βρει την ευκαιρία να της μιλήσει. Ήταν βέβαιος ότι η Ελοντί τον απέφευγε. Αν και ήταν επίσης βέβαιος πως τον κοίταζε με κάποια περιέργεια. Πρέπει να αναρωτιόταν πώς είχε ξαναπαρουσιαστεί, και τι του είχε συμβεί μετά την εξαφάνισή του στο Πρώτο Πανδιαστασιακό Ράλι... Όπως και νάχε, ο Ζορδάμης δεν μπορούσε να της μιλήσει γι' αυτά τα γεγονότα, εκτός αν ήθελε να την κάνει μέλος της οικογένειάς. Αλλά δεν νόμιζε πως η Ελοντί ήταν έτοιμη να μπει στη Σιδηρά Δυναστεία. Δεν νόμιζε πως ούτε εκείνος ήταν έτοιμος να έχει την Ελοντί μέσα στη Σιδηρά Δυναστεία. Φοβόταν πως ήταν ακόμα, ύστερα από τόσα χρόνια, ερωτευμένος μαζί της.

Παράξενη περίπτωση η Ελοντί Αλλόγνωνμη. Η πιο παράξενη σχέση του, σίγουρα.

Ο Ζορδάμης στάθμευσε το όχημά του ανάμεσα στα οχήματα του Ζύρου Κερμένη (παλιός ραλίστας, ήταν και στο Πρώτο Πανδιαστασιακό Ράλι) και του Βάνη Πολύβιου (καινούργιος ραλίστας, τελευταία τον είχε γνωρίσει). Άνοιξε την πόρτα του και βγήκε. Η Κλεισμένη τον ακολούθησε έξω.

Ο Βινάρης βγήκε από την άλλη μεριά, κι έκλεισαν τις πόρτες συγχρονισμένα.

«Το έχεις ξανακάνει αυτό;» τον ρώτησε ο Ζορδάμης καθώς απομακρύνονταν από το όχημα. «Ξαναήσουν ποτέ συνοδηγός σε αγώνα δρόμου;» Δεν τον είχε ρωτήσει μέχρι στιγμής επειδή το ήξερε πως ο Βινάρης ήταν καλός οδηγός, κι επίσης επειδή δεν έβρισκε άλλο συνοδηγό τώρα. Ο προηγούμενος είχε φύγει. Μετά τον γάμο του με την Αστερόπη, δεν μπορούσε να στεριώσει συνοδηγός. Συνεχώς έφευγαν, κι έπρεπε ν'αλλάζει.

Στην Καλλιόπη, την παλιά του συνοδηγό, δεν είχε μιλήσει καθόλου όλα αυτά τα χρόνια. Είχε προτιμήσει καλύτερα να μείνει μακριά της· άλλωστε, είχε ακούσει – και επιβεβαιώσει μέσω της Δυναστείας – ότι ήταν πια παντρεμένη και ζούσε αλλιώς. Πιθανώς, όμως, εκείνη να είχε μάθει ότι ο Ζορδάμης Λιγνόρρυγχος έτρεχε πάλι σε αγώνες ράλι, αν παρακολουθούσε τις σχετικές ειδήσεις. Αναρωτιόταν αν κι αυτή δίσταζε να τον βρει για να του μιλήσει. Όχι, βέβαια, πως η Καλλιόπη ήξερε τώρα πού έμενε. Αλλά θα μπορούσε να του είχε στήσει ενέδρα σε κάποιο ράλι, πράγμα που δεν είχε κάνει.

Ο Βινάρης αποκρίθηκε: «Όχι. Γι'αυτό σου ζητούσα καθοδόν να μου πεις λεπτομέρειες για το τι ακριβώς θα πρέπει να κάνω.»

«Όπως θα κατάλαβες, δεν είναι και τίποτα το δύσκολο. Απλά μη μπλέκεσαι στα πόδια μου,» είπε ο Ζορδάμης, μεταξύ αστείου και σοβαρού. «Με τσαντίζουν οι συνοδηγοί που μπλέκονται στα πόδια σου.»

Ο Βινάρης γέλασε καθώς έβγαιναν από το γκαράζ και έμπαιναν στη ρεσεψιόν του ξενοδοχείου. «Μόνο αν υποσχεθείς να μη μας σκοτώσεις, Ραλίστα.»

«Ακόμα ζωντανός δεν είμαι; Λες νάναι σύμπτωση;»

Η Κλεισμένη, που βάδιζε πλάι του, νιαούρισε.

«Μην ακούω εξυπνάδες!» της είπε ο Ζορδάμης. «Πενήντα χρονών ραλίστας, γέρος, που είναι ακόμα ζωντανός δεν είναι τυχαίο.»

Στη ρεσεψιόν του *Περίοικου*, μια κοπέλα καθόταν πίσω από το γραφείο υποδοχής, με μια κονσόλα και οθόνη κοντά της. Έστρεψε το βλέμμα της επάνω τους καθώς την πλησίαζαν: ο Ζορδάμης, ψηλός, χρυσόδερμος, μελαχρινός, και σγουρός, με μαλλιά που είχε αφήσει μακριά ως τους ώμους· ο Βινάρης, πιο κοντός, με δέρμα λευκό-ροζ, κοντά

μαύρα μαλλιά, και μουστάκι. Αδιάφορος για την κοπέλα της ρεσεψιόν. Σε αντίθεση με τον Ζορδάμη, που της άρεσε. Και όχι μόνο επειδή τον είχε δει σε πολλά περιοδικά για αγωνιστικά οχήματα και αγώνες και τον αναγνώριζε ως ραλίστα. Ήταν ακόμα όμορφος, νόμιζε, όπως παλιά. Αν μη τι άλλο, τα χρόνια τον είχαν κάνει *πιο* όμορφο. Οι όμορφοι, ώριμοι άντρες την αφόπλιζαν κατευθείαν...

Χαμογέλασε. «Γεια σας, κύριε Λιγνόρρυγχε.»

«Με περιμένετε;»

Τα γαλανόδερμα μάγουλά της σκούρυναν. «Δε μας είστε άγνωστος, κύριε Λιγνόρρυγχε,» είπε.

Ο Ζορδάμης, παρατηρώντας τη διάθεσή της, σκέφτηκε: *Κρίμα που δεν είμαι πια ανύπαντρος*. Είχε συμφωνήσει με την Αστερόπη να μην πηγαίνει με άλλες όταν θα παντρεύονταν, και μέχρι στιγμής δεν είχε παραβεί ούτε μία φορά τη συμφωνία τους.

«Αυτό,» αποκρίθηκε στην κοπέλα, «ελπίζω να σημαίνει πως θα έχω καλή περιποίηση εδώ. Όπως και ο φίλος μου.»

«Ασφαλώς και θα έχετε,» είπε η κοπέλα, δίχως να στραφεί να ρίξει ούτε μια ματιά στον Βινάρη.

Ο Ζορδάμης έσκυψε και σήκωσε την Κλεισμένη από κάτω. «Έχω κι αυτό το ζωντανό μαζί μου. Να του φέρετε κάτι να φάει, παρακαλώ.»

Τι τυχερή γάτα! σκέφτηκε η κοπέλα, γελώντας. «Ναι, φυσικά. Έχει κάποια ιδιαίτερη προτίμηση;»

«Απ' όλα τρώει.»

Η Κλεισμένη νιαούρισε.

«Εντάξει,» είπε ο Ζορδάμης, «μην τις φέρετε και καρότα.»

Η κοπέλα γέλασε. «Ο μάγειρας ξέρει τι τρώνε οι γάτες, είμαι σίγουρη, κύριε Λιγνόρρυγχε.» Και μετά τον ρώτησε αν ήθελε μονόκλινο ή δίκλινο δωμάτιο. Δίκλινο, αποκρίθηκε ο Ζορδάμης, και η κοπέλα τού έδωσε δύο κλειδιά, ένα για εκείνον και ένα για τον Βινάρη.

Ο Ζορδάμης τής άφησε την ταυτότητά του και, μαζί με τον Βινάρη και την Κλεισμένη, πήγε προς τον ανελκυστήρα. Πάτησε το κουμπί που τον καλούσε κάτω, μπήκαν, και η πόρτα έκλεισε πίσω τους καθώς άρχισαν ν'ανεβαίνουν.

Στο καθιστικό της ρεσεψιόν, μια γαλανόδερμη γυναίκα που καθόταν σε μια πολυθρόνα έχοντας τα πόδια της σταυρωμένα στο γόνατο κα-

τέβασε την εφημερίδα που προσποιείτο ότι διάβαζε. Σηκώθηκε και πλησίασε το γραφείο υποδοχής και την κοπέλα πίσω του.

«Θέλω να μου πεις κάτι,» της είπε, βγάζοντας ένα χαρτονόμισμα των πέντε ήλιων κι ακουμπώντας το μπροστά της.

Η κοπέλα δεν το άγγιξε. «Παρακαλώ;» έκανε, ατενίζοντας τη γυναίκα καχύποπτα.

«Σε ποιο δωμάτιο βρίσκεται ο κύριος Λιγνόρρυγχος;»

«Μπορώ να τον ειδοποιήσω, αν θέλετε-»

«Δε θέλω να τον ειδοποιήσεις,» είπε η γυναίκα, που τα μάτια της κρύβονταν πίσω από μαύρα γυαλιά. «Θέλω να μου πεις σε ποιο δωμάτιο είναι.» Και έσπρωξε το χαρτονόμισμα προς τη μεριά της κοπέλας.

Εκείνη κοίταξε δεξιά κι αριστερά, και μετά πήρε τα χρήματα από το γραφείο με μια γρήγορη κίνηση των δαχτύλων της. «Θαυμάστρια είστε, υποθέτω. Σωστά;»

«Σωστά.»

«Θα πάμε να φάμε τίποτα;» ρώτησε ο Βινάρης αφού άφησαν τα πράγματά τους στο δωμάτιο. «Ή θα περιμένουμε πρώτα να φέρουν φαγητό για τη γάτα σου;»

«Θα περιμένουμε να φέρουν φαγητό για τη γάτα μου. Εκτός αν θες να μας φέρουν κι εμάς φαγητό εδώ...»

«Μπα,» είπε ο Βινάρης. «Καλύτερα σε εστιατόριο.»

Ο Ζορδάμης ένευσε. «Ναι.»

Η πόρτα χτύπησε.

«Ορίστε,» είπε ο Ραλίστας· «ήρθε το γεύμα σου, Κλεισμένη.»

Η γάτα κοίταζε καχύποπτα, κουλουριασμένη στο κρεβάτι.

Ο Ζορδάμης πήγε στην πόρτα και άνοιξε.

Αντίκρισε μια γαλανόδερμη γυναίκα με μακριά μαύρα μαλλιά. Ντυμένη με πράσινη μπλούζα με μυτερό ντεκολτέ, πέτσινο καφετί πανωφόρι, μελανό παντελόνι, λευκά παπούτσια.

Δεν του ήταν καθόλου άγνωστη.

«Καλλιόπη...»

Δάκρυα γυάλιζαν στα μάτια της. «Γιατί δεν μου το είπες; Γιατί δεν ήρθες να μου το πεις;»

«Θεοί...» Αναστέναξε. «Απλά δεν... Άκουσα ότι παντρεύτηκες.»

«Και λοιπόν; Νόμιζες ότι δε θα μ'ενδιέφερε πια αν ήσουν ζωντανός ή νεκρός;»

«Όχι. Αλλά...» Ανασήκωσε τους ώμους. «Θεώρησα ότι θα ήταν καλύτερα έτσι. Αλλά... Χαίρομαι πολύ που σε ξαναβλέπω, Καλλιόπη.» Της άνοιξε τα χέρια του. Εκείνη δίστασε για μια στιγμή μα ύστερα ήρθε πρόθυμα στην αγκαλιά του, σφίγγοντάς τον με δύναμη. Γελώντας.

«Κι εγώ,» είπε. «Κι εγώ.»

Μετά από λίγο, ο Βινάρης δεν ήταν πια στο δωμάτιο – πήγε να περάσει κάποια ώρα στο μπαρ του ξενοδοχείου – και ενώ η Κλεισμένη γευμάτιζε στο πάτωμα, ο Ζορδάμης και η Καλλιόπη κάθονταν επάνω στο ένα από τα δύο μεγάλα κρεβάτια και μιλούσαν. Της είπε ότι ήταν κι εκείνος παντρεμένος τώρα, με μια γυναίκα που ονομαζόταν Αστερόπη, αλλά της εξήγησε πως δεν μπορούσε να της πει περισσότερα γιατί ήταν όλα δουλειές της Σιδηράς Δυναστείας. «Κι αν σου μιλήσω για τέτοια πράγματα, θα γίνεις κι εσύ μέλος της.»

«Τι εννοείς;» ρώτησε η Καλλιόπη, συνοφρυωμένη.

«Όταν ξέρεις για τη Δυναστεία, είσαι μέλος της, Καλλιόπη. Ή είσαι νεκρός.»

«Μα, κι εγώ ξέρω για τη Σιδηρά Δυναστεία, και δεν είμαι μέλος της, ούτε νεκρή.»

«Αυτά που ξέρεις είναι αστεία. Είναι σαν να μην ξέρεις τίποτα, ουσιαστικά. Φήμες μόνο μπορείς να διαδώσεις.»

«Δεν έχω πει τίποτα σε κανέναν. Εκτός από...» Κόμπιασε, συνοφρυωμένη ξανά, κοιτάζοντας προς στιγμή τα χέρια της.

«Τα έχεις πει στον άντρα σου;»

Η Καλλιόπη κούνησε το κεφάλι. «Όχι, στον Μπραντ δεν έχω πει τίποτα για τη Δυναστεία. Τίποτα απολύτως. Αλλά τότε, τότε που είχες εξαφανιστεί στην Κάρντλας, μίλησα στον Φοίνικα, τον συνοδηγό της Ελοντί, κι εκείνος μίλησε στην Ελοντί. Ψάξαμε για σένα. Δε σε βρήκαμε, βέβαια.»

«Μάλιστα,» είπε ο Ζορδάμης. «Εντάξει, δεν τρέχει τίποτα. Μπραντ τον λένε τον άντρα σου;» Το ήξερε, βέβαια, ήδη: το είχε πληροφορηθεί μέσω της Σιδηράς Δυναστείας.

«Ναι.»

«Και είναι μάγος του τάγματος των Τεχνομαθών; Μπραντ'μορ;» Κι αυτό το ήξερε μέσω της οικογένειας.

«Ναι. Σ'το ανέφερε η Αλκίνια, ε; Μου είπε ότι συναντηθήκατε. Σ'εκείνο το αεροπλάνο που το άρπαξαν αεροπειρατές. Μου είπε ότι την έσωσες από το στρατόπεδο των αεροπειρατών στα βουνά της Ραχοκοκαλιάς. Μου είπε ότι, αν δεν ήσουν εσύ, δεν θα ήταν ζωντανή. Αλλά της είχες συστηθεί ως Βατράνος· και μόνο όταν την έφερες στην Αγκένροβ κι απομακρύνθηκες βιαστικά απ' αυτήν της ζήτησες να μου δώσει χαιρετισμούς από τον Ζορδάμη.»

Ο Ζορδάμης χαμογέλασε. «Ναι, ακριβώς έτσι. Ήμουν πολύ μπλεγμένος με τη Δυναστεία, τότε, Καλλιόπη. Και δεν χρησιμοποιούσα το πραγματικό μου όνομα.»

«Ξεχρεώθηκες πια, έτσι;»

«Ναι, δεν τους χρωστάω πλέον. Αλλά εξακολουθώ να είμαι μέλος.»

Η Καλλιόπη έσμιξε τα χείλη. «Λυπάμαι γι'αυτό... Δεν υπάρχει κανένας τρόπος για να-;»

Ο Ζορδάμης γέλασε. «Δεν είναι πρόβλημα. Δεν είναι τόσο κακό να είσαι μέλος της Δυναστείας, όταν δεν χρωστάς.»

«Και η γυναίκα σου; Είναι κι αυτή μέλος;»

«Μη ρωτάς πολλά. Βασικός κανόνας μέσα στη Σιδηρά Δυναστεία.»

«Θα έρθει εδώ; Θα τη γνωρίσω;»

Ο Ζορδάμης κούνησε το κεφάλι. «Όχι· έχει άλλες δουλειές, αλλού.»

«Αν ήμουν στη θέση της, δεν θα σε άφηνα για πολύ από τα μάτια μου,» του είπε η Καλλιόπη, μειδιώντας πονηρά.

Ο Ζορδάμης τής επέστρεψε το μειδίαμα. «Δεν υπάρχει φόβος. Έχουμε μια πολύ καλή συνεννόηση οι δυο μας.»

«Με δουλεύεις!»

«Καθόλου.»

«Λες ψέματα!» γέλασε η Καλλιόπη. «Δε σε πιστεύω.»

«Της είμαι πιο πιστός απ'ό,τι είναι η γάτα μου σ'εμένα.» Ο Ζορδάμης έριξε ένα βλέμμα στην Κλεισμένη, που τους αγνοούσε γλείφοντας το πιάτο της.

«Οι γάτες δεν είναι και τόσο πιστά ζώα, απ'ό,τι ξέρω.» Η Καλλιόπη, που είχε ήδη βγάλει το πανωφόρι της, έβγαλε τώρα και τη μπλούζα

της τραβώντας την προς τα πάνω, μένοντας μόνο με τον μαύρο, ημιδιαφανή στηθόδεσμο που συγκρατούσε τα γεμάτα, γαλανά στήθη της.

Ο Ζορδάμης κούνησε το κεφάλι του αρνητικά, και ρώτησε: «Πώς πάνε, λοιπόν, οι διαφημιστικές σου δουλειές στην Αγκένροβ;» Η Καλλιόπη ήταν διαφημιστριά της εταιρείας *Ανοιχτό Πλάνο*, όπως επίσης και η Αλκίνια την οποία ο Ζορδάμης είχε, πριν από χρόνια, σώσει από τους αεροπειρατές.

«Δεν σε πιστεύω!» γέλασε η Καλλιόπη. «Και μην προσπαθείς να με αποπροσανατολίσεις!» Φέρνοντας τα χέρια της πίσω από την πλάτη της, έλυσε τον στηθόδεσμο και τον άφησε να γλιστρήσει επάνω στους αγκώνες της.

Τα στήθη της δεν είχαν χάσει και πολλή από τη σφριγηλότητά τους, παρατήρησε ο Ζορδάμης, παρά τα χρόνια που είχαν περάσει. Η Καλλιόπη ήταν μια τριετία μικρότερή του.

«Θες, πραγματικά, να το κάνεις αυτό στον άντρα σου;» τη ρώτησε.

«Μαζί σου, ναι,» του απάντησε.

Ο Ζορδάμης κούνησε πάλι το κεφάλι του – κυρίως για να το ξεθολώσει. «Όχι,» είπε, πιάνοντας τον στηθόδεσμό της, περνώντας μέσα του τα στήθη της, και κουμπώνοντάς τον πίσω από την πλάτη της.

Η Καλλιόπη τον κοίταζε με δυσπιστία. «Σε εκβιάζει.»

Ο Ζορδάμης μόρφασε. «Τι;»

«Η γυναίκα σου. Σε εκβιάζει. Σωστά;»

Ο Ζορδάμης γέλασε, πραγματικά διασκεδασμένος. «Όχι, δεν με εκβιάζει.»

Η Καλλιόπη τον φίλησε, ξαφνικά, πιέζοντας τα χείλη της πάνω στα δικά του. Και ο Ζορδάμης δεν διέκοψε το φιλί τους: το άφησε να τελειώσει ήπια, αλλά όχι και να εξελιχθεί σε τίποτα περισσότερο.

«Θα ήθελα να τη γνωρίσω κάποτε,» του είπε η Καλλιόπη.

«Μπορεί κάποτε να τη γνωρίσεις,» αποκρίθηκε ο Ζορδάμης. *Αν και τη γνωρίζεις ήδη*, πρόσθεσε νοερά, *αλλά με άλλο όνομα*. Η Αστερόπη χρησιμοποιούσε το όνομα Ζαρνάφι Γαίονομη στην Κάρντλας, όπου ο Ζορδάμης είχε εξαφανιστεί κατά τη διάρκεια του Πρώτου Πανδιασασιακού Ράλι Σεργίλης.

Η Καλλιόπη τον ατένιζε για λίγο αμίλητα, καταπρόσωπο. Μετά γέλασε, και χάιδεψε το μάγουλό του. «Έχεις αλλάξει πολύ,» παρατήρησε. «Και, συγχρόνως, δεν έχεις αλλάξει καθόλου.»

Ο Ζορδάμης χαμογέλασε. «Ακριβώς το ίδιο νομίζω κι εγώ για σένα.»

«Ποιος είναι ο καινούργιος σου συνοδηγός;» Η Καλλιόπη έπιασε τη μπλούζα της από το πάτωμα, όπου την είχε πετάξει, και τη φόρεσε ξανά.

«Ένας φίλος από την Ύγκρας.»

«Καινούργιος φίλος; Δεν τον θυμάμαι από τον καιρό που τρέχαμε μαζί.»

«Ναι, καινούργιος φίλος. Εσύ δεν ασχολείσαι πια με ράλι;»

«Όχι. Μόνο ένας ραλίστας υπήρχε επάνω στη Σεργήλη πλάι στον οποίο άξιζε να καθίσεις. Και μετά εξαφανίστηκε. Κι όταν επανεμφανίστηκε δεν ήρθε να με βρει.» Τον κοίταξε επικριτικά γι'ακόμα μια φορά.

Τέσσερα Πρόσωπα

Μόλκαρηβ – πόλη-λιμάνι βόρεια της Νέσριβεκ της Όμορφης.

Νύχτα.

Ένας λαθρέμπορος αγόρασε ενεργειακές φιάλες από ένα άτομο που θεωρούσε, το λιγότερο, ύποπτο· αλλά οι ενεργειακές φιάλες φαίνονταν καλές, δεν πρέπει να επρόκειτο για απάτη. Το ύποπτο άτομο ήταν ντυμένο με κάπα και κουκούλα που έκρυβε την όψη του στη σκιά της· και, σαν να μην έφτανε αυτό, όποιος κι αν ήταν τούτος ο άντρας, φορούσε και μια κακοφτιαγμένη δερμάτινη μάσκα. Μια μάσκα που το δέρμα της έκανε τον λαθρέμπορο να ανατριχιάζει, γιατί του έδινε την εντύπωση ότι ήταν ανθρώπινο. Αλλά δεν μπορεί! Δεν είναι δυνατόν! σκεφτόταν. Το ύποπτο άτομο φορούσε, επίσης, μαύρα γάντια, και γενικά κανένα γυμνό σημείο του σώματός του δεν φαινόταν. Ο λαθρέμπορος αναρωτιόταν μήπως αυτός ο άνθρωπος είχε φρικτά εγκαύματα, ή κάποια κολλητική ασθένεια. Ό,τι κι αν συνέβαινε, δεν ήθελε να το μάθει. Τελείωσε γρήγορα τη συναλλαγή μαζί του, και θεώρησε ότι βγήκε κερδισμένος...

Τη μεθεπόμενη μέρα, τρεις ταξιδιώτες βρέθηκαν νεκροί στις περιοχές δυτικά της Νέσριβεκ. Τα σώματά τους ήταν διαλυμένα σαν μια θύελλα από πολλές μικρές λεπίδες να τα είχαν κατακόψει. Εξαιρετικά παράξενος τρόπος θανάτου. Η Χωροφυλακή της Νέσριβεκ δεν μπορούσε να βγάλει άκρη. Αλλά κοντά στους νεκρούς εντόπισε κάτι ακόμα πιο αλλόκοτα ίχνη: Ίχνη από ανθρώπινα πόδια, ίχνη από πόδια που ήταν αδύνατο να βρεθεί σε τι θηρίο μπορεί να ανήκαν, και ίχνη που θα μπορούσαν να είχαν γίνει μόνο από ένα πελώριο φίδι! Οι ερευνητές της Χωροφυλακής θεωρούσαν ότι ίσως να επρόκειτο για απάτη – πλαστά ίχνη – απόπειρα αποπροσανατολισμού.

Μετά από δυο μέρες, οι περισσότεροι εργάτες καθώς και οι δύο φύλακες μιας βιομηχανίας κλωστοϋφαντουργίας στις παρυφές της Νέσριβεκ βρέθηκαν νεκροί, σκοτωμένοι πάλι σαν από μια θύελλα από πολλές μικρές λεπίδες. Τέσσερις εργάτες μόνο φαινόταν να έχουν γλι-

τώσει από αυτό τον παράδοξο θάνατο, αλλά ήταν εξαφανισμένοι. Κανείς δεν ήξερε πού μπορεί να βρίσκονταν.

Τη νύχτα, σ'ένα δάσος ανατολικά της Νέσριβεκ, μια πολύ περίεργη συνάντηση γινόταν. Οι περισσότεροι που ήταν συγκεντρωμένοι κάτω από τις πυκνές σκιές των δέντρων ήταν άνθρωποι, αλλά κανενός το πρόσωπο δεν θα μπορούσε κανένας άλλος άνθρωπος να το διακρίνει: ήταν λες και βρισκόταν κρυμμένο πίσω από μια θολή κρυστάλλινη μάσκα. Το ίδιο ίσχυε και για κάθε γυμνό σημείο του σώματός τους. Και μαζί τους ήταν και δυο πλάσματα μη-ανθρώπινα: ένα γιγάντιο έντομο, σκεπασμένο με κρύσταλλο, κι ένα ακόμα πιο μεγάλο φίδι, επίσης με κρύσταλλο σκεπασμένο. Καταλάβαιναν τη λαλιά των ανθρώπων με δυσκολία, γιατί η νοημοσύνη τους ήταν διαφορετικού είδους· και δεν μπορούσαν καθόλου να τη μιλήσουν. Τη μιλούσε, όμως, ο αρχηγός ετούτης της συγκέντρωσης, τον οποίο όλοι αποκαλούσαν *Απελευθερωτή*, αν και μόνο τα δύο μη-ανθρώπινα όντα ήξεραν ακριβώς γιατί.

Η συζήτηση των κρυσταλλωμένων κράτησε αρκετές ώρες, μέσα στη νύχτα, κι εν τω μεταξύ κανένας τους δεν έπινε ούτε έτρωγε. Δεν είχαν τέτοιες ανάγκες πλέον. Ο Κρύσταλλος τούς συντηρούσε.

Αποφάσισαν διάφορα πράγματα, κι ανάμεσα σ'αυτά ήταν:

Χρειαζόμαστε οκτώ νεκρούς·

Χρειαζόμαστε κάποιον που είναι καλός βυρσοδέψης·

Πολύ σύντομα θα χρειαστούμε κι άλλα οχήματα, και όπλα, και ενέργεια, και χρήματα.

Όταν τελείωσαν με το συμβούλιό τους, ορισμένοι απ' αυτούς επιδόθηκαν σε κρυσταλλική συνεύρεση, ατενίζοντας ο ένας βαθιά μέσα στην κρυσταλλική δομή του άλλου, για αναζωογόνηση και ευχαρίστηση...

Ένα οκτάτροχο φορτηγό μπήκε, ξαφνικά, μες στη μέση της κεντρικής δημοσίας, κόβοντας τον δρόμο του εξάτροχου φορτηγού που μετέφερε ξυλεία από τη Νέσριβεκ προς την Άντχορκ.

Ήταν απόγευμα και το χειμερινό κρύο τσουχτερό. Ο οδηγός του εξάτροχου οχήματος ίσα που πρόλαβε να το σταματήσει προτού κουτουλήσει πάνω στο οκτάτροχο, και τώρα φώναζε από το παράθυρο, εξα-

γριωμένος, απαιτώντας να μάθει αν ο οδηγός του οκτάτροχου φορτηγού ήταν τρελός ή μαλάκας.

Εκτός απ' αυτόν, μέσα στο εξάτροχο φορτηγό βρίσκονταν άλλοι τέσσερις υπάλληλοι και τέσσερις μισθοφόροι. Όταν το πελώριο φίδι ξεπρόβαλε από την πίσω μεριά του οκτάτροχου φορτηγού κοκάλωσαν όλοι τους από τον τρόμο· κι όταν η ουρά του ορθώθηκε πίσω του, σχηματίζοντας σπείρες, σπείρες, σπείρες, που περιστρέφονταν γύρω γύρω γύρω γύρω, οχτάρια, ατέρμονα οχτάρια, όλοι τους κοίταζαν υπνωτισμένοι. Δεν είδαν καν τους υπόλοιπους που βγήκαν από το οκτάτροχο φορτηγό μέχρι που ήταν πολύ αργά: μέχρι που βρίσκονταν πλάι τους, επάνω τους, σκοτώνοντάς τους με άγρια χτυπήματα. Οι εφτά χρησιμοποιούσαν αγχέμαχα όπλα, ξιφίδια και σπαθιά· ο όγδοος χρησιμοποιούσε μόνο τα χέρια του που ήταν ισχυρότερα από ρόπαλα.

Σκότωσαν όλους τους επιβάτες του φορτηγού ξυλείας εκτός από έναν μισθοφόρο τον οποίο άφησαν ζωντανό, κι εκείνος παρακαλούσε τώρα να τον λυπηθούν – μονάχα τη δουλειά του έκανε, δεν είχε τίποτα εναντίον τους! Θα τους έδινε και τα λεφτά του! και τα όπλα του! και τα ρούχα του αν τα ήθελαν! Μετά, όμως, είδε το πελώριο έντομο να τον ζυγώνει και κατάπιε τη γλώσσα του. Το κεντρί τον τρύπησε σαν λόγχη, στέλνοντας μέσα του κάτι που αισθανόταν ότι καταβρόχχιζε το σώμα του.

«Μην αντιστέκεσαι,» του έλεγαν οι άνθρωποι που δεν είχαν πρόσωπα. «Μην αντιστέκεσαι και θα γίνεις σαν εμάς!»

Ο μισθοφόρος, ύστερα από λίγο, κομματιάστηκε.

Οι κρυσταλλωμένοι σήκωσαν τους άλλους οχτώ, που τα πτώματά τους δεν ήταν σε τόσο άσχημη κατάσταση, και τους έβαλαν στο φορτηγό τους. Πήραν και το φορτηγό ξυλείας μαζί τους και έφυγαν από τη δημοσιά, αφήνοντας πίσω τους, μέσα στη νύχτα, το κατακερματισμένο κουφάρι του μισθοφόρου.

Σ'ένα ήσυχο, ερημικό μέρος της υπαίθρου, οι κρυσταλλωμένοι άρχισαν να γδέρνουν τους νεκρούς με προσοχή. Κυρίως, τους ενδιέφεραν τα πρόσωπά τους...

Στην Άντχορκ, τη μεγαλύτερη πόλη της Σεργήλης, ένας βυρσοδέψης εξαφανίστηκε.

Οι κρυσταλλωμένοι βρίσκονταν συγκεντρωμένοι σ'έναν εγκαταλειμμένο ραδιοφωνικό σταθμό νοτιοανατολικά της μεγαλούπολης, και τώρα αριθμούσαν εννιά. Χωρίς να υπολογίζει κανείς το έντομο και το φίδι. Ο ένας ανάμεσά τους, ύστερα από σύντομη κουβέντα, τους εξήγησε τι ακριβώς χρειαζόταν για να πιάσει δουλειά.

Τρεις χωρικοί εξαφανίστηκαν, ένα απόγευμα, όχι πολύ μακριά από τον παλιό ραδιοφωνικό σταθμό.

Ένας βαρκάρης συνάντησε, την επόμενη μέρα, τρία πτώματα σε μια όχθη του ποταμού Σέρντιλθ. Κανένα τους δεν είχε πρόσωπο. Κάποιος ή κάτι είχε σκίσει με προσοχή το μισό δέρμα από τα κεφάλια τους.

Ο εγκαταλειμμένος ραδιοφωνικός σταθμός είχε μετατραπεί, κρυφά, σε πρόχειρο βυρσοδεψείο. Ένας άντρας χωρίς πρόσωπο έφτιαχνε πρόσωπα χωρίς κεφάλι. Δύο άλλοι, καθισμένοι παραδίπλα, βρίσκονταν χαμένοι σε κρυσταλλική συνέντευξη. Ο Απελευθερωτής μιλούσε με το φίδι και το έντομο, σε μια παράξενη, απάνθρωπη γλώσσα...

Τη Σιδηρά Δυναστεία, του έλεγαν. *Θέλουμε τη Σιδηρά Δυναστεία!* Αλλά ήξεραν ότι εκείνος ήταν που αποφάσιζε: εκείνος ήταν ο κύριός τους ύστερα από την απελευθέρωσή τους. Η θέλησή του τους κρατούσε υπό την εξουσία του.

Πέντε Η Έκπτωτη Τραγουδίστρια

Ο Γρύπας των Δρόμων πλησίαζε τη Θακέρκοβ από τα βόρεια καθώς το απόγευμα έδινε, σταδιακά, τη θέση του στο βράδυ. Τα παράθυρά του γυάλιζαν στο τελευταίο φως της ημέρας. Ο γρύπας που ήταν ζωγραφισμένος επάνω στο τετράκυκλο αγωνιστικό όχημα φάνταζε σχεδόν ζωντανός.

Από το εσωτερικό του μουσική αντηχούσε: *Ατέρμονες Νυκτοπορίες*, του πασίγνωστου συγκροτήματος Ελάσσονες Ανεμοβούβαλοι.

Η Λούση – χρυσόδερμη, ντυμένη με λευκό πουκάμισο, σφιχτοδεμένο καφετί γιλέκο, κοντή καφετιά φούστα, ψηλές καφετιές μπότες, με τα καστανά μαλλιά της δεμένα αλογοουρά πίσω από το κεφάλι της, καθισμένη στη θέση του συνοδηγού – γέλασε. «Δεν το πιστεύω,» είπε, «ότι ύστερα από τη στάση μας στην *Τροφή για τους Τροχούς* ακούμε συνεχώς Ελάσσονες Ανεμοβούβαλους! Σχεδόν τέσσερις ώρες τώρα!»

«Πού είναι το παράξενο;» ρώτησε η οδηγός του οχήματος, που είχε τα μαλλιά της βαμμένα κόκκινα και λυτά, και το δέρμα της ήταν λευκό με απόχρωση του ροζ. «Το ξέρεις ότι μου αρέσουν.» Ήταν σαράντα-έξι χρόνων, δεκαεφτά χρόνια μεγαλύτερη από τη συνοδηγό της. Φορούσε σκούρα μπλε γυαλιά, για να προστατεύει τα μάτια της από την αντηλιά, και γάντια χωρίς δάχτυλα για να μη γλιστρά το τιμόνι από τα χέρια της. Ήταν ντυμένη με μαύρη εφαρμοστή μπλούζα, γκριζο παντελόνι, και μαλακά δερμάτινα μαύρα μποτάκια.

«Ναι, το ξέρω,» αποκρίθηκε η Λούση. «Αλλά, για όνομα της Αρτάλης, κάθομαι πλάι στην *Ελοντί Αλλόγνωμη*, κι αντί ν'ακούμε Έκπτωτη Ελοντί, ακούμε Ελάσσονες Ανεμοβούβαλους! Είναι τρελό!»

Η Ελοντί χαμογέλασε συγκρατημένα. «Δε μπορώ ν'ακούω τον εαυτό μου, Λούση. Τι νόημα έχει ν'ακούς τον εαυτό σου ηχογραφημένο; – απλά σου φαίνεσαι κακή τραγουδίστρια. Το μόνο που έχει νόημα είναι να είσαι πάνω στη σκηνή και να τραγουδάς, ν'αφήνεις το τραγούδι να σε κάνει να πετάξεις.»

«Εσείς οι καλλιτέχνες είστε πολύ περίεργοι για εμένα...»

«Κι εσείς οι ψυχίατροι πολύ περίεργοι για εμένα,» είπε η Ελοντί.

«Αλλά δεν τραγουδάς πια,» παρατήρησε η Λούση. «Γιατί;» Δεν ήξερε παρά ελάχιστα πράγματα για την Ελοντί. Η Ελοντί πρόσφατα την είχε πάρει για συνοδηγό της στα ράλι, επειδή ο προηγούμενος συνοδηγός της – ο κανονικός συνοδηγός της, όπως τον έβλεπε – ο φίλος της – ο Φοίνικας τής την είχε προτείνει. Η Λούση, είχε πει στην Ελοντί, ήταν κόρη επαναστατών τους οποίους ήξερε, και της άρεσε η ταχύτητα και τα γρήγορα οχήματα.

Το να της αρέσουν δεν είναι αρκετό. Ξέρει να οδηγεί καλά; Δε θα πάρω για συνοδηγό μου κάποια που δεν είναι καλή οδηγός.

Μπορείς να τη δοκιμάσεις, είχε αποκριθεί ο Φοίνικας.

Και η Ελοντί την είχε δοκιμάσει και την είχε βρει ικανοποιητική. Αλλά ακόμα θα προτιμούσε ο Φοίνικας να ερχόταν μαζί της στα ράλι. Είχε εγκαταλείψει τους αγώνες δρόμου επειδή έλεγε ότι είχε πια γεράσει πολύ – *σαχλαμάρες!* – και επειδή είχε σαφώς πιο σοβαρές οικογενειακές υποχρεώσεις απ’ό,τι παλιά – πράγμα που, μάλλον, ήταν ο αληθινός λόγος της απομάκρυνσής του. Είχε τώρα δύο μικρές κόρες με τη γυναίκα του, τη Λιαννίδα’σαρ, στη Νίρβεκ.

«Γιατί δεν τραγουδάς πλέον, Ελοντί;» επέμεινε η Λούση.

«Έχω βαρεθεί,» αποκρίθηκε εκείνη. «Προτιμώ τα ράλι. Είναι καλύτερα από το τραγούδι.»

«Δεν παρατηρώ καμία σχέση ανάμεσα στο τραγούδι και στα ράλι.»

«Επειδή είσαι ψυχίατρος, γι’αυτό.»

Η Λούση χαμογέλασε.

Η βόρεια μεριά της Θακέρκοβ φαινόταν τώρα μέσα στο λυκόφως: ψηλές πολυκατοικίες και χαμηλότερα οικήματα, που τα φώτα στα παράθυρά τους άναβαν το ένα κατόπιν του άλλου, νωχελικά.

Οι *Ατέρμονες Νυκτοπορίες* τελείωσαν, και η Ελοντί, πατώντας ένα κουμπί στην κονσόλα μπροστά της, απενεργοποίησε το ηχοσύστημα του οχήματος.

«Σε ποιο ξενοδοχείο θα πάμε;» ρώτησε η Λούση. «Στον *Διπλό* ή στον *Περίοικο*;»

Αλλά η Ελοντί την άκουγε τώρα λιγότερο από πριν· το μυαλό της ήταν άλλου. Σ’αυτό που είχε συμβεί το πρωί, όταν έφυγε από την Άντχορκ. Είχε πάει εκεί για να πάρει τη Λούση από το σπίτι της και, βγαίνοντας από το Κόσμημα της Σεργήλης, είχε αναπτύξει μεγάλη τα-

χύτητα επάνω στη δημοσιά, κοντά στις ακτές της θάλασσας, και είχε αρχίσει, ως συνήθως, να νιώθει το όχημά της ως προέκταση του εαυτού της. Η Αίσθηση την είχε γεμίσει, και νόμιζε ότι τώρα μπορούσε να κάνει οτιδήποτε – *οτιδήποτε*. Οι δυνάμεις της ως Ιερομύστης της Σεργήλης ξυπνούσαν πάντα με την ταχύτητα. Και όσο η Ελοντί επέμενε να είναι εστιασμένη στην ταχύτητα τόσο οι δυνάμεις της μεγάλωναν. Η Αίσθηση φούντωσε σαν μια βρυχούμενη φωτιά ολόγυρά της, και η Ελοντί μετατράπηκε σε μια θέληση πάνω στον μεγάλο πλακόστρωτο δρόμο, αποφεύγοντας άλλα οχήματα με έκδηλη άνεση, λες κι ακολουθούσε την αλάθητη ροή ενός ποταμού.

Και μετά, *ο χρόνος σταμάτησε*.

Η μπαλαντέρ παρουσιάστηκε πλάι στην Ελοντί, η Λούση είχε εξαφανιστεί.

Η μπαλαντέρ είχε την όψη της Ελοντί, αλλά δεν ήταν η Ελοντί: ήταν η γυναίκα που είχε δει η Ελοντί ζωγραφισμένη πάνω σ'ένα τραπουλόχαρτο πριν από χρόνια: η γυναίκα που από τη δεξιά μεριά είχε δέρμα μαύρο/κόκκινο, καρό, κι από την αριστερή μεριά δέρμα χρυσό/κόκκινο, καρό. Η Ελοντί ακόμα δεν μπορούσε να δώσει ικανοποιητική εξήγηση για το ποια ήταν η μπαλαντέρ – η Λόρκη; κάποιο άλλο, παράξενο πνεύμα; – αλλά είχε καταλήξει ότι, κατά πάσα πιθανότητα, δεν ήταν παρά μια προέκταση του *δικού της* πνεύματος που, καθότι Ιερομύστης, ήταν ενωμένο με το πνεύμα της ίδιας της Σεργήλης.

«Πάλι εσύ;» είπε η Ελοντί στη μπαλαντέρ.

Η μπαλαντέρ ήταν πολύ σοβαρή σε σχέση με άλλες φορές. Ανησυχητικά σοβαρή, καθώς είχε τα ξυπόλυτα πόδια της ανεβασμένα στην κονσόλα του οχήματος και σταυρωμένα στον αστράγαλο, με τα ασημιά νύχια της να φωσφορίζουν. «Να προσέχεις,» προειδοποίησε. «Αν δεις ανθρώπους χωρίς πρόσωπο, να μην τους εμπιστευτείς.»

«Ανθρώπους χωρίς πρόσωπο;» Γρίφοι ξανά; Δεν ήταν η πρώτη φορά που η Ελοντί είχε ακούσει γρίφους και παραδοξότητες από πνεύματα και θεούς της Σεργήλης. Από τότε που οι δυνάμεις της είχαν αφυπνιστεί, από τότε που είχε καταλάβει ότι ήταν Ιερομύστης, όλο περίεργα πράγματα έβλεπε και μάθαινε. Πολλά απ' αυτά ήταν ενδιαφέροντα αλλά τελείως άχρηστα για την καθημερινή ζωή της.

«Αν δεις πρόσωπα σκεπασμένα με δέρμα ανθρώπου, να μην τα εμπιστευτείς,» συνέχισε η μπαλαντέρ, χωρίς ν'απαντήσει.

«Τι είν' αυτά που λες; Δεν καταλαβαίνω!»

«Να προσέχεις τον Κρύσταλλο και τους δαίμονές του.»

«Υπάρχει η παραμικρή πιθανότητα να μου εξηγήσεις;»

«Τι να εξηγήσω; –ΔΕ ΜΕ ΒΛΕΠΕΙΣ;» Η φωνή της μπαλαντέρ έγινε απρόσμενα βροντερή και τραχιά, και η Ελοντί, παίρνοντας τα μάτια της από τον ανοιχτό, φωτεινό δρόμο μπροστά της, για να τα στρέψει πλάι της, είδε την παράξενη γυναίκα να έχει γυρίσει επίσης–

–αλλά δεν είχε πρόσωπο! Το πρόσωπό της ήταν μια θολούρα!

Ο χρόνος, τότε, συνέχισε.

Και η Ελοντί αισθανόταν σαν να είχε ξυπνήσει από έναν τρομαχτικό εφιάλτη. Το στόμα της ήταν ξερό, τα χέρια της ιδρωμένα μέσα στα α-δάχτυλα γάντια της.

Η Λούση, καθισμένη πλάι της, δεν είχε καταλάβει τίποτα.

Ούτε πέντε δευτερόλεπτα αντικειμενικού Σεργήλιου χρόνου δεν είχαν περάσει...

Η Ελοντί οδήγησε τον *Γρύπα των Δρόμων* στην περιοχή της Θακέρκοβ που άκουγε στο όνομα Γαιοδόμος, και στο γκαράζ πλάι στο ξενοδοχείο *Περίοικος*. Έδειξε στον φρουρό την ταυτότητά της και έβαλε το όχημά της στον στεγασμένο χώρο, στρίβοντας προς τα αριστερά, όπου κι άλλα αγωνιστικά οχήματα φαίνονταν σταθμευμένα. Ανάμεσά τους η Ελοντί παρατήρησε ότι ήταν πολλών ραλιστών που γνώριζε από προηγούμενα ράλι, παλιότερων και νεότερων. *Εγώ, σκέφτηκε ακούσια, είμαι πια παλιά ραλίστρια.* Ήταν κάτι που δεν μπορούσε να χωνέψει, παρά τα χρόνια που οδηγούσε σε ράλι.

Ύστερα το βλέμμα της έπεσε στο καινούργιο όχημα του Ζορδάμη Λιγνόρρυγχου. *Κι αυτός εδώ είναι, λοιπόν...* Η Ελοντί αναρωτιόταν τι του είχε συμβεί τελικά, τότε, μετά το Πρώτο Πανδιασασιακό Ράλι Σεργήλης, αλλά δεν τον είχε πλησιάσει για να του μιλήσει. Καλύτερα από μακριά. Εξάλλου, ο Ζορδάμης σίγουρα ακόμα θα την κατηγορούσε για ό,τι είχε γίνει. Και η αλήθεια ήταν πως, όντως, η Ελοντί έφταιγε εν μέρει για τη μοίρα του στο Πανδιασασιακό Ράλι. Είχε, με τις μυστηρια-

κές της δυνάμεις, διώξει τον δαίμονα που βρισκόταν φυλακισμένος μέσα στο όχημά του ώστε να του δίνει υπερφυσικές ιδιότητες. Ο Ζορδάμης, αναμφίβολα, θα είχε νικήσει αν η Ελοντί δεν είχε εμπλακεί· θα είχε βγει πρωτονικητής, κατά πάσα πιθανότητα. Θα είχε πάρει πολλά λεφτά και θα είχε ξεπληρώσει αυτή την παράξενη οργάνωση που ονομαζόταν Σιδηρά Δυναστεία, στην οποία χρωστούσε ύστερα από ένα δυστυχές επεισόδιο που είχε συμβεί σ'ένα ράλι κοντά στην Κιρβόνη – ένα ράλι πριν από πολλά χρόνια, όπου η Ελοντί δεν είχε συμμετάσχει.

Τι μπορεί να είχε γίνει, τελικά, με τον Ζορδάμη; Είχε τώρα ξεπληρώσει τη Σιδηρά Δυναστεία; Δεν ήταν, πάντως, νεκρός, όπως φοβόταν η Καλλιόπη. Αλλά γιατί πλέον δεν είχε την Καλλιόπη για συνοδηγό του; Η Ελοντί δεν τον είχε δει ούτε μια φορά μαζί της, από τότε που άρχισε πάλι να παρουσιάζεται σε αγώνες δρόμου· ο Ζορδάμης είχε όλο κάτι άλλους συνοδηγούς, ανθρώπους που η Ελοντί δεν αναγνώριζε. Παράξενο... Είχε τσακωθεί με την Καλλιόπη; Δε θα το θεωρούσε απίθανο, έτσι όπως φερόταν ο άνθρωπος! Ίσως η Καλλιόπη να τον είχε πιάσει στο κρεβάτι της μαζί με καμία άλλη γυναίκα! Ο Ζορδάμης ήταν απaráδεχτος – η Ελοντί το θυμόταν καλά αυτό από τότε που ήταν μικρή και αρκετά ανόητη για να έχει σχέση μαζί του – κι αμφέβαλλε ότι ακόμα θα είχε αλλάξει, παρότι πρέπει πια να ήταν πενήντα χρονών.

Στάθμευσε τον *Γρύπα των Δρόμων* πλάι σ'ένα άλλο αγωνιστικό όχημα, απενεργοποίησε τη μηχανή και τα συστήματά του, και μαζί με τη Λούση βγήκαν.

«Τελευταίες μού φαίνεται ότι ήρθαμε,» είπε η συνοδηγός.

«Μην το λες· μπορεί να μην είναι ακόμα όλοι εδώ.»

«Τι να μην το λέω; Αύριο το μεσημέρι δεν θα γίνει η ενημέρωση για την πορεία;»

«Μέχρι το αυριανό μεσημέρι έχουμε πολλές ώρες ακόμα, Λούση,» αποκρίθηκε η Ελοντί βγάζοντας τα γυαλιά της, διπλώνοντάς τα, και βάζοντάς τα στην τσάντα της μαζί με τα αδάχτυλα γάντια της.

«Είναι κι ο Ευκάρπιος εδώ,» παρατήρησε η Λούση, κοιτάζοντας το όχημά του, καθώς οι δυο τους διέσχιζαν το γκαράζ κατευθυνόμενες προς τη ρεσεψιόν του ξενοδοχείου.

«Ναι,» είπε η Ελοντί, που το είχε ήδη προσέξει. Ο Ευκάρπιος ήταν ένας νέος ραλίστας, περίπου στην ηλικία της Λούσης· κι αν η Ελοντί δεν

έκανε λάθος, της άρεσε. Το γεγονός ότι ήταν πρόσφατα χωρισμένη δεν φαινόταν να την αποθαρρύνει απ'το να κοιτάζει ερευνητικά κάθε αρσενικό που περνούσε από κοντά της. Χειρότερη από τον Ζορδάμη, ίσως. Αλλά για τον Ευκάρπιο η Ελοντί νόμιζε ότι είχε δείξει ιδιαίτερο ενδιαφέρον. Ο νεαρός δεν ήταν άσχημος, ομολογουμένως, όφειλε να παραδεχτεί κι η ίδια. Αλλά εκείνη πλέον μόνο ένας άντρας την ενδιέφερε, κι αυτός δεν ήταν τώρα εδώ· ήταν εκατοντάδες χιλιόμετρα προς τα δυτικά, στη Βέλνημ, στους πρόποδες των βουνών Ρίναλγκην. Η Ελοντί δεν τον έβλεπε και τόσο τακτικά – *ακόμα*, ύστερα από τόσα χρόνια, δεν τον έβλεπε και τόσο τακτικά – αλλά ήξερε ότι εκείνος πάντα θα ήταν εκεί γι'αυτήν. Για κάποιο μυστηριώδη λόγο, ταίριαζαν οι δυο τους παρότι φαινομενικά ήταν δύο άτομα τελείως διαφορετικά: η Ελοντί, πρώην τραγουδίστρια, νυν ραλίστρια· ο Φίλιππος'χοκ, μάγος του τάγματος των Διαλογιστών. Το μόνο κοινό τους γνώρισμα ήταν ότι κι οι δύο είχαν, κάποτε, πολεμήσει για την Επανάσταση εναντίον της Συμπαντικής Παντοκρατορίας.

Μπαίνοντας στη ρεσεψιόν, η Ελοντί και η Λούση πλησίασαν το γραφείο υποδοχής όπου καθόταν μια γαλανόδερμη κοπέλα που έμοιαζε κουρασμένη. Προσπάθησε, όμως, να χαμογελάσει.

«Καλησπέρα,» είπε.

«Καλησπέρα,» αποκρίθηκε η Ελοντί και της έδωσε την ταυτότητά της που την αναγνώριζε ως ραλίστρια.

«Δίκλινο δωμάτιο ή δύο μονόκλινα, κυρία Αλλόγνωνμη;»

Η Ελοντί κοίταξε ερωτηματικά τη Λούση. Εκείνη ύψωσε, σιωπηλά, δύο δάχτυλα. Είχε στο μυαλό της να φέρει κανέναν άντρα στο δωμάτιο;

«Δύο μονόκλινα,» είπε η Ελοντί στην κοπέλα, κι εκείνη πάτησε μερικά πλήκτρα στην κονσόλα της και μετά τους έδωσε δύο κλειδιά με αριθμούς επάνω.

«Καλή διαμονή, κυρία Αλλόγνωνμη.»

Μόλις η Ελοντί πήρε τα μάτια της από το γραφείο υποδοχής, είδε ανθρώπους να την πλησιάζουν από γύρω σαν να της είχαν στήσει ενέδρα. Αλλά ήταν, βέβαια, μια ενέδρα που περίμενε. Θαυμαστές της – θαυμαστές και της Έκπτωτης Ελοντί, της τραγουδίστριας, και της Ελοντί της ραλίστριας – και δημοσιογράφοι. Οι μεν ήθελαν αυτόγραφα,

οι δε συνεντεύξεις ή, έστω, ένα σχόλιο, κυρία Αλλόγγνωμη. Η Ελοντί εί-
πε στους δημοσιογράφους να περιμένουν, και έδωσε πρώτα αυτόγρα-
φα στους θαυμαστές της, που τη ρωτούσαν αν θα τραγουδούσε κιόλας
ύστερα από τον αγώνα. «Όχι,» τους αποκρίθηκε, «δε θα τραγουδήσω.»
– «Μα, γιατί; Θέλουμε όλοι να τραγουδήσετε!» – «Σας παρακαλούμε,
τραγουδήστε – θα φέρουμε κόσμο!» – «Θα μαζευτεί όλη η Θακέρκοβ
αν τραγουδήσετε.» – «Καλά, θα το σκεφτώ,» είπε η Ελοντί χαμογελώ-
ντας. «Αλλά μάλλον όχι. Δε σας λέω τίποτ' άλλο γιατί δε θέλω να σας
απογοητεύσω.»

Η Λούση είχε καθίσει σε μια πολυθρόνα του καθιστικού της ρεσε-
ψιόν και παρατηρούσε την κατάσταση με ψυχιατρικό ενδιαφέρον. Έ-
νας τύπος που δεν είχε σηκωθεί για να ορμήσει στην Ελοντί παρατη-
ρούσε τη Λούση με αντρικό ενδιαφέρον, καθισμένος παραδίπλα. Η
Λούση τον είχε προσέξει, αλλά μόνο με τις άκριες των ματιών της, πα-
ριστάνοντας πως δεν τον είχε δει.

Οι δημοσιογράφοι τώρα παρενοχλούσαν την Ελοντί για να τους δώ-
σει συνεντεύξεις ή, έστω, κανένα σχόλιο, κυρία Αλλόγγνωμη· αλλά εκεί-
νη αποκρίθηκε ότι ήταν πολύ κουρασμένη σήμερα: είχε τρέξει από την
Άντχορκ ως εδώ και ήθελε να ξεκουραστεί. Υποσχέθηκε πως θα τους
μιλούσε αύριο, «αν και δεν έχω τίποτα πραγματικά σημαντικό να πω.»

Έκανε νόημα στη Λούση να την ακολουθήσει. Εκείνη σηκώθηκε από
την πολυθρόνα της και, ρίχνοντας μια τελευταία ματιά πάνω απ'τον
ώμο της στον τύπο που την παρατηρούσε, ακολούθησε την Ελοντί
προς την πόρτα ενός ανελκυστήρα.

Πέντε λεπτά περίπου αφού η Ελοντί Αλλόγγνωμη και η συνοδηγός της
είχαν φύγει, ο Ζορδάμης, ο Βινάρης, η Καλλιόπη, και η Κλεισμένη μπή-
καν στη ρεσεψιόν από την είσοδο του ξενοδοχείου. Οι δημοσιογράφοι
και οι θαυμαστές ήταν ακόμα συγκεντρωμένοι εδώ.

*Η Ελοντί ήρθε, λοιπόν, σκέφτηκε ο Ζορδάμης παρατηρώντας τους.
Δεν υπάρχει άλλη εξήγηση γι'αυτό.*

Ένας δημοσιογράφος τον είδε και βάδισε προς το μέρος του.

Ωωωχχ...

Οι άλλοι δημοσιογράφοι πρόσεξαν προς τα πού κατευθυνόταν ο συ-
νάδελφός τους και, αναγνωρίζοντας κι αυτοί τον Ζορδάμη Λιγνόρρυγ-
χο, τον μιμήθηκαν.

«Κύριε Λιγνόρρυγχε, θα μπορούσα να σας πάρω μια συνέντευξη;»

«Όχι τώρα, φίλε μου. Είμαι ελαφρώς μεθυσμένος και παραπατάω· θ'ακούσεις ένα σωρό ανοησίες, πράγματα που δεν τα εννοώ· μπορεί ακόμα και να σε βρίσω.»

Διάφοροι γέλασαν γύρω του.

Ο Ζορδάμης πέρασε ανάμεσά τους, ενώ η Κλεισμένη μπλεκόταν (εσκεμμένα ίσως) μέσα στα πόδια τους κάνοντάς τους να σκοντάφτουν. Ο Βινάρης και η Καλλιόπη τούς αγνοούσαν.

Μια νεαρή δημοσιογράφος πετάχτηκε ξαφνικά μπροστά στον Ζορδάμη. «Κύριε Λιγνόρρυγχε, μια ερώτηση μόνο να σας κάνω;»

«Για τον καιρό; Έχει κρύο απόψε, ομολογουμένως.»

Κι άλλα γέλια από γύρω.

Η δημοσιογράφος, χωρίς να γελά, ρώτησε: «Γιατί είχατε εξαφανιστεί κάποια χρόνια; Πριν από καμια δεκαετία περίπου, δεν συμμετείχατε σε κανέναν αγώνα ράλι για τέσσερα χρόνια, αν δεν κάνω λάθος. Ποιος ο λόγος;»

«Μ'έχουν ξαναρωτήσει,» της είπε ο Ζορδάμης, «και έχω απαντήσει. Μόνο τη δική σου εφημερίδα διαβάζεις;»

«Δεν είμαι από εφημερίδα, κύριε Λιγνόρρυγχε,» αποκρίθηκε επαγγελματικά η νεαρή δημοσιογράφος. «Είμαι από το περιοδικό *Φλεγόμενοι Τροχοί*, που είναι, μάλιστα, χορηγός του Ράλι Δυτικής Θακέρκοβ.»

Ένας από τους χορηγούς, τουλάχιστον. «Όπως είχα απαντήσει και παλιά,» είπε ο Ζορδάμης, «οι λόγοι μου ήταν προσωπικής φύσης. Δεν μπορώ να τους συζητήσω.»

«Είχαν να κάνουν με την υγεία σας;»

Ο Ζορδάμης την προσπέρασε, παραμερίζοντάς την ευγενικά. Η Κλεισμένη γρύλισε. Η δημοσιογράφος τσύριξε, αναπηδώντας. Η γάτα την είχε γρατσουνίσει, ελαφρά, στην αριστερή κνήμη κουρελιάζοντας την ψηλή, ημιδιαφανή κάλτσα της.

«Αυτό το ζώο είν' επικίνδυνο!» φώναξε η δημοσιογράφος.

Ο Ζορδάμης (που αισθανόταν ενοχλημένος), ο Βινάρης (που έμοιαζε διασκεδασμένος), η Καλλιόπη (που χαμογελούσε ως τ'αφτιά), και η Κλεισμένη (που βάδιζε ανεμίζοντας την ουρά της περήφανα) μπήκαν στον ανελκυστήρα κι άρχισαν ν'ανεβαίνουν.

«Άτακτο αιλουροειδές,» είπε ο Ραλίστας. «Δεν έχει δείπνο για σένα απόψε.»

«Νιάρ!»

Ο Ζορδάμης θα ορκιζόταν ότι χαμογελούσε πίσω από τα μαγικά μουστάκια της.

Έξι Η Γοητεία του Κρυστάλλου

Μια μάσκα από δέρμα ανθρώπου, η οποία κάλυπτε το πρόσωπο αρκετά καλά, αλλά όχι τέλεια. Με λίγη προσοχή, κάποιος θα καταλάβαινε ότι δεν επρόκειτο για πραγματικό πρόσωπο. Κι επιπλέον, δεν είχε μάτια. Τα μάτια ήταν δύο τρύπες που μέσα τους, αν δεν έβλεπες την κρυσταλλική δομή των όντων, φαινόταν μονάχα μια παράξενη θολούρα.

Χρειαζόμαστε καλύτερη επεξεργασία. Και μάτια.

Δεν είναι εύκολο να γίνει κάτι καλύτερο, ισχυριζόταν ο κρυσταλλωμένος βυρσοδέψης. Μάτια, ειδικά, είναι αδύνατο να φτιάξω. Πρέπει να βρούμε άλλο τεχνίτη γι' αυτό.

Ναι, συμφώνησε ο Απελευθερωτής, πρέπει...

Η Λορύν'σαρ καθόταν σ'έναν από τους θαλάμους έρευνας της Μαγικής Ακαδημίας της Άντχορκ και παρακολουθούσε τα δεδομένα σε μια οθόνη: δεδομένα που είχε αντλήσει από τον θάλαμο αισθητηριακής καταγραφής του τάγματός της, των Ερευνητών: δεδομένα για το πώς διάφοροι μάγοι αντιλαμβάνονταν μέσα στο μυαλό τους διάφορες μορφές ενέργειας, κυρίως με τη χρήση Ξορκιού Ενεργειακής Ανιχνεύσεως.

Η Λορύν'σαρ προσπαθούσε να κατασκευάσει ένα καινούργιο ξόρκι το οποίο θα έδινε άλλη εντύπωση ενέργειας από την πραγματική, ή θα μπορούσε, ίσως, ακόμα και να δώσει την εντύπωση κάποιας μορφής ενέργειας εκεί όπου καμια μορφή ενέργειας δεν υπήρχε. Η Λορύν υποψιαζόταν ότι θα έπρεπε να ζητήσει και τη βοήθεια μάγων του τάγματος των Διαλογιστών, προκειμένου να ολοκληρώσει αυτό το ξόρκι – αν ήταν όντως εφικτό να φτιαχτεί – αλλά όχι από τώρα. Τώρα δεν νόμιζε πως είχε συγκεντρώσει και αναλύσει όλες τις παραμέτρους που χρειαζόταν...

Ο επικοινωνιακός διάυλος κουδούνισε, σε αρκετή απόσταση από εκεί όπου καθόταν η μάγισσα μπροστά στην κονσόλα, παρατηρώντας τα δεδομένα ενώ το τσιγάρο στο χέρι της καιγόταν από μόνο του.

Η Λορύν αγνόησε τον διάυλο. Αλλά εκείνος επέμεινε.

«Θ' απαντήσεις, Ρενέ;» φώναξε· όμως ο νεαρός μάγος δεν μίλησε. Είχε φύγει; Τι ώρα ήταν; Η Λορύν κοίταξε το ρολόι της. Οκτώ και μισή. Μάλλον είχε φύγει. Και δεν τον πήρα είδηση. Ήταν απορροφημένη.

Ο δίαυλος ακόμα κουδούνιζε.

Σβήνοντας το τσιγάρο της η Λορύν'σαρ σηκώθηκε, τον πλησίασε, και πάτησε το κουμπί της αποδοχής.

«Λορύν'σαρ,» είπε.

«Λορύν,» ακούστηκε η φωνή της Χοαρκίδας'μορ, που απόψε είχε υπηρεσία στη γραμματεία της Ακαδημίας. «Είσαι απασχολημένη;»

«Με χρειάζεσαι;»

Η φωνή της έγινε ψιθυριστή: «Είναι ένας κύριος εδώ. Λέει πως χρειάζεται έναν μάγο για μια δουλειά. Επί πληρωμή. Τον ρώτησα τι ακριβώς δουλειά είναι, για να του συστήσω τον κατάλληλο, και μου είπε ότι έχει σχέση με την κατασκευή προσώπου και ματιών – όχι αληθινών, κάτι σαν μάσκα. Μου μοιάζει περίεργος, Λορύν. Μπορεί και νάναι τραυματισμένος, δεν ξέρω. Φορά κουκούλα, και μέσα απ'την κουκούλα η όψη του φαίνεται... περίεργη. Σκέφτηκα ότι αν κάποιος μπορεί να τον βοηθήσει πρέπει νάναι Ερευνητής. Θα τον δεις;»

Η Λορύν'σαρ σκέφτηκε πως αυτό ίσως να ήταν το διάλειμμα που χρειαζόταν – να βάλει το μυαλό της να δουλέψει πάνω σε κάτι άλλο, μήπως και καθαρίσει από την ως τώρα μελέτη της που το είχε θολώσει. «Ναι. Στείλε τον στον θάλαμο Έψιλον-Δύο.»

«Εντάξει,» αποκρίθηκε η Χοαρκίδα'μορ, και τερμάτισε την τηλεπικοινωνία.

Η Λορύν'σαρ έφτιαξε προς στιγμή, με τα δάχτυλα, τα μαύρα μαλλιά της στεκόμενη μπροστά σε μια σβηστή οθόνη, και μετά βγήκε από το δωμάτιο έρευνας και βάδισε ως τον θάλαμο E-2, που δεν ήταν μακριά: στην πτέρυγα του τάγματος των Ερευνητών βρισκόταν, λίγο πιο κάτω.

Όταν έφτασε εκεί, βρήκε στο καθιστικό έναν άντρα να την περιμένει. Αλλά δεν καθόταν· στεκόταν όρθιος. Φορούσε κάπα και είχε την κουκούλα σηκωμένη: και μέσα απ'την κουκούλα – η Χοαρκίδα είχε δίκιο – το πρόσωπό του φαινόταν περίεργο. Ίσως να ήταν τραυματισμένο. Τα μάτια του κρύβονταν πίσω από φιμέ γυαλιά.

«Καλησπέρα,» χαιρέτησε. «Είστε η μάγισσα Λορύν'σαρ;»

«Μάλιστα. Καθίστε.» Του έδειξε μια μαύρη, δερμάτινη πολυθρόνα πλάι στο σβηστό τζάκι με τα δύο ενεργειακά αγάλματα εκατέρωθέν του.

«Θα προτιμούσα αν ερχόσασταν μαζί μου. Είμαι πρόθυμος να πληρώσω.» Έβγαλε μέσα από την κάπα του μια παχιά δεσμίδα ήλιους' και τότε η Λορύν παρατήρησε ότι τα χέρια του ήταν καλυμμένα με μαύρα γάντια. Ναι, μάλλον τραυματισμένος. Καμένος, ίσως.

«Μισό λεπτό,» του είπε. «Δεν ξέρω αν μπορώ να σας βοηθήσω. Τι ακριβώς θέλετε; Και πώς λέγεστε;»

«Το όνομά μου είναι Καρνάδης. Και θέλω να δείτε κάποια υλικά που έχω συγκεντρώσει... για την κατασκευή ενός προσώπου.»

«Προσώπου;» Η Λορύν'σαρ τράβηξε ένα τσιγάρο μέσα από μια τσέπη του φορέματός της και το άναψε μ'έναν ενεργειακό αναπτήρα.

«Ναι. Θέλω ένα πρόσωπο που να είναι αληθοφανές. Και μάτια.»

«Μάτια;»

«Ναι. Θέλω να μου φτιάξετε μάτια που να φαίνονται αληθινά επάνω στο πρόσωπο – όχι ακίνητες χάντρες ή κάτι παρόμοιο.»

Η Λορύν συνοφρυώθηκε, φυσώντας καπνό απ'τα ρουθούνια. *Δε μπορεί να μην έχει μάτια, σκέφτηκε. Δε μοιάζει τυφλός.* «Κινηματογραφιστής είστε;»

Ο Καρνάδης γέλασε σιγανά. «Ναι, θα μπορούσατε να πείτε ότι είμαι σκηνοθέτης. Θα έρθετε μαζί μου να σας δείξω τα υλικά που έχω συγκεντρώσει; Είναι, σας διαβεβαιώνω... ιδιαίτερης φύσης. Και,» πρόσθεσε, «αυτά σάς τα δίνω απλά για να κοιτάξετε τα υλικά – τίποτ' άλλο.» Έτεινε τη δεσμίδα με τα χαρτονομίσματα προς το μέρος της. «Αν αποφασίσετε να εργαστείτε επάνω σ'εκείνο που μ'ενδιαφέρει θα πληρωθείτε περισσότερο.»

Ναι, σκέφτηκε η Λορύν, είναι αναμφίβολα περίεργος... Αλλά γιατί όχι; Πήρε τη δεσμίδα από το χέρι του. «Εντάξει,» είπε κρύβοντας τα χρήματά μέσα στο φόρεμά της. «Πού θα πάμε; Μέσα στην πόλη, ελπίζω...»

«Ναι. Δεν είμαι μακριά από εδώ. Θα βαδίσουμε.»

«Περιμένετε μια στιγμή, αν θέλετε.»

«Ασφαλώς.»

Η Λορύν'σαρ πήγε στον κοιτώνα της μέσα στην Ακαδημία, στον οποίο σπάνια, πολύ σπάνια, κοιμόταν' το μικρό κρεβάτι ήταν συνεχώς

στρωμένο και απείραχτο. Έσβησε το τσιγάρο της στο τασάκι, πήρε από την κρεμάστρα την καπαρντίνα της, και τη φόρεσε. Τα λεφτά τα έβγαλε από το φόρεμά της, τα έκρυψε σ'ένα συρτάρι, και το κλείδωσε με κλειδί και μαγεία. Από ένα άλλο συρτάρι πήρε ένα μικρό ενεργειακό πιστόλι και το έβαλε σε μια τσέπη της καπαρντίνας, για καλό και για κακό – όχι πως νόμιζε ότι κινδύνευε απ' αυτό τον τύπο, παρότι παράξενος.

Έριξε μια ματιά στο πρόσωπό της στον καθρέφτη. Τα μάτια της είχαν κάνει μαύρους κύκλους επάνω στο λευκό-ροζ δέρμα της. Ήταν κουρασμένη, και φαινόταν. Έβαλε λίγο διακριτικό κραγιόν στα χείλη της, και μετά έφυγε απ'τον κοιτώνα. Επέστρεψε στον θάλαμο E-2.

Ο Καρνάδης στεκόταν εκεί όπου στεκόταν και πριν, σα να μην είχε κινηθεί καθόλου, σα να ήταν *στημένος θεατρικά* σ'αυτό το σημείο. Της έδινε μια αλλόκοτη αίσθηση αυτό.

«Δε χρειάζεται ν'ανησυχείτε,» της είπε. «Δε θα πάμε μακριά.»

Η Λορύν'σαρ χαμογέλασε αμήχανα. Δεν ήθελε να δείξει ότι ένιωθε περίεργα απέναντί του, κι αναρωτιόταν πώς ο Καρνάδης το είχε καταλάβει. «Όχι, δεν υπάρχει πρόβλημα,» αποκρίθηκε. «Ελάτε.»

Και μπήκαν μαζί σ'έναν ανελκυστήρα της Μαγικής Ακαδημίας της Άντχορκ. Βγήκαν στο ισόγειο και βάδισαν προς την είσοδο, κοντά στην οποία στέκονταν δύο μισθοφόροι φρουροί. Η μάγισσα άγγιξε ένα σημείο πάνω στη μεγάλη, δίφυλλη θύρα και τα δύο φύλλα της άνοιξαν αυτόματα. Ο Καρνάδης πέρασε πρώτος το κατώφλι της Ακαδημίας, βγαίνοντας στους δρόμους της Άντχορκ. Η Λορύν'σαρ τον ακολούθησε ενώ η είσοδος του μεγάλου οικοδομήματος έκλεινε πίσω της, και συνέχισε να τον ακολουθεί, προς τα ανατολικά, καθώς ο Καρνάδης έμπαινε σε μικρότερους δρόμους που δεν είχαν παρά ελάχιστη κίνηση.

Η Λορύν'σαρ άναψε τσιγάρο.

«Δε θάπρεπε να καπνίζεις τόσο,» της είπε ο Καρνάδης. «ο καπνός σε καταστρέφει.» Το γεγονός ότι της είχε μιλήσει στον ενικό την ξάφνιασε αρχικά. «Αυτό είναι ή το εικοστό ή το εικοστό-τρίτο τσιγάρο σήμερα, δεν είναι;»

Η Λορύν'σαρ ξαφνιάστηκε γι'ακόμα μια φορά. «Δεν είμαι σίγουρη,» αποκρίθηκε, «αλλά δεν πρέπει να πέφτετε πολύ έξω. Πώς... πώς το κατά-

λαβες;» Αφού της μιλούσε στον ενικό, γιατί εκείνη να του μιλά στον πληθυντικό;

«Φαίνεται.»

Φαίνεται; Από πού; Η παράξενη αίσθηση που της έδινε, απρόσμενα, δεκαπλασιάστηκε.

Και τώρα ο Καρνάδης την οδηγούσε σε ακόμα πιο σκοτεινούς δρόμους, όλο σκιές και νυχτερινή ησυχία, πίσω από τα ψηλά, ογκώδη οικοδομήματα.

«Πού ακριβώς πάμε; Εδώ μένεις;» τον ρώτησε η Λορύν, ανήσυχα, πετώντας το τσιγάρο της κάτω και βάζοντας το χέρι της μέσα στην καπαρντίνια της, στη λαβή του ενεργειακού πιστολιού.

«Ρωτάς επειδή σε χτυπά το αριστερό σου παπούτσι στη φτέρνα, ή επειδή με φοβάσαι, μάγισσα;»

Η Λορύν κοκάλωσε, σταματώντας να βαδίζει, νιώθοντας ένα τελείως υποκειμενικό ψύχος να τη διαπερνά από πάνω ως κάτω. *Πώς ξέρει για το παπούτσι μου;* Ήταν σίγουρη πως δεν κούτσαινε – δεν τη χτυπούσε και τόσο!

Ξεροκατάπιε. «Τι... τι είσαι;»

Ο Καρνάδης, χωρίς καμία προειδοποίηση, προτού εκείνη προλάβει να κάνει το παραμικρό για να υπερασπιστεί τον εαυτό της, τη γρονθοκόπησε στην κοιλιά. Η αναπνοή της κόπηκε, χρώματα χόρευαν μπροστά στα μάτια της· διπλώθηκε, παραπατώντας, και σωριάστηκε στο έδαφος. Σκοτάδι την τύλιξε...

Όταν συνήλθε ήταν ξαπλωμένη στο πάτωμα κάποιου ερειπωμένου οικήματος με παλιούς τεχνικούς εξοπλισμούς. Σε μια καρέκλα παραδίπλα καθόταν ο Καρνάδης εξακολουθώντας να φορά κάπα, κουκούλα, φιμέ γυαλιά, και γάντια.

Η Λορύν'σαρ διαπίστωσε – λιγάκι έκπληκτη – ότι δεν ήταν δεμένη. Τι ανώμαλος ήταν αυτός; Γιατί την είχε φέρει εδώ;

«Πού είμαι;» τον ρώτησε, βλέποντας τα γυαλιά του να στρέφονται προς το μέρος της. Το χέρι της πήγε στην τσέπη της καπαρντίνιας της όπου κρυβόταν το ενεργειακό πιστόλι, αλλά δεν το βρήκε εκεί. Την είχε ψάξει, της το είχε πάρει.

«Σ'έναν παλιό, εγκαταλειμμένο ραδιοφωνικό σταθμό,» της απάντησε ο Καρνάδης, «έξω από την Άντχορκ.»

«...Γιατί;» Η Λορύν αισθανόταν έναν κόμπο στον λαιμό. Φοβόταν. Προσπάθησε να σκεφτεί πώς μπορούσε να ξεφύγει. Παλιός ραδιοφωνικός σταθμός; Μπορούσε, κάπως, με τη μαγεία της, να το εκμεταλλευτεί αυτό για να-;

«Άκουσέ με,» της είπε ο Καρνάδης. «Θα έρθει τώρα ένας φίλος μου εδώ και θα σε τσιμπήσει. Θα στείλει μέσα σου κάτι που το σώμα σου θα αντιλαμβάνεται ως εχθρικό. Αλλά δεν είναι εχθρικό. Αν του αντισταθείς θα σε κομματιάσει. Αν το αποδεχτείς θα σε μεταμορφώσει με τρόπο υπέροχο.»

«Τι... τι εννοείς;» Η Λορύν'σαρ σηκώθηκε από το πάτωμα, παρότι ένωθε τα γόνατά της να τρέμουν.

Και ο Καρνάδης σηκώθηκε απ'την καρέκλα του. «Αν δεν του αντισταθείς, αν το αποδεχτείς μέσα σου, θα σε κάνει να μπορείς να δεις πράγματα που κανένας άλλος μάγος επάνω στη Σεργήλη δεν μπορεί να δει. Τουλάχιστον, έτσι νομίζω. Δε νομίζω ότι εσείς οι μάγοι βλέπετε τέτοια πράγματα.»

Η Λορύν αναρωτήθηκε αν ήταν τρελός. «Τι πράγματα;»

«Την κρυσταλλική δομή των όντων.»

«Τι είναι αυτό;»

«Θα το ανακαλύψεις σύντομα. Αλλά μην αντισταθείς.» Και ο Καρνάδης, στρεφόμενος προς μια γκρεμισμένη πόρτα, μίλησε δυνατά σε κάποια γλώσσα άγνωστη για τη μάγισσα· κι από το κατώφλι της πόρτας πέρασε κάτι που την τρόμαξε ακόμα περισσότερο απ'ό,τι ήταν ήδη τρομαγμένη. Ένα πλάσμα σκεπασμένο από κάποιου είδους κρυσταλλική ύφη. Της θύμιζε πελώριο έντομο αλλά τα πόδια του δεν έμοιαζαν με πόδια εντόμου. Ήταν τέσσερα, και όχι και τόσο λεπτά· και τα δύο μπροστινά θα μπορούσε κανείς να τα αποκαλέσει και *χέρια*. Το κεφάλι του ήταν μακρύ, και είχε μια ακόμα πιο μακριά μουσούδα – ένα κεντρί.

Το οποίο ερχόταν προς το μέρος της.

Η Λορύν'σαρ, με μια κραυγή, τινάχτηκε πίσω. Παραπάτησε. Σκόνταψε. Δεν έπεσε στο πάτωμα αλλά η πλάτη της κοπάνησε πάνω σ'έναν τραχύ τοίχο. «Μείνε μακριά μου!» φώναξε.

«Μην τρομάζεις,» της είπε ο Καρνάδης. «Αυτός είναι ο φίλος μου. Θα σε τσιμπήσει και θα στείλει τον Κρύσταλλο μέσα σου–»

«MEINE MAKRIA MOY!» ούρλιαξε η Λορύν'σαρ.

Ο Καρνάδης είπε κάτι στο γιγάντιο έντομο κι εκείνο έπαψε να την πλησιάζει. Ύστερα, έβγαλε τα γυαλιά του, και την κουκούλα' και τα γαντοφορεμένα χέρια του έπιασαν τη σάρκα του προσώπου του και την τράβηξαν. Η σάρκα έφυγε από πάνω του (!), αποκαλύπτοντας πίσω της ένα πρόσωπο που δεν ήταν πρόσωπο. Ήταν... ήταν κρύσταλλος, όπως αυτός που κάλυπτε το έντομο! Τίποτα από τα χαρακτηριστικά του άντρα δεν φαινόταν.

«...Μεγάλη Αρτάλη,» ψέλλισε η Λορύν. «Τι... τι είσαι; Τι είσαι; Από ποια διάσταση είσαι; Σε παρακαλώ, άφησέ με να φύγω!...»

«Από τη Σεργήλη είμαι,» της είπε ο Καρνάδης. «Αλλά μην τρομάζεις. Σε λίγο θα καταλάβεις. Σε λίγο θα μπορείς να δεις την κρυσταλλική δομή των όντων. Φτάνει να μην αντισταθείς. Αν αντισταθείς θα πεθάνεις – σε προειδοποιώ.» Και μίλησε πάλι στην άγνωστη γλώσσα.

Το έντομο ήρθε γρήγορα προς τη Λορύν'σαρ–

«Όχι!» ούρλιαξε εκείνη. «Όχι! Μείνε μακρι– Aaaaaaa!»

–και την κάρφωσε στον αριστερό μηρό με το κεντρί του, μερικά εκατοστά κάτω από το υπογάστριο. Η μάγισσα αισθάνθηκε ένα έντονο τσίμπημα σαν από πελώρια βελόνα, κι ευθύς αμέσως ένιωσε κάτι να έρχεται από εκεί, κάποιου είδους ουσία που εισέβαλλε στο σώμα της, τρέχοντας κάτω από τους ιστούς της σάρκας της, μέσα στον οργανισμό της. Και ό,τι ουσία κι αν ήταν, δεν ήταν φιλική προς εκείνη. Της προκαλούσε δυνατό πόνο. Η Λορύν νόμιζε ότι προσπαθούσε να τη διαλύσει. Το σώμα της έκανε ακούσιους σπασμούς. Διπλώθηκε στο έδαφος, σπαρταρώντας σαν ψάρι έξω απ'το νερό, μη μπορώντας να σταματήσει τον εαυτό της, ουρλιάζοντας, τσιρίζοντας. Φοβόταν ότι θα κομματιαζόταν, ότι θα σκιζόταν και αυτή η εχθρική ουσία θα πεταγόταν από μέσα της σαν λεπίδες, σαν πολλές μικρές λεπίδες, σαν πολλά μικρά θραύσματα από γυαλί–

μην αντιστέκεσαι

Με το ζόρι άκουσε τη φωνή του Καρνάδη πίσω από τον πόνο της, πίσω από τις φωνές της–

μην αντιστέκεσαι, Λορύν'σαρ, αλλιώς θα πεθάνεις

*άφησέ το να σε μεταμορφώσει
μην αντιστέκεσαι*

Η μάγισσα πάλεψε ενάντια στο ένστικτό της γιατί καταλάβαινε ότι ο Καρνάδης, όποιος κι αν ήταν – ό,τι κι αν ήταν – μάλλον είχε δίκιο. Πάλεψε ενάντια στο ένστικτό της για να αποδεχτεί αυτή την ουσία. Χαλάρωσε τα νεύρα της, άφησε την ουσία να *κυλήσει* εντός της· κι ενώ πριν την αισθανόταν να προσπαθεί να τη σκίσει σαν λεπίδες, τώρα, σταδιακά, την αισθανόταν να γίνεται ένα μ'αυτήν: αλλά σύντομα κατάλαβε ότι, όχι, δεν γινόταν η ουσία ένα μ'εκείνη, *εκείνη* γινόταν ένα με την ουσία – ή, μάλλον, καλύτερα, κάποιου είδους ένωση συνέβαινε.

Από τη μια η Λορύν'σαρ ήταν τρομαγμένη – πιο τρομαγμένη από ποτέ στη ζωή της – από την άλλη, όμως, η περιέργειά της γι'αυτό που γινόταν ήταν μεγάλη και επιστημονική· ήταν η περιέργεια μιας μάγισσας του τάγματος των Ερευνητών, που θέλει να εξερευνήσει το σύμπαν, να μάθει όλα του τα μυστικά, κάθε κρυφή του γωνιά... Αυτό που της συνέβαινε ήταν... *συναρπαστικό* για το ερευνητικό μέρος του μυαλού της.

Μετά από κάποια ώρα – η Λορύν αδυνατούσε να πει πόσος χρόνος είχε κυλήσει – αισθάνθηκε πως η ένωση είχε τελειώσει. Η ουσία δεν κυλούσε πια μέσα της· είχε γίνει ένα μ'εκείνη. Και τώρα η μάγισσα κοίταζε τον Καρνάδη και δεν έβλεπε πια μια θολούρα στο πρόσωπό του· έβλεπε μια υπέροχη κρυσταλλική δομή, μέσα στην οποία διακρίνονταν χαρακτηριστικά δεκάδες φορές πιο όμορφα – κυριολεκτικά, *απερίγραπτα* πιο όμορφα – από οποιουδήποτε άντρα είχε ποτέ αντικρίσει. Και τον αισθανόταν σαν κοντινό συγγενή της, σαν πατέρα της· αντιλαμβανόταν ότι οι δυο τους προέρχονταν από την ίδια πηγή, αλλά εκείνος ήταν γηραιότερος.

«Βλέπεις την κρυσταλλική δομή των όντων, τώρα,» της είπε.

Δεν ήταν ερώτηση. Αλλά η Λορύν αποκρίθηκε: «Ναι, τη βλέπω...» Και σηκώθηκε όρθια πάλι, μη νιώθοντας πόνο πουθενά πλέον. Τα μάτια της στράφηκαν στο γιγάντιο έντομο, που είχε απομακρυνθεί από εκείνη, και δεν της έμοιαζε εχθρικό πια, ούτε τρομαχτικό, αν και ήταν ακόμα, ομολογουμένως, κάτι το... *ξένο*. Η δική του κρυσταλλική δομή ήταν διαφορετική από του Καρνάδη. Είχε, αναμφίβολα, μια ομορφιά, αλλά ήταν μια ομορφιά αλλόκοτη, παράξενη, ακατονόμαστη. Δεν ήταν από τη Σεργήλη· η Λορύν'σαρ μπορούσε αμέσως να το καταλάβει αυτό. Το

διάβαζε μέσα στον Κρύσταλλο. Και καταλάβαινε επίσης ότι το έντομο είχε δυνάμεις πέρα από τις δυνάμεις των ανθρώπων. Η Λορύν'σαρ ήθελε τόσο να το ερευνήσει, να το μελετήσει, να το μάθει...

«Σ'αρέσει αυτό που βλέπεις, μάγισσα;» ρώτησε ο Καρνάδης.

Και η Λορύν'σαρ έστρεψε πάλι το βλέμμα της σ'αυτόν. «Ναι,» είπε, μη μπορώντας να κρύψει τον ενθουσιασμό της.

«Καταλαβαίνεις το δώρο που σου έκανα;»

«Ναι, αλλά... γιατί; Γιατί σ'εμένα; Και... τι συμβαίνει εδώ; Πώς άρχισε; Από αυτό το έντομο;»

«Όχι,» είπε ο Καρνάδης, «δεν άρχισε από τον Ζορκολ'ζορκά'αβάθ. Από εμένα άρχισε.»

«Από εσένα; Πώς;»

«Θα σου εξηγήσω. Θα μάθεις πράγματα που άλλοι ανάμεσά μας δεν τα ξέρουν—»

«Ποιοι άλλοι; Είναι κι άλλοι σαν εσένα; Πόσοι είστε;»

«Πρώτα, θέλω να μου πεις αν μπορείς να με βοηθήσεις να φτιάξω μάσκες.» Και ύψωσε τη μάσκα που κρατούσε στο χέρι του. «Θέλω να φτιάξω μάσκες τόσο αληθοφανείς που να μη διαφέρουν από ανθρώπινα πρόσωπα. Θέλω να έχουν και μάτια: μάτια που να κινούνται κανονικά.»

Η Λορύν'σαρ ξαφνικά σκέφτηκε: *Μάσκες;... Πρόσωπα... Το πρόσωπό μου!* Και ρώτησε: «Είναι το πρόσωπό μου τώρα σαν το δικό σου;»

«Φυσικά. Ολόκληρη είσαι σαν εμένα.»

«Το πρόσωπό μου δεν... δεν φαίνεται;»

«Δεν φαίνεται σε όσους δεν βλέπουν την κρυσταλλική δομή των όντων. Μπορείς να δεις πώς σε βλέπουν αυτοί κοιτάζοντας έναν καθρέφτη. Μέσα από τους καθρέφτες ούτε εμείς μπορούμε να δούμε την κρυσταλλική δομή των όντων, οπότε έτσι κοιτάζουμε τον κόσμο όπως οι κατώτεροι άνθρωποι.»

«Φέρε μου έναν καθρέφτη!» είπε η Λορύν'σαρ. «Θέλω να δω το πρόσωπό μου!» Δεν ήξερε αν αυτό τής άρεσε. Δηλαδή, της άρεσε που μπορούσε να δει την κρυσταλλική δομή των όντων, αλλά δεν της άρεσε το πρόσωπό της να είναι για πάντα σκεπασμένο έτσι. Την τρόμαζε. Από την άλλη, βέβαια, αν τώρα ο Καρνάδης τής έδινε την επιλογή να επιστρέψει στην προηγούμενή της κατάσταση, το ήξερε πως θα αρνιόταν.

Αισθανόταν ότι πάντα, πάντα, ήταν προορισμένη για να αποδεχτεί τον Κρύσταλλο εντός της. Αισθανόταν ότι ο Καρνάδης ήταν πατέρας της, πρόγονός της, πολύ οικείος της, και ήθελε να τον έχει κοντά της. Η παλιά της ζωή της φαινόταν απρόσμενα σαν θέατρο, σαν αστείο. Ένωθε ενδυναμωμένη πέρα από κάθε τρελό της όνειρο. Νόμιζε ότι όλοι οι άνθρωποι κανονικά έτσι θα έπρεπε να είναι. Γιατί να είναι κάτι κατώτερο; Οι αισθήσεις τους απλά τους περιόριζαν σ'έναν κλειστό κόσμο. Ο Κρύσταλλος άνοιγε ορίζοντες! Έχω να ανακαλύψω τόσα για το σύμπαν! Τόσα πολλά!

Ακολουθώντας τον Καρνάδη βγήκε από το δωμάτιο όπου βρίσκονταν και μπήκε σ'ένα άλλο δωμάτιο, μεγαλύτερο και γεμάτο με διάφορα αντικείμενα και εξοπλισμούς. Εδώ, επίσης, ήταν κι άλλοι κρυσταλλωμένοι, που τη χαιρετούσαν χωρίς να της μιλάνε: τη χαιρετούσαν με κινήσεις της κρυσταλλικής τους δομής. ΚΑΛΩΣΟΡΙΣΕΣ ΑΔΕΛΦΗ ΜΑΣ, έλεγαν. ΕΙΣΑΙ ΕΥΠΡΟΣΔΕΚΤΗ ΕΔΩ, έλεγαν. ΕΙΣΑΙ ΠΟΛΥ ΟΜΟΡΦΗ, την κολάκευαν. Και τους αισθανόταν όλους τόσο οικείους όσο τον Καρνάδη· αλλά όχι και τόσο αρχαίους. Ήταν, πράγματι, αδέρφια της.

«Δώστε στη Λορύν'σαρ έναν καθρέφτη,» ζήτησε ο Καρνάδης.

«Ναι, Απελευθερωτή,» αποκρίθηκε μια γυναίκα. Πήρε έναν καθρέφτη μέσα από έναν σάκο και τον έδωσε στη μάγισσα.

Εκείνη τον κράτησε μπροστά της, και ατένισε το πρόσωπό της στην επιφάνειά του. Ήταν, όντως, όπως του Καρνάδη. Όπως όλων τους. Τίποτα από τα χαρακτηριστικά της δεν φαινόταν· ούτε καν τα μάτια της. Μια κρυσταλλική μάσκα κάλυπτε τα πάντα. Μια κρυσταλλική θολούρα. Και, παρότι πριν νόμιζε ότι αυτό θα την ενοχλούσε πολύ, τώρα, που είχε αντικρίσει και τα άλλα αδέρφια της, δεν την πείραζε καθόλου.

Ήταν απόλυτα φυσιολογικό. Δεν ήταν τίποτα περίεργο. Κι εξάλλου, γιατί να την ενδιαφέρει αν οι κατώτεροι άνθρωποι μπορούσαν να δουν καθαρά το πρόσωπό της; Αυτοί που την ενδιέφεραν μπορούσαν να τη δουν, όπως κι εκείνη μπορούσε να δει αυτούς. Και–

κατέβασε τον καθρέφτη από μπροστά της, κοιτάζοντάς τους –ήταν όλοι τους υπέροχοι...

Εφτά Η Μπαλαντέρ και ο Μπαλαντέρ

Εκείνη τη μέρα που του δόθηκε το εισιτήριο για τον αγώνα δρόμου, ο Μπαλαντέρ της Λόρκης έκλεισε δωμάτιο σ'ένα πανδοχείο στις Μάντρες, μια περιοχή στα βορειοδυτικά της Θακέρκοβ, αντίκρυ στο χωριό που είχε στηθεί για το ράλι. Το πανδοχείο ονομαζόταν «Ο Καλοδεχούμενος» και δεν ήταν μακριά από τον σιδηροδρομικό σταθμό ούτε από τη δημοσιά που ερχόταν από τα βόρεια.

Ο Αργύριος, όπως συνήθως, δεν είχε πολλά λεφτά μαζί του αλλά είχε όσα τού χρειαζόνταν για να κάνει τη δουλειά του. Πράγμα που, αναμφίβολα, δεν ήταν σύμπτωση. Αφού πλήρωσε τον πανδοχέα, κάθισε στην τραπεζαρία όπου ήταν συγκεντρωμένος κάμποσος κόσμος και καθώς το μεσημέρι πλησίαζε συγκεντρωνόταν ολοένα και περισσότεροι. Ο Αργύριος άκουγε διάφορα για το Ράλι Δυτικής Θακέρκοβ – πληροφορίες που έμοιαζαν έγκυρες και φήμες που δεν έμοιαζαν καθόλου έγκυρες αλλά μπορεί να ήταν αληθινές, μπορεί και όχι. Δεν άργησε έτσι να μάθει, από σύμπτωση, ότι ανάμεσα στους ραλίστες ήταν και η Έκπτωτη Ελοντί, η τραγουδίστρια που πλέον δεν τραγουδούσε παρά μονάχα σε πολύ σπάνιες εμφανίσεις. Το κανονικό της όνομα ήταν Ελοντί Αλλόγγνωμη, φυσικά· το Έκπτωτη Ελοντί ήταν καλλιτεχνικό επειδή το πιο επιτυχημένο της τραγούδι ήταν «Η Έκπτωτη», το οποίο, όπως ήξερε ο Αργύριος, όπως είχε ακούσει από τους στίχους του ίδιου του τραγουδιού παλιότερα, αναφερόταν σε κάποια επαναστάτρια. Παράξενο που ένα τέτοιο τραγούδι είχε αφεθεί να κυκλοφορήσει την περίοδο που η Συμπαντική Παντοκράτειρα κυριαρχούσε ακόμα στη Σεργήλη. Μάλλον, οι πράκτορές της δεν το θεωρούσαν και τόσο επικίνδυνο: και μάλλον είχαν δίκιο.

Αλλά όλα αυτά τώρα δεν ενδιέφεραν ιδιαίτερα τον Μπαλαντέρ της Λόρκης. Εκείνο που τον ενδιέφερε ήταν ότι η Ελοντί Αλλόγγνωμη βρισκόταν εδώ. *Η γυναίκα από το όνειρό μου.* Η γυναίκα την οποία είχε δει, στον ύπνο του, να τραγουδά πάνω σε μια σκηνή, και μετά να οδηγεί έναν μηχανικό γρύπα, τρέχοντας...

Δεν το ήξερα ότι ήταν ραλίστρια. Ίσως θα έπρεπε να είχε ασχοληθεί περισσότερο με αγώνες δρόμου – κάτι που ποτέ δεν τον προσέλκυε.

Λίγο πριν από το μεσημέρι, όταν πολύς κόσμος βρισκόταν στην τραπεζαρία του Καλοδεχούμενου, ο Αργύριος έστησε ένα παιχνίδι τύχης με τραπουλόχαρτα για να βγάλει μερικά λεφτά. Χρησιμοποίησε, φυσικά, την Τράπουλα της Πανούργου Κυράς. Το παιχνίδι ήταν απλό και ονομαζόταν *Βρες Το*. Ο Αργύριος έβαζε ανοιχτό πάνω στο τραπέζι ένα χαρτί από κάθε κατηγορία της τράπουλας – μια Πόλη, μια Απάτη, ένα Πάθος, έναν Δρόμο – καθώς και ένα από τα εξέχοντα φύλλα. Ζητούσε από τον αντίπαλό του να δηλώσει δύο πράγματα: τι θα έβρισκε – Πόλη; Απάτη; Πάθος; Δρόμο; – και πόσα λεφτά πόνταρε. Μετά, ο Αργύριος γύριζε τα φύλλα ανάποδα πάνω στο τραπέζι και τα ανακάτευε με γρήγορες κινήσεις των δαχτύλων του, κάνοντάς τα πέρα-δώθε και περνώντας τα το ένα μέσα από το άλλο χωρίς να τα σηκώνει καθόλου από την ξύλινη επιφάνεια. Όταν σταματούσε, ζητούσε από τον αντίπαλό του να διαλέξει χαρτί. Αν ήταν το χαρτί που εκείνος είχε δηλώσει ότι θα έβρισκε, τότε ο Αργύριος τού έδινε τα λεφτά του στοιχήματος. Αν ήταν κάποιο άλλο χαρτί, τότε ο αντίπαλος έδινε τα συμφωνημένα λεφτά στον Αργύριο. Αν ήταν το εξέχον φύλλο (το οποίο ο αντίπαλος ποτέ δεν μπορούσε να επιλέξει, στην αρχή, για να βρει), τότε κάτι ιδιαίτερο συνέβαινε, αναλόγως το φύλλο.

Ο Αργύριος χρησιμοποιούσε τέσσερα από τα δώδεκα εξέχοντα φύλλα, τραβώντας ένα τυχαία κάθε φορά: τον Απρόσωπο Ληστή, τα Μάτια της Λόρκης, τον Μπαλαντέρ της Λόρκης, και την Κλέφτρα της Καρδιάς. Αν παρουσιαζόταν ο Απρόσωπος Ληστής, ο αντίπαλος του Αργύριου έπρεπε να του δώσει τα διπλάσια λεφτά. Αν παρουσιάζονταν τα Μάτια της Λόρκης, ο Αργύριος μπορούσε να ζητήσει να μάθει κάτι από τον αντίπαλό του – μια πληροφορία, οτιδήποτε – κι εκείνος δεν έπρεπε να πει ψέματα, γιατί τον ατένιζαν τα μάτια της Λόρκης και κακό θα του συνέβαινε. Αν παρουσιαζόταν ο Μπαλαντέρ της Λόρκης, τότε ούτε ο Αργύριος ούτε ο αντίπαλός του έπαιρναν τα λεφτά: κάτι σαν ισοπαλία. Αν παρουσιαζόταν η Κλέφτρα της Καρδιάς, ο αντίπαλος του Αργύριου έπρεπε να του δώσει κάτι δικό του το οποίο δεν βρισκόταν σε άσχημη κατάσταση, δεν ήταν λερωμένο, φθαρμένο, ή αποτρόπαιο για

τον Αργύριο· αν ο αντίπαλος ήταν γυναίκα, μπορούσε, προαιρετικά, να τον φιλήσει στο στόμα αντί να του δώσει κάποιο αντικείμενο.

Μ'αυτό το παιχνίδι ο Αργύριος έβγαλε, μέσα σε καμια ώρα, ακριβώς όσα λεφτά ήταν βέβαιος πως θα του χρειάζονταν.

Παρότι δεν νικούσε συνέχεια – ορισμένες φορές οι αντίπαλοι νικούσαν – σε κάποια στιγμή μια γυναίκα τού είπε: «Κλέβεις!»

«Πώς κλέβω; Τα χαρτιά τα βλέπετε· εδώ είναι, μπροστά σας. Θέλεις να παίξεις;»

«Όχι.»

Τον παρατηρούσε, όμως, καθώς έπαιζε με άλλους, προσπαθώντας μάλλον να διακρίνει την απάτη του. Στο τέλος, φυσικά, δεν διέκρινε τίποτα γιατί δεν υπήρχε απάτη, και προθυμοποιήθηκε να παίξει μαζί του. Στοιχημάτισε, τολμηρά, δύο ήλιους και πόνταρε στο φύλλο Απάτης. Ο Αργύριος ανακάτεψε τα τέσσερα εξέχοντα φύλλα και τράβηξε την Κλέφτρα της Καρδιάς. Η γυναίκα, ακούσια ίσως, τον αγριοκοίταξε. Ο Αργύριος γύρισε ανάποδα όλα τα τραπουλόχαρτα και τα ανακάτεψε επιδέξια πάνω στο τραπέζι.

«Διάλεξε,» της είπε τελικά.

Η γυναίκα άνοιξε ένα χαρτί, και ήταν η Κλέφτρα της Καρδιάς. Ξαφνιασμένη, άνοιξε αμέσως και τα υπόλοιπα τέσσερα, σαν να υποψιαζόταν ότι επρόκειτο για κάποια απάτη. Αλλά κανένα δεν ήταν αλλαγμένο. Η γυναίκα ατένισε για λίγο το πρόσωπο του Αργύριου ερευνητικά, σαν να σκεφτόταν αν ήθελε να τον φιλήσει αντί να του δώσει κάτι δικό της. Πρέπει να ήταν καμια δεκαπενταριά χρόνια μικρότερή του, υπέθετε εκείνος: γύρω στα σαράντα. Τελικά, έβγαλε ένα σκουλαρίκι της και το έτεινε προς το μέρος του.

«Αποδεκτό;»

«Ασφαλώς,» αποκρίθηκε ο Μπαλαντέρ της Λόρκης, αφήνοντάς την να το ρίξει μέσα στην ανοιχτή παλάμη του.

Δεν ήταν, φυσικά, πολύτιμο. Δεν είχε παρά ελάχιστη χρηματική αξία. Απλώς ήταν βαμμένο χρυσό, και ο λίθος επάνω του ήταν από γυαλί.

Η γυναίκα πήρε τους δύο ήλιους που είχε στοιχηματίσει και έφυγε.

Το σούρουπο, ο Μπαλαντέρ της Λόρκης καθόταν στο μπαρ του *Καλοδεχόμενου* και έπινε αργά ένα ποτήρι Γλυκό Κρόνο. Συγχρόνως, διαισθανόταν το ανακάτεμα της αόρατης τράπουλας: νόμιζε πως άκουγε τα φύλλα της να γυρίζουν γρήγορα, *κρα-κρα-κρα-κρακ!* Κάτι συνέβαινε ξανά. Αλλά τι;

Το ηχοσύστημα του πανδοχείου άρχισε να παίζει την *Έκπτωτη*.

Η Ελοντί Αλλόγνωνμη; Είχε έρθει;

Ο Αργύριος αναρωτιόταν τι σχέση μπορεί να είχε μαζί του μια πρώην τραγουδίστρια και νυν ραλίστρια. Καθώς και τι σχέση μπορεί να είχε με τα άλλα πράγματα που τελευταία διαισθανόταν και που διάβαζε μέσα στην Τράπουλα της Πανούργου Κυράς...

Η γυναίκα που τον είχε κατηγορήσει ότι έκλεβε στο *Βρες Το* ήρθε και κάθισε στο ψηλό σκαμνί δίπλα του.

«Μόνος σου είσαι εδώ;» τον ρώτησε. Ήταν κατάλευκη στο δέρμα και είχε μικρά μελιά μάτια, μικρά χείλη (βαμμένα πράσινα τώρα), και μικρή μύτη. Τα μαλλιά της ήταν καστανά και πιασμένα μ'ένα κοκαλάκι πίσω απ'το κεφάλι της ώστε να μην πέφτουν στο πρόσωπό της αλλά να χύνονται στους ώμους της. Ήταν ντυμένη καλύτερα από το μεσημέρι, μ'ένα πράσινο φόρεμα με μπλε νερά κι ένα καφετί γιλέκο με γούνα στις άκριες.

«Ναι,» αποκρίθηκε ο Μπαλαντέρ της Λόρκης, αναρωτούμενος αν η επανεμφάνιση αυτής της γυναίκας ήταν μια από τις παράξενες συμπτώσεις που πάντα του συνέβαιναν.

«Τ'όνομά μου είναι Χρυσόχαρη,» συστήθηκε εκείνη, τείνοντας το χέρι της προς το μέρος του.

«Αργύριος,» αποκρίθηκε καθώς αντάλλασσε μια σύντομη χειραψία μαζί της.

Η Χρυσόχαρη ζήτησε από τη γυναίκα του μπαρ να της φέρει κι εκείνης έναν Γλυκό Κρόνο, κι άλλον ένα για τον φίλο της, όπως τον αποκάλεσε. Τα δύο ποτήρια σύντομα ήρθαν.

«Συνήθως δεν πίνω τόσο πολύ,» είπε ο Αργύριος. Ο Γλυκός Κρόνος ήταν ποτό που ζάλιζε.

Η Χρυσόχαρη ήπιε μια γουλιά από το ποτήρι της. «Να σε κεράσω κάτι άλλο;»

«Όχι, ευχαριστώ.»

«Τότε μπορούμε να το μοιραστούμε.»

«Αν θέλεις.» Και τη ρώτησε: «Είσαι εδώ για το ράλι;»

«Ναι. Εσύ;»

«Κι εγώ.»

«Έχεις κάποιον γνωστό εδώ;» είπε η Χρυσόχαρη.

Ο Αργύριος κούνησε το κεφάλι. «Όχι.»

«Δεν ξέρεις κάποιον από τους ραλίστες ή τους συνοδηγούς τους;»

«Δεν είχα ποτέ σχέσεις με ραλίστες. Αυτή, για την ακρίβεια, είναι η πρώτη φορά που τυχαίνει να έχω στην τσέπη μου εισιτήριο για ράλι.»

«Ούτε εγώ παλιά πήγαινα σε ράλι,» αποκρίθηκε η Χρυσόχαρη. «Αλλά αυτή είναι, τώρα, η *τρίτη* φορά που έρχομαι. Κυρίως, επειδή μία από τις ραλίστριες είναι γνωστή μου.»

Τα φύλλα της τράπουλας γύριζαν, ανακατεύονταν, *κρα-κρα-κρα-κρα-κρακ!* «Αλήθεια; Ποια;»

«Θα νομίσεις ότι σου λέω ψέματα,» χαμογέλασε η Χρυσόχαρη, «αλλά η Ελοντί Αλλόγνωμη είναι ξαδέλφη μου.»

Για φαντάσου...

Η Χρυσόχαρη γέλασε. «Δε με πιστεύεις, ε;»

«Δεν έχω λόγο να μη σε πιστέψω,» είπε ο Αργύριος.

«Μη νομίσεις ότι έχουμε και τίποτα στενές σχέσεις, βέβαια. Τα τελευταία χρόνια μόνο έτυχε να της μιλήσω, και βασικά δεν ήμουν σίγουρη αν ήταν όντως αυτή.»

«Είχε συμβεί κάτι όταν ήσασταν μικρές;»

«Ο πατέρας μου και η μητέρα της Ελοντί είναι αδέρφια· αλλά η μητέρα της Ελοντί είναι ιέρεια της Αρτάλης, και πριν από χρόνια, όταν ήταν οι Παντοκρατορικοί εδώ, την κυνηγούσαν–»

«Όπως όλες τις ιέρειες της Αρτάλης.»

«Ναι, και ο πατέρας μου δεν ήθελε να είναι γνωστό πως ήταν αδελφός της, για προφανείς λόγους. Δεν είχαμε καμία επαφή μαζί της, ή με την Ελοντί. Είχαμε χάσει τα ίχνη τους από ένα σημείο και μετά, για την ακρίβεια. Νομίζαμε ότι η Φερένια – η μητέρα της Ελοντί – ήταν νεκρή, ότι την είχαν σκοτώσει οι πράκτορες της Παντοκράτειρας. Αλλά τελικά δεν ήταν έτσι· η Ελοντί, όταν πρόσφατα τη συνάντησα, μου είπε ότι ζει και βρίσκεται σ'έναν ναό στη Νέσριβεκ. Ακόμα νομίζεις ότι σε παραμυθιάζω, ε;»

«Αν με παραμυθιάζεις, το παραμύθι σου είναι πολύ καλοστημένο,» της είπε υπομειδιώντας, και ήπια μια γουλιά Γλυκό Κρόνο. «Το γνωρίζει η Ελοντί ότι είσαι εδώ;»

Η Χρυσόχαρη κούνησε το κεφάλι. «Όχι. Εγώ μένω στη Μέλβερηθ· η Ελοντί δεν ξέρω τώρα πού μένει, και δεν είχα συνεννοηθεί μαζί της. Όλο σπίτια αλλάζει, απ'ό,τι έχω καταλάβει!» Γέλασε. «Δεν είναι παντρεμένη, φυσικά. Ούτε εγώ είμαι παντρεμένη πια – αλλά αυτό είναι άλλο θέμα.» Απέφυγε το βλέμμα του, πίνοντας μια γουλιά Γλυκό Κρόνο.

«Λυπάμαι,» είπε ο Αργύριος. «Συνέβη κάτι... κακό;»

«Τι κακό;»

«Κάποιο ατύχημα, εννοώ. Είναι ζωντανός ο άντρας σου;»

«Φυσικά και είναι ζωντανός. Αλλά δε θα μ'ενδιέφερε και νεκρός να ήταν!»

Ο Αργύριος μειδίασε. «Καταλαβαίνω.»

«Όχι,» τόνισε η Χρυσόχαρη, «πίστεψέ με δεν καταλαβαίνεις.»

«Ελπίζω να μην έκλεβε στα χαρτιά,» είπε ο Αργύριος.

Η Χρυσόχαρη τον ατένισε ανέκφραστα για λίγο· ύστερα ξέσπασε σε γέλια, και ο Αργύριος τη μιμήθηκε αυθόρμητα.

«Για να είμαι ειλικρινής, ναι,» είπε η Χρυσόχαρη, «έκλεβε στα χαρτιά. Ήταν χαρτοπαίκτης σαν εσένα–»

«Δεν είμαι χαρτοπαίκτης.»

«Ταχυδακτυλουργός, εντάξει–»

«Ούτε ταχυδακτυλουργός είμαι.»

«Μετακινούσες, όμως, τα χαρτιά πολύ ταχυδακτυλουργικά, αν δεν είσαι ταχυδακτυλουργός,» είπε η Χρυσόχαρη λοξοκοιτάζοντάς τον – και μην πιστεύοντάς τον, προφανώς.

«Μου έλεγες για τον άντρα σου...»

«Ναι. Ήταν χαρτοπαίκτης, και εντάξει, δεν θα με πείραζε αυτό. Ξέρεις τι με πείραζε;»

«Τι;»

«Ότι ο καταραμένος γιος της Λόρκης έπαιζε με τα λεφτά μου.»

«Καταλαβαίνω.»

«Όχι, πίστεψέ με δεν καταλαβαίνεις,» είπε πάλι η Χρυσόχαρη. «Έπαιξε με τα λεφτά μου, και τότε είχαμε μόλις κάνει τον γιο μας. Δεν τον

ενδιέφερε ούτε για το παιδί του, ο παλιάνθρωπος! Μου έλεγε πως έκανε ό,τι έκανε για να συγκεντρώσει περιουσία. Αλλά τι περιουσία; – έχασε και τα λεφτά που είχε! Δεν είχε δικά του λεφτά για να παίξει, ο λεχρίτης! Δηλαδή, όχι τόσα λεφτά όσα έπαιζε. Δεν έπαιζε δυο και τρεις ήλιους.»

Ο Αργύριος προτίμησε να μην πει *Καταλαβαίνω* αυτή τη φορά. «Μάλιστα,» αποκρίθηκε.

«Τέλος πάντων,» αναστέναξε η Χρυσόχαρη. «Δεν έχει σημασία τώρα.» Ήπιε μια γουλιά απ'τον Γλυκό Κρόνο της.

Μετά, δεν μιλούσαν για κάποια ώρα· απλά άκουγαν τη μουσική που ερχόταν από τα μεγάλα ηχεία του πανδοχείου κι έβλεπαν στην πλατιά οθόνη στον τοίχο σκηνές από παλιούς αγώνες ράλι.

«Να, αυτό εκεί είναι το όχημα της Ελοντί,» έδειξε, σε κάποια στιγμή, η Χρυσόχαρη.

«Αυτό με τον γρύπα ζωγραφισμένο επάνω;»

«Ναι. *Ο Γρύπας των Δρόμων* το ονομάζει.»

Στο όνειρό του ο Αργύριος την είχε δει να οδηγεί έναν μηχανικό γρύπα...

Όταν κι οι δύο είχαν αδειάσει τα ποτήρια τους, η Χρυσόχαρη πρότεινε να μοιραστούν το τρίτο και ο Αργύριος δεν έφερε αντίρρηση.

Καθώς έπιναν, εκείνη τον ρώτησε: «Τι δουλειά κάνεις, αλήθεια;»

«Πλανόδιος είμαι.»

«Πλανόδιος;»

«Ναι.»

«Δηλαδή; Έμπορος;»

Κούνησε το κεφάλι. «Όχι, αν και έχω κατά καιρούς εμπορευτεί πράγματα.»

«Και πώς ζεις; Τι κάνεις;»

«Περιπλανιέμαι στη Σεργήλη. Δεν είναι και τόσο δύσκολο να ζήσεις, αν δεν έχεις πολλές απαιτήσεις. Η Λόρκη μού δίνει όσα χρειάζομαι.»

Η Χρυσόχαρη γέλασε, γιατί αυτός ο άντρας δεν της φαινόταν για καρένας αλήτης, ληστής, ή λεχρίτης. «Με δουλεύεις, έτσι;»

«Καθόλου.»

«Δεν σε πιστεύω.»

Ο Αργύριος δεν αποκρίθηκε. Ήταν κι οι δυο τους λιγάκι ζαλισμένοι από τα γλυκά, μεθυστικά ποτά.

Τον ρώτησε, αργότερα, αν είχε κανονίσει κάποια στοιχήματα για το ράλι που θα γινόταν. Ο Αργύριος αποκρίθηκε ότι, όχι, δεν είχε κανονίσει τίποτα. Δεν ήξερε καν πώς κανονίζονταν. «Εσύ ξέρεις;»

«Ναι, αλλά τώρα είμαι πολύ ζαλισμένη για να σου εξηγήσω πώς γίνεται η όλη ιστορία. Θα σου πω αύριο. Προλαβαίνεις να στοιχηματίσεις αν θέλεις.»

«Εντάξει,» είπε ο Αργύριος, που δεν τον ενδιέφερε και τόσο. Ήταν σίγουρος πως ο λόγος για τον οποίο είχε οδηγηθεί σε τούτο το ράλι ήταν άλλος.

Ακόμα πιο αργά, ενώ πλησίαζαν τα μεσάνυχτα και δυνατή μουσική και βαβούρα γέμιζαν την τραπεζαρία του πανδοχείου, ο Αργύριος και η Χρυσόχαρη ανέβηκαν στο δωμάτιό του. Είχαν πιει μαζί άλλο ένα ποτήρι Γλυκό Κρόνο και ήταν αρκετά μεθυσμένοι και σε πολύ καλή διάθεση.

Η Χρυσόχαρη τού είπε, γελώντας: «Έχε υπόψη σου, κύριε, ότι αυτό δεν σημαίνει ότι θα σε παντρευτώ, εντάξει;»

«Δεν έκανα ποτέ τέτοια υπόθεση.»

Την ξάπλωσε στο κρεβάτι και της είπε να είναι ήσυχη, τώρα–

«Ήσυχη;» γέλασε η Χρυσόχαρη. «Ήρθαμε εδώ για να κοιμηθούμε, λοιπόν; Άλλη εντύπωση είχα!»

Ο Αργύριος είπε: «Σσςς,» και άρχισε να βγάζει τα ρούχα της, το ένα μετά το άλλο, χαϊδεύοντας το σώμα της επιδέξια με τα χέρια του, από πάνω ως κάτω, από τα στήθη ως τις πατούσες. Κι ακόμα κι όταν ήταν τελείως γυμνή, συνέχισε έτσι, παίζοντάς μαζί της σαν εκείνη να ήταν μουσικό όργανο: μέχρι που η Χρυσόχαρη, έκδηλα έτοιμη να εκραγεί από эρωτική έξαψη, τον ικέτεψε, τον απείλησε, να έρθει κοντά της, τώρα, τώρα. Ο Αργύριος έβγαλε και τα τελευταία ρούχα του και γλίστρησε μέσα της. Τα πόδια της τυλίχτηκαν με δύναμη γύρω του. Η γλώσσα της ξεπρόβαλε ανάμεσα από τα χείλη της, καλώντας τον. Φιλήθηκαν παθιασμένα.

Τ'αφτιά τους ήταν γεμάτα από το δυνατό τραγούδι που αντηχούσε σ'όλο το πανδοχείο από το ηχοσύστημα της τραπεζαρίας: *Κάτω από των θεών τα Μάτια*, Ελάσσονες Ανεμοβούβαλοι.

Μετά από λίγο, ήταν κι οι δυο τους ξαπλωμένοι ήρεμα στο κρεβάτι, και το τραγούδι είχε αλλάξει: *Ξεχασμένοι Λωποδύτες, Πολίτες Απολίτιστοι.*

Νυσταγμένα, η Χρυσόχαρη είπε: «Να σου πω ένα μυστικό;»

«Τι;»

«Δε νομίζω ότι κανένας άλλος άντρας μ'έχει κάνει να περάσω καλύτερα.»

«Σίγουρα υπερβάλλεις.»

«Δεν υπερβάλλω,» χασμουρήθηκε η Χρυσόχαρη, και κοιμήθηκε. Η αναπνοή της έγινε γαλήνια και ρυθμική πάνω στον ώμο του.

Ο Μπαλαντέρ της Λόρκης δεν άργησε επίσης να κοιμηθεί...

...και βυθίζεται σ'ένα παράξενο λαγούμι όπου τα πάντα είναι ανάποδα – ο ουρανός κι η γη έχουν ανατραπεί.

Για λίγο βαδίζει εκεί μέσα σαν χαμένος.

Ένας λαβύρινθος...

Μια γυναίκα πηδά ξαφνικά από το ταβάνι, βγαίνοντας μέσα από μια αψίδα. Τα μαλλιά της είναι μακριά και κατάλευκα, φωτεινά. Το πρόσωπό της είναι από τη δεξιά μεριά μαύρο/κόκκινο, καρό· κι από την αριστερή, χρυσό/κόκκινο, καρό. Είναι ντυμένη με ρούχα που θα ταίριαζαν σε τραγουδίστρια, και ξυπόλυτη. Τα νύχια των χεριών και των ποδιών της φωσφορίζουν αργυρόχρωμα. Καθώς έπεσε από το ταβάνι προσγειώθηκε με τα γόνατά της λυγισμένα, ευέλικτη σαν πελώρια γάτα.

Ο Μπαλαντέρ της Λόρκης είναι σίγουρος πως την έχει ξαναδεί. Επάνω σ'ένα τραπουλόχαρτο. Όχι, όμως, της Τράπουλας της Πανούργου Κυράς – μιας άλλης τράπουλας που κυκλοφορεί ευρέως στη Σεργήλη.

Συγχρόνως, η γυναίκα αυτή τού θυμίζει και κάποια άλλη. Κάποια...

Η γυναίκα χαμογελά με αργυρόχρωμα χείλη που στραφταλίζουν. «Γεια σου, ταξιδιώτη!» χαιρετά. «Είμαι κι εγώ μπαλαντέρ.» Και, καθώς ορθώνεται, του δίνει το πόδι της όπως μια άλλη θα του έδινε το χέρι της.

«Χαίρω πολύ,» αποκρίνεται ο Μπαλαντέρ της Λόρκης, σφίγγοντας ελαφρά το πόδι που είναι μαλακό σαν μετάξι μέσα στο χέρι του και δροσερό σαν ποτήρι με αναψυκτικό. «Γνωριζόμαστε από κάπου;»

«Θα μπορούσαμε να γνωριστούμε!» γελά εκείνη.

«Είσαι της Λόρκης;»

«Είμαι μπαλαντέρ κι εγώ,» του λέει πάλι, «αλλά όχι σαν εσένα.» Του στέλνει ένα φιλί εξ αποστάσεως. «Θα σε ξαναδώ*» (Και ο Αργύριος δεν είναι σίγουρος αν τα λόγια της τελειώνουν σε ερωτηματικό ή όχι.) Η μπαλαντέρ γελά. «Γεια σου, Μπαλαντέρ της Λόρκης!» Και πηδά: πηδά προς τα κάτω αυτή τη φορά: πηδά μέσα σε μια στρογγυλή τρύπα, κι εξαφανίζεται μέσα σε μια αφίσα...

Ο Αργύριος είναι βέβαιος ότι κάπου την έχει συναντήσει παλιότερα – και όχι μόνο στο τραπουλόχαρτο.

Συνεχίζει να περιπλανιέται στο λαβυρινθώδες, ανάστροφο λαγούμι. Συναντά και διάφορα άλλα πράγματα και πλάσματα εκεί, αλλά κανένα δεν είναι σημαντικό. Το καταλαβαίνει.

Το πρωί, όταν ξυπνήσει πλάι στη Χρυσόχαρη, ο Αργύριος θα θυμάται το όνειρό του, και τη μπαλαντέρ. Και θα απορεί πώς δεν την αναγνώρισε αμέσως. Το πρόσωπό της ήταν το πρόσωπο της Ελοντί Αλλόγνωμης, όπως το είχε δει σε αφίσες της...

Οκτώ Ζωντανή Μάσκα

Η μάγισσα Λορύν'σαρ εξαφανίστηκε μυστηριωδώς. Οι ειδικοί ερευνητές της Χωροφυλακής έψαξαν γι'αυτήν, και οι μάγοι της Μαγικής Ακαδημίας προσπάθησαν να την εντοπίσουν με τη μαγεία τους (αν και, σε μια τεράστια πόλη σαν την Άντχορκ, αυτό ήταν εξαιρετικά δύσκολο). Κανένας δεν τη βρήκε. Ούτε κανένας είχε την παραμικρή υποψία πού μπορεί να βρισκόταν. Το μόνο που υποπτεύονταν ήταν ότι ίσως ένας συγκεκριμένος άντρας να την απήγαγε, όταν η Λορύν'σαρ έφυγε μαζί του από τη Μαγική Ακαδημία. Τίποτα, ωστόσο, δεν ήταν γνωστό γι'αυτόν: δεν είχε δηλώσει το όνομα του στη γραμματεία της Ακαδημίας, και το πρόσωπό του ήταν κρυμμένο στη σκιά της κουκούλας της κάπας του. Το μόνο που είπε η Χοαρκίδα'μορ – που βρισκόταν στη γραμματεία τότε – ήταν ότι ο άντρας αυτός πιθανώς να ήταν τραυματισμένος. Η όψη του έμοιαζε... περίεργη, κάπως – αν και αδυνατούσε να πει πώς ακριβώς. Μπορεί να ήταν καμένος. Το δέρμα του ήταν γαλάζιο, πάντως. Ναι, σίγουρα γαλάζιο.

Πράγμα, βέβαια, που δεν σήμαινε τίποτα. Υπήρχαν εκατομμύρια γαλανόδερμοι άνθρωποι στην Άντχορκ και στα περίχωρά της. Η Χωροφυλακή, όμως, θα είχε υπόψη της, από εδώ και στο εξής, για έναν πιθανώς καμένο γαλανόδερμο άντρα, ή έναν γαλανόδερμο άντρα που το πρόσωπό του ήταν τραυματισμένο με κάποιο τρόπο.

Μια από τις επόμενες νύχτες, οι αποθήκες της βιομηχανίας όπλων *Οπλισμοί Ασράντιφ*, οι οποίες βρίσκονταν στις όχθες του ποταμού Σέρντιλθ, στη συνοικία Πρωτόφωνος, δέχτηκαν επίθεση. Κάποιοι μπήκαν και έκλεψαν πολλά όπλα, εξοπλισμούς, και πολεμοφόδια, ενώ κατέστρεψαν όλα τα αρχεία του συστήματος πληροφοριών. Αν οι τηλεοπτικοί πομποί είχαν καταγράψει τις όψεις τους, αυτά τα δεδομένα χάθηκαν. Αρκετοί από τους φρουρούς της αποθήκης εξαφανίστηκαν μυστηριωδώς· οι υπόλοιποι βρέθηκαν νεκροί, με τα σώματά τους διαλυμένα σαν από μυριάδες μικρές περιστρεφόμενες λεπίδες. Η Χωροφυλακή δεν μπορούσε να βγάλει κανένα συμπέρασμα σχετικά με το τι είχε συμβεί. Οι κακοποιοί είχαν έρθει και είχαν φύγει σαν φαντάσματα.

Η κυρία Μαρκέλλα Ασράντιφ – η ιδιοκτήτρια των *Οπλισμών Ασράντιφ* – ήταν εξοργισμένη, και πλήρωσε για επιπλέον φύλαξη στις αποθήκες και στη βιομηχανία της.

Μέσα σ'έναν παλιό, εγκαταλειμμένο ραδιοφωνικό σταθμό στα νοτιοανατολικά της Άντχορκ, μια ομάδα απρόσωπων ανθρώπων τακτοποιούσε αρκετά όπλα και εξοπλισμούς για έναν μικρό πόλεμο. Είχαν μαζί τους και τέσσερις αιχμαλώτους: τρεις άντρες και μία γυναίκα, μισθοφόροι όλοι τους, δεμένοι και φιμωμένοι. Η Μάγισσα – όπως οι κρυσταλλωμένοι αποκαλούσαν ένα από τα τελευταία τους μέλη – πρόσταξε να ξυπνήσουν έναν από αυτούς, γιατί τώρα ήταν όλοι τους λιπόθυμοι. Ένας κρυσταλλωμένος τού έριξε νερό κατακέφαλα, και ο άντρας άνοιξε τα βλέφαρά του και κοίταξε γύρω έντρομος, με μάτια γουρλωμένα.

«Έχεις ωραία μάτια,» του είπε η Μάγισσα, και μετά χρησιμοποίησε τη μαγεία της επάνω του: τη χρησιμοποίησε όπως ποτέ δεν τη χρησιμοποιούσε παλιά. Είχε ανακαλύψει νέες μεθόδους μαγείας ύστερα από τη μεταμόρφωσή της. Εκμεταλλεζόμενη την κρυσταλλική δομή των όντων, ακινητοποίησε τελείως τον μισθοφόρο μ'ένα άγγιγμα του χεριού της μονάχα. Το σώμα του κλείδωσε. Και η Μάγισσα είπε στον Απελευθερωτή: «Πάρε του το πρόσωπο, και τα μάτια. Με μεγάλη προσοχή. Δε θέλω να τα καταστρέψεις!»

Ο μισθοφόρος, που δεν είχε χάσει τις αισθήσεις του, τα άκουγε όλα αυτά έντρομος· κρύος ιδρώτας κυλούσε επάνω του, αλλά δεν μπορούσε να κινηθεί: δεν μπορούσε ούτε ν'ανοιγοκλείσει τα βλέφαρά του. Και τώρα ο απρόσωπος άντρας που οι άλλοι αποκαλούσαν Απελευθερωτή πλησίασε μια λιγνή, κοφτερή λεπίδα στο αριστερό μάτι του μισθοφόρου. Ο μισθοφόρος ήθελε να ουρλιάξει, όμως του ήταν αδύνατο. Μετά από λίγο, και τα δύο μάτια του βρίσκονταν μέσα σ'ένα δοχείο. Και ο Απελευθερωτής τού έσκισε, μεθοδικά με τη λιγνή κοφτερή λεπίδα, το πρόσωπο και την πάνω μεριά του κεφαλιού μαζί με τα μαλλιά, βγάζοντας το κομμάτι σάρκας σαν μάσκα, ενώ ο μισθοφόρος εξακολουθούσε να είναι ακίνητος.

Ύστερα, ο *Ζορκολ'ζορκά'αβάθ* τον πλησίασε, τσιμπώντας τον στα πλευρά· και η μαγεία της Μάγισσας διαλύθηκε, το σώμα του μισθοφόρου άρχισε να τραντάζεται κι εκείνος να ουρλιάζει σαν δαιμονισμένος.

Ο Απελευθερωτής τον συμβούλεψε να μη φέρει αντίσταση, αλλά ο άντρας δεν τον άκουσε και σύντομα κομματιάστηκε από τον Κρύσταλλο.

Η Μάγισσα πήρε το σκισμένο πρόσωπο και τα μάτια και πήγε να εργαστεί, να μελετήσει διεξοδικά την κρυσταλλική δομή τους, με τη μαγεία της, και να δει τι μπορούσε να κάνει για να φτιάξει μια μάσκα που θα έμοιαζε ζωντανή...

Την άλλη μέρα, ζήτησε να της δώσουν ακόμα ένα πρόσωπο και δύο μάτια. Και πήραν το πρόσωπο και τα μάτια ενός άλλου από τους δεμένους μισθοφόρους. Μετά, τον τσίμπησε ο *Ζορκολ'ζορκά'αβάθ* και το σώμα του διαλύθηκε από τον Κρύσταλλο· ούτε αυτός τον δέχτηκε μέσα του.

Οι άλλοι δύο μισθοφόροι – η γυναίκα και ο μοναδικός άντρας που είχε απομείνει – βρίσκονταν κλειδωμένοι σ'έναν μικρό χώρο του παλιού ραδιοφωνικού σταθμού. Τους είχαν δώσει μονάχα νερό για να πιουν και τίποτ' άλλο, και δεν ήταν πια λιπόθυμοι. Είχαν ακούσει τις κραυγές του συναδέλφου τους προτού αυτός πεθάνει. Και προσπαθούσαν τώρα, απεγνωσμένα, να λυθούν – να λυθούν και να δραπετεύσουν. Γιατί ήταν βέβαιο πως δεν τους κρατούσαν εδώ για να ζητήσουν λύτρα.

Τα δάχτυλά τους ήταν μουδιασμένα από τα σχοινιά που έσφιγγαν τους καρπούς τους, αλλά τελικά ο άντρας κατάφερε να χαλαρώσει αρκετά τους κόμπους του σχοινιού της γυναίκας ώστε εκείνη, με λίγη πίεση, να ελευθερώσει τα χέρια της. Έβγαλε αμέσως το φίμωτρό της και του ψιθύρισε: *Μια στιγμή· θα σε λύσω τώρα*. Έλυσε πρώτα τα πόδια της και μετά τα χέρια του άντρα.

Σηκώθηκαν όρθιοι μέσα στον μικρό χώρο που φως έμπαινε μονάχα από ένα οριζόντιο στενό παράθυρα στην κορυφή του τοίχου. Δεν βρισκόταν ψηλά, μπορούσαν να το φτάσουν, αλλά ήταν αδύνατον να περάσει άνθρωπος από εκεί. Μόνο γάτα μπορούσε να περάσει. Επομένως, είχαν μία επιλογή: να αιφνιδιάσουν τους απαγωγείς τους.

Η γυναίκα δοκίμασε ν'ανοίξει την κλειστή μεταλλική πόρτα, με προσοχή, και, όπως το περίμενε, διαπίστωσε ότι δεν ήταν κλειδωμένη. Κοιτάζοντας μέσα στο επόμενο δωμάτιο αντίκρισε έναν χώρο γεμάτο με διαφόρων ειδών εξοπλισμούς, κι επίσης πέντε από εκείνους τους παράξενους απρόσωπους ανθρώπους. Τίποτα από τα σώματά τους

δεν φαινόταν, σαν να ήταν κρυμμένα πίσω από κρυσταλλική θολούρα· μονάχα τα ρούχα τους φαίνονταν. Τι ήταν; Εξωδιαστασιακά όντα; Από πού είχαν έρθει; Δύο απ' αυτούς κάθονταν τώρα στο έδαφος, οκλαδόν, και ατένιζαν ο ένας τον άλλο, χωρίς να κινούνται, λες και παρατηρούσαν έτσι κάτι το ιδιαίτερο. Τι παράξενο...

Η μισθοφόρος είπε, ψιθυριστά, στον συνάδελφό της να κοιτάξει κι εκείνος από το χάραγμα της πόρτας, κι ο άντρας το έκανε. Μετά μίλησαν, πάλι ψιθυριστά, και συμφώνησαν πως το καλύτερο σχέδιο ήταν να ορμήσουν όσο είχαν ακόμα το πλεονέκτημα του αιφνιδιασμού και ν'αρπάξουν όπλα.

Η μεταλλική πόρτα άνοιξε, απότομα, και οι δύο κρατούμενοι πετάχτηκαν έξω, λυτοί, τρέχοντας καταπάνω σ'έναν από τους κρυσταλλωμένους που κρατούσε τουφέκι. Εκείνος προσπάθησε να το υψώσει, αλλά ο μισθοφόρος το γράπωσε αμέσως και έστρεψε την κάννη προς το ταβάνι· έσπρωξε τον κρυσταλλωμένο άγρια, τον κλότσησε, και τον σώριασε στο έδαφος, παίρνοντάς του το όπλο. Συγχρόνως, η μισθοφόρος ορμούσε σε μια κρυσταλλωμένη – σίγουρα γυναίκα ήταν· αυτό μπορούσε να το διακρίνει, αν και μετά βίας – γρονθοκοπώντας την καταπρόσωπο και νιώθοντας σαν η γροθιά της να χτύπησε κάτι σκληρό και μαλακό ταυτόχρονα (αν ήταν ποτέ δυνατόν αυτό!). Η κρυσταλλωμένη έπεσε πίσω, ανάσκελα, και η μισθοφόρος τής πήρε το πιστόλι από τη ζώνη και πυροβόλησε έναν άλλο κρυσταλλωμένο στο στήθος προτού αυτός προλάβει να τραβήξει το δικό του πιστόλι. Η ριπή αντήχησε δυνατά· αίματα τινάχτηκαν καθώς και μια παράξενη κρυσταλλική ύλη που αιωρείτο σαν πούπουλα, πέφτοντας αργά. Ο κρυσταλλωμένος σωριάστηκε.

«Πεθαίνετε λοιπόν όπως εμείς, τέρατα,» γρύλισε η μισθοφόρος, κι έκανε να στρέψει το πιστόλι της αλλού· αλλά ξαφνικά ο ένας από τους δύο που πριν από λίγο κάθονταν και κοιτάζονταν της χίμησε πηδώντας, και η γυναίκα αισθάνθηκε να πέφτει πάνω της ένα βαρύ και δυνατό θηρίο. Ένα θηρίο που κρατούσε μαχαίρι στο ένα χέρι. Η λεπίδα καρφώθηκε στην κοιλιά της μισθοφόρου, βαθιά, τρυπώντας τα σωθικά της. Η γυναίκα κραύγασε, απεγνωσμένα, πυροβολώντας τυχαία, μην πετυχαίνοντας κανέναν από τους εχθρούς της.

Ο άλλος μισθοφόρος, εν τω μεταξύ, έριξε μερικές ριπές με το τουφέκι, χτυπώντας κάποιους από τους κρυσταλλωμένους, κι έτρεξε προς την κοντινότερη έξοδο που μπορούσε να δει. Βγήκε από τον εγκαταλειμμένο ραδιοφωνικό σταθμό και συνέχισε να τρέχει.

Ένα πελώριο φίδι ξεπρόβαλε από ένα σύδεντρο και βρέθηκε μπροστά του. Ένα πελώριο, κρυσταλλικό φίδι με αστραφτερά μάτια. Η ουρά του ορθώθηκε πίσω του, διαγράφοντας σπείρες, ατελείωτες σπείρες, και υπνωτίζοντας τον μισθοφόρο παρά τον πανικό του. Στεκόταν τώρα εκεί και κοίταζε το μαγευτικό θέαμα ενώ οι κρυσταλλωμένοι έρχονταν από πίσω του, κι ένας τον χτύπησε στο κεφάλι αναισθητοποιώντας τον.

Μέσα στον ραδιοφωνικό σταθμό, δύο κρυσταλλωμένοι ήταν νεκροί, τρεις τραυματισμένοι. Οι τελευταίοι είχαν ήδη αρχίσει να θεραπεύονται με αφύσικα γρήγορο ρυθμό· ο Κρύσταλλος επούλωνε τις πληγές τους. Οι νεκροί απέβαλλαν τον Κρύσταλλο σαν πούπουλο ολόγουρά τους, αποκαλύπτοντας συνηθισμένα ανθρώπινα σώματα. Η Μάγισσα κοίταζε τη διαδικασία με μεγάλο ενδιαφέρον, ενώ χρησιμοποιούσε συγχρόνως και τη μαγεία της ανακαλύπτοντας συνδυασμούς που ποτέ δεν είχε φανταστεί, που ποτέ δεν θα μπορούσε να είχε φανταστεί. Η μαγεία δεν ήταν αυτό που παλιά νόμιζε. Δεν ήταν καθόλου αυτό που παλιά νόμιζε...

Το απόγευμα, δύο τετράκυκλα οχήματα της Χωροφυλακής της Άντχορκ ήρθαν στον παλιό ραδιοφωνικό σταθμό. Οι άνθρωποι που έμεναν σε αρκετή απόσταση ώστε να έχουν ακούσει τους πυροβολισμούς είχαν ειδοποιηθεί ότι κάτι ύποπτο – εγκληματικό ίσως – συνέβαινε.

Καθώς οι χωροφύλακες έβγαιναν από τα οχήματά τους, ένας άντρας ξεπρόβαλε από την παλιά είσοδο του ραδιοφωνικού σταθμού. Είχε δέρμα λευκό-ροζ και κατάμαυρα, σγουρά μαύρα μαλλιά. Φορούσε κάπα, με την κουκούλα ριγμένη στους ώμους, και ρούχα ταξιδιωτικά. Τα χέρια του κρύβονταν μέσα σε μαύρα γάντια.

«Καλησπέρα,» χαιρέτησε με τραχιά φωνή. «Τι θέλετε;»

Οι χωροφύλακες στάθηκαν ακίνητοι προς στιγμή. Μερικοί είχαν ήδη τραβήξει τα όπλα τους, και δύο ύψωσαν πιστόλια. «Ποιος είσαι;» ρώτησε μια γυναίκα που ήταν λοχίας της Χωροφυλακής. «Τι κάνεις εδώ;»

«Δεν είχα πού αλλού να μείνω...» αποκρίθηκε αθώα ο άντρας. «Καρνάδης είναι τ'όνομά μου. Δεν έχω άλλο όνομα. Είμαι παιδί της πέτρας» – άστεγος, μεγαλωμένος στους δρόμους της πόλης, χωρίς γονείς.

«Σήκωσε τα χέρια σου ψηλά!» του είπε ένας άλλος χωροφύλακας – ένας απ' αυτούς με τα υψωμένα πιστόλια, που τον σημάδευαν. «Σήκωσέ τα εκεί που μπορούμε να τα βλέπουμε.»

Ο Καρνάδης τα σήκωσε. «Δεν είμαι κακοποιός...»

Οι χωροφύλακες είχαν, όμως, πάψει να κοιτάζουν αυτόν. Κοίταζαν πάνω από τη χαμηλή μεριά του εγκαταλειμμένου ραδιοφωνικού σταθμού, γιατί από πίσω της ένα πελώριο φίδι είχε παρουσιαστεί, καλυμμένο με κρύσταλλο. Η ουρά του άρχισε να διαγράφει σπείρες που περιστρέφονταν γύρω γύρω γύρω γύρω: ένας λαβύρινθος από ατέρμονα, μαγευτικά οχτάρια: ένα υπνωτικό, ψυχεδελικό όραμα.

Ο *Ζορκολ'ζορκά'αβάθ* ξεπετάχτηκε από την άλλη μεριά του ραδιοφωνικού σταθμού τσιμπώντας με το κεντρί του τον έναν χωροφύλακα μετά τον άλλο, προτού εκείνοι μπορέσουν να ξυπνήσουν από την επίδραση του *Σαρακμα'ό'οκ'ραθ* και να αντιδράσουν. Η Μάγισσα, την ίδια στιγμή, βγήκε πίσω από τον Απελευθερωτή και, βαδίζοντας προς τους χωροφύλακες, άγγιξε τρεις από αυτούς, παραλύοντας την κρυσταλλική τους δομή με τη μαγεία της. Σ'εκείνους που σπαρταρούσαν, ουρλιάζοντας, καθώς ο Κρύσταλλος είχε εισβάλει στα σώματά τους, ο Απελευθερωτής έλεγε να μην αντιστέκονται, να μην αντιστέκονται! αλλιώς θα πέθαιναν. Ο μόνος τρόπος για να σωθούν ήταν να μην αντισταθούν. «Αφήστε τον Κρύσταλλο να σας κυριεύσει, και δεν θα είναι πια εχθρός σας.»

Από τους δώδεκα χωροφύλακες, μόνο οι δύο κατόρθωσαν να πάρουν κρυσταλλική μορφή· οι υπόλοιποι διαλύθηκαν, ενώ τρεις ακόμα στέκονταν ακίνητοι, κοκαλωμένοι, από το άγγιγμα της Μάγισσας.

Η Μάγισσα είπε στον Απελευθερωτή: «Πώς σου φάνηκε το καινούργιο σου πρόσωπο;»

«Δε νομίζω ότι κατάλαβαν τίποτα,» αποκρίθηκε εκείνος. «Ακόμα και τα μάτια κινούνται κανονικά.»

«Ναι,» είπε η Μάγισσα, γελώντας. «Και δεν είναι τόσο δύσκολο να γίνεις, τελικά. Αν και παλιότερα δεν θα το υποψιαζόμουν.»

«Δε μπορούμε, πάντως, να μείνουμε άλλο εδώ.» Ο Απελευθερωτής έβγαλε με προσοχή τη μάσκα του, για να μην τη χαλάσει· τα μάτια, ειδικώς, ήταν πολύ ευαίσθητα. Και μόλις τα απομάκρυνε από την κρυσταλλική υφή του έπαψαν να λειτουργούν. «Πρέπει να φύγουμε τώρα.»

Ένας από τους ακόλουθους του του έφερε ένα δοχείο με κάποιου είδους υγρό, και ο Απελευθερωτής έβαλε τη μάσκα μέσα, αφήνοντάς την να φουσκώσει εκεί. Ο ακόλουθος έκλεισε το δοχείο. Η Μάγισσα είχε πει ότι αυτός ήταν ο μόνος τρόπος για να διατηρούν τις ζωντανές μάσκες όταν δεν τις φορούσαν.

Ήταν η πρώτη ζωντανή μάσκα που είχε καταφέρει να φτιάξει με επιτυχία, αλλά σύντομα κι άλλες θα ακολουθούσαν.

Η έρευνα που έγινε στον παλιό, εγκαταλειμμένο ραδιοφωνικό σταθμό νοτιοανατολικά της Άντχορκ ήταν εξονυχιστική, αλλά τίποτα δεν ανακαλύφθηκε πέρα από κάποια απομεινάρια και πολύ περίεργα αχνάρια. Οι χωροφύλακες εντόπισαν κηλίδες από αίμα καθώς και στίγματα από υγρά· επίσης, κάλυκες και σφαίρες. Και έξω από το οικοδόμημα βρέθηκαν ίχνη από κάτι που έμοιαζε να είναι πελώριο φίδι. Αλλά, επειδή αυτό δεν μπορεί να ίσχυε, υπέθεσαν ότι μάλλον ήταν κάποιος πελώριος σωλήνας.

Ωστόσο, δεν μπορούσαν να καταλάβουν σε τι ίσως να χρησίμευε.

Εννέα Συνοδηγοί

Το πρωί η Ελοντί ξύπνησε νωρίς, έχοντας κοιμηθεί επίσης νωρίς χτες βράδυ που ήρθε στη Θακέρκοβ. Αφού πλύθηκε και ντύθηκε, κάλεσε, μέσω του επικοινωνιακού διαύλου του ξενοδοχείου, τη Λούση και περίμενε κάμποσο μέχρι εκείνη να απαντήσει.

«...Ναι;» είπε, τελικά, η αγουροξυπνημένη, βαριά φωνή της.

«Ακόμα κοιμάσαι;»

«Ναι.» Μούγκρισε, μάλλον καθώς σηκωνόταν από το κρεβάτι. «Είχα πάει μια βόλτα.» Καθάρισε τον λαιμό της.

«Χτες βράδυ;»

«Σε ρώτησα αν ήθελες να έρθεις.»

«Με ρώτησες αν ήθελα να πάμε σε κανένα μπαρ.»

«Ναι, αλλά δεν ήθελες. Πήγα μόνη μου. Γύρισα κατά τις πέντε-και-κάτι.»

«Θα έρθεις τώρα για πρωινό;» τη ρώτησε η Ελοντί.

«Ναι, βέβαια. Πήγαινε κάτω, στην τραπεζαρία του ξενοδοχείου, και θα είμαι εκεί μόλις ετοιμαστώ.»

«Εντάξει.»

Η τηλεπικοινωνία τους τερματίστηκε.

Η Ελοντί φόρεσε τα μποτάκια της, έριξε μια κοντή, καφετιά καπαρντίνα πάνω από την πράσινη μπλούζα και το μαύρο παντελόνι της, πήρε την τσάντα της στον ώμο, και βγήκε απ'το δωμάτιο.

Κατεβαίνοντας στην τραπεζαρία του *Περίοικου*, είδε πως, αναμενόμενα, δεν ήταν η μόνη ραλίστρια εδώ. Πολλοί ραλίστρες, ραλίστριες, και συνοδηγοί τη χαιρέτησαν με νεύματα από τα τραπέζια τους, και η Ελοντί αποκρίθηκε παρομοίως, χαμογελώντας. Κάθισε σ'ένα τραπέζι και-

Αμέσως, δύο άντρες και μια γυναίκα την πλησίασαν. Δεν ήταν οδηγοί οχημάτων. Ήταν δημοσιογράφοι. Της ζήτησαν συνέντευξη. «Αν δεν είναι πολύ νωρίς, κυρία Αλλόγγνωμη,» είπε ο ένας. «Εγώ προσωπικά ήθελα να αποφύγω την πολυκοσμία, για την άνεσή σας.»

Ναι, είμαι σίγουρη, σκέφτηκε η Ελοντί, αλλά κατέληξε πως καλύτερα να τους έδινε συνέντευξη τώρα, έτσι τους είπε να καθίσουν. Οι δημο-

σιογράφοι, φυσικά, την κέρασαν το πρωινό της και μετά άρχισαν να της κάνουν ερωτήσεις. Ο άντρας που είχε μιλήσει σχετικά με την αποφυγή της πολυκοσμίας κρατούσε τώρα σημειώσεις σ'ένα σημειωματάριο, η γυναίκα είχε ανοιχτό έναν ηχοσυλλέκτη, και ο άλλος δημοσιογράφος βαστούσε υψωμένο έναν μικρό μηχανικό οφθαλμό καταγράφοντας ήχο και εικόνα. Οι ερωτήσεις τους ήταν αναμενόμενες. Της ζήτησαν να σχολιάσει προηγούμενα ράλι, να μιλήσει για κάποια (υποτιθέμενα) αμφιλεγόμενα επεισόδια από άλλους αγώνες, να πει τη γνώμη της για τη διοργάνωση αυτού του ράλι μέχρι στιγμής. Και τη ρώτησαν, ασφαλώς, αν θα τραγουδούσε, παρότι αναμφίβολα ήξεραν ότι η απάντηση θα ήταν αρνητική. Τη ρώτησαν, επίσης, για τη νέα της συνοδηγό. Αν τη θεωρούσε έμπειρη όσο τον προηγούμενο, και ποια η σχέση της μαζί της – ήταν φίλες; συγγενείς; γνωστές από παλιά;

Η Λούση καθόταν πίσω τους, σ'ένα άλλο τραπεζάκι, και τους άκουγε πίνοντας τον καφέ της και τρώγοντας έναν στρογγυλό λουκουμά σαν τροχό αγωνιστικού οχήματος. Η Ελοντί την είχε δει να έρχεται από ώρα· οι δημοσιογράφοι μάλλον δεν την είχαν προσέξει.

«Τι δουλειά κάνει όταν δεν είναι συνοδηγός;» ρώτησε η δημοσιογράφος την Ελοντί.

«Ψυχίατρος είναι.»

«Ψυχίατρος; Και τι σχέση έχει αυτό με αγώνες δρόμου;»

«Όπως είπα ήδη, ασχολείται με οχήματα και είναι αρκετά έμπειρη οδηγός. Δε μ'έχει απογοητεύσει σ'άλλα ράλι, και ούτε σ'αυτό πιστεύω ότι θα μ'απογοητεύσει.»

Ο δημοσιογράφος με το σημειωματάριο ρώτησε: «Νομίζετε ότι οι πιθανότητές σας να νικήσετε στο Ράλι Δυτικής Θακέρκοβ είναι καλές, κυρία Αλλόγνυμη;»

«Δε μπορώ να κάνω τέτοιες προβλέψεις.»

«Βγήκατε πρώτη δευτερονικήτρια στο Πρώτο Πανδιαστασιακό Ράλι Σεργήλης,» της θύμισε ο δημοσιογράφος, «και είναι γνωστό πως έχετε νικήσει σε πολλά άλλα ράλι. Θεωρείτε ότι οι άλλοι ραλίστες εδώ είναι αξιόμαχοι; Επικίνδυνοι;»

«Φυσικά και είναι. Και αξιόμαχοι και πολύ, πολύ επικίνδυνοι. Γι'αυτό κιόλας δεν μπορώ να κάνω προβλέψεις.»

«Ο Καθάριος Μονοβάτης, που είχε βγει πρωτονικητής στο Πρώτο Πανδιαστασιακό Ράλι, βρίσκεται επίσης εδώ...» είπε ο δημοσιογράφος, περιμένοντας μάλλον κάποιο σχόλιο γι' αυτόν.

Αλλά η Ελοντί είπε μόνο: «Ναι. Όπως είπα, πολύ αξιόμαχοι αντίπαλοι.»

Όταν η συνέντευξη τελείωσε και οι δημοσιογράφοι είχαν φύγει, η Λούση πήρε τον καφέ από το τραπέζι της και ήρθε στο τραπέζι της Ελοντί· τον λουκουμά τον είχε ήδη φάει.

«Κανένας δεν δίνει σημασία σ' εμένα,» παραπονέθηκε θεατρικά.

«Και δε χαίρεσαι;» αποκρίθηκε κουρασμένα η Ελοντί, πίνοντας μια γουλιά από το τσάι της. «Αλήθεια, πού είχες πάει χτες βράδυ, παιδί μου;»

«Σ' ένα μπαρ εδώ κοντά, μέσα στον Γαιοδόμο. Οι Ευγενείς Βάρβαροι, το λένε. Ήταν κι άλλοι ραλίστες και συνοδηγοί εκεί.»

Η Ελοντί ύψωσε ένα φρύδι. «Και ο Ευκάρπιος;»

Η Λούση κοίταξε στο πλάι, μορφάζοντας ελαφρώς. «Ναι, και ο Ευκάρπιος.»

«Δεν του μίλησες;»

«Δεν ήθελα να του χαλάσω την παρέα.»

«Ήταν με παρέα; Γυναικεία παρέα;»

«Ναι, ήταν με κάποια άλλη,» αποκρίθηκε η Λούση. «Αν και, όπως μετ'άμαθα, ήταν η νέα συνοδηγός του.»

«Νέα συνοδηγός;» είπε η Ελοντί. «Δεν ήξερα ότι έχει νέα συνοδηγό. Ήξερα ότι είχε έναν άντρα για συνοδηγό μέχρι στιγμής.»

«Ναι.»

Η Ελοντί κοίταξε γύρω-γύρω, μέσα στην τραπεζαρία, για να δει αν ο Ευκάρπιος ήταν εδώ, και όντως εδώ ήταν. Καθόταν σ' ένα τραπέζι αρκετά μακριά από εκείνη και τη Λούση, και μαζί του ήταν μια γυναίκα με δέρμα κατάλευκο σαν μάρμαρο και κοντά ξανθά μαλλιά. Φαινόταν να μιλάνε με αρκετά οικείο τρόπο, και κάθονταν πλάι-πλάι. Θα μπορούσαν να ήταν εραστές. Η γυναίκα έμοιαζε γυμνασμένη και ευπαρουσίαστη συγχρόνως. Η Ελοντί δεν την είχε ξαναδεί σε ράλι ή πουθενά αλλού.

Ενόσω κοίταζε μέσα στην τραπεζαρία, παρατήρησε επίσης ότι και ο Ζορδάμης ήταν εδώ, και όχι μόνος. Μαζί του – πρόσεξε λιγάκι έκπλη-

κτη η Ελοντί – ήταν η Καλλιόπη, καθώς κι ένας άντρας που της ήταν άγνωστος. Είχε λευκό-ροζ δέρμα, κοντά μαύρα μαλλιά, και μουστάκι, και πρέπει να ήταν, ίσως, καμια πενταετία μικρότερος από τον Ζορδάμη. *Μικρότερος από εμένα για κανένα χρόνο, πιθανώς· ή μπορεί να είμαστε συνομήλικοι.* Εκτός απ' αυτούς τους δύο συντρόφους, ο Ζορδάμης φαινόταν να έχει μαζί του και μια γάτα – μεγάλη, με γυαλιστερά μάτια και τρίχωμα μαύρο με γκριζες ραβδώσεις – η οποία περιφερόταν κάτω απ' το τραπέζι του και, συχνά, τριβόταν πάνω στα πόδια του και στα πόδια της Καλλιόπης. Η Καλλιόπη κατέβασε τώρα το χέρι της για να τη χαϊδέψει, χαμογελώντας.

Αυτή θα είναι συνοδηγός του; Η Καλλιόπη ξανά; αναρωτήθηκε η Ελοντί. Και ρώτησε γι' αυτό τη Λούση. Τη ρώτησε αν στο μπαρ είχε ακούσει τίποτα για το ποιος θα ήταν συνοδηγός του Ζορδάμη.

Εκείνη αποκρίθηκε: «Δεν ξέρω, δεν άκουσα κάτι. Είναι αλήθεια πως παλιά εσύ και ο Ζορδάμης ήσασταν εραστές;»

«Ποιος σ' το είπε αυτό;»

«Το... πήρε τ' αφτί μου.»

«Η Αμαλία σ' το είπε;» Η Αμαλία ήταν μια άλλη ραλίστρια, μεγαλύτερη από την Ελοντί, πιο έμπειρη. Η Ελοντί δεν ήταν σίγουρη αν θα ερχόταν σ' αυτό το ράλι.

«Η συνοδηγός της, η Ανθίνη.»

«Στον προηγούμενο αγώνα;»

«Ναι· έχει σημασία; Είναι αλήθεια ότι ήσασταν εραστές, ή όχι;»

«Αλήθεια είναι,» είπε η Ελοντί, «αλλά έχει περάσει πολύς καιρός πλέον. Δεν ήμουν καν ραλίστρια τότε. Από τον Ζορδάμη έμαθα για τα ράλι, βασικά.»

«Σοβαρά;»

«Ναι.»

«Και γιατί χωρίσατε;»

«Θα με πίστευες ότι ήταν εξαιτίας πολιτικής ιδεολογίας;»

«Σίγουρα όχι,» είπε η Λούση.

«Και πολύ καλά θα έκανες,» είπε η Ελοντί.

Η Λούση γέλασε. «Γιατί χωρίσατε, λοιπόν; Απλά έτυχε να βαρεθείτε ο ένας τον άλλο;»

Το βλέμμα της Ελοντί αγρίεψε. «Όχι ακριβώς. Ή μάλλον, δεν ξέρω για τον Ζορδάμη. Μοιάζει να... βαριέται εύκολα, γενικά.»

«Τον βρήκες μ'άλλη γυναίκα;»

«Δεν είναι δική σου δουλειά, Λούση.»

«Μπορείς να μου μιλήσεις ελεύθερα. Ψυχίατρος είμαι.»

«Δε ζήτησα ψυχίατρο,» της είπε η Ελοντί, και συνέχισε: «Γιατί δεν πας στον Ζορδάμη; Ίσως να μπορέσεις να τον θεραπεύσεις.»

«Από τι; Και με... τι τρόπο;» ρώτησε πονηρά η Λούση, λοξοκοιτάζοντας τον όμορφο, χρυσόδερμο ραλίστα στο άλλο τραπέζι, που μιλούσε με την Καλλιόπη και τον λευκόδερμο μυστακοφόρο άντρα.

«Εγώ θα σου πω τον τρόπο; Εσύ είσαι ψυχίατρος,» την πείραξε η Ελοντί. «Αν και πάω στοίχημα πως δεν θα περιλαμβάνει πολλά ρούχα, ε;»

Η Λούση γελούσε. «Είναι πολύ μεγάλος για μένα,» είπε τελικά. «Δε μ'ενδιαφέρουν οι τόσο μεγάλοι άντρες.»

«Μπλοφάρεις,» της είπε η Ελοντί, ανάβοντας τσιγάρο.

Το μεσημέρι, οι διοργανωτές του ράλι κάλεσαν τους ραλίστες και τους συνοδηγούς τους για ενημέρωση σχετικά με τη διαδρομή. Τους συγκεντρώσαν στα γραφεία του περιοδικού *Φλεγόμενοι Τροχοί*, τα οποία βρίσκονταν στον Καλόπιστο, απέναντι από τον Γαιοδόμο.

Οι ραλίστες ήταν δεκάξι, κι άλλοι δεκάξι οι συνοδηγοί τους, έτσι αριθμούσαν συνολικά τριάντα-δύο άνθρωποι στην αίθουσα με τα καθίσματα και το μακρόστενο τραπέζι αντίκρυ τους. Ο χώρος δεν ήταν μεγάλος και, επομένως, συνωστισμένος. Η Ελοντί χαιρέτησε πολλούς οδηγούς και συνοδηγούς που γνώριζε. Χαιρέτησε ακόμα και τον Ζορδάμη, αλλά τυπικά, μόνο τυπικά, τίποτα περισσότερο.

«Γεια σου, Ελοντί.»

«Ζορδάμη...»

«Είσαι καλά;»

«Ναι. Εσύ;»

«Καλά.»

Η Ελοντί παρατήρησε ότι μαζί του δεν ήταν η Καλλιόπη αλλά ο λευκόδερμος, μυστακοφόρος άντρας. Αυτός ήταν ο συνοδηγός του, λοι-

πόν; Της φαινόταν πολύ παράξενο. Τώρα που η Καλλιόπη βρισκόταν εδώ, πώς μπορούσε εκείνη να μην είναι συνοδηγός του, όπως παλιά; Στον Ζορδάμη, φυσικά, δεν είπε τίποτα. Δεν ήθελε τέτοιες... οικειότητες.

Τον Ευκάρπιο τον ρώτησε: «Πού είναι ο παλιός σου συνοδηγός, ρε; Τον έδιωξες;» Του μιλούσε φιλικά γιατί το ήξερε ότι ήταν άνετος τύπος κι επιπλέον πολλά χρόνια μικρότερός της και πολύ λιγότερο έμπειρος οδηγός.

«Μάζεψε λεφτά κι έφυγε,» αποκρίθηκε ο Ευκάρπιος. «Να σου γνωρίσω τη Χλόη» – έδειξε, ευγενικά, τη γυναίκα με το κατάλευκο δέρμα και τα κοντά, ξανθά μαλλιά – «τη νέα μου συνοδηγό.»

«Χαίρω πολύ,» είπε η Ελοντί καθώς αντάλλασσε μια χειραψία μαζί της.

«Έχω ακούσει πολλά για εσάς,» είπε η Χλόη, χαμογελώντας. Το χέρι της ήταν δυνατό, η χειραψία της θερμή.

«Μη μου μιλάς στον πληθυντικό· δεν είμαι τόσο γριά ακόμα!»

Γέλασαν.

Η Λούση δεν γελούσε, και χαιρέτησε τυπικά τον Ευκάρπιο.

«Μην τον κοιτάζεις σαν να σκέφτεσαι πώς να τον δολοφονήσεις,» της είπε η Ελοντί, μετά, χαμηλόφωνα. «Μπορεί και να μην είναι εραστής οι δυο τους. Αλλά, ακόμα κι αν είναι–»

«Το ξέρεις πως είναι. Φαίνεται.»

«Ακόμα κι αν είναι, δεν είχε συμβεί ποτέ τίποτα μεταξύ σας. Οπότε, τι θυμώνεις; Έτσι κάνουν πάντα οι ψυχίατροι;»

«Για πενήντα χρόνων γυναίκα είσαι πολύ ανώριμη, Ελοντί!» της είπε, άγρια, η Λούση.

«Δεν είμαι πενήντα χρόνων ακόμα, μικρή, και το ξέρεις. Και στην ηλικία σου ήμουν πιο ώριμη από εσένα.»

«Μαλακίες,» είπε με θανατηφόρα σοβαρό τρόπο η Λούση, κάνοντας την Ελοντί να γελάσει.

Όταν οι δύο ομιλητές των διοργανωτών μπήκαν στην αίθουσα, στάθηκαν πίσω από το μακρόστενο τραπέζι ενώ όλοι οι ραλίστες και οι συνοδηγοί τους κάθισαν στις καρέκλες αντίκρυ. Ύστερα, ο ένας από τους δύο άντρες μοίρασε φυλλάδια με τον χάρτη της διαδρομής, και ο

άλλος άρχισε να μιλά για τη διαδρομή ενώ ένας χάρτης της φαινόταν σε μια μεγάλη οθόνη πίσω από το μακρόστενο τραπέζι.

Στο σύνολό της η απόσταση που έπρεπε να καλύψουν οι ραλίστες ήταν τετρακόσια-είκοσι-πέντε χιλιόμετρα, και, όπως έβλεπαν, θα ξεκινούσαν από τη Θακέρκοβ, θα κατευθύνονταν βορειοδυτικά, εδώ (έδειξε ο ομιλητής) θα έστριβαν νότια, θα περνούσαν πάνω από τη δημοσιά ανεβαίνοντας στη γέφυρα που είχε φτιαχτεί αποκλειστικά για το ράλι, μετά θα έστριβαν ανατολικά, και θα έρχονταν ξανά στη Θακέρκοβ από τα νοτιοδυτικά. «Δε νομίζω ότι χρειάζονται άλλες εξηγήσεις· είναι μια απλή πορεία. Θέλετε να ρωτήσετε κάτι;»

«Ναι,» είπε ο Ευκάρπιος. «Αυτή εδώ η γέφυρα, στις σιδηροδρομικές γραμμές, στα νότια, είναι επίσης φτιαγμένη μόνο για το ράλι;»

«Όχι. Αυτή είναι μια παλιά γέφυρα που προϋπήρχε στις συγκεκριμένες περιοχές, αλλά την έχουμε ενισχύσει για λόγους ασφάλειας.»

Ο Ζορδάμης είπε: «Σε κάποια σημεία το χρώμα της πορείας επάνω στον χάρτη είναι μπλε· σε άλλα είναι κόκκινο. Τι συμβολίζει αυτό;»

«Το μπλε συμβολίζει δρόμο – χωματόδρομο, φυσικά, όχι πλακόστρωτο. Το κόκκινο σημαίνει ότι δεν έχει δρόμο εκεί αλλά διακρίνεται μονοπάτι. Θα υπάρχουν παρατηρητές, να έχετε υπόψη σας, γρυποκαβαλάρηδες και άλλοι, σε διάφορα σημεία. Η πορεία πρέπει να ακολουθηθεί *επακριβώς*. Αν κάποιος βγει εσκεμμένα από την πορεία, υπόκειται σε πρόστιμο.»

Ο Ζορδάμης δεν μπόρεσε παρά να αναρωτηθεί αν αυτή η τελευταία διευκρίνιση ήταν για εκείνον συγκεκριμένα. Είχαν ακούσει οι διοργανωτές του Ράλι Δυτικής Θακέρκοβ για την παλιά του παράβαση σ'εκείνο το ράλι κοντά στην Κιρβόνη το οποίο, τελικά, τον είχε μπλέξει με τη Σιδηρά Δυναστεία; Δεν αποκλείεται. Αν και, μάλλον, δεν ήξεραν τίποτα για την οικογένεια – εκτός αν κάποιος απ' αυτούς, χωρίς ο Ζορδάμης να το γνωρίζει, ήταν συγγενής. Πράγμα που, επίσης, δεν αποκλειόταν. Μέσα στη Σιδηρά Δυναστεία, ποτέ κανένας δεν ήξερε τους πάντες. Η δυναστική παράνοια, όπως την έλεγαν οι παλιοί (και οι όχι και τόσο παλιοί) συγγενείς.

Ο Καθάριος Μονοβάτης ρώτησε: «Οι περιοχές είναι κατοικημένες;»

«Στα σημεία μόνο που δείχνει ο χάρτης σας, κύριε Μονοβάτη. Εκεί όπου υπάρχουν κύκλοι. Να έχετε υπόψη σας, πάντως, πως και τα άλλα

εδάφη δεν είναι τελείως έρημα. Θα πρέπει να προσέχετε. Αν χτυπήσετε κάποιον άνθρωπο, υπόκεισθε σε βαρύ πρόστιμο – όπου κι αν τον χτυπήσετε.»

Μάλλον το προηγούμενο σχόλιο δεν ήταν για εμένα, τελικά, σκέφτηκε ο Ζορδάμης. Αυτού του τύπου φαίνεται να του αρέσει να μας προειδοποιεί σαν αυστηρός δάσκαλος.

Λίγο πριν από το τέλος της ενημέρωσης σχετικά με τη διαδρομή, ο άλλος ομιλητής (που μέχρι στιγμής δεν είχε μιλήσει) είπε στους ραλίστες πως τώρα έπρεπε όλοι να πάνε τα οχήματά τους στο χωριό του ράλι έξω από την πόλη, για έλεγχο από μηχανικούς και Τεχνομαθείς μάγους. Θα τα έπαιρναν πάλι το πρωί, που θα ξεκινούσε ο αγώνας. Μέχρι τότε δεν θα είχαν καμία πρόσβαση στα οχήματα, και θα απαγορευόταν να πλησιάσουν τον χώρο στάθμευσής τους.

«Υπάρχει πρόστιμο και γι' αυτό,» τόνισε ο πρώτος ομιλητής – εκείνος που του άρεσε να μιλά για πρόστιμα.

Του Ζορδάμη δεν του άρεσε ν' ακούει για πρόστιμα. Του σηκωνόταν η τρίχα. Ακούσια. Ήθελε να ρίξει μια γερή γροθιά στο σαγόνι αυτού του μαλάκα. Αλλά συγκρατήθηκε.

Αρκετός κόσμος είχε συγκεντρωθεί στο χωριό του ράλι έξω από τη Θακέρκοβ, δυτικά των Μαντρών, για να δει τους ραλίστες να φέρνουν τα οχήματά τους για έλεγχο. Πολλοί κρατούσαν πανό, πολλοί φώναζαν, πολλοί σφύριζαν, πολλοί απλά κοιτούσαν, πολλοί φωτογράφιζαν ή αποθήκευαν κινούμενες εικόνες με μηχανικούς οφθαλμούς.

Ο Μπαλαντέρ της Λόρκης καθόταν επάνω στο άλογό του, τον Ανεμοπόδη, στα όρια του χωριού, και είχε αρκετά καλή θέα. Αισθανόταν το ανακάτεμα της αόρατης τράπουλας μέσα στο κεφάλι του: άκουγε το *κρα-κρα-κρα-κρακ!* των φύλλων που γύριζαν· ένιωθε τον ελαφρύ άνεμο που δημιουργούσαν με την κίνησή τους. Τον άνεμο της τύχης.

Φορούσε την κάπα του και είχε την κουκούλα σηκωμένη στο κεφάλι καθώς παρατηρούσε τα αγωνιστικά οχήματα να έρχονται το ένα κατόπιν του άλλου, ξεπροβάλλοντας μέσα από τους δρόμους της γκρίζας, απειλητικής μεγαλούπολης. Όταν είδε το όχημα της Ελοντί Αλλόγνωμης, τον *Γρύπα των Δρόμων*, το ανακάτεμα της τράπουλας δυνάμωσε

μέσα στο κεφάλι του, και νόμιζε πως άκουσε ξαφνικά το γέλιο εκείνης της παράξενης μπαλαντέρ ξανά. Καθώς και τη φωνή της, ψιθυριστή, απόμακρη: *Γεια σου, Μπαλαντέρ της Λόρκης!*

Μετά από το όχημα της Ελοντί πέρασε κι ένα άλλο αγωνιστικό τετράκυκλο που του δημιούργησε μια περίεργη εντύπωση για κάποιο λόγο. Ήταν βαμμένο γαλάζιο και είχε επάνω του χρυσαφίες λωρίδες. Εκτός όμως από αυτή την περίεργη εντύπωση, δεν έλεγε κάτι στον Αργύριο. Δε νόμιζε πως το είχε ξαναδεί, στην πραγματικότητα ή σε κάποιο όνειρο. Ποιος το οδηγούσε; αναρωτήθηκε.

Πλησιάζοντας έναν άλλο θεατή, ρώτησε, σκύβοντας πάνω στη σέλα του Ανεμοπόδη: «Ποιος οδηγεί αυτό το όχημα με τις χρυσές λωρίδες; Το γαλάζιο όχημα με τις χρυσές λωρίδες;»

«Δεν ξέρεις; Ο Ζορδάμης Λιγνόρρυγχο, βέβαια! Παλιός ραλίστας.»

«Μάλιστα,» είπε ο Μπαλαντέρ της Λόρκης καθώς ορθωνόταν πάλι επάνω στη σέλα του. Δεν τον είχε ξανακούσει αυτόν τον Ζορδάμη Λιγνόρρυχο. *Αναρωτιέμαι αν έχει καμία σχέση με την Ελοντί...*

Όταν όλοι οι ραλίστες είχαν φέρει τα οχήματά τους στο χωριό, αφήνοντας τα στον χώρο στάθμευσης για έλεγχο, ο Αργύριος βάδιζε ανάμεσα στον κόσμο τραβώντας τον Ανεμοπόδη πίσω του από τα χαλινάρια. Δυνατές μουσικές αντηχούσαν από τα ηχεία του χωριού, καντίνες πρόσφεραν ποτά και πρόχειρα φαγητά, ολογράμματα χόρευαν και αναβόσβηναν. Βαβούρα παντού, βαβούρα παντού.

Ο Αργύριος είδε τη Χρυσόχαρη να στέκεται μόνη μ'ένα ποτήρι στο χέρι. Την πλησίασε.

Εκείνη στράφηκε, λιγάκι ξαφνιασμένη. Χαμογέλασε. «Εδώ είσαι, λοιπόν. Πού είχες πάει;»

«Λίγο πιο δίπλα. Μίλησες στην Ελοντί;»

Η Χρυσόχαρη κούνησε το κεφάλι αρνητικά.

«Θα της μιλήσεις τώρα;»

«Δεν ξέρω. Μετά, ίσως.» Ήταν διστακτική. «Θα έχει πολλά να κάνει, υποθέτω. Και είναι και τόσοι δημοσιογράφοι εδώ... Ξέρεις τι γίνεται με τους δημοσιογράφους και τους θαυμαστές της όπου πάει;»

«Όχι, τι γίνεται;»

«Χαμός γίνεται: αυτό γίνεται. Το γλέντι της Λόρκης.»

Ο Μπαλαντέρ της Λόρκης χαμογέλασε μέσα από την κουκούλα της κάπας του.

«Θα στοιχηματίσεις, λοιπόν;» τον ρώτησε η Χρυσόχαρη. Συζητούσαν για στοιχήματα από το πρωί.

«Το προτείνεις;»

«Δε βλέπω τον λόγο γιατί να μην στοιχηματίσεις. Φαίνεσαι τυχερός άνθρωπος.»

«Θα στοιχηματίσω τότε.»

«Σε ποιον ραλίστα, αν δεν είναι μυστικό;»

«Στην ξαδέλφη σου, φυσικά. Αλλά, δε μου λες, αυτόν τον Ζορδάμη Λιγνόρρυγχο τον ξέρεις;»

«Ναι, εννοείται. Δηλαδή, όχι από κοντά, αλλά έχω ακούσει διάφορα.»

«Είναι καλός;»

«Θα στοιχηματίσεις σ'αυτόν, τελικά;»

«Απλώς ρωτάω. Τι ξέρεις για τον Λιγνόρρυγχο;» Έχει καμια σχέση με την Ελοντί;

Η Χρυσόχαρη μόρφασε. «Λίγα πράγματα. Είναι παλιός ραλίστας. Και αρκετά καλός. Για καμια τετραετία, ύστερα από το Πρώτο Πανδιαστασιακό Ράλι, λένε πως είχε εξαφανιστεί τελείως και δεν παρουσιαζόταν σε κανένα ράλι. Μετά, όμως, άρχισε πάλι να εμφανίζεται κανονικά.»

Έχει καμια σχέση με την Ελοντί; Αλλά η Χρυσόχαρη δεν έλεγε τίποτα τέτοιο, και ο Αργύριος δεν ήθελε να τη ρωτήσει ευθέως. Επιπλέον, ήταν βέβαιος πως αν ήξερε κάτι θα του το φανέρωνε η ίδια· ήταν ομιλητικός τύπος.

Ο Ζορδάμης συνάντησε την Καλλιόπη στο χωριό του ράλι αφού άφησε τον Χρυσό Κεραυνό στον χώρο στάθμευσης. Μαζί της ήταν και η Κλεισμένη, βαδίζοντας πλάι της. Έμοιαζαν με δυο παλιές φίλες, παρότι χτες είχαν γνωριστεί. Ελπίζω να μη με συζητάνε στον ελεύθερό τους χρόνο...

«Τι κάνεις εδώ;» ρώτησε ο Ραλίστας.

«Δε με περίμενες;»

«Νόμιζα ότι θα έμενες στο ξενοδοχείο.»

«Βαριόμουν.» Κι έστρεψε το βλέμμα της στον Βινάρη. «Να σε ρωτήσω κάτι;»

«Εμένα;» Φαινόταν ξαφνιασμένος.

Η Καλλιόπη χαμογέλασε. «Ναι, εσένα.»

«Πες μου.»

Η Καλλιόπη έσμιξε τα χείλη προς στιγμή, δείχνοντας διστακτική. Ύστερα είπε: «Θα σε πείραζε αν ήμουν εγώ συνοδηγός του Ζορδάμη σ' αυτό και μόνο το ράλι;»

Ο Βινάρης κοίταξε ερωτηματικά τον Ραλίστα.

Εκείνος σκέφτηκε: *Γιατί δεν εκπλήσσομαι; Γιατί δεν εκπλήσσομαι καθόλου;* Το είχε υποθέσει ότι ίσως η Καλλιόπη να έκανε μια τέτοια πρόταση πριν από την αρχή της κούρσας. Σίγουρα θα ήθελε πάλι να καθίσει δίπλα του σ' έναν αγώνα, παρότι είχε παρατήσει τα ράλι εδώ και χρόνια.

Ο Ζορδάμης είπε στον Βινάρη: «Εσύ αποφασίζεις.»

«Αφού γνωρίζετε από παλιά, δεν θα ήθελα να παρέμβω,» αποκρίθηκε ο Βινάρης. «Οπότε....»

«Κοίτα,» του είπε η Καλλιόπη. «Ούτε εγώ θα ήθελα να παρέμβω. Εσύ ήσουν συνοδηγός προτού εμφανιστώ. Αν δεν θέλεις να μου παραχωρήσεις τη θέση σου, το καταλαβαίνω. Δεν είναι ευγενικό από μέρους μου που το ζητάω – το ξέρω–»

«Όχι,» τη διέκοψε ο Βινάρης, «δεν είναι αυτό. Δεν υπάρχει πρόβλημα. Μπορείς να είσαι συνοδηγός του Ζορδάμη, αν θέλεις, σ' αυτό το ράλι και σε οποιοδήποτε άλλο. Εγώ, γενικά, δεν ασχολούμαι με ράλι, όπως σου είπα χτες–»

«Ναι, γ' αυτό το πρότεινα: επειδή μου έδωσες την εντύπωση πως γενικά δεν ασχολείσαι... Αλλά, όπως είπε ο Ζορδάμης, η απόφαση είναι δική σου, βέβαια...»

«Δεν έχω πρόβλημα,» επανέλαβε ο Βινάρης. «Σου παραχωρώ τη θέση μου, ευχαρίστως.» Χαμογέλασε κάτω από το μαύρο μουστάκι του.

Η Καλλιόπη τού επέστρεψε το χαμόγελο. «Σου χρωστάω,» είπε, δίνοντάς του το χέρι της.

Ο Βινάρης το έσφιξε, γελώντας. «Δεν υπάρχει πρόβλημα,» είπε, για τρίτη φορά. «Θα πάρω έναν γρύπα και θα σας κοιτάζω από ψηλά.»

«Είσαι και γρυποκαβαλάρης;» ξαφνιάστηκε η Καλλιόπη.

«Ναι. Κάποτε ήμουν αερομεταφορέας στη Μέλβερηθ.»

«Δε μου το είπες αυτό!»

«Δεν το θεωρώ τίποτα το σπουδαίο.»

Ο Ζορδάμης είπε: «Εμένα κανείς δεν με ρωτά, ε;»

Η Κλεισμένη νιαούρισε καθώς τριβόταν πάνω στο πόδι του.

«Ναι, Κλεισμένη,» της είπε ο Ραλίστας. «Αυτοί οι άνθρωποι είναι απaráδεκτοι· το ξέρω.»

Ο Βινάρης και η Καλλιόπη γελούσαν. Και η δεύτερη ρώτησε: «Δε θέλεις, δηλαδή, να είμαι συνοδηγός σου;» αν και δεν φαινόταν να περιμένει αρνητική απάντηση· φαινόταν να το θεωρεί αδύνατο να λάβει αρνητική απάντηση.

Ο Ζορδάμης τη ρώτησε, σοβαρά: «Νομίζεις ότι μπορείς, ύστερα από τόσα χρόνια;»

«Φυσικά και μπορώ! Δεν ξεχνάω τόσο εύκολα.»

«Να πάμε μια βόλτα, για εξάσκηση;»

Η Καλλιόπη χαμογέλασε σαν κοριτσάκι που μόλις του είχαν αγοράσει παγωτό. «Ναι. Αλλά με τι όχημα; Τώρα που το έβαλες στον χώρο στάθμευσης δεν πρόκειται να σ' το δώσουν πίσω.»

«Μην ανησυχείς, θα βρούμε όχημα,» είπε ο Ζορδάμης, έχοντας υπόψη τις διασυνδέσεις του στη Θακέρκοβ με άτομα της Σιδηράς Δυναστείας.

Δέκα Η Αίρεση του Κρυστάλλου

Εγκατέλειψαν τον παλιό ραδιοφωνικό σταθμό και ταξίδεψαν νότια και ανατολικά της Άντχορκ, στα εδάφη ανάμεσα σ' αυτήν, τη Θακέρκοβ, και το γνωστό πανδοχείο «Τροφή για τους Τροχούς». Ετούτες οι περιοχές ήταν γεμάτες με μικρές πόλεις και χωριά, κάποια κοντά στις σιδηροδρομικές γραμμές που ένωναν την Άντχορκ με τη Θακέρκοβ, κάποια πολύ μακριά από αυτές. Αλλού υπήρχαν χωματόδρομοι, αλλού μονάχα μονοπάτια· αλλού δεν υπήρχαν ούτε χωματόδρομοι ούτε μονοπάτια, παρά μονάχα δύσβατα μέρη όλο πέτρα και χειμερινή βλάστηση.

Οι κρυσταλλωμένοι δεν είχαν ιδιαίτερες δυσκολίες σε τέτοιο περιβάλλον. Δεν είχαν ανάγκη από τροφή ή από νερό, ούτε καν από ρούχα (αν και φορούσαν ρούχα, από συνήθειο ίσως) – δεν κρύωναν, και δεν είχαν κανέναν φόβο μήπως κρυολογήσουν. Όταν έβρεχε δεν υπήρχε κανένας πραγματικός λόγος για να αναζητήσουν καταφύγιο, παρά μόνο προκειμένου να μην αισθάνονται άβολα. Αν και οι περισσότεροι απ' αυτούς απολάμβαναν την αίσθηση του νερού καθώς χτυπούσε στην κρυσταλλική τους δομή και έρρεε πάνω τους. Ορισμένοι κρυσταλλωμένοι, δε, το έβρισκαν πολύ ερωτικό να κοιτάζουν το νερό της βροχής να κυλά πάνω στα σώματα των άλλων του είδους τους.

Μέσα σε μια καταιγίδα, ενώ είχαν σταματήσει κοντά σ' ένα δάσος, η Μάγισσα και ο Απελευθερωτής, βρισκόμενοι παράμερα από τους υπόλοιπους, έκαναν κρυσταλλική συνεύρεση χωρίς καμία προφύλαξη από την άγρια νεροποντή. Αστραπές έσκιζαν τον ουρανό, βροντές τράνταζαν τη γη. Ο Απελευθερωτής και η Μάγισσα είχαν αφήσει τα ρούχα τους μέσα σ' ένα από τα τετράκυκλα που είχαν κλέψει από τη Χωροφυλακή της Άντχορκ (των οποίων την εμφάνιση είχαν αλλάξει αρκετά ώστε να μη μπορούν να αναγνωριστούν), και τώρα στέκονταν οι δυο τους γυμνοί μέσα στην καταιγίδα, με τα σώματά τους τυλιγμένα από την κρυσταλλική υφή και το νερό να χτυπά και να κυλά επάνω τους. Ατένιζαν ο ένας βαθιά μέσα στην κρυσταλλική δομή του άλλου και έβλεπαν υπέροχα πράγματα, πράγματα που τους ζάλιζαν και τους διέ-

γειραν, και τους έφερναν στα όρια ψυχικής έκστασης και πέρα από αυτά. Δεν άργησαν να γονατίσουν στο υγρό χώμα, συγχρονισμένα, σαν να ήταν ένας, ενώ εξακολουθούσαν να αλληλοκοιτάζονται με ένταση. Η βροχή παιχνιδιζε μαγευτικά επάνω τους, και η Μάγισσα έπλαθε ευφάνταστους και προκλητικούς σχηματισμούς με την κρυσταλλική δομή της, ενώ ο Απελευθερωτής την κολάκευε με τη δική του κρυσταλλική δομή και την απειλούσε πονηρά ότι θα την καταβροχθίσει, και η Μάγισσα τότε έκανε το παιχνίδι της πιο έντονο και η κρυσταλλική δομή του Απελευθερωτή σχημάτισε γλώσσες φωτιάς και περίεργες μορφές. Και τώρα ο Απελευθερωτής βρισκόταν σαν θηρίο πάνω από τη Μάγισσα, η οποία ξάπλωνε στο μαλακό χώμα, ανάμεσα στο χειμερινό χορτάρι. Ο Απελευθερωτής ήταν στα τέσσερα, κοιτάζοντας βαθιά μέσα της, κι εκείνη κοίταζε βαθιά μέσα σ'εκείνον. Οι κρυσταλλικές τους δομές είχαν αρχίσει να χάνουν τη βασική μορφή τους σε τόσο μεγάλο βαθμό που ποτέ πριν οι ίδιοι δεν θα το περίμεναν.

ΕΙΣΑΙ ΤΟΣΟ ΔΙΑΦΟΡΕΤΙΚΟΣ, του είπε η Μάγισσα μιλώντας με τον Κρύσταλλο, όχι με το στόμα. ΤΟΣΟ ΔΙΑΦΟΡΕΤΙΚΟΣ.

ΕΓΩ; ΔΙΑΦΟΡΕΤΙΚΟΣ; ΕΧΕΙΣ ΔΕΙ ΠΟΣΟ ΔΙΑΦΟΡΕΤΙΚΗ ΕΙΣΑΙ ΕΣΥ; αποκρίθηκε ο Απελευθερωτής. ΔΕΝ ΘΑ ΣΕ ΑΝΑΓΝΩΡΙΖΑ.

Και η κρυσταλλική της δομή τότε άρχισε να τον πειράζει ακόμα περισσότερο από πριν, και η συνεύρεσή τους φούντωσε τόσο που και των δύο οι δομές αλλοιώθηκαν κι άλλο. Οι σχηματισμοί πλησίαζαν να τους τρελάνουν. Ο Απελευθερωτής ήταν τώρα ξαπλωμένος στο χορτάρι και η Μάγισσα σκαρφαλωμένη επάνω του, ατενίζοντάς τον με δέος και έκσταση, νομίζοντας ότι η ψυχή της θα διαλυόταν σε μυριάδες κρυσταλλικά θραύσματα που θα τον άρπαζαν και θα τον τύλιγαν και θα τον έλιωναν κοντά τους, βαθιά μέσα της. Και ο Απελευθερωτής έβλεπε ολοκάθαρα αυτή της την πρόθεση και της έδειχνε πώς απλωνόταν μέσα της, πώς γαντζωνόταν με αμέτρητα νύχια και έκανε όλη της την κρυσταλλική δομή δική του: της έδειχνε, ευφάνταστα, πώς, ενώ βρισκόταν εντός της, θα την απορροφούσε μέσα στην ύπαρξή του. Και, καθώς κατρακυλούσαν κι οι δύο στη θάλασσα της έκστασης, άργησαν λιγάκι να καταλάβουν ότι οι κρυσταλλικές τους δομές είχαν όντως ε-νωθεί.

Δεν ήταν πλέον δύο. Ήταν ένας! Μία οντότητα.

ΠΑΡΑΙΣΘΗΣΕΙΣ, είπε η Μάγισσα.

ΟΧΙ, ΕΙΠΕ Ο ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΩΤΗΣ, ΟΧΙ ΠΑΡΑΙΣΘΗΣΕΙΣ. ΕΙΝΑΙ ΑΥΤΟ ΠΟΥ ΕΙΝΑΙ.

Και ήταν κι οι δυο τους ξαφνιασμένοι μ' αυτό που είχαν καταφέρει να κάνουν μες στην καταιγίδα. Είχαν πάψει να είναι δύο κρυσταλλικές οντότητες. Ήταν *μία*. Η οποία ορθώθηκε από το έδαφος και κοίταξε ολόγυρά της.

ΤΙ ΜΟΡΦΗ ΕΧΟΥΜΕ; ρώτησε η Μάγισσα. ΠΩΣ ΜΑΣ ΒΛΕΠΟΥΝ;

ΔΕΝ ΞΕΡΩ, ΕΙΠΕ Ο ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΩΤΗΣ.

Και έκαναν να βαδίσουν προς τους άλλους, για να δουν την αντίδρασή τους. Αλλά τότε, μ' αυτή τους την κίνηση, η κρυσταλλική συνένωση χάλασε· οι κρυσταλλικές δομές τους χώρισαν: έγιναν, ξεκάθαρα, δύο. Και βρέθηκαν γονατισμένοι στο υγρό χώμα και στο χειμερινό χορτάρι, νιώθοντας κουρασμένοι σαν ύστερα από μια τρομερά δύσκολη αλλά ευχάριστη δουλειά.

«Τι ήταν αυτό;» ρώτησε η Μάγισσα.

«Δεν ξέρω,» είπε ο Απελευθερωτής. «Αλλά μπορούμε να ανακαλύψουμε άλλη φορά.»

Η Μάγισσα έκανε προκλητικούς σχηματισμούς με την κρυσταλλική δομή της.

Ο Απελευθερωτής χαμογέλασε.

Οι κρυσταλλωμένοι πλήθαιναν σε αριθμό καθώς ταξίδευαν στις περιοχές νοτιοανατολικά της Άντχορκ. Πήγαιναν σε μικρούς οικισμούς και σε απομονωμένα υποστατικά, άρπαζαν τους κατοίκους, και ο Απελευθερωτής τούς μιλούσε για το ιερό δώρο του Κρυστάλλου ενώ εκείνοι τον άκουγαν με δέος και τρόμο. Και μετά ο Απελευθερωτής τούς έλεγε πως τώρα θα ερχόταν η δοκιμασία γι' αυτούς. Ο ιερός δαίμων *Ζορκολ'ζορκά'αβάθ* θα τους τσιμπούσε και θα έστελνε τον Κρύσταλλο μέσα τους, τον οποίο έπρεπε να βρουν τη δύναμη να αποδεχτούν προκειμένου να υπερβούν την ανθρώπινή τους φύση και να γίνουν Τέκνα του Κρυστάλλου. Αν κάποιος εξέφραζε την επιθυμία να φύγει, να μην υποβληθεί στη δοκιμασία, ο Απελευθερωτής τον σκότωνε με τα ίδια του τα χέρια. Οι γροθιές του ήταν δυνατές σαν σφυριά· μπορούσαν να

γκρεμίσουν τοίχους. (Τους νεκρούς τούς έπαιρναν για να φτιάξει η Μάγισσα ζωντανές μάσκες, φυσικά.)

Οι περισσότεροι από αυτούς που συμφωνούσαν να δεχτούν το τσίμπημα του *Ζορκολ'ζορκά'αβάθ* επιβίωναν και γίνονταν όπως οι άλλοι κρυσταλλωμένοι. Αλλά υπήρχαν και αρκετοί που πανικός και τρόμος τούς κυριεύαν σε τέτοιο βαθμό ώστε να μη μπορούν να αποδεχτούν τον Κρύσταλλο μέσα τους, κι ως αποτέλεσμα τα σώματά τους διαλύονταν. Ο Απελευθερωτής τούς έδειχνε στους άλλους σαν παραδείγματα προς αποφυγή. «Αυτό συμβαίνει όταν η πίστη σας δεν είναι επαρκής!» τους έλεγε. «Η ψυχή σας πρέπει να είναι δυνατή, και η επιθυμία σας μεγάλη, για να γνωρίσετε το θαύμα του Κρυστάλλου! Μια στιγμή αμφιβολίας φτάνει για να σας καταστρέψει!»

Αν και οι περισσότερες επιδρομές των κρυσταλλωμένων πραγματοποιούνταν σε μικρούς οικισμούς και μοναχικά υποστατικά, όταν ειδικά ο αριθμός τους άρχισε να μεγαλώνει έγιναν σταδιακά ολοένα και πιο φιλόδοξοι στις κατακτήσεις τους. Επιτέθηκαν σε ολόκληρα χωριά, σκοτώνοντας τους φύλακες και τραβώντας έξω τους κατοίκους, συγκεντρώνοντάς τους μέσα στις ερημίες ώστε ο Απελευθερωτής να τους κάνει τα κηρύγματά του και να τους εξηγήσει τι ήταν το ιερό δώρο του Κρυστάλλου. Στη συνέχεια, μέσα στις επόμενες ημέρες, ο *Ζορκολ'ζορκά'αβάθ* τούς τσιμπούσε, και άλλοι ζούσαν και γίνονταν κρυσταλλωμένοι, άλλοι πέθαιναν με τρόπο φριχτό καθώς τα σώματά τους κομματιάζονταν. Το δυστυχές σ'αυτές τις περιπτώσεις, σκεφτόταν η Μάγισσα, ήταν πως καταστρέφονταν και τα πρόσωπα και τα μάτια τους, οπότε δεν μπορούσαν μετά να χρησιμοποιηθούν για την κατασκευή ζωντανών μασκών.

Στις περιοχές ανάμεσα στην Άντχορκ, στη Θακέρκοβ, και στο γνωστό πανδοχείο «*Τροφή για τους Τροχούς*» φήμες άρχισαν να εξαπλώνονται για μια περίεργη «Αίρεση του Κρυστάλλου», ή για δαίμονες από κρύσταλλο, ή για ληστές με κρυστάλλινες μάσκες.

Οι κρυσταλλωμένοι, βέβαια, δεν ήταν ληστές. Όχι ακριβώς. Όχι μόνο. Δεν έκλεβαν μονάχα αυτά που κλέβουν συνήθως οι ληστές – χρήματα, ζώα, εργαλεία – έκλεβαν, κυρίως, ανθρώπους. Ολόκληρα χωριά είχαν αρχίσει να εξαφανίζονται. Έμποροι ή άλλοι ταξιδιώτες πήγαιναν και τα έβρισκαν άδεια, τελείως άδεια. Σπανίως συναντούσαν εκεί κάποιο

κρυμμένο παιδί, να κλαίει μόνο του, ή κάποιον ενήλικα, επίσης κρυμμένο και στα όρια της τρέλας. Κανένας δεν μπορούσε να εξηγήσει τι ακριβώς είχε συμβεί. Μιλούσαν για ανθρώπους που είχαν πρόσωπα θολά· ανθρώπους που φορούσαν παράξενες μάσκες. Μιλούσαν για ένα πελώριο φίδι από κρύσταλλο, ή για ένα κρυστάλλινο έντομο με μακρύ κεντρί. Μιλούσαν για μια απρόσωπη γυναίκα που όταν σ'άγγιζε δεν μπορούσες να κουνηθείς, και για έναν απρόσωπο άντρα που γρονθοκοπούσε τους τοίχους σπιτιών (να, όπως τον τοίχο αυτού εκεί του σπιτιού!) και γκρεμίζονταν.

Οι κρυσταλλωμένοι συνάντησαν σε κάποια στιγμή και κανονικούς ληστές. Ανθρώπους που, οπλισμένοι, κρύβονταν σε κάτι δασωμένους λόφους – διάφοροι κακοποιοί, εγκληματίες, και πρώην Παντοκρατορικοί στρατιώτες που είχαν ξεμείνει στη Σεργήλη και αγριέψει. Ο Απελευθερωτής τούς πλησίασε φορώντας ζωντανή μάσκα, μαζί με μερικούς άλλους κρυσταλλωμένους και τη Μάγισσα, οι οποίοι επίσης φορούσαν ζωντανές μάσκες. Τους πρότεινε να έρθουν με το μέρος του και να δεχτούν το ιερό δώρο του Κρυστάλλου, να υπερβούν την ανθρώπινη φύση και να γίνουν πιο δυνατοί απ'ό,τι ποτέ τους είχαν ονειρευτεί. Οι ληστές πρέπει να είχαν ήδη ακούσει κάποιες φήμες γιατί δεν τον χλεύασαν αλλά τον κοίταξαν με επιφύλαξη και φόβο. Ο αρχηγός τους, τελικά, είπε στον Απελευθερωτή πως δεν ενδιαφέρονταν να μπουν σε αιρέσεις. «Φύγετε από δω. Δεν είμαστε θρησκευόμενοι! Μονάχα τα πόδια της Λόρκης προσκυνάμε, κι αυτά όποτε μας κάνει κέφι!» Κι αρκετοί που ήταν γύρω του κατένευσαν και είπαν πως, ναι, έτσι ήταν, έτσι ήταν.

Ο Απελευθερωτής γέλασε. «Ανόητοι! Δεν είμαστε 'αίρεση'! Δεν είμαστε θρησκεία. Δεν προσκυνάμε θεούς. *Είμαστε* θεοί! Ελάτε μαζί μας και θα γνωρίσετε το ιερό δώρο του Κρυστάλλου!» Ο χειμερινός άνεμος σφύριζε γύρω τους, μοιάζοντας να επαυξάνει τη δύναμη των λόγων του με παραφυσικό τρόπο.

Οι ληστές κρύωναν, παρότι φορούσαν βαριά ρούχα και κάπες· οι κρυσταλλωμένοι δεν αισθάνονταν καθόλου άσχημα από το ψύχος παρότι ήταν ντυμένοι σχετικά ελαφρά για τον σημερινό καιρό.

Ο αρχηγός των ληστών – ένας εύσωμος άντρας, κατάμαυρος στο δέρμα, με μακριά μοβ μαλλιά και πυκνά μούσια – έφτυσε στο πλάι και

είπε: «Δε μου μοιάζετε για θεοί. Φύγετε προτού το πράμα αγριέψει. Δε θέλουμε μελάδες εδώ.»

Ο Απελευθερωτής τότε τράβηξε τη ζωντανή μάσκα του, βγάζοντάς την, κι έγνεψε στους συντρόφους του να κάνουν το ίδιο.

Οι ληστές, αναφωνώντας ξαφνιασμένοι, οπισθοχώρησαν.

«Γαμώ το μουνί της Λόρκης γαμώ! *Τι είστε;*» έκρωξε ο αρχηγός, με τη φωνή του σπασμένη.

Ο Απελευθερωτής γέλασε. «Είμαστε θεοί. Και θα ξανάρθουμε κάποια στιγμή στο μέλλον – ελπίζοντας τότε να σας βρούμε πιο... εύπιστους.»

Οι κρυσταλλωμένοι γύρισαν και έφυγαν, ενώ οι ληστές τούς κοίταζαν με τρόμο, ακίνητοι στις θέσεις τους. Ένας απ' αυτούς έκανε να υψώσει τουφέκι για να πυροβολήσει τους κρυσταλλωμένους στην πλάτη, αλλά ο λήσταρχος αμέσως του άρπαξε το όπλο και το κατέβασε. Τον γρονθοκόπησε άγρια στη μύτη, ξαπλώνοντάς τον στη γη.

«Βλάκα!» γρύλισε. «Δεν τους είδες; *Δεν τους είδες;* Άσ' τους να φύγουν! Θες να γίνει τίποτα που δεν θέλουμε να γίνει – ε; *E;*» Τον κλότσησε στα πλευρά, βρίζοντάς τον χυδαία, αποκαλώντας τον μουνί της Λόρκης, άχρηστο αρχίδι, ξέρασμα δαιμόνων του Κάρτωλακ.

Την επόμενη νύχτα, οι κρυσταλλωμένοι έκαναν επιδρομή στο άντρο των ληστών μέσα στους δασώδεις λόφους, έχοντας πυροβόλα και αγχέμαχα όπλα στα χέρια και τις υπνωτικές, ατέρμονα περιστρεφόμενες σπείρες του *Σαρακμα'ό'οκ'ραθ* για υποστήριξη, καθώς και τα ξόρκια της Μάγισσας και την τρομερή δύναμη του Απελευθερωτή ο οποίος δεν χρειαζόταν άλλο όπλο κοντινής μάχης από τις γροθιές του.

Οι ληστές δεν είχαν ελπίδες. Και μόνο η όψη των κρυσταλλωμένων τούς γέμιζε με τρόμο. Πολέμησαν αλλά χωρίς σθένος, και σύντομα ηττήθηκαν. Οι περισσότεροι πέταξαν κάτω τα όπλα τους, ζητώντας έλεος. Ο λήσταρχος είπε ότι, φυσικά, μπορούσαν να το συζητήσουν το όλο θέμα, δεν υπήρχε λόγος για άχρηστη βία: *Θα πιστέψουμε σε ό,τι θέλετε! Θα πιστέψουμε σε ό,τι θέλετε!*

«Ξέρεις τι θέλω;» του είπε ο Απελευθερωτής. «Το πρόσωπό σου.» Κι έγνεψε στη Μάγισσα, η οποία, γελώντας, πλησίασε τον λήσταρχο και άρθρωσε το καινούργιο της ξόρκι που αποκαλούσε Άγγιγμα Σωματικής Στάσεως. Το άρθρωσε χωρίς να μιλά το «άρθρωσε» με την κρυ-

σταλλική της δομή και μόνο. Άγγιξε τον μαυρόδερμο άντρα κι εκείνος έμεινε ακίνητος, ανήμπορος ακόμα και τα μάτια του να ανοιγοκλείσει.

Ο Απελευθερωτής έβγαλε ένα ξυράφι και του έσκισε το πρόσωπο κι ολόκληρη την επάνω μεριά του κεφαλιού, παίρνοντας και τα μαλλιά μαζί. Μετά, του πήρε τα μάτια. Η Μάγισσα τα αποθήκευσε όλα σε προστατευτικά δοχεία, ώσπου να μπορέσει να τα επεξεργαστεί με τη μαγεία της για να φτιάξει μια ζωντανή μάσκα.

Ο Απελευθερωτής είπε ύστερα στον ακόμα ακινητοποιημένο λήσταρχο: «Αν δεχτείς μέσα σου τον Κρύσταλλο θα μπορείς να ξαναφορέσεις το πρόσωπό σου, ενώ θα είσαι θεός σαν εμάς. Αν αντισταθείς στον Κρύσταλλο, το σώμα σου θα γίνει χιλιάδες κομμάτια.»

Ο Απελευθερωτής έκανε νόημα πάλι, και τώρα ο Ζορκολ'ζορκά'αβάθ πλησίασε και τσίμπησε τον λήσταρχο στα πλευρά. Το ξόρκι της Μάγισσας αμέσως έσπασε και ο αόμματος, απρόσωπος άντρας άρχισε να σπαρταρά και να ουρλιάζει, ενώ οι άλλοι ληστές κοίταζαν, αμίλητοι, έντρομοι.

«Αποδέξου τον Κρύσταλλο!» αντήχησε η φωνή του Απελευθερωτή μέσα στο άντρο. «ΑΠΟΔΕΞΟΥ ΤΟΝ ΚΡΥΣΤΑΛΛΟ ΚΑΙ ΖΗΣΕ ΣΑΝ ΘΕΟΣ!»

Και ο λήσταρχος τα κατάφερε. Παρά τον τρόμο και τον πόνο του, ήταν ο πρώτος που του είχαν κλέψει μάτια και πρόσωπο αλλά κατάφερε να αποδεχτεί τον Κρύσταλλο εντός του. Το σώμα του άλλαξε· τυλίχτηκε, σταδιακά, από την κρυσταλλική υφή, ενώ τώρα οι ληστές μουρμούριζαν αναμεταξύ τους και τα μουρμουρητά τους φανέρωναν πολύ μεγαλύτερο φόβο και δέος απ'ό,τι η προηγούμενη σιωπή τους.

Ο λήσταρχος ανασηκώθηκε πάνω στο έδαφος της μεγάλης σπηλιάς του άντρου, και είπε με βραχνή, ταλαιπωρημένη φωνή: «Τι...; Τι είναι...; Βλέπω... Βλέπω! Αρχίζω να βλέπω!»

Ο Απελευθερωτής γέλασε. «Ναι. Ο Κρύσταλλος σε θεραπεύει. Σύντομα η όρασή σου θα έχει επανέλθει. Ποιο είναι το όνομά σου, λήσταρχε;»

«Σαρντάνης.»

«Καταλαβαίνεις τι δώρο σου πρόσφερα, Σαρντάνη;»

«Ναι,» αποκρίθηκε εκείνος καθώς γονάτιζε προσπαθώντας να σηκωθεί. «Ναι.»

Ο Απελευθερωτής τον βοήθησε να σταθεί όρθιος. «Περίμενε, τότε, μέχρι να επανέλθει πλήρως η όρασή σου και μίλησε στους ανθρώπους σου. Πες τους τι βλέπεις!»

Ο Σαρντάνης υπάκουσε. Περίμενε μέχρι να μπορεί να δει κανονικά πάλι, ή μάλλον *περισσότερο* από κανονικά, γιατί παλιά την κρυσταλλική δομή των όντων δεν την έβλεπε. Ήταν σαν να έχασε τα μάτια του προκειμένου να τα αποκτήσει ξανά δέκα, εκατό, χίλιες φορές πιο ισχυρά από πριν. Γέλασε, νιώθοντας το μυαλό του να παραπαίει στα όρια της παραφροσύνης από αυτά που αντίκριζε.

«Είναι πραγματικό; *Είναι πραγματικό;*»

«Ναι,» τον διαβεβαίωσε ο Απελευθερωτής. «Είναι πραγματικό.»

«Μάγε!» φώναξε ο Σαρντάνης. «Ούτε εσύ δεν θα μπορείς να το φανταστείς αυτό!»

«Ποιος είναι ο μάγος;» ρώτησε ο Απελευθερωτής.

«Έλα εδώ, μάγε! Έλα εδώ!» πρόσταξε ο Σαρντάνης, κάνοντας νόημα, κι ένας άντρας ξεπρόβαλε ανάμεσα από τους ληστές: ένας κοκαλιάρης, γαλανόδερμος τύπος με άγριο, διαπεραστικό βλέμμα.

«Μου πήραν τον Κόφτη, αρχηγέ!» γρύλισε. «Πες τους να μου τον δώσουν πίσω!»

«Τι λέει;» ρώτησε ο Απελευθερωτής.

«Αναφέρεται στο σπαθί του. Το θεωρεί μαγικό. Σημείο εστίασης της μαγείας του – έτσι λέει.»

«Έτσι είναι!» φώναξε ο μάγος.

«Τι είδους... *μάγος* είσαι;» απόρησε ο Απελευθερωτής. «Πρώτη φορά ακούω για κάτι τέτοιο – αν και από μαγεία δεν ξέρω.»

Η Μάγισσα τότε γέλασε. «Δεν είναι μάγος! Σαμάνος είναι, προφανώς. Δεν ανήκει σε κανένα μαγικό τάγμα. Έτσι δεν είναι, σαμάνε;» ρώτησε τον κοκαλιάρη, γαλανόδερμο άντρα. «Ξέρεις ξόρκια; Ξέρεις μαγγανείες; Ή μόνο διάφορες ασυναρτησίες που έχεις κωδικοποιήσει μόνος σου;»

«Αρχηγέ!» φώναξε ο σαμάνος. «Πες τους να μου δώσουν τον Κόφτη!»

«Δώστε του το σπαθί του!» πρόσταξε ο Απελευθερωτής. «Ποιος το έχει;»

«Όχι!» τους πρόλαβε η Μάγισσα. «Οι σαμάνοι μπορούν να αποδεχτούν επικίνδυνοι. Οι δυνάμεις τους είναι, πολλές φορές, απρόβλεπτες.» Και προς τον κοκαλιάρη, γαλανόδερμο άντρα: «Θα γνωρίσεις πρώτα τον Κρύσταλλο, και τότε θα δεις τι σημαίνει *πραγματική* μαγεία!»

Εκείνος έμεινε σιωπηλός, παρατηρώντας την.

«Ναι,» του είπε εκείνη, «μιλάω εκ πείρας.» Και προς το γιγάντιο έντομο: «*Ζορκολ'ζορκά'αβάθ*, τσίμπησέ τον.»

Ο κρυσταλλικός δαίμονας ζύγωσε τον σαμάνο, ο οποίος έκανε ένα βήμα όπισθεν, αλλά ένας κρυσταλλωμένος τον άρπαξε από πίσω, ακινητοποιώντας τον.

«Μη φοβάσαι,» είπε ο Απελευθερωτής. «Θα γίνεις σαν τον αρχηγό σου. Το μόνο που πρέπει να κάνεις είναι να μην αντισταθείς. Ν'αφήσεις τον Κρύσταλλο να σε αλλάξει, να σε βελτιώσει.»

Ο *Ζορκολ'ζορκά'αβάθ* τσίμπησε τότε τον σαμάνο, κι εκείνος έπεσε στο έδαφος, σπαρταρώντας και ουρλιάζοντας. Σταδιακά, όμως, έλεγξε τον εαυτό του, άφησε τον Κρύσταλλο να τον κυριεύσει, και έγινε ένας από αυτούς...

Η διαδικασία της κρυσταλλικής μεταμόρφωσης συνεχίστηκε και με τους άλλους ληστές. Ο *Ζορκολ'ζορκά'αβάθ* τούς ζύγωνε και τους τσιμπούσε και οι περισσότεροι κατόρθωσαν να αποδεχτούν τον Κρύσταλλο μέσα τους – είχαν δει τον αρχηγό τους και τον σαμάνο να μεταμορφώνονται και είχαν πάρει θάρρος από αυτό – αλλά υπήρξαν και κάποιοι που τα σώματά τους καταστράφηκαν.

Όταν ο *Ζορκολ'ζορκά'αβάθ* πλησίαζε τους τελευταίους, η Μάγισσα τον σταμάτησε, του είπε να περιμένει.

«Τι συμβαίνει;» τη ρώτησε ο Απελευθερωτής.

«Θέλω να δοκιμάσω κάτι,» αποκρίθηκε εκείνη. «Ένα καινούργιο ξόρκι. Και πρέπει να έχω κάποιον που δεν είναι σαν εμάς για να πειραματιστώ.» Υψώνοντας το χέρι της έδειξε μια από τους ληστές. «Εσύ εκεί, γυναίκα! Έλα εδώ. Έλα κοντά μας.»

Εκείνη δίστασε προς στιγμή.

«Έλα κοντά μας!» πρόσταξε η Μάγισσα, και η ληστής τελικά πλησίασε, τρέμοντας, κοιτάζοντας γύρω-γύρω, τους κρυσταλλικούς δαίμονες

και τους συντρόφους της που είχαν μεταμορφωθεί σε κρυσταλλικούς δαίμονες.

«Δε νομίζω ότι θα αισθανθείς τίποτα,» της είπε η Μάγισσα, «αλλά, αν αισθανθείς, μην απομακρυνθείς, απλά πες μου τι ένιωσες. Με καταλαβαίνεις;»

«...Ναι,» κατόρθωσε να αρθρώσει η ληστής.

Η Μάγισσα έκανε, τότε, το ξόρκι που είχε ονομάσει Ψευδής Όψις και θεωρούσε ακόμα πειραματικό. Χρησιμοποιώντας την κρυσταλλική της δομή επικαλέστηκε δυνάμεις του σύμπαντος για να εκμεταλλευτεί την κρυσταλλική δομή της γυναίκας αντίκρου της με συγκεκριμένους τρόπους.

Και τη ρώτησε, δείχνοντας τον Απελευθερωτή: «Τι βλέπεις; Περίγραψέ μου το πρόσωπό του.»

Η ληστής ξεροκατάπие και είπε: «Ένας άντρας που... με, με δέρμα κόκκινο, και μαλλιά πράσινα, κοντά. Γένι στο σαγόι. Μάτια γκρίζα.»

«Τι είν' αυτά που λέει;» μούγκρισε ο Απελευθερωτής. «Δε φοράω μάσκα!»

Η Μάγισσα γέλασε. «Το ξόρκι μου λειτουργεί!» είπε, και με μια απλή χειρονομία το διέλυσε. «Τι βλέπεις τώρα;» ρώτησε τη ληστή.

«Δεν... δεν τον βλέπω. Βλέπω – δηλαδή, δεν έχει πρόσωπο τώρα. Είναι... θολός.»

«Τι της έκανες;» ρώτησε ο Απελευθερωτής τη Μάγισσα.

«Την έκανα να νομίζει πως έβλεπε το πρόσωπο που ήθελα να δει.»

«Και μπορείς να το κάνεις αυτό για όλους μας; Να μας κάνεις να φαινόμαστε κανονικοί στους κατώτερους ανθρώπους;»

«Δυστυχώς, δεν είναι τόσο απλό,» εξήγησε η Μάγισσα. «Δε μπορώ να μας κάνω να φαινόμαστε γενικά σε όλους σαν συνηθισμένοι άνθρωποι. Μπορώ μόνο να επηρεάσω έναν συγκεκριμένο άνθρωπο έτσι ώστε να βλέπει έναν συγκεκριμένο από εμάς σαν να έχει πρόσωπο. Ουσιαστικά, του δημιουργώ μια παραίσθηση εκμεταλλευόμενη την κρυσταλλική δομή του αλλά και τη φύση της δικής μας κρυσταλλικής δομής συγχρόνως.»

Ο Απελευθερωτής, που όλα αυτά τον μπέρδευαν – δεν καταλάβαινε τη μαγεία, παρότι καταλάβαινε τον Κρύσταλλο – είπε: «Οι γνώσεις σου ολοένα και μεγαλώνουν, Μάγισσα.»

«Ναι,» αποκρίθηκε εκείνη, ικανοποιημένα. «Ναι. Και είμαι βέβαιη πως βρίσκομαι ακόμα στις απαρχές της εξερεύνησής μου.» Και η άηχη γλώσσα της κρυσταλλικής της δομής – που δεν ήταν καλή για περίπλοκη επικοινωνία αλλά παραπάνω από καλή για απλή, άμεση επικοινωνία – τον ευχαρίστησε θερμά για το δώρο του Κρυστάλλου που της είχε κάνει.

Τρεις πόλεις αποφάσισαν να δράσουν εναντίον της απειλής που αποκαλούσαν Αίρεση του Κρυστάλλου. Είχαν ήδη ακούσει για τα εγκαταλειμμένα χωριά, τις παράξενες εξαφανίσεις ανθρώπων, και τις παράξενες εμφανίσεις κρυσταλλικών δαιμόνων, ή κάποιων με κρυστάλλινες μάσκες, και σκέφτονταν ότι έπρεπε να δώσουν ένα τέλος σ'όλα αυτά, τώρα, προτού ο κίνδυνος γίνει ακόμα μεγαλύτερος.

Συγκέντρωσαν όσους μισθοφόρους βρίσκονταν στην περιοχή, καθώς και όσους άλλους μπορούσαν και ήταν πρόθυμοι να πολεμήσουν, και άρχισαν να αναζητούν τους κρυσταλλωμένους. Μαζί τους ήταν και μια ιέρεια της Αρτάλης γνωστή σ'εκείνες τις περιοχές, και ήταν η πρώτη φορά που την είχαν δει έτσι εξοπλισμένη, με καραμπίνα στα χέρια, κοντόσπαθο στη ζώνη, και αλεξίσφαιρο θώρακα και κράνος. Δεν τους έμοιαζε με τη σεβάσμια ιέρεια που ήξεραν.

Το φουσάτο έψαξε για τους κρυσταλλωμένους στις ερημιές πέρα από τις τρεις πόλεις. Αλλά οι κρυσταλλωμένοι ήταν που το βρήκαν πρώτοι.

Δεν ήταν και πολύ δύσκολο ο Απελευθερωτής και οι ακόλουθοί του να εντοπίσουν τον συρφετό που περιφερόταν ανάμεσα στα χωριά και στις πόλεις μαζί με πέντε οχήματα – δύο μεγαλύτερα και τρία μικρότερα. Στο σύνολό τους, οι πολεμιστές αυτοί ήταν περισσότεροι από τους κρυσταλλωμένους – περισσότεροι από τους τριπλάσιους – αλλά ο Απελευθερωτής δεν αμφέβαλλε ότι η νίκη θα ήταν δική του. Ωστόσο, δεν ήταν και ανόητος, δεν υποτιμούσε τον αντίπαλο.

Με τη βοήθεια του Σαρντάνη του λήσταρχου άρχισε να εκπονεί ένα σχέδιο δράσης για να επιτεθούν στους εχθρούς εκεί όπου τους συνέφερε πιο πολύ. Η Μάγισσα, φυσικά, ήταν παρούσα· το ίδιο και ο σαμάνος των ληστών, που ονομαζόταν Εμίλ και ήταν συνεπαρμένος από τις

καινούργιες του ανακαλύψεις σχετικά με τη φύση της μαγείας. Ο Ζορκολ'ζορκά'αβάθ και ο Σαρακμα'ό'οκ'ραθ, επίσης, δεν ήταν μακριά, αν και δεν μπορούσαν να καταλάβουν καλά τη λαλιά των ανθρώπων· ο Απελευθερωτής χρειαζόταν να τους εξηγή κάποια πράγματα στην αρχαία, εξωδιαστασιακή γλώσσα τους.

Ο Εμίλ, σε κάποια στιγμή, δήλωσε: «Μπορώ να στείλω ένα πουλί για να τους κατασκοπεύω συνεχώς.»

«Πουλί;» είπε η Μάγισσα, παραξενεμένη. «Πώς;»

«Μέσω του Κρυστάλλου, φυσικά.»

«Δεν είναι εφικτό.»

«Κι όμως, είναι. Το πρωί το ανακάλυψα. Τα ζώα έχουν κι αυτά κρυσταλλική δομή-»

«Και λοιπόν;» έκανε ανυπόμονα η Λορύν'σαρ, ενοχλημένη λιγάκι που αυτός ο σαμάνος είχε καταφέρει τόσο γρήγορα να ανακαλύψει κάτι το οποίο εκείνη δεν είχε καν διανοηθεί ως τώρα.

«Μπορούν να επηρεαστούν από την Πνοή του Κρυστάλλου-»

«Ποια 'Πνοή του Κρυστάλλου;»

«Τη μαγεία μας! Είναι σαν πνοή, δεν το καταλαβαίνεις;»

Η Λορύν'σαρ κούνησε το κεφάλι. «Όχι, δεν είναι σαν πνοή-»

«Είναι!» επέμεινε ο σαμάνος.

«Δεν είναι, για εμένα.»

«Για εμένα είναι,» είπε ο σαμάνος. «Και μπορώ να στείλω την πνοή σε άλλα πλάσματα. Σε ό,τι διακρίνω την κρυσταλλική δομή των όντων. Στέλνω την Πνοή του Κρυστάλλου σ'ένα πουλί και μπαίνω μέσα του – βλέπω μέσα από την κρυσταλλική του δομή, μέσα από τα μάτια του, ενώ πετάω μαζί του!»

Ο Καρνάδης ρώτησε: «Μας λες ότι μπορείς να ελέγχεις τα ζώα της Σεργήλης;»

«Όχι να τα ελέγχω, Απελευθερωτή· όχι ακριβώς. Θα ήταν πολύ δύσκολο να βάλω το ζώο να κάνει κάτι που φυσιολογικά δεν θα έκανε. Ίσως να το κατάφερνα, αλλά θα ήταν δύσκολο. Το καλύτερο είναι να συνεργαστώ μαζί του, δημιουργώντας επαφή ανάμεσα στην κρυσταλλική μου δομή και στη δική του.»

«Στείλε, λοιπόν, ένα πουλί,» του είπε ο Καρνάδης. «Δες πού βρίσκονται τώρα οι εχθροί μας.»

«Δε θα μπορώ να παρακολουθήσω άλλο τη συζήτησή σας εδώ, τότε,» τον προειδοποίησε ο σαμάνος. «Θα πρέπει να απομακρυνθώ και να μείνω εκεί, έχοντας το νου μου εστιασμένο στο πτηνό.»

«Δεν μας πειράζει αυτό. Κάνε το.»

Ο Εμίλ κατένευσε με μια κίνηση της κρυσταλλικής δομής του, και έφυγε από το κέντρο του σύδεντρου όπου είχαν συγκεντρωθεί γύρω από έναν χάρτη της περιοχής για να μιλήσουν.

Η Λορύν'σαρ τον ακολούθησε, περίεργη να δει τι ακριβώς θα έκανε. Και όταν το είδε, τρόμαξε και θύμωσε συγχρόνως, γιατί της φάνηκε να είναι κάτι πέρα από την κατανόησή της. Ο σαμάνος διαμόρφωνε ένα σύμβολο μέσα στην κρυσταλλική του δομή και μετά, βγάζοντας ένα παράξενο τιτίβισμα από τα χείλη του, έκανε ένα παρόμοιο σύμβολο να παρουσιαστεί μέσα στην κρυσταλλική δομή ενός πουλιού γαντζωμένου στα κλαδιά ενός δέντρου. Ήταν, ουσιαστικά, σαν το πουλί να άκουγε το τιτίβισμα του σαμάνου και να άλλαζε από *μόνο του*, οικειοθελώς, την κρυσταλλική του δομή – κάτι που η Λορύν'σαρ δεν μπορούσε να φανταστεί πώς ήταν δυνατόν να γίνει. Ύστερα απ' αυτό, τα δύο όμοια σύμβολα έμοιαζαν να φουντώνουν σαν φωτιές, και πάλλονταν συγχρονισμένα λες κι ανταποκρίνονταν στον ρυθμό μιας μουσικής που η Λορύν'σαρ αδυνατούσε ν'ακούσει.

Ο σαμάνος κάθισε οκλαδόν στη γη ενώ το σύμβολο εξακολουθούσε να γεμίζει το κέντρο της κρυσταλλικής δομής του, και το πουλί πέταξε από το κλαρί και έφυγε, χτυπώντας δυνατά και γρήγορα τις φτερούγες του.

Ο σαμάνος έμεινε ακίνητος για ώρα, και η Λορύν'σαρ είχε την εντύπωση πως το μυαλό του δεν βρισκόταν πια μέσα στο σώμα του.

Αναρωτιέμαι, σκέφτηκε, για πόσο μπορεί να βρίσκεται σ'αυτή την κατάσταση. Δεν τον κουράζει; Ακόμα και οι κρυσταλλωμένοι κουράζονταν. Δεν κοιμόνταν ακριβώς αλλά χρειαζόνταν να μείνουν κάποιες ώρες σε αδράνεια προκειμένου να αναπληρώσουν τις δυνάμεις τους. Σαν να ήταν κρύσταλλοι που αποφορτίζονταν και φορτίζονταν πάλι από μόνοι τους. Η κρυσταλλική συνεύρεση, πολλές φορές, συνέβαλε στην ταχύτητα της αναζωογόνησής τους, αν γινόταν με μέτρο. Αν γινόταν με υπερβολή, είχε το αντίθετο αποτέλεσμα.

Οι κρυσταλλωμένοι τούς επιτέθηκαν ενώ διέσχιζαν μια περιοχή ανάμεσα σε δύο λόφους, τριάντα χιλιόμετρα δυτικά από τις ράγες του σιδηρόδρομου. Τους όρμησαν κι από τις δύο πλαγιές ενώ ο *Σαρακμα'ό'οκ'ραθ* πεταγόταν μπροστά τους διαγράφοντας υπνωτικές σπείρες μέσα σε υπνωτικές σπείρες μέσα σε υπνωτικές σπείρες, με την ουρά του, παγιδεύοντας πολλούς μισθοφόρους και άπειρους μαχητές σε ψυχεδελικά όνειρα. Αυτοί που δεν παγιδεύτηκαν από το πελώριο φίδι τρόμαξαν τόσο από την εμφάνισή του που δεν ήταν καθόλου έτοιμοι για την έφοδο των κρυσταλλωμένων από δεξιά κι αριστερά.

Οι ακόλουθοι του Απελευθερωτή έπεσαν πάνω τους σαν μάλιστα θανάτου, πυροβολώντας πυροβολώντας πυροβολώντας καθώς πλησίαζαν, κι όταν βρέθηκαν κοντά τους άρχισαν να τους πετσοκόβουν με αγχέμαχα όπλα, σπαθιά και τσεκούρια και δόρατα, ενώ ο *Ζορκολ'ζορκά'αβάθ* παρουσιάστηκε μέσα από τη βλάστηση τσιμπώντας με το μακρύ κεντρί του, κλοτσώντας με τα πόδια του, και ο *Σαρακμα'ό'οκ'ραθ* δεν έμεινε ακίνητος για πολύ: επιτέθηκε με τα μεγάλα σαγόνια του, δαγκώνοντας ανθρώπους και ακρωτηριάζοντάς τους, κόβοντάς τους στα δύο. Η Μάγισσα άγγιζε τους εχθρούς και τους ακινητοποιούσε, ώστε οι σύμμαχοί της να τους σκοτώνουν πιο εύκολα.

Ο Σαρντάνης γελούσε σαν μανιακός. «Απελευθερωτή!» φώναξε. «Αυτό είναι το καλύτερο πλιάτσικο που έχω κάνει! Το καλύτερο!»

Κανένας από τους μισθοφόρους και τους άπειρους μαχητές δεν ξέφυγε. Οι κρυσταλλωμένοι τούς είχαν κλείσει όλους ανάμεσά τους. Τους περισσότερους τους σκότωσαν μέσα στον πανικό και στην έξαψη της μάχης· λίγους κατάφεραν να αιχμαλωτίσουν, για να τους μιλήσει αργότερα ο Απελευθερωτής για το ιερό δώρο του Κρυστάλλου και μετά ο *Ζορκολ'ζορκά'αβάθ* να τους μεταμορφώσει – αν είχαν το ψυχικό σθένος να μεταμορφωθούν αντί να γίνουν κομμάτια.

Τα οχήματα, τα όπλα, και τους εξοπλισμούς οι κρυσταλλωμένοι, φυσικά, τα πήραν για τον εαυτό τους. Θα τους χρειαζόνταν, τις ημέρες που θα έρχονταν. Το φουσάτο τους ήταν βέβαιο πως θα μεγάλωνε και θα μεγάλωνε και θα μεγάλωνε.

Στο τέλος, σκεφτόταν ο Καρνάδης, θα κυριεύσουμε τη Σεργήλη. Μπορούμε να το κάνουμε! Δεν είναι αδύνατο! Το οραματιζόταν: Ολόκληρη η

διάσταση να κατοικείται από κρυσταλλωμένα όντα. Ή να διοικείται από κρυσταλλωμένα όντα που κατώτερα, σάρκινα όντα τα υπηρετούσαν.

«Θα μπορούσαμε να κατακτήσουμε ολόκληρες πόλεις εδώ πέρα, Απελευθερωτή!» είπε ο Σαρντάνης. «Ύστερα από τόσους μαχητές που έστειλαν εναντίον μας θα είναι ουσιαστικά ανυπεράσπιστες!»

Στέκονταν στο κέντρο του καταυλισμού τους, κάτω από έναν κρημνό, ύστερα από τη μεταμόρφωση μερικών ακόμα κατώτερων ανθρώπων σε κρυσταλλωμένους. Ήταν νύχτα, κι ένας παγερός άνεμος σφύριζε τραντάζοντας τα γυμνά δέντρα και κάνοντας τα φύλλα των αειθαλών δέντρων να θροΐζουν άγρια.

Ο Καρνάδης αποκρίθηκε: «Όχι.»

«Γιατί;» ρώτησε ο Σαρντάνης.

Εκτός από τους δυο τους, η Μάγισσα και ο Ζορκολ'ζορκά'αβάθ βρίσκονταν κοντά, αλλά δεν μιλούσαν· άκουγαν μόνο, για την ώρα. Και ο δαίμονας με δυσκολία, γιατί αυτή η γλώσσα των ανθρώπων της Σεργήλης ήταν παράξενη για το εξωδιαστασιακό μυαλό του.

«Θέλω να πάμε νότια,» είπε ο Καρνάδης. «Προς τη Θακέρκοβ. Ένας από τους ψευδανθρώπους μας μου ανέφερε το μεσημέρι ότι μια συγκέντρωση γίνεται εκεί, κοντά στη μεγαλούπολη. Ένα ράλι.» Ψευδανθρώπους αποκαλούσε ο Απελευθερωτής τους κατασκόπους του: τους κρυσταλλωμένους που, φορώντας ζωντανές μάσκες, πήγαιναν μέσα σε πόλεις και χωριά παριστάνοντας τους ταξιδευτές ή τους εμπόρους αλλά έχοντας βασικό σκοπό να ακούνε φήμες, να μαθαίνουν νέα, να βλέπουν τοιχοκολλημένες αφίσες, και να παίρνουν εφημερίδες ή περιοδικά που έφταναν ως εδώ, στις περιοχές ανάμεσα στις μεγαλουπόλεις Άντχορκ και Θακέρκοβ.

«Τι μας ενδιαφέρει το ράλι;» είπε ο Σαρντάνης.

«Θα είναι μαζεμένος πολύς κόσμος εκεί, Σαρντάνη,» αποκρίθηκε ο Καρνάδης, «και θα έχουν και πολλά οχήματα. Τα οχήματα ποτέ δεν είναι άχρηστα. Επιπλέον, δεν βρισκόμαστε μακριά από τη Θακέρκοβ, και η Θακέρκοβ...» Σταμάτησε, σαν να σκεφτόταν.

«Τι;» ρώτησε η Λορύν'σαρ. «Τι συμβαίνει στη Θακέρκοβ;»

«Θα ήθελα να την επισκεφτώ ξανά, τώρα, ύστερα από... τόσο καιρό... και αλλαγές...»

«Τι εννοείς;»

«Η Θακέρκοβ είναι πατρίδα μου, Μάγισσα. Αναρωτιέμαι πώς θα ήταν αν τώρα βάδιζα στους δρόμους της, φορώντας μια ζωντανή μάσκα...»

Ο Ζορκολ'ζορκά'αβάθ, έχοντας καταλάβει περίπου τι έλεγαν, είπε στη δική του γλώσσα: «Στις μεγάλες πόλεις της Σεργήλης είναι που θα βρούμε τη Σιδηρά Δυναστεία, Απελευθερωτή.»

«Ναι,» του αποκρίθηκε ο Καρνάδης, στην ίδια γλώσσα. «Αν όντως υπάρχει ακόμα και δεν είναι μύθος, είναι πιθανό, Ζορκολ'ζορκά'αβάθ.»

Η Λορύν'σαρ και ο Σαρντάνης τούς κοίταζαν μην μπορώντας να καταλάβουν τίποτα από τα λόγια τους. Η Μάγισσα αναρωτιόταν αν θα ήταν κάποτε δυνατόν να κατασκευάσει ένα ξόρκι για την κατανόηση αυτής της μυστηριώδους γλώσσας. Κι επίσης – και πιο σημαντικό, νόμιζε – αν θα ήταν δυνατόν να φτιάξει ένα ξόρκι που μιμείτο τη δράση του κεντριού του δαίμονα. Ένα ξόρκι που θα έστελνε τον Κρύσταλλο μέσα σε έναν κατώτερο άνθρωπο για να τον μεταμορφώσει.

Έντεκα Προμηνύματα

Οι χορηγοί δεν θα άφηναν τους ραλίστες και τους συνοδηγούς τους να πάνε με τα πόδια στο χωριό του ράλι, απ' όπου θα ξεκινούσε ο αγώνας. Είχαν επιβατηγά οχήματα έτοιμα για τη μεταφορά τους.

Ένα μακρύ εξάτροχο ήταν σταματημένο μπροστά στον *Περίοικο*, και μάλλον από πολύ νωρίς. Τουλάχιστον, η Ελοντί από τότε που ξύπνησε – και δεν άργησε να ξυπνήσει – το είδε κάτω από το παράθυρό της. Ο οδηγός του στεκόταν έξω από το όχημα και, μ'ένα ποτήρι καφέ στο χέρι, μιλούσε με κάποιον άλλο.

Η Ελοντί έκανε ένα ντους, χωρίς βιασύνη. Βγήκε από το μπάνιο, ντύθηκε πρόχειρα, και κάλεσε τη Λούση μέσω του επικοινωνιακού διαύλου του δωματίου.

Εκείνη αμέσως απάντησε: «*Ναι;*»

«Είσαι ξύπνια σήμερα, ε;»

«*Περίμενες να με βρεις να κοιμάμαι την ημέρα του αγώνα;*»

«*Όχι,*» είπε η Ελοντί. «Είσαι έτοιμη;»

«*Σχεδόν.*»

«Όταν είσαι έτοιμη, έλα απ' το δωμάτιό μου.»

«*Εντάξει.*»

Η επικοινωνία τερματίστηκε, και η Ελοντί βάλθηκε να τελειώσει με το ντύσιμό της. Φορούσε, τώρα, γκριζα μάλλινη μπλούζα, μαύρο παντελόνι, μαλακά γκριζα παπούτσια, και λεπτή καφετιά ζώνη, από την οποία κρέμονταν ένα ζευγάρι γάντια χωρίς δάχτυλα κι ένα ζευγάρι σκούρα γυαλιά. Το κράνος της ήταν ριγμένο στο κρεβάτι. Τα βαμμένα κόκκινα μαλλιά της ήταν δεμένα κότσο πίσω από το κεφάλι της.

Η πόρτα χτύπησε.

«Ποιος είναι;»

«Εγώ,» είπε η Λούση.

Η Ελοντί τής άνοιξε και η συνοδηγός της μπήκε, ντυμένη με καφετί πέτσινο πανωφόρι, κουμπωμένο λοξά μπροστά της, σκούρο μπλε παντελόνι, και ψηλές μαύρες μαλακές μπότες. Τα μαύρα γυαλιά της κρέμονταν από μια τσέπη του πανωφοριού· το κράνος της το είχε παρα-

μάσχαλα· τα αδάχτυλα γάντια της τα φορούσε. Τα μακριά καστανά μαλλιά της ήταν πιασμένα προς τα πίσω με μια λεπτή καφετιά χτένα που με το ζόρι διακρινόταν επάνω τους. Από τον ώμο της κρεμόταν λοξά μια γκριζα, δερμάτινη τσάντα με κρόσσια κι έναν τίγρη κεντημένο επάνω.

«Είσαι νηφάλια, ξεκούραστη, και φρεσκοπλυμένη;» τη ρώτησε η Ελοντί.

Η Λούση χαμογέλασε. «Δε σου φαίνομαι νηφάλια, ξεκούραστη, και φρεσκοπλυμένη;»

Η Ελοντί ένευσε. Πράγματι, έτσι φαινόταν. «Πάμε να τσιμπήσουμε τίποτα;»

«Ναι.»

Η Ελοντί πήρε το κράνος της από το κρεβάτι και την τσάντα της από την κρεμάστρα, και έφυγαν.

Ο Ζορδάμης χτύπησε την πόρτα της. Η Καλλιόπη άνοιξε χαμογελώντας, αλλά εκείνος μπορούσε να διακρίνει κάτι το αβέβαιο στο χαμόγελό της.

«Είσαι έτοιμη;» τη ρώτησε, αν και του έμοιαζε έτοιμη. Ήταν ντυμένη για αγώνα ράλι. Φορούσε ακόμα και τα γάντια της, και είχε τα μαύρα μαλλιά της δεμένα κότσο. Τα σκούρα γυαλιά της κρέμονταν από το άνοιγμα του πουκαμίσου της, ανάμεσα στα στήθη της.

«Ναι,» αποκρίθηκε. «Φυσικά.»

«Μου φαίνεσαι αγχωμένη,» της είπε μπαίνοντας στο δωμάτιό της.

«Μη λες ανοησίες! Γιατί να είμαι αγχωμένη;»

Ο Ζορδάμης την κοίταξε από πάνω ως κάτω καθώς εκείνη έκλεινε την πόρτα.

«Εντάξει,» παραδέχτηκε η Καλλιόπη, αναστενάζοντας, «είμαι λιγάκι αγχωμένη. Αλλά είναι ανοησία από μέρους μου. Δεν υπάρχει κανένας πραγματικός λόγος, και το ξέρεις, όπως κι εγώ το ξέρω. Ακόμα και τη δοκιμασία σου πέρασα – αν και δεν έπρεπε να το είχες κάνει αυτό!»

Χτες το απόγευμα, είχαν βγει από τη Θακέρκοβ μέσα σ'ένα όχημα που ο Ζορδάμης είχε καταφέρει να βρει μέσω των διασυνδέσεών του με τη Σιδηρά Δυναστεία. Εκείνος καθόταν στο τιμόνι και η Καλλιόπη

καθόταν δίπλα, όπως παλιά, δείχνοντας ενθουσιασμένη. Όταν απομακρύνθηκε αρκετά από τη μεγαλούπολη, ο Ραλίστας αύξησε την ταχύτητά του πολύ, και μάλιστα πάνω σε δρόμους επικίνδυνους, στα δυτικά της δημοσιάς. Θέλοντας σ'ένα σημείο να δοκιμάσει την Καλλιόπη, έκανε πως ζαλίστηκε κι έχασε τον έλεγχο του οχήματος. Η Καλλιόπη αντέδρασε αμέσως, αρπάζοντας το τιμόνι κι απλώνοντας το πόδι της για να πατήσει το φρένο. Παρά τρίχα να κουτουλήσουν πάνω σ'ένα από τα οικήματα ενός χωριού. Αλλά δεν κουτούλησαν.

«Είσαι καλά;» τον ρώτησε η Καλλιόπη.

«Ωωωωχ,» έκανε ο Ζορδάμης αγγίζοντας το μέτωπό του με το ένα χέρι. «Το κεφάλι μου... Τα πάντα χορεύουν...»

Και η Καλλιόπη ανησύχησε. Ήταν ανέκαθεν καλός ηθοποιός, και μέσα στη Σιδηρά Δυναστεία είχε γίνει ακόμα καλύτερος. Οι άλλοι της οικογένειας τον αποκαλούσαν *ο Ζορδάμης με τα Πολλά Πρόσωπα*.

Η Καλλιόπη είπε: «Μεγάλη Αρτάλη! Τι έπαθες; Τι-;» Έκανε ν'ανοίξει το ντουλάπι της κονσόλας για να πάρει από μέσα ένα παγούρι νερό που είχαν μαζί τους, αλλά ο Ζορδάμης, γελώντας, την τσίμπησε στα πλευρά. Η Καλλιόπη αναπήδησε. Και καταλαβαίνοντας τι συνέβαινε, τον αγριοκοίταξε.

«Είσαι κάθαρμα!» του είπε.

«Κι εσύ συνοδηγός μου. Δεν έπρεπε να σε δοκιμάσω;»

«Κι αν κοπανούσαμε πάνω στο σπίτι αυτών των ανθρώπων;» γρύλισε η Καλλιόπη. «Είσαι τόσο τρελός όσο σε θυμάμαι!»

«Κι εσύ το ίδιο γρήγορη. Τα γεράματα δεν έχουν αμβλύνει τα αντανακλαστικά σου.»

«Γεράματα;» τον αγριοκοίταξε ξανά εκείνη.

Ο Ζορδάμης άνοιξε την πόρτα πλάι του και βγήκε από το ταλαιπωρημένο τετράκυκλο που ήταν μεν γρήγορο αλλά όχι και για αγώνες δρόμου κανονικά.

Η Καλλιόπη τον ακολούθησε έξω, βγαίνοντας από την άλλη πόρτα. «Είμαι μικρότερη από εσένα,» του θύμισε, «και δεν έχω ακόμα ξεχάσει να οδηγώ!»

Ο Ζορδάμης, όμως, κοίταζε τώρα μέσα στο χωριό.

«Τι είναι;» Η Καλλιόπη, κάνοντας τον γύρο του οχήματος, ήρθε να σταθεί πλάι του.

«Δες πώς είναι αυτό το μέρος. Σαν εγκαταλειμμένο. Σαν... σαν νάχει δεχτεί επίθεση και νάχει εγκαταλειφθεί.»

«Πράγματι,» παρατήρησε η Καλλιόπη.

Το μικρό χωριό ήταν ήσυχο. Ψυχή δεν φαινόταν στους δρόμους ή στην κεντρική του πλατεία. Μονάχα μερικά πουλιά φτεροκοπούσαν, παλεύοντας μέσα στις λάσπες για κάποιο φαγητό. Στη γη ήταν ριγμένα διάφορα πράγματα που ο Ζορδάμης θα μπορούσε να χαρακτηρίσει μονάχα *θραύσματα από μάχη*. Του έκανε εντύπωση αυτό. Γιατί κάποιος να επιτεθεί σ'ένα τόσο μικρό χωριό βόρεια της Θακέρκοβ;

Βάδισε για λίγο ανάμεσα στα χαμηλά οικήματα, τραβώντας το πιστόλι μέσα από το πανωφόρι του, και η Καλλιόπη τον ακολούθησε, ρωτώντας σιγανά: «Πού πάμε;»

«Πουθενά,» αποκρίθηκε εκείνος.

«Κουνάμε τα πόδια μας, πάντως...»

«Αυτό δεν είναι πάντα ένδειξη κίνησης.»

Ο Ζορδάμης δεν έβλεπε κανέναν άνθρωπο στο χωριό. Τα οικήματα ήταν, δίχως καμία αμφιβολία, εγκαταλειμμένα. Και στη γη τώρα είδε και πιο έκδηλα σημάδια από μάχη. Είδε λεκέδες από αίμα, είδε κάλυκες να κατρακυλάνε σπρωγμένοι από το φύσημα του ανέμου. Είδε το πτώμα ενός μικρού παιδιού πλάι σε μια μάντρα.

«Πάμε να φύγουμε,» είπε. Και η Καλλιόπη, σιωπηλή τώρα, δεν έφερε την παραμικρή αντίρρηση.

Βγήκαν απ'το χωριό, μπήκαν στο όχημά τους, κι απομακρύνθηκαν.

«Ληστές;» είπε η Καλλιόπη.

«Μπορεί,» αποκρίθηκε ο Ζορδάμης. «Μάλλον. Αν και... τι περίμεναν να βρουν σ'ένα τόσο μικρό χωριό; Ένα τέτοιο μέρος πιο καλά να το απειλείς και να συλλέγεις φόρο – τρόφιμα, πιθανώς – παρά να του επιτεθείς. Τέλος πάντων. Δεν είναι δική μας δουλειά.»

Και είχε αυξήσει ξανά την ταχύτητά του, συνεχίζοντας να προετοιμάζει την Καλλιόπη για το αυριανό ράλι.

Το ράλι που η μέρα του, τώρα, είχε έρθει. Και η Καλλιόπη έμοιαζε στον Ζορδάμη πολύ πιο αγχωμένη από χτες το απόγευμα.

«Ακριβώς,» της είπε. «Ακόμα και τη δοκιμασία μου πέρασες. Δεν υπάρχει λόγος ν'ανησυχείς. Αν πάλι δεν είσαι σίγουρη και θέλεις να–»

«Όχι,» τον διέκοψε. «Θα είμαι συνοδηγός σου σ' αυτό το ράλι. Σ' το είπα. Απλά έχω καιρό να συμμετάσχω σε αγώνα δρόμου και... έχω ξεσυνηθίσει, υποθέτω. Πάμε να τσιμπήσουμε τίποτα προτού ξεκινήσουμε;»

«Ναι,» αποκρίθηκε ο Ζορδάμης. «Πάμε.»

«Δεν τον πειράζει τον Βινάρη, έτσι; Σίγουρα;»

Ο Ζορδάμης χαμογέλασε. «Μην ανησυχείς για τον Βινάρη. Για πλάκα είχε έρθει. Αυτός και η Κλεισμένη θα είναι στο χωριό του ράλι πριν από εμάς. Ίσως να τους συναντήσουμε προτού ξεκινήσει ο αγώνας.»

Η Καλλιόπη γέλασε. «Μα τους θεούς! μιλάς γι' αυτή τη γάτα σαν νάναι άνθρωπος.»

«Δεν είναι μια συνηθισμένη γάτα.»

«Τι το ασυνήθιστο έχει;»

«Τη βρήκα κλεισμένη μέσα σ' ένα μπαούλο, στην Άντχορκ.»

Η Καλλιόπη γέλασε ξανά. «Άσε τις σαχλαμάρες και πάμε να φάμε! Μπορεί νάσαι πενήντα χρονών άντρας, αλλά δεν έχεις μεγαλώσει και τόσο από τότε που σε θυμάμαι – και τότε φερόσουν σαν να ήσουν είκοσι χρόνια μικρότερος!»

Καθμένη Κλεισμένη, σκέφτηκε ο Ζορδάμης. Ποτέ κανένας δεν πρόκειται να πιστέψει την ιστορία σου, αν κάποτε γράψω τα απομνημονεύματά μου.

Ο Μπαλαντέρ της Λόρκης ξύπνησε από έναν εφιάλτη, και ήταν χαράματα. Το γκρίζο φως της αυγής έμπαινε ανάμεσα από τις κουρτίνες του παραθύρου του δωματίου του στον *Καλοδεχούμενο*.

Στον ύπνο του είχε δει ότι στεκόταν επάνω σ' έναν χάρτινο χάρτη ενώ ήταν μικρός σαν ξύλινο πιόνι. Το περιβάλλον γύρω του έμοιαζε φυσικό, μα εκείνος το καταλάβαινε ότι δεν ήταν παρά ένας χάρτης με μερικά όρθια χάρτινα σημεία – δέντρα, μικρούς λόφους, οικήματα. Αλλά το πιο βασικό στοιχείο του χάρτη ήταν ένας μεγάλος κυκλικός δρόμος στρωμένος με κλειστά τραπουλόχαρτα. Ο Μπαλαντέρ πλησίασε τον δρόμο και είδε οχήματα να περνάνε τρέχοντας. Είδε, μετά, ένα από τα τραπουλόχαρτα να σηκώνεται και να τον αντικρίζει.

Το αναγνώριζε. Ήταν ο Απρόσωπος Ληστής – ένα από τα εξέχοντα φύλλα της Τράπουλας της Πανούργου Κυράς. Το χαρτί είχε επάνω του

ζωγραφισμένο κάποιον με καραμπίνα στα χέρια ο οποίος φορούσε κάπα με κουκούλα που έκρυβε το πρόσωπό του στο σκοτάδι της. Ο Απρόσωπος Ληστής τώρα κατέβασε την κουκούλα του με το ένα χέρι, αλλά πάλι πρόσωπο δεν είχε! Η όψη του ήταν θολή σαν κρυμμένη πίσω από κρύσταλλο.

«Λάθος φύλλο!» γέλασε ο Απρόσωπος Ληστής, και στρέφοντας την καραμπίνα του προς τον Μπαλαντέρ της Λόρκης πυροβόλησε.

Ο Μπαλαντέρ τινάχτηκε πέρα ενώ ο χάρτης ολόγυρά του άρπαζε φωτιά. Τα τραπουλόχαρτα καίγονταν. Ουρλιαχτά αντηχούσαν. Τροχοί οχημάτων γρύλιζαν. Μέταλλα συγκρούονταν, τζάμια έσπαγαν.

Ο Μπαλαντέρ της Λόρκης ανασηκώθηκε και είδε, πίσω από τις φλόγες και τους καπνούς, ότι κι άλλα τραπουλόχαρτα είχαν ορθωθεί από τον δρόμο, και ήταν όλα ο Απρόσωπος Ληστής.

Αδύνατον! Μονάχα ένας Απρόσωπος Ληστής υπήρχε στην Τράπουλα της Πανούργου Κυράς.

Αυτό ήταν *αφύσικο*.

Ο Μπαλαντέρ της Λόρκης τρομοκρατήθηκε τόσο που ξύπνησε στιγμιαία. Χωρίς να φωνάξει. Τα μάτια του άνοιξαν, ατενίζοντας το ταβάνι πάνω από το κρεβάτι.

Τώρα σηκώθηκε, με προσοχή, για να μην ξυπνήσει τη Χρυσόχαρη που κοιμόταν πλάι του. Η οποία ήθελε, χτες βράδυ, να πλαγιάσουν μαζί για μια ακόμα φορά – αλλά μια ακόμα φορά *και μόνο*, του είχε τονίσει: όχι τίποτα περισσότερο. Ο Αργύριος δεν είχε διαφωνήσει. Την έβρισκε συμπαθητική. Κι επιπλέον, επειδή η Χρυσόχαρη ήταν ξαδέλφη της Ελοντί Αλλόγνωνμης, πίστευε ότι ίσως να τον βοηθούσε να λύσει το αίνιγμά της. Να τον βοηθούσε χωρίς η ίδια να το καταλάβαινε ότι τον είχε βοηθήσει. Την προηγούμενη φορά που είχε κοιμηθεί μαζί της είχε δει εκείνο το όνειρο με την παράξενη μπαλαντέρ – την Ελοντί ως μπαλαντέρ.

Κι απόψε... Τι όνειρο ήταν αυτό που είχε δει απόψε;

Ο Αργύριος πήρε ένα διπλωμένο χαρτί από τον σάκο του και το ξεδίπλωσε. Ήταν ο χάρτης της διαδρομής του ράλι. Τον διένεμαν δωρεάν οι χορηγοί, χτες το απόγευμα. Ο Αργύριος δεν είχε αμφιβολία ότι αυτός ήταν ο χάρτης που είχε δει και στο όνειρό του. Αλλά δεν μπορούσε να

είναι βέβαιος πού βρισκόταν εκείνος, ως πiónι, όταν ο Απρόσωπος Ληστής είχε παρουσιαστεί...

Πήρε την Τράπουλα της Πανούργου Κυράς από τον σάκο του, την ανακάτεψε επιδέξια μέσα στα χέρια του, κι άρχισε να τραβά φύλλα, απλώνοντάς τα στο πάτωμα του δωματίου έτσι ώστε να σχηματίζουν, με όσο το δυνατόν περισσότερη ακρίβεια, τη διαδρομή που έδειχνε ο χάρτης. Θα τα άπλωνε πάνω στον ίδιο τον χάρτη αν μπορούσε, αλλά δεν γινόταν· ήταν πολύ μικρός για να απλώσεις τραπουλόχαρτα επάνω του.

Όταν ο Αργύριος είχε τελειώσει με το άπλωμα των κλειστών φύλλων, άρχισε να τα ανοίγει, το ένα μετά το άλλο, ξεκινώντας από την αρχή της διαδρομής, όπως θα ξεκινούσαν και τα αγωνιστικά οχήματα. Τα μάτια του απορροφούσαν τις μυστηριακές πληροφορίες που του αποκάλυπτε κάθε χαρτί, αν και πολλές φορές ήταν τόσο μυστηριακές που ακόμα και το δικό του μυαλό αδυνατούσε να τις αποκωδικοποιήσει.

Σ'ένα σημείο, ο Απρόσωπος Ληστής παρουσιάστηκε.

Εδώ... σκέφτηκε ο Μπαλαντέρ της Λόρκης. Ναι, εδώ πρέπει να ήταν... Και συνέχισε ν'ανοίγει τα κλειστά φύλλα.

Όταν είχε ανοίξει όσα ήταν απλωμένα στο πάτωμα – και δεν ήταν απλωμένα εκεί όλα τα χαρτιά της τράπουλας – τα κοίταξε πάλι από την αρχή, γονατισμένος στο ένα γόνατο, ημίγυμνος στο πρώτο φως της ημέρας.

«Τι κάνεις εκεί;» άκουσε τη φωνή της Χρυσόχαρης από δίπλα. «Τι είναι αυτά στο πάτωμα;»

«Τραπουλόχαρτα,» της αποκρίθηκε κοιτάζοντάς την με τις άκριες των ματιών του καθώς ήταν ανασηκωμένη πάνω στο κρεβάτι, στηριζόμενη στον αγκώνα. «Ένα παιχνίδι.»

«Τι παιχνίδι;»

«Ένα πολύ επικίνδυνο παιχνίδι.»

Η Χρυσόχαρη μούγκρισε, ξαπλώνοντας πάλι. «Με κοροϊδεύεις; Τι ώρα είναι;» Κοίταξε το ρολόι που δεν είχε βγάλει απ'τον καρπό της. «Θεοί! Τέτοια ώρα σηκώθηκες για να παίξεις παιχνίδι με τραπουλόχαρτα; Σοβαρολογείς;»

«Είδα ένα παράξενο όνειρο,» εξήγησε ο Αργύριος και, μη νομίζοντας ότι μπορούσε να αντλήσει άλλες πληροφορίες από τα χαρτιά στο πάτωμα, τα μάζεψε με μια γρήγορη κίνηση και τα ανακάτεψε πάλι μέσα στην τράπουλα.

Η Χρυσόχαρη γέλασε. «Τι περίεργος άνθρωπος που είσαι! Ευτυχώς που δεν σε παντρεύομαι. Το κάνεις συχνά αυτό;»

«Ανάλογα.» Ο Αργύριος σηκώθηκε όρθιος. Άρχισε να ντύνεται.

Η Χρυσόχαρη συνοφρυώθηκε, ακόμα ξαπλωμένη. «Πού πας;»

«Μια βόλτα. Μείνε εδώ. Κοιμήσου όσο θέλεις.»

Άπλωσε το χέρι της προς το μέρος του. «Έλα!» είπε χαμογελώντας. «Δε μιλούσα σοβαρά. Δεν είμαι θυμωμένη. Έλα, ξάπλωσε μαζί μου.»

«Όχι,» είπε ο Αργύριος, «δεν είναι αυτό. Πρέπει να πάω κάπου.»

«Τέτοια ώρα; Πού;»

«Μια βόλτα.»

Η Χρυσόχαρη αναστέναξε. Γύρισε απ'την άλλη. «Όπως νομίζεις.»

Ο Αργύριος τελείωσε με το ντύσιμό του και πήρε τον σάκο του στον ώμο. «Μπορεί να μην επιστρέψω,» της είπε, κι έριξε το κλειδί του δωματίου πάνω στο κρεβάτι.

«Τι;» Η Χρυσόχαρη γύρισε ξανά. «Δεν καταλαβαίνω! Έκανα εγώ κάτι;»

«Όχι,» της είπε ο Αργύριος. «Δεν έκανες τίποτα. Πρέπει όμως να φύγω. Ίσως να ξανασυναντηθούμε, Χρυσόχαρη.»

Εκείνη τον κοίταζε παραξενεμένη καθώς ο Μπαλαντέρ της Λόρκης άνοιγε την πόρτα του δωματίου και έβγαινε, κλείνοντας μαλακά πίσω του.

Μόνη μέσα στο δωμάτιο, ανασηκωμένη πάνω στο κρεβάτι, η Χρυσόχαρη μουρμούρισε: «Τι θέλω κι ασχολούμαι με άντρες; Τρελοί, όλοι τους!» Ξάπλωσε πάλι, τραβώντας την κουβέρτα πάνω απ'το κεφάλι της. Δε θα τον άφηνε να της χαλάσει και τον ύπνο!

Ο Μπαλαντέρ της Λόρκης, εν τω μεταξύ, είχε κατεβεί στην τραπεζαρία του πανδοχείου και τώρα πλησίαζε τον πανδοχέα ο οποίος, προφανώς, σηκωνόταν νωρίς. Η αίθουσα, επίσης, δεν ήταν καθόλου άδεια: είχε κάποιους πελάτες που έτρωγαν ή έπιναν ή απλά κάθονταν, παρά την πολύ πρωινή ώρα.

«Να σε ρωτήσω κάτι;» είπε ο Αργύριος στον πανδοχέα.

«Τι είναι;»

«Χρειάζομαι ένα όχημα. Να νοικιάσω ένα όχημα για σήμερα. Ξέρεις πού μπορώ να βρω;» Το άλογό του, ο Ανεμοπόδης, αμφέβαλλε ότι θα μπορούσε να τον πάει εγκαίρως εκεί όπου ήθελε. Η απόσταση ήταν μεγάλη για ένα γέρικο άλογο – ακόμα και για το άλογο του Μπαλαντέρ της Λόρκης – αλλά όχι και για ένα μηχανοκίνητο όχημα.

«Μένεις στη Θακέρκοβ; Ταξιδιώτης δεν είσαι;» είπε ο πανδοχέας.

«Ταξιδιώτης είμαι.»

«Τότε, φίλε μου, δύσκολο να σου νοικιάσει κανένας όχημα. Δεν εμπιστεύονται τους περαστικούς – μπορεί να το πάρεις εσύ και να φύγεις και να μην ξαναγυρίσεις ποτέ. Αν όμως θες ν'αγοράσεις κάποιο όχημα, τότε αλλάζει το θέμα.»

«Δεν ξέρω αν έχω αρκετά λεφτά μαζί μου για ν'αγοράσω όχημα...» είπε ο Αργύριος. «Μάλλον όχι.»

«Τι όχημα θες; Σε πειράζει αν είναι παλιό; Αν είναι μεταχειρισμένο;» Ο πανδοχέας τον κοίταζε με το ένα μάτι μισόκλειστο.

«Καθόλου δεν με πειράζει.»

«Τι όχημα, λοιπόν; Τετράκυκλο; Κάτι πιο μεγάλο;»

«Μ'ένα δίκυκλο θα έκανα τη δουλειά μου, άνετα.»

«Δίκυκλο, ε; Θα μπορούσα εγώ να σου πουλήσω ένα δίκυκλο. Αλλά δεν είναι καθόλου καλό, σε προειδοποιώ. Είναι ένα παλιό εργαλείο που τρώει περισσότερη ενέργεια απ'ό,τι θα έπρεπε και δεν τρέχει όσο θα έπρεπε.»

«Πόσο το πουλάς;»

«Εκατό-πενήντα ήλιους έχεις;»

Πλάκα μού κάνεις; «Μέχρι πενήντα ήλιους μπορώ να σου δώσω. Δεν έχω περισσότερους.»

Ο πανδοχέας αναστέναξε. «Με ζορίζεις, φίλε μου. Αλλά επειδή δεν το πολυθέλω πια εδώ το παλιοεργαλείο της Λόρκης.... Τέλος πάντων, εντάξει. Πενήντα ήλιοι. Αλλά πες μου: υπάρχει περίπτωση να μου το επιστρέψεις;»

«Φυσικά, αν θέλεις. Σε καμια μέρα, υπολογίζω.»

«Λοιπόν,» του είπε ο πανδοχέας. «Αν μου το επιστρέψεις, θα σου δώσω πίσω τριάντα ήλιους. Καλώς;»

«Σαράντα,» παζάρεψε ο Μπαλαντέρ.

«Καλώς, σαράντα. Αλλά να μην έχει ζημιές. Αν έχει ζημιές, τριάντα. Γιατί, είναι που είναι χαλιά. Καταλαβαίνεις.»

«Σύμφωνοι.»

Μετά από λίγο, ο Μπαλαντέρ της Λόρκης, έχοντας αφήσει τον Ανεμοπόδη στον στάβλο του πανδοχείου, έφυγε από τον *Καλοδεχούμενο* καβάλα σ'ένα παλιό δίκυκλο που έτριζε και μούγκριζε από κάτω του απειλώντας να εκπνεύσει και να τον σκοτώσει κι εκείνον μαζί.

Ο Αργύριος το οδήγησε έξω από τις Μάντρες, έξω από τη Θακέρκοβ, και δίπλα από το χωριό του ράλι, όπου υπήρχε αρκετή κίνηση μέσα στο πρωινό. Επιταχύνοντας, έστριψε νότια και έπιασε τη μεγάλη λιθόστρωτη δημοσιά. Την ακολούθησε προς τα δυτικά, έχοντας συνεχώς κατά νου τον προορισμό του, ο οποίος δεν ήταν κοντά στη δημοσιά. Σ'ένα σημείο ο Αργύριος θα έπρεπε να βγει από τον μεγάλο δρόμο και να κατευθυνθεί βόρεια, να μπει στην ύπαιθρο, και να διασχίσει αβέβαια εδάφη. Και θα έπρεπε, συγχρόνως, να είναι προσεχτικός – πολύ προσεχτικός – γιατί κάπου εκεί, ήταν βέβαιος, караδοκούσε ο Απρόσωπος Ληστής.

Δώδεκα Ο Απρόσωπος Ληστής

Τα δεκάξι αγωνιστικά οχήματα του Ράλι Δυτικής Θακέρκοβ βρίσκονταν στην αφετηρία του αγώνα, κοντά στο πρόχειρο χωριό έξω από τη μεγαλούπολη, στην αρχή ενός επαρχιακού χωματόδρομου. Δυνατή μουσική αντηχούσε από τα πελώρια ηχεία που το καθένα ήταν ψηλότερο και πλατύτερο από έναν άνθρωπο. Κόσμος ήταν συγκεντρωμένος γύρω από την αφετηρία, παρακολουθώντας, κρατώντας πανό, τραβώντας φωτογραφίες ή αποθηκεύοντας κινούμενες εικόνες με μηχανικούς οφθαλμούς. Δύο γρυποκαβαλάρηδες πετούσαν στον ουρανό μ'ένα τεράστιο πανό να κρέμεται ανάμεσά τους το οποίο έγραφε με μεγάλα κόκκινα γράμματα: 32^ο ΡΑΛΙ ΔΥΤΙΚΗΣ ΘΑΚΕΡΚΟΒ.

Η Χρυσόχαρη βρισκόταν μέσα στο πλήθος, τραβώντας φωτογραφίες με τη μικρή φωτογραφική μηχανή της. Μπορούσε να δει άνετα το όχημα της Ελοντί, τον *Γρύπα των Δρόμων*, από εδώ όπου στεκόταν. Αισθανόταν έναν κάποιο ενθουσιασμό για την έναρξη του αγώνα, τον οποίο σίγουρα της μετέδιδε ο υπόλοιπος κόσμος. Αλλά, συγχρόνως, αναρωτιόταν πού να είχε πάει ο Αργύριος. Τι τον είχε πιάσει; Ήταν λες και κάτι τον είχε τσιμπήσει μες στην αυγή! Είχε αποφασίσει να φύγει πάνω πού θα άρχιζε το ράλι. Γιατί; Ή μήπως ήταν κάπου εδώ αλλά ήθελε να την αποφύγει; *Γιατί;* Τι μπορεί εκείνη να είχε κάνει, ώστε να θέλει να την αποφύγει;

Ο Βινάρης βρισκόταν επίσης ανάμεσα στον πλήθος, βαστώντας έναν μηχανικό οφθαλμό πάνω από τον ώμο του και αποθηκεύοντας την κίνηση και τους ήχους. Δεν τον ενοχλούσε καθόλου που η Καλλιόπη είχε πάρει τη θέση του ως συνοδηγός του Ζορδάμη· ο Ζορδάμης τού είχε πει σε πόσα ράλι είχαν τρέξει μαζί οι δυο τους, παλιά. Δε θα ήταν δίκαιο να της αρνηθεί τώρα. Επιπλέον, ο Βινάρης την έβρισκε συμπαθητική. Το μόνο πρόβλημα, αυτή τη στιγμή, φαινόταν να είναι ότι είχε χάσει την Κλεισμένη εδώ και κάποια ώρα μέσα στον κόσμο του χωριού του ράλι. Πού μπορεί να είχε εξαφανιστεί η παράξενη γάτα; Σε άλλη διάσταση; Ο Βινάρης ήλπιζε να εμφανιζόταν σύντομα, γιατί ο Ζορδάμης θα τσαντιζόταν αλλιώς. Ήταν η αγαπημένη του γάτα. Αναμφίβολα.

Μια γυναίκα, κατάμαυρη στο δέρμα και κοκκινομάλλα, με μακριά μαλλιά που κυμάτιζαν εντυπωσιακά στον χειμερινό αέρα, στεκόταν σε μια εξέδρα πλάι στην αφετηρία. Στο χέρι της κρατούσε μια σημαία που έμοιαζε μικρή και ασήμαντη σε σύγκριση με τα μαλλιά της. Αυτή, όμως, ήταν η σημαία της έναρξης του αγώνα.

Και τώρα κατέβηκε.

Ξεκινάμε!

Τα δεκάξι αγωνιστικά οχήματα έφυγαν από τις θέσεις τους μέσα σε σύννεφα καπνού, γρυλίσματα μηχανών, και τριξίματα τροχών.

Το πλήθος κραύγαζε και φωτογράφιζε.

Η Ελοντί, μέσα στον *Γρύπα των Δρόμων*, κρατούσε το τιμόνι σταθερά στα γαντοφορεμένα χέρια της ενώ πίεζε το πόδι της στο πετάλι της επιτάχυνσης. Η Λούση, καθισμένη πλάι της, ήταν ήρεμη και παρατηρητική πίσω από τα σκούρα γυαλιά της. Μπροστά της κρατούσε τον χάρτη της διαδρομής του αγώνα, μα δεν κοίταζε αυτόν τώρα· κοίταζε έξω από τα παράθυρα.

Ο *Γρύπας των Δρόμων* προσπέρασε δύο άλλα αγωνιστικά οχήματα κι ένα τρίτο. Η Ελοντί αισθανόταν τον εαυτό της χαλαρό, αισθανόταν να επεκτείνεται για να αγγίξει το όχημά της, να ενωθεί μαζί του, να γίνει ένα με αυτό. Ήταν λες και τα νεύρα της να είχαν δεθεί με τα νεύρα του *Γρύπα των Δρόμων* – αν ένα μηχανήμα μπορούσε ποτέ να έχει νεύρα. Και η Ελοντί νόμιζε τώρα ότι ακολουθούσε τη ροή ενός ποταμού, καθώς οδηγούσε πάνω στον χωματόδρομο. Τα πάντα κυλούσαν φυσικά: τόσο, τόσο φυσικά...

Το εξάτροχο όχημα του Καθάριου Μονοβάτη – το ίδιο στενόμακρο τροχοφόρο με το οποίο είχε νικήσει στο Πρώτο Πανδιαστασιακό Ράλι Σεργήλης – προσπέρασε ξαφνικά την Ελοντί, κι απομακρύνθηκε. Ο ποταμός της δεν ταραχτήκε στο ελάχιστο, όμως· όλα εξακολουθούσαν να ρέουν φυσικά για εκείνη.

Και τώρα πλησίαζε το όχημα του Ζορδάμη, ο οποίος δεν ήταν πολύ πιο μπροστά της και βρισκόταν κι αυτός πίσω από τον Μονοβάτη.

Η Ελοντί απέφυγε έναν σωρό από παλιούς τροχούς (που οι διοργανωτές του ράλι είχαν, προφανώς, βάλει επίτηδες μες στη μέση του δρόμου) και κυνήγησε τον Ζορδάμη. Είχε αρχίσει πια να ξεχνά το σώμα

της. Δεν είχε σώμα. Η Ελοντί ήταν το όχημά της, και το όχημά της ήταν η Ελοντί.

Πλημμυριζόταν από την Αίσθηση. Νόμιζε ότι μπορούσε να κάνει οτιδήποτε. Κι αυτό δεν ήταν απάτη του μυαλού της. Είχε ανακαλύψει πως, ως Ιερομύστης της Σεργήλης, τώρα μπορούσε, όντως, να κάνει πολλά, αν όχι οτιδήποτε. Κάποτε είχε θεραπεύσει τον εαυτό της από ένα δηλητήριο που την είχε μολύνει...

Αυτή τη στιγμή ήθελε μόνο μια ευκαιρία – μια μικρή ευκαιρία – για να φτάσει πλάι στον Ζορδάμη. Και η ευκαιρία παρουσιάστηκε, σαν η ίδια η Σεργήλη να ανταποκρίθηκε στην επιθυμία της Ελοντί. Ο Ζορδάμης έκοψε για λίγο ταχύτητα καθώς ένα πυκνό σύννεφο σκόνης είχε σηκωθεί, ίσως από τους έξι τροχούς του Μονοβάτη, ίσως από τον χειμερινό άνεμο. Αλλά αυτό ήταν αρκετό ώστε η Ελοντί να τον προλάβει, περνώντας με άνεση μέσα από το σύννεφο, ακολουθώντας τη ροή του ποταμού της, όχι τα μάτια της.

Βρισκόταν τώρα δίπλα στον Ζορδάμη, και μονάχα ο Μονοβάτης φαινόταν μπροστά τους, καθώς κι ένας άλλος λίγο πιο πέρα από τον Μονοβάτη. Ποιος ήταν αυτός; Η Ελοντί δεν μπορούσε νάναι βέβαιη.

Η Λούση είπε: «Πρόσεχε εδώ. Είναι όλο στροφές.»

Και πράγματι, ήταν. Η Ελοντί και ο Ζορδάμης έκαναν συνεχόμενα ζικ-ζακ, πλάι-πλάι, τρέχοντας πάνω στον χωματόδρομο. Οι τροχοί τους γρύλιζαν, τινάζοντας πέτρες προς κάθε κατεύθυνση.

Μετά απ' αυτό το σημείο, όμως, ο δρόμος έγινε σαφώς πιο ομαλός, και οι ραλίστες πέρασαν δίπλα από μια κατοικημένη περιοχή: ένα χωριό, που οι κάτοικοί του είχαν συγκεντρωθεί για να δουν τα αγωνιστικά οχήματα. Κρατούσαν πανό, σφύριζαν, κουνούσαν σημαίες, φώναζαν, πηδούσαν πάνω-κάτω. Μια γυναίκα έβγαλε, παρά το κρύο, τη μπλούζα της, ανεμίζοντάς την πάνω απ' το κεφάλι ενώ τα λυτά πορφυρόδερμα στήθη της χόρευαν ξέφρενα.

Οι ραλίστες γρήγορα άφησαν το χωριό πίσω τους, συνεχίζοντας τον αγώνα.

Μέσα στο όχημα του Ζορδάμη, τον *Χρυσό Κεραυνό*, η Καλλιόπη, καθισμένη πλάι στον Ραλίστα, είπε: «Η Ελοντί. Σαν τον παλιό, κακό καιρό...»

Ο Ζορδάμης χαμογέλασε. «Κι έχει γίνει καλύτερη από τότε,» αποκρίθηκε, προσπαθώντας να την αφήσει πίσω του και βρίσκοντάς το δύσκολο. Οι ελιγμοί της ήταν άψογοι· δεν έχανε ούτε εκατοστό δρόμου σε σχέση μ'εκείνον. Δεν έπρεπε να της είχα δείξει ποτέ αγωνιστικά οχήματα και ράλι, σκέφτηκε. *Μ'έχει ξεπεράσει.*

Και ο Μονοβάτης απομακρύνεται όσο εμείς μονομαχούμε μέσα στη σκόνη του, παρατήρησε. Το εξάτροχο του Καθάριου τού έμοιαζε νάναι λιγάκι πιο μακριά από πριν. Του έμοιαζε να πλησιάζει το όχημα που ήταν ακόμα πιο μπροστά: αυτό της Τζίνας Μιλχέρνεφ, η οποία, τα τελευταία χρόνια, είχε επίσης γίνει πολύ καλύτερη απ'ό,τι τη θυμόταν ο Ζορδάμης. Αν ήταν έτσι στο Πρώτο Πανδιαστασιακό Ράλι, θα ήταν πραγματικός κίνδυνος τότε...

«Αν νικήσει πάλι ο καταραμένος ο Μονοβάτης, θα του κόψω τ'αφτιά,» είπε ο Ζορδάμης.

«Εξακολουθεί να νικάει σε αρκετούς αγώνες, απ'ό,τι διαβάζω και ακούω,» είπε η Καλλιόπη.

«Ναι, αλλά όχι και σ'αυτόν.»

«Πρόσεχε την Ελοντί.»

«Την προσέχω. Όμως μάλλον θα έπρεπε να κάνουμε κάτι καλύτερο.»

«Τι εννοείς;»

Ο Ζορδάμης ύψωσε τα δάχτυλα του αριστερού του χεριού μπροστά από το παράθυρο πλάι του, σχηματίζοντας ένα σύμβολο το οποίο μιλούσε καθαρά. Και περιμένοντας απάντηση από το διπλανό όχημα.

Μέσα στον *Γρύπα των Δρόμων*, η Λούση είδε τα δάχτυλα του Ζορδάμη πολύ πριν από την Ελοντί.

«Ο φίλος μας ο Ζορδάμης προτείνει προσωρινή συμμαχία προσπέρασης,» είπε η Λούση.

«Σοβαρολογείς;» Η Ελοντί δεν πήρε τα μάτια της από τον δρόμο. Γνώριζε πως *προσωρινή συμμαχία προσπέρασης*, στην αργκό των ραλιστών, σήμαινε συνεργασία δύο οδηγών μέχρι να προσπεράσουν αυτόν που βρισκόταν αμέσως μπροστά τους, ο οποίος ήταν συνήθως πιο επικίνδυνος από εκείνους.

«Ναι,» αποκρίθηκε η Λούση. «Τι να του απαντήσω; Το δάχτυλο της Λόρκης;»

Η Ελοντί μειδίασε μέσα από το κράνος της. «Τι προτείνεις εσύ, Λούση;»

«Δε νομίζω ότι θα προλάβουμε τον Μονοβάτη αν δεν συνεργαστούμε.»

«Το ίδιο πιστεύω κι εγώ.»

Η Λούση έκανε νόημα στον Ζορδάμη με τα δάχτυλά της, σχηματίζοντας κι εκείνη το σύμβολο της προσωρινής συμμαχίας προσπέρασης.

Ο *Γρύπας των Δρόμων* και ο *Χρυσός Κεραυνός* έπαιψαν να προσπαθούν να προσπεράσουν ο ένας τον άλλο, έπαιψαν να παρακωλύουν ο ένας τον άλλο, και κατευθύνονταν συγχρονισμένα προς το εξάτροχο όχημα του Καθάριου Μονοβάτη, σαν βολίδες.

Ο Καθάριος προσπαθούσε τώρα να προσπεράσει τη Τζίνα Μιλχέρνεφ, και δεν βρισκόταν μακριά από τον στόχο του, όταν ξαφνικά η Ελοντί και ο Ζορδάμης βρέθηκαν δεξιά κι αριστερά του παρεμποδίζοντάς τον. Σκόνες και λάσπες τινάζονταν παντού. Μηχανές ούρλιαζαν κάνοντας μέταλλα και τζάμια να τρίζουν. Η Ελοντί και ο Ζορδάμης άφησαν πίσω τους τον Καθάριο Μονοβάτη – κι αυτό σήμανε το τέλος της συμμαχίας τους.

Η Ελοντί βρισκόταν λίγο πιο μπροστά. Ο νοητικός ποταμός της την είχε οδηγήσει άνετα εδώ, σ'αυτή τη θέση. Κι αισθανόταν, μάλιστα, ότι θα μπορούσε να είχε βρεθεί *ακόμα* πιο μπροστά αν ήθελε. Γιατί είχε την Αίσθηση, και με την Αίσθηση μπορούσε να κάνει *οτιδήποτε*. Δεν το ήθελε, όμως, διότι θεωρούσε ότι έτσι δεν έπαιζε δίκαια. Πολλές φορές σε αγώνες δρόμου είχε συγκρατήσει τον εαυτό της απ'το να χρησιμοποιήσει πλήρως τις μυστηριακές δυνάμεις της, εκτός αν είχε πραγματική ανάγκη τα λεφτά που δίνονταν ως έπαθλο του αγώνα.

Ο Ζορδάμης, βλέποντάς την να προηγείται, σκέφτηκε: *Η δαιμονισμένη! Θα νόμιζες ότι η ίδια η Λόρκη τη βοηθά, ορισμένες φορές!* Δεν είχε καταλάβει ακριβώς τότε η Ελοντί είχε βρεθεί λίγο πιο μπροστά απ' αυτόν, πράγμα που τον ενοχλούσε, γιατί θεωρούσε ότι πρόσεχε κάθε στιγμή του αγώνα, ότι δεν του ξέφευγε τίποτα. Μόνο αν βρισκόσουν συνέχεια σε πλήρη εγρήγορση μπορούσες να είσαι καλός σ'αυτό το άθλημα.

Η Τζίνα Μιλχέρνεφ εξακολουθούσε να έρχεται πρώτη, και τώρα η Ελοντί διέκρινε το όχημά της, διέκρινε ποια ήταν, και έβαλε σκοπό να

την ξεπεράσει. Δεν ήταν, όμως, και τόσο εύκολο. Η Τζίνα είχε βελτιωθεί τα τελευταία χρόνια· η Ελοντί το είχε παρατηρήσει.

Αλλά δεν είναι καλύτερη από εμένα ακόμα, σκέφτηκε, χαμογελώντας μέσα στο κράνος της. Απολαμβάνοντας την πρόκληση.

Η Αίσθηση την είχε κυριεύσει εδώ και ώρα· δεν ξεχώριζε το όχημά της από το σώμα της· η ύπαρξή της ολόκληρη ήταν στον αγώνα. Και τώρα... τώρα, η Ελοντί έγινε μια θέληση επάνω στον δρόμο. Ούτε όχημα ούτε άνθρωπος: μια δύναμη που διέσχιζε σύννεφα σκόνης, που α-κολουθούσε την αόρατη ροή ενός νοητικού ποταμού.

Το όχημα της Τζίνας ήταν πιο κοντά...

...πιο κοντά...

...πιο κοντά...

Εδώ, στη στροφή!

Η Ελοντί βρέθηκε πλάι στη Τζίνα (ενώ απόμακρα άκουγε τη φωνή της Λούσης: *Μεγάλη Αρτάλη! Πρόσεχε λίγο, εντάξει; Μη μας σκοτώσεις και τις δύο!*) με άνεση.

Άφησε τη Τζίνα πίσω της, κάνοντας τον Γρύπα των Δρόμων να τριφτεί οριακά πάνω στο όχημά της: η πισινή δεξιά μεριά του έδωσε ένα άγριο μεταλλικό φιλί στη μπροστινή αριστερή μεριά του τροχοφόρου της Τζίνας.

«Πρόσεχε, Ελοντί!» είπε έντονα η Λούση. «Θες να φάμε κανένα πρόστιμο;»

Η Ελοντί δεν αποκρίθηκε. Δεν είχε στόμα για ν'αποκριθεί—
(ο χρόνος σταμάτησε)

Δυνατό φως απλώνεται έξω από το όχημα. Τα χρώματα του τοπίου γίνονται τόσο δυνατά!

Και μετά, το φως σβήνει, σαν νύχτα να απλώνεται με τρομερά γοργό ρυθμό, κι ένας δυνατός αέρας πιάνει, φέρνοντας μαζί του τραπουλόχαρτα. Εκατοντάδες τραπουλόχαρτα προς το μπροστινό παράθυρο του οχήματος της Ελοντί.

Περνάνε μέσα από το τζάμι λες και δεν υπάρχει, κατακλύζοντάς την σαν χαρτοπόλεμος. Η Ελοντί, ακούσια, ενστικτωδώς, υψώνει το χέρι της για να προστατευτεί, κι ένα φύλλο καταλήγει στη γαντοφορεμένη χούφτα της ενώ τα υπόλοιπα περνάνε από γύρω της, σκορπίζονται παντού.

Οδηγώντας χωρίς να κοιτάζει τον δρόμο, ξέροντας πως δεν κινδυνεύει εδώ, ατενίζει το τραπουλόχαρτο. Και το αναγνωρίζει. Είναι ένα από τα φύλλα της Τράπουλας της Πανούργου Κυράς. Ο Μπαλαντέρ της Λόρκης.

«Σ'αρέσει ο φίλος μου;» ακούει μια γυναικεία φωνή από δίπλα της, και γυρίζει για να δει, όχι τη Λούση, αλλά τη δική της μπαλαντέρ: μαύρο/κόκκινο καρό δέρμα από τη μια, χρυσό/κόκκινο καρό δέρμα από την άλλη, μαλλιά κατάλευκα και μακριά.

«Υπάρχει κίνδυνος,» της λέει η μπαλαντέρ, «παρακάτω, στις στροφές ανάμεσα στους δασωμένους λόφους. Ένα πελώριο φίδι κι ένα γιγάντιο έντομο, και κακούργοι χωρίς πρόσωπα. Κι ο φίλος μου πηγαίνει προς τα εκεί, ο ανόητος – γιατί είναι και δικός σου φίλος. Πρόσεχε – έχουν στόχο τους οδηγούς των τροχών – δε θέλω να μείνω χωρίς την παρέα σου!»

«Τι εννοείς; Κάποιοι θα μας επιτεθούν; Πες μου τι συμβαίνει!»

«Γιατί όλα θες να σ'τα λέω εγώ;»

Ο άνεμος φυσά ξανά, παίρνοντας το τραπουλόχαρτο από το χέρι της Ελοντί.

(ο χρόνος συνέχισε)

Η Ελοντί είδε, από τον καθρέφτη της, ότι η Τζίνα είχε μείνει αρκετά πίσω, και τώρα ο χωματόδρομος πλησίαζε στο τέλος του. Αντίκρυ της ξεκινούσαν κάτι δασωμένοι λόφοι.

Και κάπου εδώ υπάρχει κίνδυνος... Τι κίνδυνος, μα τους θεούς; Ένα πελώριο φίδι κι ένα γιγάντιο έντομο; Και κακούργοι χωρίς πρόσωπα; Τι εννοούσε, τούτη τη φορά, αυτό το δαιμονισμένο πνεύμα; Και ποιος υποτίθεται πως είναι ο Μπαλαντέρ της Λόρκης;

Γιατί αυτές οι οντότητες που της παρουσιάζονταν ποτέ δεν ήταν και πολύ συγκεκριμένες; Γιατί η Ελοντί νόμιζε πως ακόμα και ύστερα από τόσα χρόνια δεν μπορούσε, ουσιαστικά, να ελέγξει τις δυνάμεις της;

Υπέθετε ότι ήταν αδύνατον να ελεγχθούν πλήρως. Έτσι γινόταν συνήθως με τους Ιερομύστες της Σεργήλης. Είχε διαβάσει κάμποσες ιστορίες γ'αυτούς από το βιβλίο *Μύθοι και Αφηγήσεις των Ιερών Μυστών της Σεργήλης*, ένα σπάνιο σύγγραμμα που της είχε δώσει η μητέρα της, η ιέρεια της Αρτάλης Φερένια, όταν η Ελοντί την είχε ξαναβρεί. Η Ελοντί το είχε διαβάσει ολόκληρο, ξανά και ξανά, προσπαθώντας κυρίως να κατανοήσει τον εαυτό της, αν και αυτό δεν φαινόταν εύκολο. Όλοι οι Ιερομύστες ήταν διαφορετικοί: το μόνο κοινό τους γνώρι-

σμα ήταν ότι οι δυνάμεις τους φανερώνονταν όταν επιδίδονταν σε κάτι συγκεκριμένο. Κάποιοι όταν τραγουδούσαν, κάποιοι όταν χόρευαν, κάποιοι όταν ξιφομαχούσαν, κάποιοι όταν πάλευαν, κάποιοι όταν ίππευαν, κάποιοι όταν έκαναν έρωτα – και εκείνη όταν οδηγούσε όχημα, τρέχοντας πολύ, πολύ γρήγορα.

«Τέλος του δρόμου,» είπε η Λούση, καθώς η Ελοντί άφηνε τον χωματόδρομο πίσω της κι έμπαινε σ'ένα μονοπάτι ανάμεσα στους λόφους: ένα φιδογυριστό, επικίνδυνο μονοπάτι, όλο πέτρες. Ο Γρύπας αναπηδούσε επάνω τους και τα μετάλλά του έτριζαν.

«Καλά πηγαίνω, έτσι;»

Η Λούση κοίταξε τον χάρτη τους. «Έτσι νομίζω.» Κοίταξε τον καθρέφτη. «Οι άλλοι είναι πίσω μας, άρα δεν μπορεί να κάνεις λάθος.»

Οι στροφές του μονοπατιού ανάμεσα στους δασωμένους λόφους ήταν δύσκολες, και ο Γρύπας των Δρόμων κάθε τόσο τριβόταν πάνω σε πέτρες ενώ χώματα τινάζονταν γεμίζοντας τα τζάμια του· η Ελοντί είχε τους υαλοκαθαριστήρες της συνεχώς ενεργούς. Η Αίσθηση εξακολουθούσε να τη φορτίζει, εξακολουθούσε ν'ακολουθεί τη ροή του ποταμού της, αλλά αυτό δεν έκανε τον τραχύ, δύσβατο δρόμο να γίνεται ξαφνικά ομαλός· απλώς τη διευκόλυνε λίγο και την κρατούσε εστιασμένη.

Η Τζίνα Μιλχέρνεφ είχε αρχίσει να την πλησιάζει, και ο Ζορδάμης – όπως έβλεπε η Ελοντί απ'τον καθρέφτη κι όπως της έλεγε και η Λούση – συνεχώς βρισκόταν ένα βήμα πίσω από τη Τζίνα, έτοιμος να την προσπεράσει. Μετά από κανένα τέταρτο βίαιης διαδρομής μέσα στους λοφότοπους, η Τζίνα έκανε κάποιο λάθος, κάπου αναγκάστηκε να κόψει ταχύτητα λόγω της άτσαλης περιοχής, και ο Ζορδάμης κατάφερε να την περάσει. Βάλθηκε τώρα να καταδιώκει την Ελοντί, μανιασμένα. Και πίσω απ'τον Ζορδάμη ήρθε ο Καθάριος Μονοβάτης, και πίσω απ'τον Καθάριο ήρθαν ο Ευκάρπιος Μάρναλωφ και η Χοαρκίδα Εύψυχη. Η Τζίνα έμεινε πολύ πίσω εξαιτίας εκείνου του λάθους της.

Η Ελοντί, όμως, εξακολουθούσε να προπορεύεται, αν και τώρα αισθανόταν τον κίνδυνο έντονο στο κατόπι της. Τον κίνδυνο των άλλων ραλιστών. Έναν κίνδυνο που θεωρούσε ασήμαντο σε σύγκριση με τον άλλο κίνδυνο για τον οποίο την είχε προειδοποιήσει η μπαλαντέρ: τον κίνδυνο που δεν μπορούσε πλήρως να κατανοήσει αλλά πρέπει να παραμόνευε κάπου εδώ, μέσα στους λόφους.

Η Ελοντί δεν ήξερε τι ακριβώς να κάνει. Να έφευγε από την πορεία; Στον ουρανό περιφέρονταν γρυποκαβαλάρηδες: θα την έβλεπαν και θα την έδιωχναν από το ράλι: ίσως να της έριχναν και πρόστιμο. Επιπλέον, έτσι όπως ήταν το μονοπάτι εδώ, δεν της φαινόταν καθόλου εύκολο να φύγει και να διασχίσει τους λόφους. Παρότι ο *Γρύπας των Δρόμων* είχε δυνατούς, ατρακτοειδείς τροχούς, ετούτα τα μέρη δεν ήταν βέβαιο ότι θα κατόρθωνε να τα διασχίσει. Υπήρχαν πλαγιές που αποκλείεται να μπορούσε να ανεβεί. Και η βλάστηση ήταν, σε σημεία, τρομερά πυκνή – δίκτυα από ξερά κλαδιά ή αειθαλές πράσινο.

Η Ελοντί αποφάσισε να έχει τα μάτια της ανοιχτά και να είναι εστιασμένη στην Αίσθηση. Ήταν σίγουρη – *σίγουρη* – πως κάτι θα την προειδοποιούσε προτού παρουσιαστεί ο κίνδυνος, ότι κι αν ήταν αυτός. Κάτι θα έβλεπε που θα της έλεγε τι να κάνει, τι να προσέξει. Δεν ήταν η πρώτη φορά που είχε συμβεί τέτοιο πράγμα, άλλωστε.

Η Ελοντί ήταν μια θέληση, μια δύναμη, ένα φυσικό στοιχείο της Σεργήςλης, επάνω στο κακοτράχαλο μονοπάτι που διέσχιζε όλο στροφές τους δασωμένους λόφους...

Ο Μπαλαντέρ της Λόρκης είχε έρθει εγκαίρως. Είχε βγει από τη δημοσιά και είχε διασχίσει τα κακοτράχαλα εδάφη προς τα βόρεια καβάλα στο ετοιμοθάνατο δίκυκλό του. Οι τροχοί παραπονιόνταν και κλαψούριζαν πάνω στις πέτρες, στο χώμα, και στα πεσμένα ξερά κλαδιά. Όταν είδε ένα άλλο δίκυκλο, παρατημένο πλάι σ'ένα χοντρόκορμο δέντρο, κατεστραμμένο και πνιγμένο στις λειχήνες, κατάλαβε ότι κάπου εδώ έπρεπε κι εκείνος ν'αφήσει το δικό του όχημα και να συνεχίσει με τα πόδια. Πλησίαζε στον προορισμό του, και ίσως αν εξακολουθούσε να βρίσκεται πάνω στο δίκυκλο να κινδύνευε. Ο Απρόσωπος Ληστής δεν μπορεί να ήταν μακριά.

Ο Αργύριος σταμάτησε το όχημά του πίσω από κάτι αειθαλή δέντρα, κατέβηκε από τη σέλα, κι άρχισε να βαδίζει γρήγορα, τραβώντας ένα πιστόλι μέσα από την κάπα του και οπλίζοντάς το.

Δεν είμαι πια για να διασχίζω με τα πόδια τόσο δύσκολα εδάφη, σκέφτηκε ύστερα από λίγο, κουρασμένος. Το σώμα του, στα πενήντα-έξι χρόνια, δεν ήταν πλέον καθόλου όπως παλιά. Λαχάνιαζε πιο εύκολα,

πονούσε πιο εύκολα. Τα πάντα ήταν χειρότερα. Αλλά, από την άλλη, ο Αργύριος ήταν άνθρωπος συνηθισμένος σ'ένα βαθμό κακουχίας. Είχε περάσει όλη του τη ζωή καθοδηγούμενος από τη Λόρκη και τις αόρατες δυνάμεις της τύχης· δεν είχε σταθερό σπίτι, έπρεπε να βρίσκεται διαρκώς σε εγρήγορση. Κι αυτή η εγρήγορση τον κρατούσε ζωντανό και δυνατό.

Τυλιγμένος στην κάπα του, για να προστατεύεται από τον χειμερινό άνεμο, και με την κουκούλα του στο κεφάλι, έφτασε πάνω σε μια πλαγιά απ' όπου νόμιζε πως μπορούσε να διακρίνει κάτι μέσα σ'εκείνα εκεί τα δέντρα. Έκανε μερικά βήματα ακόμα, περίεργος, ακούγοντας το ανακάτεμα της τράπουλας στο μυαλό του, και βρέθηκε σ'ένα σημείο απ' όπου μπορούσε να κοιτάξει ανάμεσα από τη βλάστηση και να δει φιγούρες συγκεντρωμένες. Ανθρώπους, και κάτι που δεν νόμιζε ότι ήταν άνθρωπος. Κάτι μεγάλο, που γυάλιζε με κρυσταλλικό τρόπο.

Ο Αργύριος πήρε τα κιάλια από τον σάκο του και τα ύψωσε μπροστά στα μάτια του. Ναι, τώρα τα πάντα φαίνονταν πολύ πιο καθαρά. Οι άνθρωποι δεν ήταν άνθρωποι ακριβώς, παρατήρησε. Δεν είχαν πρόσωπα! Ολόκληρα τα κεφάλια τους ήταν τυλιγμένα σε μια κρυσταλλική θολούρα. Θα μπορούσες να υποθέσεις, αρχικά, ότι ήταν κράνη αυτά, αλλά ο Αργύριος το καταλάβαινε πως δεν ήταν κράνη. Κάτι πολύ, πολύ παράξενο συνέβαινε εδώ.

Ο Απρόσωπος Ληστής...

Κι εκείνο το πλάσμα που δεν μπορεί να ήταν άνθρωπος, αλλά γυάλιζε με μια κρυσταλλική υφή, ίσως να ήταν φίδι. Ένα πελώριο φίδι, κουλουριασμένο γύρω από τους απρόσωπους.

Ο Αργύριος κατέβασε τα κιάλια του. *Πρέπει να βιαστώ.*

Κινήθηκε προς τα βόρεια, πιο γρήγορα από πριν, συμβουλευόμενος τον χάρτη του – τον χάρτη της διαδρομής του ράλι.

Δε μπορεί να ήταν μακριά πλέον από εκεί όπου θα περνούσαν οι ραλίστες.

Αισθανόταν το ανακάτεμα της τράπουλας. Άκουγε τα φύλλα της να γυρίζουν γρήγορα, τρίζοντας. Ένωθε τον αέρα τους πάνω στο πρόσωπό του και στα χέρια του.

Και νόμιζε πως εκείνη η παράξενη μπαλαντέρ ήταν κοντά του, πολύ κοντά του, και χρειαζόταν βοήθεια...

Σκαρφαλωμένος σ' ένα ύψωμα, ο Μπαλαντέρ της Λόρκης ήταν γονατισμένος στο ένα γόνατο κι έβλεπε από κάτω του το κακοτράχαλο μονοπάτι. Και τώρα ένα όχημα ερχόταν από εκεί.

Το δικό της όχημα.

Ο γρύπας που ήταν μηχανή.

Ο Μπαλαντέρ έπρεπε κάπως να τον σταματήσει! Στο χέρι του κρατούσε κάτι που ύστερα από μια στιγμή διαπίστωσε πως ήταν η Τράπουλα της Πανούργου Κυράς. Ύστερα από μια στιγμή. Όταν την είχε πια εκτοξεύσει καταπάνω στο αγωνιστικό όχημα–

Μια ώρα είχε περάσει από τότε που μπήκαν στους δασωμένους λόφους ακολουθώντας το κακοτράχαλο μονοπάτι, κι ακόμα προπορεύονταν, με τους υπόλοιπους να έρχονται πίσω τους.

«Ελοντί!» φώναξε ξαφνικά η Λούση καθώς κάτι τιναζόταν καταπάνω στο μπροστινό τζάμι–

–σαν πέτρα που διαλύθηκε σε κομμάτια!

Όχι πέτρα – τράπουλα – παντού τραπουλόχαρτα σαν χαρτοπόλεμος.

Η Ελοντί είχε ήδη γυρίσει το τιμόνι, προσπαθώντας να αποφύγει το παράξενο αντικείμενο, και τώρα κατάλαβε ότι αυτό ήταν – αυτό ήταν το σημάδι που περίμενε. Εδώ ήταν ο κίνδυνος. Πατώντας το φρένο γύρισε κι άλλο το τιμόνι, βγάζοντας το όχημά της από το μονοπάτι, ρίχνοντάς το επάνω σε μια πλαγιά όλο άγριους θάμνους που έτριζαν κάτω από τους τροχούς της και τα κομμάτια τους πετάγονταν στα τζάμια και στην οροφή της.

«Τι κάνεις;» τσύριξε η Λούση. «Ελοντί!»

Η Ελοντί, έχοντας σταματήσει, κοίταξε πλάι της και είδε τον Ζορδάμη να περνά, και τον Καθάριο, με μια παράτολμη μανούβρα, να προσπερνά τον Ζορδάμη και να τον αφήνει πίσω του, ενώ η Χοαρκίδα ακολουθούσε, και ο Ευκάρπιος, και μετά έρχονταν κι άλλοι ραλίστες.

«Μεγάλη Αρτάλη,» έκανε η Ελοντί. «Θα σκοτωθούν...»

«Τι; Τι λες, Ελοντί;» ρώτησε η Λούση. «Τι είπες; –Αα!» Ένας άντρας βρέθηκε ξαφνικά δίπλα από το παράθυρο της, κάνοντάς την να τσυρί-

ξει αιφνιδιασμένη. Ο άγνωστος φορούσε κάπα και είχε την κουκούλα του σηκωμένη.

Η Ελοντί τον είδε επίσης.

Ο άντρας χτύπησε το τζάμι, διακριτικά.

Η Ελοντί είχε μια πολύ παράξενη αίσθηση ότι όλο αυτό το περιστατικό δεν ήταν, φυσικά, σύμπτωση. Και δεν ήταν η πρώτη φορά που της συνέβαινε κάτι τέτοιο από τότε που είχε ανακαλύψει τις δυνάμεις της ως Ιερομύστης της Σεργίλης.

Ανοίγοντας την πόρτα της, βγήκε από το όχημα κι αντίκρισε τον άντρα που στεκόταν από την άλλη μεριά. Στο μπροστινό τζάμι, ανάμεσα σε φύλλα και κλαδιά, ήταν πιασμένο ένα τραπουλόχαρτο, παρατήρησε η Ελοντί περιφερειακά.

«Η Έκπτωτη Ελοντί;» ρώτησε ο γαλανόδερμος, μακροπρόσωπος άντρας μέσα από την κουκούλα του.

«Μη μου πεις ότι είσαι θαυμαστής μου που θέλει αυτόγραφο...»

«Είμαι ο Μπαλαντέρ της Λόρκης. Σου λέει κάτι αυτό;»

Η Ελοντί έπιασε το τραπουλόχαρτο από το μπροστινό παράθυρο του οχήματος. Ήταν ο Μπαλαντέρ της Λόρκης. «Ναι, κάτι μού λέει,» αποκρίθηκε, κι έστρεψε το χαρτί προς τη μεριά του.

Ο Αργύριος, γι'ακόμα μια φορά στη ζωή του, νόμιζε πως είδε τον εαυτό του στον καθρέφτη. «Υπάρχει κίνδυνος εδώ,» της είπε. «Κάποιοι άνθρωποι χωρίς πρόσωπα, κι ένα πελώριο κρυσταλλικό φίδι. Οι ραλίστες κινδυνεύουν.» Έδειξε προς τα εκεί όπου είχαν κατευθυνθεί τα άλλα οχήματα.

«Και τι μπορούμε να κάνουμε εμείς;»

«Δεν ξέρω.»

Η Λούση ρώτησε, από το εσωτερικό του οχήματος: «Τι γίνεται; Τι σκατά λέτε;» Μάλλον δεν μπορούσε να τους ακούσει καλά. «Τον ξέρεις αυτό τον τύπο; Είναι γνωστός σου;»

«Νάτος πάλι, ο καταραμένος!» γρύλισε ο Ζορδάμης, βλέποντας τον Καθάριο Μονοβάτη να τον προσπερνά με μια μανούβρα που έμοιαζε βγαλμένη κατευθείαν από ευφάνταστη ταινία. «Αλλά δε μου ξεφεύγεις, καθίκι!» Ο Ραλίστας εστίαστηκε στον κακοτράχαλο δρόμο, προ-

σπαθώντας να κερδίσει κάθε δυνατό πλεονέκτημα, και να βρει την κατάλληλη στιγμή για να πεταχτεί μπροστά απ'τον Καθάριο.

«Τι έπαθε η Ελοντί;» είπε η Καλλιόπη. «Χτύπησε κάπου;»

«Σε κάποιο βράχο, ίσως.»

«Γιατί, τότε, δεν συναντήσαμε κι εμείς τον ίδιο βράχο;»

«Πρέπει να χτύπησε πάνω του και να τον έσπρωξε, ή κάτι τέτοιο. Δεν έχει σημασία τώρα—»

Δεν το πιστεύω! σκέφτηκε ο Ζορδάμης. Ο Καθάριος πάλι είχε – κάπως – κερδίσει έδαφος μέσα στο κακοτράχαλο μονοπάτι που γύρω του ήταν όλο απότομες πλαγιές γεμάτες αιθιαλή βλάστηση, πέτρες, και χειμερινά χόρτα και άνθη. «Τι έχει κάνει στο γαμημένο όχημά του; Πειραγμένο είναι; –ΓΑΜΗΣΟΥ!»

Ο Ζορδάμης πάτησε το φρένο, γυρίζοντας συγχρόνως το τιμόνι, γιατί το εξάτροχο όχημα του Καθάριου Μονοβάτη κοπάνησε πάνω σε κάποιο τεράστιο εμπόδιο ύστερα από μια απότομη στροφή, αναπήδησε, και πέρασε από την άλλη μεριά του εμποδίου ενώ ανατρεπόταν στον αέρα.

Χώματα, χαλίκια, πέτρες, χορτάρι, κι ένας θάμνος τινάζονταν γύρω από τον Χρυσό Κεραυνό καθώς ο Ζορδάμης έστριβε αριστερά και τον σταματούσε πάνω σε μια από τις πλαγιές. Την ίδια στιγμή, πρόσεξε ότι το εμπόδιο όπου είχε χτυπήσει ο Μονοβάτης αποκλείεται να ήταν στημένο από τους διοργανωτές – αποκλείεται. Ήταν δύο πελώριοι κορμοί δέντρων πεσμένοι μες στη μέση του μονοπατιού, φράζοντάς το απ'τη μια άκρη ως την άλλη. Ήταν αδύνατον να το περάσεις αυτό, και πολύ πιθανό να σκοτωθείς κοπανώντας επάνω.

Πίσω του ο Ζορδάμης άκουσε μέταλλα να χτυπάνε αναμεταξύ τους, εκκωφαντικά, και τζάμια να σπάνε. Από τον καθρέφτη του είδε ότι το όχημα της Χοαρκίδας είχε κουτουλήσει πάνω στους πεσμένους κορμούς, και το όχημα του Ευκάρπιου είχε κουτουλήσει στο πλάι του οχήματος της Χοαρκίδας. Κι άλλοι ραλίστες, που τους ακολουθούσαν, κοπανούσαν τώρα ο ένας πίσω από τον άλλο, μερικοί προλαβαίνοντας να πατήσουν φρένο, μερικοί όχι. Ένας απ' αυτούς – όχι ο μοναδικός – πρόλαβε, μάλιστα, να στρίψει και ήρθε καταπάνω στον Ζορδάμη, χτυπώντας τον στο πλάι και τραντάζοντάς τον άγρια.

Ένα γρύλισμα ακούστηκε από το πισινό κάθισμα.

«Τι;...» έκανε ο Ραλίστας, ζαλισμένος και, γυρίζοντας, είδε την Κλεισμένη να παρουσιάζεται. Μέχρι στιγμής πρέπει να ήταν κρυμμένη στο πάτωμα του οχήματος, στη σκιά του πισινού καθίσματος.

«Η γάτα σου,» είπε η Καλλιόπη. «Πώς;-»

«Δεν ξέρω. Αλλά τι σκατά;-»

Ο Χρυσός Κεραυνός τραντάχτηκε ξανά, καθώς κι άλλα αγωνιστικά οχήματα χτυπούσαν αναμεταξύ τους και αλληλοσπρώχνονταν.

«Ποιος μαλάκας έριξε αυτά τα δέντρα μες στη μέση του μονοπατιού, γαμώ τα κωλομέρια της Λόρκης γαμώ;» γρύλισε ο Ζορδάμης, που ούτε την πόρτα του δεν μπορούσε ν'ανοίξει καθώς το όχημα που ήταν δίπλα του την πίεζε και την είχε στραβώσει. Ήταν το όχημα ενός ραλίστα που ονομαζόταν Νικόμαχος Ζιλκίρθης – νεότερος από τον Ζορδάμη.

Ο Ζορδάμης είδε πως το παράθυρο της πόρτας του είχε ραγίσει άσχημα και ήταν στα πρόθυρα να διαλυθεί, οπότε σκέφτηκε πως καλύτερα να το διέλυε μόνος του προτού γίνει κανένα δυσάρεστο επεισόδιο. Τράβηξε το πιστόλι του και το κοπάνησε με τη λαβή, σπάζοντάς το.

«Τι γίνεται εδώ;» φώναξε στους υπόλοιπους ραλίστες, ενώ κι άλλες παρόμοιες φωνές ακούγονταν.

«...Ζορδάμη.» Η Καλλιόπη τον άρπαξε απ'τον ώμο. «Ζορδάμη!»

Ο Ραλίστας γύρισε προς τα εκεί όπου του έδειχνε, και είδε ένα πελώριο φίδι να ορθώνεται πάνω από τους πεσμένους κορμούς: ένα φίδι που ήταν καλυμμένο όχι με κανονικό δέρμα ερπετού αλλά με μια παράξενη κρυσταλλική υφή που έκανε μυστηριακές ανταύγειες μέσα στο πρωινό φως. Και τότε, η ουρά αυτού του φιδιού υψώθηκε πίσω του διαγράφοντας σπείρες, σπείρες, σπείρες, ατέρμονες σπείρες, που στριφογύριζαν μαγευτικά – ένας λαβύρινθος από οχτάρια. Ο Ζορδάμης τα παρατηρούσε προσπαθώντας να καταλάβει πού άρχισαν και πού τελείωναν, πού ακριβώς διακλαδίζονταν... Είχε την αίσθηση ότι, νοητικά τουλάχιστον, τσουλούσε επάνω τους, κι αυτή η αίσθηση τον γοήτευε. Του φαινόταν πως επρόκειτο για κάτι μυστηριώδες το οποίο τον καλούσε να το ανακαλ-

Μια μαύρη μορφή πετάχτηκε απρόσμενα μπροστά του, συρίζοντας, γρυλίζοντας – και η παράξενη υπνωτική επίδραση διαλύθηκε. Ο Ζορδάμης είδε την Κλεισμένη μες στην αγκαλιά του, να βγάζει αναστατωμένες φωνές.

Είδε, επίσης, ότι η Καλλιόπη ατένιζε το πελώριο φίδι μαγνητισμένη από την ουρά του, και το ίδιο πρέπει να συνέβαινε και στους άλλους ραλίστες και συνοδηγούς, πολλοί από τους οποίους είχαν βγει από τα οχήματά τους. Αυτοί, όμως, δεν ήταν οι μόνοι άνθρωποι εδώ, τώρα. Υπήρχαν και κάποιοι που τα πρόσωπά τους – ολόκληρα τα κεφάλια τους – ήταν θολά, σαν κρυστάλλινα κράνη να τα τύλιγαν' και το ίδιο ίσχυε και για τα χέρια τους, που κρατούσαν όπλα. Ο Ζορδάμης τούς είδε να πηδάνε πάνω απ'τους πεσμένους κορμούς, να κατεβαίνουν τις πλαγιές, να ορμάνε προς τους ραλίστες. Είδε έναν απ' αυτούς να κοπανά στο κεφάλι τον Ευκάρπιο με την πίσω μεριά ενός δόρατος, αναισθητοποιώντας τον.

Πρέπει νάρχονται κι από δω!

«Καλλιόπη, σύνελθε!» φώναξε ο Ζορδάμης, στρέφοντας το βλέμμα του προς τα ανώτερα σημεία της πλαγιάς όπου είχε ρίξει το όχημά του. Και πράγματι, είδε απρόσωπους ανθρώπους να έρχονται κι από κει, με όπλα στα χέρια.

«ΚΑΛΛΙΟΠΗ!» Πυροβόλησε το μπροστινό τζάμι, διαλύοντάς το, κι άρχισε εν συνεχεία να πυροβολεί τους εχθρούς. Χτύπησε έναν και αίμα πετάχτηκε, καθώς και μια παράξενη κρυσταλλική ύλη που αιωρείτο σαν πούπουλα.

«Τι – τι συμβαίνει;» έκανε η Καλλιόπη, πανικόβλητη.

«Άνοιξε την πόρτα σου! Την πόρτα σου! Βγες!» Ο Ζορδάμης συνέχιζε να πυροβολεί, ενώ οι εχθροί είχαν τώρα καταλάβει πως δεν ήταν υπνωτισμένος σαν τους άλλους και προσπαθούσαν να καλυφτούν μες στη βλάστηση, αρχίζοντας κι αυτοί να του ρίχνουν.

Η Καλλιόπη άνοιξε την πόρτα πλάι της και βγήκε, σκυμμένη. Ο Ζορδάμης και η Κλεισμένη την ακολούθησαν. Κινήθηκαν γρήγορα ανάμεσα από τα σταματημένα οχήματα, ενώ ο Ραλίστας πυροβολούσε προς τη μεριά των απρόσωπων ανθρώπων κι εκείνοι τον πυροβολούσαν επίσης. Η κάλυψή του ανάμεσα στα τροχοφόρα ήταν καλή, ευτυχώς, και τώρα κι άλλοι ραλίστες είχαν αρχίσει να συνέρχονται από την υπνωτική επίδραση του πελώριου φιδιού. Πανικός ξεκινούσε.

Ο Ζορδάμης άλλαξε γεμιστήρα στο πιστόλι του (ο τελευταίος γεμιστήρας – δεν περίμενα επίθεση) και πήδησε πάνω σ'ένα όχημα για να περάσει απ'την άλλη μεριά, επειδή εδώ δεν υπήρχε κανένα άνοιγμα

που να τον βολεύει. Η Καλλιόπη, δίχως καθυστέρηση, τον ακολούθησε, καθώς πίσω τους χάος ξεσπούσε. Οι απρόσωποι χτυπούσαν γρήγορα όσους εξακολουθούσαν να βρίσκονται υπό την υπνωτική επίδραση του φιδιού, ενώ προσπαθούσαν να σταματήσουν τους άλλους και να τους αιχμαλωτίσουν.

Ο Ζορδάμης και η Καλλιόπη έτρεξαν προς τη μεριά απ' όπου είχαν αρχικά έρθει με το όχημά τους–

Δύο απρόσωποι βρέθηκαν ξαφνικά αντικρύ τους. Ο ένας κρατούσε καραμπίνα και τους σημάδευε, ο άλλος κρατούσε τσεκούρι. «Ρίξε τ'όπλο σου και παραδώσου!» πρόσταξε αυτός με την καραμπίνα – κι ύστερα κραύγασε άναρθρα – μια φωνή αληθινού τρόμου – καθώς η Κλεισμένη πήδησε εμπρός του.

Τόσο τρομαχτική ήταν; απόρησε ο Ζορδάμης την ίδια στιγμή που πυροβολούσε τον απρόσωπο στο κεφάλι, τινάζοντας αίματα κι αυτή την παράξενη κρυσταλλική ύλη στον αέρα.

Ο άλλος απρόσωπος ανέμισε το τσεκούρι του προς τη γάτα, ουρλιάζοντας: «*Μακριά μου, τέρας!*» Κι έπειτα τόβαλε στα πόδια.

«Δεν καταλαβαίνω,» έκανε η Καλλιόπη. «Τι...;»

«Ούτε εγώ καταλαβαίνω – πάμε!»

Έτρεξαν πάλι, κι αυτή τη φορά κανένας δεν προσπάθησε να τους σταματήσει. Είχαν απομακρυνθεί από την ενέδρα.

Πίσω τους κραυγές αντηχούσαν, και κάπου-κάπου κανένας πυροβολισμός.

Η Ελοντί κάθισε πάλι μπροστά στο τιμόνι, ενώ ο Αργύριος κάθισε στο πίσω κάθισμα.

«Ποιος είναι αυτός ο τύπος;» ρώτησε η Λούση την οδηγό της, που έκανε όπισθεν ξαναβάζοντας το όχημα στο κακοτράχαλο μονοπάτι. «Τον ξέρεις;»

«Ναι, μπορείς να πεις ότι τον ξέρω.»

«Και... και πώς γνώριζε ότι θα–;»

«Σώπα λίγο, γαμώτο!» Και πάνω απ'τον ώμο της, προς τον Αργύριο: «Θα πλησιάσω. Συμφωνείς;»

«Υποθέτω πως ξέρεις τι κάνεις,» αποκρίθηκε εκείνος.

«Κι εγώ.»

Η Ελοντί άρχισε να οδηγεί, ακολουθώντας το μονοπάτι, και σύντομα άκουσε από μπροστά ήχους από αλλεπάλληλες συγκρούσεις. Μείωσε την ταχύτητά της.

«Δε νομίζω ότι προλαβαίνουμε,» είπε. «Τι ακριβώς συμβαίνει;» ρώτησε τον Μπαλαντέρ της Λόρκης.

«Δε μπορώ να σου απαντήσω ακριβώς. Αλλά είναι κάτι κακό. Κάτι πολύ κακό.»

«Αυτό το έχω καταλ–»

Η Ελοντί πάτησε το φρένο καθώς είδε δύο ανθρώπους και μια γάτα να έρχονται τρέχοντας προς το μέρος της. Οι άνθρωποι ήταν ο Ζορδάμης και η Καλλιόπη. Τους αναγνώριζε παρότι φορούσαν τα κράνη τους.

Ανοίγοντας το παράθυρό της, τους φώναξε: «Τι συμβαίνει;»

«Δε θα μας πιστέψεις,» είπε λαχανιασμένα η Καλλιόπη καθώς έφταναν κοντά στον *Γρύπα των Δρόμων*.

«Κάνε μια προσπάθεια.»

«Δυο πελώριοι κορμοί δέντρων – μες στη μέση του μονοπατιού. Κι ένα πελώριο φίδι από κρύσταλλο. Και κάτι ληστές που δεν έχουν πρόσωπα!»

«Αυτοί είναι,» είπε ο Αργύριος.

«Τι είν' αυτά που λέτε;» έκανε η Λούση. «Ποιοι–;»

«Ελάτε μέσα,» είπε η Ελοντί στον Ζορδάμη και την Καλλιόπη, κι εκείνοι μπήκαν στην πίσω μεριά του οχήματος, όπου ήταν κι ο Αργύριος. Η γάτα τούς ακολούθησε, πηδώντας στα γόνατά τους.

Μόλις ο Μπαλαντέρ της Λόρκης την είδε του θύμισε, ξαφνικά, κάτι. Του θύμισε...

...όλες τις γάτες που είχε δει ποτέ στη ζωή του. Σίγουρα δεν μπορεί να επρόκειτο για συνηθισμένο ζώο. Το *διαισθανόταν*.

Η Ελοντί πάτησε πάλι το πετάλι, ξεκινώντας τους τροχούς.

«Μην πηγαίνεις προς τα κει!» της είπε ο Ζορδάμης. «Έχουν όλοι συγκρουστεί, και οι απρόσωποι άνθρωποι προσπαθούν να τους απαγάγουν – αν ήδη δεν τους έχουν ρίξει κάτω όλους. Εμείς ξεφύγαμε επειδή η Κλεισμένη πετάχτηκε μπροστά μου κι έσπασε την υπνωτική επίδραση που είχε το φίδι επάνω μας!»

«Συγνώμη που σας το λέω,» είπε η Λούση, «αλλά ακούγεστε όλοι σαν τρελοί από τη Γενική Κλινική Ψυχικών Νοσημάτων της Άντχορκ.»

Η Ελοντί δεν έδινε σημασία σε κανέναν τους: είχε αναπτύξει μεγάλη ταχύτητα κι ένιωθε ένα με το όχημά της. Η Αίσθηση την είχε κυριεύσει. Δεν υπήρχε εμπόδιο που μπορούσε τώρα να σταθεί στον δρόμο της, και ήθελε οπωσδήποτε να δει τι ήταν αυτοί οι απρόσωποι και το φίδι.

«Σταμάτα, Ελοντί!» της φώναξε ο Ζορδάμης. «Γαμώ τα πόδια της Λόρκης γαμώ – ΣΤΑΜΑΤΑ!»

Αλλά με την ταχύτητα που έτρεχαν είχαν ήδη φτάσει στην περιοχή της ενέδρας, και η Ελοντί είδε τη σκηνή εμπρός της σαν ο χρόνος να είχε ξαφνικά παγώσει. Την είδε με εξωπραγματικά λεπτομερειακό τρόπο. Δες και ήταν φωτογραφία. Ή πίνακας.

Αγωνιστικά οχήματα, το ένα δίπλα στο άλλο, έχοντας φανερά συγκρουστεί αναμεταξύ τους. Τζάμια σπασμένα, τζάμια ραγισμένα· μέταλλα λυγισμένα· τροχοί χτυπημένοι. Δύο πελώριοι κορμοί δέντρων έκλειναν τον δρόμο σαν τείχος από ξύλο. Πίσω από τους κορμούς, ένα γιγάντιο φίδι με μάτια αστραφτερά, σκεπασμένο με κρυσταλλική υφή. Ανάμεσα και πάνω στα οχήματα, άνθρωποι με κεφάλια και πρόσωπα θολά, σκεπασμένοι κι αυτοί από κρυσταλλική υφή. Όπλα στα χέρια τους, πυροβόλα και αγχέμαχα. Οι ραλίστες και οι συνοδηγοί τους ήταν ή πεσμένοι πάνω στα οχήματα ή πεσμένοι στο χώμα, ή πάλευαν με τους απρόσωπους. Ένα γιγάντιο έντομο, καλυμμένο με κρύσταλλο κι αυτό, και με μακρύ κεντρί στη μουςούδα του, κατέβαινε από μια δεντροφύτη πλαγιά.

Μια σκέψη πέρασε αστραπιαία – με αφύσικη ταχύτητα – από το μυαλό της Ελοντί: *Δε μπορώ να παγιδευτώ εδώ!* Και ήξερε ότι έπρεπε να πηδήσει πάνω από τα υπόλοιπα οχήματα, πάνω από τους δύο πελώριους κορμούς, και δίπλα από το τερατώδες φίδι, ώστε να βρεθεί στην άλλη μεριά.

Χρειαζόταν έναν δρόμο που θα την οδηγούσε σωστά και θα την εκτόξευε. Και το βλέμμα της τον βρήκε μέσα στον πίνακα, στη φωτογραφία, που αντίκριζε. Ήταν σχεδόν σαν να λαμπύριζε επάνω στα υπόλοιπα στοιχεία εκεί.

Ναι. Έτσι.

Η Ελοντί οδήγησε τον *Γρύπα των Δρόμων* καταπάνω σ'ένα αγωνιστικό όχημα που, για κάποιο λόγο (ίσως νάχε σπάσει ένας τροχός του), έγεννε στο πλάι.

«Σταμάτα – τι κάνεις;» τσύριξε η Λούση.

Η Ελοντί καβάλησε το γερμένο όχημα, με μεγάλη ταχύτητα – και πήδησε. Βρέθηκε πάνω σ'ένα άλλο όχημα και μετά σ'ένα άλλο και μετά σ'ένα άλλο (τζάμια έσπαγαν από κάτω της, μέταλλα έτριζαν, τροχοί γρύλιζαν)–

κραυγές αντήχησαν από παντού, πυροβολισμοί, μια δυνατή φωνή: «ΣΤΑΜΑΤΗΣΤΕ ΤΟ!»

–ένας τροχός του *Γρύπα των Δρόμων* χτύπησε έναν απρόσωπο στο κεφάλι τινάζοντας αίματα και ελαφριά κρυσταλλική ύλη–

Εδώ, σκέφτηκε η Ελοντί, ήρεμα, νηφάλια, σαν να μην έκανε την πιο επικίνδυνη, ίσως, μανούβρα της ζωής της

–ο *Γρύπας* πάτησε σ'ένα τελευταίο όχημα, έχοντας αυξήσει κι άλλο ταχύτητα, και τινάχτηκε προς τους πεσμένους κορμούς. Μετά βίας οι μπροστινοί του τροχοί πέρασαν από πάνω τους και, για μια στιγμή, για μια στιγμή μονάχα, φάνηκε ότι ο *Γρύπας* θα έπεφτε πίσω· αλλά δεν έπεσε: τινάχτηκε πέρα από το εμπόδιο σαν πελώριο, μεταλλικό αιλουροειδές. Και καθώς τινάζοταν απέφυγε συγχρόνως και τα σαγόνια του πανύψηλου κρυσταλλικού φιδιού που κατέβαιναν καταπάνω του.

Πέφτοντας, όμως, από την άλλη μεριά των κορμών, το όχημα της Ελοντί βρέθηκε πάνω στο αναποδογυρισμένο όχημα του Καθάριου Μονοβάτη. Μέταλλα συγκρούστηκαν με μέταλλα. Όλοι μέσα στον *Γρύπα των Δρόμων* τραντάχτηκαν βίαια· η Κλεισμένη γρύλισε, εξαγριωμένα.

Τρεις απρόσωποι ληστές τούς πυροβόλησαν· τζάμια έσπασαν.

Ο *Γρύπας των Δρόμων*, με τους μεταλλικούς του τροχούς να ουρλιάζουν, άφησε πίσω του το αναποδογυρισμένο όχημα του Μονοβάτη και συνέχισε την πορεία του, τρέχοντας δαιμονισμένα, ακολουθώντας το κακοτράχαλο μονοπάτι, γιατί εδώ δεν υπήρχε καλύτερος δρόμος για ν'ακολουθήσει.

«Πώς σκατά το έκανες αυτό, γαμώ τα πόδια της Λόρκης;» είπε ο Ζορδάμης. «Το όχημά σου είναι πειραγμένο – πρέπει να είναι πειραγμένο!»

«Το όχημα μου δεν είναι πειραγμένο, Ζορδάμη! Ποτέ δεν τρέχω με πειραγμένο όχημα, σ'αντίθεση μ'εσένα.» Συνέχιζε να οδηγεί, φυσικά, τρέχοντας προς τα νότια τώρα.

«Τι θες να πεις; Με δουλεύεις; Τι άλλα ήταν αυτό; Αυτό το άλλα δεν γίνεται, Ελοντί, με κανέναν θεό! Μόνο κάτι αναβάτες πάνω σε δίκυκλα μπορεί να δεις να το κάνουν – αν και ακόμα κι αυτοί–»

«Τι ήταν εκείνο το φίδι;» τους διέκοψε η Λούση. «Τι ήταν εκείνοι οι απρόσωποι άνθρωποι; Κι εσύ» – γύρισε για να δείξει τον Αργύριο – «ναι, εσύ, τι ξέρεις; Πώς ήξερες γ'αυτούς;»

Ο Ζορδάμης και η Καλλιόπη στράφηκαν να τον κοιτάξουν. «Ήξερες γ'αυτούς;» είπε ο πρώτος.

«Δεν ήξερα ακριβώς γ'αυτούς. Είχα... δει ότι κάτι... Νόμιζα ότι ίσως κάτι να συνέβαινε εδώ–»

«Γιατί δεν ειδοποίησες τους διοργανωτές του ράλι;» ρώτησε η Καλλιόπη.

«Δεν ήμουν τόσο σίγουρος, και δεν ήξερα αν θα με πίστευαν. Επιπλέον, μόλις σήμερα το πρωί είχα... είχα αυτή την υποψία. Δεν ήμουν βέβαιος για τίποτα. Καθοδηγούμουν.»

«Μα το Φως της Αρτάλης;» είπε η Λούση, «όλοι – όλοι – εδώ μέσα μιλάτε σα να είμαστε στη Γενική Κλινική Ψυχ–»

«Ευχαριστούμε για τη διάγνωση, γιατρέ;» τη διέκοψε η Ελοντί. «Μπορείς να μας πεις και από τι πάσχουν αυτοί που μόλις αφήσαμε πίσω μας;»

«Αυτοί δεν... Δεν είναι... Δεν ξέρω τι είναι αυτοί, Ελοντί. Ούτε τι ήταν αυτό το φίδι.»

«Αυτό το φίδι;» είπε ο Ζορδάμης, «είχε κάποια υπνωτική επίδραση επάνω μας. Επάνω σ'όλους μας. Καθόμασταν και κοιτούσαμε την ουρά του να περιστρέφεται. Δε θα είχα δει τους απρόσωπους να έρχονται αν η Κλεισμένη δεν είχε πεταχτεί μπροστά μου για να με ξυπνήσει–»

«Ποια είναι η Κλεισμένη;» ρώτησε η Λούση.

«Η γάτα μου.»

Η Κλεισμένη νιαούρισε.

«Κι επίσης;» πρόσθεσε ο Ζορδάμης, «φάνηκε να τη φοβούνται για κάποιο λόγο.»

«Τι εννοείς;» τον ρώτησε ο Αργύριος.

«Δύο απρόσωποι προσπάθησαν να μας σταματήσουν λίγο προτού φύγουμε από την ενέδρα, κι ο ένας κρατούσε καραμπίνα και μας απειλούσε να μείνουμε πίσω. Ο άλλος κρατούσε τσεκούρι. Τότε τινάχτηκε η Κλεισμένη προς το μέρος τους, και ούρλιαξαν κατατρομαγμένοι. Φυσικά, αμέσως πυροβόλησα στο κεφάλι αυτόν με την καραμπίνα. Αλλά ο άλλος – αυτός με το τσεκούρι – τόβαλε στα πόδια αποκαλώντας την Κλεισμένη ‘δαίμονα’.»

«Τέρας,» διόρθωσε η Καλλιόπη. «*Τέρας* την αποκάλεσε. ‘Μακριά μου, τέρας,’ φώναξε.»

«Για κάποιο λόγο η Κλεισμένη τούς τρομοκρατούσε,» είπε ο Ζορδάμης, μορφάζοντας. «Αλλά εσύ ποιος είσαι, ρε φίλε; Και τι κάνεις μες στο όχημα της Ελοντί; Χρειάζεται και δεύτερο συνοδηγό; Κάποια κομπίνα γίνεται εδώ μ’εσάς – είναι καταφανές!»

Δεκατρία Μια Οικεία Μορφή

Οι ραλίστες έπεσαν εύκολα στην παγίδα που τους είχαν στήσει ο Απελευθερωτής και οι ακόλουθοί του. Δεν είχαν τρόπο να αποφύγουν τους δύο χοντρούς κορμούς που ο *Σαρακμά'ό'οκ'ραθ* έριξε μες στη μέση του μονοπατιού· δεν υπήρχε κανένα σημείο για να στρίψουν. Τα αγωνιστικά οχήματα χτύπησαν το ένα πάνω στο άλλο, ενώ το κρυσταλλικό φίδι ύψωσε την ουρά του προσπαθώντας να υπνωτίσει τους οδηγούς και τους συνοδηγούς τους. Αλλά δύο από αυτούς – ένας άντρας και μια γυναίκα – κάπως κατόρθωσαν να σπάσουν πολύ γρήγορα την υπνωτική επίδραση και να πεταχτούν έξω από το όχημά τους – ένα τροχοφόρο βαμμένο γαλάζιο με χρυσαφίες λωρίδες. Καθώς έτρεχαν ανάμεσα στα άλλα οχήματα και ο άντρας πυροβολούσε, συνήλθαν κι οι υπόλοιποι ραλίστες και συνοδηγοί και χαλασμός αμέσως ξεκίνησε.

Ο Απελευθερωτής, βέβαια, δεν περίμενε ότι αυτό θα αποτελούσε πραγματικό πρόβλημα, γιατί τα θύματα των κρυσταλλωμένων ήταν, ούτως ή άλλως, πολύ ξαφνιασμένα και δεν υπήρχε μέρος για να φύγουν.

Σύντομα, όμως, ένας από τους ακόλουθούς του ήρθε τρέχοντας προς αυτόν, βαστώντας τσεκούρι στο χέρι. Η κρυσταλλική του δομή φανέρονε πως ήταν σαστισμένος και τρομαγμένος, ενώ συγχρόνως έλεγε: ΚΙΝΔΥΝΟΣ! ΤΕΡΑΣ! ΜΑΣ ΟΡΜΗΣΕ ΕΝΑ ΤΕΡΑΣ!

«Τι τέρας;» τον ρώτησε ο Καρνάδης, γιατί η ομιλία της κρυσταλλικής δομής δεν ήταν ποτέ και πολύ λεπτομερειακή.

«Προσπαθήσαμε να σταματήσουμε δύο απ' αυτούς, Απελευθερωτή, έναν άντρα και μια γυναίκα. Ήμουν μαζί με τον Έκτορα, κι ο Έκτορας κρατούσε καραμπίνα και τους είπε να μείνουν στη θέση τους. Αλλά τότε ένα τέρας πετάχτηκε καταπάνω μας και σαστίσαμε. Ήταν... ήταν... Η κρυσταλλική του δομή δεν ήταν κανονική, Απελευθερωτή! Ήταν σαν να υπήρχε και συγχρόνως να μην υπήρχε· ή σαν να υπήρχε πολλές φορές. Δεν – δεν έχω καταλάβει πώς ακριβώς ήταν. Βασικά, ήταν σαν μια τρύπα επάνω στη διάσταση της Σεργήλης. Ναι, κάπως

έτσι ήταν – μια τρύπα πάνω στη Σεργήλη. Κάτι που δεν υπάρχει αλλά το βλέπεις από το γεγονός της ανυπαρξίας του–»

«Τα μυαλά σου πειράχτηκαν,» γρύλισε ο Καρνάδης.

«Όχι, Απελευθερωτή· σ'τ'ορκίζομαι, έτσι ήταν. Και εγώ και ο Έκτορας το είδαμε· κι εκείνη τη στιγμή, που είχαμε τρομάξει, ο άντρας αντίκρυ μας πυροβόλησε τον Έκτορα στο κεφάλι, με πιστόλι, και τον σκότωσε. Και μετά εγώ...» ένα στιγμιαίο κόμπιασμα, «έτρεξα να φύγω, Απελευθερωτή. Το τέρας είχε έρθει καταπάνω μου.»

Ο Καρνάδης απορούσε που κι εκείνος δεν είχε δει αυτό το «τέρας». «Πόσο μεγάλο ήταν;»

«Δεν ήταν μεγάλο. Ήταν... ήταν σαν γάτα, τώρα που το σκέφτομαι.»

«Σαν γάτα;» φώναξε ο Καρνάδης, και τον άρπαξε με το ένα χέρι από τη μπροστινή μεριά της τουνίκας του, υψώνοντάς τον πάνω από τη γη. «Σας τρόμαξε μια γαμημένη γάτα;»

«Όχι, δεν ήταν γάτα! Δεν ήταν, δηλαδή, όπως μια γάτα που βλέπεις κανονικά – απλά έμοιαζε, ίσως, με γάτα. Η κρυσταλλική του δομή, Απελευθερωτή – δεν ήταν σαν την κρυσταλλική δομή που βλέπεις σ'οποιοδήποτε άλλο ζωντανό πλάσμα!»

Ο Καρνάδης τον πέταξε στη γη.

Και τότε κάτι ακόμα πιο παράξενο από την εμφάνιση μιας τρομαχτικής γάτας συνέβη. Ένα αγωνιστικό όχημα – που πρέπει να είχε ξεμείνει πίσω, για κάποιο λόγο – ήρθε ολοταχώς προς τα υπόλοιπα οχήματα και τους κρυσταλλωμένους που αιχμαλώτιζαν τους τελευταίους οδηγούς και συνοδηγούς. Ήταν ένα τροχοφόρο ζωγραφισμένο σαν γρύπας και, στο εσωτερικό του, στη θέση του οδηγού, ο Καρνάδης έβλεπε μια γυναίκα που η κρυσταλλική της δομή δεν ήταν σαν την κρυσταλλική δομή άλλων ανθρώπων.

Οι κυματισμοί που έκανε... Τα σχήματα...

Και τώρα, το όχημα που ήταν ζωγραφισμένο σαν γρύπας πάτησε πάνω σ'ένα άλλο και το καβάλησε, ανεβαίνοντας στην οροφή του: και συνέχισε να πηδά από σταματημένο όχημα σε σταματημένο όχημα, κατευθυνόμενο αστραπιαία προς τους πεσμένους κορμούς που έκλειναν το μονοπάτι.

Η κρυσταλλική δομή της γυναίκας είχε γίνει ακόμα πιο παράξενη τώρα. Είχε απλωθεί. Ήταν σαν ένα σύννεφο γύρω από ολόκληρο το όχημά της!

«ΣΤΑΜΑΤΗΣΤΕ ΤΟ!» κραύγασε ο Καρνάδης, αλλά κανένας δεν πρόλαβε να κάνει τίποτα.

Το όχημα πήδησε προς τους πεσμένους κορμούς. Για μια στιγμή οι δύο μπροστινοί τροχοί του φάνηκε να μη γαντζώνονται καλά, φάνηκε ότι ίσως να έπεφτε – και τα σαγόνια του *Σαρακμά'ό'οκ'ραθ* κατέβαιναν καταπάνω του για να το παγιδέψουν – αλλά μετά τινάχτηκε και βρέθηκε από την άλλη μεριά του ξύλινου εμποδίου. Μερικοί κρυσταλλωμένοι το πυροβόλησαν, σπάζοντας τζάμια, μα δεν το σταμάτησαν.

Η κρυσταλλική δομή της παράξενης οδηγού εξακολουθούσε να το τυλίγει.

Ο Καρνάδης, στεκόμενος πάνω σε μια δενδρώδη πλαγιά, το είδε να εξαφανίζεται πίσω από μια στροφή του μονοπατιού. Και σκέφτηκε: *Γιατί έχω την αίσθηση ότι γνωρίζω αυτή τη γυναίκα; Γιατί η κρυσταλλική της δομή κάτι μου λέει, παρότι είναι τόσο παράξενη;*

Η Λορύν'σαρ τον πλησίασε. «Πρέπει να έκανε κάποιου είδους μαγεία,» είπε, αναφερόμενη προφανώς στη μυστηριώδη ραλίστρια. Την κρυσταλλική δομή της δεν την είχε δει μόνο ο Καρνάδης: την είχαν δει όλοι τους.

«Τι μαγεία;»

«Δεν ξέρω. Δεν έχω συναντήσει ποτέ τίποτα παρόμοιο... Σίγουρα δεν είναι κάτι που μπορεί να κάνει ένας συνηθισμένος μάγος... Αλλά ακόμα κι ένας σαμάνος σαν τον Εμίλ... αμφιβάλλω ότι θα μπορούσε να κάνει κάτι τέτοιο. Δεν είδες, όμως, πώς ήταν η κρυσταλλική της δομή, Καρνάδη; Σου έμοιαζε.»

«Μου έμοιαζε;» Τα λόγια της τον είχαν ξαφνιάσει.

«Ναι. Δεν το πρόσεξες; Η κρυσταλλική της δομή έμοιαζε κάπως με τη δική σου, που διαφέρει από των υπόλοιπων από εμάς.»

«Αυτή η γυναίκα δεν ήταν κρυσταλλωμένη, Μάγισσα!» έκανε, απότομα, ο Καρνάδης.

«Ναι, αλλά παρ' όλ' αυτά... Είναι δυνατόν να μην το πρόσεξες;»

Ο Απελευθερωτής σκέφτηκε: *Γι' αυτό μου φάνηκε οικεία; ότι από κάπου την ξέρω; Τι κοινό, όμως, μπορεί να έχουμε; Και τότε θυμήθηκε τα*

λόγια εκείνης της ιέρεια της Λόρκης, στη Νίρβεκ, την οποία είχε συναντήσει πριν από καιρό, προτού επισκεφτεί το Κρυσταλλικό Πεδίο. *Είσαι Ιερομύστης*, του είχε πει. *Ιερομύστης της Σεργήλης*. Αλλά ο Καρνάδης, πολύ θυμωμένος τότε, δεν είχε καθίσει να μάθει περισσότερα. Θα μπορούσε κι αυτή η γυναίκα μέσα στο αγωνιστικό όχημα, αυτή η ραλίστρια, να ήταν Ιερομύστης; Κι αν ναι, τι σήμαινε τούτο; Τι *ακριβώς* ήταν ένας Ιερομύστης της Σεργήλης;

Ο Απελευθερωτής δεν είχε χρόνο τώρα για να τα σκεφτεί όλα αυτά ή να ψάξει για απαντήσεις. Κατεβαίνοντας από την πλαγιά, πρόσταξε τους ακόλουθούς του να πάρουν τα οχήματα και τους αιχμαλώτους και να φύγουν από τούτες τις περιοχές, να πάνε βόρεια, για να κρυφτούν· γιατί, αφού ένα όχημα είχε ξεφύγει, τώρα θα ειδοποιούνταν οι αρχές της Θακέρκοβ και θα έρχονταν άνθρωποι εδώ για να ερευνήσουν. Ή, μάλλον, μισθοφόροι θα έρχονταν, οπλισμένοι.

Δέκα-Τέσσερα Σύγχυση

«Μην ψάχνεις για κομπίνες,» του είπε η Ελοντί. «Δεν υπάρχει καμία κομπίνα.»

«Τότε, τι κάνει αυτός ο τύπος εδώ μέσα, μαζί σου;» Ο Ζορδάμης έδειχνε τον Μπαλαντέρ της Λόρκης που ήταν καθισμένος πλάι του στο πίσω κάθισμα του *Γρύπα των Δρόμων*.

«Είναι γνωστός μου. Βρισκόταν στην περιοχή κι ευτυχώς με ειδοποίησε εγκαίρως ώστε να μην πέσω στην ενέδρα–»

«Σε ειδοποίησε εγκαίρως; Πώς ακριβώς το έκανε αυτό ενώ τρέχαμε με τις ταχύτητες που τρέχαμε; Με κορ–;»

«Έχει σημασία;» τον διέκοψε η Ελοντί, αρχίζοντας να τσαντίζεται μαζί του. Ήταν δυνατόν να είναι τόσο μαλάκας ώστε τώρα να κάθεται να σκέφτεται αν κάποια «κομπίνα» ήταν στημένη; Τώρα, που τέτοιος απόκοσμος κίνδυνος είχε παρουσιαστεί από το πουθενά; Τώρα, που τόσοι ραλίστες βρίσκονταν αιχμάλωτοι και ίσως να τους σκότωναν; «Πρέπει να επιστρέψουμε στη Θακέρκοβ. Όσο πιο γρήγορα μπορούμε. Πρέπει να ειδοποιήσουμε τους διοργανωτές, για να κάνουν κάτι, να βοηθήσουν κάπως.»

«Υπάρχουν γρυποκαβαλάρηδες παρατηρητές,» είπε η Καλλιόπη. «Δε θα είδαν τι συνέβη;»

«Δεν ξέρω,» αποκρίθηκε η Ελοντί. «Μπορεί και όχι. Η βλάστηση ήταν πολύ πυκνή σ'εκείνο το σημείο. Αυτοί οι απρόσωποι άνθρωποι – ό,τι κι αν είναι – δεν μας επιτέθηκαν τυχαία εκεί. Γνώριζαν καλά τι έκαναν. Επιπλέον, εμείς μπορούμε να επιστρέψουμε στη Θακέρκοβ πολύ πιο γρήγορα από τους γρύπες, νομίζω. Ειδικά μόλις πιάσω τη δημοσιά.» Και κατευθυνόταν προς τα εκεί τώρα, προς τα νότια, μέσα από το κακοτράχαλο μονοπάτι, ενώ ο *Γρύπας των Δρόμων* αναπηδούσε πάνω στις άγριες πέτρες και τίναζε χώματα και χαλίκια γύρω του.

Ο Ζορδάμης ρώτησε τον Μπαλαντέρ της Λόρκης: «Ποιος είσαι εσύ, τελικά;»

«Το όνομά μου είναι Αργύριος.»

«Και ποια η σχέση σου με την Ελοντί;»

Η Ελοντί παρενέβη: «Αυτή είναι δική μου δουλειά και του Αργύριου, Ζορδάμη! Όχι δική σου!» Μέχρι στιγμής δεν ήξερε καν ότι τον έλεγαν Αργύριο· δεν της είχε συστηθεί. Της είχε πει μόνο *Είμαι ο Μπαλαντέρ της Λόρκης*.

«Τι νομίζεις;» ρουθούνισε ο Ζορδάμης, «ότι ρωτάω επειδή είμαι περίεργος αν κοιμάσαι μαζί του; Δε μένδιαφ-»

«Δεν κοιμάμαι μαζί του, αλλά ακόμα κι αν κοιμόμουν αυτό δεν θα ήταν δική σου δουλειά!»

«Πρόσεχε τον δρόμο,» της είπε η Λούση.

«Σκασμός,» μούγκρισε η Ελοντί, λοξοκοιτάζοντάς την πίσω από τα σκούρα γυαλιά της.

«Συνοδηγός σου είμαι· δεν πρέπει να σε προειδοποιήσω;»

Ο Αργύριος είπε ύστερα από λίγο στον Ζορδάμη, σπάζοντας τη σιωπή που είχε επικρατήσει: «Η γάτα σου, φίλε μου, είπες ότι τρώμαξε τους απρόσωπους...»

«Ναι. Την έβλεπαν σαν τέρας. Δεν ξέρω γιατί. Αν και, σε διαβεβαιώνω, δεν είναι μια συνηθισμένη γάτα.»

«Αυτό το κατάλαβα.» Ο Αργύριος κοίταζε την Κλεισμένη ερευνητικά καθώς εκείνη ήταν κουλουριασμένη επάνω στα γόνατα του Ζορδάμη.

«Από πού;»

«Απ' τα όσα μάς είπες, ασφαλώς. Τι διαφορά έχει από άλλες γάτες;»

«Είναι μια... υπερδιαστασιακή γάτα. Από κάποιο σπάνιο είδος. Τουλάχιστον, έτσι μου είπε ένας μάγος του τάγματος των Ερευνητών στην Άντχορκ. Μπορεί και κάνει πράγματα που φαίνονται παράξενα. Την έχω δει να εμφανίζεται και να εξαφανίζεται μέσα από μπαούλα· να παρουσιάζεται ξαφνικά εκεί όπου δεν θα έπρεπε να είναι· να δημιουργεί παραισθήσεις, σαν να έχει γίνει γιγάντια για παράδειγμα· να χωρίζεται σε πολλές γάτες που φέρονται σαν μία· να πεθαίνει και να ξαναζεί-»

«Να πεθαίνει και να ξαναζεί;» έκανε η Καλλιόπη.

«Ναι,» είπε ο Ζορδάμης, πολύ σοβαρά. «Τη σκότωσε μια σφαίρα, κάποτε, και πέθανε στα χέρια μου. Ορίστε» – ψαχούλεψε κάτω από το τρίχωμά της – «εδώ είναι και το σημάδι. Αναγκάστηκα να τη ρίξω σ'έναν ποταμό· δεν είχα τότε άλλη επιλογή.» Εσκεμμένα ήταν λιγάκι ασαφής· δεν μπορούσε να τους πει περισσότερα γιατί είχαν άμεση

σχέση με τη Σιδηρά Δυναστεία. «Με κυνηγούσαν. Τέλος πάντων. Αργότερα, η Κλεισμένη βγήκε πάλι μέσα από μια ενδοδιάσταση. Την ενδοδιάσταση που την έκανε να χωρίζεται σε πολλές γάτες – και ήταν όλες πραγματικές γάτες – τις άγγιζες κανονικά – δεν ήταν οφθαλμαπάτες ή τίποτα τέτοιο.»

«Μάλιστα,» είπε ο Αργύριος. «Και έκανε ξανά κάποιο από τα κόλπα της για να τρομάξει τους απρόσωπους ανθρώπους;»

«Δε νομίζω. Εγώ, τουλάχιστον, δεν είδα τίποτα.»

«Μάλλον,» είπε η Καλλιόπη, «μόνο αυτοί το είδαν.»

«Ναι, μάλλον,» συμφώνησε ο Ζορδάμης ανασηκώνοντας τους ώμους.

Η Κλεισμένη τούς παρατηρούσε σιωπηλά, αδιαφορώντας που τη συζητούσαν σαν να μην ήταν εκεί. Μια φορά μόνο, ανοίγοντας τα σαγόνια της χασμουρήθηκε τεμπέλικα κι έγλειψε τα μουστάκια της.

Μετά από κάπου είκοσι λεπτά γρήγορης οδήγησης επάνω στο κακοτράχαλο μονοπάτι, η Ελοντί έφτασε στο τέλος του, αντίκρυ στη μεγάλη, λιθόστρωτη δημοσιά και στην πρόχειρη γέφυρα που περνούσε από πάνω της, φτιαγμένη ειδικά για το ράλι. Κανονικά, η ραλίστρια θα έπρεπε να περάσει τη γέφυρα ώστε να συνεχίσει τη διαδρομή. Αλλά τώρα το ράλι είχε, προφανώς, λάβει τέλος· ήταν η μοναδική οδηγός που είχε καταφέρει να ξεφύγει από την ενέδρα αυτών των απρόσωπων ληστών. *Εγώ και ο Ζορδάμης, διόρθωσε τον εαυτό της. Αν και χωρίς το όχημά του.*

Η Ελοντί έπιασε τη δημοσιά κι έστριψε ανατολικά, αυξάνοντας ταχύτητα, κατευθυνόμενη προς Θακέρκοβ.

«Ένας γρυποκαβαλάρης!» είπε η Λούση, δείχνοντας στον ουρανό. «Ένας από τους παρατηρητές.»

«Θα φτάσουμε στην πόλη πριν από αυτόν· δεν έχει νόημα να σταματήσουμε τώρα για να κατεβεί και να μιλήσουμε,» αποκρίθηκε η Ελοντί, ενώ αισθανόταν τον εαυτό της να χάνεται τελείως μέσα στο όχημά της. Ξέχασε ότι είχε ανθρώπινο σώμα. Ήταν εκείνη κι ο δρόμος. Και ήταν παντοδύναμη.

Η κυκλοφορία δεν είχε σταματήσει στη δημοσιά εξαιτίας του ράλι (γι'αυτό κιόλας είχε στηθεί η πρόχειρη γέφυρα εκεί όπου είχε στηθεί):

οχήματα, καβαλάρηδες, διαβάτες εξακολουθούσαν να περνάνε πηγαίνοντας προς τα δυτικά ή προς τα ανατολικά. Η Ελοντί προσπερνούσε τους πάντες χωρίς το παραμικρό πρόβλημα, και η Αίσθηση την εκστασίαζε, τη γέμιζε με μια δύναμη πρωταρχική, στοιχειακή· υπερδιαστασιακή, ίσως. Δε θ'αργούσε καθόλου να φτάσει στη Θακέρκοβ· το ήξερε. Όση ώρα είχε κάνει να διασχίσει εκείνο το τελευταίο, αγωνιώδες σκέλος του κακοτράχαλου μονοπατιού, τόση ώρα θα έκανε και να διασχίσει τη λιθόστρωτη δημοσιά ως τη μεγαλούπολη, παρότι η απόσταση ήταν σαφώς μεγαλύτερη. Τρεις φορές μεγαλύτερη περίπου, την υπολόγιζε η Ελοντί.

Ο εαυτός της χάθηκε μέσα στην οδήγηση, μέσα στην ταχύτητα, μέσα στο τοπίο που έμοιαζε να αλλοιώνεται εξωπραγματικά ολόγυρά της, μέσα στο σφύριγμα του ανέμου που ερχόταν από τα σπασμένα παράθυρα. Η Ελοντί έγινε μια θέληση. Μια ασώματη ύπαρξη επάνω στον δρόμο.

(ο χρόνος σταμάτησε)

Δίπλα της δεν κάθεται τώρα η Λούση, αλλά η μπαλαντέρ, με μαύρο/κόκκινο καρό δέρμα από τη μια, χρυσό/κόκκινο καρό δέρμα από την άλλη, και μαλλιά κατάλευκα. Ντυμένη με μια στολή καταπράσινη και φορώντας γυαλιά με παχύ, κοκάλινο, λευκό σκελετό με κέρατα, αλλά χωρίς κρύσταλλα, σκούρα ή μη.

«Γνώρισες τον φίλο μου, βλέπω,» λέει, και ξεκουμπώνει τα επάνω κουμπιά της καταπράσινης στολής της, διαδικαστικά, όχι βιαστικά.

«Τι συμβαίνει εδώ; Ποιοι είναι αυτοί οι απρόσωποι;» τη ρωτά η Ελοντί.

«Νομίζεις ότι είσαι παντογνώστρια, ε; Γιατί πάντα νομίζεις ότι είσαι παντογνώστρια;»

«Από πού ήρθαν;»

«Δεν ξέρω. Αλλά δεν μου αρέσουν καθόλου.» Η μπαλαντέρ τραβά μέσα από τη στολή της, από τη δεξιά μεριά του στηθόδεσμού της, ένα τραπουλόχαρτο: τον Μπαλαντέρ της Λόρκης. «Αυτός ο κύριος νομίζω ότι ίσως μπορεί να βοηθήσει. Γενικά μιλώντας, όχι εσένα συγκεκριμένα. Αν και έχω την αίσθηση ότι έχετε πολλές δυνατότητες μαζί!» Ακουμπά το τραπουλόχαρτο όρθιο επάνω στην κονσόλα του οχήματος, ανάμεσά τους, κι αυτό δεν κουνιέται καθόλου από την ταχύτητα. Το χαρτί δεν

κουνιέται καθόλου, αλλά ο άντρας που είναι ζωγραφισμένος επάνω του κουνιέται! Ο Μπαλαντέρ της Λόρκης τις κοιτάζει.

«Εδώ είσαι, λοιπόν,» λέει στη μπαλαντέρ.

«Ναι. Βλέπεις πώς μοιάζουμε, εγώ κι αυτή;»

«Βλέπω.»

«Θα μας βοηθήσεις;»

«Αν μπορώ.»

Η Ελοντί λέει: «Να μας βοηθήσει να κάνουμε τι; Τι σχέση έχουμε, ουσιαστικά, εμείς μ'αυτούς τους απρόσωπους ανθρώπους; Δεν ξέρουμε καν ποιοι είναι! Οι αρχές της Θακέρκοβ θα τους φροντίσουν.»

«Μπορεί,» λέει η μπαλαντέρ. «Αλλά μάλλον όχι. Εσύ δεν είδες τον αδελφό σου πιο πριν, όμως εκείνος είδε εσένα. Και νομίζω ότι σε αναγνώρισε.»

«Ποιος αδελφός μου; Δεν έχω αδελφό!»

Η μπαλαντέρ γελά. «Δεν εννοώ τέτοιου είδους αδελφό. Είναι κι εκείνος Ιερομύστης της Σεργήλης. Και ίσως να ευθύνεται γ'αυτό που συμβαίνει.»

«Ποιο;»

«Τους απρόσωπους ανθρώπους, φυσικά.»

Ένα νιαούρισμα ακούγεται από πίσω, κι ανάμεσα από τα καθίσματά τους ξεπροβάλλει η Κλεισμένη.

«Αυτή η γάτα ξανά,» λέει ο Μπαλαντέρ της Λόρκης. «Είναι κι εδώ!»

Η μπαλαντέρ γελά. «Τι συμπαθητικό γατάκι!» Κάνει να πάρει την Κλεισμένη στην αγκαλιά της αλλά εκείνη τη γρατσουνίζει στο χέρι. Η μπαλαντέρ τσιρίζει. «Μαλακισμένο!» φωνάζει και χτυπά την Κλεισμένη στο κεφάλι.

(ο χρόνος συνέχισε)

Η Ελοντί κοίταξε τον καθρέφτη. Στο πίσω κάθισμα κάθονταν ο Ζορδάμης, η Καλλιόπη, ο Μπαλαντέρ της Λόρκης, και η Κλεισμένη (στα γόνατα του Ζορδάμη). Οι δύο τελευταίοι δεν φαινόταν να έχουν καταλάβει τίποτα. Δεν φαινόταν να έχουν καταλάβει ότι τώρα, πριν από λίγο, βρίσκονταν εκεί όπου βρισκόταν κι η Ελοντί.

Ή μήπως το είχαν καταλάβει αλλά δεν το έδειχναν; Η γάτα, σίγουρα, ήταν παράξενο ζώο, και μπορεί να ήταν συνηθισμένη σε τέτοια. Και ο

Μπαλαντέρ της Λόρκης... ήταν κι αυτός, αναμφίβολα, ένας πολύ παράξενος άνθρωπος.

Ήταν και Ιερομύστης;

Γιατί, αν δεν ήταν Ιερομύστης όπως η Ελοντί, τι ήταν; Σίγουρα όχι ένας απλός ιερέας της Λόρκης.

Πρέπει να συζητήσω μαζί του, αλλά όταν είμαστε μόνοι οι δυο μας.

Η πρόωρη, απρόσμενη άφιξή τους στο χωριό του ράλι έφερε αναστάτωση και ανησυχία. Τι συνέβη; τους ρωτούσαν. Ήταν καλά; Γιατί ο Ζορδάμης ήταν μέσα στο όχημα της Ελοντί; Είχε γίνει κάποιο ατύχημα; Οι δύο ραλίστες και οι συνοδηγοί τους δεν δίστασαν να τους δώσουν απαντήσεις. Τους είπαν για τους απρόσωπους ληστές και για το πελώριο φίδι, και για τους κορμούς των δέντρων που έφραζαν το μονοπάτι. Ο Μπαλαντέρ της Λόρκης, για κάποιο λόγο, μυστηριωδώς ίσως, είχε ξεχαστεί, είχε περάσει στο παρασκήνιο, και βυθίστηκε μέσα στο πλήθος που είχε συγκεντρωθεί γύρω από τους δύο ραλίστες και τις συνοδηγούς τους.

Μια γυναίκα, ωστόσο, δεν έχασε τον Μπαλαντέρ από τα μάτια της. Τον είχε δει εξαρχής να βγαίνει από το όχημα της Ελοντί και είχε παραξενευτεί. Και τώρα παρουσιάστηκε δίπλα του.

«Ήσουν κι εσύ μαζί;» τον ρώτησε η Χρυσόχαρη. «Πώς βρέθηκες εκεί;»

«Μεγάλη ιστορία,» αποκρίθηκε εκείνος, «και παράξενη.»

«Δεν το αμφιβάλλω, αλλά... Πώς βρέθηκες εκεί, Αργύριε;»

«Θα σου πω άλλη φορά,» αποκρίθηκε εκείνος, κι απομακρύνθηκε. Γλιστρώντας μέσα στο πλήθος, εξαφανίστηκε.

Τι ανόητος! σκέφτηκε η Χρυσόχαρη. Δεν υπήρχε αμφιβολία ότι την απέφευγε ξανά. Αλλά *γιατί*; Ποιο ήταν το πρόβλημά του; *Του έκανα κάτι;*

Οι διοργανωτές του ράλι έσπευσαν να ειδοποιήσουν τις αρχές της Θακέρκοβ – τη Χωροφυλακή και τον Πολιτειαρχή Λαέρτη Μάθαρολφτ – για το δυσάρεστο γεγονός. Συγχρόνως, άρχισαν να συγκεντρώνουν μια

ομάδα διάσωσης από μισθοφόρους, για να τους στείλουν να αναζητήσουν τους ραλίστες και να τους σώσουν από αυτούς τους «απρόσωπους» ληστές όποιοι κι αν ήταν. (Δεν πρέπει να είχαν πιστέψει ότι οι ληστές ήταν *πραγματικά* απρόσωποι· πρέπει να νόμιζαν ότι φορούσαν κάποιου είδους κράνη που τους έκαναν να φαίνονται έτσι. Όσο για το πελώριο φίδι, μάλλον νόμιζαν ότι ήταν εξωδιαστασιακό πλάσμα. Άλλωστε, η Σεργήλη ήταν σταυροδρόμι ανάμεσα στις διαστάσεις του Γνωστού Σύμπαντος: πολλά και διάφορα όντα τύχαινε, κατά καιρούς, να καταλήξουν εδώ.) Θα ήταν πολύ αρνητικό για τη φήμη των διοργανωτών αν έδειχναν αδιαφορία για τη μοίρα των ραλιστών και των συνοδηγών τους. Και οι έξι χορηγοί του Ράλι Δυτικής Θακέρκοβ – το ξενοδοχείο *Περίοικος*, το ξενοδοχείο *Διπλός*, το περιοδικό *Επιβίωση στη Θακέρκοβ*, το περιοδικό *Φλεγόμενοι Τροχοί*, η βιομηχανία οχημάτων *Πολύκυκλος*, και η εταιρεία *Ενεργοβόρος* που εμπορευόταν ενέργεια – ήταν γνωστοί στην πόλη και γύρω από αυτήν και ήθελαν να διατηρούν μια καλή εικόνα για τον εαυτό τους.

Ο Ζορδάμης, η Καλλιόπη, η Ελοντί, και η Λούση είχαν καθίσει σ'ένα τραπεζάκι του χωριού του ράλι για να ξεκουραστούν, και το πλήθος είχε επιτέλους διαλυθεί γύρω τους, κανένας δεν ερχόταν για να τους μιλήσει ή να τους κάνει ερωτήσεις, όταν ο Βινάρης τούς πλησίασε μαζί με την Κλεισμένη.

«Τι είν' αυτά που λένε, Ζορδάμη;» ρώτησε. «Τι έγινε; Νόμιζα ότι το πιο επεισοδιακό συμβάν σ'αυτό το ράλι θα ήταν το γεγονός ότι έχασα την Κλεισμένη...»

«Η Κλεισμένη ήταν μαζί μου,» αποκρίθηκε ο Ραλίστας.

«Τι;»

«Είχε, κάπως, καταφέρει να γλιστρήσει μέσα στο όχημά μου και να κρυφτεί κάτω απ'το πίσω κάθισμα. Κι *ευτυχώς* που ήταν μαζί μας, βασικά, αλλιώς ίσως να μην είχαμε γλιτώσει.»

«Τι εννοείς;»

Ο Ζορδάμης αναστέναξε κουρασμένα. «Θα σου εξηγήσω μετά. Κάθισε.»

Η Λούση ρώτησε τον Βινάρη: «Εσύ δεν ήσουν, αρχικά, συνοδηγός του Ζορδάμη; Είχατε έρθει μαζί στην ενημέρωση για το ράλι...»

«Ναι,» είπε ο Ζορδάμης αντί γι' αυτόν, «αλλά επειδή η Καλλιόπη ήταν εδώ αποφασίσαμε εκείνη να τρέξει μαζί μου. Βινάρη τον λένε.»

«Χαίρω πολύ.» Η Λούση έδωσε το χέρι της στον Βινάρη.

«Παρομοίως,» αποκρίθηκε εκείνος, ανταλλάσσοντας μια χειραψία κι ένα χαμόγελο μαζί της.

Σαλιαρίζει ακόμα και τώρα, η παλαβή ψυχίατρος, παρατήρησε η Ελοντί, εν μέρει διασκεδασμένη από τη συμπεριφορά της συνοδηγού της.

«Πού εξαφανίστηκε ο Αργύριος;» ρώτησε ο Ζορδάμης σαν τώρα να είχε συνειδητοποιήσει την απουσία του.

«Δεν ξέρω,» είπε η Ελοντί. «Κάπου εδώ γύρω θα είναι.»

«Ποιος είναι αυτός ο τύπος, Ελοντί; Θέλεις σοβαρά να πιστέψω ότι κατάφερε κάπως να σε σταματήσει ενώ τρέχαμε; Εγώ δεν τον είδα να-»

»

«Εντάξει,» αναστέναξε εκείνη, «τελείωσε τώρα αυτό, γαμώτο! Μην αρχίσουμε τα ίδια. Ο Αργύριος απλά έτυχε να βρίσκεται μαζί μας-»

«Μας εκτόξευσε μια τραπ-» άρχισε η Λούση, αλλά η Ελοντί τη διέκοψε:

«Τελείωσε αυτή η υπόθεση!» είπε, έντονα, και κλότσησε τη συνοδηγό της κάτω απ' το τραπέζι. «Ο Αργύριος είναι ένας γνωστός μου-»

«Και πώς ήξερε γι' αυτούς τους απρόσωπους ληστές;» ρώτησε η Καλλιόπη, παραξενεμένη από τη συμπεριφορά της Ελοντί. «Είπε ότι ήρθε να σε ειδοποιήσει.»

«Δεν ξέρω.» Η Ελοντί σηκώθηκε από το τραπέζι. «Και πρέπει τώρα να πάω να δω τι ζημιές έχει ο Γρύπας - κι έχω και κάτι άλλες δουλειές.» Έσφιξε τον ώμο της Λούσης, που ήταν ακόμα καθισμένη. «Έλα μαζί μου.»

«Καλύτερα θα-»

«Έλα μαζί μου, Λούση,» επέμεινε η Ελοντί, και η Λούση σηκώθηκε απ' το τραπέζι και την ακολούθησε.

Απομακρύνθηκαν μέσα στο χωριό του ράλι, εξαφανίστηκαν από τα μάτια του Ζορδάμη, της Καλλιόπης, και του Βινάρη.

«Κάτι κρύβει,» είπε η Καλλιόπη.

«Σώπα,» είπε η Ζορδάμης, «με σοκάρεις.»

Η Καλλιόπη τον αγριοκοίταξε.

«Δεν καταλαβαίνω τι ακριβώς έγινε,» είπε ο Βινάρης.

«Αυτός ο Αργύριος,» εξήγησε ο Ζορδάμης, «πρέπει να ξέρει περισσότερα για τους απρόσωπους ληστές και γι' αυτό το εξωδιαστασιακό φίδι, αλλά δεν το λέει. Δεν έμεινε καν για να μιλήσει στους διοργανωτές. Αμέσως χάθηκε, ο δαιμονισμένος.»

«Και ούτε εμείς σκεφτήκαμε να τον αναφέρουμε στους διοργανωτές,» παρατήρησε η Καλλιόπη, συνοφρυωμένη.

«Ναι,» συμφώνησε ο Ζορδάμης. Τον είχε, πράγματι, για κάποιο λόγο, ξεχάσει τελείως εκείνη τη στιγμή. Παράξενο, ίσως, τώρα που το συλλογιζόταν... Το είπε στην Καλλιόπη.

«Ακριβώς,» αποκρίθηκε εκείνη. «Κι εγώ τον ξέχασα τελείως.»

«Νομίζω,» καθάρισε έντονα τον λαιμό του ο Βινάρης, «πως κι εμένα κάποιοι μ' έχουν ξεχάσει τελείως. Τι έγινε, Ραλίστα, θα μου πεις;»

Ο Ζορδάμης, όμως, κοίταζε χαμηλά καθώς παρατηρούσε ότι η Κλεισμένη είχε πάλι εξαφανιστεί. Δεν ήταν πουθενά γύρω τους ή κάτω απ' το τραπέζι.

Δέκα-Πέντε Το Πρώτο Θηρίο

Οι κρυσταλλωμένοι έβγαλαν τα αγωνιστικά οχήματα από μια μεριά των λόφων που ήταν σχετικά βαθιά για τροχοφόρα και την οποία είχαν ανακαλύψει από πριν και προετοιμάσει κόβοντας δέντρα και θάμνους. Οι αιχμάλωτοι ραλίστες και οι συνοδηγοί τους βρίσκονταν μέσα στα οχήματα, δεμένοι. Οι κρυσταλλωμένοι, όμως, δεν είχαν καταφέρει να τους πιάσουν όλους· ορισμένους είχαν αναγκαστεί να τους σκοτώσουν, ή είχαν σκοτωθεί κατά λάθος. Αυτούς τούς είχαν αφήσει πίσω, στο σημείο της ενέδρας.

Διέσχιζαν τώρα τα εδάφη βόρεια των δασωμένων λοφότοπων, κατευθυνόμενοι προς τον καταυλισμό τους, όπου βρίσκονταν κι άλλα οχήματα και εξοπλισμοί, όταν είδαν έναν γρυποκαβαλάρη στον ουρανό από πάνω τους, να φτερουγίζει κατασκοπεύοντάς τους. Ο *Σαρακμα'ό'οκ'ραθ* ήταν που έστρεψε πρώτος τα γυαλιστερά μάτια του προς τον γρύπα, και μιλώντας στην εξωδιαστασιακή γλώσσα του ειδοποίησε τον Απελευθερωτή, που ήταν ο μόνος που μπορούσε να την καταλάβει.

Ο Απελευθερωτής φώναξε, από το παράθυρο του οχήματος που οδηγούσε, να σταματήσουν. Και τα οχήματα σταμάτησαν γύρω από το πελώριο φίδι και το γιγάντιο έντομο.

Ο Εμίλ πετάχτηκε έξω από ένα τροχοφόρο κι έβγαλε ένα διαπεραστικό κρώξιμο από τον λαιμό του – ένα κρώξιμο που θύμιζε τη φωνή γρύπα. Οι άλλοι κρυσταλλωμένοι είδαν ένα σύμβολο να σχηματίζεται μέσα στην κρυσταλλική δομή του γρύπα που πετούσε από πάνω τους, κι ένα παρόμοιο σύμβολο να σχηματίζεται μέσα στην κρυσταλλική δομή του σαμάνου. Και τα δύο σύμβολα πάλλονταν με τον ίδιο ρυθμό, σαν να τα χτυπούσε ο ίδιος ήχος.

Η Μάγισσα παρατηρούσε τον σαμάνο με ενδιαφέρον, καθισμένη πίσω από τον Απελευθερωτή. Ακόμα προσπαθούσε να καταλάβει πώς ο Εμίλ μπορούσε να χρησιμοποιεί τη μαγεία του Κρυστάλλου μ'αυτό τον τρόπο. *Πρέπει ν'ανακαλύψω το μυστικό του!* Όταν εκείνος είχε προσπαθήσει να της εξηγήσει, η Μάγισσα δεν είχε καταλάβει τίποτα. Ακό-

μα και τώρα, μετά την κρυσταλλική μεταμόρφωσή τους, υπήρχαν μεγάλες διαφορές ανάμεσα σε μια μάγισσα του τάγματος των Ερευνητών κι έναν σαμάνο που είχε βγει από τα δάση της Σεργήλης.

Ο γρύπας, φτεροκοπώντας, προσγειώθηκε αντίκρυ στα σταματημένα οχήματα. Ο καβαλάρης του έδειχνε νάχει πανικοβληθεί. Τράβηξε ένα πιστόλι από τη ζώνη του–

–και δέχτηκε αμέσως τρεις τουφεκίες από τους κρυσταλλωμένους, πέφτοντας στη γη.

Ο σαμάνος εξακολουθούσε να κρατά τον γρύπα υπό τον έλεγχό του, ήρεμο. Το ζώο δεν κινήθηκε από τη θέση του καθώς ο αναβάτης του πέθαινε. Μέσα στην κρυσταλλική του δομή, το μυστηριακό σύμβολο παλλόταν έντονα.

Ο σαμάνος πλησίασε τον γρύπα κι άγγιξε το κεφάλι του με το ένα χέρι.

Με το άλλο χέρι, έκανε νόημα στον *Ζορκολ'ζορκά'αβάθ* να πλησιάσει. Να κεντρίσει.

Το έντομο ήρθε αμέσως και κάρφωσε τον γρύπα στα πλευρά. Το θηρίο έκρωξε, φτεροκοπώντας. Αλλά ο σαμάνος κατόρθωσε πάλι να το κρατήσει υπό έλεγχο: τα σύμβολα μέσα στις κρυσταλλικές δομές τους πάλλονταν συγχρονισμένα, σαν να ήταν μία καρδιά που αντανακλάτο σε δύο καθρέφτες. Ο γρύπας έπεσε στη γη, σπαρταρώντας, σφαδάζοντας, χτυπώντας τα πόδια του, την ουρά του, τα φτερά του, μανιασμένα· μετά, όμως, γαλήνεψε: έμεινε ξαπλωμένος, ανασαίνοντας βαριά, με τις φτερούγες του απλωμένες. Και ο Κρύσταλλος άρχισε, σταδιακά, να τον καλύπτει. Όσπου τον είχε σκεπάσει ολόκληρο. Τον είχε κάνει έναν από αυτούς.

Ο κρυσταλλικός γρύπας ορθώθηκε, κρώζοντας δυνατά. Ανοίγοντας τις φτερούγες του κι αντανακλώντας δυνατά το φως του ήλιου. Εκθαμβωτικά.

Αυτό ήταν το πρώτο ζώο που είχαν καταφέρει να κρυσταλλοποιήσουν. Κανένα άλλο ζώο δεν είχε ποτέ δεχτεί τον Κρύσταλλο εντός του. Όταν ο *Ζορκολ'ζορκά'αβάθ* τα τσιμπούσε, τα σώματά τους κομματιάζονταν.

Ο γρύπας γονάτισε πλάι στον σαμάνο, και ο Εμίλ τον καβάλησε.

Ο Απελευθερωτής πλησιάζοντας ρώτησε: «Μπορείς να το ξανακάνεις αυτό; Μπορείς να βοηθήσεις κι άλλα ζώα να γίνουν σαν εμάς;»

«Ίσως,» αποκρίθηκε μόνο ο Εμίλ, και μετά ο γρύπας τον ύψωσε στον ουρανό – κάτι που, στα μάτια κανονικών ανθρώπων, θα έμοιαζε εξωπραγματικό. Η κρυσταλλική υφή που κάλυπτε το θηρίο θα έμοιαζε πολύ βαριά ώστε αυτό να μπορέσει να σηκωθεί στον αέρα. Οι κρυσταλλωμένοι, όμως, που έβλεπαν την κρυσταλλική δομή των όντων δεν παραξενεύονταν καθόλου που ο καινούργιος τους αδελφός πετούσε.

Ο Απελευθερωτής είπε, μεγαλόφωνα: «Πάμε! Προτού συγκεντρωθούν κι άλλοι εδώ πέρα!»

Δέκα-Έξι Συμπτωματική Συμμαχία

«Ποιος είναι, τελικά, αυτός ο Αργύριος, Ελοντί;» ρώτησε η Λούση καθώς οι δυο τους βάδιζαν μέσα στο χωριό του ράλι, προς τα εκεί όπου είχαν αφήσει τον *Γρύπα των Δρόμων*. «Από πού τον ξέρεις;»

«Τον ξέρω,» αποκρίθηκε μόνο εκείνη, αόριστα, σαν να σκεφτόταν τελείως άλλα πράγματα. Ο χειμερινός αέρας που κατάφερνε να γλιστρήσει ανάμεσα στα πρόχειρα οικήματα του χωριού κι ανάμεσα στον κόσμο έκανε τα τώρα λυτά κόκκινα μαλλιά της να ανεμίζουν γύρω από το κεφάλι της, νωπά από τον ιδρώτα. Το κράνος της το κρατούσε παραμάσχαλα, τα σκούρα γυαλιά της ήταν ακόμα στο πρόσωπό της.

«Από πού, Ελοντί;» επέμεινε η Λούση.

«Από παλιά.»

«Αυτό δε λέει τίποτα–»

«Μα τους θεούς, έχει σημασία από πού τον ξέρω;» έκανε απότομα η Ελοντί, ενοχλημένη από τη συνοδηγό της. *Ούτε εγώ δεν ξέρω από πού τον ξέρω*, πρόσθεσε νοερά. *Από ένα τραπουλόχαρτο, ίσως!*

«Ο Ζορδάμης έχει δίκιο,» είπε η Λούση. «Η εμφάνιση αυτού του τύπου είναι πολύ παράξενη. Κατ' αρχήν, δεν καταλαβαίνω πώς γνώριζε για τους απρόσωπους ληστές – ποτέ δεν μας το εξήγησε. Και τώρα, πού είναι; Εξαφανίστηκε! Αλλά και ο τρόπος με τον οποίο ήρθε να μας ειδοποιήσει... Μας πέταξε μια τράπουλα – μια *τράπουλα*, Ελοντί! – πάνω στο μπροστινό τζάμι! Μπορούσαμε να σκοτωθούμε! Δεν υπήρχε κανένας *καλύτερος* τρόπος για να μας προειδοποιήσει; Ο άνθρωπος δεν μπορεί να είναι καλά στα μυαλά του· και σ'το λέω αυτό ως ψυχίατρος. Αν ήθελες εσύ να σταματήσεις ένα όχημα, θα του πετούσες–;»

«Αρκετά!» τη διέκοψε, εκνευρισμένα, η Ελοντί. «Δε χρειάζομαι ψυχανάλυση του Αργύριου. Αλλά θα ήθελα να τον βρω ξανά...» πρόσθεσε, μιλώντας πάλι σαν να σκεφτόταν άλλα πράγματα, καθώς οι δυο τους πλησίαζαν το σημείο στη νοτιοδυτική μεριά του χωριού όπου είχαν αφήσει το όχημά τους. Κανένας δεν του έδινε πολλή σημασία τώρα, αν και αρκετός κόσμος ήταν συγκεντρωμένος τριγύρω, κι ένας μισθοφό-

ρος φρουρός στεκόταν παράμερα, καπνίζοντας, μοιάζοντας βαριεστημένος. Ένα μακρύ πιστόλι κι ένα ξιφίδιο κρέμονταν από τη ζώνη του.

Καθώς η Ελοντί και η Λούση έφταναν κοντά στο αγωνιστικό όχημα, μια γυναίκα τις πλησίασε λέγοντας πως ήταν σταλμένη από τους διοργανωτές και πως οι διοργανωτές ήθελαν να πληροφορήσουν την κυρία Αλλόγνωμη ότι θα αναλάμβαναν όλες τις επισκευές του οχήματός της. Ήταν δική τους ευθύνη η φύλαξη του ράλι και ζητούσαν συγγνώμη που δεν τα είχαν καταφέρει όπως έπρεπε.

Η Ελοντί ευχαρίστησε τη γυναίκα κι εκείνη αποχώρησε, αφού της έδωσε έναν τηλεπικοινωνιακό κώδικα για να επικοινωνήσει με ανθρώπους των χορηγών που θα αναλάμβαναν τα πάντα σχετικά με τις επισκευές του οχήματός της.

Καθώς η γυναίκα των διοργανωτών απομακρυνόταν, μια άλλη γυναίκα πλησίασε την Ελοντί: κατάλευκη στο δέρμα και καστανή, με μαλλιά που έπεφταν λυτά στους ώμους της.

«Χρυσόχαρη,» είπε η Ελοντί, χαμογελώντας. Είχε, φυσικά, αμέσως αναγνωρίσει την ξαδέλφη της, παρότι ήταν μια ξαδέλφη την οποία είχε πρόσφατα ανακαλύψει. Μέχρι πρότινος δεν γνώριζε αν ήταν νεκρή ή ζωντανή. Ο πατέρας της Χρυσόχαρης ήταν αδελφός της μητέρας της Ελοντί, και δεν ήθελε να έχει σχέσεις με την αδελφή του τον καιρό που οι πράκτορες της Παντοκράτειρας κυνηγούσαν τις ιέρειες της Αρτάλης. Δεν ήθελε να μπλέξει τον εαυτό του και την οικογένειά του μαζί τους. Και η Ελοντί τον καταλάβαινε απόλυτα: εκείνα τα χρόνια, οι πράκτορες της Παντοκράτειρας ήταν ο φόβος κι ο τρόμος στη Σεργήλη – το μάτι που παρατηρεί τα πάντα, το χέρι που τιμωρεί, το όπλο που σκοτώνει, το κρυφό στόμα που με τον ύπουλο λόγο του υποτάσσει.

Η Χρυσόχαρη τής επέστρεψε το χαμόγελο. «Τι κάνεις, Ελοντί;» Την πλησίασε και αγκαλιάστηκαν, φιλήθηκαν γρήγορα στα μάγουλα. «Είσαι καλά; Άκουσα πως έγινε... κάποια επίθεση.»

«Ναι,» αποκρίθηκε η Ελοντί, «μια πολύ παράξενη επίθεση. Εσύ ήσουν εδώ, στο χωριό του ράλι, από πριν;»

«Ναι.»

«Γιατί δεν ήρθες να μου μιλήσεις;»

Η Χρυσόχαρη ανασήκωσε τους ώμους. «Θα ερχόμουν μετά – τώρα, δηλαδή, όταν επιστρέφατε από τον αγώνα. Υπέθεσα ότι πριν θα είχες δουλειές.»

«Δεν είχα και τόσες πολλές δουλειές,» είπε η Ελοντί.

«Ποιοι ήταν αυτοί πού–; Αλήθεια, δεν μου λες, ήταν μαζί σου κι ένας άντρας όταν βγήκες από το όχημά σου, έτσι; Εννοώ όταν ήρθες εδώ. Ένας άντρας που δεν είναι ραλίστας, γιατί τον άλλο τον ξέρω – είναι ο Ζορδάμης Λιγνόρρυγχο, φυσικά. Και το λένε και στο χωριό, εξάλλου, όλοι τώρα, ότι ήρθες μαζί με τον Λιγνόρρυγχο και τη συνοδηγό του. Αλλά ήταν μαζί κι ένας άλλος άντρας. Πού τον βρήκες αυτόν; Είναι γνωστός μου.»

Η Ελοντί συνοφρυώθηκε. «Γνωστός σου;» Δεν υπήρχε αμφιβολία ότι μιλούσε για τον Αργύριο, τον Μπαλαντέρ της Λόρκης.

«Ναι. Δηλαδή, όχι πολύ γνωστός μου· εδώ τον γνώρισα, στη Θακέρκοβ, στο πανδοχείο *Καλοδεχούμενος*· είχε έρθει κι αυτός για το ράλι. Αλλά μετά εξαφανίστηκε πολύ περίεργα – και δεν ξέρω αν έφταιγα εγώ. Δηλαδή, *αποκλείεται να έφταιγα!* Αργύριο τον λένε. Εσύ πού τον βρήκες, Ελοντί;»

«Στο δρόμο.»

«Στο δρόμο;»

«Λίγο προτού μας επιτεθούν οι ληστές–»

«Αυτοί οι άνθρωποι με τα κράνη και το εξωδιαστασιακό τέρας μαζί τους;»

«Ναι, αυτοί.» *Αλλά δεν φορούσαν κράνη. Δεν μπορεί αυτά να ήταν κράνη. Ο κόσμος, όμως, στο χωριό του ράλι φυσικό ήταν να πιστεύει κάτι τέτοιο. Τι άλλο να πιστέψει; Ούτε εγώ δεν ξέρω τι να πιστέψω. Δεν ήταν κράνη, πάντως. Σίγουρα.*

«Και τι ήθελε εκεί ο Αργύριος;» ρώτησε η Χρυσόχαρη.

«Είχε έρθει να μας ειδοποιήσει,» πετάχτηκε η Λούση. «Και το έκανε εκτοξ–»

«Είχε έρθει να μας ειδοποιήσει,» τη διέκοψε η Ελοντί, «για τον κίνδυνο.»

«Γι'αυτό βιαζόταν, λοιπόν;...» μουρμούρισε η Χρυσόχαρη σαν να μονολογούσε, κοιτάζοντας προς στιγμή το έδαφος ανάμεσα στα πόδια της και στα πόδια της Ελοντί.

«Σου είχε πει κάτι; Ξέρεις πού είναι τώρα;»

Η Χρυσόχαρη ύψωσε ξανά το βλέμμα της. «Όχι, τώρα δεν ξέρω πού είναι. Για λίγο μόνο τον είδα, όταν ήρθατε, και μετά εξαφανίστηκε πάλι, σαν να ήθελε να με αποφύγει! Βασικά, αναρωτιόμουν μήπως εσύ ήξερες πού είναι.»

Η Ελοντί είπε: «Δεν ξέρω πού είναι. Τον ψάχνω. Θα ήθελα να του μιλήσω. Είπες ότι τον συνάντησες στον *Καλοδεχούμενο*;»

«Ναι, ένα πανδοχείο στις Μάντρες. Εκεί μέναμε κι οι δύο.»

«Σου είχε πει τίποτα για τους ληστές που μας επιτέθηκαν; Είχε κάποιες υποψίες;»

Η Χρυσόχαρη κούνησε το κεφάλι. «Όχι. Χτες του εξηγούσα πώς να βάζει στοιχήματα στο ράλι. Δε μου είπε για ληστές, ούτε για κανέναν κίνδυνο γενικά. Αλλά σήμερα το πρωί – πολύ πρωί, δηλαδή· χαράματα – ξύπνησα και τον είδα να παίζει ένα παιχνίδι με τραπουλόχαρτα στο πάτωμα του δωματίου μας–»

«Του δωματίου σας;» είπε η Λούση. «Είστε...;»

«Όχι!» έκανε αμέσως η Χρυσόχαρη. «Δηλαδή, ίσως. Ναι. Λίγο. Τώρα, δηλαδή, που γνωριστήκαμε στο πανδοχείο. Δεν ήταν τίποτα που θα κρατούσε, ούτως ή άλλως–»

«Πες μου τι είδες το πρωί,» την προέτρεψε η Ελοντί.

Και η Χρυσόχαρη τής είπε για τα αινιγματικά λόγια του Αργύριου και για την παράξενη εξαφάνισή του – «λες κι εγώ έκανα κάτι και τον πείραξα! Αλλά δεν μπορώ να φανταστώ τι. Δε νομίζω πως έκανα τίποτα.»

«Ούτε εγώ νομίζω πως έκανες τίποτα,» της είπε η Λούση. «Αυτός είναι, σίγουρα, περίεργος.»

Υπέροχα, σκέφτηκε η Ελοντί· η Χρυσόχαρη βρήκε ψυχίατρο και η Λούση πελάτισσα. «Θα επιστρέψει τώρα στο πανδοχείο; Στον *Καλοδεχούμενο*;» ρώτησε την ξαδέλφη της.

«Δεν ξέρω, Ελοντί. Ίσως.»

Ο Μπαλαντέρ της Λόρκης είχε φύγει από το χωριό του ράλι και περιπλανιόταν, για κάποια ώρα, τυχαία μέσα στη Θακέρκοβ: πρώτα, στις Μάντρες (αλλά χωρίς να πάει στον *Καλοδεχούμενο*)· μετά, αφού διέσχισε τη Μακριά Λεωφόρο, στο Χωνευτήρι· και τώρα, έχοντας φτάσει

στην Εφτάπυλη (έναν δρόμο κάθετο σε σχέση με τη Μακριά Λεωφόρο), βάδιζε προς τον Παλιάτσο. Δεν ήξερε πού ακριβώς πήγαινε, δεν είχε κατά νου κανέναν συγκεκριμένο προορισμό. Ήταν μπερδεμένος. Ζητούσε καθοδήγηση. Προσπαθούσε να κατανοήσει γιατί είχε οδηγηθεί εδώ, σ'ετούτο το μέρος, στην Ελοντί Αλλόγνωμη, σ'αυτούς τους απρόσωπους ανθρώπους και στο κρυσταλλικό φίδι. Τι σήμαιναν όλα αυτά; Σήμαιναν κάτι, ή θα αποδεικνύονταν ως ακόμα ένα από τα άλυτα μυστήρια της ζωής του;

Οι περίεργες συμπτώσεις, όμως, ήταν πολλές και πολύ πυκνή η συχνότητά τους για να είναι κάτι το ασήμαντο. Ο Αργύριος αισθανόταν πως βρισκόταν εδώ για κάποιον συγκεκριμένο λόγο. Επιπλέον, η παρουσία των απρόσωπων ανθρώπων δεν μπορεί γενικά, για τη Σεργήλη, να ήταν ασήμαντη. Από πού είχαν έρθει αυτοί οι άνθρωποι; Πώς είχαν παρουσιαστεί εδώ; Και τι ήταν εκείνο το πελώριο φίδι μαζί τους; Υπήρχε κάποια συγγένεια μεταξύ τους; Κάποια συνάφεια; Διότι η κρυσταλλική υφή του φιδιού έμοιαζε με τη θολούρα που κάλυπτε τα κεφάλια τους. Η μόνη διαφορά ήταν ότι τα γυαλιστερά μάτια του ερπετού φαίνονταν, ενώ τα δικά τους όχι.

Ο Αργύριος έφερε στο μυαλό του τα τρία φύλλα της τράπουλας που του είχαν αποκαλυφτεί προτού έρθει στη Θακέρκοβ. Το Δώδεκα των Πόλεων, το Τρία της Απάτης, ο Δείκτης των Μυστηρίων. Ίσως γ'αυτούς να μιλούσαν – για τους απρόσωπους ανθρώπους.

Ο Δείκτης των Μυστηρίων... Ναι, σίγουρα κάποια καινούργια, ακατάληπτη δύναμη. Τι άλλο;

Το Δώδεκα των Πόλεων... Ήταν εξαπλωμένοι κι αλλού στη Σεργήλη; Πόσοι τέτοιοι, απρόσωποι, κρυσταλλωμένοι άνθρωποι υπήρχαν; Και πόσα πελώρια φίδια; Και τι άλλα παρόμοια πλάσματα, ίσως;

Το Τρία της Απάτης... Κρυβόταν κάποια μοχθηρή συνωμοσία πίσω απ' όλα αυτά; Αδύνατον ο Αργύριος να υποθέσει ακόμα.

Και τώρα είχε χάσει και την Τράπουλα της Πανούργου Κυράς. Την είχε πετάξει καταπάνω στο όχημα της Ελοντί, για να το σταματήσει. Και η τακτική του, παρότι έμοιαζε τρελή, είχε πιάσει. Η Ελοντί είχε σταματήσει αμέσως, σαν να είχε αναγνωρίσει κάποιο σημάδι. Και μετά, όταν του είχε μιλήσει, έμοιαζε να τον περιμένει, να ξέρει ότι θα ερχόταν.

Τι ήταν η Ελοντί Αλλόγνωμη; Ήταν κρυφή ιέρεια της Λόρκης; Είχε δυνάμεις παρόμοιες με τις δικές του; Ήταν κι εκείνη... μπαλαντέρ, όπως στο όνειρό του;

Θα την ξαναδώ· είμαι σίγουρος πως θα την ξαναδώ.

Τώρα, όμως, χρειαζόταν να αγοράσει μια καινούργια Τράπουλα της Πανούργου Κυράς. Γι' αυτό είχε τελικά έρθει στη Θακέρκοβ, συνειδητοποίησε. Ναι, αυτό ήθελε. Μια καινούργια τράπουλα.

Δεν ήταν η πρώτη φορά που ερχόταν σε τούτη την πόλη, και ήξερε πού μπορούσε να πάει για να προμηθευτεί τράπουλα, αλλά ξαφνικά στάθηκε ακίνητος καθώς μια γάτα πέρασε τρέχοντας από δίπλα του. Μια γάτα που του θύμιζε εκείνη τη γάτα του Ζορδάμη Λιγνόρρυγχου, την Κλεισμένη.

Ο Μπαλαντέρ της Λόρκης την ακολούθησε, και συμπέρανε πως δεν του θύμιζε απλώς την Κλεισμένη· ήταν όντως αυτή. Τον είχε ακολουθήσει ως εδώ; Παράξενο ζώο, δίχως αμφιβολία. Οι κινήσεις του είχαν κάτι το... μη συνηθισμένο. Κάτι απροσδιόριστο, που ο Μπαλαντέρ της Λόρκης, ωστόσο, μπορούσε να διακρίνει.

Βαδίζοντας στο κατόπι της γοργοπόδαρης γάτας, διασχίζοντας πεζόδρομους όπου αρκετός κόσμος περνούσε, έφτασε τελικά στις σκάλες που οδηγούσαν κάτω, στον σταθμό του Υπόγειου Σιδηρόδρομου. Η Κλεισμένη εδώ σταμάτησε, νιαουρίζοντας και κουνώντας την ουρά της, γυρίζοντας το κεφάλι της για να κοιτάξει τον Αργύριο.

Εκείνος δεν άργησε καθόλου να καταλάβει τι συνέβαινε. Στο παγκάκι πλάι στις σκάλες του Υπόγειου ήταν παρατημένο ένα χάρτινο ποτήρι με ελάχιστο καφέ, μια μισοφαγωμένη τυρόπιτα την οποία τώρα δύο πουλιά τσιμπολογούσαν, και μια μαύρη δερμάτινη θήκη που το πιθανότερο ήταν να περιείχε τράπουλα.

Τράπουλα της Πανούργου Κυράς;

Η Κλεισμένη πήδησε πάνω στο παγκάκι, πηγαίνοντας μάλλον για τα πουλιά, τα οποία όμως αμέσως φτερούγισαν φεύγοντας, μαθημένα να αντιμετωπίζουν τους αίλουρους των πόλεων. Η Κλεισμένη γρύλισε τσαντισμένα.

Ο Αργύριος πήρε τη μαύρη θήκη στα χέρια του κι επάνω στο δέρμα της είδε πως ήταν αποτυπωμένο ένα σημάδι της Λόρκης αρκετά γνωστό στον υπόκοσμο. Άνοιξε τη θήκη και τράβηξε έξω την τράπουλα.

Ήταν, πράγματι, η Τράπουλα της Πανούργου Κυράς. Ο Αργύριος μέτρησε τα φύλλα, κοιτάζοντάς τα ένα προς ένα.

Κανένα δεν έλειπε. Και κανείς δεν φαινόταν να έρχεται για να πάρει την τράπουλα από το παγκάκι. Οπότε ο Μπαλαντέρ της Λόρκης την έκρυψε μέσα στην κάπα του και έφυγε.

Η Κλεισμένη τον ακολούθησε.

«Δε θα σε ψάχνει εσένα ο αφέντης σου;» τη ρώτησε, αν και ήξερε ότι οι γάτες δεν είχαν αφέντες σε καμία περίπτωση.

Η Κλεισμένη τον αγνόησε, βαδίζοντας πλάι του συνεχώς σαν πνεύμα σταλμένο από την Κυρά της Τύχης.

Ο Μπαλαντέρ της Λόρκης περπάτησε για λίγο ακόμα μέσα στους δρόμους της Θακέρκοβ, καταλήγοντας από τον Παλιάτσο στον Γαιοδόμο, μια πολύ καλύτερη συνοικία. Οι αστικοί θόρυβοι ήταν έντονοι ολόγυρά του, καθώς πλέον είχε έρθει το μεσημέρι. Βαβούρα επικρατούσε παντού: μεταλλικοί τροχοί οχημάτων πάνω στο οδόστρωμα· μηχανές· ποδοβολητά περαστικών και αλόγων· ομιλίες, ομιλίες, φωνές, ομιλίες· το φτεροκόπημα κανενός γρυποκαβαλάρη αερομεταφορέα ανάμεσα από τις ψηλές πολυκατοικίες.

Μια κοπέλα – μικρότερη από είκοσι-πέντε χρονών, σίγουρα – κατάλευκη στο δέρμα, με κοντά ξανθά μαλλιά και ντυμένη ταξιδιωτικά, καθόταν κουλουριασμένη κάτω από μια σκάλα, στην αρχή ενός σοκακιού, και έκλαιγε. Στο χέρι της κρατούσε ένα ζευγάρι γυαλιά.

Ο Αργύριος την πλησίασε. Δεν του έμοιαζε για αλήτισσα. Δεν του έμοιαζε για κάποια γυναίκα των συμμοριών της Θακέρκοβ. Εξάλλου, στον Γαιοδόμο δεν υπήρχαν συμμορίες, απ'ό,τι ήξερε. «Είσαι καλά;» τη ρώτησε. «Μπορώ να βοηθήσω;»

«Μου πήραν την τσάντα μου!» είπε η κοπέλα, σκουπίζοντας δάκρυα με την ανάστροφη του χεριού της. «Και είχα μέσα όλα μου τα πράγματα και τα λεφτά. Και κανένας δεν δίνει σημασία. Δεν είμαι από τη Θακέρκοβ, κύριε. Δεν έχω πού να πάω.»

«Πού σε έκλειψαν; Εδώ, στον Γαιοδόμο;»

Η κοπέλα ένευσε. «Πέρασε ένας και μου άρπαξε την τσάντα απ'τον ώμο, σπάζοντας τα λουριά. Έκανα να τον κυνηγήσω αλλά με κλότσησε στο πόδι κι έπεσα. Και φώναζα 'κλέφτης' μα κανένας δεν έδινε σημασία. Κι όταν δυο χωροφύλακες παρουσιάστηκαν, είπαν πως θα τον

ακολουθήσουν και μετά εξαφανίστηκαν και δεν τους ξαναείδα, και... δεν έχω πού να πάω. Και δεν έχω λεφτά.» Αφού σκούπισε κι άλλα δάκρυα από το πρόσωπό της, φόρεσε τα γυαλιά που κρατούσε. «Είστε ο πρώτος άνθρωπος που μου έδωσε σημασία εδώ. Τι μέρος είν' αυτό;»

«Δεν έχεις ξανάρθει στη Θακέρκοβ, ε;»

Η κοπέλα κούνησε το κεφάλι αρνητικά.

«Μένεις μακριά από εδώ; Πού μένεις;» τη ρώτησε ο Αργύριος.

«Μπορώ να πάρω πλοίο και να γυρίσω όπως ήρθα, αλλά δεν έχω λεφτά.»

Ο Αργύριος έβγαλε τρία χαρτονομίσματα από το πορτοφόλι του και της τα έδωσε.

Η κοπέλα τον κοίταζε χάσκοντας.

«Σου φτάνουν για να κλείσεις εισιτήριο και να επιστρέψεις;» τη ρώτησε.

«Ναι,» είπε η κοπέλα καθώς πεταγόταν όρθια. «Σας ευχαριστώ, κύριε! Η Μεγάλη Αρτάλη να σας έχει καλά.»

Ο Αργύριος χαμογέλασε μέσα απ'την κουκούλα της κάπας του. «Να προσέχεις.»

Η κοπέλα έκρυψε τα λεφτά μέσα στα ρούχα της. «Θα προσέχω,» είπε. «Σας ευχαριστώ.» Κι έφυγε, βαδίζοντας γρήγορα προς τις αποβάθρες του ποταμού Κάλμωθ.

«Δεν είναι να πετάς έτσι τα λεφτά σου, φίλε.»

Ο Αργύριος στράφηκε για να δει έναν γαλανόδερμο άντρα που στεκόταν παραδίπλα με μια διπλωμένη εφημερίδα στα χέρια. Ήταν μεγάλος και φορούσε καπέλο.

«Αυτή ήταν κλέφτρα, μάλλον,» συνέχισε να λέει. «Τα κάνουν κάτι τέτοια. Σου κλαίγονται και σου βουτάνε τους ήλιους. Για ταξιδιώτης μου μοιάζεις – θάπρεπε να προσέχεις πιο πολύ.»

Η Κλεισμένη γρύλισε προς το μέρος του. Ο Αργύριος τον αγνόησε, αρχίζοντας να βαδίζει. «Ορίστε!» τον άκουσε να λέει πίσω του. «Γι'αυτό καλά κάνουν που μας κλέβουν. Και μετά περιμένεις ποτέ να φτιάξουν τα πράγματα σ'αυτή την πόλη... Γεμίσαμε....» Τα υπόλοιπα λόγια του τα κατάπιαν οι θόρυβοι της μεγαλούπολης καθώς ο Μπαλαντέρ της Λόρκης απομακρυνόταν.

Μην έχοντας τι άλλο να κάνει εδώ, και μη νομίζοντας πως θα του δινόταν καμια απάντηση τώρα, ανέβηκε σ'ένα μακρόστενο επιβατηγό όχημα μαζί με άλλο κόσμο και κατέβηκε σε μια στάση στο Χωνευτήρι. Η Κλεισμένη δεν είχε ανεβεί μαζί του στο όχημα, αλλά όταν βγήκε από αυτό τη βρήκε να τον περιμένει πλάι στη στάση. Το γεγονός δεν τον εξέπληξε.

Ο Αργύριος βάδισε ως τις Μάντρες, με την παράξενη γάτα πλάι του, κι έφτασε κοντά στον *Καλοδεχούμενο*. Πήγε προς τον στάβλο, όπου είχε αφήσει τον Ανεμοπόδη, για να δει πώς ήταν το γέρικο άλογο που δεν έμοιαζε και τόσο γέρικο παρότι θα έπρεπε να μοιάζει.

Προτού μπει στον στάβλο, όμως, κάποιος- κάποια ήρθε από δίπλα.

«Γεια,» είπε η Ελοντί.

«Γεια,» αποκρίθηκε ο Αργύριος, καθόλου ξαφνιασμένος που την ξανάβρισκε στον δρόμο του.

Η Ελοντί κοίταξε την Κλεισμένη, συνοφρυωμένη. «Αυτή δεν είναι η γάτα του Ζορδάμη;»

«Αυτή είναι. Μ'ακολουθεί. Δεν ξέρω γιατί.» Ανασήκωσε τους ώμους.

Η Ελοντί χαμογέλασε, σαν να ήξερε γιατί. «Δε θυμάσαι, δηλαδή, που συναντηθήκαμε οι τέσσερις μας;»

«Συγγνώμη;»

«Πάμε να καθίσουμε μέσα, στην τραπεζαρία;» πρότεινε η Ελοντί.

«Να ρίξω, πρώτα, μια ματιά στο άλογό μου;»

Η Ελοντί δεν διαφώνησε, έτσι μπήκαν στον στάβλο, ο Αργύριος έριξε μια ματιά στον Ανεμοπόδη, είδε πως όλα ήταν εντάξει, και μετά πήγαν στην τραπεζαρία του πανδοχείου, όπου κάθισαν σ'ένα από τα τραπέζια και παράγγειλαν μεσημεριανό και δύο ποτήρια μπίρα.

«Συνάντησα τη Χρυσόχαρη,» τον πληροφόρησε η Ελοντί. «Αυτή μού είπε ότι μένεις στον *Καλοδεχούμενο*.»

«Δεν είναι εδώ τώρα;»

«Την άφησα στο χωριό του ράλι μαζί με τη Λούση, τη συνοδηγό μου. Η Λούση θα φροντίσει να γίνουν κάποιες επισκευές στο όχημά μου, και η Χρυσόχαρη κι εκείνη φαίνεται να τα πηγαίνουν καλά – μιλούσαν. Μάλλον θα φάνε εκεί.»

Ο Αργύριος έφαγε μια πιρουινιά από τα χόρτα του και μια πιρουινιά από τις τηγανητές πατάτες με σάλτσα ντομάτα. Ήπие μια γουλιιά μπίρα. Πεινούσε. Όλες αυτές οι περιπέτειες από το πρωί, σήμερα....

Η Ελοντί τον ρώτησε: «Γνωρίζεις, μήπως, μια κυρία που μου μοιάζει αλλά το δέρμα της είναι από τη δεξιά μεριά μαύρο/κόκκινο καρό κι από την αριστερή μεριά χρυσό/κόκκινο καρό; Τα μαλλιά της είναι κατάλευκα.»

«Η μπαλαντέρ...»

«Δεν εννοώ, όμως, το χαρτί της τράπουλας...»

«Ναι, ούτε εγώ εννοώ το χαρτί της τράπουλας.»

«Πού τη συνάντησες, τότε;»

«Θα με πίστευες αν σου απαντούσα ‘μέσα σ’ένα όνειρο’;»

Η Ελοντί χαμογέλασε. «Ακριβώς αυτή την απάντηση περίμενα ν’ακούσω.» Και βλέποντας πως είχαν αρχίσει να συνεννοούνται οι δυο τους έκοψε τη γεμιστή μελιτζάνα της και έφαγε μια πιρουινιά. Ήταν νόστιμη, αν και όχι από τις καλύτερες που είχε γευτεί στη ζωή της.

«Είσαι ιέρεια της Λόρκης,» είπε ο Αργύριος, και δεν ήταν ερώτηση.

«Το ίδιο υπέθετα κι εγώ για σένα,» αποκρίθηκε η Ελοντί. «Ότι είσαι ιερέας της Λόρκης. Αλλά, όχι, εγώ δεν είμαι ιέρεια, και σίγουρα όχι της Λόρκης.» Χαμογέλασε ξανά. «Η μητέρα μου είναι ιέρεια της Αρτάλης, και κάποτε, πριν από πολλά χρόνια, ήμουν δόκιμη. Αλλά δεν μου ταίριαζε η ζωή ιέρειας.»

«Η υπόθεση γίνεται ολοένα και πιο παράξενη, Ελοντί. Ούτε εγώ είμαι ιερέας της Λόρκης.»

«Μου είπες ότι είσαι ο Μπαλαντέρ της Λόρκης...»

«Ναι. Αλλά δεν είμαι ιερέας.»

Η Ελοντί τον ατένισε συνοφρυωμένη.

«Όταν ήμουν νεαρός, και όχι γέρος όπως τώρα που με βλέπεις—»

«Δεν είσαι και τόσο γέρος· ή, αν είσαι, δεν φαίνεσαι.»

«—ήθελα να γίνω ιερέας της Λόρκης. Ένας άλλος ιερέας, λοιπόν, που είμαι βέβαιος ότι ακόμα κι εσύ θα τον αποκαλούσες *γέρο*, μου ζήτησε να περάσω από κάποιες δοκιμασίες: κι από αυτές τις δοκιμασίες έγινε φανερό ότι, τελικά, η μοίρα μου δεν ήταν να γίνω ιερέας αλλά να είμαι ο Μπαλαντέρ της Λόρκης.»

«Που τι σημαίνει, ακριβώς;»

«Σημαίνει ότι βλέπω όνειρα με μυστήριες γυναίκες που έχουν καρό δέρμα. Σημαίνει ότι όλη μου τη ζωή συναντώ παράξενες συμπτώσεις που με καθοδηγούν–»

«Παράξενες συμπτώσεις;»

«Ναι.»

Η Ελοντί είπε: «Συναντώ κι εγώ παράξενες συμπτώσεις. Αλλά... τις περισσότερες φορές νομίζω ότι η ίδια τις δημιουργώ.»

Ο Αργύριος την κοίταξε ερωτηματικά, έχοντας ξαφνικά ξεχάσει το φαγητό του. Ήταν δυνατόν η Ελοντί να ήταν κάτι σαν εκείνον; Κάποιου άλλου είδους μπαλάντερ; Ο Αργύριος δεν είχε ποτέ συναντήσει κανέναν που να του μοιάζει. Θεωρούσε πια ότι ήταν μοναδικός επάνω στη Σεργήλη: κι αυτό δεν μπορούσε ν'αποφασίσει αν ήταν κατάρα ή ευλογία ή τίποτα από τα δύο. Μάλλον, τίποτα από τα δύο. Απλά, ήταν ό,τι ήταν.

«Τις δημιουργείς; Πώς;»

Η Ελοντί τού είπε: «Ξέρεις τι σημαίνει 'Ιερομύστης της Σεργήλης';»

«Ναι, το έχω ξανακούσει. Υπάρχουν κάποιοι άνθρωποι με διάφορες... δυνάμεις, οι οποίες αποκαλύπτονται σε συγκεκριμένες στιγμές και υπό συγκεκριμένες συνθήκες.»

«Γνωρίζεις, λοιπόν.»

«Έχω συναντήσει Ιερομύστες. Προσπαθείς να μου πεις ότι είσαι Ιερομύστης, Ελοντί;»

«Ναι. Και οι δικές μου δυνάμεις αποκαλύπτονται όταν τρέχω μέσα σε όχημα, πολύ, πολύ γρήγορα.»

Ο Αργύριος ήπιε μια γουλιά από τη μπίρα του, παρατηρώντας την. «Ιδανικό για ραλίστρια.»

«Αυτό ήταν που με οδήγησε να γίνω ραλίστρια. Αισθανόμουν μια έλξη προς την ταχύτητα, όπως παλιότερα αισθανόμουν μια έλξη προς το τραγούδι.»

«Αποκαλύπτονται οι δυνάμεις σου και όταν τραγουδάς;»

Η Ελοντί κούνησε το κεφάλι. «Όχι.» Κι έφαγε λίγο ακόμα από το φαγητό της. Μετά είπε: «Δεν ξέρεις ότι συναντηθήκαμε οι τέσσερις μας μέσα στο όχημά μου, καθώς ερχόμασταν προς τη Θακέρκοβ, έτσι; Ότι συναντηθήκαμε μέσα σ'ένα όνειρο, θα μπορούσες να πεις.»

«Εξήγησέ μου.»

Η Ελοντί τού μίλησε για τη συνάντησή της με τη μπαλαντέρ, εκείνον (μέσω του χαρτιού της τράπουλας), και την Κλεισμένη.

«Ίσως γι' αυτό η γάτα να με ακολουθεί,» είπε ο Αργύριος.

«Πολύ πιθανόν. Πού έχει πάει τώρα;»

Κοίταξαν κάτω απ' το τραπέζι τους και γύρω από αυτό. Δεν την είδαν πουθενά. Είχε εξαφανιστεί.

«Κάτι μού λέει ότι θα την ξαναδούμε,» είπε ο Μπαλαντέρ της Λόρκης.

«Σίγουρα.» Η Ελοντί ήπια μια γουλιά από τη μπίρα της. «Το όνομά σου είναι πράγματι Αργύριος;»

«Ναι.»

«Τι ξέρεις για τους απρόσωπους ανθρώπους και για το πελώριο φίδι τους;»

«Τίποτα, ουσιαστικά. Η Λόρκη με καθοδήγησε εδώ. Εκείνη, επίσης, με προειδοποίησε γι' αυτούς. Μέσω της τράπουλας. Της Τράπουλας της Πανούργου Κυράς—»

«Αυτή που πέταξες καταπάνω μου;»

«Ναι. Και τώρα έχω άλλη.» Ο Αργύριος έβγαλε τη μαύρη θήκη μέσα από την κάπα του. «Τη βρήκα πάνω σ' ένα παγκάκι πλάι στις σκάλες του σταθμού του Υπόγειου Σιδηρόδρομου, στον Παλιάτσο. Η Κλεισμένη, βασικά, με οδήγησε εκεί.»

«Στην τράπουλα;»

«Ναι.»

Η Ελοντί γέλασε. «Είσαι πιο περίεργος άνθρωπος από εμένα! Ή ίσως απλά να σου συμβαίνουν πολύ περίεργα πράγματα.»

«Δεν είναι το ίδιο, κατά βάθος;»

«Μπορεί.»

«Το γεγονός, επίσης, ότι έχουμε συναντηθεί δεν είναι τυχαίο,» της είπε ο Αργύριος, και της μίλησε για τα όνειρά του στα οποία παρουσιάζοταν η Ελοντί: μια φορά πάνω σε σκηνή, τραγουδώντας· μια φορά οδηγώντας έναν μηχανικό γρύπα· και μια φορά ενώ είχε δέρμα μαύρο/κόκκινο καρό από τη μια και χρυσό/κόκκινο καρό από την άλλη.

«Αν δεν είναι τυχαίο το γεγονός ότι έχουμε συναντηθεί,» είπε η Ελοντί, «τότε γιατί είμαστε εδώ; Για να αντιμετωπίσουμε τους απρόσωπους ανθρώπους; Δε μπορούν αυτό να το κάνουν κάποιοι μισθοφόροι καλύτερα από εμάς;»

Ο Αργύριος έμεινε αμίλητος για κάποια ώρα, σκεπτικός, καθώς έτρωγε μικρές μπουκιές από τα χόρτα και τις πατάτες με σάλτσα ντομάτα.

Η Ελοντί είπε, τελικά: «Αναρωτιέμαι αν οι μισθοφόροι που έστειλαν οι χορηγοί του αγώνα θα βρουν τους ραλίστες. Αν θα τους σώσουν από τα χέρια των κακοποιών.» Μετά, όμως, θυμήθηκε κάτι άλλο. Κάτι που της είχε αναφέρει η μπαλαντέρ της. Κάτι που εκείνη είχε ξεχάσει ως τώρα να αναφέρει στον Αργύριο.

Εσύ δεν είδες τον αδελφό σου πιο πριν, όμως εκείνος είδε εσένα. Και νομίζω ότι σε αναγνώρισε, είχε πει η μπαλαντέρ.

Η Ελοντί είπε: «Ένας Ιερομύστης είναι μαζί τους.»

Ο Αργύριος ξαφνιάστηκε από τα λόγια της, καθώς ακούγονταν τελείως ασύνδετα σε σχέση με τα προηγούμενα. «Τι;»

«Η μπαλαντέρ μου το είπε. Ένας Ιερομύστης είναι μαζί με τους απρόσωπους, και μάλλον με είδε και με αναγνώρισε – ως Ιερομύστη, υποθέτω – την ώρα που πήδησα πάνω από τα άλλα οχήματα και τους κορμούς των δέντρων.»

«Εκείνο το άλμα το έκανες χρησιμοποιώντας τις μυστηριακές δυνάμεις σου;»

«Φυσικά. Τέτοιο άλμα δεν γίνεται υπό φυσιολογικές συνθήκες, Αργύριε.» Και τόνισε ξανά: «Ένας Ιερομύστης είναι μαζί με τους απρόσωπους.»

«Ίσως γι' αυτό να είναι σημαντικό που έχουμε συναντηθεί,» υπέθεσε ο Μπαλαντέρ της Λόρκης, και ήπια μια γουλιά από τη μπίρα του.

«Σου συμβαίνουν συχνά τέτοια πράγματα; Εννοώ, τόσο μυστηριώδη.»

«Εσένα δεν σου συμβαίνουν;»

«Όχι και πολύ συχνά.»

«Για εμένα είναι καθημερινότητα,» της είπε ο Μπαλαντέρ της Λόρκης. «Αν και όχι, βεβαία, κάτι σαν τους κρυσταλλωμένους.»

«Κρυσταλλωμένους;»

«Αυτό που τους καλύπτει είναι σαν κρύσταλλος. Είναι όπως αυτό που καλύπτει το γιγάντιο φίδι.»

«Πράγματι,» συμφώνησε η Ελοντί καθώς έφερνε στο μυαλό της τις όψεις τους, που δεν τις είχε δει για πολύ. «Πράγματι.»

Δέκα-Εφτά Ένας Μάγος Έρχεται

Δεν κάθισαν να πάρουν μεσημεριανό στο χωριό του ράλι. Τα φαγητά που προσφέρονταν εκεί ήταν πρόχειρα, και εκείνοι ήθελαν κάτι καλύτερο τώρα. Η Καλλιόπη ήταν που πρώτη πρότεινε να φύγουν, και οι δύο άντρες δεν δίστασαν να συμφωνήσουν. Αν και ο Ζορδάμης αναρωτιόταν πού να είχε πάει η Κλεισμένη. *Μέχρι να βγούμε από το χωριό και να μπούμε στην πόλη θα είναι πάλι δίπλα μας*, είπε στον εαυτό του. Αλλά όταν μπήκαν στις Μάντρες, ανατολικά από το χωριό του ράλι, η υπερδιαστασιακή γάτα ακόμα δεν είχε εμφανιστεί. Και ο Ζορδάμης ανησύχησε.

«Πάω πίσω να ψάξω για την Κλεισμένη,» είπε στην Καλλιόπη και στον Βινάρη. «Θα σας συναντήσω στο ξενοδοχείο.» Δεν είχαν ακόμα αποφασίσει σε ποιο εστιατόριο θα έτρωγαν.

«Θα μας βρει μόνη της, Ζορδάμη,» είπε η Καλλιόπη.

Αλλά εκείνος κούνησε το κεφάλι. Αισθανόταν δεμένος με την Κλεισμένη ύστερα από τόσα που είχαν περάσει μαζί, και, παρότι ήξερε για τις υπερφυσικές ιδιότητές της, φοβόταν να την εγκαταλείψει. Ειδικά με όσα συνέβαιναν εδώ. Λογικά, βέβαια, δεν πρέπει να υπήρχε κανένας κίνδυνος στο χωριό του ράλι, αλλά και πάλι... «Όχι,» επέμεινε. «Θα πάω να ρίξω μια ματιά.»

«Θα έρθω, τότε, μαζί σου.»

«Κι εγώ,» πρόσθεσε ο Βινάρης.

Ακολούθησαν τον Ραλίστα πίσω στο χωριό κι άρχισαν να τριγυρίζουν ανάμεσα στον κόσμο και στα πρόχειρα οικήματα. Ρωτούσαν, κάθε τόσο, μήπως κάποιος είχε δει μια γάτα – αρκετά μεγάλη με τρίχωμα μαύρο και γκριζες ραβδώσεις. Κανένας, όμως, δεν την είχε δει. Ούτε συνάντησαν την Κλεισμένη πουθενά.

«Δε μ'αρέσει αυτό,» είπε ο Ζορδάμης, στεναχωρημένος. «Δε μ'αρέσει καθόλου.»

Η Καλλιόπη γέλασε και του έσφιξε το χέρι, περνώντας τα δάχτυλά της ανάμεσα στα δικά του. «Μην ανησυχείς, ανόητε! Γάτα είναι. Έτσι κάνουν οι γάτες.»

Αλλά ο Ζορδάμης εξακολουθούσε να είναι προβληματισμένος. Αυτή δεν ήταν μια *οποιαδήποτε* γάτα· ήταν η Κλεισμένη. «Τέλος πάντων. Πάμε στο... Πού θα πάμε να φάμε;»

«Πάμε στον Γαιοδόμο,» πρότεινε ο Βινάρης, «και βλέπουμε.»

«Ναι, πάμε.»

Όταν ήταν στις Μάντρες, μίσθωσαν ένα ιδιωτικό επιβατηγό όχημα το οποίο τους μετέφερε γρήγορα στον Γαιοδόμο. Εκεί, περιπλανήθηκαν για λίγο στους δρόμους συζητώντας αναμεταξύ τους για την ενέδρα των απρόσωπων, για εκείνο το πελώριο φίδι, και γι'αυτόν τον μυστηριώδη άνθρωπο, τον Αργύριο. Κάτι πολύ ύποπτο συνέβαινε εδώ, συμφωνούσαν κι οι τρεις. Αλλά ήταν δυνατόν η Ελοντί και ο Αργύριος να είχαν πληροφορίες και να τις έκρυβαν; Γιατί;

Ο Ζορδάμης σκέφτηκε ότι θα μπορούσε να χρησιμοποιήσει τις διασυνδέσεις του με τη Σιδηρά Δυναστεία για να μάθει, ίσως, περισσότερα. Όμως δεν ανέφερε τίποτα, φυσικά, γιατί ήταν μπροστά η Καλλιόπη· και η Καλλιόπη δεν χρειαζόταν να μπλέξει με τη Δυναστεία.

Κάθισαν τελικά σ'ένα εστιατόριο που ονομαζόταν *Γίγας* και εκεί πήραν το μεσημεριανό τους. Και ο Ζορδάμης τώρα σκεφτόταν πως, αν ήταν να χρησιμοποιήσει τις διασυνδέσεις του με τη Σιδηρά Δυναστεία, έπρεπε να το κάνει για δύο λόγους: Πρώτον, για να πάρει πληροφορίες γι'αυτόν τον Αργύριο, ει δυνατόν. Δεύτερον, για να μάθει αν είχαν παρουσιαστεί και πουθενά αλλού οι απρόσωποι ληστές. Γιατί δεν μπορεί απλά να *εμφανίστηκαν* εδώ. Από πού είχαν έρθει; Και οι μορφές τους ήταν τέτοιες που αποκλείεται να τους είχαν ξεχάσει όποιοι τους είχαν δει.

Ο Ζορδάμης ανυπομονούσε να τελειώσουν το γεύμα τους και να επιστρέψουν στα δωμάτιά τους ώστε να μιλήσει μόνος με τον Βινάρη. Όσο ήταν η Καλλιόπη παρούσα, δεν μπορούσε να πει τίποτα για τη Δυναστεία.

Συγχρόνως, εξακολουθούσε ν'ανησυχεί για την Κλεισμένη. Και εν μέρει ήλπιζε ότι, επιστρέφοντας στο δίκλινο δωμάτιο στον *Περίοικο*, θα την έβρισκε να τον περιμένει.

Δεν τη βρήκε, όμως. Όταν, μετά το φαγητό, πήγε εκεί μαζί με τον Βινάρη (και η Καλλιόπη πήγε στο δικό της δωμάτιο), δεν είδε πουθενά την υπερδιαστασιακή γάτα. *Πού έχεις χαθεί;* σκέφτηκε. *Πού;* Ποτέ άλ-

λοτε δεν είχε εξαφανιστεί τόσο περίεργα. Όλα αυτά τα χρόνια ήταν πάντα κάπου κοντά στον Ζορδάμη – τον οποίο πρέπει να θεωρούσε σωτήρα της από τότε που την είχε βγάλει από εκείνο το μπαούλο· ή, τουλάχιστον, τον συμπαθούσε πάρα πολύ. Παλιότερα, πριν από τον γάμο του με την Αστερόπη, ο Ζορδάμης έλεγε, εν μέρει αστειευόμενος, ότι η Κλεισμένη ήταν η μέχρι στιγμής πιο σταθερή του σχέση.

Τώρα, όμως, δεν είπε τίποτα στον Βινάρη για τη γάτα. Του είπε ότι σκεφτόταν να χρησιμοποιήσουν τους συνδέσμους τους μέσα στην οικογένεια για να πάρουν πληροφορίες για την υπόθεση των απρόσωπων ληστών.

Ο Βινάρης, έχοντας βγάλει τις μπότες και τα περισσότερα ρούχα του, ετοιμαζόταν να μπει στο μπάνιο. «Δε διαφωνώ,» αποκρίθηκε. «Κι εμένα μου έχει κινήσει την περιέργεια τούτη η ιστορία. Και καταλαβαίνω ότι πρέπει νάσαι τσαντισμένος που έχασες έτσι το όχημά σου.»

«Δεν το έχασα ακόμα,» τόνισε ο Ζορδάμης. «Μπορεί οι μισθοφόροι των χορηγών να το βρουν μαζί με τα υπόλοιπα οχήματα και τους υπόλοιπους ραλίστες.» Το είχε ξαναπεί αυτό όσο έτρωγαν· δεν ήταν η πρώτη φορά που το έλεγε.

«Ναι, μπορεί,» απάντησε ο Βινάρης (όπως είχε απαντήσει και όσο έτρωγαν), μη μοιάζοντας και τόσο αισιόδοξος σχετικά με το θέμα. «Όπως και νάχει, πάντως, εδώ, στη Θακέρκοβ, εσύ ξέρεις τους συγγενείς μας καλύτερα από,τι εγώ. Τα μέρη μου είναι μακριά.»

Ναι, δεν υπήρχε αμφιβολία γι'αυτό. Η Ύγκρας και οι έρημοι της Σεργήςλης απείχαν πάνω από χίλια χιλιόμετρα από τη Θακέρκοβ, προς τα νότια και τα δυτικά.

Ο Βινάρης μπήκε στο μπάνιο ενώ ο Ζορδάμης καθόταν επάνω στο κρεβάτι του και κάπνιζε, συλλογισμένος. Ακούγοντας το νερό του ντους ν'αρχίζει να τρέχει, άνοιξε τον τηλεπικοινωνιακό πομπό του και έκανε μερικές κλήσεις σε συνδέσμους της Δυναστείας.

Η Ελοντί, αφού έφαγε με τον Αργύριο, του είπε ότι τώρα θα πήγαινε στον *Περίοικο*, το ξενοδοχείο όπου είχε κλείσει δωμάτιο. «Μπορείς, όμως, να με ειδοποιήσεις όποτε θέλεις.» Του έδωσε τον τηλεπικοινωνιακό κώδικα του δωματίου καθώς και τον κώδικα του τηλεπικοινωνιακού

νιακού πομπού της. «Αυτή η επικοινωνία είναι πιο άμεση και πιο σίγουρη από τα όνειρα,» πρόσθεσε υπομειδιώντας.

Ο Μπαλαντέρ της Λόρκης τής επέστρεψε το μειδίαμα, και τη χαιρέτησε μ'ένα νεύμα. «Θα τα ξαναπούμε, Ελοντί. Σίγουρα.»

Η Ελοντί έφυγε από τον *Καλοδεχούμενο*, βάδισε ως το Χωνευτήρι, απέναντι από τις Μάντρες, και εκεί ανέβηκε σ'ένα δημόσιο επιβατηγό όχημα μαζί με άλλο κόσμο, για να κατεβεί τελικά σε μια στάση στον Γαιοδόμο και να διανύσει μια μικρή απόσταση με τα πόδια ως τον *Περίοικο*. Καθώς έμπαινε στο ξενοδοχείο, δημοσιογράφοι τής χίμησαν ρωτώντας και ρωτώντας και ρωτώντας. Εκείνη ούτε που μπορούσε να καταλάβει τις ερωτήσεις τους έτσι όπως έκαναν. Πρέπει, πάντως, να είχαν μάθει γι'αυτό που είχε συμβεί στον αγώνα, δεν υπήρχε αμφιβολία. Η Ελοντί τούς απομάκρυνε όσο πιο ευγενικά μπορούσε, ανοίγοντας ένα μονοπάτι ανάμεσά τους το οποίο την οδήγησε μπροστά από την πόρτα ενός ανελκυστήρα. Πάτησε το κουμπί που τον καλούσε και, όταν ήταν κάτω, μπήκε στον θάλαμο ενώ συγχρόνως είχε τα χέρια της υψωμένα και προτεταμένα για να απομακρύνει τους δημοσιογράφους, επαναλαμβάνοντας γι'ακόμα μια φορά *Δεν έχω τίποτα να πω. Δεν έχω τίποτα να σας πω. Όχι τώρα. Αργότερα.*

Ο ανελκυστήρας την ανέβασε στον όροφο όπου βρισκόταν το δωμάτιό της, και η Ελοντί βάδισε ως την πόρτα του, την ξεκλείδωσε, μπήκε—

Κάποιοι ήταν καθισμένοι οκλαδόν επάνω στο κρεβάτι της. Ένας άντρας με γαλανό δέρμα, ψαρά μαλλιά, ψαρά μούσια. Γκρίζα, όμορφα, γοητευτικά γυαλιστερά μάτια, που δεν είχαν αλλάξει καθόλου από τότε που τον είχε γνωρίσει.

Ο μάγος χαμογέλασε πλατιά, βλέποντας την έκφρασή της.

«Φίλιππε!» γέλασε η Ελοντί. «Τι κάνεις εδώ, Φίλιππε;» Και, κλείνοντας την πόρτα πίσω της, πήγε στο κρεβάτι και κάθισε στην άκρη.

«Σου κάνω έκπληξη,» αποκρίθηκε εκείνος, και τεντώθηκε για να τη φιλήσει, πιάνοντας το σαγόνι της με το ένα χέρι και τον ώμο της με το άλλο. Μετά, τη ρώτησε χαριτολογώντας: «Νίκησες, να υποθέσω; Βγήκες πρώτη; Ή ήσουν απρόσεχτη ραλίστρια και ήρθες δεύτερη;»

«Φίλιππε...» είπε η Ελοντί, ακόμα λιγάκι ξέπνοη από το φιλί του. «Δεν... δεν άκουσες;»

Συνοφρυώθηκε διακρίνοντας την ταραχή της. «Τι ν'ακούσω;»

«Ο αγώνας... δεν εξελίχτηκε όπως κανένας μας περίμενε. Παραλίγο να σκοτωθούμε, βασικά.»

«Τι εννοείς; Όχι, δεν το άκουσα. Ήρθα πριν από αρκετή ώρα, κι απλά καθόμουν εδώ. Σε περίμενα.»

«Αλήθεια, πώς μπήκες; Δωροδόκησες τους υπαλλήλους του ξενοδοχείου;»

«Μου φαίνεται καλό ξενοδοχείο· ελπίζω οι υπάλληλοί του να μην δωροδοκούνται τόσο εύκολα,» είπε ο Φίλιππος·чок. «Χρησιμοποίησα Ξόρκι Ξεκλειδώματος. Και είχα πολύ καιρό να το χρησιμοποιήσω. Πάρα πολύ καιρό. Σχεδόν από τότε που ήμασταν στην Επανάσταση. Δεν περίμενα ότι θα κόντευα να το ξεχάσω.» Έμοιαζε δυσανεστήμένος με τον εαυτό του. «Δυσκολεύτηκα αρκετά με την κλειδαριά.»

«Και το δωμάτιό μου πώς ήξερες ότι ήταν αυτό εδώ;»

«Το έμαθα από τους δημοσιογράφους,» γέλασε ο Φίλιππος.

Το βλέμμα της αγρίεψε. «Και οι δημοσιογράφοι από πού το έμαθαν;»

«Δεν ρώτησα. Αλλά δεν μπορείς να μαντέψεις;»

«Τελικά, οι υπάλληλοι του ξενοδοχείου δεν είναι και τόσο υπεράνω δωροδοκίας,» συμπέρανε η Ελοντί.

«Μέχρι ενός σημείου, όμως, υποθέτω· δε θα μ'έβαζαν και μέσα στο δωμάτιό σου. Αλλά πες μου, τι έγινε στον αγώνα; Σοβαρολογείς ότι παραλίγο να σκοτωθείτε;»

Η Ελοντί κατένευσε, και μετά του διηγήθηκε όλα όσα είχαν συμβεί. Του είπε ακόμα και για τον Μπαλαντέρ της Λόρκης – τα πάντα για τον Μπαλαντέρ της Λόρκης – επειδή ο Φίλιππος·чок γνώριζε ότι η Ελοντί ήταν Ιερομύστης, γνώριζε για τις υπερφυσικές της δυνάμεις που είχαν πρωτοπαρουσιαστεί στο Πρώτο Πανδιαστασιακό Ράλι Σεργήλης.

«Δεν έχω ξανακούσει για τέτοιου είδους πλάσματα,» της είπε όταν εκείνη τελείωσε. «Πουθενά δεν έχω ξανακούσει για τέτοιου είδους πλάσματα...» Έμοιαζε σκεπτικός, κοιτάζοντας τα πόδια του που ήταν ακόμα σταυρωμένα οκλαδόν επάνω στο στρώμα του κρεβατιού. «Με κρυσταλλική υφή να τα καλύπτει...» μουρμούρισε σαν να μονολογούσε. Και μετά ύψωσε πάλι το βλέμμα του, ατενίζοντας την Ελοντί. «Ούτε στο Κρυσταλλικό Πεδίο δεν έχω ακούσει για τέτοια πλάσματα.»

Η Ελοντί συνοφρυώθηκε. «Στο Κρυσταλλικό Πεδίο; Αυτό που λένε ότι βρίσκεται βορειοδυτικά της Νέσριβεκ;»

«Ναι,» είπε ο Φίλιππος'χοκ. «Είναι ένα πέρας της διάστασής μας: εκεί η Σεργήλη τελειώνει. Τα πάντα γίνονται μια παράξενη κρυσταλλική μάζα. Μερικοί μάγοι πηγαίνουν σ'αυτό το μέρος για διάφορους λόγους. Μάγοι του τάγματος των Ερευνητών, κυρίως.» Ανασήκωσε τους ώμους. Ο Φίλιππος ήταν του τάγματος των Διαλογιστών: και, όπως είχε εξηγήσει στην Ελοντί, αυτό σήμαινε πως ασχολείτο πολύ περισσότερο με τις ιδιότητες του μυαλού και της νόησης.

«Νομίζεις ότι οι κρυσταλλωμένοι άνθρωποι μπορεί να ήρθαν από το Κρυσταλλικό Πεδίο;»

Ο Φίλιππος'χοκ κούνησε το κεφάλι. «Μάλλον όχι. Τίποτα ζωντανό δεν υπάρχει στο Κρυσταλλικό Πεδίο, Ελοντί. Αν πέσεις εκεί, πεθαίνεις: γίνεσαι κρύσταλλος· δεν σε καλύπτει απλά κάτι που κρύβει το πρόσωπό σου.»

«Από πού μπορεί να ήρθαν, λοιπόν; Από άλλη διάσταση; Αν αυτό που μου είπε η μπαλαντέρ είναι σωστό, έχουν έναν Ιερομύστη μαζί τους: και ο Ιερομύστης αποκλείεται να ήρθε από άλλη διάσταση. Οι δυνάμεις των Ιερομυστών λειτουργούν μόνο μέσα στη Σεργήλη. Το ξέρω εκ πείρας. Ακόμα και σε ενδοδιάσταση αν μπεις, οι δυνάμεις σου παρεμποδίζονται, και αισθάνεσαι πολύ άσχημα.»

«...Ναι,» είπε συλλογισμένα ο Φίλιππος'χοκ. Αναστέναξε. «Πρέπει να ερευνηθεί το θέμα, σίγουρα. Αλλά...» Και την κοίταξε ευθέως ξανά. «Νομίζεις ότι εσύ πρέπει να το ερευνήσεις;»

«Ο Αργύριος είπε....» Δεν ολοκλήρωσε τη φράση της, συλλογισμένη κι εκείνη.

«Νομίζει ότι πρέπει εσείς οι δυο να το ερευνήσετε;»

«Δεν ξέρω,» είπε η Ελοντί. «Αλλά, αν ένας Ιερομύστης είναι μπλεγμένος με τους κρυσταλλωμένους ανθρώπους... Δεν ξέρω.» Ήταν μπερδεμένη. Πολύ μπερδεμένη. Αν και κάπου βαθιά μέσα της πίστευε (για κάποιο λόγο) ότι σύντομα τα πράγματα θα ξεδιαλύνονταν. «Έχω την περιέργεια να δω τι θα βρουν οι μισθοφόροι που έστειλαν οι χορηγοί για να αναζητήσουν τους άλλους ραλίστες. Ελπίζω να τους σώσουν... αν και το αμφιβάλλω. Φοβάμαι ότι οι κρυσταλλωμένοι θα τους έχουν εξαφανίσει, μαζί με τα οχήματά τους.» Και αλλάζοντας θέμα ρώτησε τον Φίλιππο: «Δεν έχεις φάει μεσημεριανό, ε;»

«Όχι. Περίμενα να επιστρέψεις για να γιορτάσουμε. Δεν υπολόγιζα ότι θα ερχόσουν τίποτα λιγότερο από δεύτερη.» Χαμογέλασε.

«Πώς το αποφάσισες, αλήθεια, να κατεβείς από το βουνό σου και νάρθεις σε αγώνα δρόμου;» τον πείραξε.

Ο Φίλιππος'χοκ γέλασε. «Δεν είναι η πρώτη φορά που έρχομαι σε αγώνα!»

«Σοβαρά;» έκανε η Ελοντί, μορφάζοντας κωμικά και κοιτάζοντας προς τα δίπλα. «Δε θυμάμαι τίποτα.»

«Δεν είσαι καλή ψεύτρα. Καθόλου καλή,» είπε ο Φίλιππος, κι έκανε να την τραβήξει στην αγκαλιά του, γέρνοντας για να φιλήσει τον λαιμό της.

Η Ελοντί τον απομάκρυνε ήπια και σηκώθηκε ευέλικτα από την άκρη του κρεβατιού. «Θα κάνω ένα μπάνιο, πρώτα. Κι εσύ είσαι νηστικός από το πρωί, απ'ό,τι κατάλαβα!»

Ο Φίλιππος μειδίασε. «Δεν είσαι η μαμά μου.»

«Δε θέλεις να φας τίποτα;»

«Θέλω, αλλά το φαγητό μου σκοπεύει να μπει στο μπάνιο.»

Η Ελοντί γέλασε. «Έλα κι εσύ στο μπάνιο, τότε.» Και, βγάζοντας τα ρούχα της προκλητικά, το ένα μετά το άλλο, πήγε προς την πόρτα του λουτρού.

Μετά από λίγο, το νερό κυλούσε ζεστό επάνω στα γυμνά σώματά τους που γυάλιζαν από τις σαπουνάδες. Η Ελοντί ήταν ξαπλωμένη ανάσκελα μέσα στην πέτρινη λεκάνη, με το κεφάλι της ριγμένο πίσω και τα μάτια της κλειστά, ενώ τα λευκόδερμα πόδια της ήταν ανεβασμένα στους γαλανόδερμους ώμους του Φίλιππου, σταυρωμένα στον αστράγαλο επάνω στην πλάτη του· κι εκείνος είχε το κεφάλι του κατεβασμένο ανάμεσα στους μηρούς της, χρησιμοποιώντας τη γλώσσα του με τρόπο που την τρέλαινε, την έκανε σχεδόν να έχει την Αίσθηση – αν και αυτή ήταν μια τελείως διαφορετική αίσθηση. Η Ελοντί βρισκόταν στα όριά της, πλησίαζε να εκραγεί, όταν ένα βίαιο κουδούνισμα αντήχησε μέσα στο δωμάτιο του ξενοδοχείου.

Το κουδούνισμα του επικοινωνιακού δίαυλου.

«Γαμήσου!...» αναστέναξε η Ελοντί, νιώθοντας σαν κάποιος να είχε σαμποτάρει τη μηχανή του οχήματός της επάνω που είχε αρχίσει να πιάνει καλές ταχύτητες.

Το κουδούνισμα συνεχίστηκε.

«Μη σταματάς,» είπε στον Φίλιππο, αλλά εκείνος δεν ήταν της ίδιας γνώμης: «Μπορεί νάχει σχέση μ'αυτό που συνέβη στον αγώνα,» της είπε. «Καλύτερα να δεις ποιος είναι.»

«Είσαι πολύ κακός άνθρωπος.» Η Ελοντί πήρε τα πόδια της από τους ώμους του και, με κάποια δυσκολία, καθώς γλιστρούσε, βγήκε από τη λεκάνη με το ζεστό σαπουνόνερο.

Χωρίς να ρίξει τίποτα επάνω της, έφυγε από το λουτρό και ο Φίλιππος, επίσης γυμνός, την ακολούθησε.

Η Ελοντί άνοιξε τον δίαυλο με το πάτημα ενός κουμπιού, λέγοντας: «Ναι,» Και άκουσαν κι οι δυο τους τη φωνή της Λούσης: «*Ελοντί; Επέστρεψες; Και δεν με κάλεσες;*»

«Νόμιζα ότι θα ήσουν ακόμα στο χωριό.»

«*Περίεργη ακούγεσαι... Είσαι καλά; Τον βρήκες τον Αργύριο;*»

«Ναι, και μιλήσαμε. Αλλά τώρα κοιμόμουν. Θέλεις κάτι συγκεκριμένο;»

«*Ήθελα να σου πω ότι άφησα τον Γρύπα στο χωριό του ράλι-*»

«Δε σου ζήτησα να μην τον αφήσεις; Δε σου ζήτησα να περιμένεις μέχρι να τον επισκευάσουν;»

«*Δεν έκαναν τίποτα το σπουδαίο πια, Ελοντί. Μίλησα μαζί τους. Έπρεπε να βάλουν τα τζάμια τώρα. Και ήμουν κουρασμένη. Το ίδιο και η Χρυσόχαρη.*»

«Πήγε στον Καλοδεχούμενο – το πανδοχείο στις Μάντρες;»

«*Ναι. Βαδίσαμε μαζί ως εκεί. Παράξενη αυτή η ξαδέλφη σου. Και δε μου είχες πει ότι είχες ξαδέλφη...*»

«Δεν ξέρεις τα πάντα για εμένα και το οικογενειακό μου δέντρο, Λούση. Τέλος πάντων. Επειδή τώρα είμαι κουρασμένη και κοιμόμουν, θέλεις τίποτα σημαντικό ή όχι;»

«*Απλώς ήθελα να μάθω τι έγινε με τον Αργύριο...*»

«Θα σου πω το απόγευμα.»

Η Λούση δεν έφερε αντίρρηση, έτσι χαιρετήθηκαν και η τηλεπικωνία τερματίστηκε.

«Η νέα σου συνοδηγός,» είπε ο Φίλιππος.

«Δυστυχώς,» αποκρίθηκε η Ελοντί. Είχε αρχίσει να κρυώνει, γυμνή μέσα στο δωμάτιο, ύστερα από τη ζεστασιά στο μπάνιο.

Ο Φίλιππος μειδίασε. «Προτιμούσες τον Φοίνικα, ε;»

«Εννοείται.» Βάδισε προς το λουτρό κάνοντάς του νόημα να έρθει μαζί της. «Αφήσαμε το φαγητό μας στη μέση.»

Ο Φίλιππος, συνεχίζοντας να χαμογελά, την ακολούθησε.

Δέκα-Οκτώ Επιχείρηση Διάσωσης

Οι μισθοφόροι πήγαν στο μέρος όπου είχε γίνει η επίθεση εναντίον των ραλιστών, μέσα στους δασωμένους λοφότοπους, σ' εκείνο το στενό, κακοτράχαλο μονοπάτι. Τα οχήματα που είχαν μαζί τους δεν ήταν καθόλου γρήγορα και καθόλου αγωνιστικά. Ήταν δύο ογκώδη τετράκυκλα με ψηλούς, μεταλλικούς, ατρακτοειδείς τροχούς και καλή θωράκιση. Πάνω από τους μισθοφόρους πετούσε ένα μικρό ελικόπτερο, για να κατοπτεύει την περιοχή. Βρισκόταν σε επικοινωνία με τους κάτω μέσω πομπού.

Οι πόρτες των δύο βαρέων οχημάτων άνοιξαν και οι περισσότεροι από τους μισθοφόρους πήδησαν έξω, βαστώντας όπλα στα χέρια (τουφέκια, πιστόλια, σπαθιά), ντυμένοι με αλεξίσφαιρους θώρακες και κράνη, παρότι δεν φαινόταν τώρα να υπάρχει κανένας κίνδυνος γύρω. Ούτε το ελικόπτερο είχε αναφέρει τίποτα ύποπτο.

Στο έδαφος βρίσκονταν ανθρώπινα πτώματα, κομμάτια από γυαλιά, κάλυκες, σφαίρες. Η αρχηγός των μισθοφόρων, κοιτάζοντας τις φωτογραφίες που της είχαν δώσει οι διοργανωτές του ράλι, συμπέρανε ότι μόνο πέντε από τα πτώματα ήταν ραλιστών και συνοδηγών τους. Τα υπόλοιπα ήταν άγνωστων ανθρώπων. Και κανένας δεν φορούσε κράνος από περίεργο κρύσταλλο που έκανε την όψη του να φαίνεται θολή.

Η αρχηγός πρόσταξε να βάλουν τα πτώματα σε σάκους και να τα φορτώσουν στο ένα από τα οχήματα. Οι μισθοφόροι υπάκουσαν, ενώ η ίδια και δύο άντρες άρχιζαν να εξετάζουν τα ίχνη στη γη· γιατί, αν ήταν να βρουν τους κακοποιούς, από αυτά μάλλον θα τους έβρισκαν. Τα πρώτα ίχνη που εντόπισαν ήταν, φυσικά, τα ίχνη των αγωνιστικών οχημάτων. Μετά, είδαν τα ίχνη ποδιών στις πλαγιές δεξιά κι αριστερά του μονοπατιού. Πολλών ποδιών. Και ανάμεσά τους ήταν τα ίχνη από κάτι που έμοιαζε με πελώριος σωλήνας. Αυτό το εξωδιαστασιακό φίδι που είχαν αναφέρει η Ελοντί Αλλόγνωμη και οι άλλοι...

Οι μισθοφόροι, όμως, δεν βρήκαν κορμούς πεσμένους μέσα στο μονοπάτι. Οι κακοποιοί πρέπει να τους είχαν βγάλει από εκεί ώστε να

πάρουν τα αγωνιστικά οχήματα και να φύγουν. Τα ίχνη των τροχών συνεχίζονταν ευθεία.

Η αρχηγός πρόσταξε να τα ακολουθήσουν. Και τα ακολούθησαν, βαδίζοντας, με τα όπλα τους υψωμένα, σε ετοιμότητα, ενώ τα δύο βαριά οχήματα έρχονταν πίσω τους, κυλώντας τους μεγάλους τροχούς τους αργά, συνθλίβοντας πέτρες, ξύλα, χώμα, και απομεινάρια της συμπλοκής.

Μετά από λίγη ώρα έφτασαν σ'ένα σημείο όπου τα ίχνη έβγαιναν από το κακοτράχαλο μονοπάτι κι έστριβαν δεξιά, δυτικά, μπαίνοντας μέσα στους λόφους, εκεί όπου το έδαφος έμοιαζε να είναι αρκετά βατό και η βλάστηση καθαρισμένη από ανθρώπινα εργαλεία (σπαθιά πιθανώς, έκρινε η αρχηγός). Οι μισθοφόροι συνέχισαν να ακολουθούν τα ίχνη, ενώ τα βαριά οχήματά τους ακολουθούσαν αυτούς. Η αρχηγός ρώτησε, μέσω πομπού, το ελικόπτερο αν έβλεπε τίποτα, αλλά έλαβε αρνητική απάντηση.

Τα ίχνη έβγαιναν, τελικά, από την περιοχή των λόφων και έστριβαν βόρεια. Οι μισθοφόροι, φυσικά, τα ακολούθησαν πάλι, ενώ το μικρό αεροσκάφος κατόπτευε από πάνω τους, σπαθίζοντας τον αέρα με τον έλικά του. Η αρχηγός ύψωνε κάθε τόσο ένα ζευγάρι κιάλια και κοίταζε στον ορίζοντα. Σε κάποια στιγμή νόμισε πως είδε έναν άνθρωπο πεσμένο στο έδαφος. Πρόσταξε τους μισθοφόρους της να βιαστούν, και έτρεξαν ως εκεί για να βρουν έναν νεκρό άντρα που, αν έκρινε κανείς από την ενδυμασία του, πρέπει να ήταν γρυποκαβαλάρης. Σφαίρες τον είχαν σκοτώσει. Σφαίρες από τουφέκια. Ο γρύπας του δεν φαινόταν πουθενά τριγύρω, νεκρός ή ζωντανός.

Αυτός μάλλον ήταν ο παρατηρητής που δεν είχε επιστρέψει ακόμα στους διοργανωτές του ράλι, συμπέρανε η αρχηγός.

Και συνέχισαν να ακολουθούν τα ίχνη των οχημάτων που τους οδηγούσαν βόρεια.

Σύντομα, μπήκαν στα δικά τους οχήματα γιατί είδαν ότι οι κακοποιοί είχαν πάει μακριά· δεν είχαν σταματήσει κάπου εδώ γύρω.

Οι μισθοφόροι, ταξιδεύοντας βόρεια, πέρασαν πάνω από τις ράγες του υπεραστικού σιδηρόδρομου ενώ το μεσημέρι είχε πια παρέλθει.

Οι κρυσταλλωμένοι κρύβονταν σ'ένα παλιό, εγκαταλειμμένο πανδοχείο καμια εικοσαριά χιλιόμετρα βόρεια από τις σιδηροδρομικές γραμμές που ένωναν τη Θακέρκοβ με την Άντχορκ. Το γκαράζ του πανδοχείου ήταν τώρα γεμάτο με αγωνιστικά οχήματα. Οι ραλίστες και οι συνοδηγοί τους που είχαν αιχμαλωτιστεί βρίσκονταν στην τραπεζαρία, αφοπλισμένοι, λυτοί, περιτριγυρισμένοι από παράξενους ανθρώπους με θολά πρόσωπα οι οποίοι, με την παρουσία τους μόνο, τους τρομοκρατούσαν. Οι κρυσταλλωμένοι διάβαζαν ξεκάθαρα τον φόβο των οδηγών και των συνοδηγών στην κρυσταλλική δομή τους. Όπως διάβαζαν εκεί και πολλά άλλα πράγματα: λεπτομέρειες εξωφρενικές για φυσιολογικούς ανθρώπους. Γνώριζαν πού είχε χτυπήσει ο καθένας – πού είχε μελανιάσει – αν είχε φάει πολύ ή όχι, αν κατουριόταν ή όχι, αν διψούσε ή όχι.

Ο Απελευθερωτής μίλησε στους αιχμαλώτους για το δώρο του Κρυστάλλου όπως θα μιλούσε ένας ιεροκήρυκας, με πάθος και φανατισμό. Τους είπε ότι ο μοναδικός λόγος που δεν ήταν νεκροί ήταν επειδή είχε επιλέξει να τους προσφέρει τούτη την ευλογία. Το μόνο που έπρεπε εκείνοι να κάνουν ήταν να αποδεχτούν μέσα τους τον Κρύσταλλο, και να υπερβούν την ανθρώπινη φύση, αλλιώς ο Κρύσταλλος θα τους κατέστρεφε. Η μεταμόρφωση αυτή, όμως, δεν θα γινόταν τώρα αμέσως, τους διαβεβαίωσε· θα τους έδινε χρόνο να συνηθίσουν στην ιδέα της αλλαγής, να *καταλάβουν*. Γιατί, αν δεν καταλάβαιναν, θα πανικοβάλλονταν από τον Κρύσταλλο, θα του αντιστέκονταν, κι αυτό θα σήμαινε τον θάνατό τους. Και ο Απελευθερωτής τούς εξήγησε πως δεν τους ήθελε νεκρούς· τους ήθελε ζωντανούς, και με το θείο δώρο του Κρυστάλλου να φορτίζει την ύπαρξή τους. *Δεν θα πεινάτε*, τους είπε. *Δεν θα διψάτε. Δεν θα γερνάτε. Δεν θα αρρωσταίνετε*, τους διαβεβαίωσε. *Ακόμα και τα τραύματά σας θα θεραπεύονται πιο γρήγορα! Θα βλέπετε πράγματα που ποτέ σας δεν είχατε φανταστεί*, τους υποσχέθηκε. Και, θέλοντας να τους εντυπωσιάσει, τους είπε λεπτομέρειες για μερικούς από αυτούς που κανονικά δεν θα μπορούσε – δεν θα ήταν δυνατόν – να ξέρει. Τους είπε πράγματα για το σώμα τους που ούτε εκείνοι ακόμα δεν ήξεραν. Είπε σε τρεις πού είχαν μελανιάσει ύστερα από τη συμπλοκή, κι όταν κοίταξαν τα σώματά τους στα συγκεκριμένα σημεία, διαπίστωσαν πως ο Απελευθερωτής είχε δίκιο.

Η κατήχησή του συνεχιζόταν μέσα στο απόγευμα, καθώς τα χρώματα της πλάσης είχαν σκουρύνει έξω από το πανδοχείο, όταν ο Εμίλ τον πλησίασε και του ανέφερε πως ο παρατηρητής του (το πουλί, δηλαδή, μέσα από τα μάτια του οποίου έβλεπε) είχε δει δύο βαριά οχήματα να έρχονται προς τα εδώ, καθώς κι ένα μικρό ελικόπτερο. Πράγμα το οποίο επιβεβαίωσαν και δύο κρυσταλλωμένοι που φυλούσαν σκοπιά – δύο από αυτούς που παλιά ήταν ληστές του Σαρντάνη.

«Ας τους καλωσορίσουμε,» είπε ο Απελευθερωτής, και πρόσταξε να δέσουν τους ραλίστες και τους συνοδηγούς τους. Εκείνοι διαμαρτυρήθηκαν, μα κανένας δεν τους έδωσε σημασία. Τους έδεσαν χειροπόδαρα σαν ζώα και τους βούλωσαν το στόμα με πανιά.

Μέσα στο σκοτεινιασμένο χειμερινό τοπίο, οι μισθοφόροι κατέβηκαν από τα δύο βαριά οχήματά τους και πλησίασαν το πανδοχείο όπου φαινόταν τα ίχνη να οδηγούν. Όλοι τους είχαν τουφέκια υψωμένα και ορισμένοι απ' αυτούς φώτιζαν συγχρόνως με δυνατούς φακούς. Η αρχηγός, χρησιμοποιώντας τηλεβόα, διέταξε εκείνους που ήταν μες στο πανδοχείο να βγουν, να παραδοθούν.

Κανένας δεν αποκρίθηκε, και οι μισθοφόροι χωρίστηκαν: οι μισοί πήγαν προς το γκαράζ, οι άλλοι μισοί προς την κεντρική είσοδο του πανδοχείου που οδηγούσε στην τραπεζαρία.

Μέσα στο γκαράζ δεν υπήρχαν οχήματα (οι κρυσταλλωμένοι τα είχαν ήδη κρύψει πίσω από το πανδοχείο): υπήρχε, όμως, ένα πελώριο κρυσταλλικό φίδι που διέγραφε παράξενες σπείρες με την ουρά του, μαγνητίζοντας αμέσως τα βλέμματα των μισθοφόρων παρότι ο Ζορδάμης Λιγνόρρυγχος είχε προειδοποιήσει τους διοργανωτές για τις υπνωτικές ιδιότητες αυτού του πλάσματος και οι διοργανωτές είχαν προειδοποιήσει τους μισθοφόρους. Οι μισθοφόροι κοίταζαν τώρα σαστισμένοι τις αρμονικά κινούμενες σπείρες του φιδιού καθώς φώτιζαν την κρυσταλλική του υφή με τους φακούς τους. Ίσως να κατόρθωναν τελικά να σπάσουν την υπνωτική επίδραση επάνω τους, ή ίσως όχι: ποτέ δεν το ανακάλυψαν. Οι κρυσταλλωμένοι βγήκαν από τις κρυψώνες τους πυροβολώντας τους και μετά χιμώντας τους με αγχέμαχα ό-

πλα, καρφώνοντάς τους με μένος, τινάζοντας το αίμα τους μέσα στο άδειο γκαράζ.

Οι άλλοι μισοί μισθοφόροι, αυτοί που είχαν μπει στην τραπεζαρία του πανδοχείου, δεν είχαν βρει τίποτα περισσότερο από μια εγκαταλειμμένη αίθουσα. Εγκαταλειμμένη, παρατήρησε η αρχηγός, αλλά όχι από πολύ καιρό. Το καταλάβαινε από διάφορα σημάδια που έβλεπε εδώ μέσα. Άνθρωποι ήταν πριν από λίγη ώρα στην τραπεζαρία–

Πυροβολισμοί από δίπλα – από το γκαράζ! Και κραυγές!

Η αρχηγός πρόσταξε τους μισθοφόρους της να τρέξουν εκεί: και έτρεξαν. Για να συναντήσουν το πελώριο φίδι και τους κρυσταλλωμένους που είχαν μόλις αποτελειώσει τους συναδέλφους τους. Αίματα και πτώματα ήταν απλωμένα παντού. Το κρυσταλλικό ερπετό εξακολουθούσε να διαγράφει σπείρες με την ουρά του μέσα στο παλιό γκαράζ, παίζοντας με τα μυαλά των κανονικών ανθρώπων.

«Μην το κοιτάτε!» φώναξε η αρχηγός, πυροβολώντας το με το τουφέκι της. «Μην το κοιτάτε!» Είχε μισοκλείσει τα βλέφαρά της.

Οι κρυσταλλωμένοι στο γκαράζ, όμως, δεν ήταν οι μόνοι κρυσταλλωμένοι στο ερειπωμένο πανδοχείο. Πολλοί είχαν κρυφτεί στο παλιό κελάρι, και μόλις ο σαματάς επάνω ξεκίνησε, βγήκαν κι έτρεξαν πίσω από τους μισθοφόρους που έτρεχαν προς το γκαράζ. Και τώρα τους επιτέθηκαν από τα νώτα, καρφώνοντάς τους με σπαθιά και κοπανώντας τους με τσεκούρια. Ο Απελευθερωτής απλά χρησιμοποιούσε τις γροθιές του, τσακίζοντας κεφάλια, σπάζοντας χέρια και πόδια. Ακόμα και τους προστατευτικούς θώρακες των μισθοφόρων τσάκιζε παρότι δεν ήταν μόνο αλεξίσφαιροι αλλά είχαν και μέταλλα κάτω από το αλεξίσφαιρο πλαστικό. Η Μάγισσα, χρησιμοποιώντας το Άγγιγμα Σωματικής Στάσεως, άγγιζε ορισμένους κι αυτοί αμέσως ακινητοποιούνταν: η κρυσταλλική τους δομή κλείδωνε: κοκάλωναν στις θέσεις τους.

Το γιγάντιο φίδι χτυπήθηκε από μερικές ριπές των όπλων των μισθοφόρων, μα οι σφαίρες δεν ήταν αρκετά ισχυρές για να του προκαλέσουν σοβαρό πρόβλημα. Μονάχα *μία* κατάφερε να διαπεράσει την κρυσταλλική του υφή και να το τραυματίσει ελαφρά. Μία σφαίρα από το τουφέκι της αρχηγού των μισθοφόρων. Το οποίο τώρα ο Απελευθερωτής άρπαξε με το ένα χέρι και στράβωσε την κάννη του. Η γυναικά, κραυγάζοντας, πετάχτηκε πίσω και τράβηξε το σπαθί από τη ζώνη

της. Του επιτέθηκε, διαγράφοντας ένα επικίνδυνο ημικύκλιο μπροστά της. Τον βρήκε στα πλευρά, τραυματίζοντάς τον, τινάζοντας αίμα και κρυσταλλική ύλη που αιωρείτο σαν πούπουλο γύρω του. Αλλά ο Απελευθερωτής ήταν πολύ δυνατότερος από έναν οποιονδήποτε άλλο κρυσταλλωμένο, και το χτύπημα δεν τον καθυστέρησε καθόλου. Γρονθοκόπησε τη μισθοφόρο κατα πρόσωπο, τσακίζοντας μύτη, μάτια, κρανίο, και εγκέφαλο. Σκοτώνοντάς την ακαριαία.

«Κρίμα,» είπε ο Απελευθερωτής όταν η συμπλοκή είχε τελειώσει. «Όλοι τους νεκροί. Κανένας δεν μπορεί τώρα να δεχτεί τον Κρύσταλλο εντός του.» Το τραύμα του είχε ήδη σχεδόν θεραπευτεί.

«Τουλάχιστον,» είπε η Μάγισσα, «μπορούμε να πάρουμε πρόσωπα για ζωντανές μάσκες.»

Οι κρυσταλλωμένοι βγήκαν από το πανδοχείο, με όπλα στα χέρια, για να αντικρίσουν τα δύο βαριά οχήματα και το ελικόπτερο. Μέσα στα οχήματα ήταν μόνο οι οδηγοί κι άλλος ένας μισθοφόρος στο καθέ-να. Μόλις είδαν τους κρυσταλλωμένους ήξεραν πως δεν θα ήταν καθόλου συνετό να καθίσουν να τους πολεμήσουν. Κλείνοντας τις πόρτες των οχημάτων, άρχισαν να φεύγουν. Και το ελικόπτερο τούς ακολούθησε.

Οι κρυσταλλωμένοι πυροβόλησαν προς τον ουρανό, προσπαθώντας να το καταρρίψουν, αλλά δεν τα κατάφεραν.

«ΚΥΝΗΓΗΣΤΕ ΤΟΥΣ!» κραύγασε ο Απελευθερωτής, και οι κρυσταλλωμένοι έτρεξαν και μπήκαν στα αγωνιστικά οχήματα που είχαν κρύψει πίσω από το πανδοχείο. Κι εκείνος μαζί τους, φυσικά. Καθισμένος μπροστά στο τιμόνι ενός οχήματος το οδήγησε προς τα βαριά τετράκυκλα των μισθοφόρων που έφευγαν. Συνεπιβάτες του ήταν η Μάγισσα, ο Σαρντάνης ο λήσταρχος, και ο Αριστώνυμος – ο πρώτος κατώτερος άνθρωπος που είχε κρυσταλλοποιήσει ο Ζορκολ'ζορκά'αβάθ – ο πρώτος ακόλουθος του Απελευθερωτή.

Τα αγωνιστικά οχήματα δεν δυσκολεύτηκαν καθόλου να φτάσουν τα βαριά τετράκυκλα και να τα κυκλώσουν. Ο Απελευθερωτής φώναξε στους οδηγούς να σταματήσουν αν ήθελαν να ζήσουν, αλλά εκείνοι δεν του έδωσαν σημασία. Και οι ριπές των κρυσταλλωμένων εξοστρακίζονταν επάνω στα θωρακισμένα οχήματα: δεν ήταν εύκολο να βλάψουν

ούτε τις μηχανές ούτε τους τροχούς τους. Και τα τζάμια ήταν αλεξίσφαιρα, ασφαλώς.

Ο Απελευθερωτής έδωσε το τιμόνι στη Μάγισσα και ο ίδιος άνοιξε το γυάλινο σκέπαστρο του αγωνιστικού οχήματός του και πήδησε στο ένα ψηλό τετράκυκλο των μισθοφόρων, καθώς τα δύο τροχοφόρα έτρεχαν το ένα δίπλα στο άλλο. Ο Απελευθερωτής γαντζώθηκε εύκολα επάνω στο θωρακισμένο όχημα, έπιασε τη χειρολαβή μιας πόρτας του, και την τράβηξε με βία. Η κλειδαριά έσπασε από την υπερφυσική του δύναμη, η βαριά μεταλλική θύρα άνοιξε, και ο Απελευθερωτής εισέβαλε στην πίσω μεριά του τροχοφόρου. Ο Σαρντάνης, βγάζοντας μια κραυγή θριάμβου που αναμφίβολα ταίριαζε σε λήσταρχο, τον ακολούθησε.

Ο μισθοφόρος που ήταν εδώ μαζί με τον οδηγό τούς πυροβόλησε με το πιστόλι του και χτύπησε τον Απελευθερωτή στον ώμο. Εκείνος ούτε που παραπάτησε: χίμησε στον άντρα και τον σκότωσε με τα χέρια του. Ύστερα σκότωσε και τον οδηγό προτού προλάβει κι αυτός να τραβήξει πιστόλι.

«Να το οδηγήσω εγώ;» πρότεινε ο Σαρντάνης, και ο Απελευθερωτής δεν έφερε αντίρρηση. Καθώς το τραύμα του θεραπευόταν πιο γρήγορα από οποιουδήποτε άλλου κρυσταλλωμένου, άφησε τον λήσταρχο να πάρει το τιμόνι και να οδηγήσει το θωρακισμένο όχημα καταπάνω στο άλλο θωρακισμένο όχημα, χτυπώντας το στο πλάι. Εν τω μεταξύ, τα αγωνιστικά οχήματα έκαναν κύκλους γύρω από τα δύο βαριά τροχοφόρα και οι κρυσταλλωμένοι φώναζαν στους μισθοφόρους να παραδοθούν. Πράγμα το οποίο τελικά εκείνοι έκαναν, βλέποντας ότι μάλλον δεν θα μπορούσαν να ξεφύγουν.

Το ελικόπτερο, όμως, είχε προ πολλού πετάξει μακριά.

Κι όταν οι κρυσταλλωμένοι επέστρεψαν στο ερειπωμένο πανδοχείο, ο Απελευθερωτής είπε ότι έπρεπε να φύγουν από εδώ. Τώρα. Δεν είχαν ούτε λεπτό για χάσιμο. Σε λίγο μπορεί να έστελναν από τη Θακέρκοβ ολόκληρο στράτευμα. Μπορεί ακόμα και να τους βομβάρδιζαν με μαχητικά αεροσκάφη – αν και το αμφέβαλλε επειδή ίσως να φοβόνταν ότι θα χτυπούσαν τους αιχμάλωτους ραλίστες.

Οι κρυσταλλωμένοι, χρησιμοποιώντας τα οχήματά τους – που τώρα πλέον ήταν κανονικός στόλος – εγκατέλειψαν την περιοχή του ερει-

πωμένου πανδοχείου και ταξίδεψαν βόρεια, για να κρυφτούν τελικά πίσω από ένα δάσος που γνώριζαν καλά. Ετούτα τα μέρη τα είχαν αλωνίσει στο πρόσφατο παρελθόν.

Οι διοργανωτές του ράλι έμαθαν τι έγινε από τον πιλότο του ελικοπτέρου και την άλλη μισθοφόρο που βρισκόταν μέσα στο αεροσκάφος μαζί του. Ή, μάλλον, έμαθαν *περίπου* τι έγινε. Γιατί, πετώντας πάνω από το εγκαταλειμμένο πανδοχείο, οι ιπτάμενοι δεν είχαν δει τι ακριβώς διαδραματίστηκε στο εσωτερικό του. Είχαν διακρίνει μόνο λάμπες από πυροβολισμούς μέσα από την κατεστραμμένη οροφή που ήταν όλο τρύπες.

Οι διοργανωτές θορυβήθηκαν πολύ από όλα τούτα. Και όχι μόνο οι διοργανωτές αλλά και οι αρχές της Θακέρκοβ. Αυτοί οι ληστές ήταν εξαιρετικά επικίνδυνοι. Πιο επικίνδυνοι από οποιουδήποτε άλλους είχαν ακούσει, τα τελευταία χρόνια. Ορισμένοι, μάλιστα, είκαζαν ότι πιθανώς να είχαν έρθει από άλλη διάσταση: κάτι που εξηγούσε την παρουσία του πελώριου φιδιού, καθώς και τα παράξενα κράνη που φορούσαν. Κανείς δεν ήξερε για τέτοια πράγματα στη Σεργήλη. Από ποια διάσταση, όμως, μπορεί οι ληστές να είχαν έρθει; Αυτό κανείς δεν ήταν σε θέση να το υποθέσει ακόμα. Και ακούστηκε η άποψη ότι ίσως οι ληστές να είχαν έρθει από κάποια διάσταση που δεν αποτελούσε μέρος του Γνωστού Σύμπαντος...

«Πρέπει να βρεθούν και να εξολοθρευτούν άμεσα!» είπε ο Πολιτειαρχης Λαέρτης Μάθαρλοφτ στην Ελίζα Αριθμόχειρη, την Αρχιφρούραρχο της Θακέρκοβ.

«Αν είναι στις περιοχές μας, κύριε Πολιτειαρχη,» αποκρίθηκε εκείνη μέσω της οθόνης του τηλεπικοινωνιακού διαύλου που χρησιμοποιούσαν για να μιλάνε, «θα εντοπιστούν και θα αντιμετωπιστούν. Σύμφωνα με την αναφορά των μισθοφόρων που ήταν στο ελικόπτερο, όμως, οι ληστές δεν βρίσκονται πλέον στις περιοχές μας.»

«Κι αυτό σημαίνει ότι δεν θα ερευνήσετε τα εδάφη γύρω από την πόλη μας;» φώναξε ο Λαέρτης Μάθαρλοφτ, που δεν θεωρούσε την Ελίζα Αριθμόχειρη και πολύ καλή για τη θέση της επειδή ήταν σχετικά νέα σε ηλικία και, άρα, σύμφωνα με τη λογική του, δεν μπορεί να είχε την

απαραίτητη εμπειρία. «Καταλαβαίνεις, Αρχιφρούραρχε, τι πλήγμα ήταν αυτό για τη Θακέρκοβ;»

«Τα εδάφη γύρω από την πόλη βεβαίως και θα ερευνηθούν, κύριε Πολιτειάρχη, και θα γίνονται τακτικότερες περιπολίες εκεί. Αλλά απλά σας λέω πως οι ληστές τώρα δεν βρίσκονται σε μέρη της δικαιοδοσίας μας. Δεν μπορώ να στείλω τους ανθρώπους μου τόσο μακριά από την πόλη για να τους αναζητήσουν. Αν θέλετε να γίνει αυτό πρέπει να προσλάβετε μισθοφόρους· δεν είναι δουλειά της Χωροφυλακής.»

«Ναι,» μούγκρισε ο Λαέρτης Μάθαρλοφτ, «θα προσλάβω μισθοφόρους. Σ'ευχαριστώ πολύ, Αρχιφρούραρχε.»

«Κάνουμε ό,τι μπορούμε, κύριε Πολιτειάρχη.»

Καθώς η τηλεπικοινωνία τους τερματιζόταν, ο Πολιτειάρχης της Θακέρκοβ σκέφτηκε, γι'ακόμα μια φορά, ότι όλο αυτό το δυστυχές περιστατικό πιθανώς να είχε πολύ άσχημο αντίκτυπο για εκείνον στις επόμενες εκλογές. Οι αντίπαλοί του, σίγουρα, θα χρησιμοποιούσαν εναντίον του ό,τι είχε συμβεί στο Ράλι Δυτικής Θακέρκοβ παρότι, προφανώς, το φταίξιμο δεν ήταν δικό του! Αυτοί οι καταραμένοι χορηγοί θα έπρεπε να είχαν φροντίσει περισσότερο για την ασφάλεια του αγώνα! Πού νόμιζαν ότι βρίσκονται; Σε καμία διάσταση που όλοι χορεύουν χέρι-χέρι, χαμογελώντας αγαπημένοι; Τι ανόητοι!

Το πρωί, το *Άστρο*, ο μοναδικός τηλεοπτικός σταθμός της Θακέρκοβ, ανακοίνωσε ότι η εξαφάνιση των ραλιστών ερευνήθηκε από μισθοφόρους και τα ίχνη φάνηκε να οδηγούν βόρεια, πέρα από τα εδάφη που αποτελούσαν επικράτεια της Θακέρκοβ. Οι ραλίστες δεν βρέθηκαν, ούτε τα αγωνιστικά οχήματά τους. Έρευνες εξακολουθούσαν να διεξάγονται, και η Χωροφυλακή είχε αυξήσει τις περιπολίες της σε όλα τα εδάφη γύρω από την πόλη.

(Δεν ανέφεραν τίποτα για την επίθεση που δέχτηκαν οι μισθοφόροι στο ερειπωμένο πανδοχείο βόρεια από τις ράγες του υπεραστικού σιδηρόδρομου. Ούτε ανέφεραν ότι μόνο δύο από τους μισθοφόρους επέστρεψαν.)

Ο Πολιτειάρχης της Θακέρκοβ έβγαλε, μέσω του τηλεοπτικού σταθμού, έναν αρκετά μακροσκελή λόγο όπου εξέφραζε τη λύπη και την

οργή του για όσα είχαν συμβεί. Και όλοι παρατήρησαν πως άφησε αιχμές ότι για το περιστατικό πιθανώς να έφταιγε η έλλειψη καλής φύλαξης από τη μεριά των διοργανωτών του ράλι.

Οι αντίπαλοι του Λαέρτη Μάθαρλοφτ, ασφαλώς, άρχισαν αμέσως να σκέφτονται πώς μπορούσαν να το χρησιμοποιήσουν αυτό εναντίον του στις επόμενες εκλογές.

Οι χορηγοί του Ράλι Δυτικής Θακέρκοβ δεν έμειναν καθόλου ευχαριστημένοι.

Ο Ζορδάμης Λιγνόρρυγχος, παρακολουθώντας το Άστρο μέσα από τον τηλεοπτικό δέκτη του δωματίου του, αναρωτήθηκε τι ήταν αλήθεια από αυτά που άκουγε και τι ψέμα. Περισσότερα, μάλλον, θα μάθαινε από τη Σιδηρά Δυναστεία.

Η Κλεισμένη ακόμα δεν είχε παρουσιαστεί, κι αυτό τον στεναχωρούσε και τον προβλημάτιζε ίσως πιο πολύ από ό,τι είχε συμβεί στο Ράλι Δυτικής Θακέρκοβ.

Δέκα-Εννιά Ημέρα Υποψιών και Ανακαλύψεων

Καλοδεχούμενος. Πρωί.

Ο Αργύριος καθόταν σ'ένα τραπέζι και έπαιρνε το πρωινό του – μια κούπα τσάι, μέλι, και καρύδια – ανάμεσα σε άλλο κόσμο. Ο τηλεοπτικός δέκτης στον τοίχο ήταν ανοιχτός και συντονισμένος στο *Άστρο*, και όλοι άκουγαν για την αποτυχία των απεσταλμένων μισθοφόρων να βρουν τους ραλίστες που απήχθησαν στον χτεσινό αγώνα.

Η Χρυσόχαρη κατέβηκε από τη σκάλα, ντυμένη μ'ένα καφετί φόρεμα με ψηλό γιακά και έχοντας τα μακριά καστανά μαλλιά της πιασμένα πίσω με δύο τσιμπιδάκια στους κροτάφους. Το βλέμμα της σταμάτησε για λίγο στον Αργύριο. Εκείνος τής έκανε νόημα να έρθει, φιλικά. Η Χρυσόχαρη συνοφρυώθηκε, όχι και τόσο φιλικά, αλλά μετά πήγε στο τραπέζι του.

«Καλημέρα,» τον χαιρέτησε χωρίς να καθίσει.

«Καλημέρα. Κάθισε.»

«Υπόσχεται να μη φύγεις ξαφνικά;»

«Γιατί να φύγω;»

«Αν δεν ήθελες να είσαι μαζί μου, δεν χρειάζονταν αυτές οι σπασμωδικές σαχλαμάρες,» του είπε η Χρυσόχαρη. «Μπορούσες απλά να μου το πεις! Δεν υπάρχει πρόβλημα.» Η φωνή της, ωστόσο, πρόδιδε μια κάποια ενόχληση.

«Δεν ήθελα να φύγω μακριά από εσένα, Χρυσόχαρη–»

«Ακριβώς αυτή την εντύπωση μού έδωσες, όμως,» του είπε, απότομα.

Ο Αργύριος κούνησε το κεφάλι. «Δεν είναι αυτό. Απλά... έπρεπε να φύγω. Υπήρχε λόγος. Και ο λόγος δεν ήσουν εσύ. Κάθισε. Με συγχωρείς αν σε πρόσβαλα· δεν ήταν τέτοια η πρόθεσή μου.»

Η Χρυσόχαρη τον ατένισε ερευνητικά, σαν να προσπαθούσε να καταλάβει αν της έλεγε ψέματα. Μετά τράβηξε την καρέκλα δίπλα του και κάθισε.

«Η Ελοντί μού είπε τι έκανες στο ράλι. Μου είπε ότι έσωσες εκείνη και τη Λούση από τους ληστές. Αν και το έκανες με περιέργο τρόπο.

Όταν η Ελοντί έφυγε για να πάει να σε βρει, χτες, έμεινα με τη Λούση και μιλούσαμε, και η Λούση μού είπε ότι τους πέταξες μια τράπουλα στο μπροστινό τζάμι του οχήματός τους!»

«Ήταν ο καλύτερος τρόπος που μπορούσα να σκεφτώ εκείνη τη στιγμή,» αποκρίθηκε ο Αργύριος. «Κι όπως φάνηκε, έπιασε.»

«Η Ελοντί σε βρήκε, χτες; Μιλήσατε;»

«Ναι.»

«Και;»

«Μιλήσαμε.»

«Τι είπατε;»

Ο Αργύριος ήπια μια γουλιά από το τσάι του, συλλογισμένα. «Δεν έχει σημασία, τώρα.»

«Δε μου είχες πει ότι ήταν γνωστή σου. Αλλά η Ελοντί λέει πως σε γνώριζε από παλιά.»

«Δε με γνώριζε και πολύ καλά.»

«Κάτι μού κρύβεις.»

«Μην κάνεις λες και είμαστε παντρεμένοι.»

«Σ' αυτό έχεις δίκιο,» παραδέχτηκε η Χρυσόχαρη κοιτάζοντάς τον σκεπτικά. «Δεν είμαστε παντρεμένοι. Και δεν ξαναπαντρεύομαι. Με κανέναν.»

«Δεν έκανα καμία πρόταση.»

«Ευτυχώς.»

Ένας σερβιτόρος πλησίασε, ρωτώντας αν η κυρία θα έπαιρνε κάτι. Η Χρυσόχαρη παράγγειλε μια κούπα καφέ, ψητές φέτες ψωμί, βούτυρο, και κυδώνι. Ο σερβιτόρος έφυγε.

Η Χρυσόχαρη είπε στον Αργύριο: «Η Λούση, η συνοδηγός της Ελοντί, είναι και ψυχίατρος, το ξέρεις;»

«Όχι.»

«Και ξέρεις τι μου έλεγε;»

«Τι;»

«Ότι, έτσι όπως φαίνεσαι, μάλλον δεν είσαι και πολύ καλά στα μυαλά σου.»

Ο Αργύριος γέλασε. «Υποθέτω πως πολλοί άνθρωποι θα με νόμιζαν για τρελό,» παραδέχτηκε.

«Δεν είπα ότι είσαι τρελός!» διευκρίνισε αμέσως η Χρυσόχαρη. «Ούτε και η Λούση, βασικά, το είπε.»

«Ας πούμε ότι είμαι πολύ εκκεντρικός για τα δεδομένα των περισσότερων ανθρώπων της Σεργήλης,» είπε ο Αργύριος, υπομειδώντας.

Και η Χρυσόχαρη μειδίασε. «Σίγουρα είσαι. Δεν σηκώνονται πολλοί μες στα χαράματα για να παίξουν χαρτιά στο πάτωμα του δωματίου τους. Ούτε πετάνε τράπουλες πάνω σε αγωνιστικά οχήματα. Αλήθεια, πώς ήξερες ότι οι ληστές ήταν εκεί, Αργύριε; Η Ελοντί δεν μου εξήγησε, και η Λούση δεν είχε καταλάβει.»

«Θα με πίστευες αν σου έλεγα πως το είδα στα χαρτιά που άπλωσα στο πάτωμα χτες τα χαράματα;»

«Όχι.»

«Εκεί το είδα, όμως.»

Η Χρυσόχαρη τον ατένισε πάλι σαν να προσπαθούσε να καταλάβει αν έλεγε αλήθεια ή ψέματα.

Το πρωινό της ήρθε. Ο σερβιτόρος άφησε τον δίσκο μπροστά της και έφυγε, δεχόμενος ένα μικρό φιλοδώρημα από εκείνη.

«Θες να μου πεις ότι είσαι χαρτομάντης;» ρώτησε η Χρυσόχαρη τον Αργύριο.

«Όχι.»

«Τι είσαι, τότε; Αν προβλέπεις το μέλλον μέσα από τα φύλλα της τράπουλας....»

«Δεν είναι πάντα τα πράγματα τόσο απλά,» εξήγησε αινιγματικά ο Αργύριος.

«Δεν καταλαβαίνω.»

«Ούτε εγώ.»

Η Χρυσόχαρη γέλασε. «Με κοροϊδεύεις, παλιάνθρωπε!»

«Σου λέω αλήθεια: στα χαρτιά είδα για την ενέδρα.»

Η Χρυσόχαρη άλειψε ένα ψημένο κομμάτι ψωμί με βούτυρο και κυδώνι. «Μπορείς να μαντέψεις με τα χαρτιά τι πρέπει να κάνω για να γίνω πολύ, πολύ πλούσια;»

«Δεν... δεν γίνεται έτσι. Δε μπορείς να μου ζητήσεις κάτι και να σ' το απαντήσω.»

«Το φοβόμουν ότι θα το έλεγες αυτό.» Η Χρυσόχαρη δάγκωσε μια μπουκιά από το αλειμμένο ψωμί της. «Είσαι, λοιπόν, μάντης που μαντεύει τυχαία πράγματα;» ρώτησε, μασώντας.

«Περίπου. Αν και δεν είμαι 'μάντης'.»

«Γιατί όλα αυτά μού ακούγονται σαν κομπίνα;»

«Είσαι πολύ καχύποπτη.»

«Έτσι λες, ε;»

«Μιάααα;»

Ο Αργύριος στράφηκε για να δει την Κλεισμένη πλάι στην καρέκλα του. «Ακόμα εδώ είσαι εσύ;»

Η γάτα νιαούρισε ξανά.

«Τι είναι αυτή η γάτα;» ρώτησε η Χρυσόχαρη.

«Μπερδεμένη ιστορία.»

Η Χρυσόχαρη αναστέναξε. «Μ'εσένα όλα φαίνεται να είναι 'μπερδεμένη ιστορία'!»

«Το ξέρω.» Ο Αργύριος ήπие ήρεμα μια γουλιιά από το τσάι του.

«Τι έγινε με τους άλλους ραλίστες; Τους βρήκαν;» άλλαξε θέμα η Χρυσόχαρη.

Ο Αργύριος τής είπε τι είχε ακούσει από τον τηλεοπτικό δέκτη, που ακόμα ήταν συντονισμένος στο *Άστρο* και ακόμα μιλούσαν εκεί για την υπόθεση του ράλι: κάποιος δημοσιογράφος και δύο κουστουμαρισμένοι τύποι που πρέπει να είχαν σχέση με τους χορηγούς μάλλον.

«Ελπίζω να τους βρουν,» είπε η Χρυσόχαρη, «γιατί αλλιώς... Τι θα γίνει αλλιώς; Θα ζητήσουν λύτρα; Θα πουλήσουν τα οχήματά τους σε καμία μαύρη αγορά;»

«Δεν ξέρω,» είπε ο Αργύριος. «Πάντως, μην πιστεύεις αυτά που λέγονται για τους συγκεκριμένους ληστές.»

«Τι εννοείς;»

«Κάτι περίεργο συμβαίνει μαζί τους.»

«Κι άλλα περίεργα πράγματα; Θα με τρελάνεις;»

«Δεν ήταν άνθρωποι με κράνη που έκρυβαν τα πρόσωπά τους, Χρυσόχαρη. Ήταν άνθρωποι καλυμμένοι από κάποιου είδους κρυσταλλική υφή. Και δεν έχω ιδέα τι μπορεί να σημαίνει αυτό.»

«Γιατί δεν ρωτάς την τράπουλά σου;»

«Δεν είναι τα πράγματα τόσο απλά,» είπε, γ'ακόμα μια φορά, ο Αργύριος.

«Τι θέλω και μιλάω, η γυναίκα;» Ήπие μια γουλιά από τον καφέ της. Άναψε ένα τσιγάρο. «Θα μείνεις εδώ, στη Θακέρκοβ, τώρα, ή θα φύγεις;»

«Για κάποιο καιρό θα μείνω.»

«Για κάποιο καιρό; Για το ράλι δεν είχες έρθει;»

«Μπορεί.»

«Μπορεί; Τι πάει να πει 'μπορεί'; Με δουλεύεις ξανά;»

Ο Αργύριος μειδίασε. «Δε σου είπα ότι ζω περιπλανώμενος; Εσύ θα φύγεις;»

«Μέσα στις επόμενες μέρες, σίγουρα. Ο σιδηροδρομικός σταθμός δίπλα μας είναι· θα πάρω το τρένο και θα πάω στη Μέλβερηθ. Αλλά θα μείνω για λίγο ακόμα. Από περιέργεια, βασικά.»

«Θες να μάθεις τι θα γίνει με τους ραλίστες που απήχθησαν;»

«Ναι.»

«Κι εγώ,» είπε ο Αργύριος. «Είμαι πολύ περίεργος.»

«Το ξέρω ότι είσαι πολύ περίεργος, καρδιά μου,» τον πείραξε η Χρυσόχαρη.

Η Κλεισμένη είχε σκαρφαλώσει στην τελευταία καρέκλα του τραπεζιού και τους παρατηρούσε σιωπηλά. Ο Αργύριος τής έδωσε ένα κομμάτι καρύδι. Εκείνη το μύρισε αλλά δεν το έφαγε, κουνώντας την ουρά της ακατάδεκτα.

«Χαίρω πολύ!» είπε η Λούση, χαμογελώντας. «Είχα ακούσει για σένα από την Ελοντί – όλο καλά λόγια, φυσικά – αλλά δεν είχε τύχει, δυστυχώς, ποτέ να συναντηθούμε.»

«Παρομοίως,» αποκρίθηκε ο Φίλιππος·чок καθώς αντάλλασσε μια χειραψία μαζί της, μέσα στο δωμάτιο της Ελοντί.

Η Ελοντί καθόταν μπροστά στον καθρέφτη, βάζοντας μερικές τελευταίες πινελιές στο πρόσωπό της. «Αλλά μη νομίζεις ότι του είπα και πολλά καλά λόγια, Λούση,» πείραξε τη συνοδηγό της.

«Δε με εκπλήσσει που ακούω κάτι τέτοιο από εσένα!» είπε η Λούση, μη δείχνοντας πραγματικά προσβεβλημένη, συνεχίζοντας να χαμογελά.

«Αστειεύεται,» της είπε ο Φίλιππος, που ήταν ήδη ντυμένος και έτοιμος για να κατεβούν για πρωινό. Άπλωσε το χέρι του και πήρε το ραβδί του από τον τοίχο όπου ήταν ακουμπισμένο: ένα μακρύ μπαστούνι γεμάτο, σε μεγάλο μέρος του, με μικρούς κρυστάλλους, μικροσκοπικά κάτοπτρα, και κυκλώματα. Συνηθισμένο εξάρτημα των μάγων του τάγματος των Διαλογιστών.

«Το ξέρω,» αποκρίθηκε η Λούση. Και ρώτησε την Ελοντί: «Τι είπατε με τον Αργύριο, χτες; Τι είναι αυτός ο άνθρωπος, Ελοντί; Κι από πού τον ξέρεις; Και πώς ανακάλυψε για την ενέδρα; Είναι με τα καλά του ή είναι τρελός;»

«Πολλά ρωτάς,» παρατήρησε η Ελοντί βάζοντας τα χείλη της με το κραγιόν, «και με μπερδεύεις.»

«Πες μου τι είπατε.»

«Διάφορα.» Η Ελοντί πίεσε μια χαρτοπετσέτα με τα χείλη της αφήνοντας επάνω της ένα μπλε αποτύπωμα. Σηκώθηκε όρθια, πήρε την τσάντα της από δίπλα, και την πέρασε στον ώμο.

«Τι διάφορα; Δε θέλεις να μου πεις;»

Η Ελοντί αναστέναξε. «Κοίτα. Είναι μπερδεμένη ιστορία. Ο Αργύριος απλά έτυχε να περιφέρεται σ'εκείνα τα μέρη και να δει τους ληστές, και ήρθε να μας ειδοποιήσει.»

«Πολύ... τυχερή συγκυρία.»

«Πράγματι.»

«Γιατί έχω την αίσθηση ότι με δουλεύεις;»

«Να εμπιστευέσαι περισσότερο την οδηγό σου, Λούση. Πάμε κάτω να φάμε, τώρα; -Παραεμπιπτόντως, μήπως άκουσες τι έγινε με τις έρευνες των χορηγών;»

«Εσύ δεν άκουσες;» Η Λούση έριξε μια ματιά στον τηλεοπτικό δέκτη του δωματίου. «Εγώ δεν έχω οθόνη στο δωμάτιό μου. Μόνο οι ραλίστες έχουν, όχι εμείς οι ποταποί συνοδηγοί.» Αναποδογύρισε τα μάτια, κωμικά.

«Είχαμε άλλες δουλειές,» της είπε η Ελοντί.

Το βλέμμα της Λούσης πονήρεψε. «Φαντάζομαι.»

«Άκουσες ή δεν άκουσες;»

«Άκουσα. Από το ραδιόφωνό μου.»

«Πες μας, λοιπόν· βρήκαν τους άλλους ραλίστες;» Το ενδιαφέρον στο πρόσωπο της Ελοντί ήταν αληθινό. Τους ήξερε καλά πολλούς από αυτούς τους οδηγούς και τους συνοδηγούς. Ανησυχούσε για το τι μπορεί να τους συνέβαινε. Και ήλπιζε πως οι κρυσταλλωμένοι, ό,τι κι αν ήταν, δεν θα τους είχαν σκοτώσει. Ο Ζορδάμης είχε πει ότι φαινόταν να τους επιτίθενται με σκοπό να τους αιχμαλωτίσουν, όχι να τους δολοφονήσουν. Αν ήταν κανονικοί ληστές, η Ελοντί θα υπέθετε ότι ήθελαν αυτούς για λύτρα και τα οχήματά τους για να τα πουλήσουν σε κάποια από τις εκατοντάδες μαύρες αγορές της Σεργήλης. Αλλά οι συγκεκριμένοι ληστές ήταν κάθε άλλο παρά «κανονικοί»· κάτι πολύ περίεργο συνέβαινε μ'αυτούς, αναμφίβολα. Και είχαν μαζί τους κι έναν Ιερομύστη, για όνομα της Αρτάλης!

Ιερομύστη!

Ο Ζορδάμης, έχοντας ακούσει τις απογοητευτικές μαλακίες που έλεγαν στον τηλεοπτικό δέκτη, κάλεσε πάλι τους συνδέσμους του μέσα στη Θακέρκοβ, ενώ ο Βινάρης καθόταν επάνω στο κρεβάτι του και ακόνιζε ιεροτελεστικά το *ίτρατ* του – το μεγάλο κυρτό ξίφος των νομάδων των νότιων ερήμων της Σεργήλης. Ήταν καλός στη χρήση του *ίτρατ*, όπως και σε πολλά άλλα πράγματα. Ήταν πιλότος αεροσκάφους, οδηγός οχήματος ξηράς, μηχανικός, εξερευνητής των ερήμων, και είχε εργαστεί ακόμα και ως γρυποκαβαλάρης αερομεταφορέας στη Μέλβερηθ πριν από χρόνια.

Ο Ζορδάμης ήρθε σε τηλεπικοινωνιακή επαφή με διάφορα μέλη της Σιδηράς Δυναστείας μέσα στη Θακέρκοβ και έμαθε, πρώτον, πως κανένας δεν ήξερε τίποτα για τον Αργύριο αλλά, δεύτερον, είχαν ακούσει για τους απρόσωπους ληστές.

Τον Αργύριο δεν μπορούσαν να τον αναγνωρίσουν, του είπε ο Εφόριος (ένας συγγενής), γιατί ο Ζορδάμης δεν ήξερε κάτι το χαρακτηριστικό ή συγκεκριμένο για εκείνον. Γαλανόδερμος· μακροπρόσωπος· φορούσε κάπα με την κουκούλα σηκωμένη· παράξενος άνθρωπος –

αυτά δεν έλεγαν απολύτως τίποτα. Υπήρχαν χιλιάδες τέτοια άτομα στη Θακέρκοβ και στα περίχωρά της. Εκατομμύρια στη Σεργήλη.

Για τους απρόσωπους ληστές, όμως – είπε η Βλάστη, μια μαντατοφόρος γρυποκαβαλάρισσα, στον Ζορδάμη – η Σιδηρά Δυναστεία είχε ακούσει. Στις περιοχές βόρεια και δυτικά της Θακέρκοβ ολόκληρα χωριά και οικισμοί είχαν ερημώσει εξαιτίας τους. Και πολλοί μιλούσαν, με τρόμο, για μια Αίρεση του Κρυστάλλου. Οι ληστές είχαν μαζί τους κι ένα πελώριο κρυσταλλικό φίδι, σύμφωνα με τις φήμες, καθώς κι ένα τέρας που θύμιζε έντομο και είχε μεγάλο κεντρί στη μουςούδα. Τρεις πόλεις είχαν συγκεντρώσει μισθοφόρους για να τους εξολοθρεύσουν, μα κανένας μισθοφόρος δεν επέζησε.

Ο Ζορδάμης θυμήθηκε, τότε, το έρημο χωριό που είχαν συναντήσει εκείνος κι η Καλλιόπη όταν είχαν τρέξει βόρεια για να τη δοκιμάσει. Το χωριό ήταν δυτικά της μεγάλης δημοσιάς. Βόρεια και δυτικά της Θακέρκοβ... Μπορεί να ήταν ένα από αυτά στα οποία είχαν επιτεθεί οι απρόσωποι ληστές.

Τι άλλες φήμες ακούγονταν γι'αυτούς; Θέλησε να μάθει ο Ραλίστας.

Παράξενα πράγματα, απάντησε η Βλάστη η γρυποκαβαλάρισσα. Μερικοί έλεγαν ότι επρόκειτο για πλάσματα από άλλη διάσταση. Μερικοί έλεγαν ότι ήταν δαίμονες της Λόρκης. Άλλοι πάλι υπέθεταν ότι είχαν μεταμορφωθεί έτσι ύστερα από κάποιο αποτυχημένο πείραμα με διαστασιακές ενέργειες. Και υπήρχαν και ορισμένοι που έλεγαν ότι τους είχαν δει να φοράνε ανθρώπινα πρόσωπα πάνω από τα θολά πρόσωπά τους.

Να φοράνε ανθρώπινα πρόσωπα;

Ναι. Τα φορούσαν σαν μάσκες, αλλά έμοιαζαν αληθινά, σύμφωνα με τις φήμες. Οι απρόσωποι τα τραβούσαν μετά από το κεφάλι τους κι από κάτω φανεωνόταν μια θολούρα σαν από κρύσταλλο. Ο αρχηγός τους, επίσης, φερόταν πως ήταν υπεράνθρωπα δυνατός· μπορούσε με τα χέρια του να σπάσει πόρτες, να γκρεμίσει τοίχους, να τσακίσει κρανία ανθρώπων. Τα περισσότερα από αυτά, φυσικά, θα ήταν υπερβολές. Πάντως, σίγουρα κάτι παράξενο συνέβαινε βορειοδυτικά της Θακέρκοβ. Και είχε εξαφανιστεί κι ένας άνθρωπος της οικογένειας εξαιτίας αυτών των ληστών, αν οι πληροφορίες της Βλάστης ήταν σωστές.

Ποιος; ρώτησε ο Ζορδάμης.

Η Βλάστη τού ανέφερε ένα όνομα το οποίο εκείνος δεν αναγνώριζε. Πράγμα που δεν τον εξέπληττε καθόλου. Κανέννας μέσα στη Σιδηρά Δυναστεία δεν ήξερε όλα τα μέλη της, και ο Ζορδάμης πλέον ήταν από τους συγγενείς που γνώριζαν πολλούς άλλους συγγενείς αυτής της παράλληλης κοινωνίας που παλιά τον τρόμαζε αλλά τώρα πια τη θεωρούσε πραγματικά σαν οικογένειά του.

Όταν έπαψε να μιλά στον τηλεπικοινωνιακό πομπό, κοίταξε τον Βινάρη ερωτηματικά.

Εκείνος είχε ακούσει τα πάντα γιατί ο Ραλίστας είχε τον πομπό ανοιχτό έτσι ώστε ο ήχος να φτάνει στ'αφτιά και των δυο τους. Ο Βινάρης, όμως, δεν είπε τίποτα, και ούτε ακόνιζε πια το *ίτρατ* του· το είχε προ πολλού θηκαρώσει κι αφήσει κάτω απ'το κρεβάτι.

«Ποια η γνώμη σου;» τον ρώτησε ο Ζορδάμης.

«Θυμάσαι τ'Άγρια Αδέλφια; Τους ληστές βόρεια της Ύγκρας;»

«Ναι.»

«Αυτοί εδώ μου φαίνονται δέκα φορές χειρότεροι.»

«Εμένα,» είπε ο Ζορδάμης, «δεν μου φαίνονται καν για ληστές. Τι κάνουν όλους αυτούς τους ανθρώπους που αρπάζουν, Βινάρη;»

«Χμ. Σωστά. Σίγουρα δεν απαγάγουν τυχαίους χωρικούς για να ζητήσουν λύτρα.»

«Αυτός ο Αργύριος είμαι βέβαιος ότι ξέρει περισσότερα. Αλλά πώς θα τον βρω;»

«Η Ελοντί είπε πως τον ξέρει...»

«Δε νομίζω, όμως, ότι είναι πρόθυμη να μας τον γνωρίσει.»

«Εκτός αν την παρακολουθήσουμε,» είπε ο Βινάρης.

«Ναι,» συμφώνησε ο Ζορδάμης βηματίζοντας μέσα στο δωμάτιο, «εκτός αν την παρακολουθήσουμε.» Αναστέναξε. «Και η Κλεισμένη ακόμα δεν έχει παρουσιαστεί.»

«Δεν έχουμε ως τώρα βγει απ'το δωμάτιό μας, Ραλίστα.»

«Νομίζεις ότι η Κλεισμένη χρειάζεται κλειδί για να μπει;»

Ο Βινάρης ανασήκωσε τους ώμους. «Εσύ ξέρεις καλύτερα...»

Ο επικοινωνιακός διάυλος του δωματίου κουδούνισε.

Ο Ζορδάμης τον άνοιξε. «Ναι;»

«Καλημέρα,» χαιρέτησε η Καλλιόπη, «εγώ είμαι. Δεν πιστεύω να σας ξύπνησα...»

«Έχουμε ξυπνήσει εδώ και ώρα.»

«Τι έγινε με τους άλλους ραλίστες; Ακούσατε αν τους βρήκαν;»

«Δεν τους έχουν βρει ακόμα.»

«Πάμε για πρωινό και τα συζητάμε εκεί;»

«Πάμε,» συμφώνησε ο Ζορδάμης, ελπίζοντας πως τώρα, αργά ή γρήγορα, η Κλεισμένη πρέπει να παρουσιαζόταν.

Κατεβαίνοντας στην τραπεζαρία του *Περίοικου* είδαν ότι η Ελοντί ήταν ήδη εκεί, και μαζί της βρισκόταν η συνοδηγός της καθώς κι ένας γαλανόδερμος άντρας που πρέπει να ήταν μεγαλύτερος από τη ραλίστρια. Κοντά του στο τραπέζι στηριζόταν ένα ραβδί με διάφορα μικροσκοπικά, γυαλιστερά μπιχλιμπίδια. Ο Ζορδάμης ήξερε τι σήμαινε ένα τέτοιο ραβδί. Αυτός ο άνθρωπος πρέπει να ήταν μάγος του τάγματος των Διαλογιστών. Αλλά από πού είχε παρουσιαστεί; Ο Ραλίστας δεν τον είχε ξαναδεί ποτέ. Ή, τουλάχιστον, δεν τον θυμόταν.

«Θα καθίσουμε εδώ;» ρώτησε.

Η Καλλιόπη κι ο Βινάρης έγενεψαν καταφατικά, έτσι κάθισαν σ' ένα τραπέζι και, σε λίγο, μια σερβιτόρα τούς έφερε το πρωινό τους. Ο Ζορδάμης, εν τω μεταξύ, έλεγε στην Καλλιόπη τι είχαν ακούσει από το Άστρο σχετικά με τους εξαφανισμένους ραλίστες.

«Συνεχίζουν να ψάχνουν γι' αυτούς;» ρώτησε τώρα εκείνη.

«Έτσι υποθέτω. Αλλά νομίζω επίσης πως κάτι κρύβουν. Δεν είπαν όλη την αλήθεια.»

«Πιστεύεις ότι ίσως να τους βρήκαν νεκρούς και να το αποκρύπτουν;»

«Δεν ξέρω,» αποκρίθηκε ο Ζορδάμης, προβληματισμένα, κοιτάζοντας με το ένα μάτι προς τη μεριά της Ελοντί. Αναρωτιόταν αν θα είχε νόημα να την πλησιάσει για να της ζητήσει να τον οδηγήσει στον Αργύριο. Κι ο Αργύριος κάτι έκρυβε, όπως αυτοί που μιλούσαν στους τηλεοπτικούς δέκτες.

Η Καλλιόπη ρώτησε: «Θα καθίσεις εδώ, στη Θακέρκοβ, μέχρι να δηλώσουν τι έχουν ανακαλύψει;»

Ο Ζορδάμης ένευσε. «Ναι.» Και μέχρι να βρω την Κλεισμένη, πρόσθεσε νοερά.

«Κι εγώ θα καθίσω, τότε,» είπε η Καλλιόπη.

«Δεν έχεις δουλειές στην Αγκένροβ;»

«Μπορούν να περιμένουν μερικές μέρες.»

Ο Ζορδάμης θα προτιμούσε αν η Καλλιόπη έφευγε – γιατί δεν ήθελε να τη μπλέξει, κατά σύμπτωση, με τη Σιδηρά Δυναστεία – αλλά δεν είπε τίποτα – γιατί, επίσης, δεν ήθελε να της δώσει την εντύπωση ότι προσπαθούσε να τη διώξει. Χρόνια ήταν συνοδηγός του.

«Ποιος είναι αυτός ο γαλανόδερμος τύπος μαζί με την Ελοντί και τη Λούση, τώρα;» είπε η Καλλιόπη μετά από λίγο. «Τον ξέρεις;»

«Όχι. Αλλά ίσως νάναι μάγος.»

«Γιατί;»

«Βλέπεις αυτό το ραβδί; Τέτοια ραβδιά κουβαλάνε συνήθως οι μάγοι του τάγματος των Διαλογιστών.»

«Είσαι σίγουρος;»

«Ναι.»

«Πάμε να τους μιλήσουμε;» πρότεινε η Καλλιόπη.

«Νομίζεις ότι μας θέλουν;»

«Για όνομα των θεών, Ζορδάμη! Χτες παραλίγο όλοι να σκοτωθούμε. Γιατί να μη μας θέλουν;»

Σήκωσαν τους δίσκους με το πρωινό τους και τους πήγαν σ' ένα τραπέζι πλάι στο τραπέζι της Ελοντί, της Λούσης, και του γαλανόδερμου άντρα.

«Καλημέρα,» χαιρέτησε ο Ζορδάμης.

«Καλημέρα,» είπε η Ελοντί, μη δείχνοντας να χαίρεται που τους έβλεπε.

«Ακούσατε το Άστρο;»

«Το ακούσαμε, και περιμένουμε να δούμε τι θα γίνει. Ελπίζω να τους βρουν σύντομα.»

«Δύσκολο το βλέπω,» είπε ο Ζορδάμης.

«Κι εγώ το ίδιο νομίζω,» παραδέχτηκε η Ελοντί σμίγοντας τα χείλη. «Δεν ήταν κανονικοί ληστές... συνηθισμένοι, δηλαδή.»

«Ναι, αυτό ήταν προφανές. Ο κύριος;» ρώτησε ρίχνοντας ένα βλέμμα στον γαλανόδερμο άντρα.

«Φίλος μου,» είπε η Ελοντί. «Φίλιππος ονομάζεται.»

«Φίλιππος'χοκ,» συστήθηκε ο ίδιος, προσθέτοντας την κατάληξη που τον αναγνώριζε ως μάγο.

«Το είχα υποψιαστεί ότι ήσουν του τάγματος των Διαλογιστών,» είπε ο Ζορδάμης, «από το ραβδί σου.»

«Χαίρομαι που γνωρίζεις από μαγεία.»

«Θεωρητικά πράγματα μόνο, και ελάχιστα.»

«Αν δεν κάνω λάθος, είσαι ο Ζορδάμης Λιγνόρρυγχος...»

«Αφού κανένας δεν με σύστησε» – έριξε ένα δυσανεσθημένο βλέμμα στην Ελοντί – «ναι, είμαι ο Ζορδάμης Λιγνόρρυγχος. Κι από δω η Καλλιόπη, παλιά συνοδηγός μου. Και ο Βινάρης, που κανονικά θα ήταν συνοδηγός μου σ'αυτό τον αγώνα αλλά όταν είδαμε πως η Καλλιόπη βρισκόταν εδώ....»

«Μάλιστα,» είπε ο Φίλιππος.

Ο Ζορδάμης ρώτησε τη ραλίστρια: «Ο άλλος σου φίλος, ο Αργύριος, πού είναι;»

«Δεν ξέρω,» απάντησε η Ελοντί. «Ίσως να έχει φύγει από την πόλη.» Αν και το απέκλειε. Ο Μπαλαντέρ της Λόρκης, σίγουρα, ακόμα εδώ θα ήταν, στον *Καλοδεχούμενο*. Αλλά καλύτερα ο Ζορδάμης να μην ήξερε γι'αυτόν. Δεν είχε καμία δουλειά να ξέρει. Μόνο πρόβλημα μπορούσε να προκαλέσει. Ήταν τέτοιου είδους άνθρωπος που ή έφερνε προβλήματα ή τα προβλήματα τον κυνηγούσαν.

«Και πώς γνώριζε για την ενέδρα των ληστών, Ελοντί; Ποιος είναι;»

«Τυχαία το ανακάλυψε. Περνούσε από εκεί.»

«Περνούσε από εκεί; Δεν είναι μέρος απ'το οποίο περνάνε πολλοί διαβάτες.»

«Εκείνος, όμως, περνούσε.»

«Εν ολίγοις, δεν θέλεις να μας πεις την αλήθεια.»

«Αυτή είναι η αλήθεια! Είδε τους ληστές και σκέφτηκε να με προειδοποιήσει.»

«Και πώς σε προειδοποίησε; Είχες τηλεπικοινωνιακό πομπό μαζί σου;»

«Ναι.»

«Απαγορευόταν να-»

«Θα με αναφέρεις για να πληρώσω πρόστιμο;»

«Γιατί δεν μας λες την αλήθεια, Ελοντί; Τι ξέρει ο φίλος σου για τους ληστές; Ξέρει τι ακριβώς είναι;»

«Τίποτα δεν ξέρει,» είπε η Ελοντί. «Κατάλαβε μόνο την ενέδρα και ήρθε να με ειδοποιήσει. Αυτή είναι η αλήθεια, είτε το πιστεύεις είτε όχι.»

«Οι συγκεκριμένοι ληστές – που αποκλείεται να είναι ληστές, δηλαδή – έχουν κάνει κι άλλες καταστροφές, το γνωρίζεις;»

Η Ελοντί συνοφρυώθηκε. *Λέει αλήθεια;* σκέφτηκε. «Όχι. Εσύ πώς το ξέρεις;»

«Το άκουσα από κάποιους φίλους που έχουν ταξιδέψει βορειοδυτικά της Θακέρκοβ.»

Η Καλλιόπη έριξε ένα παραξενεμένο βλέμμα στον Ζορδάμη· δεν της είχε πει τίποτα γι' αυτό, πριν.

«Τι άκουσες ακριβώς;» ρώτησε η Ελοντί.

Ο Ζορδάμης τής είπε αυτά που του είχε αναφέρει η Βλάστη – για τα ερειπωμένα χωριά, για τις επιθέσεις. Και της μίλησε επίσης για το χωριό που συνάντησαν εκείνος και η Καλλιόπη, όταν ο Ραλίστας τη δοκίμαζε για να δει τι θυμόταν από παλιά.

Η Καλλιόπη παρατήρησε: «Δεν μου τα είπες αυτά...»

«Θα σ' τα έλεγα, μετά,» αποκρίθηκε ο Ζορδάμης, αν και η αλήθεια ήταν πως δεν σκόπευε να της τα πει, για να την κρατήσει όσο το δυνατόν πιο μακριά από τη Σιδηρά Δυναστεία.

Η Ελοντί, έχοντας ακούσει όλες αυτές τις πληροφορίες για τους κρυσταλλωμένους, ήταν ξαφνικά πολύ προβληματισμένη. *Τι κάνουν με τους ανθρώπους που απαγάγουν;* αναρωτήθηκε. Και ρώτησε τον Ζορδάμη.

«Εκεί είναι το παράξενο,» αποκρίθηκε εκείνος. «Αυτό ακριβώς σκέφτηκα κι εγώ – τι μπορεί να κάνουν με τους ανθρώπους που απαγάγουν. Αποκλείεται να κλέβουν χωρικούς για να ζητήσουν λύτρα.»

«Σίγουρα,» συμφώνησε η Ελοντί. «Κι αν αυτό αληθεύει, σημαίνει ότι μάλλον δεν θα ζητήσουν λύτρα και για τους ραλίστες. Λες να κάνουν... θυσίες;»

Ανθρωποθυσίες δεν είχε ακουστεί να γίνονται πουθενά στη Σεργήλη· κυκλοφορούσαν, όμως, φήμες για τέτοια πράγματα από άλλες διαστάσεις.

«Τόσες πολλές;» είπε ο Ζορδάμης. «Πολύ πεινασμένος ο θεός τους, όποιος κι αν είναι...»

Η Ελοντί σκέφτηκε: Έχουν έναν Ιερομύστη μαζί τους... Θα μπορούσε ο Ιερομύστης να ήθελε τους απαχθέντες για κάποιο λόγο; Η Ελοντί δεν ήταν δυνατόν να κάνει καμία συγκεκριμένη υπόθεση γιατί οι δυνάμεις των Ιερομυστών, και οι μέθοδοι που αυτές οι δυνάμεις ενεργοποιούνταν, ήταν ουσιαστικά άπειρες. Δεν υπήρχε καμία λίστα όπου μπορούσε να ανατρέξει. Έφερε, όμως, στο μυαλό της το βιβλίο *Μύθοι και Αφηγήσεις των Ιερών Μυστών της Σεργήλης*, το οποίο είχε διαβάσει πολλές φορές, μήπως θυμηθεί καμία παρόμοια περίπτωση. Αλλά δεν θυμήθηκε τίποτα χρήσιμο.

«Τι σκέφτεσαι;» τη ρώτησε ο Ζορδάμης, παρατηρώντας την έκφρασή της. Και, με σοβαρό τρόπο, με πολύ σοβαρό τρόπο, χρησιμοποιώντας όλες τις ικανότητες που είχε αποκτήσει μέσα στη Σιδηρά Δυναστεία ως Ζορδάμης με τα Πολλά Πρόσωπα, είπε: «Ελοντί. Αν ξέρεις κάτι γι'αυτούς τους ανθρώπους – αν είναι καν άνθρωποι – καλύτερα να μην το κρατάς κρυφό.»

«Μα το Φως της Αρτάλης!» έκανε η Ελοντί. «Τι να ξέρω; Σοβαρολογείς; Θα ήξερα κάτι και θα το έκρυβα;»

«Αν ο Αργύριος ξέρει κάτι–»

«Ούτε ο Αργύριος ξέρει κάτι – να είσαι σίγουρος γι'αυτό.»

Εξακολουθείς να μου λες ψέματα, σκέφτηκε ο Ζορδάμης. Γιατί; Ήταν προφανές ότι κάτι έκρυβε ο Αργύριος, και ότι η Ελοντί τον κάλυπτε.

Ο Φίλιππος'χοκ είπε: «Καλό θα ήταν, νομίζω, οι αρχές της πόλης να ενημερωθούν για τα συμβάντα στα βορειοδυτικά, Ζορδάμη, αν δεν γνωρίζουν ήδη γι'αυτά.»

«Και να ενημερωθούν,» αποκρίθηκε εκείνος, «τι θ'αλλάξει; Αυτό που πρέπει να κάνουν είναι να βρουν τους ραλίστες που απήγαγε η Αίρεση του Κρυστάλλου, όπως την αποκαλούν σ'εκείνα τα μέρη.»

Η Λούση είπε: «Αν η υπόθεση είναι τόσο σοβαρή, αποκλείεται να μην έχουν φτάσει φήμες ως εδώ.»

«Ναι,» είπε ο Ζορδάμης, «φήμες όντως έχουν φτάσει. Έτσι το έμαθα κι εγώ. Αλλά αυτό δεν σημαίνει πως και η Χωροφυλακή γνωρίζει τι συμβαίνει. Ή οι χορηγοί του ράλι. Επιπλέον, ακόμα κι αν η Χωροφυλακή γνωρίζει, δεν μπορεί να κάνει τίποτα ούτως ή άλλως. Οι περιοχές

βορειοδυτικά από εδώ είναι πέρα από τη δικαιοδοσία της. Και οι χορηγοί... δεν ξέρω ως πού θα έφταναν στην προσπάθειά τους να εντοπίσουν τους χαμένους ραλίστες. Οι μισθοφόροι τους προφανώς συνάντησαν κάποια αντίσταση που το *Άστρο* δεν λείει· αλλιώς, γιατί να σταματήσουν την αναζήτησή τους στη μέση; Γιατί ως τώρα να μην έχουμε κι άλλα νέα; Χάθηκαν ξαφνικά τα ίχνη που ακολουθούσαν;»

Κανείς δεν μιλούσε καθώς τον άκουγαν· και τώρα ο Ζορδάμης, απρόσμενα, ρώτησε: «Παρεμπιπτόντως. Μήπως είδατε τη γάτα μου, την Κλεισμένη; Την έχω χάσει από χτες και δεν μπορώ να τη βρω πουθενά.»

Οι άλλοι αιφνιδιάστηκαν προς στιγμή.

«Ενδιαφέρεσαι για τη γάτα σου;» έκανε η Λούση. «Μια τέτοια στιγμή;»

«Γιατί, έχεις κανένα πρόβλημα;»

Η Ελοντί γέλασε. «Είναι ψυχίατρος, και το ενδιαφέρον της είναι επαγγελματικό μάλλον.»

Η Λούση την αγριοκοίταξε.

Ο Ζορδάμης μόρφασε, καθώς η όψη του σκοτεινίαζε. «Την τελευταία φορά που συνάντησα ψυχίατρο είχε έναν γνωστό μου παράνομα κλεισμένο στην κλινική του.»

«Δεν είμαι τέτοιου είδους ψυχίατρος!» διαμαρτυρήθηκε η Λούση.

«Υπάρχει και άλλο είδος;»

«Δε φυλακίζω ανθρώπους – να είσαι σίγουρος γι' αυτό.»

«Τέλος πάντων,» είπε ο Ζορδάμης. «Είδε κανέναν τη γάτα μου, ή όχι;»

Η Ελοντί την είχε δει χτες μαζί με τον Αργύριο, αλλά δεν μπορούσε να του το πει γιατί θα έπρεπε να αποκαλύψει ότι συνάντησε τον Αργύριο στον *Καλοδεχούμενο*. Επομένως αποκρίθηκε: «Δεν την είδαμε πουθενά, Ζορδάμη. Αλλά είμαι σίγουρη πως είναι καλά. Είναι ιδιαίτερο ζώο, αναμφίβολα.»

«Αυτό,» της είπε ο Ραλίστας, «δεν με καθησυχάζει.»

Το μεσημέρι, μετά από ένα γεύμα με τη Λούση, τον Ζορδάμη, την Καλλιόπη, και τον Βινάρη στο εστιατόριο *Γίγας*, η Ελοντί είπε στον Φίλιππο·χοκ καθώς βρίσκονταν οι δυο τους στο δωμάτιό της:

«Δε νομίζω οι χορηγοί να βρουν τίποτα. Αμφιβάλλω αν καν συνεχίζουν τις έρευνες.»

«Το Άστρο έτσι έλεγε πριν από λίγο.» Ο μάγος ήταν καθισμένος σε μια καρέκλα, με τα πόδια του σταυρωμένα στο γόνατο, καπνίζοντας ένα τσιγάρο. Είχε βγάλει τα περισσότερα ρούχα του, φορώντας τώρα μόνο παντελόνι και πουκάμισο ξεκούμπωτο ως την κοιλιά.

Η Ελοντί καθόταν οκλαδόν στο κρεβάτι, με μια πράσινη τουνίκα ριγμένη πάνω από τα εσώρουχά της. «Ναι αλλά δεν τους πιστεύω. Τι θα έλεγαν, ότι οι χορηγοί εγκατέλειψαν την αναζήτηση; Θα φαινόταν... απάνθρωπο. Τόσοι ραλίστες εξαφανίστηκαν, μες στα καλά καθούμενα!»

«Ναι,» μουρμούρισε ο Φίλιππος.

«Σκέφτομαι,» είπε η Ελοντί, «να πάρω τον *Γρύπα των Δρόμων* και να πάω βορειοδυτικά της Θακέρκοβ, στα μέρη που ανέφερε ο Ζορδάμης-»

«Δεν είναι η δουλειά σου, Ελοντί, να-»

«Κανένας άλλος δεν θα τους βρει, Φίλιππε! Εγώ είμαι Ιερομύστης της Σεργήλης-»

«Μην υπερεκτιμάς τις δυνάμεις σου-»

«-κι αυτός που είναι μαζί με τους κρυσταλλωμένους είναι επίσης Ιερομύστης. Και ο Αργύριος μού είπε πως δεν είναι τυχαίο που βρεθήκαμε εδώ.»

Ο Φίλιππος'χοκ μόρφασε κουνώντας το κεφάλι. «Θα βάλεις τον εαυτό σου σε κίνδυνο, και το ξέρεις.»

«Μπορεί να μάθω κάτι, Φίλιππε. Μπορεί οι δυνάμεις μου να μου το αποκαλύψουν. Ποιος άλλος θα το κάνει; Οι χορηγοί δεν νομίζω να καταφέρουν τίποτα, κι όλους αυτούς τους ραλίστες και τους συνοδηγούς - ή, τουλάχιστον, τους περισσότερους από αυτούς - τους ήξερα χρόνια!»

Ο μάγος φύσηξε καπνό προς τα κάτω, συλλογισμένα. Μετά είπε: «Περίμενε λίγο. Να δούμε αν *όντως* δεν βρουν τίποτα οι μισθοφόροι των χορηγών. Γιατί δεν αποκλείεται και να τους βρουν. Αποκλείεται;»

Το αμφιβάλλω, σκέφτηκε η Ελοντί. Το αμφιβάλλω πολύ.

«Μην κάνεις βιαστικές κινήσεις,» τόνισε ο Φίλιππος'χοκ. «Ραλίστρια είσαι, όχι-»

«Δεν είμαι μια οποιαδήποτε ραλίστρια! Δεν είναι όλες οι ραλίστριες Ιερομύστες της Σεργήλης. Αν μπορώ κάπως να βοηθήσω, *πρέπει να βοηθήσω.*»

Ο Φίλιππος έβλεπε ότι δεν θα μπορούσε να της αλλάξει γνώμη. «Εντάξει. Αλλά περίμενε πρώτα καμια μέρα. Σύμφωνοι;»

Η Ελοντί μόρφασε, σμίγοντας τα χείλη, κοιτάζοντας το στρώμα μπροστά από τα σταυρωμένα πόδια της, πιέζοντας τα νύχια του ενός χεριού μέσα στα νύχια του άλλου. «Σύμφωνοι,» είπε τελικά. «Ας περιμένω να δω μήπως ανακοινωθεί ότι βρέθηκε τίποτα. Κάποιο ίχνος. Μπορεί και να με βοηθήσει στη δική μου αναζήτηση.

»Εν τω μεταξύ,» σηκώθηκε απ'το κρεβάτι, «πρέπει να πάω ν'αγοράσω ένα σπαθί.»

«Σπαθί;»

«Ο Φοίνικας, όταν ήμασταν στην Επανάσταση, με έμαθε ξιφομαχία και αυτοάμυνα – το ξέχασες; Θα ήθελα τώρα να ξεσκονίσω λιγάκι τις ικανότητές μου, προτού ταξιδέψω βορειοδυτικά.»

«Θα πάρεις και τη Λούση μαζί σου, αν τελικά πας εκεί;» Ο Φίλιππος έσβησε το τσιγάρο του στο τασάκι και σηκώθηκε κι εκείνος.

«Μάλλον όχι.»

«Εμένα;»

«Αν επιμένεις.»

Την πλησίασε, για να τυλίξει το χέρι του γύρω από τη μέση της και να φιλήσει ηχηρά τα χείλη της. «Επιμένω.»

Ο Ζορδάμης ζήτησε από τους συνδέσμους του να ανακαλύψουν τι είχε *πραγματικά* συμβεί με τους μισθοφόρους που έστειλαν οι χορηγοί, και πίστευε ότι σύντομα θα μάθαινε την αλήθεια. Η Σιδηρά Δυναστεία είχε παρακλάδια απλωμένα ακόμα και στα πιο απίθανα μέρη. Κάποιος που ήξερε κάποιον που ήξερε κάποιον που ήξερε κάποιον θα είχε ακούσει τι είχε γίνει.

Και, όντως, έτσι ήταν. Κάποιος είχε ακούσει.

Ο Ζορδάμης βάδιζε στους δρόμους του Γαιοδόμου, ψάχνοντας για την Κλεισμένη – ή, μάλλον, ελπίζοντας πως η Κλεισμένη θα έβρισκε εκείνον – κι έχοντας στο πλευρό του την Καλλιόπη, όταν ο τηλεπικoi-

νωνιακός πομπός του κουδούνισε. Τον άνοιξε έτσι ώστε να μπορεί ν'ακούσει μόνο εκείνος και τον έφερε κοντά στ'αφτί του. Οι πληροφορίες που του δόθηκαν δεν ήταν καθόλου ευχάριστες. Οι μισθοφόροι των χορηγών είχαν αποδεκατιστεί. Δύο άνθρωποι μόνο είχαν επιστρέψει: ένας πιλότος ελικοπτέρου και μια μισθοφόρος. Τα δύο βαριά οχήματα που είχε η ομάδα μαζί της μάλλον είχαν κλαπεί από τους κρυσταλλωμένους. Και οι άλλοι μισθοφόροι μάλλον ήταν όλοι νεκροί. Είχαν εισβάλει σ'ένα εγκαταλειμμένο πανδοχείο κάμποσα χιλιόμετρα βόρεια από τις σιδηροδρομικές γραμμές και ποτέ δεν είχαν βγει.

Σκατά, σκέφτηκε ο Ζορδάμης. Τα πράγματα είναι χειρότερα απ'ό,τι φανταζόμουν.

Καθώς έκλεινε τον πομπό, η Καλλιόπη τον ρώτησε ποιος ήταν, κι εκείνος αποκρίθηκε: «Ένας... γνωστός. Ο οποίος μόλις μου είπε κάποια άσχημα πράγματα...»

«Τι άσχημα πράγματα;»

«Δε θα μιλήσεις γι'αυτό σε κανέναν, εντάξει; Δεν είναι πληροφορίες που ξέρει ο καθένας.»

«Εντάξει. Τι είναι; Βρέθηκαν οι ραλίστες; Είναι κάπου αιχμάλωτοι;»

«Το αντίθετο, βασικά. Αν και, ναι, ίσως να είναι αιχμάλωτοι σ'ένα συγκεκριμένο μέρος- Ή μάλλον όχι,» άλλαξε γνώμη αμέσως. «Αποκλείεται να έμειναν εκεί ύστερα από την επίθεση των μισθοφόρων.»

«Θα πεις κάτι που βγάζει νόημα;»

Οι δρόμοι του Γαιοδόμου είχαν κίνηση γύρω τους καθώς φωτίζονταν από δυνατά ενεργειακά φώτα που έσκιζαν τη νύχτα. Οχήματα και διαβάτες περνούσαν δίπλα από τον Ζορδάμη και την Καλλιόπη, ενώ ο Ραλίστας τής εξηγούσε τι είχε συμβεί με τους μισθοφόρους.

«Και είναι σίγουρο ότι αυτή είναι η αλήθεια;» έκανε εκείνη.

«Πιο σίγουρο απ' όσα έλεγαν στις ειδήσεις.»

Τότε, τα ματιά του γούρλωσαν, καθώς αντίκρυ του είδε κάτι που τράβηξε αμέσως την προσοχή του. Και ερχόταν προς το μέρος του!

«Ποιο είναι το πρόβλημά σου, λοιπόν, και φέρεσαι έτσι; Δεν σου έχω συμπεριφερθεί καλά;»

Εκείνη δεν αποκρίθηκε.

«Έχεις κανένα παράπονο;»

Παρέμεινε σιωπηλή.

«Τι σ'έπιασε; Ποτέ δεν είχες ξανακάνει τέτοιο πράγμα! Δε φανταζόσουν ότι θα ανησυχούσα;»

Εκείνη κούνησε την ουρά της.

«Ναι, άσ' τα αυτά τώρα!» είπε ο Ζορδάμης, αδιαφορώντας που οι περαστικοί τον κοίταζαν περιέργα βλέποντας τον να μιλά σε μια γάτα.

Η Κλεισμένη νιαούρισε.

Η Καλλιόπη γέλασε. «Τη βρήκες, όμως.»

«Αυτή βρήκε εμένα. Όπως συνήθως.» Και προς την Κλεισμένη: «Δεν πιστεύω να εξαφανιστείς ξανά...»

«Νιάαα.»

«Τα λόγια σου δεν με καθησυχάζουν καθόλου, σε πληροφορώ.»

«Θα πάμε πουθενά για φαγητό;» ρώτησε η Καλλιόπη ρίχνοντας μια ματιά στο ρολόι στον καρπό της.

«Δεν πολυπεινάω, αλλά πάμε να τσιμπήσουμε τίποτα.»

«Ο Βινάρης;»

«Μου είπε ότι θα έμενε στο ξενοδοχείο. Βαριόταν να κάνει βόλτα.»

Ο Ζορδάμης και η Καλλιόπη άρχισαν πάλι να βαδίζουν στους δρόμους του Γαιοδόμου, και η Κλεισμένη ήταν άλλοτε πίσω τους, άλλοτε μπροστά τους, άλλοτε πλάι τους· αλλά πάντοτε κάπου κοντά, είτε μέσα στις σκιές είτε μέσα στα ενεργειακά φώτα.

«Γιατί η Λούση δεν ήθελε να έρθει;» ρώτησε ο Φίλιππος'χοκ. «Δεν αισθάνεται καλά;»

Βρίσκονταν, οι δυο τους, σ'ένα εστιατόριο στον Παλαιοπώλη, όπου η Ελοντί είχε οδηγήσει τον εραστή της. «Το Όμορφο Παλαιοπωλείο» ονομαζόταν το κατάστημα, και είχε στους τοίχους του κρεμασμένα διάφορα παλιά πράγματα, καθώς και τοποθετημένα στις γωνίες κι ανάμεσα στα τραπεζάκια, μες στη μέση της τραπεζαρίας.

«Δε νομίζω,» αποκρίθηκε η Ελοντί πίνοντας ακόμα μια γουλιά από τον Χρυσό Καύσωνά της. «Καλά είναι. Αλλά... μάλλον για γκομενοδουλειά πρόκειται.»

«Πότε πρόλαβε;» ύψωσε ένα φρύδι ο Φίλιππος.

Η Ελοντί γέλασε. «Προλαβαίνει αυτή όταν δεν το φαντάζεσαι!» Και πιο σοβαρά: «Το απόγευμα είχε κατεβεί στο μπαρ του ξενοδοχείου, νομίζω. Εκεί πρέπει να συνάντησε κάποιον.»

«Και δε σου το είπε;»

«Δε μ'ενδιαφέρουν αυτές οι δουλειές της,» μόρφασε η Ελοντί· και τυλίγοντας το χέρι της γύρω από τον αγκώνα του, γέρνοντας επάνω του, είπε: «Δεν είναι ρομαντικά εδώ;» Χαμογελώντας φίλησε το μάγουλό του.

Ο Φίλιππος στράφηκε και τα χείλη τους συναντήθηκαν. «Γνωρίζεις, όμως, πολύ περίεργα μέρη.»

«Εγώ δεν μένω επάνω στο βουνό μου συνέχεια!»

Ο Φίλιππος γέλασε και ξαναφιλήθηκαν.

Το γυμνό χρυσόδερμο σώμα της Λούσης τρεμούλιασε καθώς ένας δυνατός οργασμός το τράνταζε ξεκινώντας από τη βάση της σπονδυλικής στήλης και διατρέχοντας όλη της τη ράχη. Από κάτω της ήταν ξαπλωμένος ο Βινάρης, με τα χέρια του να αγγίζουν τα στήτα στήθι της που δονούνταν μέσα στις παλάμες του. Το λευκό-ροζ δέρμα του έμοιαζε σαν φτηνό μέταλλο σε σύγκριση με το χρυσαφένιο δικό της.

Η Λούση αναστέναξε κι έκανε πίσω τα μακριά, καστανά μαλλιά της, χαμογελώντας. Έπιασε τους καρπούς του Βινάρη και μετέφερε τα χέρια του στους γλουτούς της, αφήνοντάς τα εκεί καθώς άρχιζε να κινείται περιστροφικά επάνω του. Ο Βινάρης μούγκρισε κι έσφιξε πιο δυνατά τη σάρκα της. Η Λούση ενέτεινε τις προσπάθειές της, κάνοντας ξανά πίσω τα μαλλιά της κι ύστερα διατρέχοντας τα χέρια της στους πήχεις και στους βραχίονές του. Ο Βινάρης, τρίζοντας τα δόντια, λυγίζοντας το σώμα του προς τα πάνω, εκσπερμάτισε προσπαθώντας συγχρόνως να κρατήσει τη μέση της σταθερή. Ύστερα χαλάρωσε, ξέπνοος.

Η Λούση ξάπλωσε πλάι του.

«Στην ηλικία της Ελοντί είσαι;» τον ρώτησε μετά από λίγο, όταν κι οι δυο τους ήταν λιγότερο λαχανιασμένοι.

Ο Βινάρης τη λοξοκοίταξε, υπομειδιώντας κάτω απ'το μαύρο μουστάκι του. «Παράπονο ήταν αυτό;»

Η Λούση γέλασε. «Όχι! Απλή περιέργεια.»

«Δεν ξέρω πόσο χρονών είναι η Ελοντί.»

«Σαράντα-έξι.»

«Δεν είμαστε μακριά,» της είπε ο Βινάρης.

«Μου κρύβεις την ηλικία σου, ε;» Τσίμπησε τη δεξιά θηλή του.

«Εσύ πόσο είσαι, Λούση;»

«Εγώ είμαι όσο με κάνεις, φυσικά.»

«Δεκαπέντε χρονών;»

Το γέλιο της δυνάμωσε. «Παλιολεχρίτη!»

«Αυτός ο Αργύριος, αλήθεια, τι άνθρωπος είναι;» τη ρώτησε αργότερα, όταν, ακόμα ξαπλωμένοι στο κρεβάτι, κάπνιζαν κοιτάζοντας το ταβάνι κι ακούγοντας μουσική από ένα μικρό ηχοσύστημα στη γωνία του δωματίου της: *Στης Νύχτας της Αγκαλιές*, της Κλόντια Νέρνηχ – ένα ελαφρύ, γλυκό τραγούδι.

Η Λούση έστρεψε τα μάτια της στον Βινάρη. «Σ'έβαλε ο Ζορδάμης να με ψαρέψεις;»

«Ο Ζορδάμης δεν ξέρει καν ότι βρίσκομαι μαζί σου. Ούτε ότι σε συνάντησα στο μπαρ ξέρει.» Συνέχισε να καπνίζει δίχως να γυρίσει το βλέμμα του επάνω της. «Και δε θα ρωτούσα, αλλά... μ'έχει παραξενέψει. Δε μπορώ να καταλάβω πώς ήξερε για τους ληστές.»

Η Λούση έσβησε το τσιγάρο της στο τασάκι ανάμεσά τους. «Ούτε εγώ καταλαβαίνω.»

Ο Βινάρης τώρα την ατένισε. «Δε σας είπε; Ο Αργύριος, εννοώ. Σ'έσένα και την Ελοντί.»

Η Λούση ρουθούνισε. «Μια τράπουλα μάς πέταξε πάνω στον *Γρύπα των Δρόμων* και σταματήσαμε–»

«Τράπουλα;»

Της είχε ξεφύγει, παρατήρησε η Λούση. Και ήξερε ότι η Ελοντί μάλλον δεν ήθελε να το μάθει αυτό ο Ζορδάμης. Αλλά τι κακό μπορεί να έκανε, ούτως ή άλλως; «Ναι, τράπουλα. Δεν είμαι σίγουρη αν ο τύπος αυτός είναι καλά στα μυαλά του, Βινάρη.»

«Δηλαδή, ήρθε δίπλα στο μονοπάτι που τρέχατε και σας πέταξε μια τράπουλα;»

«Αυτό δεν είπα;» Και συνέχισε να του μιλά για το πόσο παράξενος τής είχε φανεί ο Αργύριος. Του είπε ακόμα και για τη Χρυσόχαρη, καθώς το ένα πράγμα έφερε το άλλο.

Μετά, του πρότεινε: «Δεν πάμε σε κανένα μπαρ να πιούμε τίποτα; Εδώ κοντά είναι ένα που λέγεται *‘Οι Ευγενείς Βάρβαροι’*. Πολύ καλό. Πρόσφατα το ανακάλυψα. Το ξέρεις;»

«Όχι.»

«Πάμε;»

Σηκώθηκαν απ’το κρεβάτι κι άρχισαν να ντύνονται.

Είκοσι Παρατήρηση της Μεταμόρφωσης

Οι κρυσταλλωμένοι κρύφτηκαν πίσω από ένα δάσος που γνώριζαν καλά στις περιοχές βορειοδυτικά της Θακέρκοβ. Πέρασαν τη νύχτα εκεί, σε αδράνεια, αναπληρώνοντας τις δυνάμεις τους (αν και δεν είχαν πραγματική ανάγκη για ύπνο· ποτέ δεν κοιμόνταν), ενώ συγχρόνως κάποιοι φυλούσαν σκοπιές εναλλάξ, παρατηρώντας ολόγυρα μήπως κανένας εχθρός πλησιάσει ξανά. Τους ραλίστες και τους συνοδηγούς τους τους είχαν λύσει αλλά τους κρατούσαν περιτριγυρισμένους μέσα σε μια μεγάλη σκηνή, σαν ζώα σε μαντρί, ώστε κανείς να μη μπορεί να δραπετεύσει. Ο στόλος από οχήματα των κρυσταλλωμένων είχε μεγαλώσει πολύ πια: εκτός από τα δεκαπέντε αγωνιστικά των ραλιστών, είχαν και τα δύο βαριά, θωρακισμένα τετράκυκλα των μισθοφόρων, καθώς και άλλα, μικρότερα και μεγαλύτερα, φορτηγά και μη. Ο κρυσταλλωμένος γρύπας – το μοναδικό θηρίο που είχε καταφέρει να δεχτεί τον Κρύσταλλο μέχρι στιγμής – έκανε κύκλους πάνω από τον καταυλισμό, κατοπτρεύοντας, απόλυτα πιστός στους άλλους κρυσταλλωμένους, νιώθοντάς τους σαν οικογένειά του και τον Απελευθερωτή σαν βασικό του πρόγονο, ενώ αισθανόταν τον Εμίλ τον σαμάνο ως τον πιο κοντινό του συγγενή. Μέσα στο ζώδες μυαλό του είχε ήδη ξεχάσει ότι κάποτε έβλεπε τον κόσμο τελείως διαφορετικά...

Ο Απελευθερωτής και η Μάγισσα ήταν γονατισμένοι αντικριστά και βρίσκονταν χαμένοι σε κρυσταλλική συνεύρεση, που τους ικανοποιούσε και τους αναζωογονούσε. Προσπαθούσαν, επίσης, να φτάσουν εκεί πού είχαν φτάσει μία φορά – και μόνο μία φορά – στο παρελθόν: στο σημείο να γίνουν *μία οντότητα*. Δεν τα κατάφεραν, όμως, ούτε τώρα, και τελικά σταμάτησαν προτού εξουθενωθούν. Ξάπλωσαν στη γη, πέφτοντας σε αδράνεια, πλάι-πλάι, ατενίζοντας τον ουρανό, ατενίζοντας το φεγγάρι της Σεργήλης...

...και ο Καρνάδης θυμήθηκε τι του είχαν πει κάποτε ο *Σαρακμά'ό'οκ'ραθ* και ο *Ζορκολ'ζορκά'αβάθ* γι'αυτό το ουράνιο σώμα. Ότι κάποιες οντότητες κατοικούσαν εκεί οι οποίες ήταν εχθροί τους. Ότι παλιά, πριν από αιώνες αμέτρητους, υπήρχαν κι άλλα τέτοια ουράνια

σώματα, αλλά ή είχαν πέσει από τους ουρανούς ή είχαν διαλυθεί ύστερα από έναν μεγάλο πόλεμο. Ύστερα από την εισβολή πλασμάτων σαν τον *Σαρακμά'ό'οκ'ράθ* και τον *Ζορκολ'ζορκά'αβάθ* στη Σεργήλη. Αυτά τα εξωδιαστασιακά όντα είχαν χάσει εκείνο τον πόλεμο, και τα δύο συγκεκριμένα είχαν πέσει στο Κρυσταλλικό Πεδίο, και είχαν μείνει εκεί, ακινητοποιημένα, μέχρι που ο Καρνάδης τα ελευθέρωσε. Και τώρα οι δύο κρυσταλλικοί δαίμονες ζητούσαν εκδίκηση. Καταλάβαιναν ότι δεν μπορούσαν πια να πετάξουν για να φτάσουν στο φεγγάρι, λόγω της κρυσταλλικής μορφής τους, αλλά αναζητούσαν τη Σιδηρά Δυναστεία, την οποία γνώριζαν ως σύμμαχο των οντοτήτων του φεγγαριού και ως προστάτιδα της Σεργήλης.

Προστάτιδα της Σεργήλης... Η μοναδική Σιδηρά Δυναστεία για την οποία είχε τύχει ν'ακούσει φήμες ο Καρνάδης ήταν μια οργάνωση του υπόκοσμου. Αν υπήρχε καν. Αν ήταν καν αληθινή κι όχι μύθος, ακόμα ένας σκιώδης λύκος του Κάρτωλακ για να φοβερίζει.

ΜΑΓΙΣΣΑ... είπε με τη γλώσσα της κρυσταλλική δομής.

ΤΙ; ρώτησε η Λορύν'σαρ, βρισκόμενη εν μέρει σε αδράνεια, σαν να ονειρευόταν.

«Έχεις ακούσει για τη Σιδηρά Δυναστεία;» είπε ο Καρνάδης, μιλώντας κανονικά τώρα.

ΟΧΙ. Και μετά από λίγο, από περιέργεια: ΤΙ ΕΙΝΑΙ;

«Μια οργάνωση του υπόκοσμου, λένε. Ίσως νάναι μύθος.»

«Δεν την έχω ξανακούσει. Γιατί ρωτάς;»

«Ο *Ζορκολ'ζορκά'αβάθ* και ο *Σαρακμά'ό'οκ'ράθ* ισχυρίζονται πως παλιά αυτή η Σιδηρά Δυναστεία ήταν προστάτες της Σεργήλης. Πολύ παλιά, όμως.»

ΚΑΙ; Είχε πέσει πάλι εν μέρει σε αδράνεια.

«Οι δαίμονες ζητάνε εκδίκηση από αυτούς.»

Η Μάγισσα δεν μίλησε με κανέναν τρόπο· έπεσε σε πιο βαθιά αδράνεια.

Το πρωί, ο Απελευθερωτής έκανε κήρυγμα ξανά στους ραλίστες και στους συνοδηγούς τους για το δώρο του Κρυστάλλου και, στο τέλος, τους είπε ότι μέχρι τη δύση του ήλιου όλοι τους θα γνώριζαν αυτό το δώρο. Δεν υπήρχε λόγος να καθυστερήσουν. Το μόνο που έπρεπε να

κάνουν ήταν να αποδεχτούν τον Κρύσταλλο μέσα τους, αλλιώς ο Κρύσταλλος θα τους κομματιάζε, θα διέλυε τα σώματά τους.

Οι ραλίστες και οι συνοδηγοί τον άκουγαν με δέος, και θα νόμιζαν σίγουρα ότι ήταν τρελός αν δεν ήταν τρελή ούτως ή άλλως *ολόκληρη* αυτή η κατάσταση. Ορισμένοι ανάμεσά τους προσπαθούσαν να σκεφτούν έναν τρόπο για να ξεφύγουν, γιατί δεν ήθελαν να δεχτούν αυτό το «δώρο» του Κρυστάλλου, ό,τι κι αν ήταν. Οι νοητικές τους προσπάθειες όμως έμοιαζαν μάταιες· δεν φαινόταν να υπάρχει κανένας δρόμος διαφυγής. Οι κρυσταλλωμένοι διαρκώς τούς παρακολουθούσαν. Η μόνη λύση, για να ζήσουν, φαινόταν να είναι να αποδεχτούν αυτό τον Κρύσταλλο. Αλλά φοβόνταν. Όλοι τους φοβόνταν πολύ.

Ο Απελευθερωτής διάβαζε τον φόβο και τις αμφιβολίες τους στην κρυσταλλική τους δομή, και δεν παραξενευόταν καθόλου.

Τους είπε: «Μην έχετε αμφιβολίες! Είστε *τέλειοι* για να αποδεχτείτε τον Κρύσταλλο. Και μετά, ακόμα και τα αγωνιστικά σας οχήματα θα είναι ξανά δικά σας.»

Το μεσημέρι, η Μάγισσα πλησίασε τον κρυσταλλικό δαίμονα *Ζορκολ'ζορκά'αβάθ* ο οποίος στεκόταν παράμερα επάνω στα τέσσερα πόδια του που δεν έμοιαζαν με εντόμου παρότι η γενικότερή του μορφή ήταν εντομοειδής.

«Να σου μιλήσω;» τον ρώτησε.

Ο δαίμονας έστρεψε τη μουσούδα του με το μακρύ κεντρί προς το μέρος της. Ήταν δυνατόν η Μάγισσα να μην είχε ακόμα καταλάβει ότι δεν μπορούσε να μιλήσει τη γλώσσα των ανθρώπων της Σεργήλης; Ή ο Καρνάδης την είχε, κάπως, διδάξει την άλλη γλώσσα;

Η Λορύν'σαρ συνέχισε: «Εσύ δεν χρειάζεται να μιλάς. Μπορείς απλά να γνώφεις, δεν μπορείς; Καταλαβαίνεις τι σου λέω;»

Ο *Ζορκολ'ζορκά'αβάθ* καταλάβαινε, αν και μετά βίας. Η γλώσσα των ανθρώπων της Σεργήλης δεν ήταν για τη δική του νοημοσύνη.

«Θα σε πείραζε να παρακολουθήσω τι κάνεις όταν τσιμπάς κάποιον για να στείλεις τον Κρύσταλλο μέσα του;»

Ο δαίμονας κούνησε τη μουσούδα του.

«Αυτό σημαίνει πως δεν θα σε πείραζε, έτσι;»

Ο δαίμονας ξανακούνησε τη μουσούδα του.

«Εννιώ ότι θα σε παρακολουθήσω με τη μαγεία μου,» διευκρίνισε η Λορύν'σαρ. «Με τη μαγγανεία που έχω ονομάσει Κρυσταλλοδομική Ανάλυσις, με την οποία μπορώ να βλέπω βαθιά μέσα στην κρυσταλλική δομή των όντων.»

Ο δαίμονας δεν έφερε αντίρρηση.

«Εντάξει,» είπε η Μάγισσα. «Μια άλλη ερώτηση τώρα: Δεν μπορείς να μου μιλήσεις με κινήσεις της κρυσταλλικής σου δομής, τουλάχιστον;»

Η κρυσταλλική του δομή κινήθηκε περίεργα, αλλά, αν επρόκειτο για κάποια μορφή επικοινωνίας, η Λορύν'σαρ δεν καταλάβαινε τίποτα. Ο δαίμονας ήταν, πραγματικά, κάτι το τελείως διαφορετικό ακόμα και ύστερα από τη μεταμόρφωση του Κρυστάλλου.

Ήταν δυνατόν, άραγε, να καταφέρει η Λορύν να αποκωδικοποιήσει κάπως τη γλώσσα του, ώστε να μπορεί να συνεννοηθεί άμεσα μαζί του; Όταν είχε ζητήσει από τον Απελευθερωτή να της μάθει τη γλώσσα των αρχαίων δαιμόνων, εκείνος είχε φανεί σατισμένος. Δεν μπορούσε να το κάνει. Όπως δεν μπορείς να μάθεις σε κάποιον κουφό πώς να ακούει. Αλλά αυτό ίσως να ήταν πρόβλημα του ίδιου του Απελευθερωτή, σκεφτόταν η Λορύν'σαρ. Ίσως να μην ήταν αρκετά ικανός για να διδάξει.

Όταν απομακρύνθηκε από τον *Ζορκολ'ζορκά'αβάθ* και πήγε κοντά στον Απελευθερωτή, του ζήτησε πάλι να της μάθει τη γλώσσα τους.

«Σου είπα, Μάγισσα – δεν γίνεται,» αποκρίθηκε εκείνος, ενοχλημένα. Στεκόταν στο κέντρο του καταυλισμού και κοίταζε τις κρυσταλλικές δομές όλων γύρω του.

«Γιατί;»

«Δεν ξέρω.»

«Εσύ πώς την έμαθες;»

«Στο Κρυσταλλικό Πεδίο.»

«Ναι αλλά πώς;»

«Στο Κρυσταλλικό Πεδίο, Μάγισσα, συμβαίνουν πράγματα που δεν μπορείς να διανοηθείς. Απλά την έμαθα. Όπως ελευθέρωσα και τον *Ζορκολ'ζορκά'αβάθ* και τον *Σαρακμά'ό'οκ'ραθ*. Το έκανα όπως ανοίγεις έναν κλειστό φάκελο.»

«Τι μορφές είχαν οι δαίμονες προτού κρυσταλλοποιηθούν;»

«Δεν ξέρω. Μέσα στο Κρυσταλλικό Πεδίο ήταν κρύσταλλοι. Ακίνητοι κρύσταλλοι. Αιώνια παγιδευμένοι. Μετά βίας διέκρινα τις ακόμα φλεγόμενες ψυχές εντός τους. Και τις απελευθέρωσα. Δεν είναι σαν εσένα και σαν τους υπόλοιπους αυτοί οι δύο, Μάγισσα· είναι διαφορετικοί. Όπως κι εγώ είμαι διαφορετικός. Μας γέννησε το ίδιο το Κρυσταλλικό Πεδίο, όχι ένα τσίμπημα.»

«Ναι, το τσίμπημα,» είπε η Λορύν'σαρ. «Σήμερα θα ανακαλύψω τι ακριβώς είναι το τσίμπημα του *Ζορκολ'ζορκά'αβάθ*.»

Στράφηκε να την ατενίσει ευθέως. «Τι εννοείς;»

«Θα το ερευνήσω με τη μαγεία μου. Θέλω να το κατανοήσω. Γιατί, σκέψου, έστω ότι ο *Ζορκολ'ζορκά'αβάθ* σκοτώνεται· τι θα γίνει μετά; Δεν θα μπορούμε να κρυσταλλοποιήσουμε άλλους;»

«Ναι, πράγματι...» παραδέχτηκε ο Απελευθερωτής. «Πιστεύεις ότι μπορείς, κάπως, να αντιγράψεις το τσίμπημά του;»

«Δεν ξέρω. Αυτό θέλω να μάθω.»

Όταν το απόγευμα είχε έρθει και το σκοτάδι σταδιακά πύκνωνε πίσω από το δάσος, ενώ το χειμερινό κρύο είχε δυναμώσει (πράγμα που δεν ενοχλούσε τους κρυσταλλωμένους, αλλά οι αιχμάλωτοί τους αισθάνονταν πολύ άσχημα και τουρτούριζαν), συγκέντρωσαν τους ραλίστες και τους συνοδηγούς τους έξω από τη μεγάλη σκηνή και μπροστά στον *Ζορκολ'ζορκά'αβάθ*.

Ο Απελευθερωτής ρώτησε, μεγαλόφωνα: «Ποιος θα δεχτεί πρώτος το άγγιγμα του Κρυστάλλου;»

Κανένας δεν μίλησε. Κανένας δεν κινήθηκε.

Ο Απελευθερωτής έδειξε έναν. «Εσύ. Έλα. Πλησίασε τον *Ζορκολ'ζορκά'αβάθ*, και να θυμάσαι τι σας είπα. *Αποδέξου* τον Κρύσταλλο εντός σου, αλλιώς θα σε καταστρέψει!»

Ο Καθάριος Μονοβάτης δεν κινήθηκε από τη θέση του, νιώθοντας μουνδιασμένος, κοκαλωμένος. Το κεφάλι του ήταν χτυπημένο από την πρόσκρουση με τους κορμούς των δέντρων στο κακοτράχαλο μονοπάτι, και το μόνο που είχαν κάνει οι κρυσταλλωμένοι για το τραύμα του ήταν να τυλίξουν ένα πανί γύρω του. Είχαν πάψει πια να κατανοούν τις ανάγκες και τους πόνους των κατώτερων ανθρώπων, και αδυνατούσαν να τους περιποιηθούν σωστά. Ακόμα και τροφή και νερό με το ζόρι τούς έφερναν, απορώντας γιατί τους ήταν απαραίτητα.

«Πλησίασε!» φώναξε ο Απελευθερωτής. «Η αχαριστία στο δώρο του Κρυστάλλου τιμωρείται με θάνατο!»

Ο Καθάριος, μη βλέποντας κανέναν δρόμο διαφυγής, βάδισε προς τον κρυσταλλικό δαίμονα. Κι εκείνος τον κάρφωσε στα πλευρά με το κεντρί του.

«Αποδέξου τον Κρύσταλλο μέσα σου!» φώναξε ο Απελευθερωτής, καθώς ο Καθάριος έπεφτε στη γη, σπαρταρώντας, γρυλίζοντας, ουρλιάζοντας. «Αποδέξου τον Κρύσταλλο!» Το δέρμα του ραλίστα άρχισε να αιμορραγεί. *Θα πεθάνει!* κάποιιοι από τους άλλους ραλίστες και τους συνοδηγούς φώναζαν. *Θα πεθάνει! Μην τον αφήσετε να πεθάνει! Είναι τραυματισμένος – θα πεθάνει!* «ΑΠΟΔΕΞΟΥ ΤΟΝ ΚΡΥΣΤΑΛΛΟ!» αντήχησε σαν βροντή η φωνή του Απελευθερωτή.

Το σώμα του Καθάριου κομματιάστηκε: η σάρκα διαλύθηκε, τα κόκαλα φάνηκαν – κι αυτό ήταν το τρομαχτικό τέλος του νικητή του Πρώτου Πανδιαστασιακού Ράλι Σεργήλης. Οι ραλίστες και οι συνοδηγοί κραύγαζαν, ούρλιαζαν, γύριζαν στο πλάι και ξερνούσαν, έτρεμαν, έκλαιγαν. *Όχι!* φώναζαν. *Μη μας σκοτώσετε! Σας παρακαλούμε, αφήστε μας να φύγουμε! Μη μας σκοτώσετε!*

«Η πίστη του δεν ήταν δυνατή!» τους διέκοψε ο Απελευθερωτής. «Όποιος δεν μπορεί να αποδεχτεί μέσα του τον Κρύσταλλο πεθαίνει. Αποδέξου, όμως, τον Κρύσταλλο και ζήσε αιώνια – σαν θεός!» Υψώνοντας το δάχτυλό του έδειξε μια γυναίκα. «Εσύ! Έλα εσύ, τώρα!»

«Όχι!» ούρλιαξε η Χλόη, η συνοδηγός του Ευκάρπιου. «Όχι! Δε θέλω αυτό το πράγμα!»

Δύο κρυσταλλωμένοι ήρθαν για να την αρπάξουν. Οι άλλοι ραλίστες και συνοδηγοί προσπάθησαν να τους απωθήσουν, αλλά, μέσα στο κρύο και ύστερα από τόση ταλαιπωρία, άοπλοι όλοι τους και χτυπημένοι, δεν μπορούσαν να κάνουν και πολλά. Οι κρυσταλλωμένοι πήραν μαζί τους τη Χλόη και την έριξαν μπροστά στο μεγάλο κρυσταλλικό έντομο. Δάκρυα κυλούσαν από τα μάτια της. «Όχι!» τσύριξε, σε κατάσταση έξαλλη, υστερική. «Μείνε μακριά μου!»

Το κεντρί του *Ζορκολ'ζορκά'αβάθ* την τσίμπησε στον ώμο, και η συνοδηγός άρχισε αμέσως να σπαρταρά όπως σπαρταρούσε πριν από λίγο ο Καθάριος, ενώ ο Απελευθερωτής τής φώναζε να αποδεχτεί τον Κρύσταλλο, *να αποδεχτεί τον Κρύσταλλο – ΝΑ ΑΠΟΔΕΧΤΕΙ ΤΟΝ ΚΡΥ-*

ΣΤΑΛΛΟ! Και απρόσμενα, η Χλόη έπαψε να χτυπιέται, το σώμα της ηρέμησε· η αναπνοή της, αν και συνέχισε να είναι γρήγορη, δεν ήταν πια σπασμωδική· μια κρυσταλλική υφή σχηματιζόταν, αργά-αργά, πάνω στο δέρμα της.

«Ορίστε!» είπε ο Απελευθερωτής. «Η πίστη της ήταν δυνατή! Αποδέχτηκε τον Κρύσταλλο, και θα ζήσει αιώνια, σαν θεά!»

Όταν η Χλόη σηκώθηκε τελικά από το έδαφος, είχε χάσει το πρόσωπό της· μονάχα μια θολούρα υπήρχε τώρα εκεί.

«Πες τους,» την προέτρεψε ο Απελευθερωτής. «Πες τους τι βλέπεις.» Και η Χλόη τούς είπε, κάνοντάς τους να απορήσουν, κάνοντάς τους να αναρωτηθούν αν αυτό που της είχε συμβεί είχε κάπως επηρεάσει το μυαλό της, ή αν κάποιοι δαίμονες βρισκόταν τώρα μέσα της και δεν ήταν καθόλου η Χλόη αυτή.

Η Λορύν'σαρ, εν τω μεταξύ, είχε και στις δύο περιπτώσεις τσιμπήματος υφάνει την Κρυσταλλοδομική Ανάλυση, πράγμα που διευρυνε τις αισθήσεις της με τέτοιο τρόπο ώστε να μπορεί να ατενίσει βαθιά μέσα στις κρυσταλλικές δομές των όντων, να διακρίνει πράγματα που, υπό φυσιολογικές συνθήκες, οι κρυσταλλωμένοι δεν διέκριναν. Η Κρυσταλλοδομική Ανάλυση ήταν μια μαγγανεία που η Λορύν'σαρ είχε, βέβαια, εφεύρει από τότε που μεταμορφώθηκε· την είχε όμως βασίσει στη Μαγγανεία Στοιχειακής Αναλύσεως. Ήταν, ουσιαστικά, μια παραλλαγή της, μια εξελιγμένη μορφή, και είχε αποδειχτεί απαραίτητη ώστε η Μάγισσα να αναλύσει τα κομμένα πρόσωπα και τα βγαλμένα μάτια για να φτιάξει τις ζωντανές μάσκες.

Τώρα, η Κρυσταλλοδομική Ανάλυση της επέτρεπε να παρατηρεί διεξοδικά τη μεταμόρφωση μέσω του τσιμπήματος, να βλέπει τι ακριβώς άλλαζε, και σε ποια σημεία. Η Μάγισσα καταδύθηκε βαθιά στις κρυσταλλικές δομές των όντων, πολύ βαθιά. Και μέσα στον Ζορκολ'ζορκά'άβάθ διέκρινε κάτι που δεν νόμιζε ότι υπήρχε σε κανέναν άλλο κρυσταλλωμένο ή σε κανένα άλλο ον της Σεργήλης γενικά: Διέκρινε μια μορφή ενέργειας που ήταν, στην πραγματικότητα, ο Κρύσταλλος.

Ο Κρύσταλλος. Σε μορφή ενέργειας! Ρευστή σχεδόν.

Το κεντρί του δαίμονα αντλούσε αυτή την ενέργεια και την έστελνε μέσα στο σώμα που τσιμπούσε. Η Λορύν'σαρ δεν μπόρεσε παρά να

παρομοιάσει τη διαδικασία με εκσπερμάτωση, γιατί έμοιαζε. Και η ποσότητα του ρευστού, ενεργειακού Κρυστάλλου δεν ήταν πεπερασμένη. Ήταν κάτι το οποίο εξέκριναν οι «αδένες» (αν μπορούσαν να ονομαστούν έτσι) του δαίμονα. Ίσως να εξαντλείτο προσωρινά, ύστερα από κάποια τσιμπήματα, αλλά η διαδικασία αναπλήρωσης είχε ήδη ξεκινήσει.

Η Μάγισσα αναρωτιόταν πώς μπορούσε να χρησιμοποιήσει αυτές τις πληροφορίες ώστε να αντιγράψει το τσίμπημα, ή ώστε να φτιάξει κάτι παρόμοιο με αυτό. Θα έπρεπε να βρει μια ρευστή ενεργειακή μορφή του Κρυστάλλου, σίγουρα. Αλλά πού θα την έβρισκε;

Χρειαζόταν κι άλλη παρατήρηση, μάλλον.

Καθώς η κρυσταλλωμένη Χλόη μιλούσε, η Λορύν'σαρ ούτε που την άκουγε. Και, όταν τα λόγια της συνοδηγού τελείωσαν, ο Απελευθερωτής ρώτησε ποιος θα ήταν ο επόμενος που θα δεχόταν το δώρο του Κρυστάλλου. Κανένας δεν προθυμοποιήθηκε να πλησιάσει, οπότε πάλι εκείνος πρόσταξε έναν να έρθει. Και το επανέλαβε αυτό όποτε δεν είχε εθελοντή. Ο ένας κατόπιν του άλλου, οι ραλίστες και οι συνοδηγοί τους δέχονταν το τσίμπημα του *Ζορκολ'ζορκά'αβάθ*. Κάποιοι πέθαιναν, κάποιοι ζούσαν.

Στο τέλος, από τους είκοσι-τρεις έμειναν οι δεκαπέντε, όλοι τους κρυσταλλωμένοι τώρα φυσικά και κατανοώντας πλήρως το δώρο που τους είχε δοθεί, νιώθοντας τους υπόλοιπους σαν αδέρφια τους και τον Απελευθερωτή σαν ευεργέτη τους, απορώντας πώς ήταν δυνατόν να βρίσκονταν ποτέ στην προηγούμενη, κατώτερη κατάστασή τους.

Η Λορύν'σαρ, ακόμα χρησιμοποιώντας την Κρυσταλλοδομική Ανάλυσι, παρατηρούσε τώρα ότι η κρυσταλλική ενέργεια μέσα στον *Ζορκολ'ζορκά'αβάθ* ήταν σχεδόν εξαντλημένη κι ο δαίμονας ήταν κουρασμένος, αν και εξωτερικά – αν δεν κοιτούσες βαθιά μέσα στην κρυσταλλική του δομή – αυτό δεν φαινόταν. Δεν μπορούσε, λοιπόν, να τσιμπήσει άπειρους ανθρώπους στη σειρά, σκέφτηκε η Λορύν'σαρ. *Αναρωτιέμαι ποιο να είναι το όριό του... Νομίζω πως τώρα πρέπει να το πλησίασε. Τριάντα τσιμπήματα, ίσως, προτού εξουθενωθεί τελείως μην μπορώντας να ξανατσιμπήσει.*

Ανθεκτικότερος από τους περισσότερους εραστές που ήξερα όταν ήμουν ακόμα κατώτερη γυναίκα. Η Μάγισσα γέλασε.

Ο Απελευθερωτής στράφηκε να την κοιτάξει, παραξενεμένος. «Τι;» ρώτησε.

«Τίποτα,» είπε εκείνη. «Σκέφτηκα κάτι.»

«Παρατήρησες τον Ζορκολ'ζορκά'αβάθ;»

«Ναι.»

«Και σε τι συμπέρασμα έφτασες;»

«Θα σου εξηγήσω μετά.»

Και όταν η συγκέντρωση των κρυσταλλωμένων είχε διαλυθεί, και άλλοι είχαν πάει να ξεκουραστούν άλλοι να φυλάξουν σκοπιές, η Μάγισσα τού εξήγησε, αλλά του είπε ότι το θέμα χρειαζόταν μελέτη ακόμα. Δεν ήξερε πώς μπορούσε να αντιγράψει αυτό που έκανε ο Ζορκολ'ζορκά'αβάθ – αν ήταν καν εφικτό να αντιγραφεί.

Είκοσι-Ένα Αποζημιώσεις και Συνεννοήσεις

Το επιβατηγό όχημα σταμάτησε δίπλα από το πανδοχείο, και ο οδηγός είπε στον επιβάτη που καθόταν δίπλα του: «Εδώ είμαστε.»

Ο Ζορδάμης έκανε να βγάλει λεφτά από το πορτοφόλι του για να τον πληρώσει, αλλά ο οδηγός είπε αμέσως: «Όχι! Για όνομα της Αρτάλης! – ο Λιγνόρρυγχος ο ραλίστας θα πληρώσει μέσα στ'όχημά μου; Αν είναι δυνατόν! Όχι. Ένα αυτόγραφο θα ήταν αρκετό.» Χαμογέλασε, και έτεινε προς τη μεριά του Ζορδάμη ένα παλιό, τσακισμένο βιβλίο – ένα αντίτυπο του γνωστού μυθιστορήματος *Ρημαγμένες Πολιτείες* – κι έναν στιλογράφο.

«Με υποχρεώνεις,» του είπε ο Ραλίστας, κι έβαλε την υπογραφή του στην πρώτη, κενή σελίδα του κιτρινισμένου βιβλίου. «Αλλά θα πάρεις και την αμοιβή σου όπως πρέπει,» πρόσθεσε. Έβαλε μέσα στο βιβλίο δύο κέρματα και του το επέστρεψε.

«Όχι! Περίμενε!»

Αλλά ο Ζορδάμης είχε ήδη ανοίξει την πόρτα και βγει από το επιβατηγό όχημα. Ο Βινάρης και η Κλεισμένη, που κάθονταν στην πίσω θέση, τον ακολούθησαν. Η Καλλιόπη δεν ήταν μαζί τους· κοιμόταν στο δωμάτιό της στον *Περίοικο*. Και ο μόνος λόγος που ο Ζορδάμης δεν την είχε ξυπνήσει δεν ήταν επειδή ήταν πολύ νωρίς. Προτιμούσε να μην την έχει μαζί του, σε περίπτωση που χρειαζόταν να έρθει σε επαφή με συνδέσμους της Σιδηράς Δυναστείας· ή, γενικά, σε περίπτωση που κάτι απρόοπτο συνέβαινε.

Ο Ζορδάμης βάδισε προς την είσοδο του πανδοχείου που από πάνω της υπήρχε μια πινακίδα η οποία έγραφε Ο ΚΑΛΟΔΕΧΟΥΜΕΝΟΣ. *Ας ελπίσουμε ότι θα είναι ακόμα εδώ ο φίλος μας*, σκέφτηκε, και πέρασε το κατώφλι, μπαίνοντας στην τραπεζαρία όπου, παρά την ώρα, ήταν καθισμένοι κάμποσοι πελάτες. Το πανδοχείο βρισκόταν στις Μάντρες, και δεν ήταν μακριά ούτε από τον σιδηροδρομικό σταθμό ούτε από τη δημοσιά· συγκέντρωνε πολύ κόσμο.

Χτες βράδυ, όταν ο Ζορδάμης είχε επιστρέψει από τη βόλτα του με την Καλλιόπη, δεν είχε βρει τον Βινάρη στο δίκλινο δωμάτιό τους. Αλ-

λά δεν είχε ανησυχήσει. Ίσως, τελικά, να είχε πάει βόλτα μόνος του – σε κάποιο μπαρ, πιθανώς. Ο Ζορδάμης, βγάζοντας τα ρούχα του, έκανε ένα ντους και μετά έπεσε για ύπνο. Ο ήχος της πόρτας που ξεκλειδώνει και ανοίγει τον ξύπνησε ύστερα από κάποια ώρα, και βλεφαρίζοντας είδε τον Βινάρη να μπαίνει, μέσα στο ασθενικό φως της λάμπας.

Ο Ζορδάμης άπλωσε το χέρι του και δυνάμωσε τη λάμπα. «Τι έγινε;» ρώτησε νυσταγμένα.

«Είχα πάει σ'ένα μπαρ. Δεν πιστεύω ν'ανησύχησες.»

«Όχι' το φαντάστηκα ότι σε μπαρ θα ήσουν.»

Ο Βινάρης κάθισε στην άκρη του κρεβατιού του. Έβγαλε τα παπούτσια του. «Δεν ήμουν μόνος.»

«Κι αυτό το φαντάστηκα,» χασμουρήθηκε ο Ζορδάμης.

«Ήμουν μαζί με τη Λούση, τη συνοδηγό της Ελοντί–»

«Τι!»

«Ναι... και ίσως να σ'ενδιέφερε να μάθεις κάτι που μου είπε.»

Το πιο σημαντικό από αυτά που είχε πει η Λούση ήταν πού έμενε ο Αργύριος...

Βρισκόμενος τώρα στον *Καλοδεχούμενο*, ο Ζορδάμης κοίταζε τους ανθρώπους στην τραπεζαρία για να δει αν ο παράξενος άντρας ήταν ανάμεσά τους. Αλλά δεν τον είδε πουθενά. Αυτό σήμαινε πως ή δεν είχε ξυπνήσει ακόμα ή είχε φύγει από το πανδοχείο.

Πρότεινε στον Βινάρη να καθίσουν και να τον περιμένουν, κι εκείνος δεν έφερε αντίρρηση. Κάθισαν σ'ένα τραπέζι με την Κλεισμένη να περιφέρεται γύρω από τα πόδια τους. Μια σερβιτόρα τούς ρώτησε τι θα ήθελαν, και ζήτησαν κι οι δύο μια κούπα καφέ και τίποτ' άλλο. Όταν όμως η σερβιτόρα επέστρεψε τους έφερε μαζί κι ένα μικρό μπολ με κουλουράκια.

Η Κλεισμένη νιαούρισε.

«Ναι, σε ξέχασε εσένα,» της είπε ο Ζορδάμης κλείνοντάς της το μάτι καθώς εκείνη κοίταζε προς τα πάνω.

Ο Αργύριος, λίγο προτού ξυπνήσει, έβλεπε ένα όνειρο. Έβλεπε ότι άνοιγε τη δερμάτινη θήκη της καινούργιας του τράπουλας, τραβούσε έξω την τράπουλα, και γύριζε το πάνω-πάνω χαρτί. Αλλά δεν μπορού-

σε να το διακρίνει γιατί ήταν θολό, όπως μπορεί να είναι μόνο στα όνειρα.

Ανοίγοντας τώρα τα μάτια του, πήρε αργά καθιστή θέση στην άκρη του κρεβατιού και παραμέρισε τα μακριά, γκρίζα μαλλιά από το πρόσωπό του. Άπλωσε το χέρι του στο κομοδίνο, τράβηξε το συρτάρι, πήρε την τράπουλα από μέσα, την έβγαλε από τη μαύρη θήκη που επάνω στο δέρμα της ήταν αποτυπωμένο ένα σύμβολο της Λόρκης, και γύρισε το πάνω-πάνω χαρτί.

Τα Μάτια της Λόρκης. Ένα από τα εξέχοντα φύλλα. Μαντική σημασία: επίμονη (ίσως κακόβουλη, ίσως όχι) παρακολούθηση· ενέδρα· εστίαση της προσοχής σε συγκεκριμένο ζήτημα· η Λόρκη σε κοιτάζει με ενδιαφέρον (πράγμα που μπορεί να είναι είτε καλό είτε κακό).

Κάποιος τον περίμενε. Ο Αργύριος ήταν σίγουρος.

Χωρίς βιασύνη, άρχισε να ντύνεται.

Μετά από κάποια ώρα, ο Ζορδάμης είδε έναν άντρα να έρχεται από τις σκάλες του πανδοχείου, και ήταν αυτός. Σίγουρα. Ο Αργύριος. Τώρα δεν φορούσε κουκούλα και στο κεφάλι του φαίνονταν γκρίζα μαλλιά, δεμένα αλογοουρά.

Η Κλεισμένη έτρεξε καταπάνω του σαν βέλος, ξαφνιάζοντας τον Ζορδάμη.

Ο Αργύριος, υπομειδιώντας, έσκυψε και της χάιδεψε τη ράχη, ενώ συγχρόνως το βλέμμα του πήγε προς τη μεριά απ' όπου είχε έρθει η γάτα.

Τα μάτια του συνάντησαν τα μάτια του Ζορδάμη.

Αυτός, λοιπόν, σκέφτηκε ο Μπαλαντέρ της Λόρκης. Αναρωτιέμαι πώς έμαθε ότι μένω εδώ. Η γάτα τον οδήγησε; Δίχως να διστάσει βάδισε προς το τραπέζι που ο χρυσόδερμος ραλίστας μοιραζόταν μ'έναν άλλο άντρα τον οποίο ο Αργύριος δεν αναγνώριζε. Είχε δέρμα λευκό-ροζ και μαύρα μαλλιά και μουστάκι.

«Καλημέρα σας, κύριοι. Με περιμένατε;»

Ο Ζορδάμης συνοφρυώθηκε αντικρίζοντας τον Αργύριο. *Πώς το κατάλαβε; Από την Κλεισμένη που έτρεξε προς το μέρος του; Δεν είναι δυνατόν!* «Γιατί να περιμένουμε εσένα;»

«Δεν περιμένατε εμένα, λοιπόν;»

«Κάθισε, αν έχεις την καλοσύνη,» ζήτησε ο Ζορδάμης. «Σε κερνάμε πρωινό.»

«Ευχαριστώ.» Ο Αργύριος τράβηξε μια καρέκλα και κάθισε. «Η γάτα σάς οδήγησε εδώ;» ρώτησε.

Ο Ζορδάμης παραξενεύτηκε. *Η γάτα;* «Η Κλεισμένη;»

«Ναι.»

«Γιατί να μας οδηγήσει η Κλεισμένη εδώ;» Ο τύπος ήταν περίεργος – πολύ περίεργος. Πώς του είχε μπει αυτή η ιδέα στο μυαλό; Μήπως ήταν όντως τρελός, όπως υπέθετε η Λούση; Άλλωστε, ήταν ψυχίατρος· ίσως κάτι να ήξερε.

«Τη συνάντησα προχτές,» αποκρίθηκε ο Αργύριος, «και δεν ήθελε να φύγει από κοντά μου. Διαρκώς την έβρισκα πλάι μου. Μέχρι χτες το απόγευμα, που... εξαφανίστηκε. Δεν κατάλαβα πότε ακριβώς έφυγε.»

«Μαζί σου ήταν, λοιπόν;» έκανε ο Ζορδάμης. «Την έψαχνα συνέχεια!»

Ο Αργύριος δεν μίλησε.

Η Κλεισμένη νιαούρισε.

«Αν δεν σε οδήγησε η Κλεισμένη εδώ, τότε πώς έμαθες πού μένω;» ρώτησε ο Αργύριος. «Η Ελοντί σ'το είπε;»

«Δεν έχει σημασία πώς ακριβώς το έμαθα,» αποκρίθηκε ο Ζορδάμης. Ο Βινάρης τού είχε ζητήσει να μην αναφέρει καθόλου τη Λούση, γιατί δεν ήθελε να γίνει καμια παρεξήγηση ανάμεσα σ'αυτήν και την Ελοντί. «Σημασία έχει ότι θέλω να μιλήσουμε.»

«Τι έχουμε να πούμε;»

Η ίδια σερβιτόρα που είχε έρθει πριν πλησίασε πάλι, ρωτώντας αν θα έπαιρνε κάτι ο κύριος. Ο Αργύριος ζήτησε μια κούπα τσάι και δύο ψητά κάστανα.

Ο Ζορδάμης είπε, καθώς η κοπέλα απομακρυνόταν: «Θέλω να μάθω πώς ανακάλυψες για τους ληστές που επιτέθηκαν στους ραλίστες.»

«Γιατί;»

«Ρωτάς γιατί; Τόσοι άνθρωποι ίσως να κινδυνεύουν θανάσιμα αυτή τη στιγμή – αν δεν είναι ήδη νεκροί! Ακόμα δεν έχει ανακοινωθεί ότι τους βρήκαν.»

«Δε φταίω εγώ γι'αυτό. Μακάρι να μπορούσα να το αποτρέψω...»

«Πώς έμαθες για την ενέδρα; Τους ξέρεις; Τους έχεις ξανασυναντήσει; Έχεις ταξιδέψει στα μέρη βορειοδυτικά της Θακέρκοβ;»

Ο Αργύριος συνοφρυώθηκε, γιατί αυτή η τελευταία αναφορά δεν του είχε φανεί καθόλου τυχαία. «Στα μέρη βορειοδυτικά της Θακέρκοβ; Γιατί; Τι είναι εκεί;»

«Η Αίρεση του Κρυστάλλου.»

«Του Κρυστάλλου;» Αποκλείεται να επρόκειτο για σύμπτωση, σκέφτηκε ο Αργύριος.

«Δεν έχεις ταξιδέψει στα βορειοδυτικά, λοιπόν;»

«Η αλήθεια είναι πως όχι. Από τα δυτικά ερχόμουν όταν έμαθα για το ράλι...»

Η σερβιτόρα πλησίασε ξανά για να του φέρει το τσάι του και τα δύο ψητά κάστανα. Ύστερα έφυγε.

«Και τι ξέρεις για τους ληστές;» ρώτησε ο Ζορδάμης.

«Δεν είναι συνηθισμένοι ληστές.»

«Αυτό το έχουμε καταλάβει κι εμείς.»

«Δεν ξέρω τίποτ' άλλο. Ίσως, μάλιστα, εσύ να ξέρεις περισσότερα από εμένα. Πες μου για την... Αίρεση του Κρυστάλλου.» Η παρουσία αυτού του ραλίστα δεν ήταν τυχαία εδώ – ο Αργύριος αισθανόταν βέβαιος πλέον – η Λόρκη τον είχε στείλει για να τον καθοδηγήσει κάπως.

«Πες μου εσύ, πρώτα, πώς έμαθες για την ενέδρα. Και μη μου απαντήσεις ότι έτυχε να περνάς από εκεί και να δεις τους ληστές, όπως μου είπε η Ελοντί, γιατί, σ'το λέω εκ των προτέρων, δεν πρόκειται να σε πιστέψω.»

Ο Αργύριος μειδίασε αχνά και ήπια μια γουλιά απ'το τσάι του. «Δεν πιστεύεις σε συμπτώσεις, Ζορδάμη;»

«Καθόλου.»

«Ίσως θα έπρεπε ν'αρχίσεις να πιστεύεις.»

Η όψη του Ραλίστα σκοτείνιασε. Εσκεμμένα. Ο Ζορδάμης με τα Πολλά Πρόσωπα ήθελε να τρομάξει τούτο τον μπαγαπόντη, όποιος κι αν ήταν. «Δε μ'αρέσει να με κοροϊδεύουν,» είπε με τρόπο που έμοιαζε να υπονοεί ότι αυτό θα είχε, ίσως, συνέπειες.

Ο Αργύριος κατάλαβε πως προσπαθούσε να τον φοβερίσει, και σκέφτηκε: *Δε μπορεί νάναι ένας απλός ραλίστας, μόνο. Το πρόσωπό του... είναι σαν ηθοποιού' και η έκφρασή του σαν ανθρώπου του υπόκοσμου.*

Ο Μπαλαντέρ της Λόρκης έβγαλε την τράπουλά του και την άφησε πάνω στο τραπέζι, με τα φύλλα γυρισμένα από την καλή, σαν βεντάλι-α.

«Νομίζεις ότι αυτό είναι απάντηση;» είπε, απειλητικά – εσκεμμένα απειλητικά – ο Ζορδάμης. «Η υπόθεση είναι πολύ σημαντική–»

«Δεν το αμφιβάλλω. Ίσως, μάλιστα, να είναι πιο σημαντική απ’ό,τι υποθέτεις, ραλίστα. Και μόλις σου έδειξα τον τρόπο με τον οποίο έμαθα για την ενέδρα των κρυσταλλωμένων.»

Ο Ζορδάμης συνοφρυώθηκε. «Η τράπουλα. Τι... τι θες να πεις; Τι είσαι; Μάντης; Χαρτομάντης;»

Ο Αργύριος μάζεψε τα χαρτιά με μια γρήγορη κίνηση και τα έκρυψε πάλι μες στη δερμάτινη θήκη. «Όχι, αλλά ορισμένες φορές η Λόρκη με καθοδηγεί μέσα από την τράπουλά της.»

«Ιερέας της Λόρκης είσαι;»

«Δεν είμαι ιερέας.»

«Τι είσαι, τότε;»

«Ένας περιπλανώμενος άνθρωπος,» είπε ο Αργύριος.

«Και την Ελοντί πού τη γνώρισες; Στις περιπλανήσεις σου;»

«Ναι.»

«Μπορείς να μας πεις τώρα πού είναι οι ληστές; Πού έχουν πάει τους άλλους ραλίστες;»

«Δυστυχώς όχι.»

«Δε μπορείς να το δεις με την τράπουλα;»

«Σου εξήγησα, ραλίστα – δεν είμαι χαρτομάντης. Και σε προειδοποιώ να μην πιστεύεις τους περισσότερους που σου λένε ότι είναι χαρτομάντες. Στην πραγματικότητα είναι αγύρτες.»

«Πες μου κάτι που δεν ξέρω.»

«Τι είναι η Αίρεση του Κρυστάλλου;» ρώτησε ο Αργύριος.

Ο Ζορδάμης έμεινε σιωπηλός προς στιγμή, ατενίζοντάς τον παρατηρητικά, αναρωτούμενος αν αυτός ο παράξενος άνθρωπος τού είχε πει αλήθεια. Ήταν δυνατόν να είχε, όντως, δει την ενέδρα μέσα από την τράπουλα του; Από τη μια, ο Ζορδάμης δυσκολευόταν να το πιστέψει – δυσκολευόταν πολύ. Από την άλλη, όμως, ο Αργύριος το έλεγε με τόση φυσικότητα που του ήταν δύσκολο να μην το πιστέψει.

Όπως και νάχε, ο Ζορδάμης δεν νόμιζε ότι θα ήταν επιβλαβές να τον πληροφορήσει για το τι συνέβαινε στα βορειοδυτικά. Ο Αργύριος δεν μπορεί να ήταν με το μέρος των ληστών.

Του είπε, λοιπόν, όσα ήξερε.

Και ο Μπαλαντέρ της Λόρκης τα άκουσε με ενδιαφέρον, νιώθοντας να επιβεβαιώνεται ξανά η υποψία του ότι δεν ήταν καθόλου τυχαίο που ο Ζορδάμης είχε έρθει να τον αναζητήσει εδώ.

«Μάλιστα,» είπε τελικά, έχοντας ήδη φάει το ένα από τα δύο ψητά κάστανα. «Απορώ που δεν άκουσα για όλ' αυτά πριν από εσένα. Ποιος σου τα είπε;»

Ο Ζορδάμης, μη θέλοντας να αναφέρει το όνομα της Βλάστης, αποκρίθηκε: «Μια γνωστή μου που τυχαίνει να είναι μαντατοφόρος και γρυποκαβαλάρισσα.»

«Έτσι εξηγείται, ίσως. Τα νέα ταξιδεύουν πιο γρήγορα όταν πετάς.»

«Μπορεί να φταίει και το γεγονός ότι όλα αυτά έχουν συμβεί σχετικά πρόσφατα, απ'ό,τι κατάλαβα. Δεν πρέπει νάχει περάσει πολύς καιρός. Εσύ, που ερχόσουν από τα δυτικά... Πέρα από τον ποταμό Μέλκωθ;»

«Ναι.»

«Ήσουν μακριά, τότε.»

«Ερχόμουν όμως με άλογο, όχι με όχημα. Έκανα αρκετές στάσεις, αν και όχι όλες σε κατοικημένα μέρη. Τέλος πάντων, Ζορδάμη. Τι σκοπεύεις τώρα να κάνεις;»

«Δεν ξέρω,» αποκρίθηκε εκείνος. «Δεν είμαι σίγουρος. Έχεις καμια ιδέα;» Ήταν πραγματικά περίεργος ν'ακούσει τι μπορεί να πρότεινε ο Αργύριος.

Αλλά ο Αργύριος είπε μόνο: «Όχι ακόμα,» σαν να περίμενε πάλι τα χαρτιά να του μιλήσουν.

Για λίγο ήταν κι οι δυο τους σιωπηλοί, και ο Βινάρης δεν είχε βγάλει άχνα ακόμα – απλώς τους άκουγε. Μετά, ο Αργύριος είδε να κατεβαίνει στην τραπεζάρια κάποια που γνώριζε. Η Χρυσόχαρη τον είδε επίσης, και συνοφρυώθηκε ξαφνιασμένη – μάλλον επειδή εκείνος καθόταν στο ίδιο τραπέζι με τον Ζορδάμη Λιγνόρρυγχο, τον οποίο ήξερε ως ραλίστα.

Ο Αργύριος τής έκανε νόημα να έρθει, και η Χρυσόχαρη ήρθε. «Καλημέρα,» είπε χαμογελώντας και φαινόταν ότι ένιωθε κάποια αμηχανία.

«Η Χρυσόχαρη,» τη σύστησε ο Αργύριος. «Κι αυτός, Χρυσόχαρη, θα ξέρεις ποιος είναι, υποθέτω.»

«Φυσικά και ξέρω.»

Ο Ζορδάμης αντάλλαξε μια χειραψία μαζί της. «Κάθισε,» της είπε. «Από εδώ ο Βινάρης.» Εκείνος ένευσε προς το μέρος της, σε χαιρετισμό.

«Χαίρω πολύ,» είπε η Χρυσόχαρη, και κάθισε. «Τι τραγικό ήταν αυτό το πράγμα που συνέβη,» είπε, κοιτάζοντας κυρίως τον Ζορδάμη. «Ευτυχώς που τουλάχιστον εσύ και η ξαδέλφη μου και οι συνοδηγοί σας δεν εξαφανιστήκατε σαν τους άλλους.»

«Η ξαδέλφη σου;» είπε ο Ζορδάμης. «Η Ελοντί είναι ξαδέλφη σου;» Αν και γνώριζε ότι η Ελοντί ήταν ξαδέλφη της· του το είχε πει ο Βινάρης, που του το είχε πει η Λούση.

Η Χρυσόχαρη κόμπιασε. «Ναι, είναι... αλλά την είχα χάσει εδώ και πολλά χρόνια. Τελευταία την ξανασυνάντησα. Δεν έχουμε και πολύ κοντινές σχέσεις, δηλαδή.

»Θα βρουν τους άλλους ραλίστες;» ρώτησε. «Τι σας λένε; Πλησιάζουν να τους βρουν; Προχωρά η έρευνα;»

«Ό,τι ξέρεις ξέρουμε,» αποκρίθηκε ο Ζορδάμης: «αυτά που ακούγονται από τα μέσα μαζικής πληροφόρησης της Θακέρκοβ.»

Η Ελοντί, από το πρωί που σηκώθηκε, άρχισε να σπαθίζει αόρατους στόχους μέσα στο δωμάτιό της στον *Περίοικο*, ντυμένη μόνο με τα εσώρουχά της – μια μεγάλη εφαρμοστή περισκελίδα, έναν σφιχτοδεμένο στηθόδεσμο, κι ένα ζευγάρι κάλτσες που έφταναν ως το γόνατο. Τα βαμμένα κόκκινα μαλλιά της ήταν δεμένα κότσο πίσω από το κεφάλι της.

Ο Φίλιππος'χοκ καθόταν στο κρεβάτι και τη χάζεψε. Το σπαθί το είχαν αγοράσει χτες το μεσημέρι από ένα κατάστημα στον Παλιάτσο το οποίο έμοιαζε ύποπτο. Λόγω της ώρας τα άλλα μαγαζιά δεν ήταν ανοιχτά, και η Ελοντί βιαζόταν: δεν ήθελε να περιμένει ως το απόγευμα που θα άνοιγαν: ήθελε ν'αρχίσει να ξαναθυμάται τις ικανότητές της όσο το δυνατόν πιο γρήγορα. Και είχε περάσει το μεγαλύτερο μέρος του χτεσινού απογεύματος κάνοντάς αυτά που την έβλεπε και τώρα ο

Φίλιππος να κάνει. Μετά, το βράδυ, είχαν πάει στο *Όμορφο Παλαιοπω-
λείο*.

Ο Φίλιππος, φυσικά, δεν ήταν άσχετος από τη χρήση όπλων. Κάποτε, πριν από χρόνια – πολλά χρόνια, του φαινόταν πλέον: μια ζωή ολόκληρη, ίσως – ήταν με την Επανάσταση· πολεμούσε εναντίον των Παντοκρατορικών για να ελευθερώσει τη Σεργίλη από τα δεσμά τους. Τότε είχε γνωρίσει και την Ελοντί, μέσα στον επικίνδυνο αγώνα, στη Βέλνημ. Είχαν ερωτευτεί, και ακόμα ερωτευμένοι ήταν, παρότι δεν έμοιαζαν και τόσο ως προσωπικότητες. Παρότι δεν έμοιαζαν καθόλου ίσως, δεν μπορούσε παρά να παρατηρήσει ο Φίλιππος. Εκείνος πάντα έλεγε στην Ελοντί να μένει μαζί του στη Βέλνημ· εκείνη πάντα του έλεγε να αρχίσει να τριγυρίζει σ' όλη τη Σεργίλη μαζί της, από τον έναν αγώνα ράλι στον άλλο. Ήταν ν' απορεί κανείς που δεν βλέπονταν και τόσο συχνά όσο θα ήθελαν; Ωστόσο, εξακολουθούσαν να είναι ερωτευμένοι· ούτε εκείνος ούτε εκείνη αμφέβαλλε γι' αυτό.

Ο Φίλιππος την παρατηρούσε τώρα να κινείται με το σπαθί στα χέρια της, και ερωτευόταν όλες της τις κινήσεις. Του φαινόταν τέλειες, αν και ήξερε πως δεν ήταν ο σωστός άνθρωπος για να κρίνει κάτι τέτοιο. Δεν ήταν καθόλου καλός στην ξιφομαχία. Δεν είχε πολεμήσει ποτέ με σπαθιά τους Παντοκρατορικούς· δεν του είχε χρειαστεί.

Η Ελοντί έπαψε να μάχεται φανταστικούς αντιπάλους. Θηκάρωσε το σπαθί και το έριξε στο κρεβάτι, πλάι στον Φίλιππο.

«Γιατί τέτοια εμμονή με την ξιφομαχία;» τη ρώτησε ο μάγος. «Νομίζεις ότι θα χρειαστεί να τους αντιμετωπίσουμε σώμα με σώμα;»

«Ελπίζω πως όχι, αλλά θέλω να είμαι έτοιμη.»

«Και θεωρείς πως είσαι έτοιμη τώρα;»

«Αρκετά. Αν και μου φαίνεται ότι δεν είμαι πια τόσο γρήγορη όσο παλιά.»

«Όταν ο Φοίνικας σ' έμαθε ξιφομαχία ήσουν κοπελίτσα.»

«Δεν ήμουν και τόσο μικρή!» διαμαρτυρήθηκε η Ελοντί. Μετά είπε: «Σήκω πάνω.»

Ο Φίλιππος σηκώθηκε. «Τι;»

«Αισθάνεσαι άνετος μ' αυτά τα ρούχα;»

Φορούσε μια βαθυκόκκινη ρόμπα με μαύρους μαιάνδρους. «Ναι· γιατί;»

«Προσπάθησε να με χτυπήσεις, τότε.»

«Αα, κατάλαβα...» Αναστέναξε. «Σκοπεύεις να ξεκινήσεις *σύντομα* για τα βορειοδυτικά, Ελοντί;»

«Να 'ξεκινήσω'; Δεν έλεγες ότι θα έρθεις μαζί μου;»

«Θα έρθω. Εκ παραδρομής είπα 'να ξεκινήσεις'. Σκοπεύεις να ξεκινήσουμε σήμερα, λοιπόν;»

«Ίσως.»

«Ναι ή όχι;»

«Δεν ξέρω, Φίλιππε. Αν δεν έχουμε κανένα νέο ως το απόγευμα... Δε μπορούμε ν'αφήσουμε τόσους ανθρώπους στο έλεος αυτών των... πλασμάτων.» Έκανε μερικά βήματα όπισθεν. «Έλα, προσπάθησε να με χτυπήσεις.»

Ο Φίλιππος έβγαλε τη ρόμπα του και της επιτέθηκε.

Μετά από κανένα μισάωρο συνεχόμενης ανταλλαγής χτυπημάτων, η Ελοντί συνειδητοποίησε ότι τελικά δεν είχε γίνει τόσο αργή όσο νόμιζε. Δεν είχε μεγάλη δυσκολία ν'αποφεύγει τα χτυπήματα του μάγου ή να τα αποκρούει με τους πήχεις ή με τα γόνατά της. Η ίδια δεν του επιτιθόταν, όμως φοβόταν μην τον χτυπήσει άσχημα άθελά της. Και υποπτευόταν, βέβαια, ότι κι ο Φίλιππος το ίδιο φοβόταν για εκείνη. Ή, μάλλον, ήταν σίγουρη. Το έβλεπε πως δεν έβαζε όλη του τη δύναμη στις επιθέσεις του, αλλά πρέπει να στόχευε όσο καλύτερα μπορούσε. Μια φορά η γροθιά του τη βρήκε στη μύτη· μια άλλη φορά, στο διάφραγμα· και μια φορά την κλότσησε στα πλευρά. Αλλά όλα τα χτύπημα ήταν ελαφριά, πολύ ελαφριά, σαν τίποτα περισσότερο από σπρωξιμάτα. Δεν άφηναν μελανιές.

«Γιατί δεν μου επιτίθεσαι, Ελοντί;» τη ρώτησε σε κάποια στιγμή.

«Τις δικές μου ικανότητες θέλω να δοκιμάσω, όχι τις δικές σου,» του απάντησε, μη θέλοντας να του πει πως φοβόταν μην τον χτυπήσει άσχημα. Δεν ήταν σίγουρη ότι μπορούσε να ελέγξει τόσο καλά τις επιθέσεις της όσο εκείνος.

Ο επικοινωνιακός διάυλος κουδούνισε διακόπτοντας την εκπαίδευση.

«Περίμενε, και μετά θα συνεχίσω να σε δέρνω,» είπε η Ελοντί, χαμογελώντας, και πλησίασε τη συσκευή στο κομοδίνο πατώντας το κουμπί της αποδοχής. «Μάλιστα;»

«Η κυρία Ελοντί Αλλόγνωμη;» ακούστηκε μια γυναικεία φωνή από το μεγάφωνο.

«Η ίδια.»

«Βρίσκονται στο ξενοδοχείο κάποιοι άνθρωποι των χορηγών του Ράλι Δυτικής Θακέρκοβ, και θα ήθελαν να σας μιλήσουν. Θα τους συναντήσετε;»

«Ναι, βεβαίως. Θέλουν να έρθουν στο δωμάτιό μου;»

«Σας περιμένουν στη ρεσεψιόν. Μου ζήτησαν να σας πω να ετοιμαστείτε με την ησυχία σας· δεν είναι επείγον.»

Η Ελοντί ευχαρίστησε την υπάλληλο κι έκλεισε τον δίαυλο.

«Θέλεις να έρθεις μαζί;» ρώτησε τον Φίλιππο.

«Ό,τι θέλεις εσύ, Ελοντί.»

Το ίδιο πρωινό που ο Ζορδάμης Λιγνόρρυγχος είχε πάει στον Καλοδεχούμενο και η Ελοντί Αλλόγνωμη εκπαιδευόταν στο δωμάτιό της, μια πρεσβεία τεσσάρων ατόμων ήρθε στη Θακέρκοβ επάνω σ'ένα τετράκυκλο όχημα, μαζί με οκτώ σωματοφύλακες. Ήταν άνθρωποι από τις περιοχές βόρεια και δυτικά της μεγαλούπολης – άνθρωποι των πολύ μικρότερων πόλεων που βρίσκονταν απλωμένες σ'εκείνα τα μέρη – και αναζήτησαν αμέσως τον Πολιτειάρχη προκειμένου να του μιλήσουν. Για να φτάσουν σ'αυτόν χρειάστηκε να περάσουν πρώτα από άτομα της Χωροφυλακής που τους ρώτησαν τον λόγο για τον οποίο βρίσκονταν εδώ. Οι πρέσβεις – τρεις άντρες και μία γυναίκα – ανέφεραν ότι επρόκειτο για μια υπόθεση που παρόμοιά της δεν είχε ξαναπαρουσιαστεί στις περιοχές τους. Μια παράξενη αίρεση ανθρώπων χωρίς πρόσωπα ορμούσαν σε χωριά – ακόμα και σε πόλεις! – και άρπαζαν τους κατοίκους: τους απήγαγαν και τους εξαφάνιζαν! Και μαζί τους είχαν ένα πελώριο κρυσταλλικό φίδι κι ένα πελώριο κρυσταλλικό έντομο, που πρέπει να ήταν πλάσματα εξωδιαστασιακά, σίγουρα. Οι γηγενείς των περιοχών βορειοδυτικά της Θακέρκοβ δεν είχαν τρόπο να τους αντιμετωπίσουν· ήταν πέρα από τις δυνάμεις τους. Οι τρεις ισχυρότερες πόλεις – οι πόλεις από τις οποίες έρχονταν τώρα οι πρέσβεις – είχαν συγκεντρώσει όσους μισθοφόρους μπορούσαν, όσους μισθοφόρους βρίσκονταν στα μέρη τους, και τους είχαν στείλει να αφανίσουν

την Αίρεση του Κρυστάλλου. Κανένας τους δεν είχε επιστρέψει. Και τώρα οι τρεις πόλεις και όλα τα εδάφη γύρω τους ήταν ανυπεράσπιστα!

«Αν η Θακέρκοβ δεν μας βοηθήσει, είμαστε καταδικασμένοι,» είπε ο πρέσβης που ονομαζόταν γέρο-Αλλάνδρης στην Αρχιφρούραρχο Ελίζα Αριθμόχειρη, η οποία τους άκουγε με ενδιαφέρον, μη μπορώντας παρά να παραλληλίσει αυτή την Αίρεση του Κρυστάλλου με τους παράξενους ληστές που είχαν επιτεθεί στους ραλίστες.

«Θα ειδοποιήσω τον Πολιτειάρχη. Περιμένετε, παρακαλώ,» είπε η Αρχιφρούραρχος, και πήγε στο γραφείο της για να μιλήσει στον Λαέρτη Μάθαρλοφτ μέσω επικοινωνιακού διαύλου.

Όταν τελείωσε και έκλεισε τη συσκευή, ένας λοχαγός της Χωροφυλακής την πλησίασε και της είπε: «Είχα ακούσει κι εγώ, πρόσφατα, ότι κάτι συνέβαινε στα βορειοδυτικά.»

«Και γιατί δεν μου το ανέφερες;»

«Δεν ήξερα αν έπρεπε να το θεωρήσω τίποτα περισσότερο από φήμες, ή αν ήταν καν σημαντικό. Μια μέρα πριν από το ράλι το άκουσα. Το απόγευμα της ημέρας πριν από το ράλι. Στο Χωνευτήρι. Όταν είχαμε πάει εκεί να κυνηγήσουμε μια συμμορία κλεφτών. Αυτούς που έκλεβαν από τον Καλόπιστο κι έτρεχαν στο Χωνευτήρι κι όλο μάς ξεφευγαν.»

Η Ελίζα Αριθμόχειρη αναστέναξε. «Τέλος πάντων. Τώρα ο Πολιτειάρχης θα τους αναλάβει. Κάτσε να πάω να τους το πω, να μην ανησυχούν.»

Αν και, μάλλον, είχαν πολλούς λόγους για να ανησυχούν ούτως ή άλλως.

Ο Πολιτειάρχης της Θακέρκοβ, Λαέρτης Μάθαρλοφτ, δέχτηκε τους πρέσβεις στον Πολιτικό Οίκο, στον Γαιοδόμο, όπου γίνονταν συνήθως τέτοιες συναντήσεις. Άκουσε, μέσα σε μια από τις όμορφα στολισμένες αίθουσες, αυτά που είχαν να του πουν και, μετά, τους ανέφερε τι είχε συμβεί στο Ράλι Δυτικής Θακέρκοβ.

«Νομίζετε ότι θα μπορούσαν να ήταν οι ίδιοι;» ρώτησε. Σίγουρα οι ίδιοι ήταν, απάντησαν οι πρέσβεις· δεν υπήρχε αμφιβολία.

Ο Λαέρτης Μάθαρλοφτ ακριβώς αυτή την απάντηση περίμενε, και τώρα ρουφούσε καπνό από το ακριβό τσιγάρο του παρατηρώντας

τους πρέσβεις συλλογισμένος. Ήταν όλοι τους καθισμένοι σε μαλακά δερμάτινα καθίσματα, και είχαν ποτά κοντά τους.

«Κύριε Πολιτειάρχη,» είπε ο γέρο-Αλλάνδρης, «μπορεί η Θακέρκοβ να μας προσφέρει βοήθεια; Γιατί, αν δεν μας προσφέρει βοήθεια, κι αυτή η κατάσταση συνεχιστεί στα μέρη μας, τότε... φοβάμαι πως κανένας μας δεν θα μείνει...»

«Πού τους πηγαίνουν αυτούς που απαγάγουν, κύριε;»

«Δεν γνωρίζω, Εντιμότατε. Κανείς μας δεν γνωρίζει. Αλλά δεν έχουμε βρει ποτέ τα πτώματά τους.»

«Τους κρατάνε κάπου, δηλαδή; Σε κάποιο κρυφό μέρος, πιθανώς;»

Η πρέσβειρα που ονομαζόταν Τζιλ είπε: «Δεν αποκλείεται, Εντιμότατε.» Ήταν μια μεγαλόσωμη, γαλανόδερμη γυναίκα με μια μεγάλη, παλιά ουλή κάτω απ'το αριστερό μάτι. «Αλλά κανένας δεν έχει ποτέ καταφέρει να ακολουθήσει τους κακοποιούς και να μείνει ζωντανός – ή να μην τον κλέψουν.»

Ο γέρο-Αλλάνδρης ρώτησε ξανά: «Θα έχουμε βοήθεια από τη Θακέρκοβ;»

Ο Λαέρτης Μάθαρλοφτ είπε: «Για πόσο μεγάλο φουσάτο μιλάμε; Μέχρι στιγμής μου έχετε αναφέρει δύο εξωδιαστασιακά τερατώδη όντα, κάποιον που λένε ότι γκρεμίζει τοίχους με τις γροθιές του, και πολλούς ανθρώπους που το πρόσωπό τους δεν φαίνεται. Πόσοι, όμως, είναι ακριβώς; Δεκάδες; Εκατοντάδες; Χιλιάδες;»

Οι πρέσβεις αλληλοκοιτάχτηκαν, και τελικά η Τζιλ είπε: «Δεν μπορεί να είναι χιλιάδες. Αποκλείεται.»

Ο πρέσβης που λεγόταν Βάνης είπε: «Δεκάδες πρέπει να είναι.»

«Δηλαδή,» ρώτησε ο Λαέρτης Μάθαρλοφτ, «πενήντα, εξήντα απρόσωποι άνθρωποι ξεπάστρεψαν όλους τους μισθοφόρους που στείλατε εναντίον τους;»

«Μπορεί να είναι και περισσότεροι,» παραδέχτηκε ο Βάνης, συλλογισμένα.

«Εκατοντάδες, επομένως.»

«Σίγουρα όχι χιλιάδες, πάντως,» επέμεινε η Τζιλ.

Ο Λαέρτης Μάθαρλοφτ είπε: «Η Θακέρκοβ θα επιβαρυνθεί σοβαρά για να σας βοηθήσει. Θα πρέπει να συγκεντρωθούν πολεμιστές, εξο-

πλισμοί, οχήματα, αεροσκάφη... Δεν είναι κάτι που γίνεται κάθε μέρα-»

«Ούτε αυτό που συμβαίνει στις περιοχές μας είναι κάτι που παλιότερα συνέβαινε κάθε μέρα,» είπε η Τζίλ, λιγάκι απότομα.

Ο Πολιτειάρχης ρώτησε: «Θα ήταν οι πόλεις σας πρόθυμες να δηλώσουν υποτέλεια στη Θακέρκοβ;»

Οι πρέσβεις έμοιαζαν έκπληκτοι. Ο γέρο-Αλλάνδρης είπε: «Οι περιοχές μας δεν είναι περίχωρα της Θακέρκοβ! Απέχουν περισσότερο από εκατό χιλιόμετρα!»

«Ναι, αλλά η Θακέρκοβ τέτοιου είδους βοήθεια μπορεί να στείλει μόνο σε ανθρώπους που είναι πρόθυμοι να της πληρώνουν φόρο. Αλλιώς, τι θα γινόταν; Θα στέλναμε βοήθεια ως τις ακτές της θάλασσας; Ή τους δασότοπους Φέρνιλγκαν; Αν το κάναμε αυτό θα είχαμε διαλυθεί οικονομικά, όπως καταλαβαίνετε. Δε ζητάω υποτέλεια επειδή θέλω να σας εκμεταλλευτώ αλλά επειδή είναι αναγκαίο. Και η υποτέλεια αυτή μπορεί να μην είναι διαρκής, φυσικά...»

«Να μην είναι διαρκής;» είπε ο γέρο-Αλλάνδρης.

«Για κάποια χρόνια μόνο, όχι για πάντα,» εξήγησε ο Λαέρτης Μάθαρλοφτ. «Αναλόγως και τον φόρο που θα συμφωνηθεί, βέβαια. Θα πρέπει να το συζητήσουμε περισσότερο. Και θα πρέπει να συζητήσω και με κάποιους άλλους ανθρώπους εκτός από εσάς, για να δω αν τελικά είναι εφικτό να πραγματοποιηθεί τούτη η... επιχείρηση διάσωσης.»

«Κύριε Πολιτειάρχη,» είπε η Τζίλ, «αν αυτά τα τέρατα δεν αφανιστούν στα μέρη μας, τότε ο επόμενός τους στόχος θα είναι η Θακέρκοβ, όπως φαίνεται. Θέλετε να φτάσουν εδώ;»

Ο Λαέρτης Μάθαρλοφτ γέλασε μ'έναν αέρα υπεροπτικής βεβαιότητας. «Είναι δυνατόν να πιστεύετε ότι η Θακέρκοβ φοβάται μια συμμορία ληστών; Ακόμα και απρόσωπων ληστών που έχουν μαζί τους εξωδιαστασιακά όντα; Δεν υπάρχει περίπτωση να επιτεθούν εδώ και να επιβιώσουν. Έχουμε τους καλύτερους μισθοφόρους, τους ικανότερους μάγους. Η Θακέρκοβ δεν έχει κάτι να φοβηθεί' σας διαβεβαιώνω γι' αυτό.

»Τι λέτε, λοιπόν; Θα μείνετε για να συζητήσουμε;»

Οι πρέσβεις αποκρίθηκαν πως θα έμεναν, και ο Πολιτειαρχής της Θακέρκοβ τούς είπε ότι θα φιλοξενούνταν στον *Περίοικο* με δικά του έξοδα.

Προτού πάει να συναντήσει τους ανθρώπους των χορηγών του ράλι, η Ελοντί ειδοποίησε τη Λούση, ρωτώντας την αν ήθελε να έρθει κι εκείνη μαζί. Η Λούση αποκρίθηκε πως ήθελε, έτσι σε λίγο συναντήθηκαν οι τρεις τους στον διάδρομο έξω από τα δωμάτια και κατέβηκαν στη ρεσεψιόν του ξενοδοχείου.

Δύο άντρες τούς περίμεναν εκεί οι οποίοι ήταν σταλμένοι από τους χορηγούς, κι αμέσως πλησίασαν την Ελοντί, τη χαιρέτησαν, και της ζήτησαν να τους ακολουθήσει σε μια κοντινή αίθουσα συγκεντρώσεων. Η ραλίστρια δεν έφερε αντίρρηση, και οι δύο άντρες βάδισαν πρώτοι, πηγαίνοντας προς μερικά σκαλοπάτια. Συγχρόνως, ρώτησαν ποιος ήταν ο κύριος. Τη Λούση προφανώς την αναγνώριζαν.

«Ένας φίλος μου,» αποκρίθηκε η Ελοντί. «Είχε έρθει για να με συναντήσει μετά τον αγώνα. Θα πούμε κάτι που δεν πρέπει να το ακούσει;»

«Ασφαλώς και όχι, κυρία Αλλόγνωνμη. Το αντίθετο, μάλιστα.»

Ανέβηκαν τα σκαλοπάτια, μπήκαν σε μια πόρτα στ'αριστερά, και βρέθηκαν σε μια μικρή αίθουσα συγκεντρώσεων όπου τώρα, εκτός από εκείνους, δεν ήταν κανένας άλλος και οι περισσότερες κουρτίνες των παραθύρων ήταν τραβηγμένες. Οι δύο άντρες των χορηγών του ράλι εξέφρασαν τη λύπη τους για ό,τι είχε συμβεί στον αγώνα και ζήτησαν από την Ελοντί να μη θεωρήσει τους χορηγούς υπεύθυνους γι'αυτό. Είχαν, αληθινά, κάνει ό,τι μπορούσαν. Είχαν πάρει όλα τα μέτρα ασφαλείας που έπρεπε να πάρουν. Δεν ήταν δυνατόν να προβλεφθεί κάτι τέτοιο–

«Ό,τι έγινε, έγινε,» τους διέκοψε η Ελοντί. «Το θέμα είναι τώρα να βρούμε τους άλλους ραλίστες και τους συνοδηγούς τους.»

«Διεξάγονται έρευνες, κύρια Αλλόγνωνμη,» τη διαβεβαίωσε ο ένας, και ο άλλος συνέχισε: «Αλλά θα θέλαμε τώρα να σας ενημερώσουμε ότι οι χορηγοί θα σας αποζημιώσουν για τον κίνδυνο στον οποίο υποβλήθήκατε.» Και της εξήγησαν πως θα της πρόσφεραν χρηματικό ποσό ίσο με το έπαθλο του αγώνα. Το ίδιο ποσό θα προσφερόταν και στον

κύριο Λιγνόρρυγχο, αλλά για την ώρα δεν μπορούσαν να επικοινωνήσουν μαζί του. Τον καλούσαν στο δωμάτιό του και δεν απαντούσε. Μήπως η κυρία Αλλόγνωμη ήξερε πού βρισκόταν;

«Δεν έχω ιδέα,» αποκρίθηκε η Ελοντί, «αλλά δεν νομίζω να έχει φύγει. Το δωμάτιο της συνοδηγού του το καλέσατε;»

«Ο συνοδηγός του είναι άντρας, δεν είναι, κυρία Αλλόγνωμη;»

«Ναι· αρχικά, ναι, ήταν άντρας. Αλλά μετά άλλαξε. Τη θέση του πήρε—»

Η μισόκλειστη πόρτα της αίθουσας χτύπησε, και μια γυναικεία φωνή ακούστηκε: «Με συγχωρείτε...»

«Μάλιστα,» είπε ο ένας από τους δύο άντρες των χορηγών. «Περάστε.»

Η γαλανόδερμη υπάλληλος της ρεσεψιόν μπήκε. «Ο κύριος Λιγνόρρυγχος μόλις ήρθε. Τον ειδοποίησα ότι τον θέλετε και του ζήτησα να περιμένει. Να του πω να έρθει εδώ, ή θα τον καλέσετε μετά;»

«Να του πείτε να έρθει. Και ευχαριστούμε.»

Η κοπέλα ένευσε και έφυγε.

Μετά από λίγο, ο Ζορδάμης μπήκε στην αίθουσα μαζί με τον Βινάρη και την Κλεισμένη.

«Βρήκες τη γάτα σου,» παρατήρησε η Ελοντί.

«Αυτή βρήκε εμένα,» αποκρίθηκε εκείνος. «Αλλά τι κάνεις εσύ εδώ; Τι συμβαίνει; Και γιατί δεν μου είπες ότι η γάτα μου ήταν μαζί με τον φίλο σου τον Αργύριο χτες;»

Η Ελοντί συνοφρυώθηκε. «Τι;» Πώς το είχε μάθει αυτό;

«Μην κάνεις ότι δεν ξέρεις πάλι! Γιατί τόση μυστικότητα, γαμώ τις πατούσες της Λόρκης; – δεν μπορώ να καταλάβω!»

«Πώς το έμαθες;»

Ο ένας από τους δύο άντρες των χορηγών καθάρισε ηχηρά τον λαιμό του, για να τραβήξει την προσοχή τους, και ο άλλος είπε: «Κύριε Λιγνόρρυγχε, οι χορηγοί του Ράλι Δυτικής Θακέρκοβ θα ήθελαν, γι'ακόμα μια φορά, να σας εκφράσουν τη λύπη τους για ό,τι συνέβη—»

«Βρήκατε τους άλλους ραλίστες ή ακόμα;» τον διέκοψε ο Ζορδάμης, πιο αγενώς ίσως απ'ό,τι θα ήταν πρέπον.

«Δυστυχώς δεν τους έχουμε ακόμα εντοπίσει, κύριε Λιγνόρρυγχε, αλλά οι έρευνες ασφαλώς συνεχίζονται.» Και μετά, εξήγησε στον Ζορ-

δάμη πως θα λάμβανε χρηματικό ποσό αποζημίωσης ίσο με το έπαθλο του αγώνα. Όπως, φυσικά, το ίδιο θα λάμβανε και η κυρία Αλλόγγνωμη.

Ο Ζορδάμης σκέφτηκε: *Κατάλαβα. Οι χορηγοί δεν θέλουν να ειπωθούν κακά λόγια γι'αυτούς. Θέλουν να μας κρατήσουν ευχαριστημένους και βουτηγμένους σε μια μπανιέρα με ήλιους.* Δεν είχε, ωστόσο, κανένα πρόβλημα με τα χρήματα φυσικά· δεν ήταν καθόλου ευκαταφρόνητο ποσό. Ακόμα και τώρα, που ήταν σύζυγος της Αστερόπης, που ο πατέρας της ήταν πλούσιος, δεν έβρισκε τους ήλιους άχρηστους. Ο πεθερός του δεν τον είχε πάρει οικότροφο.

Οι δύο άνθρωποι των χορηγών ρώτησαν αν η κυρία Αλλόγγνωμη ή ο κύριος Λιγνόρρυγχος θα επιθυμούσαν τίποτε άλλο. Η Ελοντί και ο Ζορδάμης αλληλοκοιτάχτηκαν, και τελικά αποκρίθηκαν ότι, όχι, δεν επιθυμούσαν τίποτε άλλο. Το μόνο που ήθελαν ήταν να βρεθούν οι άλλοι ραλίστες και οι συνοδηγοί τους όσο το δυνατόν πιο γρήγορα.

«Οι προσπάθειες που γίνονται είναι μεγάλες· σας διαβεβαιώνουμε. Εν τω μεταξύ, οι χορηγοί θα το εκτιμούσαν αν δεν κρατούσατε κρυφό από τον Τύπο τον αγώνα τους για τη διάσωση των χαμένων ραλιστών καθώς και τη γενναϊόδωρη αποζημίωση που σας πρόσφεραν – η οποία λίαν συντόμως θα είναι στους τραπεζικούς λογαριασμούς που διατηρείτε στη Θακέρκοβ.» Και ύστερα από τούτα τα λόγια, οι δυο άντρες χαιρέτησαν την Ελοντί και τον Ζορδάμη, τους ευχήθηκαν καλή μέρα, και έφυγαν από την αίθουσα.

Η Κλεισμένη νιαούρισε μέσα στην ησυχία που είχε ξαφνικά απλωθεί, και πήδησε πάνω σε μια καρέκλα και, εν συνεχεία, πάνω σ'ένα άδειο τραπεζάκι, αφήνοντας αποτυπώματα των ποδιών της στο παχύ στρώμα σκόνης που κάλυπτε την ξύλινη επιφάνειά του.

Η Ελοντί αμέσως θυμήθηκε πού είχε διακοπεί η συζήτησή της με τον Ζορδάμη, και ρώτησε: «Ποιος σου είπε ότι η γάτα σου ήταν μαζί με τον Αργύριο;»

«Ο ίδιος ο Αργύριος.»

«Ο ίδιος; Πού...;»

«Του μιλούσα πριν από λίγο. Σ'ένα πανδοχείο στις Μάντρες, που λέγεται 'Ο Καλοδεχούμενος' – εκεί που του μίλησες κι εσύ.»

«Πώς τα έμαθες αυτά; Πώς έμαθες πού μένει;»

«Η Κλεισμένη με οδήγησε σ'αυτόν,» είπε ψέματα ο Ζορδάμης, μην ξεχνώντας πως ο Βινάρης τού είχε τονίσει ότι η Ελοντί δεν έπρεπε να μάθει πως η πληροφορία είχε προέλθει από τη Λούση. Με τις άκριες των ματιών του, ο Ζορδάμης έβλεπε τώρα τη Λούση να δαγκώνει το χείλος της. Η συνοδηγός είχε καταλάβει πώς μεταφέρθηκαν τα νέα. Αν δεν ήθελε να μεταφερθούν, όμως, θα έπρεπε να είχε κρατήσει το στόμα της κλειστό.

«Η Κλεισμένη;» ρουθούνισε η Ελοντί. «Με κοροϊδεύεις;»

«Δε σου εξήγησα ότι δεν είναι μια συνηθισμένη γάτα;»

Η Ελοντί συνοφρυώθηκε. *Ναι, το ίδιο μου είπε κι ο Αργύριος. Σίγουρα, δεν είναι μια συνηθισμένη γάτα...* Στρέφοντας το βλέμμα της κοίταζε την Κλεισμένη που ακόμα επάνω στο σκονισμένο τραπέζι βρισκόταν.

Μετά ατένισε πάλι τον Ζορδάμη. «Μίλησες, λοιπόν, με τον Αργύριο. Και τι είπατε;»

Εκείνος ανασήκωσε τους ώμους. «Τι να πούμε; Απορώ, μάλιστα, γιατί τόσο μυστικότητα από μέρους σου...»

Η Ελοντί ύψωσε ένα φρύδι ερωτηματικά.

«Τι με κοιτάς έτσι;» της είπε ο Ζορδάμης. «Τον ρώτησα πώς έμαθε για τους ληστές και μου απάντησε ότι το διάβασε στα τραπουλόχαρτα, και... δεν ξέρω γιατί, αλλά νομίζω πως μάλλον είπε αλήθεια. Μοιάζει αρκετά περίεργος για να είπα αλήθεια. Και μετά τον ενημέρωσα γι'αυτά που έχουν συμβεί βορειοδυτικά από εδώ – αυτά που είπα και σ'εσένα, χτες.»

«Και τι σου είπε γι'αυτά ο Αργύριος;» Η Ελοντί ήταν πολύ περίεργη να μάθει. Θα ήθελε, άραγε, κι ο Μπαλαντέρ της Λόρκης να ταξιδέψει βορειοδυτικά;

«Τίποτα συγκεκριμένο... Ο τύπος είναι γενικά πολύ παράξενος. Μου είπε ότι είναι περιπλανώμενος–»

«Περιπλανώμενος είναι.»

«–και ότι σε γνώρισε στις περιπλανήσεις του.»

«Εκεί με γνώρισε,» είπε ψέματα η Ελοντί. Δεν υπήρχε λόγος, άλλωστε, να πει την αλήθεια. Ήταν πολύ απλή και, συγχρόνως, πολύ περίπλοκη για να ειπωθεί. Παρατήρησε, επίσης, ότι ο Αργύριος μάλλον δεν είχε αποκαλύψει τα πάντα στον Ζορδάμη. Δεν του είχε πει για τον Ιερομύστη που είχαν οι κρυσταλλωμένοι μαζί τους. Και, φυσικά, δεν του

είχε πει ότι η Ελοντί ήταν Ιερομύστης. Ο Μπαλαντέρ της Λόρκης ήταν συνετός άνθρωπος, δίχως αμφιβολία, παρότι πολλοί θα τον θεωρούσαν τρελό.

«Με ιερέας της Λόρκης μού φάνηκε,» συνέχισε ο Ζορδάμης, «αλλά ο ίδιος το αρνήθηκε. Είναι ιερέας ή όχι;»

«Δεν το νομίζω, αλλά σίγουρα η Λόρκη τον καθοδηγεί.»

«Αρχίζεις να μιλάς σαν αυτόν, τώρα...»

Η Ελοντί ανασήκωσε τους ώμους, σιωπηλά.

«Τέλος πάντων. Έτυχε να συναντήσω και την ξαδέλφη σου, τη Χρυσόχαρη, η οποία φαίνεται να γνωρίζει τον Αργύριο. Μη σε παραξενέψει αν σου πει ότι με ξέρει.»

«Δεν παραξενεύομαι πια τόσο εύκολα.» Η Ελοντί βάδισε προς την έξοδο της αίθουσας, και οι υπόλοιποι την ακολούθησαν.

«Τι θα κάνεις τώρα, Ζορδάμη;» τον ρώτησε καθώς πλησίαζαν τη σκάλα που οδηγούσε στη ρεσεψιόν. «Θα περιμένεις εδώ, μέχρι να μάθουμε νέα για την-;» Σταμάτησε, ξαφνικά, και να μιλά και να βαδίζει, καθώς πέρα από το τέλος της σκάλας διέκρινε δημοσιογράφους συγκεντρωμένους. «Καλύτερα να φύγουμε από άλλη μεριά,» είπε.

«Γιατί;» ρώτησε ο Ζορδάμης.

«Δες και μόνος σου.»

Ο Ζορδάμης κοίταξε και τους είδε κι αυτός. «Υπάρχει άλλη έξοδος από εδώ;»

«Τι συμβαίνει;» ρώτησε ο Βινάρης. «Μας κυνηγά η Χωροφυλακή της Θακέρκοβ και δεν το ξέρω;»

«Χειρότερα,» είπε ο Ζορδάμης. «Δημοσιογράφοι. Ας ερευνήσουμε να δούμε τι υπάρχει από την άλλη μεριά.»

Δεν υπήρχε σκάλα για να κατεβούν, αλλά υπήρχε ένα παράθυρο που δεν ήταν και πολύ ψηλά πάνω από τον δρόμο. Δεν βρίσκονταν στον πρώτο όροφο του ξενοδοχείου· σ'έναν ημιώροφο ήταν. Αποφάσισαν πως από εδώ θα έφευγαν· ο πεζόδρομος φαινόταν να είναι λιγότερο από δυο μέτρα από κάτω. Ο Ζορδάμης άνοιξε το παράθυρο και η Ελοντί πήδησε πρώτη, θέλοντας να δοκιμάσει τον εαυτό της. (Αν ήταν να πάει να κυνηγήσει αυτούς τους κρυσταλλωμένους, έπρεπε να είναι έτοιμη για τα πάντα.) Οι υπόλοιποι την ακολούθησαν, ο ένας κατόπιν του άλλου. Η Λούση παραπάτησε, και παραλίγο να στρίψει τον αστρά-

γαλό της, αλλά ο Βινάρης την έπιασε από τη μέση – με τρόπο παραπάνω από φιλικό, παρατήρησε η Ελοντί. Η Λούση αμέσως τον έσπρωξε, και η Ελοντί τώρα διέκρινε μια γυαλάδα θυμού στα μάτια της. Καμια λέξη, όμως, δεν ανταλλάχτηκε ανάμεσα σ'εκείνη και στον Βινάρη.

Τι ήταν αυτό; απόρησε η Ελοντί. *Είναι δυνατόν οι δυο τους να...; Αλλά πότε; Χτες; Προχτές;* Και πότε είχαν προλάβει να τσακωθούν; Η Λούση φαινόταν, αναμφίβολα, οργισμένη μαζί του.

Καθώς βάδιζαν μέσα στους δρόμους του Γαιοδόμου, η Ελοντί ρώτησε ξανά τον Ζορδάμη αν θα έμενε εδώ, περιμένοντας να μάθει νέα για τους άλλους ραλίστες, ή αν τώρα θα έφευγε.

Εκείνος αποκρίθηκε: «Θα μείνω. Μερικές μέρες, τουλάχιστον. Εσύ;»

Της φαινόταν παράξενο που μιλούσε φιλικά με τον Ζορδάμη. Κανονικά, αυτό δεν έπρεπε να συμβαίνει. Ύστερα από ό,τι είχε διαδραματιστεί μεταξύ τους (πριν από πολλά χρόνια, βέβαια), αυτό δεν έπρεπε να συμβαίνει. Η Ελοντί δεν τον μισούσε πια, μα δεν τον συμπαθούσε κιόλας. «Ναι, κι εγώ,» του είπε. «Θα μείνω μερικές μέρες.» Αλλά δεν του ανέφερε ότι σκεφτόταν να ταξιδέψει στα βορειοδυτικά.

Είκοσι-Δύο Τα Σχέδια του Απελευθερωτή και των Δαιμόνων

Πολλές ώρες πριν από την αυγή, μέσα στην κατασκότεινη νύχτα, ο Απελευθερωτής συγκέντρωσε γύρω του τους ακόλουθούς του που θεωρούσε ικανότερους, ανάμεσα στους οποίους ήταν η Μάγισσα, ο Εμίλ, και ο Σαρντάνης. Και ο *Σαρακμά'ό'οκ'ραθ* και ο *Ζορκολ'ζορκά'αβάθ* στέκονταν πίσω τους και παρακολουθούσαν, αν και δεν μπορούσαν παρά να καταλάβουν με δυσκολία τη γλώσσα των ανθρώπων.

Ο Απελευθερωτής είπε ότι έπρεπε να βρει τη ραλίστρια που είχε ξεφύγει από την ενέδρα τους, αυτήν που είχε κάνει – κάπως – το όχημά της να περάσει πάνω από τα υπόλοιπα και να πηδήσει πέρα από το εμπόδιο των δύο πεσμένων κορμών.

«Αυτήν που σου έμοιαζε...» είπε η Μάγισσα.

«Ναι,» αποκρίθηκε ο Απελευθερωτής, αν και εκείνος στην αρχή δεν είχε καταλάβει ότι του έμοιαζε. Η κρυσταλλική της δομή, όμως, ήταν ασυνήθιστη.

«Τι ήταν αυτή η γυναίκα, Απελευθερωτή;» ρώτησε η Θάρφι, η δεύτερη που είχε κρυσταλλοποιηθεί όταν ο Απελευθερωτής και οι δύο κρυσταλλικοί δαίμονες είχαν σταματήσει εκείνο το φορτηγό της εταιρείας *Ενεργειακός Οίνος*. «Τι σχέση έχει μαζί σου;»

«Καμία,» αποκρίθηκε ο Καρνάδης. «Αλλά θέλω να ανακαλύψω περισσότερα πράγματα γι'αυτήν...» Στο μυαλό του περιστρέφονταν οι αναμνήσεις εκείνης της ιέρειας της Λόρκης, στη Νίρβεκ, η οποία του είχε πει ότι ήταν Ιερομύστης της Σεργήλης. Τι σήμαινε Ιερομύστης; Θα μπορούσε και η ραλίστρια να ήταν Ιερομύστης;

«Γιατί σου μοιάζει;» ρώτησε ο Σαρντάνης.

«Σας λέω – θέλω να ανακαλύψω περισσότερα γι'αυτήν,» είπε απότομα ο Καρνάδης. Κι έστρεψε το βλέμμα του στους δύο δαίμονες. «Τι νομίζετε εσείς γι'αυτή τη γυναίκα;» τους ρώτησε στη γλώσσα τους. «Ακούσατε τι είπαμε, δεν ακούσατε;»

Ο *Σαρακμά'ό'οκ'ραθ*, το πελώριο φίδι, που είχε δει τη ραλίστρια να έρχεται καταπάνω του, αποκρίθηκε: «Ναι, ακούσαμε. Και, ναι, η γυναίκα σου μοιάζει, Απελευθερωτή. Είναι σαν να εκπορεύεται από την ίδια πηγή με εσένα. Σαν να είναι δεμένη με τούτη τη διάσταση περισσότερο από όλα τα υπόλοιπα όντα.»

«Δεν αισθανόμουν ποτέ περισσότερο δεμένος με τη Σεργήλη απ'ότι όλα τα υπόλοιπα όντα,» μούγκρισε ο Καρνάδης.

Ο *Σαρακμά'ό'οκ'ραθ* γέλασε σφυριχτά. «Τότε, πώς ελευθέρωσες εμάς από το Κρυσταλλικό Πεδίο; Μην είσαι ανόητος, Απελευθερωτή – δεν είσαι– δεν ήσουν ένας συνηθισμένος άνθρωπος.»

Ο *Ζορκολ'ζορκά'αβάθ* πρόσθεσε: «Η πραγματικότητα σου είναι άμεσα δεμένη με την πραγματικότητα της Σεργήλης, με τρόπο ενεργητικό, ενώ των περισσότερων άλλων όντων είναι δεμένη με τρόπο παθητικό.»

«Αλλά υπήρχε ακόμα ένας μέσα σ'εκείνο το μηχανικό όχημα ο οποίος δεν ήταν σαν τους υπόλοιπους ανθρώπους,» είπε ο *Σαρακμά'ό'οκ'ραθ*.

Ο Καρνάδης ξαφνιάστηκε. «Τι εννοείς; Ποιος; Δεν διέκρινα κανέναν άλλο.»

«Από τη μεριά όπου στεκόσουν, Απελευθερωτή, δεν μπορούσες να τον παρατηρήσεις· η κρυσταλλική δομή της ραλίστριας κάλυπτε τη δική του. Εγώ, όμως, τον είδα γιατί το όχημά της ερχόταν καταπάνω μου. Τον διέκρινα μέσα από τις αντανάκλασεις της κρυσταλλικής δομής της. Ήταν ένας άντρας με κρυσταλλική δομή ασυνήθιστη, επίσης, για τούτη τη διάσταση, αλλά δεν ήταν σαν εσένα, ούτε σαν τη ραλίστρια.»

«Παράξενο,» είπε ο Καρνάδης. «Και ένας από τους ακόλουθούς μου μου ανέφερε, επιπλέον, ότι συνάντησαν, εκείνος κι άλλος ένας, ένα τέρας που ήταν σαν τρύπα πάνω στην πραγματικότητα της Σεργήλης μα δεν μπορεί να ήταν μεγαλύτερο από γάτα. Τους τρομοκράτησε, και εξαιτίας του δύο από αυτούς που είχαν πέσει στην ενέδρα μας τους ξέφυγαν.»

«Την είδα κι εγώ αυτή την οντότητα, Απελευθερωτή,» σύριξε ο *Σαρακμά'ό'οκ'ραθ*. «Ήταν, όντως, ασυνήθιστη.»

«Πολλές... ασυνήθιστες οντότητες δεν έτυχε να βρεθούν σ'εκείνο το μέρος;»

«Σύμπτωση, ίσως.»

«Ή ίσως όχι,» είπε ο Ζορκολ'ζορκά'αβάθ. «Μπορεί να έχουμε αρχίσει να τραβάμε ανεπιθύμητη προσοχή. Την προσοχή της Σιδηράς Δυναστείας...»

«Σας εξήγησα: η Σιδηρά Δυναστεία δεν υπάρχει πλέον παρά μόνο ως μύθος του υπόκοσμου!» είπε ο Καρνάδης. «Αλλά, όπως και νάχει, θέλω να εντοπίσω τη ραλίστρια, καθώς και τον άλλο που είδες εσύ, Σαρακ-μα'ό'οκ'ραθ. Και υποθέτω πως θα έχουν πάει στη Θακέρκοβ-»

«Τι λέτε τόσοι ώρες;» τους διέκοψε η Μάγισσα, που δεν καταλάβαινε τίποτα από την κουβέντα τους, όπως και οι άλλοι ακόλουθοι του Απελευθερωτή. Η γλώσσα των δαιμόνων ήταν εξωπραγματική γι'αυτούς, αδύνατον να κατανοήσουν το παραμικρό.

Ο Καρνάδης τής απάντησε, στη Συμπαντική Γλώσσα, που ήταν διαδεδομένη παντού στη Σεργήλη. Και συνέχισε: «Υπάρχουν, λοιπόν, πολλοί λόγοι για να πάμε στη Θακέρκοβ, όπως καταλαβαίνετε.»

«Σκέφτεσαι να πάμε στη Θακέρκοβ, Απελευθερωτή;» έκανε, ξαφνιασμένος, ο Σαρντάνης. «Θα μας συνθλίψουν! Η Θακέρκοβ δεν είναι καμια μικρή πόλη-»

«Γνωρίζω πολύ καλά τι είναι η Θακέρκοβ, λήσταρχε. Ήταν κάποτε πατρίδα μου. Και, όχι, δεν θα πάμε για να επιτεθούμε εκεί. Θα πάμε για να ερευνήσουμε... και για άλλους λόγους.»

«Θα φοράμε μάσκες;» ρώτησε η Θάρφι.

«Φυσικά και θα φοράμε μάσκες. Και δεν θα πάμε όλοι. Μόνο εγώ, εσείς που είστε τώρα εδώ, και κάποιοι ακόμα. Ή μάλλον, εσύ, Εμίλ, καλύτερα να μείνεις με τους άλλους. Μπορεί να σε χρειαστούν.»

Ο σαμάνος δεν έφερε αντίρρηση. «Όπως επιθυμείς, Απελευθερωτή.»

Ο Σαρντάνης κοίταξε τους δαίμονες. «Κι αυτοί; Θα έρθουν κι αυτοί μαζί μας; Πώς είναι δυνατόν ποτέ να τους κρύψουμε; Αν τους βάλουμε σε φορητό και γίνει έλεγχος κατά την είσοδο-»

Ο Ζορκολ'ζορκά'αβάθ τον διέκοψε. Ο λήσταρχος δεν καταλάβαινε τι έλεγε το γιγάντιο έντομο, αλλά έπαψε να μιλά.

Ο Καρνάδης στράφηκε στον Ζορκολ'ζορκά'αβάθ καθώς εκείνος έλεγε: «Η Θακέρκοβ, Απελευθερωτή... Έχουμε κοιτάξει τους χάρτες σας, και έχουμε βγάλει κάποια συμπεράσματα...»

«Τι συμπεράσματα;»

«Είναι πιθανό κάτι πολύτιμο να βρίσκεται θαμμένο κάτω από την πόλη...»

«Τι;»

«Ένα ουράνιο σώμα.»

«Τι;»

«Σου είπαμε πως, όταν ήρθαμε σ'αυτή τη διάσταση, ήρθαμε ως εισβολείς-»

«Ναι, δεν έχω ξεχάσει την ιστορία σας.»

«Σου είπαμε, επίσης, ότι τότε υπήρχαν ουράνια σώματα στη Σεργήλη που πια δεν υπάρχουν, γιατί ή διαλύθηκαν ή έπεσαν. Αν εγώ και ο *Σαρακμά'όκ'ραθ* δεν κάνουμε λάθος, ένα από τα φεγγάρια πρέπει να έπεσε στο μέρος όπου τώρα είναι χτισμένη αυτή η πόλη, η Θακέρκοβ. Πρέπει να είναι θαμμένο από κάτω της.»

«Δεν έχω ποτέ ακούσει για τέτοιο πράγμα. Το μόνο που-»

«Έχουν περάσει αιώνες πολλοί από τότε, Απελευθερωτή! Πολλά έχουν ξεχαστεί. Ακόμα και η τεχνολογία που χρησιμοποιείτε έχει αλλάξει από τότε, είμαι βέβαιος. Εκείνους τους καιρούς, εκτός των άλλων, χρησιμοποιούσατε τη δύναμη του ήλιου για να τροφοδοτείτε τα μηχανήματά σας.»

«Το μόνο που έχω ακούσει – που ξέρω – ότι βρίσκεται κάτω από τη Θακέρκοβ είναι επικίνδυνες σήραγγες γύρω από τον Υπόγειο Σιδηρόδρομο,» είπε ο Καρνάδης. «Κυκλοφορούν διάφορες φήμες γι'αυτές τις σήραγγες: ότι μπορεί κανείς να συναντήσει δαίμονες εκεί, γιγάντια ποιντικά, ανθρωποφάγους, ή ακόμα πιο παράξενα πράγματα. Αλλά όχι πεσμένα φεγγάρια.»

«Το ουράνιο σώμα στο οποίο αναφέρομαι πρέπει να βρίσκεται πιο βαθιά από αυτές τις σήραγγες,» επέμεινε ο *Ζορκολ'ζορκά'αβάθ*. «Και δεν είναι μεγάλο. Είναι πολύ μικρότερο από το φεγγάρι που τώρα βλέπεις στους ουρανούς. Ίσως να είναι όσο το ένα τέταρτο αυτής της Θακέρκοβ, αν είναι μεγάλη πόλη.»

«Είναι μεγάλη πόλη,» τον διαβεβαίωσε ο Καρνάδης. «Είναι από τις μεγαλύτερες πόλεις της Σεργήλης.»

«Το πεσμένο ουράνιο σώμα,» τον πληροφόρησε ο *Ζορκολ'ζορκά'αβάθ*, «οι αρχαίοι Σεργήλιοι το ονόμαζαν 'ο Κολπαδόρος' ή 'ο Κολπαδόρος της Λόρκης' – μια θεά στην οποία ακόμα πιστεύετε εδώ,

από,τι καταλαβαίνω. Και το ονόμαζαν έτσι επειδή δεν μπορούσες πάντα να το διακρίνεις εύκολα στον ουρανό, σαν οφθαλμαπάτες να το σκέπαζαν. Τα αεροσκάφη το απέφευγαν αμέσως για να μην παγιδευτούν μέσα του–»

«Τα αεροσκάφη;» έκανε, έκπληκτος, ο Καρνάδης. «Πετούσαν τα αεροσκάφη τόσο ψηλά τότε; Έφταναν στο φεγγάρι;»

Ο Ζορκολ'ζορκά'αβάθ γέλασε όπως γελάνε τα γιγάντια έντομα που μασάνε κρυστάλλινες παστίλιες. «Όχι. Όχι σ'αυτό το φεγγάρι που βλέπεις τώρα, τουλάχιστον. Αυτό το φεγγάρι ήταν πολύ μακριά για τα συμβατικά αεροσκάφη τους – και ακόμα είναι, βλέπω. Αλλά ο Κολπαδόρος δεν πετούσε τόσο ψηλά. Αν πετούσε τόσο ψηλά όσο το σημερινό σας φεγγάρι, δεν θα φαινόταν καθόλου με τα μάτια σας· όπως σου είπα, ήταν μικρό ουράνιο σώμα. Ο Κολπαδόρος πετούσε μερικές εκατοντάδες μέτρα πάνω από το έδαφος και περιφερόταν σ'όλη τη Σεργήλη ακολουθώντας μια δική του τροχιά, όχι πάντα κυκλική και όχι πάντα ίδια. Οι κάτοικοί του τον αποκαλούσαν _____.»

Ο Καρνάδης ήταν αδύνατον να κατανοήσει το παράξενο όνομα· το μυαλό του, η νόησή του, το εξοστράκιζε: ήταν σχεδόν σαν να μην είχε φτάσει ποτέ σ'αφτιά του. «Οι κάτοικοί του;»

«Ναι· έμεναν οντότητες εκεί. Και ίσως ακόμα να ζουν. Ίσως. Πολλές δεκάδες μέτρα κάτω από τη Θακέρκοβ.»

Ο Σαρακμά'ό'οκ'ραθ είπε: «Μπορεί γι'αυτό να έχτισαν την πόλη σ'εκείνο το μέρος. Μπορεί να ήθελαν να θάψουν για πάντα τον Κολπαδόρο και τους φύλακές του. Ανέκαθεν τους φοβόνταν.»

«Μπορεί,» συμφώνησε ο Ζορκολ'ζορκά'αβάθ.

«Ακόμα κι αν αληθεύει αυτό,» είπε ο Καρνάδης, «ακόμα κι αν ο Κολπαδόρος είναι κάτω από τη Θακέρκοβ, δεν καταλαβαίνω γιατί θα έπρεπε να ενδιαφέρει τώρα εμάς.»

«Γιατί θα μπορούσαμε να πάμε να τον βρούμε,» είπε ο Ζορκολ'ζορκά'αβάθ.

«Δεν σοβαρολογείς, δαίμονα!»

«Σκέψου το, Απελευθερωτή. Η δύναμη που θα αποκτήσεις μέσω του Κολπαδόρου θα είναι ό,τι ισχυρότερο υπάρχει τώρα στη Σεργήλη!»

«Τι λέτε;» ρώτησε, γι'ακόμα μια φορά, η Μάγισσα.

«Να της πω;» ρώτησε ο Καρνάδης τους δαίμονες.

«Ναι,» είπε ο Ζορκολ'ζορκά'αβάθ.

«Ναι,» σύριξε ο Σαρακμα'ό'οκ'ραθ.

Ο Απελευθερωτής στράφηκε στη Μάγισσα και τους άλλους και τους είπε για τον Κολπαδόρο της Λόρκης.

Η κρυσταλλική δομή της Λορύν'σαρ άρχισε αμέσως να προδίδει τον ενθουσιασμό της. Εκείνη το καταλάβαινε, και δεν έκανε καμια προσπάθεια για να το κρύψει. «Ένα αρχαίο φεγγάρι,» είπε. «Κάτω από τη Θακέρκοβ;» Γέλασε. «Πρέπει οπωσδήποτε να το ερευνήσουμε αυτό, Απελευθερωτή!»

«Έχει θησαυρούς κρυμμένους μέσα του,» ρώτησε ο Σαρντάνης.

«Περισσότερους απ'ό,τι μπορείς να διανοηθείς,» του είπε ο Ζορκολ'ζορκά'αβάθ, αλλά φυσικά εκείνος δεν κατάλαβε λέξη.

«Δεν ξέρω,» είπε ο Απελευθερωτής στον λήσταρχο. «Αλλά, όπως και νάχει, ο βασικός σκοπός για τον οποίο θα πάμε τώρα στη Θακέρκοβ δεν μπορεί να είναι η έρευνα για τον Κολπαδόρο. Υπάρχουν άλλα πράγματα που θέλω να κάνω.» Και προς τη Λορύν'σαρ: «Φέρε μας ζω-ντανές μάσκες, Μάγισσα. Θα φύγουμε με την αυγή.»

«Και μ'αυτούς τους δύο τι θα γίνει, τελικά;» ρώτησε εκείνη, κοιτάζοντας τους κρυσταλλικούς δαίμονες. «Θα έρθουν ή όχι;»

«Ο Σαρντάνης έχει δίκιο: δεν μπορούν να κρυφτούν εύκολα. Επομένως, όχι, δεν θα έρθουν μέσα στην πόλη.»

«Κι αν χρειαστούμε τις δυνάμεις τους;» ρώτησε ο Σαρντάνης.

«Σου εξήγησα πως δεν πηγαίνουμε για πλιάτσικο. Επιπλέον, είπα ότι δεν θα έρθουν μέσα στην πόλη, όχι πως δεν θα είναι εκεί κοντά.

»Τώρα,» συνέχισε ο Απελευθερωτής, «ας πάει κάποιος να ειδοποιήσει τους ραλίστες μας. Ακόμα κι αν βρίσκονται σε αδράνεια, ζητήστε τους να έρθουν εδώ. Υποπτεύομαι ότι θα μπορούν να υποθέσουν ποια ήταν αυτή η ραλίστρια που πήδησε πάνω από τα υπόλοιπα οχήματα. Και σκέφτομαι να πάρω και τουλάχιστον έναν απ' αυτούς μαζί μας.» Δεν αμφέβαλλε ότι όλοι τους του ήταν πιστοί. Δεν φοβόταν ότι μπορεί να τον πρόδιδαν. Ύστερα από τη μεταμόρφωση οι πάντες καταλάβαιναν το δώρο που τους είχε προσφέρει. Μέχρι στιγμής ούτε ένας δεν είχε βρεθεί που να το έχει μετανιώσει. Αν είχε βρεθεί, ο Απελευθερωτής θα το έβλεπε στην κρυσταλλική του δομή, και θα του έδινε το τέλος που του άξιζε.

Με το πρώτο αχνό, γκρίζο φως της αυγής, το οκτάτροχο φορτηγό που κάποτε ανήκε στην εταιρεία *Ενεργειακός Οίνος* ξεκίνησε. Τώρα πλέον δεν είχε καμία σχέση με τη συγκεκριμένη εταιρεία της Νέσριβεκ· ακόμα και το σύμβολό της ήταν σβησμένο επάνω του. Στο εσωτερικό του βρίσκονταν ο Απελευθερωτής, η Μάγισσα, ο Σαρντάνης, ο Αριστώνυμος (ο πρώτος ακόλουθος του Απελευθερωτή), η Θάρφι (η δεύτερη ακόλουθος του Απελευθερωτή), άλλοι έντεκα κρυσταλλωμένοι, και οι δύο κρυσταλλικοί δαίμονες.

Δεν βρίσκονταν κοντά στη Θακέρκοβ – είχαν απομακρυνθεί πολύ από τη μεγαλούπολη για λόγους ασφάλειας – θα έκαναν κάποιες ώρες μέχρι να φτάσουν. Διέσχισαν ερημιές και χωματόδρομους, όπου μονάχα σποραδικά χωριά βρίσκονταν (πολλά από τα οποία εγκαταλειμμένα πλέον ή έρημα εξαιτίας των κρυσταλλωμένων), και τελικά πλησίασαν τη μακριά λιθόστρωτη δημοσιά που ένωνε τη Θακέρκοβ με τις ακτές στα βόρεια.

Ο Απελευθερωτής, που οδηγούσε, ανέβασε το οκτάτροχο όχημα στον μεγάλο δρόμο και έστριψε νότια. Η οδήγηση δεν τον κούραζε παρά ελάχιστα· μπορούσε να οδηγεί με τις ώρες χωρίς να αμβλύνεται καθόλου η προσοχή ή τα αντανάκλαστικά του.

Το μεσημέρι, λίγο προτού φτάσουν στη Θακέρκοβ, έβγαλε το φορτηγό από τη δημοσιά και το οδήγησε μέσα στην ύπαιθρο ανατολικά της. Σ'ένα απομονωμένο μέρος, το σταμάτησε. Οι κρυσταλλωμένοι άνοιξαν τις πόρτες και κατέβηκαν από το ψηλό όχημα. Οι περισσότεροι φόρεσαν ζωντανές μάσκες ενώ έκρυσαν τα χέρια τους με γάντια και κάλυψαν κάθε άλλο φανερό σημείο του δέρματός τους. Ευτυχώς λόγω χειμώνα αυτό δεν ήταν καθόλου δύσκολο· οι πάντες φορούσαν βαριά ρούχα. Τέσσερις κρυσταλλωμένοι δεν μεταμφιέστηκαν, όμως, και έμειναν με τους δαίμονες και το σταματημένο φορτηγό καθώς οι υπόλοιποι απομακρύνονταν. Είχαν μαζί τους έναν τηλεπικοινωνιακό πομπό που ήταν αρκετά δυνατός, και τώρα φρόντισαν να τον συντονίσουν στο τηλεπικοινωνιακό δίκτυο της Θακέρκοβ, οι κεραίες του οποίου απλώνονταν ως εδώ, στα περίχωρά της.

Ο Απελευθερωτής, η Μάγισσα, ο Σαρντάνης, η Θάρφι, ο Αριστώνυμος, κι άλλοι εφτά – όλοι τους με ζωντανές μάσκες – οδοιπόρησαν τα τελευταία χιλιόμετρα ως τη μεγαλούπολη και μπήκαν στους δρόμους της μετά το μεσημέρι, χωρίς να τραβήξουν την προσοχή κανενός.

Ακόμα κάποιοι ανώνυμοι ταξιδιώτες.

Είκοσι-Τρία Πέντε των Πόλεων

Πήραν μεσημεριανό όλοι μαζί, στο εστιατόριο *Φρέσκος*, στον Γαιοδόμο, πλάι στις όχθες του ποταμού Κάλμωθ, ο Ζορδάμης, η Ελοντί, η Καλλιόπη, ο Φίλιππος'χοκ, η Λούση, ο Βινάρης, και η Κλεισμένη. Η τελευταία, δε, έδειχνε ενθουσιασμένη με το μεγάλο ψητό ψάρι στο πιάτο της δίπλα στην καρέκλα του Ζορδάμη. Ήταν καθισμένοι στην οροφή του εστιατορίου που τζάμια την περιτριγύριζαν για να μην περνά ο χειμερινός αέρας ενώ εστίες φωτιάς έτριζαν και σπινθήριζαν ανάμεσα στα τραπέζια. Δεν ήταν οι μοναδικοί πελάτες εδώ, αλλά το μέρος δεν θα μπορούσε να χαρακτηριστεί και κοσμοπλημμυρισμένο.

Τα φαγητά τους ήταν, κατά κύριο λόγο, φαγητά ποταμίσια, και οι συζητήσεις τους περιστρέφονταν κυρίως γύρω από τα δυσάρεστα γεγονότα του ράλι και τους απρόσωπους ανθρώπους που τρομοκρατούσαν τις περιοχές στα βορειοδυτικά. Η Ελοντί, επίσης, παρατήρησε ότι καθ' όλη τη διάρκεια του γεύματος η Λούση κοίταζε με κάποιο θυμό τον Βινάρη. *Τι έχει συμβεί μεταξύ τους;*

Σε κάποια στιγμή, ο Βινάρης σηκώθηκε από την καρέκλα του και πήγε προς τις τουαλέτες. Μόλις είχε περάσει την πόρτα, σηκώθηκε και η Λούση και βάδισε προς την ίδια κατεύθυνση.

Ελπίζω να μη γίνει καμια περίεργη σκηνή, σκέφτηκε η Ελοντί, καθαρίζοντας κόκαλα από το δεύτερο μεγάλο ψάρι που έτρωγε.

Ο Ζορδάμης είχε επίσης παρατηρήσει ότι η Λούση όλη την ώρα αγριοκοίταζε τον Βινάρη, και τώρα φυσικά την είδε να τον ακολουθεί: και δεν αμφέβαλλε ότι δεν επρόκειτο για σύμπτωση. *Θέλει να τα πουν οι δυο τους... Δε μ'αρέσει αυτό*. Αλλά, απ'την άλλη, ο Βινάρης δεν ήταν κα νένας νεανίας' σίγουρα θα ήξερε τι να κάνει.

Και ο Ραλίστας δεν είχε άδικο στην υπόθεσή του.

Μέσα στις τουαλέτες – μακριά από τα μάτια και του Ζορδάμη και της Ελοντί – ο Βινάρης περίμενε τη Λούση να έρθει, στεκόμενος μπροστά στις δύο βρύσες, μην έχοντας ανοίξει ούτε τη δευτερεύουσα πόρτα της αντρικής ούτε της γυναικείας τουαλέτας.

Τα μάτια της Λούσης στένεψαν αντικρίζοντάς τον. «Του το είπες!»

«Συγγνώμη, αλλά έπρεπε να του το πω. Τον έψαχνε-»

«Είσαι καθίκι!»

«Δε μου ζήτησες να το κρατήσω κρυφό-»

«Αλλά δεν σου είπα και να το πεις! Αν η Ελοντί μάθει-»

«Του ζήτησα να μην πει τίποτα στην Ελοντί, και όπως θα είδες τίποτα δεν της είπε.»

«Τι θες τώρα, να σ' ευχαριστώ;»

«Απλά σ' το λέω. Δεν ήθελα να σε εκθέσω.»

Η Λούση αναστέναξε κι ακούμπησε τον ώμο της στον τοίχο πλάι στην πόρτα. «Με υποχρέωσες.»

Ο Βινάρης ανασήκωσε τους δικούς του ώμους, σιωπηλά.

«Τέλος πάντων,» του είπε. «Πήγαινε να κατουρήσεις,»

«Δεν ήρθα για να κατουρήσω.»

«Δε μ' ενδιαφέρει τι θα κάνεις ακριβώς.»

Ο Βινάρης γέλασε. «Δεν εννοώ αυτό. Ήρθα επειδή το ήξερα πως θα με ακολουθούσες.»

«Νομίζεις ότι με ξέρεις τόσο καλά, ε;» Φαινόταν τσαντισμένη.

«Με ακολούθησες, δεν με ακολούθησες;»

«Εγώ τελείωσα με τις δουλειές μου εδώ μέσα,» είπε η Λούση, κι έφυγε από τις τουαλέτες.

Ο Βινάρης περίμενε λίγο, για να μη φανεί ότι βγήκαν μαζί.

«Σου επιτέθηκε;» τον ρώτησε ο Ζορδάμης, όταν επέστρεψαν στο δωμάτιό τους στον *Περίοικο*.

«Όχι.»

«Σε φίλησε;»

«Όχι.»

«Τότε, τίποτα σημαντικό δεν συνέβη.» Ο Ζορδάμης έβγαλε το πανωφόρι του και το κρέμασε στην κρεμάστρα. Η Κλεισμένη γλίστρησε κάτω απ' το κρεβάτι του· μόνο η ουρά της φαινόταν τώρα.

«Της είπα πως σου ζήτησα να μην αποκαλύψεις στην Ελοντί από πού πήραμε την πληροφορία.» Ο Βινάρης έβγαλε την κάπα του και κάθισε στο δικό του κρεβάτι. «Αλλά δε νομίζω ότι αυτό την ηρέμησε και πολύ.»

«Τι περίμενες εσύ, ότι θα την ηρεμούσε;»

«Οι γυναίκες είναι παράξενα πλάσματα.» Ο Βινάρης άναψε τσιγάρο.

«Πώς θα αισθανόσουν εσύ αν της έλεγες κάτι στο κρεβάτι κι εκείνη πήγαινε και το έλεγε σε άλλον πίσω από την πλάτη σου;»

Ο Βινάρης συνοφρυώθηκε.

«Καταλαβαίνεις τι εννοώ;»

Ο Βινάρης ένευσε ανεπαίσθητα. «Ίσως,» μουρμούρισε φυσώντας καπνό προς τα κάτω.

Ο Ζορδάμης κάθισε στην καρέκλα. «Λοιπόν, ξέρεις τι σκέφτομαι;»

«Για τη Λούση;»

«Δε μένδιαφέρει η Λούση. Σκέφτομαι αυτούς τους κρυσταλλωμένους, και τους χαμένους ραλίστες, και τον άνθρωπο τη Δυναστείας που μου είπε η Βλάστη ότι εξαφανίστηκε στα βορειοδυτικά.»

«Και;»

«Θα μπορούσα, ίσως, να πάω εκεί να ερευνήσω.»

«Στα βορειοδυτικά;»

«Ναι.»

«Για το ράλι ήρθαμε εδώ, Ραλίστα, όχι για να κυνηγάμε περίεργους ληστές.»

«Τους ήξερα αυτούς τους ραλίστες, Βινάρη. Πολλούς από αυτούς τούς ήξερα» δεν αισθάνομαι καλά να τους εγκαταλείψω ύστερα από κάτι... κάτι τόσο τερατώδες. Μπορεί ακόμα νάναι ζωντανοί.»

«Χμμ.» Ο Βινάρης κάπνιζε συλλογισμένα.

«Αλλά καταλαβαίνω ότι εσύ δεν θα ήθελες να έρθεις μαζί μου,» συνέχισε ο Ζορδάμης. «Δεν έχεις καμία δουλειά εδώ.»

«Η αλήθεια είναι πως μόνο για το ράλι ήρθα, και το ξέρεις. Για να είμαι συνοδηγός σου στο ράλι. Αυτό, και τίποτ' άλλο. Πρέπει να επιστρέψω στην Ύγκρας, κανονικά. Ίσως, όμως, να βρεις άλλους συγγενείς σ'ετούτα τα μέρη για να σε βοηθήσουν.»

«Ναι, το ελπίζω...» είπε σκεπτικά ο Ζορδάμης.

«Εγώ, πάντως, θα σου πρότεινα να μην κάνεις τίποτα. Οι χορηγοί τούς ψάχνουν-»

«Μαλακίες κάνουν,» τον διέκοψε ο Ζορδάμης. «Ύστερα από εκείνη την πανωλεθρία των μισθοφόρων τους, την οποία δεν ανέφεραν στις ειδήσεις, εγώ σου λέω πως δεν έχουν στείλει άλλους.»

«Λένε ψέματα, δηλαδή;»

«Το πιθανότερο. Οι κρυσταλλωμένοι μπορεί νάναι οπουδήποτε πια. Οπουδήποτε στα βορειοδυτικά της Θακέρκοβ – μια τεράστια έκταση, από εδώ ως την Άντχορκ! Δεν είναι εύκολο να εντοπιστούν.»

«Και νομίζεις ότι εσύ θα τους εντοπίσεις; Κι αν τους εντοπίσεις, τι θα κάνεις, Ζορδάμη; Δεν έχεις τρόπο να τους αντιμετωπίσεις.»

«Θα βρω τρόπο.»

«Θα φύγεις, δηλαδή, για τα βορειοδυτικά; Είσαι σοβαρός;»

«Δεν ξέρω,» μόρφασε αβέβαια ο Ραλίστας, «αλλά το σκέφτομαι.»

Σηκώθηκε από την καρέκλα, πλησίασε το κρεμασμένο πανωφόρι του, πήρε από μέσα τον τηλεπικοινωνιακό πομπό, και κάλεσε μερικούς συνδέσμους της Σιδηράς Δυναστείας στη Θακέρκοβ, ζητώντας να μάθει ποια μέλη της οργάνωσης βρίσκονταν στα βορειοδυτικά – εκτός από το μέλος που είχε εξαφανιστεί. Αν ήταν να ταξιδέψει εκεί, θα χρειαζόταν όλες τις πληροφορίες και την υποστήριξη που μπορούσε να έχει.

Όταν οι τηλεπικοινωνίες του τελείωσαν, ο Βινάρης τού είπε: «Αν δω τον γιο σου στην Ύγκρας, τι να του πω; Άφησα τον πατέρα σου να πάει για κυνήγι απρόσωπων ληστών;»

Ο Ζορδάμης μειδίασε. «Είναι πολύ μικρός και ευφάνταστος, και θα σε πιστέψει, Βινάρη.» Ο γιος του έμενε συνήθως στις παρυφές της νότιας ερήμου, στη βίλα του παππού του, του πατέρα της Αστερόπης. Στη βίλα του Γρύπα Ξενοκράτη. Και του άρεσε εκεί. Ήταν, επίσης, βολικό να έχει ένα σταθερό σπίτι, γιατί η μητέρα του και ο πατέρας του συνεχώς τριγύριζαν σ'όλη τη Σεργήλη. Η Αστερόπη ήταν η κρυφή δύναμη του Ξενοκράτη μέσα στη Δυναστεία (όπως ο ίδιος την αποκαλούσε) και έκανε πολλές κατασκοπευτικές και υπόγειες δουλειές σε διάφορα μέρη. Ο Ζορδάμης, βέβαια, δεν πήγαινε ασταμάτητα από το ένα ράλι στο άλλο, αλλά έλειπε πολύ συχνά. Όταν δεν έλειπε, έμενε σ'ένα σπίτι που είχε αγοράσει στην Ύγκρας, και τότε ο γιος του – ο Φιλοπολίτης – έμενε μαζί του, και πολλές φορές παραπονιόταν, γιατί του έλειπε η βίλα του παππού του και η θεία του η Μελένια (η αδελφή της Αστερόπης), την οποία συμπαθούσε πολύ. Με την Κλεισμένη, επίσης, τα πήγαινε περίφημα ο Φιλοπολίτης: και η γάτα ήταν ο μόνος λόγος που ίσως να

προτιμούσε το σπίτι του πατέρα του σε σχέση με το σπίτι του παππού του.

Ο Βινάρης μειδίασε. «Ναι, μάλλον έχεις δίκιο. Θα του φανεί τρομερά περιπετειώδες. Κανένας, όμως, που είναι μεγαλύτερος από τον γιο σου δεν θα σου πρότεινε να ξεκινήσεις μια τέτοια αναζήτηση. Πού είναι η Αστερόπη τώρα; Ρώτα την. Ίσως να έχει καμια καλύτερη ιδέα.»

«Δεν ξέρω πού είναι.»

«Φαντάσου να μην ήσασταν παντρεμένοι.»

Ο Ζορδάμης γέλασε. «Όταν δεν ήμασταν παντρεμένοι, αλλά απλά προσποιούμασταν τους παντρεμένους, ξέραμε συνέχεια πού ήταν ο καθένας μας.»

Η Ελοντί άκουσε, το απόγευμα, τι είχαν να πουν στις ειδήσεις του Άστρου σχετικά με τους χαμένους ραλίστες, και μετά έκλεισε τον τηλεοπτικό δέκτη με το τηλεχειριστήριο.

«Δεν πρόκειται να γίνει τίποτα μ'αυτούς,» είπε. «Θα πάω εγώ.» Και σηκώθηκε από το κρεβάτι.

Ο Φίλιππος'χοκ, που ήταν ξαπλωμένος δίπλα της, είπε: «Θα πάμε μαζί, εννοείς.»

«Ναι. Και είμαι σίγουρη πως η βοήθειά σου θα μου χρειαστεί.»

«Χρειάζονται βοήθεια ακόμα κι οι Ιερομύστες;»

«Τολμάς να με πειράξεις;» του είπε, με προσποιητά θυμωμένο ύφος, και άρχισε να ντύνεται.

«Θα φύγουμε τώρα;» ρώτησε ο Φίλιππος. «Μες στη νύχτα;»

«Δεν έχει νυχτώσει ακόμα, αλλά, όχι, δεν θα φύγουμε από τώρα. Πηγαίνω να μιλήσω στη Λούση. Και μετά στον Αργύριο.»

«Να έρθω;»

«Όχι.»

«Όπως θέλεις.»

«Με τσαντίζει που είσαι τόσο καλόβολος.» Είχε ήδη σχεδόν ντυθεί, μην αργώντας καθόλου.

«Θα προτιμούσες να γκρινιάζω;»

«Μάλλον όχι.»

«Είσαι σίγουρη πως η Λούση είναι στο διπλανό δωμάτιο;»

«Θα την καλέσω τώρα.»

«Στάσου.» Ο Φίλιππος έπιασε το ραβδί του από δίπλα και μουρμούρισε ένα ξόρκι ενώ ατένιζε έντονα τα μικροσκοπικά κάτοπτρα πάνω στο ραβδί. Μετά από μερικές στιγμές, μια κόκκινη κουκίδα παρουσιάστηκε στους καθρέφτες. «Ναι,» είπε ο μάγος, «εδώ είναι, πλάι μας. Δεν έχει πάει πουθενά.»

Η Ελοντί είχε πια τελειώσει με την ενδυμασία της. «Εντάξει,» είπε, κι έφυγε από το δωμάτιο.

Πλησίασε την πόρτα του δωματίου της Λούσης και χτύπησε δύο φορές.

«Ποιος είναι;» ρώτησε η Λούση από μέσα.

«Εγώ. Άνοιξέ μου.»

Η συνοδηγός της της άνοιξε, και η Ελοντί μπήκε.

«Δεν κοιμόσουν...»

«Πριν από λίγο ξύπνησα,» είπε η Λούση· και από την εμφάνισή της – νωπά μαλλιά, βαμβακερή ρόμπα, ξυπόλυτη – δεν πρέπει να είχε περάσει πολλή ώρα που βγήκε από το μπάνιο.

«Θα χρειαστεί ν'αλλάξουμε τα σχέδιά μας...» της είπε η Ελοντί βηματίζοντας μες στο δωμάτιο.

«Ποια σχέδιά μας;»

«Είχαμε πει ότι θα σε γύριζα στο σπίτι σου στην Άντχορκ με τον *Γρύπα των Δρόμων*.»

Η Λούση συνοφρυώθηκε. «Δε θα με γυρίσεις;»

«Δε μπορώ, Λούση· κάτι άλλο προέκυψε. Θα πρέπει να πάρεις το τρένο.»

«Τι προέκυψε;»

Η Ελοντί αναστέναξε. «Δε γίνεται να το συζητήσω τώρα. Αλλά χρειάζομαι τον *Γρύπα* για να πάω κάπου.» *Κι εκεί όπου θα πάω καλύτερα να μην είσαι μαζί μου, πρόσθεσε νοερά – για τη δική σου ασφάλεια.*

«Πού θα πας;»

«Σου λέω, δεν μπορώ να το συζητήσω.»

«Δεν μπορείς να μου πεις καν πού θα πας; Τι συμβαίνει, Ελοντί – δε μ'έμπιστεύεσαι πια;» Η φωνή της είχε γίνει ξαφνικά πιο απότομη και πιο βραχνή. «Τι νομίζεις για μένα;»

«Τι εννοείς; Τι να νομίζω; Απλά πρόκειται για κάτι προσωπικό· δεν είναι τίποτ' άλλο—»

«Μη μου λες μαλακίες, Ελοντί! Τι σου είπαν για μένα;»

Η Ελοντί γέλασε. «Τι να μου πουν; Ποιοι;»

Η Λούση δεν μίλησε, αλλά την παρατηρούσε με μεγάλη προσοχή, σαν να προσπαθούσε να καταλάβει αν η ραλίστρια τη δούλευε.

«Συμβαίνει κάτι;» τη ρώτησε η Ελοντί, αρχίζοντας τώρα να απορεί μ' αυτή τη συμπεριφορά της. «Τι είναι, Λούση;»

Εκείνη ξεροκατάπιε. «Τίποτα. Απλώς σκέφτηκα ότι... ότι ίσως να νόμιζες για εμένα ότι... ότι ίσως να μη με θέλεις πια για συνοδηγό σου για κάποιο λόγο!»

Η Ελοντί χαμογέλασε. «Σοβαρολογείς; Φυσικά και σε θέλω για συνοδηγό μου.» Της έσφιξε τον ώμο. «Δεν έχω κανένα πρόβλημα μαζί σου.»

Η Λούση τής επέστρεψε το χαμόγελο. «Ναι, εντάξει. Ίσως απλά να... Χαζομάρες μου! Είχα μόλις ξυπνήσει, βασικά.» Γέλασε κοφτά.

«Τέλος πάντων,» είπε η Ελοντί αφήνοντας τον ώμο της. «Το πρωί θα φύγω μαζί με τον Φίλιππο·чок.»

«Α, κατάλαβα τώρα τι συμβαίνει...» είπε η Λούση πονηρά.

«Όχι, δεν κατάλαβες. Αλλά δεν έχει σημασία. Έχουμε μια επείγουσα δουλειά οι δυο μας. Γι' αυτό δεν μπορώ να σε μεταφέρω στην Άντχορκ. Και συγγνώμη κιόλας.»

«Δεν πειράζει,» αποκρίθηκε η Λούση.

«Μάλλον δεν θα σε ξαναδώ ως αύριο,» της είπε η Ελοντί, «γιατί τώρα πρέπει να πάω αλλού και μετά θα κοιμηθώ νωρίς.» Αγκαλιάστηκαν και φιλήθηκαν στα μάγουλα, κι ύστερα η ραλίστρια έφυγε από το δωμάτιο της συνοδηγού της, λέγοντάς της πως θα ξανασυναντιόνταν στο επόμενο ράλι, ή ίσως και νωρίτερα.

«Τι νομίζεις, λοιπόν;» είπε η Ελοντί στον Αργύριο, καθώς κάθονταν στο ίδιο τραπεζάκι που είχαν καθίσει και την άλλη φορά που βρίσκονταν στον *Καλοδεχούμενο*. «Κάνω καλά που θα πάω στα βορειοδυτικά;»

«Δεν ξέρω, Ελοντί. Ίσως. Αλλά φοβάμαι για σένα.»

«Υπάρχει συγκεκριμένος λόγος; Έχεις δει κάτι στα χαρτιά; Ή σε κάποιο όνειρο;»

Ο Αργύριος κούνησε το κεφάλι. «Όχι. Όμως δεν χρειάζεται. Σίγουρα καταλαβαίνεις γιατί. Είναι παράτολμο, ακόμα και για κάποια σαν εσένα.»

«Θα ερχόσουν μαζί μου;»

Ο Μπαλαντέρ της Λόρκης ήταν σκεπτικός για κάμποση ώρα, αμίλητος. «Η Κυρά της Τύχης με οδήγησε εδώ για κάποιο λόγο,» είπε τελικά. «Είμαι σίγουρος. Όπως είμαι σίγουρος πως υπάρχει λόγος που συνάντησα εσένα, Ελοντί. Δε μπορώ, επομένως, να σ'αφήσω να πας μόνη σου στα βορειοδυτικά.»

«Σ'ευχαριστώ,» του είπε εκείνη. «Οι δυνάμεις σου είναι πολύ πιθανό να μας φανούν χρήσιμες για να βρούμε τους ραλίστες.»

«Οι ραλίστες δεν είναι παρά μια μικρή πτυχή του προβλήματος,» αποκρίθηκε ο Αργύριος. «Οι ίδιοι οι κρυσταλλωμένοι είναι το βασικό πρόβλημα.»

«Αναμφίβολα,» συμφώνησε η Ελοντί. «Αλλά εμένα τώρα μένδιαφέρει περισσότερο να σώσω τους ραλίστες και τους συνοδηγούς – ανθρώπους που ξέρω – από τα νύχια τους.»

«Κατανοητό, φυσικά. Όμως μην ξεχνάς και τον Ιερομύστη που σου αποκάλυψε η μπαλαντέρ σου...»

«Δεν τον ξεχνάω καθόλου.» Και ρώτησε: «Η ξαδέλφη μου πού είναι; Έφυγε;»

«Θα φύγει αύριο. Έχει πάει τώρα να κλείσει εισιτήριο με το τρένο. Θέλει νάχει καμπίνα.»

«Μάλιστα. Θα περάσω από εδώ να σε πάρω με το χάραμα.»

«Εντάξει,» συμφώνησε ο Αργύριος, κι αντάλλαξαν μια σύντομη χειραψία προτού η Ελοντί σηκωθεί από το τραπέζι και φύγει από τον Καλοδεχούμενο. Στο κεφάλι της ήταν η κουκούλα της κάπας της γιατί δεν ήθελε κανένας να την αναγνωρίσει εδώ. Προτιμούσε να μην έχει τώρα να κάνει με θαυμαστές και δημοσιογράφους.

Μετά από κανένα τέταρτο, η Χρυσόχαρη μπήκε στην τραπεζαρία του πανδοχείου και πλησίασε τον Αργύριο καθίζοντας κοντά του.

«Δεν ήσουν μόνος;» είπε, παρατηρώντας τη μισοτελειωμένη μπίρα αντίκρυ του.

«Η ξαδέλφη σου ήταν εδώ.»

«Η Ελοντί; Γιατί;»

«Ήθελε να σε χαιρετήσει.»

«Κι έφυγε τόσο γρήγορα;»

«Είχε κάτι δουλειές. Μπορεί να ξαναπεράσει αύριο.»

«Μα αύριο φεύγω με το πρωινό τρένο!»

«Ίσως να σε προλάβει,» είπε ο Αργύριος.

«Γαμώτο... Έπρεπε να την είχες κρατήσει λίγο ακόμα.»

«Βιαζόταν.» Κι αλλάζοντας θέμα: «Νόμιζα ότι θα έμενες κι άλλο στην πόλη...»

Η Χρυσόχαρη μόρφασε. «Δε βλέπω τον λόγο πια. Ούτε σήμερα δεν ανακοινώθηκε τίποτα για τους χαμένους ραλίστες· μονάχα μερικές μικρές αναφορές έγιναν γι'αυτούς. Είναι σαν οι δημοσιογράφοι να περιμένουν σιγά-σιγά το θέμα να ξεχαστεί.»

Μάλλον αυτό ακριβώς περιμένουν, σκέφτηκε ο Αργύριος, και ήπια μια μικρή γουλιά απ'το κρασί του.

Μετά από λίγο, ενώ η Χρυσόχαρη είχε φαγητό μπροστά της καθώς και ένα ποτήρι Γλυκό Κρόνο, του είπε: «Δεν πιστεύω να νομίζεις ότι είμαι ακόμα θυμωμένη μαζί σου.»

«Δεν το νομίζω,» τη διαβεβαίωσε ο Αργύριος.

«Δε με πειράζει που έφυγες έτσι στα ξαφνικά. Όχι πολύ, δηλαδή. Αν και εκείνη την ώρα τσαντίστηκα με το όλο επεισόδιο.»

«Το καταλαβαίνω,» είπε ο Αργύριος. «Ήμουν αγενής. Αλλά έπρεπε να βιαστώ.»

«Ναι, έπρεπε. Σ'αυτό έχεις δίκιο. Θα... Υποθέτω πως ίσως να μη σε ξαναδώ στο μέλλον.»

«Ποτέ δεν ξέρεις.»

Η Χρυσόχαρη γέλασε. «Ούτε πού μένω δεν σου έχω πει! Θα το δεις στα χαρτιά;»

«Μπορεί.»

Η Χρυσόχαρη άγγιξε το δεξί χέρι του με το αριστερό της, το οποίο εκείνος σκέπασε με το δικό του αριστερό χέρι, παγιδεύοντάς το ζεστά.

Η Χρυσόχαρη χαμογελούσε, αν και κάπως αβέβαια. «Θα είναι η τελευταία μου νύχτα εδώ όπως ήταν η πρώτη;»

«Θα προσπαθήσουμε.»

Η Χρυσόχαρη τεντώθηκε πάνω απ'το τραπέζι και τον φίλησε δυνατά στα χείλη μέσα απ'την κουκούλα της κάπας του. Μετά, του ψιθύρισε στ'αφτί τη διεύθυνση του σπιτιού της στη Μέλβερηθ καθώς και τον τηλεπικοινωνιακό κώδικα του διαύλου εκεί.

«Θα τα θυμάσαι;»

«Έχω καλή μνήμη.»

«Δε θα χρειάζεσαι πανδοχείο στη Μέλβερηθ ποτέ ξανά· σ'το λέω να το ξέρεις.»

Ο Ζορδάμης επισκέφτηκε την Καλλιόπη στο δωμάτιό της για να της πει ότι αύριο, μάλλον, θα έφευγε από τη Θακέρκοβ.

«Πού θα πας; Στη γυναίκα σου;» Η Καλλιόπη καθόταν στο κρεβάτι της προτού μπει ο Ραλίστας, και τώρα πάλι εκεί είχε πάει να καθίσει. Η κουβέρτα ήταν άνω-κάτω· επάνω της βρίσκονταν ένα μαξιλάρι, ένα αναποδογυρισμένο ανοιχτό βιβλίο, και ένα τασάκι με τρία αποτοσίγαρα κι ένα αναμμένο τσιγάρο πιασμένο στην άκρη. Η Καλλιόπη φορούσε ένα μακρύ πουκάμισο πάνω από τα εσώρουχά της το οποίο έπεφτε σαν κοντό φόρεμα γύρω της.

«Όχι,» αποκρίθηκε ο Ζορδάμης. «Κάπου αλλού.»

«Πού;» Έσβησε το αναμμένο τσιγάρο, στρίβοντάς το μέσα στο τασάκι.

«Μην κάνεις πολλές ερωτήσεις, καλύτερα, όπως έχουμε πει.»

Η Καλλιόπη μόρφασε, δυσανεστήμενη αλλά, φανερά, καταλαβαίνοντας. «Εντάξει.»

«Ο Βινάρης, όμως, δεν θα έρθει μαζί μου,» της είπε ο Ραλίστας. «Θα πάει νότια. Και θα μπορούσατε να συνταξιδέψετε, αν θέλεις.»

«Ναι, γιατί όχι; Αλλά δεν ήρθα με όχημα από την Αγκένροβ, ούτε με αεροπλάνο. Τα αεροπορικά εισιτήρια είναι ακριβά, και δεν ήθελα να οδηγώ μόνη μου τόσες ώρες επάνω στη δημοσιά που διασχίζει τη Ραχοκοκαλιά. Με το τρένο ήρθα, κάνοντας τον κύκλο, κι έτσι σκοπεύω να επιστρέψω. Αν ο Βινάρης βιάζεται περισσότερο....»

«Τον Βινάρη τον βολεύει να ταξιδέψετε με το τρένο,» τη διαβεβαίωσε ο Ζορδάμης. «Αλλά, όταν είστε στη Μέλβερηθ, εκείνος θα πάρει την αμαξοστοιχία για Ύγκρας, όχι για Αγκένροβ.»

«Εντάξει,» συμφώνησε η Καλλιόπη. Και μετά: «Γκαντεριά, ε; Θέλω να πω, έτυχε επιτέλους να τρέξουμε μαζί σ'ένα ράλι και... και δεσ τι έγινε, γαμώ τα πόδια της Λόρκης γαμώ!»

Ο Ζορδάμης χαμογέλασε. «Ναι, ήταν...» Το χαμόγελό του εξαφανίστηκε. «Ήταν τραγικό.»

«Ήταν, όντως, τραγικό.» Ούτε εκείνη χαμογελούσε. «Θα σε ξαναδώ, τώρα;» τον ρώτησε. «Ξέρεις πού μπορείς να με βρεις. Και δε χρειάζεται πια να διστάζεις.»

«Θα ήθελες να ξανατρέξεις μαζί μου, Καλλιόπη;»

Τα μάτια της γυάλισαν. «Ναι.»

«Τον άντρα σου δεν θα τον πείραζε;»

«Δεν είμαι κατοικίδιο του άντρα μου! Σ'αντίθεση με...» Το άφησε επιτήδες να υπονοηθεί.

«Μου λες τώρα και σαχλαμάρες;»

«Η ξαφνική σου... στροφή μ'έχει τραντάξει,» τον πληροφόρησε η Καλλιόπη. «Τι σου έχει κάνει αυτή η Αστερόπη;»

«Σου εξήγησα: έτσι έχουμε συμφωνήσει.»

«Σιγά! Κάτι άλλο συμβαίνει' δε μπορείς να το κρύψεις από εμένα, Ζορδάμη!»

Ο Ραλίστας γέλασε. «Για όνομα της Αρτάλης, τίποτ' άλλο δεν συμβαίνει!»

«Κατέβασε το παντελόνι σου,» του είπε η Καλλιόπη, «να δω αν έχει δέσει τίποτα περίεργο επάνω σου.»

Ο Ζορδάμης τής έκανε μια αισχρή χειρονομία.

Η Καλλιόπη γέλασε. «Εντάξει, φύγε! Πήγαινε! -Ή μάλλον, περίμενε.» Πετάχτηκε όρθια και ήρθε να τον αγκαλιάσει δυνατά. Τον φίλησε στο μάγουλο. «Να ξαναειδωθούμε, εντάξει;»

«Θα τα ξαναπούμε,» υποσχέθηκε ο Ζορδάμης. Παραμέρισε μια μαύρη τούφα από το γαλανόδερμο πρόσωπό της. Φίλησε ξαφνικά τα χείλη της.

«Κάθαρμα,» είπε η Καλλιόπη, αφήνοντάς τον από την αγκαλιά της.

«Ο Βινάρης θα πάει να κλείσει τα εισιτήρια απόψε,» της είπε ο Ζορδάμης, «και το πρωί θα φύγετε.»

Εκείνη ένευσε. «Εντάξει.»

«Θα ετοιμαστείς τώρα να πάμε να πιούμε τίποτα, ή θα μ'έχεις έτσι να περιμένω σαν μαλάκας;»

Η Καλλιόπη χαμογέλασε πλατιά.

Η Λούση είχε μόλις αγοράσει το εισιτήριό της από τον σιδηροδρομικό σταθμό στις Μάντρες όταν είδε τον Βινάρη να έρχεται προς το μέρος της.

«Σταματά να μ'ακολουθείς!» του είπε, έντονα αλλά χωρίς να φωνάζει. Δεν ήθελε να γίνει σκηνή ανάμεσα σε τόσο κόσμο.

«Δε σ'ακολουθώ.»

«Τι κάνεις εδώ, τότε;»

«Αυτό που κάνεις κι εσύ, μάλλον.» Κοίταξε το εισιτήριο το οποίο ακόμα κρατούσε στο χέρι της.

«Φεύγετε; Με το τρένο;»

«Ναι. Αλλά εσείς... γιατί με το τρένο; Ο Γρύπας των Δρόμων δεν έπαθε σοβαρές ζημιές, και οι χορηγοί φρόντισαν για τις επισκευές...»

Δεν πρόκειται να με ξαναφαρέψεις! σκέφτηκε θυμωμένα η Λούση. Σίγουρα δεν έπασχε από οξύτητα της καχυποψίας. Όταν κάποιος έχει λόγο να μην εμπιστεύεται κάποιον άλλο που έχει αποδειχτεί αναξιόπιστος, δεν πάσχει από οξύτητα της καχυποψίας.

«Δε σας ενδιαφέρει μήπως οι χορηγοί καταφέρουν να βρουν τελικά το δικό σας όχημα;» τον ρώτησε. «Θα το παρατήσετε τόσο γρήγορα;»

«Μας έχουν αποζημιώσει. Αλλά, ούτως ή άλλως, ο Ζορδάμης δεν νομίζει ότι θα το βρουν. Αν ήταν, ως τώρα θα το είχαν βρει. Αυτό και τα υπόλοιπα. Και τους ραλίστες και τους συνοδηγούς.»

«Ναι,» μόρφασε η Λούση, «δυστυχώς. Ελπίζω να τα ξεπαστρέψουν σύντομα αυτά τα καθάρματα, πάντως. Δε μπορεί νάχουν εξαφανιστεί. Θα ξαναπαρουσιαστούν για να ληστέψουν.»

«Μάλλον,» είπε μόνο ο Βινάρης. Και τη ρώτησε ξανά: «Γιατί, τελικά, δεν φεύγετε με το όχημά σας;»

«Ποιος είπε ότι δεν θα το πάρουμε μαζί;» αποκρίθηκε η Λούση, και τον προσπέρασε βαδίζοντας γρήγορα.

Ο Βινάρης κοίταζε την πλάτη της συνοφρυωμένος, αλλά δεν επιχείρησε να την ακολουθήσει.

Το ξέρει πως ονειρεύεται. Αυτή η Θακέρκοβ δεν είναι παρά μια πόλη ονείρων, σκιών, και μενεξεδιάς ομίχλης· κι αισθάνεται κάτι το απειλητικό πίσω από τα σκοτάδια της.

Μια γάτα ξεπροβάλλει μέσα από τις ομίχλες. Η Κλεισμένη. Νιαουρίζει.

Ο Μπαλαντέρ της Λόρκης την ακολουθεί, και τον οδηγεί σ'ένα σοκάκι όπου ένα τραπουλόχαρτο είναι πεσμένο. Κλειστό. Εκείνος σκύβει και κάνει να το σηκώσει–

Μια γυναίκα πετάγεται μπροστά του (και το τραπουλόχαρτο δεν υπάρχει πια). Τα μαλλιά της είναι μακριά και κατάλευκα, το δέρμα της μαύρο/κόκκινο καρό από τη δεξιά μεριά, χρυσό/κόκκινο καρό από την αριστερή. Ντυμένη με μια μαύρη υφασμάτινη στολή, κουμπωμένη λοξά μπροστά της με πελώρια αργυρά κουμπιά. Ζώνη δεν φορά. Τα πόδια της είναι γυμνά, και τα νύχια τους βαμμένα ασημένια, και φωσφορίζουν.

Γεια σου, μπαλαντέρ, λέει γελώντας.

Ο Αργύριος σηκώνεται όρθιος εμπρός της. Κάτι συμβαίνει σ'αυτή την πόλη. Το αισθάνομαι.

Ω ναι, λέει η μπαλαντέρ, κάτι συμβαίνει. Κάτι άσχημο και τερατώδες! Δεν έχει καν πρόσωπο. Και τραβά το πρόσωπό της με τα χέρια της, άγρια, σκίζοντάς το, αποκαλύπτοντάς πίσω του έναν θολό κρύσταλλο.

Και μετά, εξαφανίζεται.

Ο Αργύριος αισθάνεται ένα άγγιγμα στον ώμο. Γυρίζει αμέσως και βλέπει μόνο ομίχλη.

Η φωνή της αντηχεί από κάπου: Μην ανησυχείς μόνο για ό,τι έχεις μπροστά σου, αλλά και για ό,τι αφήνεις πίσω σου. Κρύψου τώρα – γρήγορα!

Ο Αργύριος κρύβεται δίπλα σε μια γωνία και, μέσα από τις ομίχλες και τις σκιές, διακρίνει τα μέλη μιας συμμορίας να βαδίζουν.

Ανάμεσά τους είναι κάποιος που δεν έχει πρόσωπο.

Από τον ουρανό, ανάμεσα από τις πολυκατοικίες, τραπουλόχαρτα πέφτουν σαν χιόνι. Ο Αργύριος απλώνει το χέρι του και πιάνει ένα: το Πέντε των Πόλεων – ένα από τα φύλλα της Τράπουλας της Πανούργου Κυράς.

Απλώνει το χέρι του και πιάνει άλλο ένα: το Πέντε των Πόλεων.

Πιάνει κι ένα τρίτο: το Πέντε των Πόλεων.

Κι ένα τέταρτο: το Πέντε των Πόλεων.

Χιονίζει Πέντε των Πόλεων!

Ο Αργύριος άνοιξε τα μάτια του μέσα στο σκοτεινό δωμάτιο.

Η Χρυσόχαρη κοιμόταν ήρεμα πλάι του, με το κεφάλι της ακουμπισμένο στον ώμο του, ροχαλίζοντας ελαφρά.

Πέντε των Πόλεων. Ένα χαρτί που επάνω του είχε ζωγραφισμένες πέντε πολυκατοικίες διαφορετικού ύψους και αρχιτεκτονικής· γέφυρες προσπαθούσαν να τις ενώσουν αλλά δεν τα κατάφερναν είτε λόγω των φυσικών διαφορών των οικοδομημάτων είτε επειδή οι γέφυρες φάνινονταν να γκρεμίζονται. Μαντική σημασία: αστάθεια· ανισορροπία δυνάμεων· αστικές ταραχές· πρόβλημα σε πόλη· έλλειψη επικοινωνίας· αποτυχία ή δυσκολία σύνδεσης.

Είκοσι-Τέσσερα Θεοί και Σκυλιά

Μερικές ώρες μετά το μεσημέρι.

Η γαλανόδερμη κοπέλα στη ρεσεψιόν του *Περίοικου* καθόταν πίσω από το γραφείο της και ξεφύλλιζε το τελευταίο τεύχος του περιοδικού *Επιβίωση στη Θακέρκοβ* ενώ χασμουριόταν.

Κάποιοι μπήκαν στο ξενοδοχείο.

Υψωσε το βλέμμα της, αλλά είδε πως δεν ήταν κανένας καινούργιος. Ήταν η Ελοντί Αλλόγνωμη κι αυτός ο γαλανόδερμος, ψαρομάλλης, μουσάτος τύπος με τα γκριζα μάτια και το παράξενο ραβδί. Τον είχε ξαναδεί μαζί της. Ήταν εραστής της, άραγε; Πίσω τους έρχονταν η συνοδηγός της Ελοντί, ο Ζορδάμης Λιγνόρρυγχος (τι κούκλος!), η γάτα του, ο συνοδηγός του, κι εκείνη η γαλανόδερμη, μελαχρινή γυναίκα που, πριν από τον αγώνα, έψαχνε τον Λιγνόρρυγχο και τελικά πρέπει να ήταν κάτι περισσότερο από θαυμάστριά του. Η κοπέλα της ρεσεψιόν την είχε δει πολλές φορές μαζί του. *Τι τυχερή τύπισσα!*

Κανένας δεν έριξε ούτε ένα βλέμμα στην κοπέλα της ρεσεψιόν καθώς πήγαιναν προς τους ανελκυστήρες, τους καλούσαν κάτω, και έμπαιναν.

Η κοπέλα αναστέναξε, άναψε τσιγάρο, και συνέχισε να ξεφυλλίζει το τελευταίο τεύχος του περιοδικού *Επιβίωση στη Θακέρκοβ*.

Μετά από κανένα τέταρτο, ένας άντρας μπήκε στο ξενοδοχείο και την πλησίασε. Είχε δέρμα λευκό-ροζ, ξανθά μαλλιά, και γαλανά μάτια. Και, για κάποιο λόγο, η φάτσα του της έμοιαζε λιγάκι περίεργη· δεν μπορούσε, όμως, να πει γιατί ακριβώς. Στα χέρια του φορούσε άσπρα γάντια.

«Καλησπέρα,» τη χαιρέτησε με βαριά φωνή.

«Καλησπέρα, κύριε.»

«Μια ερώτηση θέλω να κάνω.»

«Μάλιστα.»

«Βρίσκονται ακόμα εδώ οι ραλίστες Ελοντί Αλλόγνωμη και Ζορδάμης Λιγνόρρυγχος;»

«Γιατί ρωτάτε, αν επιτρέπεται; Ποιος είστε; Είστε δημοσιογράφος;»

«Το όνομά μου δεν έχει σημασία,» είπε ο άντρας. «Απλά θα ήθελα να μάθω.» Έβγαλε από την τσέπη του γκριζου σακακιού του δύο χαρτονομίσματα των πέντε ήλιων και τ'άφησε πάνω στο γραφείο της.

Η κοπέλα δάγκωσε το χείλος της. Τα λεφτά δεν ήταν καθόλου λίγα. Δέκα ήλιοι! Τόσο εύκολα έδινε αυτός ο τύπος δέκα ήλιους; «Έχετε δημοσιογραφική ταυτότητα;» τον ρώτησε.

«Θα ήθελα να μάθω,» επέμεινε ο άντρας.

«Δε μπορώ να σας απαντήσω αν δεν έχετε ούτε δημοσιογραφική ταυτότητα ούτε... ούτε κάτι άλλο. Αν είστε της Χωροφυλακής-»

«Δεν είμαι της Χωροφυλακής.» Πρόσθεσε ακόμα δέκα ήλιους στο γραφείο. Ένα ολόκληρο χαρτονόμισμα των δέκα ήλιων!

Η κοπέλα – που δεν θεωρούσε ότι πληρωνόταν και τόσο καλά για τόσες ώρες που περνούσε εδώ – ξεροκατάπιε. *Πρέπει να είμαι μαλακισμένη*, σκέφτηκε, αλλά είπε: «Κύριε, δεν μπορώ να σας απαντήσω έτσι. Δεν έχω δικαίωμα.» Επιπλέον, της έδινε μια πολύ περίεργη εντύπωση αυτός ο άντρας. Την τρόμαζε για κάποιο λόγο – αν και δεν ήταν ούτε άσχημος ούτε είχε τίποτα το αντικειμενικά απειλητικό επάνω του.

Ο άγνωστος πήρε τα λεφτά από το γραφείο της, χωρίς άλλη κουβέντα, και έφυγε από το ξενοδοχείο.

Η κοπέλα της ρεσεψιόν τσάκισε την άκρη μιας σελίδας του περιοδικού ανάμεσα στα δάχτυλά της. *Πρέπει να είμαι μαλακισμένη...*

Ο ουρανός είχε σκοτεινιάσει και έκανε κρύο μέσα στους δρόμους της Θακέρκοβ.

Δύο φιγούρες πλησίασαν την είσοδο του γκαράζ πλάι στον *Περίοικο*. Η μία ήταν γυναίκα, ο άλλος άντρας. Κι οι δύο φορούσαν κάπες με τις κουκούλες σηκωμένες στο κεφάλι.

«Συγνώμη!» Ο φύλακας του γκαράζ ήρθε κοντά τους καθώς έμπαιναν. «Πού πηγαίνετε; Δεν επιτρέπεται.»

Η Λορύν'σαρ ήδη σχημάτιζε με την κρυσταλλική της δομή το Άγγιγμα Σωματικής Στάσεως, και τώρα ακούμπησε τον φύλακα στον ώμο. Τίποτα περισσότερο από αυτό, και η κρυσταλλική του δομή κλείδωσε. Ο άντρας ακινητοποιήθηκε· ούτε τα μάτια του δεν μπορούσε να κουνήσει.

Η Λορύν'σαρ και ο Αρτέμιος Νιλμάνης, ο ραλίστας, μπήκαν στο γκαράζ και βάδισαν ανάμεσα στα οχήματα.

Η κρυσταλλική δομή της Μάγισσας ρώτησε: ΤΟ ΒΛΕΠΕΙΣ;

Εκείνος δεν απάντησε καθώς κοίταζε ολόγυρα. Μετά, όμως, η κρυσταλλική του δομή είπε: ΑΥΤΟ ΕΙΝΑΙ. Και, συγχρόνως, χωρίς να υψώσει το χέρι του, έδειχνε προς ένα όχημα ζωγραφισμένο σαν γρύπας.

ΕΔΩ ΕΙΝΑΙ Η ΡΑΛΙΣΤΡΙΑ ΛΟΙΠΟΝ, είπε η Μάγισσα.

ΜΑΛΛΟΝ.

Οι δύο μασκοφόροι κρυσταλλωμένοι έφυγαν από το γκαράζ του *Περρίοικου* περνώντας δίπλα από τον κοκαλωμένο φρουρό, και πήγαν να συναντήσουν τους υπόλοιπους, που τους περίμεναν σ'έναν από τους δρόμους του Γαιοδόμου.

Όταν ο φύλακας μετά από κανένα δεκάλεπτο συνήλθε, όταν μπορούσε πάλι να κινήσει κανονικά το σώμα του σαν ποτέ να μην είχε ακινητοποιηθεί, ειδοποίησε αμέσως τους άλλους φύλακες του ξενοδοχείου και τους είπε τι συνέβη. Κανένας δεν θα μπορούσε να τον πιστέψει αν τα δεδομένα του τηλεοπτικού πομπού στην είσοδο του γκαράζ δεν ήταν ξεκάθαρα. Αυτοί οι δύο κουκουλοφόροι, όντως, είχαν μπει και είχαν βγει.

«Ήταν μάγισσα!» επέμεινε ο φύλακας. «Δεν εξηγείται αλλιώς. Δεν με τρύπησε με κάτι. Απλά με άγγιξε.»

Ήρθαν τελικά σε επαφή με τον μάγο του τάγματος των Τεχνομαθών ο οποίος επέβλεπε τα συστήματα του ξενοδοχείου, κι αυτός τούς είπε ότι ποτέ δεν είχε ακούσει τίποτα παρόμοιο. Δεν υπήρχε ξόρκι που να επηρεάζει έτσι το ανθρώπινο σώμα. Ούτε οι Βιοσκόποι δεν είχαν τέτοια πράγματα. Θα ρωτούσε, βέβαια, στη Μαγική Ακαδημία της Θακέρκοβ, για να δει.

Το πιο παράξενο απ' όλα, όμως, ήταν ότι κανένας από τους φρουρούς ασφαλείας του ξενοδοχείου δεν μπορούσε να καταλάβει τι ήθελαν τελικά αυτοί οι δύο στο γκαράζ. Κατά τα φαινόμενα, απλά μπήκαν, έριξαν μια ματιά, κι έφυγαν. Τα πάντα, φυσικά, έπρεπε να ελεγχθούν εξονυχιστικά, γιατί μπορεί να είχαν βάλει καμια βόμβα ή κανέναν άλλο επικίνδυνο μηχανισμό. Αλλά χωρίς να προκληθεί αναστάτωση, για να μην ανησυχήσουν άδικα οι ένοικοι.

Ο Απελευθερωτής είπε ότι δεν έμοιαζε εύκολο να συναντήσουν αυτή την Ελοντί Αλλόγνωμη. Όχι χωρίς να γίνει φασαρία. Και ρώτησε τον Αρτέμιο αν πίστευε ότι η Ελοντί θα έμενε μέρες εδώ.

«Δεν ξέρω,» αποκρίθηκε εκείνος, καθώς στέκονταν μέσα σ'ένα σοκάκι ανάμεσα στις ψηλές πολυκατοικίες του Γαιοδόμου. «Ίσως να περιμένει να μάθει νέα μας. Οι χορηγοί του ράλι πρέπει να συνεχίζουν να μας ψάχνουν.»

«Μπορούμε να της στήσουμε καρτέρι,» είπε ο Σαρντάνης. «Έξω απ'το ξενοδοχείο. Και μόλις τη δούμε να βγαίνει, την ακολουθούμε, της ορμάμε, και την παίρνουμε από την πόλη.»

«Ναι,» είπε ο Απελευθερωτής σκεπτικά, «δε φαίνεται να υπάρχει άλλος δρόμος για να κινηθούμε... Αλλά δε θέλω να φύγω απ'τη Θακέρκοβ από τώρα, Σαρντάνη. Σας είπα πού θέλω να πάω, δεν σας είπα;»

«Ας μείνουν τότε ορισμένοι από εμάς εδώ, να παραμονεύουν,» πρότεινε ο λήσταρχος, «κι οι υπόλοιποι ας πάνε μαζί σου, Απελευθερωτή.»

«Προθυμοποιείσαι να μείνεις;»

«Ναι.»

Ο Απελευθερωτής είπε στον ραλίστα: «Κι εσύ θα μείνεις μαζί του.»

«Όπως επιθυμείς, Απελευθερωτή,» αποκρίθηκε ο Αρτέμιος Νιλμάνης. «Η Ελοντί, όμως, μπορεί να μη βγει βαδίζοντας από το ξενοδοχείο. Μπορεί να βγει με το όχημά της από το γκαράζ. Κι εμείς δεν έχουμε όχημα εδώ.»

«Δε μπορούμε να κλέψουμε ένα;» πρότεινε ο Σαρντάνης.

«Στον Γαιοδόμο, ανόητε;» είπε ο Απελευθερωτής. «Εδώ υπάρχει πολλή φύλαξη, και από τη Χωροφυλακή και από διάφορους μισθοφόρους. Πάμε στην άλλη μεριά του ποταμού, να κλέψουμε από εκεί. Από τη Γωνιά, ή από τη Μικρόπολη.»

«Εσύ ξέρεις την πόλη καλύτερα, Απελευθερωτή.» Ο Σαρντάνης δεν είχε έρθει ποτέ παλιότερα στη Θακέρκοβ.

Διέσχισαν τον Γαιοδόμο προς τα νότια, βαδίζοντας, δώδεκα στο σύνολό τους, και έφτασαν σε μια από τις γέφυρες του ποταμού Κάλμωθ, ενώ κοίταζαν γύρω τους με κάποιο ενδιαφέρον τις κρυσταλλικές δομές των ανθρώπων και των ζώων της πόλης. Ο Καρνάδης σκεφτόταν πίσω από τη ζωντανή μάσκα του: *Τώρα που έχω επιστρέψει στη Θακέρκοβ και τη βλέπω όπως ήθελα ανέκαθεν να τη βλέπω δεν μου φαίνε-*

ται πια τίποτα το σπουδαίο. Είδα τόσα θαυμαστά πράγματα μέχρι να φτάσω εδώ που η Θακέρκοβ δεν είναι παρά ακόμα μια μεγαλούπολη.

Αλλά θα μπορούσε να ήταν δική μου. Θα μπορούσε ολόκληρη να ήταν δική μου...

Θα μπορούσε ακόμα και να ήταν μια πόλη του Κρυστάλλου. Μια πόλη ενός καινούργιου, ανώτερου είδους ανθρώπων! Θα μπορούσε να ήταν η σημαντικότερη πόλη της διάστασης.

Διέσχισαν τη γέφυρα του ποταμού και βρέθηκαν στις νότιες όχθες του. Έστριψαν δεξιά και μπήκαν στη Γωνιά, μια συνοικία ανάμεσα στη Μικρόπολη, τον Παλαιοπόλη, και το Λημέρι. Ο Καρνάδης είχε βιάσει αρκετές φορές εδώ προκειμένου να αποκτήσει τη μυστηριακή όραση και να μπορεί να δει την κρυσταλλική δομή των όντων. Του έμοιαζε αστείο τώρα. Πώς ήταν δυνατόν να χρειαζόταν να προσπαθεί τόσο για να καταφέρει κάτι που πλέον του ήταν τελείως φυσικό; Ακόμα και οι βιασμοί, όλες αυτές οι γυναίκες, του έμοιαζαν τώρα... κάτι το άχρηστο. Ο σαρκικός έρωτας δεν τον δελέαζε στο ελάχιστο. Μόνο η κρυσταλλική συνεύρεση είχε νόημα. Και δεν υπήρχε βιασμός στην κρυσταλλική συνεύρεση: δεν μπορούσες να αναγκάσεις κανέναν να συνευρεθεί κρυσταλλικά μαζί σου. Ήταν ανόητο.

«Ποιος ξέρει πώς να ξεκλειδώνει μηχανές οχημάτων;» ρώτησε τους συντρόφους του.

Κανένας δεν ήξερε, όπως αποδείχτηκε. Ούτε καν ο Σαρντάνης. Ούτε ο Αρτέμιος.

«Θα πρέπει, λοιπόν, να πάρουμε τα κλειδιά κάποιου,» είπε ο Απελευθερωτής.

Σ'έναν από τους σκοτεινιασμένους δρόμους της Γωνιάς, μετά από μισή ώρα, ένα τετράκυκλο όχημα σταμάτησε πλάι σε μια πολυκατοικία. Το γυάλινο σκέπαστρο του άνοιξε και η οδηγός είπε στον άντρα που καθόταν δίπλα της: «Έρχομαι αμέσως.» Πήδησε έξω απ'το όχημα κι έτρεξε στην είσοδο της πολυκατοικίας: ξεκλειδωσε και μπήκε. Ο άντρας έμεινε μέσα στο τετράκυκλο, χωρίς να κλείσει το σκέπαστρο, ανάβοντας τσιγάρο.

Ένας άγνωστος με λευκό-ροζ δέρμα, ξανθά μαλλιά, κάπα, και γκριζοσακάκι κάτω από την κάπα τον πλησίασε.

«Συγγνώμη,» είπε.

Ο άντρας τον κοίταξε ξαφνιασμένος. «Τι θέλετε;»

Ο άγνωστος άπλωσε το χέρι του, που φορούσε άσπρο γάντι, κι άρπαξε τον άντρα από το σαγόνι κλείνοντάς του το στόμα βίαια. Εκείνος γρύλισε άναρθρα, νιώθοντας τα δόντια του να συνθλίβονται, να παγιδεύουν τη γλώσσα του. Το τσιγάρο έπεσε από το χέρι του.

«Μην κάνεις καμια μαλακία, εντάξει;» του είπε ο Απελευθερωτής.

Ο άντρας μπορούσε μόνο να τον κοιτάζει με γουρλωμένα μάτια.

Ο Απελευθερωτής ελευθέρωσε το σαγόνι του. «Βγες και τρέξε στη φίλη σου, προτού αλλάξω γνώμη.»

Ο άντρας τινάχτηκε σαν γάτα της πόλης έξω από το όχημα, τρέχοντας προς την πολυκατοικία· κι άμέσως μόλις έφτασε στην είσοδό της άρχισε να χτυπά ένα κουδούνι.

Ο Απελευθερωτής μπήκε στο όχημα, έκλεισε το σκέπαστρο, και πατώντας το πετάλι έφυγε. Η μηχανή ήταν ήδη ενεργοποιημένη και ξεκλείδωτη.

Μετά από λίγη ώρα, ο Σαρντάνης, ο Αρτέμιος, κι άλλοι τρεις περίμεναν κρυμμένοι σ'έναν δρόμο αντίκρυ στο ξενοδοχείο *Περίοικος*. Περίμεναν να δουν την Ελοντί να βγαίνει, ή το όχημά της. Ό,τι ρούχα κι αν φορούσε δεν θα μπορούσαν να κρύψουν την κρυσταλλική της δομή. Τα ρούχα γίνονταν *μέρος* της κρυσταλλικής δομής ενός ζωντανού όντος. Κι όταν τα έβγαζε, μετατρέπονταν σε μερικά ακόμα άψυχα αντικείμενα, όπως οτιδήποτε άλλο που δεν είχε κρυσταλλική δομή. Πολλοί κρυσταλλωμένοι είχαν ρωτήσει τον Απελευθερωτή γιατί συνέβαινε αυτό: Γιατί τα άλλα πράγματα δεν είχαν κρυσταλλική δομή; Γιατί μόνο τα ζωντανά πλάσματα είχαν κρυσταλλική δομή; – μόνο οι άνθρωποι, τα ζώα, τα έντομα, ακόμα και τα φυτά – ναι, και τα φυτά είχαν μια κάποια πιο ασθενική κρυσταλλική δομή. Ο Απελευθερωτής τούς είχε απαντήσει ότι δεν υπήρχε εξήγηση· απλά έτσι ήταν η διάσταση της Σεργήλης. Ή αυτό ή τα άλλα πράγματα είχαν κάποιου άλλου είδους κρυσταλλική δομή την οποία δεν μπορούσαν να διακρίνουν.

Ο Σαρντάνης, ο Αρτέμιος, κι οι υπόλοιποι περίμεναν κάμποση ώρα προτού τελικά δουν τον *Γρύπα των Δρόμων* να έρχεται προς το ξενο-

δοχείο – όχι να φεύγει από αυτό. Πρέπει να είχε φύγει πιο πριν, όταν εκείνοι είχαν πάει να κλέψουν το δικό τους όχημα.

Ο Σαρντάνης καταράστηκε. Δεν μπορούσαν εδώ να της επιτεθούν. Ο Απελευθερωτής είχε δίκιο: η περιοχή ήταν πολύ καλά φρουρούμενη.

Την άφησαν, επομένως, να βάλει το όχημά της στο γκαράζ και δεν την είδαν να βγαίνει από εκεί. Πρέπει να μπήκε στο ξενοδοχείο από κάποια εσωτερική πόρτα.

Εκείνο, όμως, που παρατήρησαν όλοι οι κρυσταλλωμένοι – εκτός από τον Αρτέμιο – ήταν πως η κρυσταλλική δομή της Ελοντί δεν έμοιαζε τώρα με την κρυσταλλική της δομή στην ενέδρα, στους δασωμένους λόφους. Δεν τύλιγε το όχημά της με τον ίδιο τρόπο, δεν έκανε τους ίδιους τρομερούς σχηματισμούς. Ήταν σχεδόν σαν την κρυσταλλική δομή οποιουδήποτε άλλου ανθρώπου, αν και οι ομοιότητές της με την κρυσταλλική δομή του Απελευθερωτή εξακολουθούσαν να είναι ολοφάνερες.

Οι Κουρδισμένοι, μια από τις πολλές συμμορίες του Λημεριού, ήταν κυρίως άνθρωποι της δουλειάς: αχθοφόροι, οδηγοί φορτηγών ή ρυμουλκών πλοίων, σκουπιδιάρηδες, βοθρατζήδες, αφισοκολλητές, μπογιατζήδες, χτίστες... Πολλοί απ' αυτούς μπορούσαν με τα χρήματά τους να νοικιάζουν σπίτια για να μένουν (αν και όχι και πολύ μεγάλα). Ορισμένοι, δε, που αποτελούσαν εξαιρέσεις είχαν και δικό τους σπίτι, αγορασμένο από τα λεφτά της δουλειάς, ή αποκτημένο με κάποιο άλλο τρόπο. Αρκετοί, όμως, έμεναν στη Στέγη των Κουρδισμένων: ένα οικοδόμημα που δεν ήταν μακριά από τις αποβάθρες του Λημεριού, αλλά σίγουρα η περιοχή όπου βρισκόταν δεν μπορούσε να ονομαστεί και λιμάνι. Παλιότερα, αυτό το μέρος ήταν αποθήκη τροχών' αργότερα, είχε εγκαταλειφθεί' και μετά, οι Κουρδισμένοι το είχαν πάρει για τον εαυτό τους. Για τη συμμορία τους.

Τώρα βρισκονταν εκεί συγκεντρωμένοι πολλοί από αυτούς, μέσα στη χειμωνιάτικη νύχτα. Το φαγητό του μαγειρείου της Στέγης είχε τελειώσει, και όλων τα πιάτα ήταν γεμάτα με χυλό που περιείχε φασόλια και άλλα χορταρικά. Μπίρα ήταν στις κούπες τους – όχι της καλύτερης ποιότητας, αλλά κανένα τους δεν παραπονιόταν. Αρκούσε που

είχαν να φάνε και να πιουν· και δεν πλήρωναν τίποτα γι'αυτά. Ήταν της συμμορίας. Τα είχαν αποκτήσει με διάφορους τρόπους – δεν είχε σημασία πώς. Σημασία για τους Κουρδισμένους είχε να περνάνε τη μια μέρα μετά την άλλη, επιβιώνοντας, κάνοντας σταθερά τις δουλειές τους, έχοντας μια κάποια σιγουριά ότι αύριο δεν θα πέθαιναν στο δρόμο σαν πεινασμένα σκυλιά.

Μέσα στη μεγάλη αίθουσα της Στέγης των Κουρδισμένων έκαιγαν κάμποσα μαγκάλια, βγάζοντας πυκνό καπνό ο οποίος έβρισκε διέξοδο από τις καμινάδες στην οροφή της, καθώς κι από τα άλλα ανοίγματα που υπήρχαν εκεί. Η οσμή των παλιόξυλων που καίγονταν δεν ήταν καθόλου ευχάριστη. Αλλά ήταν φτηνά ξύλα, που τα έβρισκες εύκολα και που, όταν εξαφανίζονταν από τις αποθήκες, σπάνια τα αφεντικά τα αναζητούσαν. Οι Κουρδισμένοι που δούλευαν εκεί φρόντιζαν να... προμηθεύονται όσα χρειάζονταν. Όταν οι επιτηρητές δεν κοίταζαν, φυσικά. Όταν υπήρχε άπλα για να γίνει άνετα η δουλειά. Για το καλό της συμμορίας ολόκληρης.

Δεν είχαν λεφτά για ενεργειακά συστήματα θέρμανσης, εννοείται. Τα λεφτά της η συμμορία τα χρησιμοποιούσε για άλλα, σημαντικότερα πράγματα. Εξάλλου, γιατί να σπαταλές τόσους ήλιους για ενεργειακά συστήματα θέρμανσης όταν μπορούσες να ζεσταίνεσαι με πολύ πιο φτηνό τρόπο; Η μόνη περίπτωση που θα χρησιμοποιούσαν τέτοιο μηχανικό σύστημα ήταν αν κάποτε κανένα από τα αδέρφια της συμμορίας κατόρθωνε να το βουτήξει μαζί με ενεργειακές φιάλες, κι αν μπορούσαν μετά να το εγκαταστήσουν στη Στέγη. Το είχαν υπόψη τους, από καιρό τώρα, αλλά ποτέ δεν κατάφερναν να κάνουν το σχέδιο πραγματικότητα.

Η μεγάλη διπλή ξύλινη θύρα της Στέγης άνοιξε τρίζοντας. Δυο σκυλιά πετάχτηκαν όρθια, γαβγίζοντας. Μάτια στράφηκαν προς την πόρτα, για να δουν εκεί να στέκεται ένας άντρας με δέρμα λευκό-ροζ και μαλλιά ξανθά, κάπα, και γκρίζο σακάκι από κάτω. Καθώς περνούσε το κατώφλι, άλλοι έξι τον ακολούθησαν. Κι αυτή που βάδιζε πλάι του ήταν μια γυναίκα με κόκκινο δέρμα και μαλλιά μπλε που έπεφταν σπαστά στους ώμους της.

Οι Κουρδισμένοι σηκώθηκαν από τις θέσεις τους, πιάνοντας ό,τι όπλα είχαν κοντά τους ή κάτω από δέρματα, σκουπιδοσακούλες, παλιές

εφημερίδες, βρόμικες γούνες από τα Φέρνιλγκαν. Δυο καραμπίνες, κάμποσα ξιφίδια και στιλέτα, τρία μακρυμάνικα τσεκούρια, αλυσίδες, ρόπαλα, ένα παλιό πιστόλι.

«Δεν είναι πια φιλόξενοι οι Κουρδισμένοι;» ρώτησε ο ξανθός άντρας, μεγαλόφωνα.

«Δεν είσαι δικός μας!» αποκρίθηκε ένας Κουρδισμένος με μακρυμάνικο τσεκούρι, ψηλός και γεροδεμένος, κατάμαυρος στο δέρμα, με κοντά πράσινα μαλλιά και αξύριστο πρόσωπο.

«Δεν είμαι δικός σας, Βενμίλιε; Έχετε ξεχάσει τον Καρνάδη τον Αχθοφόρο;»

«Δεν ξέρω πώς ξέρεις τ'όνομά μου, κουστουμαρισμένο σκυλί απ'τον Γαιοδόμο, αλλά δεν είς' ο Καρνάδης! Τον θυμάμαι καλά τον Καρνάδη παρότ' έχει 'ξαφανιστεί δω και πολύ καιρό. Φύγ' από δω!»

«Στους Κουρδισμένους δεν αρέσουν οι ψεύτες!» φώναξε μια γυναίκα που κρατούσε στιλέτο. Και πολλοί μιμήθηκαν τη φωνή της: *Στους Κουρδισμένους δεν αρέσουν οι ψεύτες! Δεν αρέσουν οι ψεύτες! Δεν αρέσουν οι ψεύτες!*

«Σας ξέρω όλους!» τους διέκοψε ο Καρνάδης. «Ή, τουλάχιστον, τους περισσότερους από εσάς.» Κι άρχισε να τους ονομάζει έναν-έναν, δειχνοντάς τους με το δάχτυλό του. Μετά, τους είπε ποιοι ήταν οι γονείς του και ποια τα αδέρφια του. Ο ένας από τους αδελφούς του ήταν τώρα εδώ, στη Στέγη.

Και φώναξε: «Δεν είσαι ο αδελφός μου ο Καρνάδης! Δε μπορεί να είσαι!»

«Κι όμως, εγώ είμαι. Αλλά διαφορετικός. Αλλαγμένος. Ισχυρότερος. Και ήρθα για να προσφέρω σε όλους σας μια καλύτερη ζωή.»

«Μα θυμάμαι τον Καρνάδη!» είπε ο αδελφός του, ο Ερρίκος. «Δεν είναι αυτή η φάτσα του Καρνάδη! Μη μας λες ψευτιές!»

Ο Καρνάδης γέλασε. «Ναι,» παραδέχτηκε, «αυτή, όντως, δεν είναι η φάτσα του Καρνάδη.» Και, με προσοχή, έβγαλε τη ζωντανή μάσκα.

Σιωπή πλάκωσε μέσα στη μεγάλη αίθουσα της Στέγης των Κουρδισμένων. Ατενίζοντας τη θολή κρυσταλλική όψη είχαν σαστίσει: ένα υπερφυσικό δέος τούς είχε κυριεύσει. Είχαν κατεβάσει τα όπλα τους, μουδιασμένοι.

Ο Καρνάδης έβγαλε και τα άσπρα του γάντια, δείχνοντάς τους τα χέρια του που κι αυτά ήταν τυλιγμένα με κρυσταλλική υφή.

«Με βλέπετε; Με βλέπετε όπως τώρα είμαι;» ρώτησε.

«Δε... δεν είσαι... δεν είσαι...» ψέλλισε ο Ερρίκος.

«Φύγε!» φώναξε ο Βενμίλιος υψώνοντας πάλι το μακρυμάνικο τσεκούρι του, αν και με τρεμάμενα χέρια. «Δεν είς' ο Καρνάδης! Είσαι δαίμονας!»

Ο Καρνάδης γέλασε. «Δεν είμαι δαίμονας, Βενμίλιε. Αλλά, ναι, είμαι πολύ αλλαγμένος. Δε βλέπετε ότι σας ξέρω όλους; Ποιος άλλος θα μπορούσα να είμαι εκτός από τον Καρνάδη;»

«Και τι ζητάς;» ρώτησε η Κυράλη, που εργαζόταν ως οδοκαθαρίστρια και ήταν η πρώτη γυναίκα που είχε αγγίξει τον Καρνάδη ερωτικά, μεγαλύτερη του για καμία δεκαετία. Τον είχε βρει να μισοκοιμάται μέσα στη Στέγη, καυλωμένος. Του είχε ανοίξει το παντελόνι και είχε πάρει το πουλί του στο στόμα της, κι έτσι τον είχε κάνει να τελειώσει. Και μετά του είχε πει: *Τώρα είσαι άντρας· πήγαινε να το χώσεις σ'άλλες γυναίκες, κι έλα να μου πεις σε πόσες!*

Ο Καρνάδης απάντησε: «Ήρθα για να σας βοηθήσω όλους. Για να ζήσετε καλύτερα. Σαν θεοί.»

«Θα μας δώσεις λεφτά;» ρώτησε ο Βενμίλιος.

«Θα σας δώσω κάτι πολυτιμότερο από λεφτά, αν συμφωνήσετε. Θα σας δώσω το δώρο του Κρυστάλλου, κι όλα τότε θ'αλλάξουν για εσάς. Θα μπορούσατε να ήσασταν ακόμα και οι άρχοντες της Θακέρκοβ!»

«Μας παραμυθιάζει!» φώναξε η Κυράλη.

Ο Καρνάδης γέλασε ξανά, κι έκανε νόημα στους ακόλουθούς του. Τους έκανε νόημα με την κρυσταλλική του δομή, χωρίς να κινήσει τα χέρια του. Κι εκείνοι, όλοι, έβγαλαν τις ζωντανές μάσκες τους, αφήνοντας γι'ακόμα μια φορά τους Κουρδισμένους άφωνους και μουδιασμένους.

«Βλέπετε;» τους είπε ο Καρνάδης. «Όλοι αυτοί έχουν δεχτεί το δώρο του Κρυστάλλου. Είναι τώρα σαν θεοί.»

«Δε μου μοιάζουνε με θεοί!» μούγκρισε ένας λιγνός, πρασινόδερμος άντρας.

«Γιατί, έχεις δει και θεούς, Καλλέργη;» του είπε ο Καρνάδης. «Ούτε το μουνί ιέρειας της Λόρκης δεν έχεις δει!»

Μερικά γέλια αντήχησαν ανάμεσα στους Κουρδισμένους.

Ο Καρνάδης κοίταζε τις κρυσταλλικές δομές τους, τις διάβαζε, γνώριζε γι'αυτούς πράγματα που αλλιώς θα ήταν αδύνατον να γνωρίζει. «Ακούστε!» φώναξε, κι άρχισε να τους λέει διάφορα για τον καθένα τους τα οποία τους ξάφνιαζαν.

«Ταχυδακτυλουργός!» αναφώνησε μία.

«Μάντης!» είπε ένας άλλος.

«Δε θέλουμε τέτοιους εδώ πέρα! Δεν είναι άνθρωποι της δουλειάς – είναι κλέφτες!»

«Δεν είμαι ούτε μάντης ούτε ταχυδακτυλουργός,» τους διαβεβαίωσε ο Καρνάδης. «Και μπορείτε να γίνετε σαν εμένα. Θα γνωρίζετε όλα αυτά κι ακόμα περισσότερα – απλά κοιτάζοντας. Γιατί θα είστε κάτι παραπάνω απ'ό,τι είστε τώρα. Καταλαβαίνετε;»

Κανένas δεν μίλησε.

«Ποιος εδώ μέσα είναι ικανοποιημένος με τη δουλειά του;» τους ρώτησε.

«Εγώ! Εγώ είμαι ικανοποιημένος.» – «Κι εγώ είμαι ικανοποιημένος! Γιατί, τι θάκανα δηλαδή; Κλέφτης θα γινόμουν;» – «Κι εγώ είμαι ικανοποιημένη.» – «Κι εγώ.»

Ο Καρνάδης γέλασε. «Κουρδισμένοι... Τι άλλες απαντήσεις να περιμένω, φυσικά, από εσάς; Οι Κουρδισμένοι είναι άνθρωποι της δουλειάς. Δουλεύουν και είναι αδέρφια. Απεχθάνονται τους κλέφτες και τους άλλους απατηλούς λεχρίτες. Με τη δουλειά μόνο – τη σκληρή δουλειά – μπορείς να ζήσεις.»

Κανένas δεν μιλούσε ξανά. Τον άκουγαν καθώς τους έλεγε, με ευφράδεια, το δόγμα τους, την ηθική τους.

«Έχετε αποκλείσει από το μυαλό σας κάθε πιθανότητα κοινωνικής ανόδου. Δεν αποζητάτε επειδή ξέρετε ότι δεν πρόκειται να αποκτήσετε τίποτα παραπάνω. Φοβάστε να ελπίζετε για να μην τσακίσει η απογοήτευση την ψυχή σας–»

«Ε!» φώναξε κάποιος, «και πώς θα ζήσουμε; Μπορείς να μας πεις πώς θα ζήσουμε; Αν είσαι ο Καρνάδης–»

«Θα σας κάνω θεούς,» τους είπε ο απρόσωπος άντρας γι'ακόμα μια φορά. «Και δεν θα χρειάζεται πια να μοχθείτε σαν σκυλιά ενώ μοναχικοί κλέφτες ή κλέφτες άλλων συμμοριών βουτάνε τα λεφτά σας και τα

λιγοστά σας υπάρχουντα, ενώ οι κρανομούτσουνοι έρχονται και σας δέρνουν για κάποιο ηλίθιο παράπτωμα, ενώ τα αφεντικά σας σας δίνουν κλοτσιές κι εσείς τους λέτε ευχαριστώ επειδή σας πετάνε έναν ήλιο το μήνα!»

Τον άκουγαν ξανά χωρίς να μιλάνε.

«Μπορείτε,» τους είπε ο απρόσωπος άντρας, «να είστε οι άρχοντες του Λημεριού. Θυμάστε τη Λεγεώνα, πριν από τόσα χρόνια; Θυμάστε τι λένε για τη Λεγεώνα; Ολόκληρο το Λημέρι ήταν δικό της–»

«Η Λεγεώνα καταπίεζε τους εργάτες...» είπε κάποια.

«Ναι, αλλά εσείς δεν θα είστε έτσι. Θα είστε καλύτεροι επειδή *ξέρετε*, επειδή έχετε ζήσει τη σκληρή ζωή της δουλειάς. Θα κάνετε το Λημέρι όπως πρέπει να είναι. Γεμάτο ανθρώπους τίμιους. Χωρίς κλέφτες, τζογαδόρους, απατεώνες, κι άλλα τέτοια ρεμάλια! Ακόμα κι οι κρανομούτσουνοι θα σας φοβούνται.

»Τι λέτε, λοιπόν, να μείνω και να σας κάνω θεούς του Λημεριού; Ή να φύγω και να σας αφήσω στ'αφεντικά σας;»

Είκοσι-Πέντε Συνάντηση στο Τρένο

Ο Αργύριος δεν είχε βάλει ρολόι να χτυπήσει για να τον ξυπνήσει· το ήξερε πως αν ήταν να σηκωθεί θα σηκωνόταν. Αν πάλι δεν σηκωνόταν, τότε αυτό θα σήμαινε κάτι. Η Λόρκη θα του είχε δείξει έναν άλλο, διαφορετικό δρόμο, για κάποιο λόγο.

Τα μάτια του άνοιξαν, κι ανάμεσα από τα πατζούρια του παραθύρου είδε πρωινό φως να μπαίνει. Το αδύναμο πρωινό φως της αυγής.

Ο Αργύριος σηκώθηκε με προσοχή από το κρεβάτι του, για να μην ξυπνήσει τη Χρυσόχαρη, και χωρίς καθυστέρηση ή θόρυβο πλύθηκε και ντύθηκε. Ρίχνοντας μια ματιά στο κρεβάτι, είδε ότι η φίλη του ακόμα κοιμόταν. Πήρε τον σάκο του στον ώμο και βγήκε από το δωμάτιο, αφού άφησε το κλειδί επάνω στο κομοδίνο, ώστε η Χρυσόχαρη να το επιστρέψει στον πανδοχέα όταν έφευγε.

Ο Αργύριος κατέβηκε στην τραπεζαρία του *Καλοδεχούμενου* και είδε τέσσερις μόνο πελάτες καθισμένους. Ναι, ήταν τόσο πρωί που δεν είχε ακόμα κίνηση εδώ. Οι τρεις από τους πελάτες κάθονταν σ'ένα τραπέζι όλοι μαζί και ήταν προφανώς συνταξιδιώτες. Η τελευταία πελάτισσα καθόταν μόνη, φορώντας κάπα, με την κουκούλα στο κεφάλι, κι έχοντας τα πόδια της σταυρωμένα στο γόνατο. Φορούσε γκριζο παντελόνι και μαύρα μποτάκια.

Ο Αργύριος την πλησίασε. «Καλημέρα,» είπε.

«Καλημέρα,» αποκρίθηκε η Ελοντί καθώς σηκωνόταν από την καρέκλα της. «Τι κάνει η ξαδέλφη μου;»

«Κοιμάται.»

Η Ελοντί ένευσε. «Πάμε.»

«Πρέπει να κανονίσω, πρώτα, κάτι στον στάβλο.»

Τον κοίταξε ερωτηματικά.

«Θ'αφήσω εκεί το άλογό μου για κάποιες ημέρες. Υποχρεωτικά. Δεν μπορώ να το πάρω μαζί.»

«Σωστά. Θα σε περιμένω στον Γρύπα.»

Βγήκαν από το πανδοχείο και η Ελοντί μπήκε στο αγωνιστικό όχημα που ήταν σταθμευμένο απέξω, ενώ ο Αργύριος πήγε στον στάβλο δί-

πλα από τον *Καλοδεχούμενο*. Εκεί μίλησε με τον σταβλίτη, εξηγώντας του πως θα έλειπε κάποιες ημέρες και ήθελε να του αφήσει τον Ανεμοπόδη. Ο σταβλίτης αποκρίθηκε ότι δεν κρατούσαν άλογα ανθρώπων που δεν ήταν πελάτες του πανδοχείου· του πρότεινε, όμως, να μεταφέρει το ζώο σ'έναν άλλο στάβλο εδώ κοντά, μέσα στις Μάντρες.

Ο Αργύριος τον ευχαρίστησε, κι αφού χαλίνωσε και σέλωσε τον Ανεμοπόδη βγήκε τραβώντας το άλογο από τα γκέμια.

«Τι έγινε;» τον ρώτησε η Ελοντί από το ανοιχτό παράθυρο του *Γρύπα των Δρόμων*. Πλάι της, ο Αργύριος μπορούσε να δει καθισμένο έναν άντρα. Ο μάγος Φίλιππος'χοκ, αναμφίβολα.

«Θα το πάω σ'έναν άλλο στάβλο εδώ κοντά,» αποκρίθηκε ο Μπαλαντέρ της Λόρκης, κι εξήγησε γιατί.

Ανέβηκε στη σέλα του αλόγου και τρόχασε μέσα στους πρωινούς δρόμους των Μαντρών. Ο στάβλος που του είχε αναφέρει ο σταβλίτης του *Καλοδεχούμενου*, πράγματι, δεν ήταν μακριά, και ήταν πολύ μεγαλύτερος από αυτόν του πανδοχείου. Ο Αργύριος δεν δυσκολεύτηκε στο ελάχιστο να πείσει τους ανθρώπους εκεί να κρατήσουν το άλογό του για κάποιες ημέρες. «Μη σε νοιάζει καθόλου,» του είπαν. «Κι ολόκληρο μήνα να λείπεις, εδώ θα το βρεις, φαγωμένο κι όμορφο όπως τόφερεις· δε διώχνουμε ζώο εμείς. Εκτός κι άμα λείπεις κάνα χρόνο, έτσι; Τότε μάλλον θα τόχουμε πουλήσει.» Ο Αργύριος τον διαβεβαίωσε ότι δεν θα έλειπε τόσο πολύ, κι ύστερα έφυγε από τον στάβλο.

Για να δει το αγωνιστικό όχημα της Ελοντί να τον περιμένει στην αντικρινή γωνία. Βάδισε ως εκεί, άνοιξε μια πόρτα, και κάθισε στο πισινό κάθισμα.

«Αυτός, Αργύριε, είναι ο Φίλιππος'χοκ,» σύστησε η Ελοντί τον μάγο.

«Χαίρω πολύ,» αποκρίθηκε ο Αργύριος.

«Παρομοίως,» είπε ο Φίλιππος'χοκ, γυρίζοντας για ν'ανταλλάξει μια χειραψία με τον Μπαλαντέρ της Λόρκης.

«Ο Φίλιππος,» εξήγησε η Ελοντί, πατώντας το πετάλι και βάζοντας τους τροχούς σε κίνηση, «γνωρίζει τα πάντα για εμένα, όπως ήδη σου είπα, Αργύριε. Γνωρίζει ότι είμαι Ιερομύστης. Γνωρίζει για τη φίλη μου την περίεργη μπαλαντέρ. Οπότε μπορούμε να μιλάμε ελεύθερα. Γνωρίζει και για σένα· του είπα ότι είσαι ο Μπαλαντέρ της Λόρκης. Ελπίζω αυτό να μη σε πειράζει.»

«Δεν το θεωρώ κρυφό,» αποκρίθηκε ο Αργύριος. «Απλώς δεν είναι και κάτι που ανακοινώνω στους περισσότερους ανθρώπους γιατί δεν πρόκειται, ούτως ή άλλως, να με πιστέψουν.»

Η Ελοντί χαμογέλασε. «Ναι, καταλαβαίνω τι εννοείς.»

«Εγώ σάς πιστεύω και τους δύο, πάντως,» δήλωσε ο Φίλιππος'χοκ, χαμογελώντας επίσης. «Έχω δει και πιο παράξενα πράγματα στη ζωή μου.»

«Και θ'αναρωτιόταν κανείς πώς είναι αυτό δυνατόν, εκεί στα βουνά όπου μένεις,» τον πείραξε η Ελοντί.

«Αγάπη μου, προσπαθείς να με προσβάλεις μπροστά στον κύριο Μπαλαντέρ;»

Η Ελοντί γέλασε, καθώς οδηγούσε το όχημά τους έξω από τις Μάντρες και έξω από τη Θακέρκοβ, πέρα από την περιοχή όπου, πριν από λίγο καιρό, ήταν στημένο το χωριό του ράλι αλλά τώρα πλέον το είχαν διαλύσει.

Ο Ζορδάμης κατάφερε να προμηθευτεί ένα τετράκυκλο όχημα μέσω των συνδέσμων της Σιδηράς Δυναστείας στη Θακέρκοβ, και τώρα το οδηγούσε προς τον σιδηροδρομικό σταθμό στις Μάντρες. Η Καλλιόπη καθόταν δίπλα του. Ο Βινάρης καθόταν πίσω μαζί με την Κλεισμένη, η οποία συνέχεια χασμουριόταν.

Μην αργώντας να φτάσουν στον προορισμό τους, ο Ζορδάμης σταμάτησε τους τροχούς του και είπε: «Σε κανένα τέταρτο το τρένο σας πρέπει να ξεκινήσει. Καλό ταξίδι.»

«Ευχαριστούμε,» αποκρίθηκε η Καλλιόπη και τεντώθηκε για να τον φιλήσει στην άκρια του στόματος. «Να προσέχεις.» Δεν ήξερε πού θα πήγαινε ο Ζορδάμης αλλά φοβόταν γι'αυτόν. Το γεγονός ότι αρνιόταν να της πει, ίσως να σήμαινε ότι η δουλειά του είχε σχέση με τη Σιδηρά Δυναστεία. Όμως ίσως να σήμαινε και κάτι άλλο... Χτες βράδυ, που είχαν βγει για να πιουν, της είχε αναφέρει παραπάνω από μια φορά ότι ανησυχούσε για τους ραλίστες που είχαν απαγάγει οι παράξενοι, απρόσωποι ληστές, και ότι δεν πίστευε πως οι χορηγοί θα έστελναν ξανά μισθοφόρους να ψάξουν γι'αυτούς. Όσα έλεγαν στις ειδήσεις ήταν ψέματα, για να μη φανεί πως έχουν αγνοήσει τόσους ανθρώπους που

βρίσκονται σε άμεσο κίνδυνο. Η Καλλιόπη είχε προσπαθήσει να τον καθησυχάσει, λέγοντάς του ότι δεν μπορούσε να είναι σίγουρος πως ήταν έτσι, μα εκείνος δεν έμοιαζε να συμφωνεί καθόλου μαζί της. Ήταν πολύ επίμονος. Και η Καλλιόπη φοβόταν ότι ίσως – ίσως – να σχεδίαζε να πάει μόνος του να αναζητήσει τους χαμένους ραλίστες στα βορειοδυτικά, εκεί όπου ο ίδιος έλεγε πως είχε, μέσω γνωστών του (της Δυναστείας, άραγε;), ακούσει ότι δρούσαν οι ληστές – η Αίρεση του Κρυστάλλου.

Μπορεί να ήταν τόσο ανόητος ώστε να κάνει κάτι τέτοιο; αναρωτιόταν η Καλλιόπη. Ναι, *μπορεί* να ήταν. Ο παλιός Ζορδάμης – ο Ζορδάμης που θυμόταν – σίγουρα μπορεί να ήταν. Ανέκαθεν ήταν παράτολμος. Πολύ παράτολμος. Αυτός εδώ, όμως, ο Ζορδάμης έμοιαζε αλλαγμένος. Δεν ήταν, τουλάχιστον, πρόθυμος να κοιμηθεί μαζί της, ισχυριζόμενος πως ήθελε να μείνει πιστός στη σύζυγό του – και τούτο αποτελούσε, αναμφίβολα, *τεράστια* αλλαγή για τον Ζορδάμη. Ίσχυε, ωστόσο, η ίδια αλλαγή και για άλλα στοιχεία της προσωπικότητάς του;

«Κι εσύ να προσέχεις,» της αποκρίθηκε επί του παρόντος· και της υποσχέθηκε: «Θα τα ξαναπούμε.» Γυρίζοντας ύστερα το κεφάλι του πίσω, χαιρέτησε τον Βινάρη, ο οποίος τον αντιχαιρέτησε, άνοιξε την πόρτα του, και βγήκε από το όχημα κουβαλώντας τον σάκο του και τη βαλίτσα της Καλλιόπης μαζί.

Η Καλλιόπη τον ακολούθησε έξω και πήρε τη βαλίτσα από το χέρι του.

Ο Ζορδάμης έστριψε το όχημά του και έφυγε. Η Καλλιόπη τον κοίταζε μέχρι που χάθηκε από τα μάτια της: και τον είδε να πηγαίνει δυτικά, όλο δυτικά, βγαίνοντας μάλλον από τις Μάντρες, βγαίνοντας από τη Θακέρκοβ.

Γιατί να βγαίνει από τα δυτικά, αναρωτήθηκε, αν όχι για να πάει να ερευνήσει για τους χαμένους ραλίστες;

Μεγάλη Αρτάλη, είναι δυνατόν να είναι τόσο ανόητος; Νομίζει ότι μπορεί να τα βάλει μόνος του μ'αυτούς τους κακοποιούς;

Δεν έπρεπε να τον αφήσω! Έπρεπε να τον είχα πιέσει περισσότερο να μου πει πού θα πάει!

Αναστέναξε.

Ο Βινάρης τη ρώτησε: «Όλα εντάξει;»

«Ναι,» αποκρίθηκε εκείνη, «όλα εντάξει.»

Και βάδισαν προς την πελώρια αμαξοστοιχία που ήταν ήδη σταματημένη εδώ και οι πόρτες της είχαν ανοίξει. Οι επιβάτες μπορούσαν να ανεβούν.

«Πού πηγαίνει, Βινάρη;» ρώτησε η Καλλιόπη.

Εκείνος προς στιγμή φάνηκε να μην κατάλαβε για ποιον του μιλούσε· την κοίταξε ερωτηματικά.

«Ο Ζορδάμης,» είπε η Καλλιόπη. «Πού πηγαίνει;»

«Σε κάποια δουλειά.»

«Τι δουλειά;»

«Δεν ξέρω. Δεν μου είπε ακριβώς.»

Η Καλλιόπη δεν τον πίστεψε. Αυτός ο Βινάρης πρέπει να ήταν άνθρωπος της Σιδηράς Δυναστείας. Ο ίδιος δεν της είχε πει τίποτα, βέβαια, και ούτε ο Ζορδάμης τής είχε πει· όμως *πρέπει* να ήταν. Αυτό εξηγούσε πολλά. Είχε δηλώσει πως, κατά κανόνα, δεν έκανε τον συνοδηγό σε ραλίστες αλλά ήταν έμπειρος οδηγός, και είχε έρθει τώρα εδώ για να εξυπηρετήσει τον Ζορδάμη. Κανένας τους όμως δεν είχε αναφέρει γιατί μπορεί να ήθελε να τον εξυπηρετήσει. Ο Ζορδάμης είχε πει μονάχα ότι είχε γνωρίσει τον Βινάρη στην Ύγκρας, ότι ήταν φίλος του. Γενικότητες, δηλαδή. Ο Βινάρης ήταν της Σιδηράς Δυναστείας. Σίγουρα. Και μάλλον ήξερε τώρα πού πήγαινε ο Ζορδάμης.

Πώς θα τον κάνω να μου το αποκαλύψει; Η Καλλιόπη ήθελε να μάθει. Αν ο Ζορδάμης κατευθυνόταν στα βορειοδυτικά για να ψάξει για τους ραλίστες, ήθελε να το ξέρει. Ήταν δυνατόν να είναι τόσο ανόητος; Θα τον σκότωσαν αυτοί οι τρελοί, αν έπεφτε στα χέρια τους! Είχαν μαζί τους ακόμα και εξωδιαστασιακούς δαίμονες! Και τα πρόσωπά τους... Ίσως να μη φορούσαν κράνη αλλά τα ίδια τα πρόσωπά τους να ήταν έτσι, παράξενα και θολά. Ίσως να μην ήταν καν άνθρωποι, αλλά κι αυτοί κάτι το μυστηριώδες από άλλη διάσταση.

Η Καλλιόπη και ο Βινάρης πήγαν προς τον άντρα που έσκιζε τα εισιτήρια των επιβατών, και καθοδόν μια γυναίκα μίλησε στον Βινάρη, κατάλευκη στο δέρμα, με μακριά καστανά μαλλιά, έχοντας σάκο στον ώμο και ντυμένη για ταξίδι.

«Εσείς εδώ;» είπε. «Φεύγετε;»

«Ναι,» αποκρίθηκε εκείνος. «Θα συνταξιδέψουμε, όπως φαίνεται.»

«Ο κύριος Λιγνόρρυγχος;»

«Δεν θα είναι μαζί μας. Είχε άλλη δουλειά.»

«Μένετε στη Μέλβερηθ;»

«Όχι. Θα συνεχίσω πιο νότια. Αν και παλιότερα είχα περάσει κάποιο καιρό στη Μέλβερηθ.»

Ενόσω μιλούσαν, τρεις άλλοι επιβάτες βρέθηκαν μπροστά τους και πλησίασαν πρώτοι τον εισπράκτορα του τρένου.

«Ποια είναι η κυρία;» ρώτησε η Καλλιόπη.

«Η κυρία ονομάζεται Χρυσόχαρη,» αποκρίθηκε ο Βινάρης. «Είναι ξαδέλφη της Ελοντί Αλλόγνωμης.»

«Ξαδέλφη της Ελοντί;»

Η Χρυσόχαρη χαμογέλασε. «Ναι. Δύσκολο να το πιστέψετε, ε;»

«Δεν είχα ακούσει ποτέ....» μόρφασε η Καλλιόπη.

«Τη συναντήσαμε χτες το πρωί,» είπε ο Βινάρης, «όταν μιλούσαμε με τον Αργύριο. Γνωρίζονται οι δυο τους.»

«Εδώ γνωριστήκαμε,» διευκρίνισε η Χρυσόχαρη, «στο πανδοχείο.»

«Αυτή είναι η Καλλιόπη,» είπε ο Βινάρης.

«Την είδα στο χωριό του ράλι. Είχε πάρει τη θέση σας ως συνοδηγός του κύριου Λιγνόρρυγχου...»

«Ναι. Ήταν συνοδηγός του πολύ πιο πριν από εμένα.»

Πλησίασαν τον εισπράκτορα, ενώ η Καλλιόπη σκεφτόταν ότι αν είχαν κοντά τους αυτή τη Χρυσόχαρη σ'όλο το ταξίδι θα δυσκολευόταν περισσότερο να ψαρέψει τον Βινάρη για να μάθει πού είχε πάει ο Ζορδάμης. Σε τέτοιες περιπτώσεις, ήταν καλύτερα να μην υπάρχει τρίτο πρόσωπο στη μέση, εκτός αν μπορούσε να υποβοηθήσει κάπως. Αλλά η Καλλιόπη δεν νόμιζε ότι η Χρυσόχαρη μπορούσε να υποβοηθήσει.

Καθώς ο εισπράκτορας έскиζε τα εισιτήρια, όμως, παρατήρησε ότι η ξαδέλφη της Ελοντί είχε κλείσει καμπίνα. *Αλλά εμείς δεν έχουμε κλείσει καμπίνα. Μάλλον δεν θα την έχουμε μαζί μας, λοιπόν. Ευτυχώς.*

Και πράγματι, όταν μπήκαν στο μεγάλο τρένο, η Χρυσόχαρη τούς χαιρέτησε και πήγε προς την καμπίνα της. Τους είπε ότι ίσως να ερχόταν και να τους έβρισκε αργότερα· τώρα ήθελε να κοιμηθεί λίγο ακόμα. Ήταν πρωί, εξάλλου.

Ο Βινάρης και η Καλλιόπη κάθισαν κοντά σ'ένα παράθυρο του τρένου, σε δύο μαλακά καθίσματα μ'ένα στενό τραπεζάκι ανάμεσά τους.

Μια υπάλληλος τούς πλησίασε και ρώτησε αν θα ήθελαν να τους φέρει κάτι. Εκείνοι παράγγειλαν από μια κούπα καφέ ο καθένας καθώς κι ένα μπουλ με μελωμένα παξιμάδια.

Ενόσω περίμεναν να έρθει το πρωινό, η Καλλιόπη σκεφτόταν πώς μπορούσε να ψαρέψει τον Βινάρη. Πώς μπορούσε να τον κάνει να της πει την αλήθεια για τον Ζορδάμη;

Τα μάτια του κοίταζαν έξω από το παράθυρο, τον κόσμο στον σταθμό, και σύντομα είπε: «Η Λούση...»

Η Καλλιόπη συνοφρυώθηκε. «*Η ποια;*»

«Η συνοδηγός της Ελοντί.»

Η Καλλιόπη ακολούθησε το βλέμμα του και, πράγματι, την είδε στον σταθμό, ντυμένη για ταξίδι, μ'έναν μικρό σάκο στον ώμο και μια μικρή βαλίτσα στο χέρι. «Τι θέλει εδώ; Δεν έρχεται προς εμάς. Από την άλλη μεριά του σταθμού είναι.»

«Ναι. Μάλλον θα πάρει το τρένο για Άντχορκ. Στην Άντχορκ μένει.»

«Πού το ξέρεις;»

«Το έχω ακούσει.»

Από πού; απόρησε η Καλλιόπη. *Δεν ήσουν συνοδηγός παλιά.* «Τη γνωρίζεις;»

«Απλά το έχω ακούσει.»

«Παράξενο που δεν φεύγει μαζί με την Ελοντί, πάντως.»

«Ναι, το ίδιο είπε κι ο Ζορδάμης...»

«Ο Ζορδάμης; Τι...;»

«Την είδα χτες,» εξήγησε ο Βινάρης, «όταν ήρθα να πάρω τα εισιτήριά μας. Είχε έρθει κι εκείνη να πάρει εισιτήριο. Τη ρώτησα γιατί θα έφευγαν με το τρένο; Γιατί όχι με το όχημά τους; Αλλά εκείνη δεν μου απάντησε. Δεν ξέρω γιατί. Η Ελοντί πρέπει νάχει, μάλλον, άλλη δουλειά, και η Λούση βιάζεται να φύγει.»

«Δουλειά; Τι δουλειά;»

«Πού να ξέρω;» μόρφασε ο Βινάρης.

«Παρόμοια με του Ζορδάμη;»

Ο Βινάρης συνοφρυώθηκε, συλλογισμένος προς στιγμή. «Δε νομ... Δεν ξέρω, Καλλιόπη. Δεν υπάρχει καμία σχέση.»

«Πού πηγαίνει ο Ζορδάμης, Βινάρη;»

«Σου είπα, δεν ξέρω.»

«Δε σου ανέφερε τίποτα; Τίποτα απολύτως;»

Εκείνη τη στιγμή βρήκε η ενοχλητική υπάλληλος του τρένου να έρθει με τους καφέδες τους και τα μελωμένα παξιμάδια. Ο Βινάρης την πλήρωσε – επέμεινε να την πληρώσει εκείνος, εξ ολοκλήρου – και η κοπέλα έφυγε.

«Δε σου ανέφερε τίποτα απολύτως;» ρώτησε πάλι η Καλλιόπη.

«Όχι.»

«Κατευθύνθηκε προς τα δυτικά, Βινάρη. Τον είδα.»

Ο Βινάρης δεν μίλησε· ήπια μια γουλιά από τον καφέ του.

«Δεν έχεις ούτε καν κάποια υποψία για το πού μπορεί να πηγαίνει;» ρώτησε η Καλλιόπη.

«Πού θες να καταλήξεις; ότι δεν θέλω να σου πω;»

«Είναι αλήθεια;»

«Αφού ο Ζορδάμης δεν σου είπε, τι να σου πω εγώ;»

Η Καλλιόπη αναστέναξε και αναδεύτηκε επάνω στο μαλακό κάθισμά της, σταυρώνοντας τα πόδια της στο γόνατο. «Κοίτα,» είπε. «Αν δεν είναι τίποτα το... κρυφό, γιατί να μην ξέρω; Είναι φίλος μου εδώ και χρόνια, Βινάρη. Πολύ καλός μου φίλος.»

«Αν ο Ζορδάμης ήθελε να σου πει κάτι, θα σ'το έλεγε, τότε. Πού να ξέρω εγώ πού πηγαίνει;» Ο Βινάρης έπιασε ένα μελωμένο παξιμάδι από το μπολ και το δάγκωσε.

Μου λες μαλακίες, παρατήρησε η Καλλιόπη. *Μαλακίες!* Καταλάβαινε, όμως, πως αν η δουλειά του Ζορδάμη σχετιζόταν μ'αυτή τη Σιδηρά Δυναστεία αποκλείεται ποτέ ο Βινάρης να της μιλούσε. Αλλά, απ'την άλλη, αν δεν σχετιζόταν με τη Σιδηρά Δυναστεία;...

«Χτες βράδυ, είχαμε βγει οι δυο μας...» είπε η Καλλιόπη.

«Μου το ανέφερε.»

«Και μιλούσαμε, και–»

Η σειρήνα του τρένου ήχησε καθώς οι πόρτες του έκλειναν, και μια φωνή ανακοίνωσε από τα μεγάφωνα ότι ο συρμός ήταν έτοιμος για αναχώρηση.

«Μιλούσαμε, και μου είπε ότι ανησυχούσε για τους άλλους ραλίστες, και ότι δεν πιστεύει πως οι χορηγοί προσπαθούν πια να τους βρουν, ότι στις ειδήσεις λένε ψέματα...»

«Δεν αποκλείεται,» συμφώνησε ο Βινάρης, ενώ οι τροχοί του τρένου έμπαιναν σε κίνηση και η αμαξοστοιχία έφευγε από τον σιδηροδρομικό σταθμό κατευθυνόμενη νότια, αναπτύσσοντας ταχύτητα και κάνοντας μεγάλο θόρυβο γύρω από τους επιβάτες.

«Σου είπε κι εσένα τα ίδια;»

«Δεν τα έκρυβε, Καλλιόπη.»

«Και είχε, επιπλέον, μάθει από γνωστούς του» (της Σιδηράς Δυναστείας σας, πιθανώς) «ότι οι ληστές περιφέρονται στα βορειοδυτικά, ότι εκεί δρουν κυρίως.»

«Και λοιπόν;»

«Πηγαίνει προς τα βορειοδυτικά, Βινάρη; Πηγαίνει να βρει τους χαμένους ραλίστες;»

«Σου είπα, δεν ξέρω πού πηγαίνει.»

«Προσπαθείς να με πείσεις ότι δεν σου ανέφερε τίποτα;»

«Γιατί να το αναφέρει σ'εμένα και όχι σ'εσένα; Είσαι παλιά του φίλη. Σ'αγαπάει πολύ, απ'ό,τι έχω καταλάβει.»

Όχι αρκετά για να πλαγιάσει μαζί μου ακόμα μια φορά, σκέφτηκε δυσανεστήμενα η Καλλιόπη, που το είχε σχεδόν βέβαιο ότι τελικά θα κοιμόταν με τον Ζορδάμη προτού φύγουν από τη Θακέρκοβ. Πώς ήταν δυνατόν να είχε αλλάξει τόσο;

«Δεν ξέρω γιατί το ανέφερε σ'εσένα κι όχι σ'εμένα,» είπε στον Βινάρη. «Αλλά θέλω να μάθω. Πήγε βορειοδυτικά;»

«Ακόμα κι αν πήγε, τώρα τι σημασία μπορεί αυτό να έχει;»

«Απλά θέλω να ξέρω. Πήγε; Σου είπε ότι θα πήγαινε να αναζητήσει τους χαμένους ραλίστες;»

«Δεν μου είπε τίποτα, Καλλιόπη.»

Ναι, 'ντάξει!

Το τρένο συνέχιζε να τρέχει ενώ οι δυο τους τώρα ήταν σιωπηλοί, και η Καλλιόπη σκεφτόταν. Σκεφτόταν πώς να του αποσπάσει την πληροφορία που ήθελε. Γιατί, τουλάχιστον, δεν της έλεγε αν ο Ζορδάμης πήγαινε στα βορειοδυτικά ή όχι; Αυτό – μόνο αυτό – δεν μπορεί να ήταν καμια μυστική πληροφορία της Σιδηράς Δυναστείας!

Ένα σχέδιο άρχισε να παίρνει μορφή μες στο μυαλό της, μετά από λίγο. Ένα, όφειλε να παραδεχτεί, παράτολμο σχέδιο, και επικίνδυνο ίσως. Δεν ήταν η πρώτη φορά που το είχε χρησιμοποιήσει. Το είχε χρη-

σιμοποιήσει άλλη μία φορά στο παρελθόν, πριν από πολλά χρόνια, όταν ήταν πιο μικρή, όταν άλλαζε εραστές όπως και ο Ζορδάμης, ατίθαση σαν εκείνον (ταίριαζαν οι δυο τους – δεν υπήρχε αμφιβολία!). Τότε, το συγκεκριμένο σχέδιο την είχε βάλει σε μπελάδες. Είχε καταλήξει να την κυνηγάνε να την ξυλοκοπήσουν μέσα στους δρόμους της Μέλβερηθ· με το ζόρι είχε γλιτώσει το τομάρι της, και είχε αναγκαστεί ν'αφήσει τα μισά της ρούχα πίσω, καθώς κι ένα ζευγάρι μπότες που ακόμα μετάνιωνε που το είχε χάσει.

Τελειώς τρελό σχέδιο, σίγουρα. Αλλά τώρα τι άλλη επιλογή είχε; Έπρεπε να μάθει. Διότι, αν ο Ζορδάμης ήταν τόσο παλαβός όσο παλιά – ή, μάλλον, *πιο* παλαβός απ'ό,τι παλιά – και είχε πάει στα βορειοδυτικά, τότε η Καλλιόπη δεν μπορούσε να τον εγκαταλείψει. Ήθελε να τον βοηθήσει. Ναι, δεν ήταν με τα καλά της – το ήξερε – αλλά ήθελε να τον βοηθήσει. Δε θα τον άφηνε πάλι να εξαφανιστεί περίεργα, όπως τότε στην Κάρντλας, στο Πρώτο Πανδιαστασιακό Ράλι Σεργήλης, που η Σιδηρά Δυναστεία τον είχε ουσιαστικά απαγάγει!

Εντάξει, σκέφτηκε. Αφού είπαμε πως θα το κάνουμε, θα το κάνουμε.

Πώς αρχίζουμε; Μια απλή κουβέντα ήταν, ως συνήθως, ο καλύτερος δρόμος.

Άρχισε να μιλά στον Βινάρη με τρόπο ανάλαφρο και φιλικό, λέγοντάς του διάφορα από τη ζωή της και ρωτώντας τον κι εκείνον διάφορα για τη δική του ζωή. «Ήσουν, όντως, κάποτε αερομεταφορέας στη Μέλβερηθ;»

«Ναι.»

«Και ξέρεις ακόμα πώς να καβαλάς γρυπά;»

«Όταν το μάθεις δεν το ξεχνάς. Ούτε εσύ έχεις ξεχάσει πώς να είσαι συνοδηγός, απ'ό,τι άκουσα.»

Η Καλλιόπη χαμογέλασε. «Όχι, δεν το έχω ξεχάσει.» Είχε τα πόδια της σταυρωμένα στο γόνατο, και το από πάνω πόδι ακουμπούσε την κνήμη του Βινάρη, φαινομενικά τυχαία αλλά καθόλου τυχαία στην πραγματικότητα. «Πρέπει, όμως, νάναι πιο δύσκολο. Να καβαλάς γρυπά, εννοώ.»

«Μην το λες.»

«Θα ζαλιζόμουν εκεί πάνω!» γέλασε η Καλλιόπη.

Μετά από κάποια ώρα κουβέντας, όταν είχαν κι οι δυο τους χαλαρώσει – έκρινε τη διάθεσή του από τη στάση και την όψη του, αλλά και από τη δική της διάθεση – τον ρώτησε: «Είσαι παντρεμένος;»

«Όχι.»

«Χωρισμένος, ε;»

«Ούτε.»

«Εκ πεποιθήσεως εργένης; Αλλιώς, δεν μπορώ να καταλάβω γιατί δεν σε κυνηγούσαν όλες οι κυρίες της περιοχής σου!»

Ο Βινάρης χαμογελούσε. «Δεν είμαι και τέτοιος γόης· μη με δουλεύεις.»

«Εξαρτάται τι βλέπει η κάθε γυναίκα.» Έτριψε τη μύτη του παπουτσιού της στην πίσω μεριά της κνήμης του. «Δε θα σ'έβαζα στη θέση του Ζορδάμη, γιατί είναι ο αγαπημένος μου ραλίστας, αλλά ούτε θα σ'έβαζα και πολύ πιο κάτω.»

Ο Βινάρης γέλασε αμήχανα, προφανώς μην περιμένοντας τέτοια ερωτική πρόκληση από εκείνη. «Δεν έχουν όλες τα ίδια γούστα, υποθέτω, Καλλιόπη.»

«Αυτό είναι αλήθεια. Ούτε όλοι οι άντρες. Ο Ζορδάμης μού έλεγε ότι είναι πια απόλυτα πιστός στη γυναίκα του. Αληθεύει;»

«Απ'ό,τι ξέρω, ναι.»

«Δεν είσαι κι εσύ σαν τον Ζορδάμη, είσαι;» Ξεσταυρώνοντας τα γόνατά της, έβγαλε τα παπούτσια της με τα πόδια κι έπειτα ακούμπησε τα πέλματά της πάνω στις μπότες του Βινάρη.

Εκείνος, αυτή τη φορά, δεν φάνηκε να ξαφνιάζεται τόσο. Και δεν αποτραβήχτηκε, ούτε έκανε να την απομακρύνει – θετικό σημάδι. «Δεν είμαι παντρεμένος, σ'το είπα.»

«Αυτό δεν σημαίνει ότι δεν μπορεί να είσαι απόλυτα πιστός σε κάποια...»

«Δεν είμαι απόλυτα πιστός σε καμία.»

Η Καλλιόπη χαμογέλασε λοξά. «Κανονικά, δε θάπρεπε να το παραδέχεσαι!» τον πείραξε.

Ο Βινάρης γέλασε. «Δεν είχα ποτέ λόγο να... να είμαι...» Φαινόταν να έχει, γενικά, αιφνιδιαστεί ευχάριστα από αυτή την απρόσμενα ερωτική συμπεριφορά της.

Η Καλλιόπη είπε: «Το ταξίδι ως τη Μέλβερηθ είναι πεντέμισι ώρες, συνολικά, και βαρετό. Μέσα σε μια καμπίνα ίσως να ήταν λιγότερο βαρετό. Συμφωνείς; Αν ναι» – έτριψε τα πόδια της έντονα πάνω στις μπότες του – «εγώ πληρώνω.»

«Φυσικά και όχι,» διαφώνησε ο Βινάρης. «Εγώ πληρώνω.»

Η Καλλιόπη γέλασε. Έχει τσιμπήσει! «Όχι,» του είπε. «Ούτε συζήτηση. Εγώ πληρώνω. Εσύ κέρασες πρωινό, εγώ κερνάω καμπίνα.»

Ο Βινάρης έκανε πάλι να διαφωνήσει, αλλά εκείνη τον διέκοψε: «Εγώ πληρώνω.» Και καθώς σηκωνόταν όρθια, βάζοντας τα παπούτσια της: «Πάμε να ρωτήσουμε αν έχουν καμια άδεια.»

Μαζί με τον Βινάρη πλησίασε την υπάλληλο που περιφερόταν ξανά μέσα στο βαγόνι τους, και τη ρώτησε αν θα μπορούσαν να έχουν μια καμπίνα. «Υπάρχουν άδειες;» είπε η Καλλιόπη, ενώ σκεφτόταν: *Αν δεν υπάρχουν θα πηδήσω από το τρένο!*

«Νομίζω πως υπάρχουν. Ελάτε μαζί μου.»

Τους οδήγησε σ'έναν άλλο υπάλληλο ο οποίος επιβεβαίωσε ότι υπήρχαν καμπίνες και ρώτησε αν ήταν ζευγάρι. «Ζευγάρι είμαστε,» αποκρίθηκε η Καλλιόπη, και μετά τον πλήρωσε. Ο υπάλληλος τούς πήγε σε μια από τις καμπίνες και τους άνοιξε την πόρτα. Τον ευχαρίστησαν και μπήκαν.

Ο χώρος ήταν στενός, όπως στις περισσότερες καμπίνες τρένου, αλλά περιείχε ένα κρεβάτι που, αν όχι μεγάλο, δεν θα μπορούσες να το αποκαλέσεις και μικρό· δεν ήταν κουκέτα.

Ο Βινάρης χαμογελούσε καθώς έριχναν τα πράγματά τους παραδίπλα. «Δεν αστειεύεσαι λοιπόν...»

«Σου μοιάζω για γυναίκα που αστειεύεται;» Η Καλλιόπη έβγαλε τα ρούχα της το ένα μετά το άλλο μέσα στον στενό χώρο, μένοντας μόνο με τα εσώρουχά της: στηθόδεσμο, λεπτή περισκελίδα, κοντές κάλτσες ως τον αστράγαλο. Και ο Βινάρης τη μιμήθηκε· η στύση του φαινόταν να πιέζει τη μαύρη περισκελίδα του. Πλησίασε την Καλλιόπη και την αγκάλιασε σφιχτά, και φιλήθηκαν.

«Φιλάς καλύτερα απ'ό,τι φανταζόμουν,» του είπε εκείνη (χωρίς να λέει ψέματα), κι ο Βινάρης έκανε να την παρασύρει μαζί του στο κρεβάτι, από κάτω του. Αλλά η Καλλιόπη τον σταμάτησε. «Όχι έτσι,» του είπε. «Έτσι.» Και, βάζοντας τις παλάμες της στο πλατύ στήθος του, τον

ώθησε να ξαπλώσει ανάσκελα και τον καβάλησε, σκύβοντας από πάνω του και φιλώντας τον ξανά, βαθιά. «Μμμμμμ... Ξέρεις, σχεδόν λυπάμαι που θα το κάνω αυτό,» του εκμυστηρεύτηκε· «δεν είναι προσωπικό.»

«Μη μου πεις ότι μετανιώνεις, τώρα.»

«Όχι, καθόλου.» Και, με μια ξαφνική κίνηση, γύρισε από την άλλη, καβαλώντας τον ανάποδα, έτσι που τώρα ο Βινάρης δεν αντίκριζε την όψη της αλλά τους γλουτούς της. Απλώνοντας τα χέρια της κατέβασε την περισκελίδα του κι άρπαξε μέσα στη χούφτα της τα μπαλάκια του. Ζουλώντας. Ο Βινάρης αναφώνησε: «Τι κάνεις;» Και η Καλλιόπη κάθισε τότε πάνω στο πρόσωπό του, κλείνοντάς του το στόμα. Ένα φιμωμένο μουγκρητό ήταν το επόμενο πράγμα που ακούστηκε από αυτόν.

Η Καλλιόπη ανασηκώθηκε για να μην τον σκάσει, ενώ εξακολουθούσε να έχει τα μπαλάκια του μέσα στη χούφτα της. «Θέλω μόνο να—»

«Τι σκατά κάνεις; Σήκω πάνω, ανώμαλη σκρόφα, σήκω!» Ο Βινάρης προσπάθησε να την πετάξει κάτω, αρπάζοντας τα πόδια της και σπρώχνοντας. Και ίσως να τα είχε καταφέρει, αλλά η Καλλιόπη αμέσως τον ζούλησε πιο δυνατά, λέγοντας συγχρόνως: «Σταμάτα! Σταμάτα γιατί θα πάρω – σταμάτα! – θα πάρω και τα κεράσια σου μαζί μου πέφτοντας! Σταμάτα!» Και ο Βινάρης έπαψε να τη σπρώχνει.

«Σήκω από πάνω μου!» γρύλισε τρίζοντας τα δόντια.

Η Καλλιόπη χαλάρωσε λιγάκι τη λαβή της. «Πες μου πού πήγε ο Ζορδάμης,» ζήτησε.

«Σου είπα, ΔΕΝ ΞΕΡΩ πού πήγε ο—!»

«Μη φωνάζεις!» Φοβόταν ότι ίσως κανένας να τον άκουγε και να έμπαινε στην καμπίνα. «Πες μου πού πήγε ο Ζορδάμης· αυτό θέλω μόνο.» Του τα ζούληξε ξανά, κάνοντάς τα πέρα-δώθε.

Ο Βινάρης γρύλισε πάλι ότι δεν ήξερε, και η Καλλιόπη κάθισε πάνω στο πρόσωπό του μη γίνει καμια στραβή και οι φωνές του τραβήξουν ανεπιθύμητη προσοχή. Αισθάνθηκε τότε δόντια να μπήγονται στη σάρκα της, επώδυνα, λίγο πιο δίπλα από τη γυναικεία της φύση. Με μια ακούσια κραυγή απομάκρυνε τα πισινά της από το κεφάλι του.

Και του έστυψε τα μπαλάκια πιο δυνατά από πριν· του τα κοπάνησε και του τα έστυψε ξανά, τραβώντας τα. «Αν το ξανακάνεις αυτό θα σ'τα δώσω στο χέρι!» τον απείλησε.

Ο Βινάρης μούγκριζε, γρύλιζε, και της έλεγε να σηκωθεί, την αποκαλούσε ανώμαλη και μαλακισμένη και τρελή.

«Κοίτα,» του είπε η Καλλιόπη. «Έχουμε κάπου πέντε ώρες μπροστά μας και μπορούμε να τις περάσουμε όλες εδώ. Ή μπορείς να μου πεις πού πήγε ο Ζορδάμης και να τελειώσουμε.» Αμφέβαλλε, βέβαια, ότι μπορούσε να μείνει πέντε ώρες έτσι, επάνω του, χωρίς να μουδιάσει και να πέσει, αλλά εκείνο που τώρα αποσκοπούσε ήταν να τον τρομάξει. «Μόνο αυτό θέλω να μάθω. Πού πήγε ο Ζορδάμης. Πες μου!» Ή θα τον τρόμαζε ή το ήξερε πως την είχε πολύ άσχημα. Μετά απ' αυτό που του είχε κάνει το τι θα γινόταν μόνο η Λόρκη μπορούσε να μαντέψει. Το ίδιο θα ίσχυε, φυσικά, αν η Καλλιόπη έπαιρνε την πληροφορία που ήθελε, αλλά τότε τουλάχιστον θα είχε καταφέρει τον σκοπό της.

Ο Βινάρης τής απάντησε να πάει να γαμηθεί, συνοδεύοντάς το με διάφορες άλλες χυδαίες βρισιές. Οπότε η Καλλιόπη, τσαντισμένη μαζί του και φοβισμένη ότι στο τέλος δεν θα μάθαινε τίποτα, συνέχισε να του τα συνθλίβει ενώ κάθε τόσο καθόταν επάνω στο πρόσωπό του και μετά σηκωνόταν για να μην τον σκάσει αλλά και για να τον ρωτήσει πού είχε πάει ο Ζορδάμης.

Ο Βινάρης άντεξε κανένα δεκάλεπτο, αν οι υπολογισμοί της ήταν σωστοί. Άντεξε πολύ, ο καταραμένος. Λίγο προτού μιλήσει, η Καλλιόπη ήταν πια απεγνωσμένη. Γιατί, τι να έκανε; Να καθόταν εδώ άλλες πέντε ώρες; Να τον αναισθητοποιούσε κάπως και να έφευγε από το τρένο στον επόμενο σταθμό;

Ο Βινάρης, όμως, μίλησε. «Ναι γαμώτο, μαλακισμένη καριόλα! Εκεί πήγε. Εκεί πήγε.»

«Στα βορειοδυτικά;»

«Ναι.»

«Για να ψάξει για τους χαμένους ραλίστες;»

«Ναι γαμώτο, άφησέ με γαμώ τη μάνα σου τη Λόρκη, μαλακισμένη, άφησέ με.»

«Μου λες αλήθεια; Σου είπε όντως ότι θα πήγαινε στα βορειοδυτικά για να—»

«ΝΑΙ! Πήγε βορειοδυτικά για να βρει τους ραλίστες! Σήκω από πάνω μου!»

«Προτιμώ να μου πεις την αλήθεια παρά να μου πεις αυτό που νομίζεις ότι θα ήθελα ν' ακ-»

«Σου είπα πού πήγε γαμώ την ανωμαλία σου, σήκω!»

Η Καλλιόπη σηκώθηκε από το κρεβάτι νιώθοντας τα γόνατα και τη μέση της πιασμένα. Έχω αρχίσει να γερνάω. Ακόμα και τα χέρια της πιασμένα τα αισθανόταν· ο άνθρωπος είχε σκληρά αρχίδια, όπως αποδείχτηκε.

Ο Βινάρης, μουγκρίζοντας σαν ξεκοιλιασμένο θηρίο, γύρισε στο πλάι κι έπεσε από το κρεβάτι, στον στενό χώρο δίπλα του, στηριζόμενος στα γόνατα και στο ένα χέρι ενώ το άλλο του χέρι ήταν στα γεννητικά του όργανα.

«Κοίτα,» του είπε η Καλλιόπη, «συγνώμη. Δεν ήθελα να το κάνω αυτό, αλλά έπρεπε να μάθω πού έχει πάει ο Ζορδάμης. Είναι φίλος μου από παλιά – σίγουρα με καταλαβαίνεις! Θέλω να τον βοηθήσω. Φοβάμαι γι' αυτόν, κι έπρεπε να ξέρω πού είχε-»

Μ' ένα τρομαχτικό γρύλισμα ο Βινάρης τινάχτηκε όρθιος πιο γρήγορα απ' ό,τι φανταζόταν η Καλλιόπη ότι μπορούσε να τιναχτεί και τη χαστούκισε καταπρόσωπο. Ολόκληρο το τρένο στριφογύρισε γύρω της και, χωρίς να το καταλάβει πώς είχε βρεθεί εκεί, συνειδητοποίησε ότι είχε πέσει στο κρεβάτι, μπρούμυτα. Άγγιξε το μάγουλό της· είδε αίμα πάνω στο χέρι της. Ζαλιζόταν.

Και ξαφνικά κάτι βαρύ έπεσε στην πλάτη της – ο Βινάρης. Της άρπαξε τα χέρια και τα τράβηξε πίσω, στρίβοντάς τα. Η Καλλιόπη τσύριξε, νιώθοντας δάκρυα να κυλάνε από τα μάτια της. Αισθάνθηκε τον Βινάρη να της δένει τους καρπούς με κάτι, σφιχτά.

«Απλά ήθελα να μάθω πού έχει πάει!» είπε η Καλλιόπη. «Σε παρακαλώ! Απλά ήθελα να μάθω. Θέλω να τον βοηθήσω. Δε θέλω να τον αφήσω να πάει μόνος του, μπορεί να σκοτωθεί! Θα κατεβώ στον επόμενο σταθμό. Άφησέ με και θα κατεβώ στον επόμενο σταθμό! Δεν ήθελα να σου κάνω κακό αλλά δεν είχα άλλο τρόπο να μάθω πού πήγε, και έπρεπε να μάθω πού πήγε. Θα κατεβώ στον επόμενο σταθμό.»

«Γιατί;» Η φωνή του ήταν άγρια.

«Θα πάω να τον βρω.»

«Είσαι τρελή!» Τη χτύπησε στην πίσω μεριά του κεφαλιού. «Τρελή! Κανονικά πρέπει να σε δέσω σαν ζώο που το πάνε στη σφαγή, να σε κρύψω κάτω απ'το κρεβάτι, και ν'αφήσω να σε βρει όποιος σε βρει!»

«Θα φύγω,» είπε η Καλλιόπη. «Δε θα με ξαναδείς. Ο επόμενος σταθμός δεν είναι μακριά. Μη με κάνεις να τον χάσω. Άσε με να κατεβώ εκεί. Απλά να πάω να βοηθήσω τον Ζορδάμη θέλω.»

Τον αισθάνθηκε να χαλαρώνει λίγο από πάνω της. Μετά τον άκουσε να αναστενάζει. «Γαμώ τη μάνα σου τη Λόρκη,» της είπε, και σηκώθηκε απ'το κρεβάτι.

Τα χέρια της είχαν ξαφνικά λυθεί, συνειδητοποίησε η Καλλιόπη. Κι αμέσως σηκώθηκε κι εκείνη απ'το κρεβάτι, νιώθοντας τα πόδια της να τρέμουν.

«Συγγνώμη,» του είπε πάλι. «Σοβαρά σου λέω, δεν θα σου έκανα κακό· απλά ήθελα να σε τρομάξω για να μάθω για τον Ζορδάμη. Θα φύγω. Θέλω να τον βοηθήσω. Το ξέρεις ότι τον ξέρω από παλιά – είναι πολύ καλός φίλος μου. Φοβάμαι γι'αυτόν.»

Ο Βινάρης την κοιτούσε – την κοιτούσε άγρια – χωρίς να μιλά.

Η Καλλιόπη άρχισε πάραυτα να ντύνεται, όσο πιο γρήγορα μπορούσε, αδιαφορώντας που κούμπωνε τα ρούχα της στραβά, στην τύχη. Τα χέρια της έτρεμαν. Αν αυτός ο άνθρωπος ήταν της Σιδηράς Δυναστείας – μιας οργάνωσης του υπόκοσμου – μπορεί ακόμα και να τη σκότωνε.

Καθώς πήρε τη βαλίτσα της από κάτω και πήγε προς την έξοδο της καμπίνας, το χέρι του Βινάρη βρέθηκε μπροστά της, να στηρίζεται πάνω στην πόρτα.

«Μη με κρατήσεις εδώ,» είπε η Καλλιόπη. *Θεοί, τι θα κάνω αν προσπαθήσει να με κρατήσει εδώ;* Αν του επιτιθόταν, τώρα εκείνος θα ήταν έτοιμος για–

«Γαμώ τη μάνα σου τη Λόρκη,» της είπε ο Βινάρης, πιο ήρεμα από πριν. «Ο Ζορδάμης μου είχε ζητήσει *συγκεκριμένα* να μη σου πω τίποτα για το πού θα πήγαινε.»

Η Καλλιόπη ξεροκατάπιε.

«Μάλλον,» συνέχισε ο Βινάρης, «ήξερε τι τρελή καριόλα είσαι.»

Η Καλλιόπη προσπάθησε να χαμογελάσει αλλά δεν τα κατάφερε. «Απλά θα φύγω,» ψέλλισε. «Δεν...»

Ο Βινάρης αναστέναξε. «Καταλαβαίνεις; Καταλαβαίνεις ότι εγώ τώρα φταίω γι' αυτό; Δεν έπρεπε να σου είχα πει τίποτα! Αλλά σ' το είπα.»

«Μην είσαι ανόητος. Ποιος δεν θα το έλεγε, αν ήταν στη θέση σου; Δεν περίμενα καν ότι θα άντεχες τόσο. Με ταλαιπώρησες. Έχεις σκληρά αρχίδια.»

«Για κομπλιμέντο το λες αυτό;»

Απέφυγε το βλέμμα του.

«Μπορούσα να σου είχα πει ψέματα,» της είπε ο Βινάρης. «Μπορούσα να σου είχα πει ότι πηγαίνει κάπου αλλού, σε κάποιο άλλο μέρος. Φέρθηκα ηλίθια.»

«Άσε με να φύγω,» επέμεινε η Καλλιόπη, ήπια. «Τελείωσε τώρα. Δεν έφταιγες εσύ.»

Ο Βινάρης κούνησε το κεφάλι. «Θα έρθω μαζί σου.»

«Τι;»

«Θα έρθω μαζί σου,» επανέλαβε ο Βινάρης, τελεσίδικα. Κι άρχισε να ντύνεται. «Μην πας πουθενά.»

«Μα...»

«Σκασμός. Δε μπορώ να σ' αφήσω να τριγυρίζεις εκεί πέρα μόνη σου. Τον Ζορδάμη τον ξέρω κι εγώ αρκετό καιρό, όχι μόνο εσύ.»

Στον επόμενο σταθμό του τρένου, σε μια πόλη στους πρόποδες της Ραχοκοκαλιάς, κατέβηκαν από την αμαξοστοιχία κι άρχισαν να ψάχνουν τρόπο για να πάνε βορειοανατολικά, προς Θακέρκοβ.

Είκοσι-Έξι Άγριοι Τόποι

Πρώτα, πήγαν εκεί όπου είχε γίνει η ενέδρα εναντίον των ραλιστών. Η διαδρομή δεν ήταν μικρή· ήταν γύρω στα εκατόν-εξήντα-πέντε χιλιόμετρα, όπως την υπολόγιζε η Ελοντί: και τώρα δεν έτρεχε, γιατί ήταν επικίνδυνο να κινείται με μεγάλη ταχύτητα σε τούτα τα μέρη όταν οι ντόπιοι δεν ήταν προειδοποιημένοι ότι γινόταν αγώνας. Έφτασε στον προορισμό της σε τρεις ώρες από τότε που ξεκίνησε από τη Θακέρκοβ, κι εκεί σταμάτησε τους τροχούς της.

Η Ελοντί, ο Φίλιππος'χοκ, και ο Αργύριος άνοιξαν τις πόρτες του *Γρύπα των Δρόμων* και βγήκαν από το όχημα για να κοιτάξουν τριγύρω. Η ραλίστρια φορούσε ένα μαύρο, πέτσινο πανωφόρι και στο χέρι της κρατούσε πιστόλι, για παν ενδεχόμενο, ενώ από τη ζώνη της κρεμόταν το σπαθί που είχε αγοράσει από τη Θακέρκοβ. Ο μάγος βαστούσε το μακρύ ραβδί του με τους κρυστάλλους, τα μικροσκοπικά κάτοπτρα, και τα κυκλώματα. Ο Μπαλαντέρ της Λόρκης είχε την κουκούλα της κάπας του σηκωμένη στο κεφάλι κι απλά βημάτιζε, παρατηρώντας το περιβάλλον.

Ο Φίλιππος'χοκ έκανε κάποιο ξόρκι, και οι κρύσταλλοι πάνω στο ραβδί του λαμπύρισαν. Η Ελοντί κοίταζε στο έδαφος, μήπως βρει τίποτα χρήσιμο· το μόνο που βρήκε, όμως, ήταν παλιά, μισοσβησμένα ίχνη τροχών. Και ρώτησε τον Αργύριο αν εκείνος είχε προσέξει κάτι. Ο Μπαλαντέρ της Λόρκης κούνησε το κεφάλι αρνητικά.

«Πού είχες δει τους κρυσταλλωμένους συγκεντρωμένους προτού έρθεις να με ειδοποιήσεις;» ρώτησε η Ελοντί.

Ο Αργύριος ύψωσε το χέρι του, δείχνοντας κάτι πλαγιές. «Προς τα εκεί.»

Η Ελοντί πρότεινε να πάνε εκεί, και ο Μπαλαντέρ της Λόρκης συμφώνησε, το ίδιο κι ο Φίλιππος'χοκ.

«Τι έψαχνες με τη μαγεία σου;» ρώτησε τον δεύτερο η Ελοντί.

«Διάφορα πράγματα.»

«Βρήκες κάτι;»

«Όχι.»

Κλείνοντας και κλειδώνοντας τις πόρτες του *Γρύπα των Δρόμων*, σκαρφάλωσαν τις πλαγιές προς τα νότια και μπήκαν μέσα στη βλάστηση των λοφότοπων. Για κάποια ώρα κοίταζαν την περιοχή, και ο Φίλιππος'χοκ μουρμούριζε ξόρκια που η Ελοντί υπέθετε ότι ήταν ανιχνευτικής φύσης, αλλά δεν βρήκαν τίποτα πέρα από μερικά παλιά ίχνη που δεν είχαν καμία χρησιμότητα.

Η Ελοντί είπε: «Οι μισθοφόροι υποτίθεται πως τους ακολούθησαν προς τα βόρεια μετά από εδώ.»

«Ναι,» αποκρίθηκε ο Φίλιππος'χοκ. «Δε νομίζω, πάντως, ότι θα καταφέρουμε να τους εντοπίσουμε με ιχνηλασία του εδάφους. Καλύτερα να δούμε τι γίνεται βόρεια και δυτικά, στα χωριά και στις πόλεις όπου έχει χτυπήσει αυτή η Αίρεση του Κρυστάλλου που ανέφερε ο Ζορδάμης.»

Επέστρεψαν στον *Γρύπα των Δρόμων* και επιβίβαστηκαν: η Ελοντί στο τιμόνι, ο Φίλιππος'χοκ δίπλα της, ο Αργύριος πίσω. Η ραλίστρια έβαλε τους τροχούς σε κίνηση ακολουθώντας το κακοτράχαλο μονοπάτι με προσοχή.

«Αναρωτιέμαι,» είπε, «πώς μπόρεσαν από εδώ να στρίψουν βόρεια. Δε φαίνεται να γίνεται.» Μετά, όμως, παρακάτω, πρόσεξε ότι σ'ένα σημείο στα δεξιά της υπήρχε ένα μέρος των λόφων που έμοιαζε αρκετά βατό για τους τροχούς οχήματος, και ήταν και καθαρισμένο από βλάστηση. Κάποιος είχε κόψει δέντρα και θάμνους εδώ.

«Νομίζω πως κατάλαβα από πού έφυγαν,» είπε η Ελοντί, κι έστριψε δεξιά ανεβαίνοντας στη βαθτή πλαγιά, περνώντας ανάμεσα από την κουρεμένη βλάστηση.

«Ναι,» συμφώνησε ο Φίλιππος'χοκ. «Κάποιοι έχουν καθαρίσει τούτο το μέρος, αναμφίβολα.»

Δεν άργησαν να βγουν από τους δασωμένους λόφους και να βρεθούν σ'έναν ανοιχτό τόπο στα δυτικά τους.

Η Ελοντί έστριψε βόρεια και προειδοποίησε τους δύο άντρες: «Θα τρέξω λίγο.»

«Θες να ξεδώσεις;» την πείραξε ο Φίλιππος.

«Και όχι μόνο.»

Η Ελοντί σανίδωσε το πετάλι κάτω από το πόδι της, κάνοντας το αγωνιστικό όχημα να γρυλίσει σαν πραγματικός γρύπας και να τινά-

χτεί σαν αιλουροειδές. Το τοπίο έχασε τη σταθερότητά του έξω από τα παράθυρα, έγινε σαν όνειρο. Και η ραλίστρια αισθανόταν το σώμα της τώρα ως προέκταση του οχήματός της, και μετά άρχισε να το ξεχνά, σαν να μην είχε τα χέρια της στο τιμόνι και τα πόδια της στα πετάλια, σαν απλά να ήταν η ψυχή του οχήματος η οποία το καθοδηγούσε με καθαρή βούληση. Η Αίσθηση την είχε καταλάβει, και η Ελοντί έστρεψε τις σκέψεις της στους χαμένους ραλίστες, ζητώντας να βρει κάποιον ίχνος – κάτι που εκείνη, τουλάχιστον, θα μπορούσε να καταλάβει και να οδηγηθεί από αυτό.

Τίποτα δεν παρουσιάστηκε. Το τοπίο ήταν, κατά κύριο λόγο, άδειο. Καθώς έτρεχε, έπρεπε μόνο ν'αποφεύγει κανένα σύδεντρο ή συγκεντρώσεις βράχων.

Η Ελοντί μετατράπηκε σε μια θέληση ανάμεσα σε τέσσερις τροχούς.
(ο χρόνος σταμάτησε)

Η μπαλαντέρ κάθεσαι πλάι της, οδηγώντας με τα πόδια, καπνίζοντας με το ένα χέρι, ενώ το άλλο της χέρι αναπαύεται ήρεμα ανάμεσα στους μηρούς της.

Η Ελοντί δεν έχει πια τιμόνι μπροστά της. «Εσύ πάλι;»

«Ηλπίζεις να συναντούσες κανέναν άλλο;»

«Κάποιον που να μπορεί να με καθοδηγήσει...»

«Καθοδήγησε τον εαυτό σου, ανόητη. Ο κόσμος μιλάει περισσότερο από τις πέτρες και το χώμα. Τι λες κι εσύ, ρε φίλε, δίκιο δεν έχω;» Η μπαλαντέρ κοιτάζει πίσω της, ενώ εξακολουθεί να οδηγεί με τα πόδια.

Κοιτάζει τον Μπαλαντέρ της Λόρκης που είναι καθισμένος στο πισινό κάθισμα, όπως βλέπει η Ελοντί μέσα απ'τον καθρέφτη.

«Ναι,» αποκρίνεται ο Αργύριος. «Ο κόσμος μιλάει. Η καλύτερη πηγή πληροφόρησης, πάντα. Ειδικά σε τέτοιου είδους περιοχές. Και οπωσδήποτε πιο αξιόπιστη από τις ειδήσεις.»

«Βλέπεις;» λέει η μπαλαντέρ στην Ελοντί. «Το πρόβλημά σου λύθηκε.» Και φουσά καπνό προς το μέρος της – γαλανό καπνό που θυμίζει βροχή από τραπουλόχαρτα.

(ο χρόνος συνέχισε)

Η Ελοντί έκοψε ταχύτητα για να μη σκοτωθούν και γιατί δεν νόμιζε ότι θα κατάφερνε να πάρει καμια άλλη πληροφορία τώρα.

«Λοιπόν;» τη ρώτησε ο Φίλιππος'χοκ, γνωρίζοντας τις δυνάμεις της.

«Τίποτα,» αποκρίθηκε εκείνη. Και προς τον Αργύριο: «Δεν κατάλαβες ότι μιλήσαμε, έτσι;»

«Μιλήσαμε;»

«Ναι, μιλήσαμε.»

«Τι είπα;»

«Συμφώνησες με τη φίλη μου τη μπαλαντέρ, η οποία πρότεινε να πάμε και ν'αρχίσουμε να ρωτάμε κόσμο.»

«Δεν έχει άδικο,» είπε ο Μπαλαντέρ της Λόρκης. «Ο κόσμος, όντως, μιλάει. Είναι η καλύτερη πηγή πληροφόρησης. Ειδικά σε τέτοιες περιόχες. Πάντα πιο αξιόπιστος απ' αυτά που ακούς στις ειδήσεις.»

Τα λόγια του έμοιαζαν τόσο μ'αυτά που είχε αρθρώσει στο όραμά της, που η Ελοντί αισθάνθηκε τις τρίχες της να ορθώνονται.

Πρώτα, ο Ζορδάμης αποφάσισε να πάει στο μέρος όπου είχε γίνει η ενέδρα, και μετά από τρεις ώρες έφτασε εκεί. Δεν περίμενε να συναντήσει κίνδυνο αλλά είχε βέβαια το πιστόλι του έτοιμο.

Η Κλεισμένη καθόταν στη θέση του συνοδηγού, παρατηρώντας την περιοχή με κάποια ανησυχία. Μάλλον τη θυμόταν.

«Μη φοβάσαι,» της είπε ο Ραλίστας, «δε νομίζω να ξαναβρούμε πελώρια κρυσταλλικά φίδια εδώ.» Σταμάτησε το όχημα και βγήκε.

Κοίταξε το έδαφος και πρόσεξε ότι, αναμενόμενα, υπήρχαν πολλά παλιά ίχνη από οχήματα. Όμως... τι ήταν αυτό; Ο Ζορδάμης κοντοκάθισε πλάι σε κάτι αχνάρια που έμοιαζαν πιο πρόσφατα. Πολύ πιο πρόσφατα. Μερικών ωρών, ίσως. Ίχνη τετράκυκλου οχήματος.

«Δεν είμαστε μόνοι εδώ, αγάπη μου,» είπε στην Κλεισμένη, η οποία στεκόταν πλάι του, φανερά τσιτωμένη. «Έχουμε παρέα.» Ορθώθηκε. *Κι αναρωτιέμαι αν είναι άνθρωποι των χορηγών. Έχουν τελικά στείλει κάποιους ν'αναζητήσουν τους χαμένους ραλίστες; Δεν έλεγαν ψέματα;*

Ο Ζορδάμης επέστρεψε στο όχημά του, με την Κλεισμένη στο κατόπι του. Δεν περίμενε ότι θα κατάφερνε να εντοπίσει αυτούς τους κρυσταλλανθρώπους από ίχνη που ξεκινούσαν από εδώ. Πάτησε το πετάλι κι οδήγησε επάνω στο κακοτράχαλο μονοπάτι, εξακολουθώντας να βλέπει έξω από το μπροστινό του παράθυρο τα ίχνη από το άλλο όχη-

μα, τώρα που ήξερε τι να προσέχει· γιατί δεν ήταν και πολύ φανερά επάνω σε τέτοιο έδαφος – το χώμα και οι πέτρες σε ξεγελούσαν.

Πώς έστριψαν βόρεια οι πρώτοι μισθοφόροι που ήρθαν σε τούτη την περιοχή; αναρωτήθηκε. Δεν υπάρχει κανένα άλλο, παράπλευρο μονοπάτι.

Τα ίχνη, ύστερα από λίγο, εξαφανίστηκαν. *Τι...;*

Στα δεξιά του είδε ένα βατό σημείο, καθαρισμένο από τη βλάστηση. «Μάλιστα...» μουρμούρισε. «Καταλαβαίνεις τώρα, υπερδιαστασιακή μου κυρία;» είπε στην Κλεισμένη, η οποία τον αγνόησε.

Ο Ζορδάμης έστριψε το τιμόνι και ανέβηκε την πλαγιά, και σύντομα νόμιζε πως μπορούσε πάλι να δει τα ίχνη του οχήματος μπροστά του. Ακολουθώντας δυτική κατεύθυνση βγήκε από τους δασωμένους λόφους και βρέθηκε σ'ένα πεδινό μέρος.

Λοιπόν, σκέφτηκε. Δεν έχει νόημα να κυνηγάμε ίχνη. Αλλιώς θα τους βρούμε. Και τώρα είναι ώρα να πάμε να συναντήσουμε τη Βλάστη.

Πατώντας το πετάλι της επιτάχυνσης, αύξησε την ταχύτητα του οχήματός του κατευθυνόμενος βόρεια.

Η Κλεισμένη γρύλισε.

«Όχι,» της είπε ο Ζορδάμης, «δεν είναι φτιαγμένο για ράλι αυτό το όχημα. Το κατάλαβες κι εσύ, ε;»

Δεν ήταν, όμως, κι άσχημο όχημα, όφειλε να παραδεχτεί. Είχε μεγάλους, ατρακτοειδείς τροχούς, καλούς για δύσβατα εδάφη· και από κάτω ήταν ψηλό, για να μη σκαλώνει σε πέτρες, βράχους, και ξύλα στην ύπαιθρο. Απλά δεν ήταν και πολύ γρήγορο. Ο άνθρωπος που το είχε δώσει στον Ζορδάμη τού είχε πει ότι έπιανε το πολύ 120 χιλιόμετρα την ώρα. «Το δίνω μετά χαράς σ'εσένα, Ραλίστα,» του είχε τονίσει, «αλλά θέλω να μου το επιστρέψεις. Δεν το έχω για παλιοσίδερα.» Ο Ζορδάμης είχε αποκριθεί πως θα έκανε ό,τι μπορούσε, και του είχε υποσχεθεί ότι, σε διαφορετική περίπτωση, θα τον αποζημίωνε.

Επί του παρόντος, οδήγησε με βόρεια κατεύθυνση για παραπάνω από μια ώρα. Πέρασε από τις σιδηροδρομικές γραμμές και πήγε προς ένα χωριό με σκοπό να το προσπεράσει· δεν ήταν παρά ένα ορόσημο για εκείνον. Αλλά, καθώς περνούσε από δίπλα του, είχε την εντύπωση ότι ήταν έρημο. Η Βλάστη δεν του είχε πει ότι ήταν εγκαταλειμμένο – ούτε κανένas άλλος. Είχε δεχτεί κι αυτό επίθεση, άραγε; Πρόσφατα;

Ο Ραλίστας αναρωτήθηκε μήπως μπορούσε να βρει τίποτα σημαντικό εδώ. Κάποιο στοιχείο.

Το μέρος συνάντησης με τη Βλάστη δεν πρέπει να ήταν μακριά πια· το έβλεπε σημειωμένο στον χάρτη που φαινόταν στη μικρή οθόνη της κονσόλας του οχήματός του, καθώς και στο βάθος του τοπίου έξω από το μπροστινό τζάμι. Επιπλέον, η Βλάστη δεν θα ήταν ακόμα εκεί, μάλλον. Ο Ζορδάμης είχε χρόνο.

Σταμάτησε το όχημά του κοντά, αλλά όχι πολύ κοντά, στο χωριό και βγήκε. Η Κλεισμένη τον ακολούθησε.

Ο Ζορδάμης απασφάλισε το πιστόλι του και βάδισε προσεχτικά προς τα λίγα οικήματα. Πλησιάζοντας, παρατήρησε ότι κάποια απ' αυτά ήταν χτυπημένα – από πυροβόλα όπλα, μάλλον. Μπαίνοντας στο χωριό, είδε κι άλλα χτυπημένα οικήματα. Σπασμένα τζάμια, διαλυμένες πόρτες. Και είδε και πτώματα ανθρώπων και ζώων. Σαρκοβόρα είχαν συγκεντρωθεί γύρω τους – κοράκια και τσακάλια – μασουλώντας και κοιτάζοντας τον Ραλίστα μόνο με τις άκριες των ματιών τους, αδιαφορώντας για το κρέας του. Οι τρίχες της Κλεισμένης ήταν ορθωμένες σαν σπαθιά, το ίδιο κι η ουρά και τ'αφτιά της. Δυσωδία απλωνόταν παντού.

Ο Ζορδάμης πρόσεξε κάποιον να κινείται ανάμεσα στα οικήματα.

«Τους πήραν οι δαίμονες του Κρυστάλλου,» ακούστηκε μια φωνή, λίγο προτού ο Ραλίστας στραφεί για ν'αντικρίσει έναν άντρα με σάκο στον ώμο, τυλιγμένο με κάπα και κουκούλα.

«Ποιος είσαι συ;»

«Περαστικός. Όπως κι εσύ.» Και πρόσθεσε: «Υπάρχουν μπόλικά πράγματα αφημένα· δε χρειάζεται να τσακωθούμε.»

«Δεν ήρθα για πλιάτσικο,» τον διαβεβαίωσε ο Ζορδάμης. «Πότε συνέβη αυτό; Πρόσφατα;» Πρέπει να ήταν πρόσφατα.

«Τη χτεσινή νύχτα,» αποκρίθηκε ο άντρας. «Ήμουνά πάνω στην Αγριελιά και προσευχόμουν, και τόδα από μακριά. Ήρθανε απ'τα βόρεια και χιμήσανε σα λύκοι! Τα κεφάλια τους ήταν θολά μες στα φώτα που κουβαλούσαν – οι μούρες τους δεν φαίνονταν – δαίμονες! Πέσαν πάνω στο χωριό και... έκαναν αυτά που βλέπεις. Άρπαξαν ό,τι άρπαξαν, σκότωσαν όσους σκότωσαν, και τους υπόλοιπους τούς πήραν μαζί τους.»

«Γιατί τους παίρνουν μαζί τους; Τι τους κάνουν;»

«Δαίμονες.»

«Τους κάνουν δαίμονες;»

«Ναι – τους κάνουν σαν αυτούς!»

Του Ζορδάμη δεν του φαινόταν και πολύ πιθανό. «Πώς το ξέρεις;»

«Τι άλλο να τους κάνουν, ξένε; Τι άλλο;»

Ο Ζορδάμης τον ατένισε παρατηρητικά. Μέσα απ'την κουκούλα μπορούσε να διακρίνει ένα αξύριστο πρόσωπο με κατάλευκο δέρμα, στραβά χείλη, μάτια γυαλιστερά και γκρίζα. «Είπες ότι προσευχόσουν; Υπάρχει κανένας βωμός εδώ κοντά;»

«Η Κυρά της Τύχης παντού έχει τ'αφτιά της, όχι μονάχα στους βωμούς.»

«Είσαι ιερέας της Λόρκης.» Δεν ήταν ερώτηση.

«Ναι, και να προσέχεις – οι κατάρες μου πάντα πιάνουν.»

«Και οι ευλογίες σου ποτέ;»

Ο ιερέας γέλασε. «Η Κυρά της Τύχης σε γουστάρει, ξένε· το διαισθάνομαι. Πώς σε λένε;»

«Ζορδάμης.» Έκρυψε το πιστόλι μέσα στο πανωφόρι του. «Εσύ;»

«Θεόδωρος.»

Ο Ζορδάμης θυμήθηκε κάτι που του είχε πει η Βλάστη. «Η Αγριελιά δεν είναι χωριό, έτσι;»

Ο Θεόδωρος γέλασε πάλι. «Όχι, ξένε, δεν είναι χωριό. Αλλά αυτό εδώ είναι – ή, μάλλον, ήταν – το χωριό της Αγριελιάς. Η Αγριελιά είναι η γερόντισσα που βλέπεις προς τα εκεί, όταν βγεις από το χωριό.» Έδειξε προς τα βορειοανατολικά. «Ένα πολύ μεγάλο δέντρο.»

«Επάνω σ'έναν λόφο;»

«Ναι.»

Ο λόφος όπου πηγαίνω. «Μάλιστα... Και ήρθες εδώ για να πλιατσικολογήσεις; Δεν ήξερα ότι οι ιερείς πλιατσικολογούν;»

Τα μάτια του Θεόδωρου στραφτάλισαν. «Γιατί, οι ιερείς άνθρωποι δεν είναι; Τι να κάνουν, να πεινάσουν;»

Ο Ζορδάμης μειδίασε. «Θα ρίξω μια ματιά τριγύρω, αν δεν σε πειράζει.»

«Με την ησυχία σου, ξένε.»

Ο Ζορδάμης βάδισε πάλι μέσα στο εγκαταλειμμένο χωριό, με την Κλεισμένη δίπλα του, κοιτάζοντας μήπως βρει κάτι – κάποιο σημάδι, κάποιο στοιχείο. Τίποτα, όμως, δεν βρήκε. Μονάχα σφαίρες, κάλυκες, πτώματα. Πτώματα χωρικών. Ούτε ένας απ' αυτούς τους κρυσταλλωμένους δεν είχε σκοτωθεί. Όλοι οι νεκροί είχαν κανονικά πρόσωπα, όχι θολά. Εκτός... εκτός αν, όντως, ήταν κράνη. Αλλά η Ελοντί δεν φαινόταν να το νομίζει αυτό, ούτε ο Αργύριος. *Και ούτε εμένα μού έμοιαζαν με κράνη όταν τους είδα.*

Ένας από τους νεκρούς, ωστόσο, του έκανε εντύπωση. Δεν του θύμιζε χωρικό· του θύμιζε ληστή. Αλλά το πρόσωπό του δεν ήταν θολό· ήταν κανονικός άνθρωπος. Ο Ζορδάμης γονάτισε πλάι του και τον έψαξε. Δεν είχε όπλα· κάποιοι τα είχε πάρει.

Το τραύμα που τον είχε σκοτώσει ήταν στο στήθος. Από τσεκούρι, μάλλον.

Ο Ζορδάμης σηκώθηκε όρθιος. *Παράξενο*, σκέφτηκε. Είχαν οι κρυσταλλωμένοι κι άλλους ληστές μαζί τους; Ή μήπως ετούτος εδώ ήταν κάποιος ταξιδιώτης αρκετά άτυχος ώστε να βρίσκεται στο χωριό την ώρα της επιδρομής;

Μια φωνή από δίπλα: «Σ'αρέσουν οι νεκροί, ξέने;»

Η Κλεισμένη γρύλισε προς τη μεριά του ιερέα της Λόρκης.

Εκείνος χαμογέλασε μέσα απ'την κουκούλα του. «Καλό γατάκι, και όμορφο.»

Ο Ζορδάμης τον ρώτησε: «Γνώριζες τους κατοίκους αυτού του χωριού;»

«Περνούσα συχνά από εδώ.»

«Αυτόν» – έδειξε τον νεκρό που έμοιαζε με ληστής – «τον ήξερες;»

Ο Θεόδωρος μόρφασε με τα στραβά χείλη του. «Όχι. Δεν πρέπει να-ταν από δω.»

«Οι κρυσταλλωμένοι έχουν κι άλλους ληστές μαζί τους;»

«'Κρυσταλλωμένοι';» Ο ιερέας γέλασε. «Ναι, γιατί όχι; Κρυσταλλωμένοι...» μουρμούρισε σαν να παραμιλούσε.

Ο Ζορδάμης επανέλαβε την ερώτησή του, και τότε ο Θεόδωρος είπε: «Δε νομίζω. Δεν έχει δει κανένας ποτέ κάποιον κανονικό άνθρωπο μαζί τους. Εκτός άμα κάτι έγινε με τα τσακάλια του Σαρντάνη.»

«Ποια τσακάλια; Ποιου Σαρντάνη;»

«Ο Σαρντάνης ο λήσταρχος· δεν τον έχεις ακουστά;»

«Όχι.»

«Ήταν φόβος και τρόμος στις περιοχές βόρεια από εδώ. Αλλά μετά εξαφανίστηκε. Και κανείς δεν ξέρει τι έγινε. Λένε, όμως, πως συνάντησε τους δαιμ- τους κρυσταλλωμένους. Την Αίρεση του Κρυστάλλου. Τους συνάντησε, κι από τότε – πάει ο Σαρντάνης, πάνε και τα τσακάλια του. Ούτ' η Κυρά μου η Λόρκη δεν ξέρει πια γι' αυτούς.»

«Μπορεί, δηλαδή, να συνεργάζονται με τους κρυσταλλωμένους;»

«Δεν ξέρω· μια υπόθεση έκανα, μονάχα. Όπως σου είπα πριν, δε νομίζω ότι κανείς έχει ποτέ δει κάποιον να συνεργάζεται με τους κρυσταλλωμένους. Όταν οι κρυσταλλωμένοι ορμούν, κανενός η όψη δεν είναι φανερή. Κι έχουν δυο τέρατα μαζί τους – ένα πελώριο κρυσταλλικό φίδι, κι ένα πελώριο κρυσταλλικό έντομο που τσιμπά και κομματιάζει το σώμα σου σε χίλια κομμάτια!»

«Ήταν αυτά τα τέρατα μαζί τους και χτες βράδυ;»

Ο Θεόδωρος κούνησε το κεφάλι. «Δεν τα είδα.» Και τον ατένισε καχύποπτα. «Γιατί είσαι, όμως, εδώ εσύ; Τους ψάχνεις;»

«Ναι. Ξέρεις πού είναι το λημέρι τους;»

«Ακόμα κι η Λόρκη φοβάται να βάλει το πόδι της εκεί, ξένε. Όχι, δεν ξέρω.»

Ο Ζορδάμης τον ευχαρίστησε και βάδισε ως τα άκρα του χωριού, με την Κλεισμένη στο κατόπι του. Βγήκε ανάμεσα από δύο οικήματα, το ένα πιο άσχημα χτυπημένο από το άλλο, και κατευθύνθηκε προς το σταματημένο όχημά του.

«Ε, ξένε!»

Ο Ζορδάμης γύρισε για να δει τον Θεόδωρο να έρχεται πίσω του, βαδίζοντας βιαστικά. «Τι;»

«Δικό σου είναι τ' όχημα;» Ο ιερέας φώναζε· δεν ήταν ακόμα κοντά.

«Ναι.»

«Πού πας; Μπορείς να με πάρεις μαζί;»

«Εσύ πού πας;»

Ο ιερέας ήρθε κοντά του. «Εκεί.» Ύψωσε το χέρι δείχνοντας προς τα βορειοανατολικά, έναν λόφο επάνω στον οποίο φύτρωνε ένα μεγάλο δέντρο, αιεθαλές, με φύλλα στα στριφτά κλαδιά του που θύμιζαν εφιαλτικά χέρια και νύχια. «Στην Αγριελιά.»

«Κατά σύμπτωση, κι εγώ εκεί πηγαίνω.»

«Θα με πάρεις μαζί; Για καλοτυχία;»

Η Κλεισμένη γρύλισε.

Μετά από λίγο έφτασαν στην Αγριελιά. Το όχημα του Ζορδάμη σκαρφάλωσε χωρίς δυσκολία τον λόφο τσακίζοντας το ξερό χορτάρι και τις πέτρες κάτω από τους δυνατούς τροχούς του.

Το δέντρο ήταν πραγματικά τεράστιο, παρατήρησε ο Ζορδάμης. Από μακριά δεν μπορούσες να εκτιμήσεις το μέγεθός του. Από κοντά έμοιαζε με γίγαντα που δεν απλωνόταν μόνο προς τα πάνω αλλά και προς τα πλάγια.

Ο Θεόδωρος πλησίασε την Αγριελιά και χάραξε στον κορμό της κάποιο σύμβολο μ'ένα ξιφίδιο που τράβηξε μέσα από την κάπα του.

«Τι κάνεις εκεί;» τον ρώτησε ο Ζορδάμης.

«Σημειώνω τις προσευχές μου, ξένε. Η επόμενη είναι για μετά από μερικές ώρες, ύστερα από το μεσημεριανό. Τη σημείωσα εδώ, για να ξέρει η Κυρά της Τύχης πως δεν την έχω ξεχάσει.»

Ο Ζορδάμης δεν γνώριζε τι είδους θρησκευτικές πρακτικές ήταν αυτές, και δεν ήθελε να μάθει. Οι ιερωμένοι της Λόρκης ήταν χειρότεροι από τους ιερωμένους του Κάρτωλακ, του Άρχοντα των Δασών και των Θηρίων.

«Εσύ τι κάνεις εδώ;» τον ρώτησε ο Θεόδωρος.

«Περιμένω μια φίλη.»

Καθώς περίμενε οι ώρες να περάσουν, ο Ζορδάμης σκεφτόταν όλα όσα ήξερε ως τώρα για τους κρυσταλλωμένους και θυμήθηκε κάτι στο οποίο δεν είχε δώσει πολλή σημασία αλλά ίσως θα έπρεπε να δώσει. Όταν οι κρυσταλλωμένοι τούς είχαν στήσει ενέδρα, είχε πυροβολήσει μερικούς προκειμένου εκείνος κι η Καλλιόπη να ξεφύγουν. Κάποιες ριπές είχαν βρει τους στόχους τους, και ο Ζορδάμης είχε δει αίμα να πετάγεται από τα σώματα των εχθρών του, αλλά επίσης και μια παράξενη κρυσταλλική ύλη που αιωρείτο σαν πούπουλα. Δεν είχε καθίσει να παρατηρήσει τι ακριβώς γινόταν, βέβαια, γιατί δεν είχε χρόνο· όμως, τώρα που το σκεφτόταν ήρεμα, τι μπορεί να ήταν αυτή η κρυσταλλική ύλη;

Ο τελευταίος που ο Ζορδάμης πυροβόλησε ήταν εκείνος με την καραμπίνα, εκείνος που είχε τρομάξει από την παρουσία της Κλεισμένης. Ο Ραλίστας τον πέτυχε στο κεφάλι και ο κρυσταλλωμένος έπεσε ενώ αίματα και κρυσταλλική ύλη τινάζονταν. Ο Ζορδάμης και η Καλλιόπη είχαν αμέσως τρέξει να φύγουν – δεν είχαν *στιγμή* για χάσιμο – όμως, καθώς έφευγαν, τώρα που το θυμόταν, νόμιζε ότι είχε δει τον κρυσταλλωμένο να... *αποβάλλει* την κρυσταλλική υφή του. Ή ίσως να ήταν μόνο η εντύπωσή του αυτή· δεν μπορούσε νάναι σίγουρος.

Αν ωστόσο δεν ήταν μόνο η εντύπωσή του, τούτο μπορεί να σήμαινε ότι, με τον θάνατό τους, οι κρυσταλλωμένοι μετατρέπονταν σε κανονικούς ανθρώπους. Μπορεί να σήμαινε ότι ο θάνατος έδιωχνε αυτή την κρυσταλλική υφή από πάνω τους.

Μπορεί να σήμαινε ότι ο νεκρός στο χωριό ο οποίος θύμιζε ληστή ήταν ένας από τους κρυσταλλωμένους προτού εκείνη η τσεκουριά στο στήθος τον σκοτώσει...

Τι να ήταν η κρυσταλλική υφή; Κάποιου είδους πανοπλία; Αν ναι, τότε σίγουρα δεν έκανε και πολλά για να σε προστατεύει από σφαίρες. Ο Ζορδάμης είχε δει, στην ενέδρα, τους κρυσταλλωμένους να δέχονται τις πιστολιές του όπως θα τις δεχόταν οποιοσδήποτε άνθρωπος χωρίς αλεξίσφαιρη θωράκιση.

Τι σκατά είναι αυτοί οι καταραμένοι γιοι της Λόρκης; αναρωτήθηκε καθώς καθόταν μέσα στο όχημα και κάπνιζε, ύστερα από το πρόχειρο μεσημεριανό του.

Η Κλεισμένη τριγύριζε κοντά στην Αγριελιά, μάλλον κυνηγώντας κάτι μέσα στο ξερό χορτάρι.

Ο Θεόδωρος κοιμόταν, με την πλάτη του ακουμπισμένη στον κορμό του πελώριου δέντρου και την κάπα του τυλιγμένη γύρω του. Δεν ήταν ώρα για τις προσευχές του ακόμα.

Κι όταν η ώρα ήρθε ήταν απόγευμα. Ο ιερέας σηκώθηκε από τη θέση του, άνοιξε ένα φλασκί, ήπια μια μεγάλη γουλιά, το έκλεισε, και ύστερα σκαρφάλωσε στο δέντρο. Πιάστηκε σ'ένα ψηλό κλαδί που μπορούσε άνετα ν'αντέξει το βάρος του κι άρχισε να μουρμουρίζει μέσα απ'την κουκούλα του η οποία έκρυβε το πρόσωπό του στο σκοτάδι.

Ο Ζορδάμης δεν καταλάβαινε τι έλεγε· τα λόγια δεν έφταναν καθαρά σ'αφτιά του.

Η Κλεισμένη, που είχε πια κουλουριαστεί και κοιμόταν, ξύπνησε απρόσμενα. Τσιτώθηκε. Έστρεψε το βλέμμα της στον ιερέα. Πήδησε μέσα στο όχημα, πλάι στον Ζορδάμη.

«Γιατί έχω την αμυδρή εντύπωση ότι δεν τον γουστάρεις αυτόν τον τύπο;» είπε ο Ραλίστας.

Μετά από λίγο είδε ένα πουλί να έρχεται και να κάθεται στον δεξή ώμο του Θεόδωρου, ο οποίος δεν κινήθηκε στο ελάχιστο, σαν να ήταν μέρος της Αγριελιάς. Έπειτα, δεν άργησε κι άλλο ένα πουλί να έρθει για να καθίσει στον αριστερό του ώμο· κι ύστερα, ένα μικρότερο πάνω στο γόνατό του.

Φτεροκοπήματα ακούστηκαν από τον ουρανό. Δυνατά φτεροκοπήματα. Από μεγάλες φτερούγες. Και προς στιγμή ο Ζορδάμης νόμιζε ότι κάποιος πελώριος δαίμονας των ουρανών κατέβαινε, καλεσμένος από τον παράξενο ιερέα. Δεν ήταν, όμως, δαίμονας· ήταν ένας γρύπας. Σελωμένος. Κι επάνω στη σέλα του καθόταν μια γυναίκα τυλιγμένη σε κάπα και φορώντας γυαλιά για να προστατεύει τα μάτια της από τον αέρα.

Η Βλάστη.

Ο γρύπας προσγειώθηκε και η καβαλάρισσα πήδησε από τη ράχη του κι έβγαλε τα γυαλιά και την κουκούλα της. Το δέρμα της ήταν γαλανό, και είχε κοντά, ατημέλητα μαύρα μαλλιά, όλο ουρές. Ένα αργυρό σκουλαρίκι γυάλιζε στο αριστερό της αφτί.

Ο Ζορδάμης βγήκε από το όχημά του, παρατηρώντας συγχρόνως ότι ο Θεόδωρος δεν είχε κουνηθεί από τη θέση του, συνεχίζοντας να προσεύχεται. Ούτε τα πουλιά είχαν φύγει από πάνω του.

«Ραλίστα,» χαιρέτησε η Βλάστη καθώς πλησίαζαν ο ένας τον άλλο. «Όλα καλά;»

«Μέχρι στιγμής. Μου έφερες τα όπλα;»

«Ναι.»

Της είχε ζητήσει να του φέρει όπλα γιατί πιθανώς να τα χρειαζόταν. Η Βλάστη θα τα προμηθευόταν από το Μαύρο Δόντι, ένα χωριό βορειοανατολικά της Θακέρκοβ, στις νότιες όχθες του ποταμού Κάλμωθ, το οποίο ήταν προκάλυμμα για διάφορες παράνομες δραστηριότητες και εμπόριο απαγορευμένων και δυσεύρετων πραγμάτων. Η Σιδηρά Δυναστεία είχε πολύ μεγάλη επιρροή εκεί.

Η γρυποκαβαλάρισσα τώρα πήρε έναν σάκο και ένα βαλιτσάκι από τη σέλα του γρύπα της και τα έδωσε στον Ζορδάμη. «Αυτά είναι.»

Ο Ζορδάμης την ευχαρίστησε και την πλήρωσε. Επειδή κάποιος ήταν της Σιδηράς Δυναστείας, αυτό δεν σήμαινε ότι σου αγόραζε όπλα ως δώρο. Το αντίθετο, μάλιστα.

Η Βλάστη πήρε τα λεφτά και, καθώς τα έκρυβε μέσα στα ρούχα της, έριξε μια ματιά στον ιερέα που ήταν γαντζωμένος πάνω στην Αγριελιά.

«Μην ανησυχείς γι' αυτόν,» της είπε ο Ζορδάμης· «είναι—»

«—ο Θεόδωρος. Τον ξέρω.» Χαμογέλασε.

«Δεν είναι της οικογένειας...;»

Η Βλάστη κούνησε το κεφάλι. «Όχι. Είν' ένας ιερέας της Λόρκης που μένει σε τούτες τις περιοχές.»

Ο Ζορδάμης τής είπε για το κατεστραμμένο χωριό λίγο πιο πέρα.

«Δεν τον ήξερα,» αποκρίθηκε εκείνη.

«Χτες βράδυ έγινε. Επομένως, οι κρυσταλλωμένοι δεν μπορεί νάναι μακριά.»

«Να προσέχεις, πάντως, Ραλίστα. Δεν αστειεύονται. Έχουν κάνει τρομερές ζημιές σ' ετούτα τα μέρη.»

«Αν οι άλλοι ραλίστες είναι ζωντανοί και αιχμάλωτοί τους, θα φροντίσω να τους πάρω από τα χέρια τους,» είπε ο Ζορδάμης. «Θα είσαι κάπου εδώ κοντά;»

«Μαντατοφόρος είμαι. Ξέρεις τη δουλειά μου. Τριγυρίζω στους τόπους γύρω από τη Θακέρκοβ.» Ανέβηκε στη σέλα του γρύπα της, και σύντομα το θηρίο πετούσε πάλι στους ουρανούς.

Ο Ζορδάμης έβαλε τα όπλα μέσα στο όχημά του και μετά έφυγε κι εκείνος από την Αγριελιά, αφήνοντας τον ιερέα της Λόρκης στις προσευχές και στα πτηνά του.

Είχαν περάσει εδώ και καμία εικοσαριά χιλιόμετρα τις σιδηροδρομικές γραμμές όταν αντίκρισαν το ερειπωμένο πανδοχείο.

Η Ελοντί πάτησε το φρένο και το όχημά της σταμάτησε. «Αυτό πρέπει να είναι. Το πανδοχείο όπου ο Ζορδάμης μάς είπε ότι οι κρυσταλλωμένοι επιτέθηκαν στους μισθοφόρους των χορηγών. Αν και αναρωτιέμαι πώς κατάφερε να το ανακαλύψει...» Δεν τους είχε εξηγήσει πώς·

είχε αναφέρει μόνο ότι κάποιοι γνωστοί του, άνθρωποι εκ των έσω, του το είπαν.

Πάνω από το πανδοχείο και γύρω του πουλιά φτεροκοπούσαν.

«Αυτό είναι,» είπε ο Αργύριος. «Και μάλλον υπάρχουν νεκροί μέσα. Γί'αυτό βλέπεις τέτοιο γλέντι.»

«Πάμε να κοιτάξουμε.» Η Ελοντί άνοιξε την πόρτα της και βγήκε.

Ο Φίλιππος'χοκ και ο Αργύριος την ακολούθησαν. Ο πρώτος μουρμούριζε, συγχρόνως, κάποιο ξόρκι.

Τα πουλιά δεν φάνηκαν να θορυβούνται από την παρουσία τους· συνεχίζαν να φτεροκοπούν γύρω από το εγκαταλειμμένο πανδοχείο.

«Στο γκαράζ,» είπε ο Αργύριος, έχοντας τώρα τραβήξει ένα πιστόλι μέσα από την κάπα του, όπως και η Ελοντί. Με το άλλο του χέρι έδειχνε το οικοδόμημα πλάι στο πανδοχείο. «Αλλά προσεχτικά. Ίσως να μην είναι μόνο νεκροί εκεί μέσα.»

Η Ελοντί ένευσε.

Ο Φίλιππος'χοκ είπε: «Μόνο νεκροί είναι.»

Τον κοίταξαν ερωτηματικά.

«Μόνο νεκροί είναι,» τους διαβεβαίωσε ο μάγος, και η Ελοντί υπέθεσε ότι πρέπει κάπως να είχε ανιχνεύσει με τη μαγεία του για παρουσία ζωντανών ανθρώπων.

«Τα ξόρκια σου εντοπίζουν ακόμα κι αυτούς τους κρυσταλλωμένους;» τον ρώτησε.

«Ναι. Εκτός αν δεν σκέφτονται. Αν είναι μηχανές. Που δεν το νομίζω.»

Προχώρησαν με κάποια προσοχή, ωστόσο, και φτάνοντας στο γκαράζ είδαν ότι το εσωτερικό του ήταν γεμάτο πτώματα. Πουλιά, τσακάλια, και άγρια σκυλιά τα τσιμπούσαν, τα δάγκωναν, και τα μασουλούσαν. Τα μάτια των ζώων στράφηκαν στους παρείσακτους, γυαλίζοντας μέσα από τις σκιές του ερειπίου. Δυο σκυλιά άρχισαν να γαβγίζουν, και τα υπόλοιπα θηρία τα μιμήθηκαν: μεγάλος σαματάς ξεκίνησε. Κάποια ήρθαν προς τους τρεις ανθρώπους στην είσοδο του γκαράζ. Η Ελοντί, ο Αργύριος, και ο Φίλιππος'χοκ πυροβόλησαν με τα πιστόλια τους. Ένα σκυλί κι ένα τσακάλι σωριάστηκαν νεκρά· τα υπόλοιπα υποχώρησαν στο βάθος του χώρου, ή έτρεξαν να βγουν από ανοίγματα στους τοίχους. Τα πουλιά φτεροκόπησαν γρήγορα, φεύγοντας.

Η Ελοντί, ο Αργύριος, και ο Φίλιππος'χοκ μπήκαν στο γκαράζ βηματίζοντας με επιφύλαξη. Το μέρος δεν ήταν πολύ σκοτεινό γιατί είχε τρύπες στην οροφή του που επέτρεπαν στο μεσημεριανό φως να εισβάλλει. Τα πτώματα ήταν, σίγουρα, κάποιων ημερών και η αποφορά που απλωνόταν στον χώρο απαίσια· η Ελοντί έκανε συνειδητή προσπάθεια για να μην ξεράσει, νιώθοντας χολή να έρχεται στο στόμα της. Οι νεκροί, όμως, ήταν πολλοί και τα ζώα δεν τους είχαν ξεκοκαλίσει όλους ακόμα. Φαινόταν ότι κάποτε ήταν μισθοφόροι, από το ντύσιμό τους κι από τα όπλα τους.

Μερικοί ανάμεσά τους, ωστόσο, ήταν διαφορετικοί από τους υπόλοιπους. Ήταν ντυμένοι αλλιώς, κατά πρώτον, και όχι ίδια μεταξύ τους. Αλλά έμοιαζαν κανονικοί άνθρωποι· δεν τους τύλιγε καμία κρυσταλλική υφή.

Ο Φίλιππος'χοκ υποτονθόρυζε ξανά κάποιο ξόρκι.

Η Ελοντί είπε: «Δεν είναι μόνο μισθοφόροι εδώ.»

«Ναι,» συμφώνησε ο Αργύριος.

«Δε σκοτώθηκε κανένας από τους κρυσταλλωμένους στη συμπλοκή; Πώς είναι δυνατόν; Πεθαίνουν κανονικά, όπως οι άνθρωποι. Ο Ζορδάμης μάς είπε ότι, στην ενέδρα, πυροβόλησε κάποιους απ' αυτούς και τους είδε να πέφτουν.»

Ο Μπαλαντέρ της Λόρκης έμεινε σιωπηλός, αγγίζοντας ένα πτώμα – όχι μισθοφόρου – με τη μπότα του.

«Βρήκες τίποτα;» ρώτησε η Ελοντί τον Φίλιππο.

Εκείνος κούνησε το κεφάλι αρνητικά.

Έφυγαν από το γκαράζ και βάδισαν μέσα στο υπόλοιπο πανδοχείο, μη βρίσκοντας άλλους νεκρούς.

«Μήπως είμαστε σε άλλο πανδοχείο;» είπε η Ελοντί. «Όχι σ' αυτό που σκοτώθηκαν οι μισθοφόροι των χορηγών;»

«Αποκλείεται,» είπε ο Φίλιππος'χοκ. «Αυτό είναι. Αλλιώς πρόκειται για εξωφρενική σύμπτωση.»

Ο Αργύριος μειδίασε αχνά μέσα από την κουκούλα της κάπας του, αλλά δεν μίλησε.

«Πάμε στο όχημα,» πρότεινε η Ελοντί, και κανένας δεν έφερε αντίρρηση.

Επέστρεψαν στον Γρύπα των Δρόμων και η ραλίστρια πάτησε το πετάλι της επιτάχυνσης, στρίβοντας το τιμόνι και βάζοντας το αγωνιστικό όχημα να κάνει κύκλους γύρω από το πανδοχείο – ολοένα και πιο γρήγορα – ολοένα και πιο γρήγορα. Το οικοδόμημα και το τοπίο φάνηκαν να λιώνουν έξω από τα παράθυρα. Η Ελοντί ήταν, τώρα, ένα με το όχημά της – η ψυχή του. Δεν είχε πια σώμα. Η Αίσθηση την είχε καταλάβει. Και μετά ξεπέρασε ακόμα και την Αίσθηση–

(ο χρόνος σταμάτησε)

Βλέπει μπροστά της ένα μεγάλο τσακάλι με δύο κεφάλια. Το ένα κεφάλι έχει κέρατο στο μέτωπο· το άλλο έχει δύο κέρατα, ένα δεξιά, ένα αριστερά, κυρτά προς τα πίσω.

Η Ελοντί πατά το φρένο και το όχημά της σταματά πάραυτα, σαν να μην έτρεχε πριν από λίγο, σαν ξαφνικά να πάγωσε. Τα πάντα είναι ήσυχα ολόγυρά του, γαλήνια. Και δεν είναι πια μεσημέρι: ένα απαλό λυκόφως απλώνεται παντού.

«Τι έγινε εδώ;» ρωτά η Ελοντί το τσακάλι.

Το μονοκέρατο κεφάλι χαμογελά. «Μεγάλο γεύμα!»

Το δικέρατο κεφάλι λέει: «Πολύς θάνατος.»

Η Ελοντί παρατηρεί το θηρίο. «Είσαι δαίμονας του Κάρτωλακ.» Δεν είναι ερώτηση.

«Θα τρώμε για μέρες και για νύχτες;» λέει το μονοκέρατο κεφάλι.

«Μια σύγκρουση έγινε εδώ, έτσι δεν είναι;» ρωτά η Ελοντί. «Άνθρωποι χτυπήθηκαν με ανθρώπους που ήταν τυλιγμένοι με κάποιου είδους κρυσταλική υφή, σωστά;»

«Ο άνεμος μάς έφερε την οσμή των νεκρών;» λέει το δικέρατο κεφάλι.

«Την οσμή του φαγητού;» χαμογελά το μονοκέρατο κεφάλι, μασώντας ξαφνικά κάτι που αιμορραγεί.

«Είδατε κρυσταλλωμένους ανθρώπους να μάχονται με κανονικούς ανθρώπους;»

Τα δύο κεφάλια κοιτάζουν προς τον ουρανό. Αλυχτούν προς τον ουρανό.

Δυνατό φτεροκόπημα κατεβαίνει από ψηλά. Μια γυναίκα με φτερά κοράκου πέφτει πάνω στη μπροστινή μεριά του οχήματος της Ελοντί, μπροστά από το τζάμι. Το δέρμα της είναι κατάλευκο, τα ρούχα της κα-

τάμαυρα, τα μαλλιά της κορακίσια. Τα μάτια της είναι τα μάτια κοράκου. Τα χείλη της ανοίγουν αποκαλύπτοντας αιχμηρά δόντια.

Η Ελοντί αναγνωρίζει τη Λόρκη.

«Έχεις τον Μπαλαντέρ μου μαζί σου, Έκπτωτη Ελοντί, όμορφη Ελοντί,» λέει η κορακογυναίκα ενώ σέρνεται επάνω στο όχημα με τρόπο που είναι κάτι ανάμεσα σε ερωτικός και εφιαλτικός. Τραβά από το μπούστο της ένα τραπουλόχαρτο: τον Μπαλαντέρ της Λόρκης.

Η Ελοντί τη ρωτά: «Ήταν εδώ οι κρυσταλλωμένοι; Άνθρωποι τυλιγμένοι με κρυσταλλική υφή;»

«Ρώτα αυτόν!» Η κορακογυναίκα πετά το τραπουλόχαρτο κι αυτό περνά μέσα από το τζάμι του οχήματος σαν να μην υπάρχει. Προσγειώνεται στη θέση του συνοδηγού: και ξαφνικά, η Ελοντί βλέπει εκεί τον Αργύριο να κάθεται.

Από τη μπροστινή μεριά του οχήματος ένα κοράκι φτερουγίζει, κρώζοντας δυνατά, φεύγοντας.

(ο χρόνος συνέχισε)

Η Ελοντί βλεφάρισε, συνειδητοποιώντας ότι ούτε ένα δευτερόλεπτο δεν είχε περάσει. Μείωσε την ταχύτητα του οχήματός της ομαλά, σταδιακά. Το σταμάτησε ξανά μπροστά στο πανδοχείο.

Στράφηκε να κοιτάξει τον Αργύριο, στο πίσω κάθισμα, και τον είδε να ανακατεύει την τράπουλά του.

«Τι βλέπεις;» τον ρώτησε.

Εκείνος συνοφρυώθηκε.

«Τι σου λέει η τράπουλα;»

«Θα έπρεπε να μου λέει κάτι;»

Η Λόρκη, σκέφτηκε η Ελοντί, είναι όλο απάτες. «Δε σου λέει τίποτα; Δε μπορείς να καταλάβεις αν όντως οι κρυσταλλωμένοι ήταν εδώ;»

«Κάτι είδες, Ελοντί, ε;» Ο Αργύριος τράβηξε ένα τυχαίο τραπουλόχαρτο. Το έστρεψε προς τη μεριά της.

Τα Μάτια της Λόρκης.

«Δεν καταλαβαίνω!» είπε η Ελοντί, χτυπώντας το τιμόνι με το ένα γαντοφορεμένο χέρι της. «Αν έγινε σύγκρουση εδώ μεταξύ των μισθοφόρων και των κρυσταλλωμένων, τότε γιατί δεν υπάρχει ούτε ένα πτώμα κρυσταλλωμένου αλλά υπάρχουν πτώματα κανονικών ανθρώπων;»

«Μπορεί οι κρυσταλλωμένοι να μάζεψαν τους νεκρούς τους...» υπέθεσε ο Φίλιππος'χοκ.

«Ίσως, αλλά γιατί να υπάρχουν πτώματα ανθρώπων που δεν φαίνονται να ήταν της ίδιας ομάδας με τους μισθοφόρους;» Η Ελοντί άνοιξε την πόρτα της και βγήκε από το όχημα.

Βάδισε, μπερδεμένη, γύρω από το πανδοχείο, ενώ από το εσωτερικό του ακούγονταν πάλι τα σαρκοβόρα να τρέφονται.

«Τι ψάχνεις;» τη ρώτησε ο Φίλιππος'χοκ, ακολουθώντας την.

«Δεν ξέρω,» είπε εκείνη. Αλλά σκεφτόταν: *Τα Μάτια της Λόρκης... Τα Μάτια της Λόρκης...*

Η ύπουλη θεά έπαιζε μαζί της;

Η Ελοντί σταμάτησε απότομα μπροστά σ'έναν βράχο καθώς είδε πλάι του κάτι που της φάνηκε παράξενο. Συνοφρυώθηκε, παρατηρώντας. Έσκυψε και το σήκωσε από κάτω.

«Φιδοπουκάμισο,» είπε ο Αργύριος πλησιάζοντας. «Κάποιο φίδι έβγαλε το δέρμα του εδώ.»

...Έβγαλε το δέρμα του.

Έβγαλε το δέρμα του...

«Το δέρμα του,» είπε η Ελοντί, αφήνοντας το φιδοπουκάμισο να πέσει πάνω στον βράχο. Στράφηκε στον Αργύριο. «Θα μπορούσαν να βγάζουν το δέρμα τους; Να βγάζουν την κρυσταλλική υφή από πάνω τους όταν πεθαίνουν;»

«Τα Μάτια της Λόρκης,» είπε ο Αργύριος. «Έψαξες και βρήκες, Ελοντί.»

«Νομίζεις ότι έχω δίκιο; Ότι αυτό μπορεί να ισχύει; Ότι είναι άνθρωποι κάτω από την κρυσταλλική υφή που τους καλύπτει;»

«Σίγουρα μοιάζουν με άνθρωποι, δεν μοιάζουν; Είναι σαν άνθρωποι που φοράνε στολές από κρύσταλλο – αν ήταν ποτέ αυτό δυνατόν.»

Η Ελοντί στράφηκε στον Φίλιππο'χοκ, ατενίζοντάς τον ερωτηματικά. Εκείνος είπε: «Δεν ξέρω. Εγώ δεν τους έχω δει ποτέ μου. Εσείς τους έχετε δει.»

«Ας υποθέσουμε λοιπόν ότι αυτό αληθεύει,» είπε η Ελοντί. «Ότι πεθαίνοντας αποβάλλουν την κρυσταλλική υφή.» Και ρώτησε, κοιτάζοντας ολόγυρα: «Προς τα πού κατευθυνόμαστε τώρα; Είναι μεσημέρι.»

Ένας αέρας φύσηξε ξαφνικά, παίρνοντας το φιδοπουκάμισο από τον βράχο και παρασέρνοντάς το προς τα βόρεια.

«Βόρεια,» είπε ο Μπαλαντέρ της Λόρκης.

Μετά από καμια δεκαπενταριά χιλιόμετρα έφτασαν κοντά σ'ένα ποτάμι, έναν βούρκο, κι ένα χωριό. Που δεν ήταν εγκαταλειμμένο. Κανένας δεν φαινόταν να το έχει χτυπήσει. Αποφάσισαν να σταματήσουν εδώ για να ξεκουραστούν. Αλλά, πριν απ' αυτό, θα έκαναν μερικές ερωτήσεις στους ντόπιους.

Οι άνθρωποι του χωριού δεν αποδείχτηκαν εχθρικοί. Προθυμοποιήθηκαν να τους κεράσουν και να τους φιλοξενήσουν. Η Ελοντί και οι σύντροφοί της αρνήθηκαν το φαγητό και τη φιλοξενία, αλλά τους ρώτησαν τι ήξεραν για μια Αίρεση του Κρυστάλλου, για κάτι ληστές χωρίς πρόσωπα. Ο φόβος των χωρικών αμέσως φάνηκε στις όψεις τους. Είχαν ακούσει για την Αίρεση του Κρυστάλλου, αλλά, δόξα στην Αρτάλη, δεν είχαν δει ποτέ κανέναν απ' αυτούς τους δαίμονες που έκλεβαν ανθρώπους – που έκλεβαν ολόκληρα χωριά!

Ο Αργύριος τούς ρώτησε για το πανδοχείο στα νότια, κι εκείνοι είπαν ότι πριν από μερικές μέρες κάποια φασαρία έγινε εκεί, κάποιοι πυροβολήθηκαν· αλλά δεν ήξεραν τίποτα περισσότερο.

«Πού μπορούμε να βρούμε τους απρόσωπους ληστές;» ρώτησε η Ελοντί.

«Μακριά από δω, με τη βοήθεια της Αρτάλης. Στα βόρεια.»

Η Ελοντί, ο Φίλιππος'χοκ, και ο Αργύριος επέστρεψαν στο όχημά τους και έφαγαν εκεί, ενώ συζητούσαν και σχεδίαζαν την πορεία τους βάσει του χάρτη που είχαν για ετούτες τις περιοχές. Ήταν γενικός χάρτης – είχε όλα τα βασικά στοιχεία (ρέματα, δάση, λίμνες, έλη, πόλεις, κάποια χωριά) αλλά πολλά δεν τα περιλάμβανε. Όπως το ερειπωμένο πανδοχείο, για παράδειγμα. Ήταν αδύνατον να υπάρξει πλήρης χάρτης για μέρη σαν αυτά. Δεν ήταν τόσο άγρια όσο τα Φέρνιλγκαν, φυσικά, αλλά ποτέ δεν ήξερες πού μπορεί να ξεφύτρωνε κάποιο χωριό, ή πότε μπορεί κάποιο χωριό να εξαφανιζόταν, ή κάποιος βωμός ή ναΐσκος να εμφανιζόταν.

«Αυτή,» είπε ο Φίλιππος'χοκ, «πρέπει να είναι η μία από τις τρεις μεγαλύτερες πόλεις που έστειλαν μισθοφόρους εναντίον των κρυσταλλωμένων. Κι αυτή πρέπει νάναι η δεύτερη. Προτείνω να πάμε εδώ, στα

χωριά ανάμεσά τους, όπου σίγουρα οι κρυσταλλωμένοι θα έχουν επιτεθεί, και ίσως να μάθουμε πού είναι το λημέρι τους και να βρούμε τους ραλίστες.»

Η Ελοντί και ο Αργύριος συμφώνησαν τελικά με τούτο το σχέδιο. Εξάλλου, οποιαδήποτε άλλη υπόθεση δεν μπορεί να ήταν καλύτερη από αυτήν. Δεν είχαν κανένα συγκεκριμένο στοιχείο.

Το απόγευμα, η Ελοντί οδήγησε το όχημά της προς τα ανατολικά, για να κάνουν τον κύκλο του έλους, και μετά προς τα βόρεια για να φτάσουν στα χωριά ανάμεσα στις δύο μεγαλύτερες πόλεις. Οι περιοχές εδώ ήταν πεδινές, κυρίως, και όλα τα χωριά που ήταν σημειωμένα στον χάρτη τους δεν ήταν «χωριά» ακριβώς: ορισμένα ήταν οικισμοί, στην καλύτερη περίπτωση, ενώ άλλα θα μπορούσαν να ονομαστούν μικρές πόλεις.

Κάποια ήταν έρημα: δεν υπήρχε ίχνος ανθρώπου μέσα ή γύρω τους. Η Ελοντί, ο Φίλιππος'χοκ, και ο Αργύριος ρώτησαν τους ντόπιους γι'αυτά, και όλοι τούς έδωσαν την ίδια απάντηση: Η Αίρεση του Κρυστάλλου. Επιτίθονταν στα χωριά για να κλέψουν ανθρώπους, κι όσους δεν μπορούσαν να τους κλέψουν τους σκότωναν. Η τελευταία επίθεση είχε γίνει πρόσφατα στο χωριό της Αγριελιάς.

Πού ήταν αυτό; ρώτησε η Ελοντί, και η κυνηγός που της μιλούσε της έδειξε νότια, λέγοντάς της πως δεν ήταν μακριά από εδώ. Το πρωί, που κυνηγούσε, είχε βρεθεί από κείνες τις περιοχές κι είχε μάθει τι είχε γίνει. Χτες βράδυ επιτέθηκαν οι απρόσωποι δαίμονες. Ο Θεόδωρος ήταν τώρα εκεί κοντά· να τον είχαν υπόψη τους.

Ποιος ήταν ο Θεόδωρος;

Ένας ιερέας της Ακατονόμαστης ο οποίος τριγύριζε σε τούτα τα μέρη, από το δάσος ως τις ράγες του τρένου. Μπορεί να τον έβρισκαν τώρα σκαρφαλωμένο στην Αγριελιά, με πουλιά καθισμένα πάνω του, να προσεύχεται στη θεά του. Η κυνηγός ρίγησε καθώς το έλεγε αυτό. «Τον φοβάμαι· είναι τρελός. Και οι κατάρες του πάντα πιάνουν.»

Ο Ζορδάμης ταξίδεψε βόρεια, προς μια πόλη που βρισκόταν κοντά στη μεγάλη δημοσιά η οποία ένωνε τη Θακέρκοβ με τις ακτές της θάλασσας. Δεν ήταν καμία σπουδαία πόλη, αλλά ήταν από τις σπουδαιότερες

σε τούτα τα μέρη – λίγο μεγαλύτερη από μια συνοικία της Θακέρκοβ. Η μία από τις τρεις πόλεις που είχαν συγκεντρώσει μισθοφόρους για να βρουν και να διαλύσουν τους κρυσταλλωμένους – και όλοι οι μισθοφόροι είχαν αφανιστεί.

Το όνομά της ήταν Ζάλνακοβ.

Όταν ο Ζορδάμης έφτασε εκεί ήταν σούρουπο, και καθοδόν είχε περάσει από κάποια εγκαταλειμμένα χωριά – λεηλατημένα από τους κρυσταλλωμένους, προφανώς. Λεηλατημένα για ανθρώπους, κυρίως. Τι έκαναν τους ανθρώπους; Δαίμονες, όπως έλεγε αυτός ο Θεόδωρος; Σίγουρα όχι. Κάπως, όμως, πρέπει να τους χρησιμοποιούσαν, αλλιώς τι νόημα είχαν οι απαγωγές;

Σ'ένα πανδοχείο της Ζάλνακοβ – το ένα από τα δύο πανδοχεία που υπήρχαν εδώ, το οποίο ονομαζόταν «*Ο Μικρός Δρόμος*» και βρισκόταν στη δυτική άκρη της πόλης, όχι δηλαδή από τη μεριά της μεγάλης δημοσίας – ο Ζορδάμης συνάντησε έναν από τους συνδέσμους της Σιδηράς Δυναστείας. Ονομαζόταν Τζακ και ήταν οδηγός σε τούτα τα μέρη. Οδηγός που καθοδηγούσε ανθρώπους εκεί όπου ήθελαν να πάνε, όχι οδηγός οχήματος. Ήξερε μονοπάτια και διόδους· γνώριζε από πού τα εδάφη ήταν δύσβατα κι από πού βατά· πού μπορεί να συναντούσες κινδύνους και πού όχι.

Ο Ζορδάμης δεν τον είχε ξαναδεί αλλά δεν είχε πρόβλημα ούτε να τον εντοπίσει ούτε να τον αναγνωρίσει. Ρώτησε στο πανδοχείο πού ήταν ο Τζακ ο Περπατημένος, και ο Τζακ ο Περπατημένος ήρθε αμέσως να τον βρει. Ένας ψηλόλιγνος άντρας με λευκό-ροζ δέρμα και μακριά καστανά μαλλιά και μούσια. Τα ρούχα του ήταν, καταφανώς, ρούχα ταξιδευτή. Η Κλεισμένη τον κοίταζε σαν να τον είχε στιγμιαία ερωτευτεί, για κάποιο λόγο.

«Είμαι της οικογένειας,» του είπε ο Ζορδάμης αφού χαιρετήθηκαν και ο Τζακ κάθισε πλάι του στο τραπέζι.

«Μη νομίζεις ότι δεν θα πληρώσεις, όμως,» τον προειδοποίησε ο οδηγός, με φιλικό ύφος.

«Δεν το νομίζω αυτό. Ξέρεις τι θέλω από εσένα; Να μου πεις κατά πρώτον όσα ξέρεις για την Αίρεση του Κρυστάλλου – για τους απρόσωπους ληστές και για τα τέρατά τους.»

Ο Τζακ ο Περπατημένος τού μίλησε γι'αυτούς, ενώ η φωτιά έκαιγε δυνατή στο μεγάλο τζάκι της τραπεζαρίας του πανδοχείου και έπιναν οι δυο τους αργά από δύο κούπες κρασί. Η Κλεισμένη έγλειφε γάλα από ένα μπουλ τοποθετημένο κοντά στο τραπέζι. Ο άνεμος έξω από τον *Μικρό Δρόμο* ακουγόταν να έχει ενταθεί αισθητά και, μετά από λίγο, μια αστραπή φώτισε ξαφνικά τα παράθυρα. Μια βροντή την ακολούθησε σαν όλοι οι θεοί μαζί να βρυχιόνταν. Και ξεκίνησε να βρέχει.

«Δηλαδή,» ρώτησε ο Ζορδάμης τελικά, «δεν ξέρεις πού μπορώ να τους βρω;»

«Θες να τους βρεις; Γιατί, μα τους κυνόδοντες του Κάρτωλακ; Οι περισσότεροι θέλουν να τους αποφεύγουν!»

«Έχουν απαγάγει κάποιους ανθρώπους που ξέρω, και σκοπεύω να τους σώσω.»

«Της οικογένειας;»

Ο Ζορδάμης κούνησε το κεφάλι αρνητικά. «Ραλίστες και συνοδηγοί. Από το ράλι που έγινε πρόσφατα στα νότια.»

«Το Ράλι Δυτικής Θακέρκοβ;»

«Ναι.»

«Χμμ. Νομίζω ότι άκουσα πως συνέβη κάποια άσχημη ιστορία εκεί. Το ανέφεραν κάτι περαστικοί από τον *Μεγάλο Δρόμο*.» Ο *Μεγάλος Δρόμος* ήταν το άλλο πανδοχείο της Ζάλνακοβ, στην ανατολική μεριά, πλάι στη μεγάλη δημοσιά.

Η εξώπορτα της τραπεζαρίας άνοιξε και μια γυναίκα μπήκε, ντυμένη με κάπα και κατεβάζοντας την κουκούλα της που ήταν μουλιασμένη από τη βροχή. Το βλέμμα της πήγε αμέσως στον Τζακ. Τον πλησίασε. Ήταν ευτραφής και γαλανόδερμη, με μαύρα μαλλιά. Πρέπει να ήταν σύζυγός του, απ'ό,τι κατάλαβε ο Ζορδάμης, γιατί τον ρώτησε πότε θα ερχόταν στο σπίτι – με τέτοια νεροποντή!

«Δεν είν' η πρώτη φορά που είμαι έξω με βροχή, Νικόλ!» της είπε ο Τζακ. «Πήγαινε σπίτι και θάρθω' δε θα χάσω το δρόμο. Μιλάω μ'άνθρωπο, δεν βλέπεις;»

Εκείνη τού είπε ότι θα τον περίμενε κι έφυγε από το πανδοχείο σηκώνοντας πάλι την κουκούλα της.

Ο Τζακ ρώτησε τον Ζορδάμη αν θα ήθελε τίποτ' άλλο από αυτόν.

«Ζήτησα να μάθω αν ξέρεις πού μπορώ να βρω τους κρυσταλλωμένους. Πού είναι το λημέρι τους.»

«Δεν ξέρω. Τριγυρίζουν από δω κι από κει, φίλε μου.»

«Ύστερα από την επίθεση στην Αγριελιά, πού μπορεί νάχουν κρυπτεί;»

«Οπουδήποτε.» Ο Τζακ ήπια και το τελευταίο κρασί του με μια μεγάλη γουλιά. «Αλωνίζουν όλες τις περιοχές από την Άντχορκ μέχρι τη Θακέρκοβ! Ο φόβος κι ο τρόμος έχουνε γίνει.»

«Μάλιστα. Πόσο θέλεις να σε πληρώσω για τον χρόνο σου;»

Ο Τζακ ρουθούνισε. «Τι, γι'αυτά που είπαμε; Αυτά ήταν λόγια. Δεν πληρώνομαι για λόγια. Είναι δωρεάν.» Χαμογέλασε.

«Θα σε κεράσω τότε το κρασί σου.»

«Η Αρτάλη να σ'έχει καλά, Ραλίστα.»

«Θέλω, όμως, και κάτι άλλο από εσένα, για το οποίο είμαι σίγουρος πως θα πληρωθείς.»

Ο Τζακ τον ατένισε συνοφρυωμένος, περιμένοντας.

Ο Ζορδάμης τού εξήγησε πως τον ήθελε μαζί του, για να ψάξουν να βρουν το λημέρι των κρυσταλλωμένων και να σώσουν τους χαμένους ραλίστες.

Ο Τζακ είπε: «Θέλεις να σκοτωθούμε, ε;»

Η βροχή έπιασε την Ελοντί και τους συντρόφους της καθώς έφταναν στο μέρος που πρέπει να ήταν το χωριό της Αγριελιάς. Αστραπές φώτιζαν έντονα το τοπίο προτού τυλιχτεί πάλι στο σκοτάδι· βροντές τράνταζαν τον ουρανό· το νερό έπεφτε σαν κουρτίνα, υδάτινα βέλη χτυπούσαν τον *Γρύπα των Δρόμων*. Η Ελοντί είχε ενεργοποιήσει τους υαλοκαθαριστήρες και ανάψει στο μέγιστο τους προβολείς.

«Πάμε μέσα στο χωριό,» πρότεινε ο Φίλιππος'χοκ. «Θα ελέγξω αν είναι γύρω μας κανένας ζωντανός.»

Η Ελοντί δεν έφερε αντίρρηση. Οδήγησε το όχημά της, μέσα από λάσπες και νερά, στο χωριό, διαπιστώνοντας ότι, όπως είχε υποθέσει, ήταν εγκαταλειμμένο. Ήταν όντως το χωριό της Αγριελιάς. Ποτάμια κυλούσαν γύρω από τα πτώματα στους δρόμους. Ο *Γρύπας* με το ζόρι χωρούσε ανάμεσα από τα σπίτια.

Ο Φίλιππος'χοκ μουρμούριζε κάποιο ξόρκι, δείχνοντας πλήρως εστιασμένους στη δουλειά του.

Η Ελοντί οδήγησε το όχημά μέχρι εκεί όπου μπορούσε – μέχρι εκεί όπου χωρούσε – και το σταμάτησε πλάι σ'ένα σιδηρουργείο.

«Κάποιος είναι εδώ,» της είπε ο Φίλιππος.

«Μες στο σιδηρουργείο;»

«Ναι.»

«Ένας άνθρωπος μόνο;»

«Δεν εντόπισα κανέναν άλλο, πουθενά τριγύρω.»

Η Ελοντί έκανε όπισθεν κι έφερε το όχημά της έτσι ώστε οι προβολείς να φωτίσουν ευθέως το εσωτερικό του σιδηρουργείου.

Είδε κάποιον να κινείται.

Ανοίγοντας το παράθυρό της, του φώναξε: «Ποιος είσαι; Δεν είμαστε εχθροί! Δεν είμαστε ληστές!»

«Καλησπέρα!» αντήχησε μια αντρική φωνή από μέσα. «Αν και δεν είναι καλή, το ξέρω. Για λίγο με τρομάξατε και προσευχόμουν για βοήθεια. Με λένε Θεόδωρο. Ελάτε μέσα· γίνεται κατακλυσμός έξω!»

«Θεόδωρος;» είπε η Ελοντί στους άλλους. «Έτσι δεν μας ανέφερε εκείνη η κυνηγός ότι λέγεται ένας ιερέας της Λόρκης εδώ πέρα;»

«Ναι,» αποκρίθηκε ο Αργύριος.

Βγήκαν από τον *Γρύπα των Δρόμων* και μπήκαν στο σιδηρουργείο.

«Είσαι ο Θεόδωρος ο ιερέας της Λόρκης;» ρώτησε η Ελοντί τον άντρα, που φορούσε κάπα και κουκούλα αλλά, χάρη στο φως των προβολέων του οχήματος, η όψη του διακρινόταν: είχε κατάλευκο δέρμα σαν κόκαλο, γκρίζα μάτια σαν παγερό άνεμο, και στραβά χείλη σαν σκουλήκια.

«Ναι,» αποκρίθηκε. «Κι εσείς είστε οι δεύτεροι που συναντώ σήμερα μέσα σ'ετούτο το χωριό. Αναρωτιέμαι αν η Κυρά της Τύχης προσπαθεί να μου πει κάτι.»

«Ποιους άλλους συνάντησες;» ρώτησε ο Αργύριος.

«Έναν άντρα και μια γάτα.»

«Έναν άντρα και μια γάτα;» έκανε η Ελοντί. «Πώς ήταν ο άντρας, και πώς η γάτα;»

Ο Θεόδωρος τούς περιέγραψε, και πρόσθεσε ότι ο άντρας είχε μαζί του όχημα, με το οποίο είχε την ευγενή καλοσύνη να τον μεταφέρει ως

την Αγριελιά πάνω στον λόφο για να προσευχηθεί όπως είχε τάξει να κάνει τούτες τις μέρες.

Η Ελοντί είπε στους συντρόφους της: «Ο Ζορδάμης και η Κλεισμένη;»

Αλλά, προτού κανέννας απ' αυτούς απαντήσει, ο Θεόδωρος πετάχτηκε: «Ναι – Ζορδάμης. Έτσι είπε ότι τον λέγανε. Ζορδάμης.»

«Πού πήγε μετά;» τον ρώτησε η Ελοντί.

«Δεν ξέρω. Πρέπει να προσευχόμουν βαθιά όταν έφυγε.»

Αφότου κατέβηκαν από το τρένο, η Καλλιόπη και ο Βινάρης είχαν καμια εκατοστή χιλιόμετρα να διανύσουν, όπως υπολόγιζαν, μέχρι να φτάσουν στις περιοχές βορειοδυτικά της Θακέρκοβ· και δεν είχαν χρόνο για χάσιμο. Η Καλλιόπη ανησυχούσε για τον Ζορδάμη. Ήθελε να τον βοηθήσει. Δεν έπρεπε ποτέ να τον είχε αφήσει να πάει εκεί μόνος του!

Η πόλη στους πρόποδες της Ραχοκοκαλιάς όπου είχαν βρεθεί δεν ήταν μεγάλη αλλά ούτε και πολύ μικρή, κι ευτυχώς ο Βινάρης είχε κάμποσα χρήματα μαζί του. Κατάφεραν, μετά από κάποια ώρα, να μισθώσουν έναν άντρα με φορτηγό για να τους μεταφέρει προς τη Θακέρκοβ – όχι, όμως, πουθενά αλλού, τους τόνισε: μέχρι τη Θακέρκοβ, που είχε και κάτι δουλειές. Η Καλλιόπη κι ο Βινάρης δεν έφεραν αντίρρηση. Ανέβηκαν στην καρότσα του φορτηγού όπου, εκτός από εκείνους, ήταν κάμποσες πέτρες (εμπόρευμα, προφανώς) και δύο βοηθοί του οδηγού. Στη μπροστινή μεριά του οχήματος κάθονταν ο ίδιος ο οδηγός και η γυναίκα του.

Εξαιτίας της παρουσίας των βοηθών, η Καλλιόπη κι ο Βινάρης αισθάνονταν ότι δεν μπορούσαν να συζητήσουν τίποτα, έτσι το ταξίδι ήταν βαρετό. Όταν έφτασαν στη Θακέρκοβ έδωσαν στον οδηγό τα άλλα μισά λεφτά που του είχαν υποσχεθεί και κατέβηκαν από το όχημά του.

«Πρέπει να βρω τώρα ένα άλλο όχημα για να νοικιάσω,» είπε η Καλλιόπη. «Δεν είναι ανάγκη νάρθεις μαζί μου. Δε μου χρωστάς τίποτα.»

«Δεν έρχομαι για σένα. Είχα υποσχεθεί στον Ζορδάμη να μη σου πω πού θα πήγαινε, αλλά σου είπα – γι' αυτό έρχομαι.»

Θα μπορούσες να το θέσεις και πιο ευγενικά, σκέφτηκε η Καλλιόπη, αν και ήξερε πως ήταν φυσικό να είναι θυμωμένος μαζί της. Αναστένα-

ξε. «Τέλος πάντων. Εσύ δεν έχεις γνωστούς εδώ... ή έχεις;» Εσκεμμένη ερώτηση, γιατί δεν μπορεί να μην ήταν της Σιδηράς Δυναστείας.

Αλλά ο Βινάρης είπε: «Όχι, δεν έχω γνωστούς εδώ.»

«Θα πρέπει τότε να δω τι μπορώ να κάνω μέσω των δικών μου γνωστών. Όπως σου είπα, είμαι διαφημίστρια και ταξιδεύω και πέρα από την Αγκένροβ, οπότε γνωρίζω κάποιους ανθρώπους στη Θακέρκοβ. Θα είμαι τυχερή αν δεχτούν να νοικιάσουν ένα όχημα για μένα. Γιατί η ίδια δύσκολα θα το νοικιάσω· δεν έχω ταυτότητα πολίτιδος της Θακέρκοβ.»

Στέκονταν στη γωνία Μακριάς Λεωφόρου και Επτάπυλης, από τη μεριά του Παλιάτσου, καθώς τα έλεγαν αυτά, και οχήματα και διαβάτες περνούσαν από δίπλα τους. Είχε αρκετή κίνηση.

«Δε θα προτιμούσες γρύπα;» τη ρώτησε ο Βινάρης.

«Γρύπα;»

«Αν αγοράσουμε έναν γρύπα μπορούμε να πετάξουμε πάνω από τις περιοχές στα βορειοδυτικά και να εντοπίσουμε ευκολότερα τον Ζορδάμη. Θα βλέπουμε μακριά. Το μόνο μειονέκτημα είναι ότι ο γρύπας είναι ζωντανό πλάσμα, όχι μηχανήμα, και δεν τρέχει το ίδιο γρήγορα μ'ένα γρήγορο όχημα σε ανοιχτό δρόμο. Τι λες, όμως;»

Η Καλλιόπη σούφρωσε τα χείλη σκεπτικά. «Ξέρεις τι... Η ιδέα σου είναι καλή, αλλά... δεν ξέρω. Φοβάμαι ν'ανεβώ εκεί πάνω.»

«Δεν έχεις πάρει ποτέ αερομεταφορέα;»

«Σπανία. Με φρικόρει να είμαι τόσο ψηλά. Θα μπορούσες ν'αγοράσεις κάποιο ελικόπτερο αντί για γρύπα;»

«Σοβαρολογείς; Τι νομίζεις ότι είμαι, μεγαλοβιομήχανος;»

Άνθρωπος οργάνωσης του υπόκοσμου, σκέφτηκε η Καλλιόπη, αλλά δεν το είπε. «Τέλος πάντων. Ας... ας... Είσαι καλός να οδηγείς γρύπα, έτσι;»

«Κανένας ποτέ δεν το αμφισβήτησε.»

«Ας το κάνουμε, τότε. Ας πάμε με γρύπα.»

«Τα μισά έξοδα δικά σου. Συμφωνείς; Είναι πιο ακριβοί από τα άλλα.»

Η Καλλιόπη αναγκάστηκε, τελικά, να πάρει λεφτά από τις καταθέσεις της στην τράπεζα του Σεργήλιου Χρηματοφύλακα προκειμένου να

αγοράσουν τον γρύπα. Τα λεφτά που είχε επάνω της δεν έφταναν ούτε κατά διάνοια· ούτε τα λεφτά του Βινάρη.

«Ελπίζω ν'αξίζει τον κόπο,» είπε η Καλλιόπη αφότου έλαβε δύο χοντρές δεσμίδες ήλιους από το υποκατάστημα του Σεργίλιου Χρηματοφύλακα στον Γαιοδόμο.

«Εσύ δεν ήθελες να πάμε να βρούμε τον Ζορδάμη;»

«Καλά, εσένα δεν σε νοιάζει καθόλου που είναι εκεί πέρα μόνος του; Τι σόι φίλος του είσαι;» Η Καλλιόπη δεν πίστευε ότι ήταν φίλος του· μάλλον συνεργάτης του ήταν, μέσα στη Σιδηρά Δυναστεία.

«Ο Ραλίστας έχει περάσει κι από πιο δύσκολες καταστάσεις· ξέρει τι κάνει,» είπε μόνο ο Βινάρης· και η Καλλιόπη είχε την αίσθηση ότι, για κάποιο λόγο, αυτό το *Ραλίστας* ήταν με κεφαλαίο ρο, σαν κάποιου είδους παρωνύμιο. Παράξενο...

Αγόρασαν τον γρύπα τους από έναν έμπορο στον Καλόπιστο, τον οποίο πρόλαβαν λίγο προτού κλείσει. Ήταν ψηλό θηρίο με γκρίζο τρίχωμα στο σώμα, μαύρο στο κεφάλι, και φτερούγες που είχαν και γκρίζα και μαύρα και λευκά πούπουλα. Η ουρά του ήταν μακριά και ευλύγιστη, θυμίζοντας μαστίγιο καθώς την κουνούσε. Τα μάτια του ατένιζαν παρατηρητικά και άγρια. Το ράμφος του τρόμαζε την Καλλιόπη.

Ο Βινάρης τον σέλωσε και τον καβάλησε, και τη βοήθησε ν'ανεβεί κι εκείνη και να καθίσει πίσω του. Η Καλλιόπη κρατήθηκε γερά επάνω του καθώς υψώνονταν από το έδαφος και μετά πετούσαν ανάμεσα και πάνω από τα οικοδομήματα της Θακέρκοβ. Προσγειώθηκαν για λίγο στις Μάντρες, ώστε ν'αγοράσουν κάποια πράγματα για το ταξίδι τους (τροφήμα κυρίως), και ύστερα πέταξαν ξανά, φεύγοντας από τη μεγαλούπολη, κατευθυνόμενοι προς τα βορειοδυτικά.

Κι οι δυο τους φορούσαν γυαλιά για να μην τους τσούζουν τα μάτια από τη δύναμη του παγερού αέρα. Η Καλλιόπη νόμιζε ότι θα ξεπάγιαζε εδώ πάνω.

Ύστερα από τέσσερις ώρες πτήσης, προσγειώθηκαν σ'ένα ερημικό μέρος κοντά σ'έναν χωματόδρομο. Ήταν απόγευμα και ο ήλιος βούλιαζε στον δυτικό ορίζοντα. Τον Ζορδάμη, μέχρι στιγμής, δεν τον είχαν δει πουθενά, παρότι χρησιμοποιούσαν και τα κιάλια τους συχνά-πυκνά.

Τώρα, η Καλλιόπη έτριβε τους βραχίονές της κάτω από την κάπα της και βάδιζε πέρα-δώθε, εκεί όπου είχαν σταματήσει, πλάι σε κάτι ψη-

λούς βράχους. Δεν είχε μόνο ξεπαγιάσει, διαπίστωσε· είχε πιαστεί κιόλας. Η μέση της και οι μηροί της την πονούσαν.

«Δε θα πετάξουμε άλλο σήμερα;» ρώτησε.

«Σ'άρεσε τελικά, ε;»

«Αν κάνεις αστείο, είναι κρύο.»

Ο Βινάρης μειδίασε. Είπε: «Θα πάω μια βόλτα τον φίλο μας για να τον ταΐσω, και μετά βλέπουμε. Μείνε εδώ.»

«Τι – τι εννοείς 'μείνε εδώ';»

Ο Βινάρης τής έδωσε την καραμπίνα του. «Δε νομίζω τίποτα επικίνδυνο να πλησ–»

«Δε μένω εδώ πέρα μόνη μου, μες στην–»

«Αν θες έλα.» Ο Βινάρης σκαρφάλωσε πάλι στη σέλα.

«Εντάξει, πήγαινε,» είπε η Καλλιόπη, που δεν άντεχε άλλη εναέρια ιππασία τώρα. «Αλλά μην αργήσεις!»

Ο γρύπας και ο καβαλάρης του υψώθηκαν στον αέρα, και σύντομα η Καλλιόπη τούς έχασε από τα μάτια της μες στο απογευματινό φως.

Κάθισε στο έδαφος, με την πλάτη της πάνω σ'έναν απ'τους ψηλούς βράχους. Ήταν σκληρός και άβολος. Αναστέναξε και άναψε τσιγάρο, ενώ βρισκόταν σε εγρήγορση μην πλησιάσει κανένα άγριο ζώο.

Όταν νύχτωσε – πράγμα που δεν άργησε να συμβεί – ο Βινάρης δεν είχε ακόμα επιστρέψει. Η Καλλιόπη σηκώθηκε όρθια κοιτάζοντας ολόγυρα, ψάχνοντάς τον. Πουθενά δεν έβλεπε τον γρύπα του.

«Τι κάνει τόση ώρα;» μουρμούρισε, φοβισμένη ότι μπορεί να την εγκατέλειπε εδώ για να την εκδικηθεί.

Όταν άρχισε να βρέχει, η Καλλιόπη χώθηκε ανάμεσα σε δυο από τους μεγάλους βράχους για να προφυλαχτεί. Αλλά δεν μπορούσε να καλυφτεί απόλυτα από τη νεροποντή. Το νερό γλίστρησε μέσα στην κουκούλα της και κάτω από τα ρούχα της. Η Καλλιόπη καταράστηκε. «Πού σκατά είναι, ο άθλιος; Θα τον σκοτώσω!»

Η μεγάλη σκιά του γρύπα δεν άργησε να προσγειωθεί μπροστά από τους βράχους, και η φωνή του Βινάρη αντήχησε μες στη νεροποντή: «Καλλιόπη; Καλλιόπη;»

«Εδώ είμαι!» φώναξε εκείνη, ξεπροβάλλοντας από την κρυψώνα της. «Επίτηδες το έκανες; Επίτηδες μ'άφησες–; Έχω μουλιάσει εδώ πέρα!»

«Βλέπεις εγώ να είμαι πιο στεγνός; Έλα πάνω· υπάρχει ένα καλύτερο μέρος για να καλυφτούμε εδώ κοντά.»

Η Καλλιόπη έπιασε το χέρι του κι ανέβηκε στη σέλα του γρύπα, ο οποίος χτύπησε τις φτερούγες του και πέταξε ξανά, αλλά πιο χαμηλά από πριν. Η βροχή τον δυσκόλευε φανερά.

«Πρόλαβες να τον ταΐσεις;»

«Ναι.»

«Τι έφαγε;»

«Ένα αγριοκάτσικο.»

«Και τι θα γίνει αν καμια φορά πεινάει και μόνο εμείς είμαστε κοντά του;»

Ο Βινάρης γέλασε. «Υποτίθεται πως είναι εκπαιδευμένος, Καλλιόπη. Δεν τρώει ανθρώπους.»

Προσγειώθηκαν σ'ένα μέρος με πυκνή αιθαλή βλάστηση και μπήκαν ανάμεσα στους κορμούς. Οι φυλλωσιές αποτελούσαν αρκετά καλή στέγη από πάνω τους, αλλά ο Βινάρης φρόντισε να τη βελτιώσει, κόβοντας μερικά μεγάλα κλαδιά με το *ίτρατ* του και τοποθετώντας τα σαν σκηνή.

«Δε θ'αναζητήσουμε άλλο τον Ζορδάμη απόψε;» είπε η Καλλιόπη, καθισμένη σε μια πέτρα, τυλιγμένη στην κάπα της. Κρυώνοντας.

«Δεν έχει νόημα μέσα σ'αυτή την καταιγίδα. Ούτε να πετάξουμε μπορούμε ούτε να δούμε. Θα ξεκινήσουμε αύριο, με την αυγή.»

Αν είμαστε ακόμα ζωντανοί, σκέφτηκε η Καλλιόπη, τρίβοντας τα γόνατά της για να διώξει την παγωνιά.

Είκοσι-Εφτά Η Θακέρκοβ Αναδεύεται Ανήσυχα

Οι πρέσβεις από τις πόλεις στα βορειοδυτικά διέμειναν στο μεγάλο ξενοδοχείο *Περίοικος* με έξοδα του Πολιτειαρχη της Θακέρκοβ· τα πάντα πληρωμένα: μεγάλα δωμάτια, φαγητά, ποτά, τσιγάρα, καθαριότητα, νερό, σαπούνι, ρούχα και εσώρουχα, τηλεοπτικοί και ραδιοφωνικοί δέκτες, έντυπα που ήθελαν να αγοράσουν, ακόμα και ειδική συντροφιά αν την επιθυμούσαν. Θα αισθάνονταν σαν να έκαναν πολυτελείς διακοπές αν δεν ανησυχούσαν για τις περιοχές τους και δεν φοβόνταν ότι ίσως ο Πολιτειαρχής να προσπαθούσε κάπως να τους κοροϊδέψει. Κανένας από τους τέσσερις πρέσβεις δεν τον εμπιστευόταν.

Ύστερα από εκείνη την πρώτη τους συνάντηση μαζί του, δεν τον ξαναείδαν ολόκληρη την ημέρα, και δεν τον αναζήτησαν· περίμεναν αυτός να τους καλέσει, όπως είχε πει ότι θα έκανε αφού μιλούσε με κάποιους ανθρώπους με σημαντική επιρροή στη Θακέρκοβ. Όταν όμως το μεσημέρι της επόμενης ημέρας ήρθε και ο Πολιτειαρχής δεν είχε επικοινωνήσει με τους πρέσβεις, αποφάσισαν εκείνοι να έρθουν σε επαφή μαζί του. Τον κάλεσαν με τον τηλεπικοινωνιακό κώδικα που τους είχε δώσει και, σύντομα, μιλούσαν κι οι τέσσερις με τον Λαέρτη Μάθαρλοφτ μέσω ενός επικοινωνιακού διαύλου του ξενοδοχείου.

Ο Πολιτειαρχής τούς διαβεβαίωσε ότι δεν καθυστερούσε σκόπιμα· καταλάβαινε απολύτως το πρόβλημά τους. Προτού όμως παρθεί απόφαση να τους βοηθήσουν, χρειαζόταν να συζητηθούν κάποια πράγματα.

«Το ζήτημα είναι επείγον, κύριε Πολιτειαρχη,» είπε η πρέσβειρα (η μόνη γυναίκα ανάμεσα στους τέσσερις) που ονομαζόταν Τζίλ. «Πρέπει να μας δώσετε μια απάντηση το συντομότερο δυνατό. Σήμερα, αν μπορείτε.» Σε διαφορετική περίπτωση, οι πρέσβεις είχαν συμφωνήσει να πάνε να ζητήσουν βοήθεια από κάποια άλλη μεγαλούπολη. Από την Άντχορκ, αρχικά. Κι αν και η Άντχορκ αρνιόταν.... Αλλά αυτά, βέβαια, η Τζίλ δεν τα είπε στον Πολιτειαρχη της Θακέρκοβ.

Ο Λαέρτης Μάθαρλοφτ αναστέναξε σαν να είχαν ξαφνικά αποθέσει μεγάλο βάρος επάνω του. «Θα επικοινωνήσω ξανά μαζί σας το από-

γευμα,» υποσχέθηκε· κι ύστερα από λίγο, η τηλεπικοινωνία του με τους τέσσερις πρέσβεις τερματίστηκε.

Την ίδια μεσημεριανή ώρα, μακριά από το ξενοδοχείο *Περίοικος*, νότια του Γαιοδόμου, νότια του ποταμού Κάλμωθ, στο Λημέρι, στη Στέγη των Κουρδισμένων, ο Απελευθερωτής μιλούσε σε πολλά μέλη της συμμορίας τα οποία βρίσκονταν συγκεντρωμένα αντίκρυ του. Τους μιλούσε για το δώρο του Κρυστάλλου: τους έλεγε πως δεν θα πεινούσαν ποτέ ξανά, δεν θα διψούσαν, δεν θα γερνούσαν, και θα είχαν αναπάντεχη γνώση που ουδέποτε είχαν φανταστεί. Θα γίνονταν θεοί!

Τα λόγια του, που είχαν ήδη μαγνητίσει αρκετούς από αυτούς χτες βράδυ, τώρα μαγνητίζαν ακόμα περισσότερους, καθώς είχαν επιστρέψει κουρασμένοι και καταπονημένοι από τις δουλειές τους. Τα μυαλά τους βρίσκονταν σε ιδανική κατάσταση για ακριβώς αυτού του είδους την κατήχηση. Δεν είχαν διάθεση για αμφισβήτηση, και όλοι τους, κατά βάθος, ζητούσαν λύτρωση από τις βαριές δουλειές τους και επιθυμούσαν ένα καλύτερο αύριο. Τώρα, αυτό το καλύτερο αύριο τους προσφερόταν *σήμερα*. Τους το είχε φέρει ένας που ήταν παλιά ανάμεσά τους και ονομαζόταν Καρνάδης ο Αχθοφόρος αλλά πλέον όσοι ήταν μαζί του – όσοι είχαν λάβει το δώρο του Κρυστάλλου – τον αποκαλούσαν *ο Απελευθερωτής*. Μάλλον επειδή τους είχε απελευθερώσει από τα δεινά της κοπιαστικής ζωής τους, υπέθεταν πολλοί Κουρδισμένοι. Και ρώτησαν τον Απελευθερωτή: *Τι πρέπει να κάνουμε; Πώς μπορούμε να δεχτούμε το δώρο του Κρυστάλλου; Πώς μπορούμε να μην πεινάσουμε ποτέ ξανά; Πώς θα γίνουμε θεοί;*

«Πρέπει να έχετε πίστη!» τους είπε ο Απελευθερωτής. «Πρέπει να θέλετε να δεχτείτε το δώρο του Κρυστάλλου!»

Θέλουμε! Πες μας τι πρέπει να κάνουμε – όχι άλλα κενά λόγια! Αν είσαι μόνο κενά λόγια, είσαι αγύρτης, δεν είσαι πια ένας από εμάς!

«Όταν σουρουπώσει,» τους είπε ο Απελευθερωτής, «θα έρθει στην πόλη ένας ιεροδαίμονας του Κρυστάλλου, κι εκείνος θα φέρει μαζί του το δώρο. Αλλά το δώρο, για όσους δεν είναι αποφασισμένοι να αποδεχτούν τον Κρυστάλλο, θα αποδειχτεί θανατηφόρο, σας προειδοποιώ!»

Του ζήτησαν τότε να εξηγήσει τι εννοούσε.

«Θα νιώσετε τον Κρυστάλλο να προσπαθήσει να διαλύσει το σώμα σας,» τους είπε. «Μην του αντισταθείτε. Αφήστε τον να κυλήσει μέσα

σας – και θα σας μεταμορφώσει. Θα σας κάνει όπως ποτέ δεν είχατε τολμήσει να ονειρευτείτε!»

Η Μάγισσα δεν άκουγε την κατήχηση του Απελευθερωτή. Ή, μάλλον, δεν έδινε σημασία. Την είχε ήδη ακούσει πολλές φορές, άλλωστε. Δεν ήταν παρά λόγια που απευθύνονταν σε όσους δεν είχαν ακόμα δεχτεί τον Κρύσταλλο εντός τους και δεν ήξεραν τίποτα. Διότι όσοι είχαν δεχτεί τον Κρύσταλλο δεν χρειάζονταν κατήχηση. Δεν χρειάζονταν λόγια. Τα λόγια περίττευαν. Η πραγματικότητα του Κρυστάλλου δεν περιγραφόταν με λόγια. Ήταν μια εμπειρία. Έπρεπε να τη βιώσεις για να την κατανοήσεις. Και τότε την κατανοούσες στιγμιαία.

Αλλά τη Λορύν'σαρ τώρα δεν την απασχολούσαν αυτά· την απασχολούσε το θέμα της μεταμόρφωσης που προκαλούσε το τσίμπημα του *Ζορκολ'ζορκά'αβάθ*. Αναρωτιόταν αν γινόταν να το αντιγράψει. Πού μπορούσε να βρει, άραγε, τον Κρύσταλλο σε ρευστή ενεργειακή μορφή; Τι ακριβώς ήταν ο Κρύσταλλος; Η Λορύν'σαρ, παρότι τον αισθανόταν, δεν μπορούσε να τον κατανοήσει, ούτε με τη λογική της ούτε με τις διευρυμένες αισθήσεις που επέφερε η χρήση της μαγείας της. Ο Κρύσταλλος ήταν αυτό που ήταν. Και υπήρχε μόνο μέσα στους κρυσταλλωμένους. Τα άλλα όντα είχαν, μεν, κρυσταλλική δομή αλλά ήταν διαφορετικού είδους. Δεν είχαν εντός τους αυτό που ο Απελευθερωτής και οι άλλοι αποκαλούσαν *Κρύσταλλο*.

Ή μήπως είχαν; αναρωτήθηκε η Μάγισσα. Μήπως είχαν αλλά σε πολύ μικρή ποσότητα; Χρησιμοποίησε τη μαγγανεία που είχε ονομάσει Κρυσταλλοδομική Ανάλυσις για να κοιτάξει βαθιά μέσα στις κρυσταλλικές δομές των Κουρδισμένων, ψάχνοντας, αναζητώντας, κοιτάζοντας λεπτομέρειες – ενώ εκείνοι, φυσικά, δεν καταλάβαιναν το παραμικρό, δεν είχαν ιδέα ότι παρατηρούσε τα τρίςβαθα της ύπαρξής τους.

Η Λορύν'σαρ δεν βρήκε τίποτα. Ούτε ίχνος της δύναμης που αποκαλούσαν Κρύσταλλο. Κι έστρεψε το βλέμμα της σ'έναν από τους κρυσταλλωμένους. Ναι, εκεί ο Κρύσταλλος ήταν φανερός. Είχε, με την επίδρασή του, αλλάξει τελείως την κρυσταλλική δομή του όντος. Και ο κρυσταλλωμένος κατάλαβε ότι η Μάγισσα τον παρατηρούσε, και τη χαιρέτησε με κινήσεις της κρυσταλλικής του δομής, την οποία, σε αντίθεση με τους κατώτερους ανθρώπους, χειριζόταν κατά βούληση,

όπως τα χέρια του ή τα βλέφαρά του. Ο χαιρετισμός του ήταν σαν κλείσιμο του ματιού.

Η Μάγισσα τού χαμογέλασε – με την κρυσταλλική δομή της και μόνο, ασφαλώς – και μετά βυθίστηκε πάλι σε σκέψεις.

Αν μπορούσα, κάπως, να πάρω τον Κρύσταλλο μέσα από έναν από εμάς... Αν μπορούσα, κάπως, να τον μετατρέψω σε ενέργεια... Θα ήταν η ενέργεια αυτή αρκετή για να δημιουργήσει πόσους κρυσταλλωμένους; Σίγουρα περισσότερους από έναν, αν στελνόταν με κάποιον τρόπο μέσα σε ανθρώπινα σώματα. Ένας κρυσταλλωμένος θα πέθαινε και παραπάνω από ένας θα γεννιόνταν. Τέσσερις, ίσως πέντε... Θα άξιζε η θυσία, για την εξάπλωση του είδους μας. Υποθέτω πως πιθανώς να είχαμε και εθελοντές πρόθυμους να θυσιαστούν. Κι αν δεν ήταν πρόθυμοι, ο Απελευθερωτής θα μπορούσε να τους κάνει πρόθυμους... Τέλος πάντων, σημασία δεν έχει αυτό. Σημασία έχει αν μπορώ όντως, με κάποιον τρόπο, να μετατρέψω τον Κρύσταλλο ενός όντος σε κρυσταλλική ενέργεια...

Πώς;

Το πρωί, μες στα χαράματα, ο Σαρντάνης, ο Αρτέμιος Νιλμάνης, και οι άλλοι τρεις κρυσταλλωμένοι που παρακολουθούσαν το ξενοδοχείο *Περίοικος* είχαν δει το όχημα της Ελοντί Αλλόγνωμης να βγαίνει από εκεί και να κατευθύνεται δυτικά. Είχαν αμέσως μπει στο δικό τους, κλεμμένο όχημα και το είχαν ακολουθήσει. Η Ελοντί σταμάτησε, τελικά, μπροστά σ'ένα πανδοχείο στις Μάντρες το οποίο ονομαζόταν *Καλοδεχούμενος*. Αφήνοντας το όχημά της, μπήκε στο πανδοχείο και μετά από λίγο ξεπρόβαλε μαζί μ'έναν άντρα που φορούσε κάπα με την κουκούλα σηκωμένη, αλλά η κρυσταλλική του δομή δεν μπορούσε να κρυφτεί από τα μάτια τους. Και δεν ήταν σαν των συνηθισμένων ανθρώπων. Δεν ήταν κρυσταλλωμένος, σίγουρα, αλλά ούτε και κατώτερος άνθρωπος ήταν. Ήταν διαφορετικός. Όπως και η ραλίστρια. Αλλά όχι διαφορετικός με τον ίδιο τρόπο. Δεν ήταν καθόλου ίδιοι οι δυο τους. Η κρυσταλλική δομή της ραλίστριας έμοιαζε, για κάποιο λόγο, με του Απελευθερωτή, η κρυσταλλική δομή αυτού του άντρα, όμως, όχι.

Ο Σαρντάνης δεν έκρινε ότι ετούτο ήταν καλό μέρος για ενέδρα. Πολύς κόσμος κυκλοφορούσε παρότι χαράματα. Πολυσύχναστη περιοχή. Είπε, με την κρυσταλλική του δομή, στους άλλους: ΜΗΝ ΚΙΝΗΘΕΙΤΕ.

Ο παράξενος άντρας πήγε στον στάβλο του πανδοχείου ενώ η ραλίστρια μπήκε στο όχημά της (όπου βρισκόταν κι ένας άλλος άντρας με κανονική κρυσταλλική δομή κατώτερου ανθρώπου) και τον περίμενε. Ύστερα από λίγο, ο παράξενος άντρας βγήκε από τον στάβλο τραβώντας ένα άλογο πίσω του. Μίλησε στη ραλίστρια και ανέβηκε στη σέλα του ζώου. Τρόχασε μέσα στους δρόμους ενώ η Ελοντί τον ακολουθούσε με το αγωνιστικό όχημά της. Ο Σαρντάνης, ο Αρτέμιος, και οι άλλοι κρυσταλλωμένοι τούς κατασκόπευσαν από απόσταση. Ο παράξενος άντρας άφησε τελικά το άλογό του σ'έναν άλλο στάβλο εκεί κοντά, μπήκε στο όχημα της ραλίστριας, και μαζί έφυγαν από τις Μάντρες και από τη Θακέρκοβ, κατευθυνόμενοι δυτικά.

Ο Σαρντάνης κάλεσε, τότε, τον Απελευθερωτή με τον πομπό του και τον ρώτησε τι να έκαναν. Να τους ακολουθούσαν; Ο Απελευθερωτής τού έδωσε αρνητική απάντηση. Δεν ήθελε να διαιρέσει τις λιγοστές δυνάμεις που είχε μέσα στη Θακέρκοβ. Του είπε, όμως, να συνεχίσουν να κατασκοπεύουν έξω από τον *Περίοικο*, μήπως η Ελοντί επέστρεφε.

Κι αυτό έκαναν τώρα: περίμεναν. Φορώντας τις ζωντανές μάσκες τους. Μοιάζοντας με κατώτερους ανθρώπους.

Αλλά είχε έρθει το μεσημέρι και δεν είχαν δει τη ραλίστρια να επιστρέφει.

Ο τηλεπικοινωνιακός πομπός του Σαρντάνη κουδούνισε. Ο λήσταρχος πάτησε το κουμπί της αποδοχής και μίλησε με τον Απελευθερωτή, και ο Απελευθερωτής ζήτησε να μάθει τι είχε γίνει.

«Τίποτα,» αποκρίθηκε ο Σαρντάνης.

«Δεν πειράζει,» είπε ο Απελευθερωτής. «Έχουμε τώρα μια άλλη δουλειά να κάνουμε, όταν σουρουπώσει.»

Ο Πολιτειαρχής της Θακέρκοβ κράτησε την υπόσχεσή του: Το απόγευμα επικοινωνήσε πάλι με τους τέσσερις πρέσβεις μέσω διαύλου και τους είπε πως θα τους συναντούσε στον Πολιτικό Οίκο σε μισή ώρα, αν συμφωνούσαν. Οι πρέσβεις, φυσικά, δίχως δισταγμό, συμφώνησαν.

Έφυγαν από το ξενοδοχείο με τη συνοδεία των οκτώ μισθοφόρων τους και, μέσα στο τετράκυκλο όχημά τους, πήγαν στον Πολιτικό Οίκο, που βρισκόταν στον Γαιοδόμο όπως και ο *Περίοικος*, έτσι δεν ήταν μακριά.

Συνάντησαν τον Λαέρτη Μάθαρλοφτ σε μια μεγάλη αίθουσα μ'ένα στρογγυλό τραπέζι στο κέντρο. Αλλά ο Πολιτειάρχης της Θακέρκοβ δεν ήταν μόνος. Μαζί του ήταν η Αρχιφρούραρχος καθώς και διάφορα σημαίνοντα πρόσωπα της μεγαλούπολης: άνθρωποι που είχαν χρήματα και επιρροή. Οι άνθρωποι που θα χρηματοδοτούσαν την αποστολή μισθοφόρων στα βορειοδυτικά, όπως αμέσως κατάλαβαν οι πρέσβεις.

Θα τη χρηματοδοτούσαν, βέβαια, αν έβλεπαν ότι τους συνέφερε.

Αφού οι πρέσβεις κάθισαν στο τραπέζι και όλοι είχαν συστηθεί, τα σημαντικά πρόσωπα της Θακέρκοβ ζήτησαν να μάθουν πόσο άσχημα ήταν τα πράγματα στα βορειοδυτικά και τι ήταν διατεθειμένοι οι πρέσβεις να προσφέρουν για τη βοήθεια που θα τους δινόταν.

«Ο κύριος Πολιτειάρχης μίλησε για φόρο υποτέλειας στη Θακέρκοβ,» είπε ο γέρο-Αλλάνδρης με κάποια δυσaráσκεια στη φωνή του. «Αν έχετε εσείς, κύριοι και κυρίες, κάτι άλλο να προτείνετε θα θέλαμε να το ακούσουμε.»

Εκείνοι, όμως, δεν φάνηκε να έχουν τίποτε άλλο να προτείνουν. Εξήγησαν πως ποτέ δεν θα συμφωνούσαν μεταξύ τους, κι αν ο καθένας ζητούσε κάτι διαφορετικό από τις πόλεις στα βορειοδυτικά, τότε τα πράγματα θα μπλέκονταν. Ο φόρος υποτέλειας ήταν προτιμότερος. Δεδομένου ότι ένα μέρος του θα πήγαινε σ'εκείνους, διαιρεμένο ανάμεσά τους ανάλογα με το ποσοστό της συμβολής του καθενός σε τούτη την επιχείρηση...

Και η συζήτηση – που θύμιζε πλέον περισσότερο εμπορική συναλλαγή – συνεχίστηκε καθώς οι ώρες περνούσαν και το απόγευμα έδινε τη θέση του στο σούρουπο...

...και στην άφιξη ενός δαίμονα στην πόλη της Θακέρκοβ.

Μέσα στις πυκνές σκιές των δρόμων, στον Καλόπιστο, αμέσως βόρεια του Γαιοδόμου, οι κρυσταλλωμένοι είχαν μόλις βάλει τον *Ζορκολ'ζορκά'αβάθ* στη μεγαλούπολη. Το γιγάντιο έντομο βρισκόταν επάνω σ'ένα κάρο που το τραβούσε ένα γεροδεμένο άλογο, και ήταν σκεπασμένο μ'έναν χοντρό καμβά για να κρύβεται η τερατώδης όψη του

που θα τρομοκρατούσε οποιονδήποτε κάτοικο της Θακέρκοβ ή ταξιδιώτη.

Το κάρο οι κρυσταλλωμένοι δεν ήταν δύσκολο να το προμηθευτούν· ο Απελευθερωτής απλά το είχε ζητήσει από τους Κουρδισμένους, οι οποίοι δεν του το είχαν αρνηθεί. Και τώρα τον περίμεναν με αγωνία να επιστρέψει.

Όταν το κάρο μπήκε στη Στέγη των Κουρδισμένων, σιωπή έπεσε ανάμεσα σ'όσους βρίσκονταν εκεί. Ο Απελευθερωτής μίλησε στην αρχαία γλώσσα που κατανοούσε ο *Ζορκολ'ζορκά'αβάθ* και ο δαίμονας κατέβηκε από το κάρο. Ήταν ακόμα κουκουλωμένος με τον καμβά, αλλά το μακρύ κεντρί του προεξείχε, και οι Κουρδισμένοι τον ατένιζαν με δέος. Τι ήταν αυτό το πράγμα; ρώτησαν τον Καρνάδη. Τι ήταν;

«Αυτός είναι ένας ιεροδαίμονας του Κρυστάλλου,» τους απάντησε εκείνος. «Είναι ο δρόμος σας προς την αθανασία.» Και μετά οδήγησε τον *Ζορκολ'ζορκά'αβάθ* στα υπόγεια κάτω από τη Στέγη των Κουρδισμένων, τα οποία είχαν σκάψει οι ίδιοι: αποθήκες και κελάρια και κρυφά μέρη.

Στο φως μιας λάμπας λαδιού (οι Κουρδισμένοι δεν χρησιμοποιούσαν ενεργειακά φώτα παρά μόνο όταν ήταν απαραίτητα), ο Απελευθερωτής τράβηξε τον καμβά πάνω από τον *Ζορκολ'ζορκά'αβάθ* κι όσοι κατώτεροι άνθρωποι ήταν τώρα κοντά του και τον είδαν αναφώνησαν. Ορισμένοι τον αποκάλεσαν τέρας.

Ο Απελευθερωτής στράφηκε και τους είπε να προσέχουν τα λόγια τους. «Ο *Ζορκολ'ζορκά'αβάθ* είναι η σωτηρία σας από τη ζωή όπου σας έχει καταδικάσει η Θακέρκοβ!

»Και τώρα...» Τους ατένισε έναν-έναν, με μάτια που δεν ήταν δικά του αλλά της ζωντανής μάσκας που φορούσε. «Ποιος από εσάς θα δεχτεί πρώτος το δώρο του Κρυστάλλου; Εσύ, Βενμίλιε; Εσύ, Κυράλη; Εσύ, αδελφέ μου Ερρίκε; Ή εσύ, Νιρίφα;»

Και η Νιρίφα, η αδελφή του Καρνάδη, που τον είχε φυγαδέψει από τη Θακέρκοβ μέσα στο ιστιοφόρο πλοιάριό της πριν από πολύ καιρό, ήταν η πρώτη που βάδισε προς το μέρος του και προς το μέρος του *Ζορκολ'ζορκά'αβάθ*, λέγοντας: «Εγώ.»

Το κεντρί τη λόγγισε στα πλευρά, και η Νιρίφα έπεσε κάτω, σπαρταρώντας και σφαδάζοντας, κρώζοντας και σκούζοντας...

*Αποδέξου τον Κρύσταλλο και δεν μπορεί να σε βλάψει!
Φέρε αντίσταση στον Κρύσταλλο και θα σε καταστρέψει!*

Είκοσι-Οκτώ Ραλίστες της Αναζήτησης

Αποβραδís, η Ελοντί κατάλαβε ότι από τον Θεόδωρο, τον ιερέα της Λόρκης, δεν μπορούσε να μάθει πολλά. Η μοναδική χρήσιμη πληροφορία που της έδωσε ήταν για τον Ζορδάμη. Κατά τα άλλα, δεν ήξερε τίποτα. Το μόνο που γνώριζε ήταν ότι είχε δει τους κρυσταλλωμένους να έρχονται από τα βόρεια – χωρίς να έχουν κανένα πελώριο φίδι ή τεράστιο έντομο με μεγάλο κεντρί μαζί τους. Και μετά είχαν φύγει κατευθυνόμενοι πάλι προς τα βόρεια. Είχαν και οχήματα – πολλά οχήματα. Ορισμένα απ' αυτά έμοιαζαν να είναι αγωνιστικά; τον ρώτησε η Ελοντί. Ναι, απάντησε ο Θεόδωρος, τα περισσότερα, βασικά, με αγωνιστικά έμοιαζαν· ήταν περίπου σαν το δικό της. *Τα οχήματα που έκλειψαν από το ράλι*, σκέφτηκε η Ελοντί. *Αλλά πού είναι οι ραλίστες;*

Τώρα ήταν πρωί. Η χτεσινή βροχή είχε προ πολλού τελειώσει, αφήνοντας τη γη γεμάτη νερά και λάσπες και διάφορα πράγματα που οι χείμαρροι είχαν μεταφέρει από δω κι από κει. Η Ελοντί και οι άλλοι βγήκαν από το εγκαταλειμμένο σιδηρουργείο όπου είχαν περάσει τη νύχτα, νιώθοντας λιγάκι μουδιασμένοι. Δεν είχαν κοιμηθεί καλά, αν και ο Φίλιππος'χοκ τούς είχε προτρέψει να μη φυλάνε βάρδιες, έχοντας υφάνει μια μαγγανεία γύρω τους η οποία, όπως ισχυριζόταν, θα τον ειδοποιούσε αν κάποιος ή κάτι πλησίαζε αυτούς ή το όχημά τους.

Η Ελοντί άνοιξε μια πόρτα του *Γρύπα των Δρόμων*, πήρε από μέσα ένα σκουπάκι, και χρησιμοποιώντας το άρχισε να τινάζει από το όχημα τα νερά, τα φύλλα, και τα χώματα που είχαν καταλήξει επάνω του εξαιτίας της καταιγίδας.

«Γιατί, λοιπόν, ψάχνετε τους δαίμονες του Κρυστάλλου;» ρώτησε ο Θεόδωρος. «Ακόμα δε μου είπατε.»

«Έχουν απαγάγει κάποιους γνωστούς μας,» απάντησε η Ελοντί.

«Ραλίστες;»

«Το βρήκες.»

«Από το ράλι που λέγανε ότι θα γίνει στα νότια;»

«Το ράλι αυτό έγινε,» τον πληροφόρησε η Ελοντί, «και οι κρυσταλλωμένοι μάς επιτέθηκαν ενώ τρέχαμε. Μόνο εγώ κι ο Ζορδάμης γλιτώσαμε.»

«Κι αυτός ραλίστας είναι;»

«Ναι.» Η Ελοντί, έχοντας τελειώσει με τη βασική καθαριότητα του οχήματός της, κάθισε στο τιμόνι και είπε στον Φίλιππο και στον Αργύριο: «Θα κάνω μια βόλτα γύρω απ'το χωριό, για να ελέγξω τους τροχούς μου.» Κι οι δυο τους ήταν βέβαιη πως θα καταλάβαιναν ότι, στην πραγματικότητα, για άλλο λόγο θα έκανε βόλτα γύρω απ'το χωριό. Έγνεψαν χωρίς να μιλήσουν.

Η Ελοντί ενεργοποίησε όλα τα συστήματα του *Γρύπα των Δρόμων* και βγήκε απ'το χωριό, πλατσουρίζοντας μέσα σε νερά και λάσπες και περνώντας μια φορά πάνω από έναν σωρό τριών πτωμάτων, τσακίζοντάς τα κάτω από τους μεταλλικούς τροχούς της.

Όταν ήταν έξω από τους περιοριστικούς στενούς δρόμους που με το ζόρι τη χωρούσαν, ανέπτυξε ταχύτητα, αρχίζοντας να κάνει κύκλους γύρω από το χωριό. Ολοένα και πιο γρήγορα – ολοένα και πιο γρήγορα – το τοπίο έχανε την υλική του υπόσταση ολόγυρά της – ολοένα και πιο γρήγορα – το σώμα της ήταν προέκταση του οχήματός της – *ολοένα και πιο γρήγορα* – η Αίσθηση, μόνο η Αίσθηση υπήρχε–

Η Ελοντί ζήτησε καθοδήγηση, σιωπηλά, με το μυαλό της, με την ψυχή της. Δεν ήξερε από πού ακριβώς τη ζήτησε. Δεν τη ζήτησε ούτε από την Αρτάλη, ούτε από τη Λόρκη, ούτε από κανέναν άλλο θεό συγκεκριμένα. Ίσως να τη ζήτησε από την ίδια τη Σεργήλη. Δεν είχε σημασία. Το σημάδι, όταν ερχόταν – *αν* ερχόταν – θα το έβλεπε.

Αν και η αλήθεια ήταν ότι αμφέβαλλε πως θα ερχόταν κανένα σημάδι.

–*ολοένα και πιο γρήγορα* – συνέχισε να είναι φορτισμένη από την Αίσθηση – ολοένα και πιο γρήγορα – χωρίς σώμα – ολοένα και πιο γρήγορα – η ψυχή του οχήματός της και τίποτα περισσότερο – ολοένα και πιο γρήγορα – η ταχύτητα δεν αυξανόταν άλλο, αντικειμενικά, αλλά μόνο μέσα της... Ωστόσο, δεν έφτασε στο σημείο να γίνει μια θέληση πέρα από τον εαυτό της· ο χρόνος δεν σταμάτησε. Ίσως να μην υπήρχε λόγος.

Η Ελοντί ελάττωσε την ταχύτητά της μέχρι που τελικά το όχημά της έμεινε ακίνητο στα δυτικά του χωριού.

Ο Φίλιππος'χοκ, ο Αργύριος, και ο Θεόδωρος την πλησίασαν. Ο ιερέας της Λόρκης γελούσε. «Έσκαψες ολόκληρο χαντάκι!» είπε, δείχνοντας τα ίχνη των τροχών της γύρω από το χωριό, τα οποία φαίνονταν πολύ έντονα επάνω στο χώμα που ήταν μαλακωμένο από τη βροχή. «Το κάνεις αυτό κάθε πρωί;»

«Φυσικά,» του είπε η Ελοντί από το παράθυρο. «Οι ραλίστριες πρέπει να εξασκούνται σωστά.» Κι έγνεψε στους φίλους της να μπουν.

Ο Φίλιππος'χοκ κάθισε πλάι της, ο Αργύριος πίσω.

«Θες να σε πετάξουμε πουθενά;» ρώτησε η Ελοντί τον Θεόδωρο.

«Πού πηγαίνετε;»

«Βόρεια.»

«Αναζητώντας τους κρυσταλλωμένους;»

«Ναι.»

«Έχω ακόμα προσευχές να κάνω,» είπε ο ιερέας. «Το έχω τάξει στην Κυρά της Τύχης, όπως σας εξήγησα.»

«Εντάξει,» αποκρίθηκε η Ελοντί. «Καλή σου μέρα.» Και, πατώντας το πετάλι, οδήγησε προς τα βόρεια, αφήνοντας το χωριό της Αγριελιάς πίσω της.

Ο Βινάρης τής κούνησε τον ώμο για να την ξυπνήσει, και η Καλλιόπη άνοιξε τα μάτια. Είχε την πλάτη της ακουμπισμένη πάνω στον σκληρό κορμό ενός δέντρου ενώ καθόταν σε μια πέτρα, τυλιγμένη και κουκουλωμένη στην κάπα της. Ήταν πρωί, διαπίστωσε, βλέποντας τον ήλιο να περνά ανάμεσα από τις φυλλωσιές. Και δεν πρέπει να έβρεχε πια. Δεν ακουγόταν νερό να πέφτει, ούτε βροντές να τραντάζουν τους ουρανούς. Το χώμα κάτω από τα παπούτσια της ήταν νωπό και μαλακό.

«Κοιμήθηκες τελικά,» παρατήρησε ο Βινάρης, που στεκόταν όρθιος παραδίπλα. Χτες βράδυ, η Καλλιόπη έλεγε ότι αποκλείεται να κατάφερνε να κοιμηθεί.

«Σιγά που κοιμήθηκα,» αποκρίθηκε τώρα. «Με το ζόρι έκλεισα λίγο τα μάτια μου.»

«Πάω στοίχημα, πάντως, ότι κοιμήθηκες περισσότερο από εμένα.» Της έδωσε το χέρι του για να σηκωθεί.

«Δε σε πιστεύω,» είπε η Καλλιόπη χωρίς να κινηθεί από τη θέση της. «Εσύ μου μοιάζεις πιο συνηθισμένος σε τέτοια. Εγώ δεν έχω μάθει να κοιμάμαι έξω, μέσα σε καταιγίδα.»

«Δεν εννοούσα αυτό. Φυλούσα σκοπιά, μήπως κάποιος ή κάτι μάς πλησιάζει.» Εξακολουθούσε να της δίνει το χέρι του, και τώρα η Καλλιόπη το έπιασε και σηκώθηκε όρθια.

Μεγάλη Αρτάλη! Τα πάντα της πονούσαν. Η μέση της, τα πόδια της, τα γόνατά της, οι ώμοι της, η πλάτη της, ο λαιμός της. *Μη μου πεις ότι έχω γεράσει. Δε μπορεί να έχω γεράσει. Δε θέλω να έχω γεράσει.* Ήταν σαράντα-εφτά χρονών μόνο. Σίγουρα, αυτή η καταραμένη βροχή έφταιγε για όλα!

Ακολουθώντας τον Βινάρη βγήκε από την κάλυψη της βλάστησης και είδε ότι ο γρύπας τους τους περίμενε ατενίζοντας περήφανα τον ορίζοντα, σελωμένος και έτοιμος.

Η Καλλιόπη πάτησε κατά λάθος μέσα σ'ένα νερόλακκο, και τινάχτηκε πίσω, τσιρίζοντας. Τα παπούτσια της δεν ήταν για τέτοιες συνθήκες. Η κάλτσα της είχε αμέσως μουλιάσει.

«Γαμώτο!» γρύλισε. «Έπρεπε να είχαμε πάρει μπότες από τη Θακέρκοβ όταν πήραμε και τ'άλλα πράγματα! *Γαμώτο!* Γαμώ τα πόδια της Λόρκης γαμώ!»

«Θες να επιστρέψουμε στη Θακέρκοβ;»

«Είσαι *σοβαρός;*» φώναξε η Καλλιόπη. «Πώς θα βρούμε τον Ζορδάμη άμα κάνουμε πέρα-δώθε;»

Ο Βινάρης αναστέναξε. «Αναρωτιέμαι τι είδους βοήθεια σκόπευες να του προσφέρεις και ήθελες να έρθεις εδώ πέρα—»

«Νομίζεις ότι είμαι καμια άχρηστη;» γρύλισε η Καλλιόπη, τσαντισμένη και έξαλλη μ'όλες αυτές τις μαλακίες που συνέβαιναν από χτες το βράδυ και συνέχιζαν να συμβαίνουν. «Πρώτα τον Ζορδάμη για μένα, την άλλη φορά που θα τον δεις, και θα σου πει αν είμαι άχρηστη ή όχι! Κι επιπλέον δεν σου ζήτησα εγώ νάρθεις μαζί μου! *Φύγε!* Πήγαινε άλλου άμα θες. Τον Ζορδάμη δεν πρόκειται να τον ενδ—»

«Δεν πηγαίνω πουθενά,» τη διέκοψε ο Βινάρης. «Θα βρούμε τον Ζορδάμη και μετά θα δούμε τι θα κάνουμε. Και θα σου πρότεινα τώρα να βγάλεις αυτή την κάλτσα προτού το πόδι σου–»

«Δε χρειάζεται να μου πεις εσύ τι θα κάνω!»

Η Καλλιόπη έριξε μια ματιά τριγύρω, είδε μια βολική πέτρα, και εκεί κάθισε. Έβγαλε το δεξί της παπούτσι και την κάλτσα. Την έστυψε και την έκρυψε μέσα στον σάκο της. Σκούπισε το παπούτσι με κάτι μαντήλια, τρίβοντάς το έντονα για να ρουφήξουν όλη την υγρασία. Όταν όμως το φόρεσε πάλι, εξακολουθούσε να το αισθάνεται νωπό.

Αναστέναξε, κουρασμένα.

Κρύωνε. Και πεινούσε. Ξαφνικά το συνειδητοποίησε.

Έβγαλε από τον σάκο της μερικά καρύδια, κάστανα, και έναν θερμό με καφέ.

Ο Βινάρης κάθισε αντίκρυ της περιμένοντάς την να φάει, ενώ ο ίδιος έπινε μερικές γουλιές από το τσάι του. Σιωπηλός.

Οι ήχοι της πλάσης ήταν πολύ έντονοι μέσα στο βρεγμένο πρωινό, όπως επίσης και οι μυρωδιές. Νωπό χώμα, το φτερούγισμα ενός πουλιού, λουλούδια του χειμώνα, ένα απόμακρο κρώξιμο, λιμνασμένα νερά, τρία αλυχτήματα το ένα κατόπιν του άλλου... Ο αέρας ήταν καθαρός και κρύος.

Η Καλλιόπη αισθάνθηκε να αποβάλλει ένα μέρος από την κακή της διάθεση σαν να ήταν ασθένεια της νύχτας. Σηκώθηκε όρθια, έχοντας τελειώσει το φαγητό της.

«Θα πετάξουμε;» ρώτησε.

Και μετά από λίγο, πετούσαν ξανά. Με βορειοδυτική κατεύθυνση. Περνώντας πάνω από τόπους πλυμένους από τη βροχή.

Ο άνεμος ήταν παγερός, και η Καλλιόπη κρατιόταν γερά στη ράχη του Βινάρη, όχι μόνο γιατί φοβόταν μην πέσει από τον γρύπα αλλά και για ζεστασιά. Το μεγάλο ύψος τη φρίκαρε· θα προτιμούσε χίλιες φορές να έχει τα πόδια της στη γη, βρεγμένο χώμα ή μη. Αλλά ο Βινάρης είχε δίκιο: από δω πάνω, σίγουρα, θα εντόπιζαν πιο εύκολα το όχημα του Ζορδάμη.

Ο Ζορδάμης είχε περάσει τη νύχτα σ'ένα δωμάτιο του *Μικρού Δρόμου*, ενώ ο ουρανός τρανταζόταν από βροντές και η βροχή μαστίγωνε τα ξύλινα παντζούρια των παραθύρων, τους τοίχους, τις πόρτες, και τις οροφές της Ζάλνακοβ. Η Κλεισμένη ήταν κουλουριασμένη στην αγκαλιά του, μοιάζοντας φοβισμένη. Μια σερβιτόρα του πανδοχείου τον είχε ρωτήσει, πιο πριν, αν ήθελε παρέα για να περάσει πιο ευχάριστα η βροχερή νύχτα (με το αζημίωτο, υπονοείτο, φυσικά), αλλά ο Ζορδάμης είχε αρνηθεί – και όχι μόνο επειδή είχε υποσχεθεί στην Αστερόπη πως δεν θα κοιμόταν με άλλες γυναίκες όσο ήταν παντρεμένος μαζί της. Ήταν πολύ κουρασμένος ούτως ή άλλως.

Ορισμένες φορές αναρωτιόταν αν η Αστερόπη διατηρούσε την ίδια στάση προς εκείνον... Αλλά, βέβαια, μάλλον και η Αστερόπη θα αναρωτιόταν ορισμένες φορές αν ο Ζορδάμης, όταν ήταν μακριά της και δεν τον έβλεπε, κρατούσε την υπόσχεσή του. *Τελικά, ίσως κι οι δυο μας να αναρωτιόμαστε αλλά να κρατάμε την υπόσχεσή μας.*

Το πρωί, ο Ραλίστας συνάντησε τον Τζακ τον Περπατημένο στην τραπεζαρία του *Μικρού Δρόμου*, ντυμένο για ταξίδι, μ'ένα σάκο στον έναν ώμο κι ένα τουφέκι στον άλλο. Το τουφέκι, παρατήρησε ο Ζορδάμης, δεν ήταν καθόλου δευτεροκλασάτο. Έμοιαζε, μάλιστα, να είναι τελευταίας τεχνολογίας. Ωραίο εργαλείο. Ο οδηγός ήταν, λοιπόν, άνθρωπος σωστά εξοπλισμένος. Αναμφίβολα, αυτό ήταν που τον κρατούσε ζωντανό σε δύσκολες καταστάσεις.

Ο Ζορδάμης τον καλημέρισε και πήρε πρωινό μαζί του: βραστά κάστανα, βούτυρο, και τσάι. Ο Τζακ δεν ζήτησε το πρώτο μέρος της πληρωμής του, δεν το ανέφερε καν – διακριτικός. Ο Ζορδάμης, όταν τελείωσαν το φαγητό τους, έβγαλε μια μικρή δεσμίδα χαρτονομίσματα μέσα από το πέτσινο πανωφόρι του και του την έδωσε. Ο Τζακ απλώς ένευσε χωρίς να μιλήσει.

Και τον ρώτησε, καθώς έβγαιναν από πανδοχείο: «Όπλα έχεις μαζί σου, είπες, ε;»

«Ναι,» αποκρίθηκε ο Ζορδάμης. Ο δρόμος ήταν γεμάτος λάσπες και βροχόνερα. Οι οροφές και τα περβάζια της πόλης ακόμα έσταζαν. Μια γάτα νιαούριζε παραπονιάρικα – όχι η Κλεισμένη.

«Νάσαι έτοιμος να τα χρησιμοποιήσεις. Αν μας δουν θα μας επιτεθούν· δεν υπάρχει αμφιβολία.»

«Το καλύτερο θα ήταν να *μη* μας δουν. Θέλω να βρούμε το λημέρι τους, να γλιστρήσω μέσα (δε χρειάζεται νάρθεις κι εσύ εκεί), να σώσω τους ραλίστες και τους συνοδηγούς τους, και να φύγουμε όσο πιο γρήγορα γίνεται.»

Πήγαν στο υπόστεγο πίσω από το πανδοχείο, κάτω από το οποίο βρισκόταν το όχημα του Ραλίστα. Ο Ζορδάμης το ξεκλείδωσε και μπήκαν. Ο Τζακ κάθισε δίπλα του, στη θέση του συνοδηγού· η Κλεισμένη ήταν ανάμεσά τους, σιωπηλή και παρατηρητική.

Ο Ζορδάμης άπλωσε το χέρι του στο πίσω κάθισμα κι έφερε μπροστά τον σάκο με τα όπλα. Τον άνοιξε και έδειξε τα περιεχόμενα στον Τζακ τον Περπατημένο, ο οποίος ένευσε μοιάζοντας να εγκρίνει. Μετά, ο Ζορδάμης έριξε τον σάκο ξανά στο πίσω κάθισμα και πήρε από εκεί το βαλιτσάκι. Το άνοιξε κι έδειξε στον Τζακ το πολυβόλο που περιείχε, κομματιασμένο.

«Τα δόντια του Κάρτωλακ!» αναφώνησε ο Περπατημένος. «Δεν αστειευόσουν όταν είπες ότι είσαι οπλισμένος, ε, Ραλίστα;»

Ο Ζορδάμης χαμογέλασε. «Σκέφτηκα ότι μπορεί να φαινόταν χρήσιμο.» Πήρε ένα μεταλλικό στήριγμα από το βαλιτσάκι και το γάντζωσε έξω από το παράθυρο πλάι του. Επάνω σ' αυτό το στήριγμα μπορούσε, μετά, να τοποθετηθεί το πολυβόλο, ώστε να οδηγεί και συγχρόνως να πυροβολεί. Τώρα, όμως, φυσικά δεν προσάρτησε το όπλο εκεί· δεν υπήρχε κανένας λόγος, κι απλά θα τραβούσε ανεπιθύμητη προσοχή.

Ωστόσο συναρμολόγησε το πολυβόλο, για να το έχει έτοιμο, και το άφησε στην πίσω θέση του οχήματος. Η Κλεισμένη ατένιζε το θανατηφόρο εργαλείο με ενδιαφέρον.

«Δεν είναι για σένα,» της είπε ο Ζορδάμης, και τσίμπησε το ένα της αφτί.

«Νιάρ!»

«Μιλάς στη γάτα σου;»

«Παλιές συνήθειες.» Ο Ζορδάμης ενεργοποίησε όλα τα συστήματα του οχήματος και πάτησε το πετάλι, οδηγώντας τους τροχούς έξω από το υπόστεγο, στους μουλιασμένους δρόμους της Ζάλνακοβ.

Ο Τζακ γέλασε. «Είχα κι εγώ κάποτε έναν σκύλο που του μιλούσα.»

«Και τι έγινε;»

«Γέγρασε και πέθανε.»

«Η γάτα μου είναι αθάνατη, Τζακ.»

«Αυτά έλεγα κι εγώ όσο ο σκύλος ζούσε.»

Ο *Μικρός Δρόμος* βρισκόταν στη δυτική άκρη της Ζάλνακοβ, έτσι δεν άργησαν να βγουν από την πόλη ταξιδεύοντας πάνω στον χωματόδρομο.

«Προς τα πού, λοιπόν;» ρώτησε ο Ζορδάμης.

«Θα πρέπει να ρωτήσουμε ντόπιους,» είπε ο Τζακ. «Είναι ο μόνος τρόπος για να ξεκινήσουμε αυτή την αναζήτηση. Να μάθουμε ποιοι είδαν τους ληστές και πού. Και μετά, ίσως να χρειαστεί να κάνουμε λίγη ιχνηλασία.»

«Να πάω νότια, δηλαδή; Εκεί όπου οι κρυσταλλωμένοι επιτέθηκαν προχτές; Στο χωριό που σου είπα;»

Ο Τζακ κούνησε το κεφάλι. «Δε θάχουν μείνει εκεί· δεν είναι άμυαλοι. Θάχουν πάει αλλού. Όπως σου είπα και χτες, *οπουδήποτε* μπορεί τώρα να βρίσκονται. Στρίψε, όμως, εδώ.» Έδειξε.

Ο Ζορδάμης βγήκε από τον μεγάλο χωματόδρομο και μπήκε σ'ένα μονοπάτι που ήταν της κακιάς ώρας. Οι τροχοί του γρύλιζαν πάνω στις πέτρες.

«Νότια δεν πηγαίνουμε τώρα;» ρώτησε. Ρητορικά. Γιατί, βέβαια, ήταν ολοφάνερο πως πήγαιναν νότια. Ή, μάλλον, όπως έδειχνε η πυξίδα στην κονσόλα τους, νοτιοδυτικά.

«Ναι,» αποκρίθηκε ο Τζακ, «αλλά δε σκοπεύω να φτάσουμε στο χωριό της Αγριελιάς. Υπάρχουν ένα σωρό μέρη από τούτη τη μεριά όπου μπορούμε να συναντήσουμε ντόπιους και να τους ρωτήσουμε. Αυτοί οι κρυσταλλωμένοι – όπως τους λες – πρέπει μετά απ'την Αγριελιά να κίνησαν ή για τα βόρεια ή για τα δυτικά. Θα το μάθουμε, με τον έναν τρόπο ή με τον άλλο. Δεν είν' αυτό που μ'ανησυχεί.»

«Τι σ'ανησυχεί;»

«Τι θα γίνει όταν τους βρούμε, βέβαια.»

Επέστρεψαν στα χωριά βόρεια του χωριού της Αγριελιάς, όπου είχαν ψάξει και χτες. Η Ελοντί περίμενε ότι ίσως κάποιο σημάδι, κάποια παράξενη σύμπτωση, να της παρουσιαζόταν που θα την καθοδηγούσε κάπως· αλλά τίποτα δεν παρουσιάστηκε. Οι μυστηριακές δυνάμεις της

δεν ήταν πάντοτε αξιόπιστες, όπως είχε πολλές φορές διαπιστώσει. Δεν ήταν ποτέ αξιόπιστες, βασικά. Αυτό, ασφαλώς, δεν σήμαινε πως ήταν άχρηστες. Ήταν σαν να είχαν μια δική τους, παράξενη νοημοσύνη. Έμοιαζαν με θηρίο με το οποίο η Ελοντί προσπαθούσε να επικοινωνήσει: με το οποίο προσπαθούσε να συνεργαστεί. Δεν ήταν καθόλου όπως η μαγεία του Φίλιππου'χοκ, την οποία η ραλίστρια έβλεπε σχεδόν ως μηχανική: σαν να πατάς το κατάλληλο κουμπί επάνω στην κονσόλα του σύμπαντος προκειμένου το σύμπαν να δώσει ένα συγκεκριμένο αποτέλεσμα.

Η Ελοντί και οι δύο σύντροφοί της σταματούσαν σε χωριά, μικρές πόλεις, και οικισμούς και ρωτούσαν αν κάποιος είχε δει τους κρυσταλλωμένους· γιατί, δεν μπορεί, αν οι κρυσταλλωμένοι είχαν επιτεθεί στο χωριό της Αγριελιάς, λογικά από εδώ πρέπει να είχαν περάσει αφού είχαν πάει εκεί από τα βόρεια.

Πλησίασαν, σύντομα, τις παρυφές του μεγάλου δάσους που βρισκόταν στα όρια αυτών των τόπων και το οποίο διέσχιζε, σύμφωνα με τον χάρτη τους, ένας δρόμος που συνέδεε τις μεγάλες πόλεις (μεγάλες για τα δεδομένα της περιοχής) Ζάλνακοβ και Φίρμακοβ. Βρέθηκαν εκεί σ'ένα χωριό που ήταν εγκαταλειμμένο. Κανένας άνθρωπος δεν υπήρχε, ούτε νεκρός ούτε ζωντανός. Ακόμα και η μαγεία του Φίλιππου'χοκ το επιβεβαίωσε: κανείς δεν κρυβόταν μες στα οικήματα του χωριού.

Υστερα από μια γρήγορη (και άκαρπη) έρευνα, η Ελοντί και οι δύο άντρες βγήκαν από το χωριό και, ενώ πλησίαζαν τον *Γρύπα των Δρόμων* που τους περίμενε απέξω, είδαν ένα άλλο όχημα αντίκρυ τους, σ'απόσταση κάπου μισού χιλιομέτρου. Ήταν τετράκυκλο και ψηλό, κι ερχόταν προς τα εδώ. Οι επιβάτες του σίγουρα θα τους είχαν παρατηρήσει.

«Προσοχή,» είπε ο Φίλιππος'χοκ· «μπορεί νάναι κρυσταλλωμένοι.» Και τράβηξε το πιστόλι του.

Η Ελοντί κι ο Αργύριος τον μιμήθηκαν, κι όλοι μαζί μπήκαν στον *Γρύπα των Δρόμων*. Η ραλίστρια ενεργοποίησε τα συστήματα του οχήματος και πάτησε το πετάλι της επιτάχυνσης και, ταυτόχρονα, το φρένο, έτοιμη ν'αφήσει το δεύτερο ανά πάσα στιγμή για να πεταχτούν μακριά.

Το άγνωστο τετράκυκλο τούς πλησίασε, κι από το ανοιχτό παράθυρο του οδηγού ένας άντρας τούς έγνεψε.

«Ελοντί!» φώναξε ο Ζορδάμης. «Δεν περίμενα να σε δω εδώ.» Σταμάτησε τους τροχούς του πλάι της. «Τι κάνεις εδώ;»

Η Ελοντί άφησε πρώτα το πετάλι της επιτάχυνσης και μετά το φρένο. «Ούτε εγώ περίμενα να σε δω εδώ,» είπε ανοίγοντας το παράθυρό της. «Αλλά το έμαθα ότι είσαι σε τούτα τα μέρη από έναν ιερέα της Λόρκης.»

«Ιερέα της Λόρκης;»

«Θεόδωρο τον λένε.»

Ο Ζορδάμης γέλασε. «Στην Αγριελιά;»

«Ναι. Όμως δεν μπορούσε να μου πει προς τα πού είχες πάει, γιατί προσευχόταν όταν έφυγες και δεν είδε τίποτα.»

Ο Ζορδάμης σκέφτηκε: *Μάλλον δεν κατάλαβε ούτε καν τον ερχομό της Βλάστης. Καλύτερα έτσι.* «Μη μου πεις ότι ψάχνεις κι εσύ τους χαμένους ραλίστες, Ελοντί.»

«Αυτούς ψάχνω, φυσικά.»

«Τότε έχουμε τον ίδιο σκοπό.»

«Έτσι φαίνεται.»

«Να συνεργαστούμε;»

«Δεδομένων των συνθηκών,» είπε η Ελοντί, που δεν της άρεσε και τόσο η ιδέα να συνεργάζεται με τον Ζορδάμη, «αυτό είναι το λογικότερο.»

«Έχεις τηλεπικοινωνιακό πομπό μαζί σου; Θα μου δώσεις τον κώδικά του;»

Η Ελοντί τού τον είπε, και ο Ζορδάμης τής είπε τον τηλεπικοινωνιακό κώδικα του δικού του πομπού. Έτσι, δε χρειαζόταν πλέον να μιλάνε από τα παράθυρα· έκλεισαν τα τζάμια και ενεργοποίησαν τους πομπούς.

Η Ελοντί είχε τον δικό της γαντζωμένο πάνω στην κονσόλα του *Γρύπα*. «Ποιος είναι ο φίλος σου;» ρώτησε. «Δεν είναι ο Βινάρης, έτσι;»

«*Το όνομά του είναι Τζακ,*» ήρθε η φωνή του Ζορδάμη από το μεγάφωνο του πομπού, «*και γνωρίζει καλά ετούτες τις περιοχές. Αυτή είναι η δουλειά του.*»

«Ιχνηλάτης; Οδηγός;»

«Ναι.»

«Είστε, δηλαδή, στα ίχνη των κρυσταλλωμένων; Τους έχετε εντοπίσει;»

«Όχι ακόμα, αλλά σύντομα θα τους εντοπίσουμε.»

«Προς τα πού κατευθύνεστε τώρα; Εμείς πρέπει νάχουμε ερευνήσει όλες τις περιοχές νότια του δάσους – όλα τα χωριά και τις μικρές πόλεις και τους οικισμούς – χωρίς να έχουμε ανακαλύψει τίποτα το χρήσιμο.»

«Κι εμείς στο ίδιο συμπέρασμα έχουμε φτάσει. Δυτικά δεν έχετε πάει, έτσι;»

«Προς τα εκεί, μάλλον, θα πηγαίναμε τώρα.»

«Πάμε δυτικά, λοιπόν. Και ποιος είναι, αλήθεια, αυτός που κάθεται στο πίσω κάθισμα του οχήματός σου; Πλάι σου είναι ο μάγος, σωστά;»

«Ναι, ο Φίλιππος. Πίσω μου είναι ο Αργύριος.»

«Έπρεπε να το είχα φανταστεί.»

«Ναι, μάλλον έπρεπε,» γέλασε κοφτά η Ελοντί.

Και ξεκίνησαν κι οι δύο τους τροχούς των οχημάτων τους, κατευθυνόμενοι δυτικά.

Συνάντησαν κι άλλα χωριά, εγκαταλειμμένα και μη. Διέσχισαν περιοχές κοντά στις παρυφές του δάσους· πέρασαν από μικρές πεδιάδες· κινήθηκαν στα όρια του μεγάλου έλους που χτες είχε αποφύγει η Ελοντί. Σταματούσαν κάθε τόσο για να ρωτάνε τους ντόπιους μήπως είδαν τους κρυσταλλωμένους. Αν ό,τι είχε πει ο Θεόδωρος αλήθευε, είχαν μαζί τους τόσα οχήματα· δεν μπορεί νάχαν περάσει απαρατήρητοι, ακόμα και τη νύχτα.

Ο Τζακ είχε αρκετούς γνωστούς σε τούτους τους τόπους, όπως και στους τόπους που είχαν ήδη διασχίσει εκείνος κι ο Ζορδάμης. Ο Ραλίστας είχε λιγάκι εκπλαγεί βλέποντάς τον να γνωρίζει ακόμα και τυχαίους βοσκούς, ασήμαντους χωρικούς, μια ιέρεια της Αρτάλης σ'έναν ναΐσκο, κυνηγούς, έναν εκπαιδευτή αλόγων. Ο άνθρωπος τού έμοιαζε να ξέρει όλο το σύμπαν εδώ πέρα. Αλλά, βέβαια, ο Ζορδάμης δεν θα έπρεπε να εκπλήσσεται· η δουλειά του Τζακ ήταν, άλλωστε, να είναι... περπατημένος. Ο Τζακ ο Περπατημένος. Η Βλάστη τού είχε πει ότι ήταν πολύ καλός οδηγός σ'αυτές τις περιοχές.

Όταν έφτασαν στις όχθες ενός ποταμού που δεν ήταν ούτε κατά διάνοια τόσο μεγάλος όσο ο ποταμός Κάλμωθ, ο Τζακ μίλησε σε δύο ψαράδες – έναν άντρα και μια γυναίκα – που, ξυπόλυτοι μες στο νερό, προσπαθούσαν να χτυπήσουν ψάρια με μικρές βαλλίστρες, ειδικές για τούτο το σκοπό. Και τελικά αυτοί οι δύο ψαράδες ήταν που τους είπαν ότι είχαν δει έναν ολόκληρο στόλο οχημάτων να περνά από δω μες στη νύχτα, προχτές.

«Ήταν οι απρόσωποι ληστές; Η Αίρεση του Κρυστάλλου;» τους ρώτησε ο Τζακ. Μόνο εκείνος κι ο Ζορδάμης βρίσκονταν κοντά τους· η Ελοντί, ο Φίλιππος'χοκ, και ο Αργύριος είχαν μείνει πίσω, αν και στέκονταν έξω από το όχημά τους.

«Μπορεί και να ήταν,» αποκρίθηκε ο ψαράς με κάποιο δέος, «δεν ξέρουμε. Και δεν κάναμε να τους πλησιάσουμε. Σβήσαμε αμέσως τις λάμπες μας και κρυφτήκαμε πίσω από πέτρες, γιατί και μόνο που τους είδαμε έτσι μάς φανήκανε ύποπτοι.»

«Κι εμείς υποθέσαμε ότι ίσως νάταν οι απρόσωποι δαίμονες,» πρόσθεσε η ψαράς, «και καλύτερα τέτοιοι να μην ξέρουνε πού μένεις. Κλέβουν α'θρώπους!»

«Από πού φάνηκε νάρχονται;» ρώτησε ο Τζακ.

Οι ψαράδες έδειξαν βόρεια.

«Από τη γέφυρα;»

«Μάλλον όχι,» είπε ο ψαράς. «Μάλλον ήρθαν από πιο πάνω, από τους λόφους κι από τα δάση.»

«Μάλιστα. Σας ευχαριστούμε.»

Ο Ζορδάμης και ο Τζακ επέστρεψαν κοντά στους υπόλοιπους και τους είπαν τι είχαν μάθει.

«Επιτέλους,» είπε η Ελοντί, «κάποιο στοιχείο.»

«Ας ξεκουραστούμε εδώ,» πρότεινε ο Φίλιππος'χοκ, «και μετά συνεχίζουμε προς τα βόρεια.» Ήταν μεσημέρι πια.

Οι άλλοι συμφώνησαν.

«Πάω να ρωτήσω τους ψαράδες αν έχουν να μας πουλήσουν κανένα ψάρι για ψήσιμο,» είπε ο Τζακ ο Περπατημένος.

Ο Βινάρης προσγείωσε τον γρύπα πλάι σ'ένα χωριό, για να ξεκουραστούν για μεσημέρι.

Το χωριό, όπως αμέσως διαπίστωσαν, ήταν εγκαταλειμμένο.

«Μπορεί νάναι επικίνδυνα εδώ,» είπε η Καλλιόπη, που πάλι πονούσε τώρα που είχε κατεβεί από τη σέλα.

«Κανένας δεν είναι κοντά,» την καθησύχασε ο Βινάρης. «Δε φαίνεται να υπάρχει κίνδυνος.»

«Ούτε ο Ζορδάμης φαίνεται πουθενά, όμως,» πρόσθεσε η Καλλιόπη. Δεν τον είχαν δει ακόμα, παρότι πετούσαν από το πρωί. Τέσσερις ώρες. «Μήπως έχουμε πάρει λάθος δρόμο;»

«Ο μόνος τρόπος για να το μάθουμε είναι κατοπτεύοντας, Καλλιόπη,» αποκρίθηκε ο Βινάρης. «Δεν υπάρχει άλλος τρόπος.»

«Μετά από δω, προς τα πού θα συνεχίσουμε; Στα βόρεια φαίνεται ένα δάσος – πυκνό. Λες να πήγε εκεί; Δε νομίζω το όχημά του να μπορεί εύκολα να διασχίσει έναν τέτοιο τόπο.»

«Κι εγώ το ίδιο πιστεύω. Πρέπει να πήγε ή δυτικά ή ανατολικά. Και υποθέτω δυτικά.»

«Γιατί;»

«Γιατί προς τ'ανατολικά είναι η μεγάλη δημοσιά. Αν οι ληστές έχουν εδώ γύρω το λημέρι τους, λογικά πρέπει νάναι κάπου βαθιά μέσα σε τούτους τους τόπους; σε κάποιο κρυφό μέρος.»

«Τότε μπορεί νάναι μέσα στο δάσος. Δεν είναι λογικό;»

«Ναι,» παραδέχτηκε ο Βινάρης. «Αλλά το όχημα του Ζορδάμη, όπως είπες, θα δυσκολευόταν να περάσει από εκεί. Εκτός αν βρήκε κανένα μονοπάτι.» Ανασήκωσε τους ώμους. «Θα πρέπει να ερευνήσουμε. Δε γίνεται αλλιώς. Τυχαία μόνο θα τον βρούμε.»

Η Καλλιόπη αναστέναξε. «Φοβάμαι ότι ίσως να μην προλάβουμε.»

«Να μην προλάβουμε τι;»

«Να μην τον προλάβουμε προτού βρεθεί σε κάποιο κίνδυνο.»

Ο Βινάρης δεν το σχολίασε αυτό. Άρχισε να μαζεύει ξύλα για ν'ανάψει φωτιά με τον ενεργειακό αναπτήρα του.

Η Καλλιόπη φταρνίστηκε. *Υπέροχα*, σκέφτηκε. *Έχουμε κρυολογήσει κιόλας*. Σκούπισε τη μύτη της μ'ένα μαντήλι.

Ο Αργύριος κοιμήθηκε στο πίσω κάθισμα του *Γρύπα των Δρόμων* και ονειρεύτηκε ένα άγριο πτηνό. Είχε ανοιχτές τις μεγάλες φτερούγες του και πετούσε πάνω από το αγωνιστικό όχημα. Το σώμα του ήταν τυλιγμένο με κρυσταλλική υφή, αλλά το κεφάλι του όχι: έμοιαζε με πραγματικό κεφάλι πουλιού. Τα μάτια του όμως κινούνταν με τρόπο παράξενο, αφύσικο. Ησυχία απλωνόταν παντού. Επίσης αφύσικη.

Μετά, το πουλί έκρωξε, δυνατά, διαπεραστικά: και το κρώξιμό του τρόμαξε τον Μπαλαντέρ της Λόρκης: του έδωσε την αίσθηση ότι ήταν η φωνή του φρουρού που φωνάζει *συναγερμός*.

Ο Αργύριος ξύπνησε. Ανασηκώθηκε πάνω στο πίσω κάθισμα του αγωνιστικού οχήματος. Κοίταξε έξω από το πισινό παράθυρο, στον ουρανό. Δεν είδε κανένα ύποπτο πτηνό να φτερουγίζει.

Στα μπροστινά καθίσματα ήταν ξαπλωμένη η Ελοντί, κοιμισμένη, με το πέτσινο πανωφόρι της κουμπωμένο κι έχοντας βγάλει τα μπουτάκια της. Ο Φίλιππος'χοκ στεκόταν έξω από το όχημα, βαστώντας το ραβδί του και μιλώντας με τον Ζορδάμη. Κι οι δυο τους κάπνιζαν. Ο Τζακ ο Περπατημένος πρέπει να ήταν μέσα στο άλλο όχημα: ο Αργύριος δεν μπορούσε να τον δει.

Πήρε καθιστή θέση, άνοιξε μια πόρτα του *Γρύπα των Δρόμων*, και, φορώντας τις μπότες του, βγήκε. Η Κλεισμένη τον πλησίασε κουνώντας την ουρά της.

Είχε κι αυτή δει κακό όνειρο;

Είκοσι-Εννέα Οι Έρευνες της Μάγισσας

Την επόμενη μέρα ύστερα από τη συζήτηση στον Πολιτικό Οίκο, οι τέσσερις πρέσβεις εγκατέλειψαν τη Θακέρκοβ για να επιστρέψουν στις δικές τους, πολύ μικρότερες πόλεις. Η συμφωνία τους με τον Πολιτειάρχη Λαέρτη Μάθαρλοφτ δεν είχε κλείσει ακόμα, αλλά πολλά πράγματα είχαν διευκρινιστεί. Οι πρέσβεις θα πήγαιναν τώρα στους αρχηγούς των δικών τους πόλεων για να τους μεταφέρουν την πρόταση του Πολιτειάρχη και των ισχυρών της Θακέρκοβ, ώστε εκείνοι να αποφασίσουν αν θα δέχονταν τελικά τη συμφωνία ή όχι. Μετά από αυτό, οι πρέσβεις θα έρχονταν ξανά στη Θακέρκοβ για να μεταφέρουν στον Λαέρτη Μάθαρλοφτ την οριστική απάντηση. Και οι τέσσερις τους, όμως, υποψιάζονταν πως η απάντηση θα ήταν θετική. Οι άνθρωποι στα βορειοδυτικά της Θακέρκοβ ήταν πολύ φοβισμένοι από την Αίρεση του Κρυστάλλου.

Έτσι, λοιπόν, οι πρέσβεις τώρα έφυγαν από τη μεγαλούπολη ακολουθώντας τη δημοσιά προς τα βόρεια. Έφυγαν μέσα στο τετράκυκλο όχημά τους, μαζί με τους οκτώ σωματοφύλακές τους. Σε δυόμιση ώρες έφτασαν στη Ζάλνακοβ, που ήταν οικοδομημένη δυτικά της μεγάλης δημοσιάς και ήταν η μία από τις τρεις πόλεις που είχαν στείλει τους πρέσβεις. Ο πρέσβης που ονομαζόταν Άργης κατέβηκε εδώ μαζί με τους δύο σωματοφύλακές του, καθώς η Ζάλνακοβ ήταν η πατρίδα του. Η πρέσβειρα Τζιλ και ο πρέσβης γέρο-Αλλάνδρης συνέχισαν προς τα δυτικά με το τετράκυκλο όχημα και με τέσσερις σωματοφύλακες, ενώ ο Βάνης και οι δύο δικοί του μισθοφόροι κατευθύνθηκαν προς τα βορειοδυτικά επάνω σ'ένα άλλο τετράκυκλο όχημα, το οποίο ο Βάνης είχε αφήσει εδώ προτού όλοι τους ξεκινήσουν για τη Θακέρκοβ. Ο Βάνης τώρα πήγαινε στην πατρίδα του, τη Σέλαρκοβ, τη δεύτερη από τις τρεις μεγαλύτερες πόλεις σε τούτους τους τόπους. Η Τζιλ και ο γέρο-Αλλάνδρης πήγαιναν στη Φίρμακοβ, την τρίτη από τις τρεις πόλεις: και εκεί ο Αλλάνδρης θα κατέβαινε μαζί με τους δύο σωματοφύλακές του, ενώ η Τζιλ θα συνέχιζε με τους δύο δικούς της σωματοφύλακες: θα

κατευθυνόταν προς τις πόλεις και τα χωριά γύρω από τις Δίδυμες Λίμνες, που την είχαν στείλει στη Θακέρκοβ.

Μέχρι το τέλος της ημέρας, ύστερα από την άφιξη των πρέσβων, οι σημαντικότεροι αρχηγοί των τόπων βορειοδυτικά της Θακέρκοβ συζητούσαν με τους κοντινούς τους συμβούλους για το τι έπρεπε να κάνουν, και, χωρίς να έχουν ακόμα επικοινωνήσει μεταξύ τους, πήραν όλοι την ίδια απόφαση...

Εν τω μεταξύ, στη Θακέρκοβ, στο Λημέρι, στη Στέγη των Κουρδισμένων, αρκετά μέλη της συμμορίας είχαν, από την αυγή κιόλας, ήδη μεταμορφωθεί σε κρυσταλλωμένους. Δεν είχαν, όμως, επιβιώσει όλοι όσοι είχαν τσιμπηθεί από τον *Ζορκολ'ζορκά'αβάθ*. Κάποιοι είχαν πεθάνει με τρόπο φριχτό, σαν δεκάδες περιστρεφόμενα ξυράφια να είχαν σκίσει το σώμα τους από μέσα προς τα έξω. Αλλά ο Απελευθερωτής είπε στους υπόλοιπους ότι αυτό είχε συμβεί επειδή η πίστη τους δεν ήταν δυνατή· είχαν φοβηθεί μπροστά στον Κρύσταλλο, αντί να τον αποδεχτούν, και γι'αυτό είχαν χάσει τη ζωή τους. Τα λόγια του, ωστόσο, δεν θα ήταν αρκετά από μόνα τους για να πείσουν τους Κουρδισμένους ύστερα από τέτοια αποτρόπαια θεάματα· εκείνο που πραγματικά τους έπεισε ήταν τα όσα τούς είπαν αυτοί που είχαν μεταμορφωθεί. Τους είπαν ότι ο Απελευθερωτής είχε δίκιο: ότι, όντως, ο Κρύσταλλος ήταν μεγάλο δώρο: ότι, όντως, άλλαζε τον τρόπο που έβλεπε κανείς τον κόσμο: ότι ήταν σαν να είχες αναγεννηθεί! Κανένας από όσους μεταμορφώνονταν δεν έλεγε τίποτα το αρνητικό για τη μεταμόρφωσή του. Κι αυτό έκανε ολοένα και περισσότερους να επιθυμούν να δεχτούν το τσίμπημα του *Ζορκολ'ζορκά'αβάθ*. Κατέβαιναν στα υπόγεια της Στέγης των Κουρδισμένων και ο δαίμονας τρυπούσε το σώμα τους, στέλνοντας τον Κρύσταλλο εντός τους – αναγεννώντας τους ή σκοτώνοντάς τους. Αλλά η πλάστιγγα έγερνε φανερά προς τη μεριά της κρυσταλλοποίησης, όχι του θανάτου, καθώς τα λόγια του Απελευθερωτή και οι μαρτυρίες όσων είχαν μεταμορφωθεί είχαν διώξει τον φόβο από τις ψυχές των υπόλοιπων· τους είχαν κάνει δεκτικούς στο άγγιγμα του Κρυστάλλου.

Η Μάγισσα παρακολουθούσε τις κρυσταλλοποιήσεις με Κρυσταλλοδομική Ανάλυση, αλλά δεν νόμιζε ότι θα έφτανε σε κανένα περαιτέρω συμπέρασμα. Όσο πιο πολύ κοίταζε τόσο πιο δύσκολο της φαινόταν

να αντιγράψει το τσίμπημα του *Ζορκολ'ζορκά'αβάθ*. Εκείνο που χρειαζόταν ήταν ένας τρόπος για να μετατρέπει τον Κρύσταλλο μέσα στους κρυσταλλωμένους σε κρυσταλλική ενέργεια που θα μπορούσε να δημιουργήσει περισσότερους του είδους τους.

Ευτυχώς είχε ακόμα μαζί της τη μαγική της ταυτότητα, και δύο ώρες πριν από το μεσημέρι είπε στον Απελευθερωτή ότι θα πήγαινε στη Μαγική Ακαδημία της Θακέρκοβ για μελέτη. Φορούσε, φυσικά, τη ζωντανή μάσκα που της έδινε το πρόσωπο πορφυρόδερμης γυναίκας με μπλε σπαστά μαλλιά.

«Γιατί;» τη ρώτησε εκείνος.

«Έχω μια ιδέα – σχετικά με το τσίμπημα του *Ζορκολ'ζορκά'αβάθ* – αλλά πρέπει να ερευνήσω πρώτα.»

Ο Απελευθερωτής της είπε να προσέχει, και τη ρώτησε αν ήθελε κανένας άλλος νάρθει μαζί της. Η Μάγισσα έδωσε αρνητική απάντηση με μια κίνηση της κρυσταλλικής της δομής και έφυγε από τη Στέγη των Κουρδισμένων.

Ο Απελευθερωτής την κοίταζε να απομακρύνεται, και την είδε να τον χαιρετά με τρόπο προκλητικό με την κρυσταλλική της δομή. Χαμογέλασε. Η Μάγισσα είχε παραγίνει άτακτη μαζί του, ύστερα από τις τελευταίες συνενυρέσεις τους. Ειδικά ύστερα από εκείνη τη συνέντευξη που είχαν, για λίγο, μεταμορφωθεί σε κάτι διαφορετικό οι δυο τους – πράγμα που, δυστυχώς, δεν είχαν καταφέρει να ξαναπετύχουν.

Ο Απελευθερωτής μπήκε πάλι στη Στέγη των Κουρδισμένων. Φορούσε τη ζωντανή μάσκα του αλλά οι Κουρδισμένοι που είχαν πρόσφατα κρυσταλλοποιηθεί δεν φορούσαν μάσκες· δεν υπήρχαν εδώ αρκετές μάσκες για όλους· έτσι κρύβονταν ή στα υπόγεια της Στέγης ή στις σκοτεινές γωνιές της. Γιατί τώρα δεν ήταν ώρα ακόμα να τους δουν τυχαίοι άνθρωποι. Τούτο, βέβαια, σήμαινε πως όλοι αυτοί δεν θα πήγαιναν σήμερα στις δουλειές τους και τ'αφεντικά τους θα παραξενεύονταν, θα τους αναζητούσαν ίσως. Ο Απελευθερωτής είχε συμφωνήσει με τους άλλους Κουρδισμένους – εκείνους που ήταν ακόμα κατώτεροι άνθρωποι – να πουν ότι κανένας δεν τους είχε δει, κανένας δεν ήξερε πού βρίσκονταν, σε περίπτωση που τα αφεντικά ή απεσταλμένοι των αφεντικών τους έκαναν ερωτήσεις.

«Τι θα γίνουμε, όμως, αν δεν μπορούμε να δουλέψουμε, Καρνάδη;» ρώτησε ένας Κουρδισμένος που δεν είχε ακόμα κρυσταλλοποιηθεί. Και δύο Κουρδισμένοι που είχαν κρυσταλλοποιηθεί τού απάντησαν προτού μιλήσει ο Απελευθερωτής· του είπαν ότι δεν θα χρειαζόταν πια να δουλεύουν, αυτό ήταν και το όλο νόημα!

«Μα... μα πώς θα ζήσουμε; Είμαστε Κουρδισμένοι, δεν είμαστε κλέφτες σαν άλλες συμμορίες!»

«Ανόητε!» Η Νιρίφα – αδελφή του Καρνάδη, και κρυσταλλωμένη τώρα – τον μπάττισε στο κεφάλι. «Δε θα χρειαζόμαστε τις δουλειές τους για να ζήσουμε! Νομίζεις ότι πεινάς όταν έχεις αποδεχτεί τον Κρύσταλλο; Νομίζεις ότι διψάς;»

«Θα καταλάβεις μόλις κι εσύ γίνεις σαν εμάς,» του είπε ένας άλλος.

«Το Δημέρι ολάνκερο σύντομα θάναι δικό μας!» είπε ο Βενμίλιος, κρυσταλλωμένος τώρα πλέον κι αυτός.

«Ναι,» επιβεβαίωσε ο Απελευθερωτής, «πολύ σύντομα.»

Η μαγική ταυτότητα της Λορύν'σαρ ήταν, όπως όλες οι μαγικές ταυτότητες, ένα παραλληλόγραμμο με εσοχές, προεξοχές, και λαξεύματα νούμερων και συμβόλων, όλα μαζί εξαιρετικά περίπλοκα και καλά κωδικοποιημένα. Η Μάγισσα έβαλε την ταυτότητά της μέσα στη στενή οριζόντια οπή της κρυστάλλινης εισόδου της Μαγικής Ακαδημίας της Θακέρκοβ και η είσοδος άνοιξε συρόμενη προς τα δεξιά και τα αριστερά.

Η Λορύν'σαρ μπήκε χωρίς κανέναν να τη σταματήσει ή να την ελέγξει. Αφού είχε ταυτότητα μάγισσας του τάγματος των Ερευνητών είχε ελεύθερη πρόσβαση σε κάθε Μαγική Ακαδημία στη διάσταση· αυτός ήταν ο νόμος των μαγικών ταγμάτων. Δεν χρειαζόταν, επομένως, να ανησυχεί μήπως κάποιος ψάξει και ανακαλύψει ότι, στην πραγματικότητα, το πρόσωπό της δεν ήταν πορφυρόδερμο αλλά λευκόδερμο, ούτε τα μαλλιά της μπλε αλλά μαύρα. Δίχως το παραμικρό πρόβλημα, ανέβηκε στον τρίτο όροφο του οικοδομήματος, όπου ήταν το τμήμα του τάγματος των Ερευνητών, και άρχισε να αναζητά πληροφορίες από το αρχείο και να κάνει πειραματισμούς. Κυρίως, έψαχνε για το πώς μπορούσε να μετατρέψει διάφορες μορφές ύλης σε καθαρή ενέργεια.

Δεν ήταν μόνη της εδώ: είδε κι άλλους μάγους και μάγισσες που είχαν τις δουλειές τους. Αλλά δεν την ενόχλησαν. Απλά, σε κάποια στιγμή, μία απ' αυτές τη χαιρέτησε. Η Λορύν'σαρ τής επέστρεψε τον χαιρετισμό χαμογελώντας φιλικά με τη ζωντανή της μάσκα. Η άλλη Ερευνήτρια δεν φάνηκε να καταλαβαίνει ότι το πρόσωπο που έβλεπε δεν ήταν αληθινό.

Η Λορύν'σαρ συνέχισε τις έρευνές της μέχρι το βράδυ. Διάβαζε διάφορα δεδομένα σε οθόνες που αντλούσαν πληροφορίες από αποθηκευτικά συστήματα – πληροφορίες σχετικά με τα επίπεδα αντοχής κρυστάλλων και άλλων υλών, σχετικά με τα οριακά σημεία μετατροπής, σχετικά με τον χρόνο μετάλλαξης αναλόγως την ένταση, σχετικά με τις πιθανότητες να παρουσιαστούν παρενέργειες. Διάβαζε κομμάτια από βιβλία τα οποία περιείχαν αναφορές από πειράματα μάγων και επιστημόνων, καθώς και παράξενες περιπτώσεις. Έδινε δεδομένα σε υπολογιστικά συστήματα και μετά παρακολουθούσε μέσα από οθόνες τα θεωρητικά αποτελέσματα κάποιων υποθέσεών της: είδε υλικά να μετατρέπονται σε διάφορες μορφές ενέργειας, υλικά να θρυμματίζονται, υλικά να μεταλλάσσονται σε τελείως απρόβλεπτα πράγματα.

Η Λορύν'σαρ έφτασε σε συμπεράσματα που πίστευε ότι θα της φαινονταν χρήσιμα. Και τώρα χρειαζόταν κάτι που δεν είχε μαζί της: μια συσκευή αποθήκευσης δεδομένων, ώστε να μεταφέρει κάποιες πληροφορίες για να τις χρησιμοποιήσει αργότερα, με την ησυχία της.

Ρώτησε έναν μάγο αν θα μπορούσαν εδώ, στην Ακαδημία, να της πουλήσουν μια συσκευή αποθήκευσης δεδομένων, κι εκείνος την κατεύθυνε στο τμήμα του τάγματος των Τεχνομαθών. Αυτοί πουλούσαν συσκευές. Αλλά δεν ήταν βέβαιο αν το κατάστημά τους θα ήταν ακόμα ανοιχτό. Η Λορύν'σαρ μπορούσε να διακρίνει μέσα στην κρυσταλλική του δομή κάποια συμπάθεια προς το μέρος της: συμπάθεια ερωτικής φύσης. Ίσως να του άρεσε το κόκκινο δέρμα και τα μπλε μαλλιά.

Η Μάγισσα έσπευσε στο τμήμα των Τεχνομαθών και βρήκε το κατάστημα – ένα μικρό δωμάτιο γεμάτο με κάθε λογής μηχανικό εργαλείο και συσκευή – στα πρόθυρα να κλείσει. Ο μάγος είχε τραβήξει την πόρτα και ήταν έτοιμος να την κλειδώσει με κάποιο ξόρκι.

«Περιμένετε,» του είπε η Λορύν'σαρ. «Θέλω κάτι.»

«Μόνο αν είναι κάτι απλό,» αποκρίθηκε εκείνος, και η κρυσταλλική του δομή φανέρωνε ότι βαριόταν, ότι η μέση του τον πονούσε, και ότι πεινούσε. «Όχι επισκευές ή αναλύσεις-»

«Μια συσκευή αποθήκευσης θέλω ν'αγοράσω.»

«Εντάξει.» Ο μάγος άνοιξε την πόρτα πάλι και μπήκαν. «Τι χωρητικότητας;»

Παίρνοντας τη συσκευή, η Μάγισσα επέστρεψε στο τμήμα των Ερευνητών και τη συνέδεσε μ'ένα σύστημα εκεί για να αποθηκεύσει εντός της όλες τις πληροφορίες που νόμιζε ότι μπορεί να της φαίνονταν χρήσιμες. Μια οθόνη άρχισε να δείχνει το ποσοστό ολοκλήρωσης της διαδικασίας: 3% ... 9% ... 15% ...

Ο μάγος που είχε κατευθύνει τη Λορύν'σαρ στους Τεχνομαθείς την πλησίασε και τη ρώτησε αν ήταν από τη Θακέρκοβ. Εκείνη διάβαζε εύκολα το ερωτικό του ενδιαφέρον στην κρυσταλλική του δομή. Χαμογέλασε αχνά. «Όχι, δεν είμαι από τη Θακέρκοβ.»

«Το φαντάστηκα, γιατί δεν σ'έχω ξαναδεί εδώ. Θα μείνεις, ή είσαι περαστική;»

«Θα δείξει.» Κοίταζε την οθόνη του συστήματος. 36% ... 42% ... 48%

...

«Αν χρειάζεσαι τίποτα πληροφορίες όσο είσαι εδώ, μπορείς να με καλέσεις,» της είπε ο μάγος, και της έδωσε έναν τηλεπικοινωνιακό κώδικα. «Το όνομά μου είναι Άλκιμος.»

«Λορύν,» αποκρίθηκε εκείνη, γιατί ήταν φανερό από την κρυσταλλική του δομή ότι περίμενε κάποια απάντηση. 62% ... 67% ... «Αλλά, πραγματικά, δεν ξέρω πόσο θα μείνω στην πόλη. Χάρηκα πάντως για τη γνωριμία, Άλκιμε.»

Ο Άλκιμος'σαρ τη χαιρέτησε κι απομακρύνθηκε, πηγαίνοντας να πάρει την καπαρντίνα του από μια κρεμάστρα. «Μήπως θα ήθελες να σε πετάξω ως το ξενοδοχείο σου; Έχω ένα τρίκυκλο σταματημένο κοντά στην Ακαδημία.»

«Ευχαριστώ πολύ, αλλά όχι.»

Ο Άλκιμος'σαρ την καληνύχτισε και έφυγε. Η κρυσταλλική του δομή έλεγε ότι ήταν λιγάκι απογοητευμένος από την απάντησή της.

Τη Λορύν'σαρ δεν την ενδιέφερε καθόλου αυτό. Αισθανόταν αηδιασμένα από την πρότασή του. Τι δουλειά είχε εκείνη μ'έναν κατώτερο

άντρα; Δεν μπορούσε πια να καταλάβει γιατί παλιότερα την προσέλκυαν. Η κρυσταλλική τους δομή ήταν τόσο... *βαρετή*. Δεν κινιόταν εκούσια· ήταν σαν ένα άμυαλο δέντρο που το χτυπούσε μια ο ένας αέρας από δω, μια ο άλλος αέρας από κει.

Η αποθήκευση των δεδομένων τελείωσε. Η Μάγισσα αποσύνδεσε τη συσκευή της, έσβησε τα πάντα από τη μνήμη του συστήματος που είχε χρησιμοποιήσει, ώστε να μην αφήσει κανένα ίχνος πίσω της, και έφυγε από τη Μαγική Ακαδημία βγαίνοντας στους δρόμους της Μικρόπολης.

Η Μικρόπολη ήταν μια συνοικία της Θακέρκοβ στις νότιες όχθες του ποταμού Κάλμωθ – από την ίδια μεριά που βρισκόταν και το Λημέρι, δηλαδή, αλλά όχι δίπλα του. Ανάμεσά τους απλωνόταν η Γωνιά, μια άλλη συνοικία. Η Μάγισσα υπολόγιζε ότι είχε να διασχίσει γύρω στα εφτά χιλιόμετρα μέχρι τη Στέγη των Κουρδισμένων, και χωρίς καθυστέρηση ξεκίνησε να βαδίζει. Το βάδισμα δεν την κούραζε όπως τους κατώτερους ανθρώπους, αλλά δεν περπατούσε και πιο γρήγορα από αυτούς· σε μιάμιση ώρα πρέπει να βρισκόταν στον προορισμό της.

Αφού διέσχισε την Καιροσκόπου και μπήκε στη Γωνιά, δεν πρόλαβε να κάνει χίλια μέτρα προτού τρεις ληστές την περιτριγυρίσουν σ'έναν σκοτεινό δρόμο βαστώντας μαχαίρια κι ένα πιστόλι.

«Τα λεφτά σου,» της είπε ο ένας.

«Και τα ρούχα σου,» της είπε ο άλλος, «για να δούμε τι έχεις από κάτω.» Της έκλεισε το μάτι. Ήταν καυλωμένος σαν σκυλί σε περίοδο αναπαραγωγής· φαινόταν στην κρυσταλλική δομή του.

Η Μάγισσα δεν έφερε αντίρρηση. Έβγαλε πρώτα τα γάντια της–

Οι τρεις ληστές αναφώνησαν. «Τι – τι σκατά είν' αυτό;» φώναξε ο ένας. «Τι έχει το δέρμα σου;» φώναξε ο άλλος. «Είσαι άρρωστη, γαμώ το μουνί της Λόρκης;»

Η Μάγισσα έπιασε με προσοχή τις άκριες της ζωντανής μάσκας της και τη σήκωσε ενώ, συγχρόνως, χρησιμοποιούσε τη μαγεία της με κινήσεις της κρυσταλλικής δομής της, κάνοντας Ψευδή Όψι.

Ο ληστής που στεκόταν αντίκρυ της είδε το πρόσωπό του να παρουσιάζεται καθώς το πρόσωπο της πορφυρόδερμης γυναίκας έφευγε σαν δεύτερο δέρμα. *Το πρόσωπό του!* «Τι κάνεις;» τσύριξε. «Δεν είσαι εγώ! Δεν είσαι εγώ!»

Οι άλλοι δύο δεν έβλεπαν το πρόσωπο του συντρόφου τους στο πρόσωπο της Μάγισσας: η Λορύν'σαρ δεν μπορούσε με το ξόρκι της Ψευδής Όψεως να επηρεάσει παραπάνω από έναν κατώτερο άνθρωπο. Ίσως αργότερα να τα κατάφερνε, νόμιζε, αλλά όχι ακόμα. Τώρα οι άλλοι δύο ληστές έβλεπαν μόνο ένα πρόσωπο θολό, όπου καθόλου χαρακτηριστικά δεν διακρίνονταν.

«Βγάλε αυτό που φοράς!» φώναξε ο ένας, ενώ ο άλλος έτρεμε οπισθοχωρώντας.

«Δε φορά τίποτα! Το πρόσωπό μου έχει!»

«Ποιο πρόσωπό σου, ρε;»

«Το πρόσωπό μου! Δε με βλέπεις; Δε με βλέπεις;» Έδειχνε τη Μάγισσα.

«Τι σκατά λες, ρε; Φορούσε μάσκα, και φορά και κάτι άλλο από κάτω! Στραβός είσαι;»

Η Μάγισσα αποφάσισε να πειραματιστεί. Προσπάθησε να τους επηρεάσει και τους δύο με την Ψευδή Όψι – και τα κατάφερε!

«Κατάρες της Λόρκης!» φώναξε ο ληστής που πριν έβλεπε μόνο ένα θολό πρόσωπο. «Πήρε τη μούρη μου!»

«Τη δική μου μούρη έχει!»

«Τι λες, ρε μαλάκα; Τη δικ-!»

Ο τρίτος, που είχε ήδη απομακρυνθεί, τους φώναξε: «Τρέξτε, ρε ζώα! Δαίμονας της Λόρκης είναι! Τρέξτε!» Κι ακολούθησε πρώτος τη συμβουλή του· εξαφανίστηκε μες στα σκοτάδια.

Οι άλλοι δύο δεν άργησαν να κάνουν το ίδιο, χωρίς περαιτέρω κουβέντες.

Η Μάγισσα σκέφτηκε: *Ενδιαφέρον. Μπορώ, τελικά, να επηρεάσω δύο μαζί με την Ψευδή Όψι, αν προσπαθήσω. Και μπορώ να κάνω τον καθένα να βλέπει κάτι διαφορετικό.*

Ευχαριστημένη μ'αυτή την ανακάλυψη, επέστρεψε στο Λημέρι και στη Στέγη των Κουρδισμένων, αλλά προσεχτικά, πολύ προσεχτικά, γιατί δεν ήθελε να συναντήσει κι άλλους ληστές. Καταλάβαινε ότι θα ήταν ανόητη αν έπαιζε με τη ζωή της. Οι κρυσταλλωμένοι ήταν πιο δυνατοί από τους κατώτερους ανθρώπους μα δεν ήταν αθάνατοι. Αν εκείνος ο ληστής με το πιστόλι την πυροβολούσε μπορεί να τη σκότωνε αν τη χτυπούσε στο κεφάλι ή στο στήθος.

Όταν ο Απελευθερωτής την είδε, της φανέρωσε αμέσως την οργή και την ενόχλησή του μέσα από την κρυσταλλική του δομή.

«Πού ήσουν, Μάγισσα; Τι έκανες τόσες ώρες;» τη ρώτησε ενώ βρίσκονταν στα υπόγεια της Στέγης των Κουρδισμένων, όπου ο Ζορκολ'ζορκά'αβάθ τσιμπούσε ακόμα ένα μέλος της συμμορίας κι αυτό σπαρταρούσε, πεσμένο στο έδαφος, κι ύστερα άρχιζε να μεταμορφώνεται.

«Σου είπα πού θα πήγαινα, δεν σου είπα;»

«Ναι αλλά έλειπες τόσες ώρες! Αναρωτιόμουν μήπως κάτι σου είχε συμβεί. Έπρεπε να είχες πάρει τηλεπικοινωνιακό πομπό μαζί σου.»

Η Μάγισσα τον διαβεβαίωσε ότι δεν είχε κινδυνέψει στο ελάχιστο, παρά μόνο ίσως προς το τέλος, καθώς ερχόταν εδώ. Άξιζε, όμως, τον κόπο γιατί έκανε μια ανακάλυψη.

«Τι ανακάλυψη;»

Η Μάγισσα τού εξήγησε ότι τώρα η Ψευδής Όψις μπορούσε να χρησιμοποιηθεί, από εκείνη τουλάχιστον, για να επηρεάσει δύο κατώτερους ανθρώπους συγχρόνως.

«Κάνεις λάθος,» της είπε ο Απελευθερωτής. «Δεν άξιζε τον κόπο. Αν σε χάναμε, Μάγισσα, θα χάναμε κάτι πολύ σημαντικό.»

Η κρυσταλλική της δομή τού είπε ότι την κολάκευε το ενδιαφέρον του.

ΜΗΝ ΤΟ ΠΑΙΡΝΕΙΣ ΠΡΟΣΩΠΙΚΑ, αποκρίθηκε η κρυσταλλική δομή του Απελευθερωτή.

Η κρυσταλλική της δομή γέλασε και άφησε ένα ερωτικό υπονοούμενο.

«Τι έγινε με την έρευνά σου;» τη ρώτησε ο Απελευθερωτής.

«Πάμε να σου εξηγήσω,» αποκρίθηκε εκείνη, και τον οδήγησε σ'ένα άλλο μέρος των υπογείων, για να μιλήσουν εκεί όπου κανένας δεν μπορούσε να τους ακούσει. Για να μιλήσουν για την υπόθεσή της ότι η θυσία ενός κρυσταλλωμένου μπορούσε να γεννήσει παραπάνω από έναν.

Τριάντα Από τον Ουρανό...

Όταν είχαν ξεκουραστεί, απόγευμα πλέον, μπήκαν ξανά στα οχήματά τους και ταξίδεψαν βόρεια. Προς τα εκεί, δηλαδή, απ' όπου οι ψαράδες τούς είχαν πει ότι είδαν προχτές τους κρυσταλλωμένους να έρχονται. Ή, μάλλον, έναν στόλο από οχήματα που πιθανώς να ήταν των κρυσταλλωμένων.

Η Ελοντί οδηγούσε προσεχτικά τον *Γρύπα των Δρόμων*, χωρίς να τρέχει, και ο Ζορδάμης οδηγούσε εξίσου προσεχτικά το δικό του τετράκυκλο. Πήγαιναν πλάι-πλάι, και δεν απομακρύνονταν πολύ από τις όχθες του μικρού ποταμού στα δυτικά. Σύντομα έφτασαν μπροστά σ'έναν χωματόδρομο ο οποίος φαινόταν να έρχεται από τα ανατολικά, μέσα από το δάσος, να διασχίζει τον ποταμό περνώντας πάνω από μια γέφυρα, και να συνεχίζει δυτικά. Ήταν ο δρόμος που ένωνε τις πόλεις Ζάλνακοβ και Φίρμακοβ.

Οι σκιές και τα σκοτάδια είχαν αρχίσει να πληθαίνουν παντού στο τοπίο, έτσι η Ελοντί και ο Ζορδάμης άναψαν τους προβολείς των οχημάτων τους για να βλέπουν. Διέσχισαν κάθετα τον δρόμο και συνέχισαν βόρεια. Ο ποταμός εξακολουθούσε να βρίσκεται στα δυτικά τους, ενώ στα ανατολικά το δάσος έμοιαζε να έρχεται ολοένα και πιο κοντά. Η πεδιάδα ανάμεσα στο δάσος και στο ποτάμι ολοένα και στένυνε. Και σύντομα ο Ζορδάμης, η Ελοντί, και οι σύντροφοί τους είδαν αντίκρυ τους έναν τόπο γεμάτο λόφους. Από μέσα του ερχόταν το ποτάμι, και η ανατολική μεριά του ήταν μισοκαλυμμένη από την αιθαλή βλάστηση του δάσους.

Οι ραλίστες σταμάτησαν για λίγο τα οχήματά τους ώστε να κοιτάξουν το τοπίο.

Ο Ζορδάμης ρώτησε τον Τζακ τον Περπατημένο: «Το ξέρεις αυτό το μέρος;»

«Φυσικά και το ξέρω.»

«Υπάρχει δρόμος για να περάσουν οχήματα μέσα από τους λόφους;» Από εδώ όπου τους κοίταζε, του Ζορδάμη τού φαινόταν πολύ απότομοι.

«Ναι,» αποκρίθηκε ο Τζακ. Και, υψώνοντας το χέρι του, έδειξε προς τα ανατολικά. «Εκεί όπου οι λόφοι συναντούν το δάσος, εκεί σχηματίζονται περάσματα.»

«Δε βλέπω τίποτα,» παραδέχτηκε ο Ζορδάμης, ακόμα κι αφότου κοίταξε με τα κιάλια του.

«Επειδή έχει σκοτεινιάσει. Όταν πλησιάσουμε θα τα δεις.»

Η φωνή της Ελοντί ακούστηκε από τον τηλεπικοινωνιακό πομπό του Ζορδάμη που ήταν γαντζωμένος στην κονσόλα του οχήματος: «Έχετε καμια ιδέα για το πού να πάμε;»

«Ναι,» αποκρίθηκε ο Ραλίστας. «Ακολουθήσέ με.» Και πάτησε το πετάλι ενώ έστριβε το τιμόνι.

«Σ'το είπε ο Τζακ;»

«Ναι. Υπάρχουν περάσματα στ'ανατολικά, ανάμεσα στο δάσος και στους λόφους. Και δεν θα το απέκλεια καθόλου οι φίλοι μας να βρίσκονται εκεί πίσω. Μοιάζει με καλό μέρος για νάναι κρυμμένη μια συμμορία ληστών.»

Η Ελοντί δεν αποκρίθηκε.

Ο Ζορδάμης έριξε ένα βλέμμα στον Τζακ. «Δεν έχω δίκιο;»

Εκείνος ένευσε. «Πολύ φοβάμαι πως έχεις,» είπε, και όπλισε το τουφέκι. «Μπορεί, όντως, νάναι κρυμμένοι εκεί.»

Ο Ζορδάμης, μιλώντας πάλι μέσω του τηλεπικοινωνιακού πομπού, είπε στην Ελοντί και τους άλλους μέσα στο όχημά της να είναι έτοιμοι. Και τόνισε πως ο σκοπός ήταν οι κρυσταλλωμένοι να μην τους δουν.

Ο Αργύριος, ακούγοντας τη φωνή του Ζορδάμη μέσα από το μεγάφωνο του πομπού της Ελοντί, κοίταξε έξω από το ένα από τα πισινά παράθυρα του *Γρύπα των Δρόμων*. Κοίταξε προς τον ουρανό. Αλλά δεν είδε τίποτα ύποπτο. Έφερε τα κιάλια του στα μάτια και κοίταξε πάλι.

Περίμενε...

Τα οχήματα πήγαιναν προς τα ανατολικά, εκεί όπου οι λόφοι συναντούσαν το δάσος. Οι σκιές είχαν γίνει πολύ πυκνές τώρα' χωρίς τους προβολείς τους αναμμένους δεν θα μπορούσαν να κινηθούν.

Ο Αργύριος είδε με τα κιάλια του κάτι να φτερουγίζει στον ουρανό, ερχόμενο από τα βόρεια, κάτι μεγάλο. *Γρύπας*. Αλλά του φαινόταν πως γυάλιζε περίεργα στο τελευταίο φως της ημέρας, στο ελάχιστο φως

που πρόσφερε η τελευταία κοκκινωπή λωρίδα ήλιου που διακρινόταν στον δυτικό ορίζοντα. *Κρυσταλλωμένος γρύπας;*

Ο Αργύριος κατέβασε τα κιάλια του. Ο γρύπας δεν διακρινόταν τώρα. Ύψωσε πάλι τα κιάλια του και τον είδε. Ερχόταν προς το μέρος τους. Και, ναι, ίσως να ήταν κρυσταλλωμένος.

«Τι βλέπεις, Αργύριε;» τον ρώτησε ο Φίλιππος'χοκ, από μπροστά.

«Νομίζω πως είναι ένας γρύπας. Και νομίζω πως είναι κρυσταλλωμένος – έχει κρυσταλλική υφή.»

«Γρύπας με κρυσταλλική υφή;» είπε η Ελοντί. «Μέχρι στιγμής δεν έχουμε ακούσει για κάτι τέτοιο.»

Ο Φίλιππος'χοκ είπε στον Αργύριο: «Δώσε μου τα κιάλια σου.»

Εκείνος τού τα έδωσε, και ο μάγος, κρατώντας τα μέσα στα χέρια του, μурμουρίσε κάποιο ξόρκι. Μετά τα επέστρεψε στον Μπαλαντέρ της Λόρκης, λέγοντας: «Είναι ενισχυμένα με μαγεία τώρα. Θα μπορείς να δεις πολύ καλύτερα.»

Ο Αργύριος τα έφερε ξανά στα μάτια του και κοίταξε στον ουρανό. Το σκοτάδι έμοιαζε να διαλύεται μπροστά του, τα πάντα να γίνονται πιο ευδιάκριτα. Ο γρύπας ήταν, ξαφνικά, όχι μόνο πιο κοντά αλλά και πιο ξεκάθαρος. Και ήταν, πράγματι, κρυσταλλωμένος. Και στην πλάτη του καθόταν κάποιος με κάπα και κουκούλα. Ίσως κι αυτός να ήταν κρυσταλλωμένος, αλλά, λόγω της ενδυμασίας του, ο Αργύριος δεν μπορούσε να είναι σίγουρος.

«Ανιχνευτής τους!» είπε κατεβάζοντας τα κιάλια του. Κι ανέφερε στην Ελοντί και στον Φίλιππο'χοκ τι είχε δει.

Η Ελοντί πάτησε ένα κουμπί πάνω στον πομπό της και το είπε και στον Ζορδάμη.

«Γαμήσου...» ακούστηκε η φωνή του. «Αν μας είδαν... Τι νομίζετε, μας είδαν;»

Ο Αργύριος είπε: «Είναι πιθανό.»

Η φωνή του Τζακ ακούστηκε από τον πομπό: «Μπορούμε να κρυφτούμε μες στα σκοτάδια του δάσους.»

Η φωνή του Ζορδάμη: «Μπορούν τα οχήματά μας να κινηθούν εκεί μέσα;»

«Ως ένα σημείο, ναι. Αρκετά για να καλυφτούμε.»

Η Ελοντί είπε: «Πάμε,» κι έστριψε ανατολικά, κατευθυνόμενη προς τη βλάστηση.

Ο Ζορδάμης την ακολούθησε, λέγοντας: «Δε μ'αρέσει αυτή η ιστορία.»

Ο Τζακ είπε: «Εσύ δεν έλεγες πως θέλεις να τους πλησιάσουμε χωρίς να μας δουν;»

«Ναι, αλλά τώρα φαίνεται να μας έχουν ήδη δει!»

«Γι'αυτό, λοιπόν, πρέπει να τους κάνουμε να μας χάσουν, να νομίσουν ότι δεν ήμασταν επικίνδυνοι – τίποτα περισσότερο από κάποιοι περαστικοί.»

Η Κλεισμένη ακούστηκε να νιαουρίζει.

Ο Αργύριος κοίταξε πάλι έξω από το παράθυρο, προς τον ουρανό, αλλά, μαγικά ενισχυμένα κιάλια ή μη, δεν μπορούσε τώρα να διακρίνει τον γρύπα πουθενά. Το είπε στους συντρόφους του.

«Αν ήταν ανιχνευτής,» είπε ο Φίλιππος'χοκ, «μάλλον επέστρεψε εκεί απ' όπου είχε έρθει.»

«Για να αναφέρει τι, όμως;» ακούστηκε η φωνή του Ζορδάμη· οι πομποί τους εξακολουθούσαν να βρίσκονται σε επικοινωνία. «Ότι μας είδε;»

«Κάτι μου λέει,» αποκρίθηκε ο Φίλιππος'χοκ, «πως θα το ανακαλύψουμε σύντομα, Ζορδάμη.»

Τα δύο οχήματα μπήκαν μέσα στη βλάστηση του δάσους, διαλύοντας τα σκοτάδια με τους προβολείς τους. Προχώρησαν μέχρι εκεί όπου μπορούσαν να προχωρήσουν, τσακίζοντας θάμνους και χειμερινό χορτάρι κάτω απ'τους τροχούς τους, και μετά ο Τζακ είπε να σβήσουν τα φώτα τους – να σβήνουν όλα τα φώτα – γιατί έδιναν στόχο. Ο Ζορδάμης και η Ελοντί έσβησαν τους προβολείς τους και τα πάντα τυλίχτηκαν στο σκοτάδι. Τα διαστήματα ανάμεσα στα δέντρα, τώρα, διακρίνονταν πολύ έντονα, σαν παράθυρα που οδηγούσαν προς έναν ελαφρώς φωτεινότερο κόσμο.

Ο Βινάρης και η Καλλιόπη πετούσαν πάνω από το δάσος όταν σκοτεινίασε, και μέχρι στιγμής δεν είχαν δει από κάτω τους κανένα μονοπάτι που τετράκυκλο όχημα θα μπορούσε να το διασχίσει. Ούτε είχαν εντοπίσει πουθενά το όχημα του Ζορδάμη.

«Δεν πρέπει νάχουμε πάρει σωστή κατεύθυνση,» είπε η Καλλιόπη, γαντζωμένη στην πλάτη του Βινάρη, τρέμοντας από το κρύο τόσο ψηλά πάνω από το έδαφος. «Πάμε αλλού!»

Ο Βινάρης όμως συνέχισε για λίγο ακόμα προς τα βόρεια, κι από κάτω τους είδαν έναν δρόμο να περνά μέσα από το δάσος, διασχίζοντάς το προς τα ανατολικά και προς τα δυτικά. Με το ζόρι διακρινόταν στο φως του φεγγαριού. Μια λάμπα, ωστόσο, φαινόταν να είναι αναμμένη σ'ένα σημείο του, κι ένα σταματημένο κάρο δίπλα της. Σίγουρα αυτός δεν μπορεί να ήταν ο Ζορδάμης.

Ο Βινάρης έβαλε τον γρύπα του να στρίψει προς τα βορειοδυτικά, πτερουγίζοντας ρυθμικά. Με το ένα χέρι κρατούσε τα ηνία του θηρίου· με το άλλο ύψωσε τα κιάλια του στα μάτια, για να κοιτάξει κάτω.

Ο Τζακ ο Περπατημένος πρότεινε να πάνε στην άκρη του δάσους για να δουν αν κανένας ερχόταν προς τη μεριά τους. Ο Ζορδάμης συμφώνησε, έτσι βγήκαν από το όχημά τους και η Κλεισμένη τούς ακολούθησε. Ο Τζακ είχε στα χέρια του το τουφέκι του· ο Ραλίστας δεν κρατούσε όπλο, αλλά ήταν έτοιμος να τραβήξει το πιστόλι του αν χρειαζόταν.

Η Ελοντί άνοιξε το παράθυρό της. «Πού πάτε;» τους ρώτησε.

Ο Ζορδάμης τής είπε.

Ο Αργύριος άνοιξε την πόρτα του *Γρύπα των Δρόμων* και βγήκε. «Θα έρθω μαζί σας.»

Η Ελοντί δεν έκανε το ίδιο. Και, βασικά, δεν της άρεσε καθόλου που είχαν έρθει και είχαν χωθεί εδώ, μες στη βλάστηση, γιατί ήξερε πως δεν μπορούσε να κινήσει το όχημά της με άνεση, δεν μπορούσε να αναπτύξει ταχύτητα, και επομένως δεν μπορούσε να χρησιμοποιήσει τις μυστηριακές της δυνάμεις. Ήταν σαν να την είχαν δέσει.

Ο Φίλιππος'χοκ, όμως, βγήκε από το όχημα. «Κι εγώ θα έρθω,» δήλωσε.

Ο Ζορδάμης και ο Τζακ δεν έφεραν αντίρρηση, αλλά ο δεύτερος είπε σε όλους να κινούνται σε όσο πιο σκοτεινά μέρη έβρισκαν και να τον ακολουθούν πιστά. Και, φυσικά, να μην ανάψουν κανένα φως.

Η Ελοντί, βλέποντάς τους να απομακρύνονται, δάγκωσε το χείλος της. Μετά σκέφτηκε: *Δεν έχει νόημα να κάθομαι εδώ πέρα, ούτως ή άλ-*

λως· και βγήκε κι εκείνη από το όχημα, ακολουθώντας τους βιαστικά. Οι μορφές τους ίσα που διακρίνονταν μες στο σκοτάδι.

Βρισκόμενοι τώρα όλοι τους στα άκρα της κατάφυτης περιοχής, γονατισμένοι και κρυμμένοι πίσω από θάμνους και κορμούς δέντρων, κοίταζαν προς τα δυτικά και προς τα βόρεια, προς τη λοφώδη περιοχή. Και σύντομα είδαν ξανά τον γρύπα να πετά στους ουρανούς. Δεν χρειάζονταν καν κιάλια για να τον διακρίνουν: η μορφή του ήταν ευδιάκριτη, και η κρυσταλλική του υφή λαμπύριζε στο φεγγαρόφωτο.

«Μας ψάχνει, ο γιος της Λόρκης,» παρατήρησε ο Ζορδάμης.

Ο Τζακ είπε: «Ίσως να μπορούσα να τον τουφεκίσω από εδώ. Αλλ' αυτό φοβάμαι ότι θα τραβήξει την προσοχή άλλων.»

Ο Ζορδάμης δεν αμφέβαλλε ότι το τουφέκι του Περπατημένου ήταν αρκετά καλό για να έχει τη δυνατότητα να καταφέρει κάτι τέτοιο, όμως είπε: «Ναι, καλύτερα μην κάνεις τίποτα. Μόνο αν είμαστε υποχρεωμένοι.»

«Πρέπει να μας έχει χάσει, πάντως,» είπε ο Φίλιππος'χοκ. «Κάνει κύκλους. Ψάχνει.»

Και μετά από λίγο ο γρύπας πέταξε προς τα νότια, αφήνοντας τους πίσω του.

«Ναι,» συμφώνησε ο Τζακ, «σίγουρα μας ψάχνει.»

Θόρυβος από τα βόρεια.

Η Ελοντί είπε, δείχνοντας: «Οχήματα!»

Και πράγματι οχήματα έρχονταν από ένα μονοπάτι που ανοιγόταν ανάμεσα στους λόφους και στο δάσος. Οι προβολείς τους ήταν αναμμένοι. Ένα ψηλό, θωρακισμένο τετράκυκλο, κι άλλα τέσσερα γύρω του, χαμηλότερα κι όχι θωρακισμένα. Τα δύο πήγαιναν πιο μπροστά, κι όλα τους έμοιαζαν γρήγορα.

Ο Ζορδάμης τα κοίταξε με τα κιάλια του. «Τα οχήματα των ραλιστών!» είπε. «Αυτά είναι τα οχήματα– Αυτό είναι το δικό μου όχημα! Ο Χρυσός Κεραυνός.» Το έβλεπε καθαρά στα φώτα των προβολέων. Βαμμένο γαλάζιο με χρυσές λωρίδες – δεν μπορεί να ήταν άλλο.

«Υπομονή,» του είπε ο Φίλιππος'χοκ. «Βιαστικές κινήσεις δεν θα μας ωφελήσουν.»

«Δε σκόπευα να τους ορμήσω, μάγε.»

«Γνωρίζουμε τώρα προς τα πού είναι το λημέρι τους,» είπε η Ελοντί.
«Εκεί πρέπει να κρατάνε τους άλλους ραλίστες.»

«Αν είναι ακόμα ζωντανοί,» πρόσθεσε ο Φίλιππος'χοκ.

«Μην είσαι τόσο αισιόδοξος, Φίλιππε.»

Τα οχήματα τούς προσπέρασαν, κατευθυνόμενα νότια.

Ο Τζακ είπε: «Το άντρο τους δεν πρέπει νάναι μακριά. Ο γρυποκαβαλάρης δεν άργησε καθόλου να επιστρέψει για να ειδοποιήσει τους φίλους του. Ούτε αυτοί άργησαν νάρθουν εδώ. Προτείνω να πλησιάσουμε με τα πόδια, αφήνοντας τα οχήματά μας κρυμμένα εκεί που τα έχουμε.»

«Εσύ είσαι ο Περπατημένος, εσύ ξέρεις καλύτερα,» του είπε ο Ζορδάμης.

Της Ελοντί εξακολουθούσε να μην της αρέσει αυτό, γιατί της στερούσε τις δυνάμεις της. Αν δεν μπορούσε να αναπτύξει ταχύτητα, το γεγονός ότι ήταν Ιερομύστης της Σεργήλης δεν σήμαινε τίποτα. Όφειλε, όμως, να παραδεχτεί ότι ο Τζακ είχε δίκιο: καλύτερα να πλησίαζαν με τα πόδια. Με τα οχήματα θα τραβούσαν πολύ πιο εύκολα την προσοχή των κρυσταλλωμένων, ακόμα και με τα φώτα σβηστά.

Δεν έφερε, λοιπόν, αντίρρηση καθώς οι σύντροφοί της άρχισαν να πηγαίνουν προς τα βόρεια, διασχίζοντας τη βλάστηση, κινούμενοι μέσα στα πυκνά σκοτάδια.

Ο Βινάρης και η Καλλιόπη είδαν έναν άλλο γρυποκαβαλάρη στον ουρανό, αλλά ο γρύπας του δεν έμοιαζε με κανέναν γρύπα που είχαν ποτέ ξανά δει. Το φτερωτό θηρίο λαμπύριζε στο φεγγαρόφωτο σαν...

...σαν να ήταν από κρύσταλλο!

Η Καλλιόπη αναφώνησε. «Κρυσταλλωμένος!» σύριξε μες στο αψί του Βινάρη, καθώς κρατιόταν γερά από τη μέση του. «Ο γρύπας είναι σαν το πελώριο φίδι που είδαμε στο ράλι! Είναι απ' αυτούς! Φύγε – μην τον πλησιάσεις!»

Ο Βινάρης δεν διαφώνησε. Έστρεψε τον δικό του γρύπα προς τα δυτικά, βάζοντάς τον να κάνει ημικύκλιο ώστε τελικά να κατευθυνθεί νότια.

Η Καλλιόπη, κοιτάζοντας πάνω απ'τον ώμο της, είδε τον κρυσταλλογρύπα να τους ακολουθεί ολοταχώς, χτυπώντας δυνατά τις φτερούγες του. «Μας καταδιώκει!»

«Είσαι σίγουρη;»

«Δεν υπάρχει αμφιβολία.»

«Τράβα το πιστόλι από τη ζώνη μου.»

Η Καλλιόπη το τράβηξε.

«Ρίξ' του, αν έρθει κοντά,» είπε ο Βινάρης, που τώρα κατευθυνόταν νότια.

Ο κρυσταλλογρύπας ερχόταν πίσω τους, φτεροκοπώντας, κρώζοντας. Ο καβαλάρης στη ράχη του φορούσε κουκούλα που έκρυβε το πρόσωπό του στο σκοτάδι και κάπα που ανέμιζε ολόγυρά του. Στο χέρι του διακρινόταν ένα μακρύκαννο πυροβόλο όπλο.

«Μας πλησιάζει!» είπε η Καλλιόπη. Και σκέφτηκε: *Πώς σκατά είναι τόσο γρήγορος; Δεν τον βαραίνει ο κρύσταλλος επάνω του;* Γυρίζοντας, πυροβόλησε με το πιστόλι της. Και αστόχησε. Ή, τουλάχιστον, δεν της φάνηκε πως πέτυχε ούτε τον κρυσταλλογρύπα ούτε τον καβαλάρη του.

Και τώρα ο εχθρός πέταξε πιο ψηλά από εκείνη και τον Βινάρη. Ψηλά και γρήγορα. Βρέθηκε από πάνω τους· η Καλλιόπη έπρεπε να σηκώνει το κεφάλι της για να τον κοιτάζει.

Υψώνοντας το πιστόλι της, έριξε ξανά. Μία, δύο φορές. Πάλι, όμως, δεν πρέπει να πέτυχε τίποτα παρά αέρα.

Το όπλο του γρυποκαβαλάρη κρότησε και η κάννη του στραφτάλισε. Η Καλλιόπη άκουσε μια σφαίρα να σφυρίζει περνώντας από δίπλα της, κι έτριξε τα δόντια. «Φύγε!» είπε στον Βινάρη. «Πέτα μακριά, γαμώτο! Φύγε!»

«Αυτό προσπαθώ να κάνω.»

Με μια δυνατή κραυγή, ο κρυσταλλογρύπας όρμησε καταπάνω τους, από ψηλά, με τα νυχάτα πόδια του προτεταμένα. Ο δικός τους γρύπας έκρωξε, πανικόβλητα, κάνοντας να γυρίσει για ν'αντιμετωπίσει την απειλή. Η Καλλιόπη ούρλιαξε και κρατήθηκε γερά πάνω στον Βινάρη, φοβούμενη ότι θα έπεφτε. Κατούρησε το εσώρουχό της καθώς ο τρόμος του μεγάλου ύψους την καταλάμβανε. Ο Βινάρης ήταν γαντζωμέ-

νος με δύναμη στη σέλα του γρύπα, προσπαθώντας να βαστήξει και το δικό του βάρος και της Καλλιόπης.

Ο κρυσταλλογρύπας και ο κανονικός γρύπας μπλέχτηκαν ξαφνικά σε ξέφρενη σύγκρουση, ραμφίζοντας και γρατσουνίζοντας ο ένας τον άλλο. Αίματα πετάγονταν στον νυχτερινό αέρα, καθώς και κρυσταλλική ύλη που έμοιαζε με πούπουλο και παρασερνόταν από τον παγερό άνεμο.

Και τα δύο φτερωτά θηρία ήταν δυνατά και άγρια, αλλά ο κρυσταλλικός γρύπας ίσως να ήταν πιο δυνατός, κι επιπλέον είχε πέσει από πάνω, με φόρα: έτσι ο γρύπας του Βινάρη φάνηκε να χάνει τη μάχη και να χάνει και ύψος μαζί. Τραυματισμένος.

«Πέφτουμε!» ούρλιαξε η Καλλιόπη. «Πέφτουμε!» Ήταν τώρα γαντζωμένη πάνω στον Βινάρη και με τα δύο χέρια δεν ήξερε πού είχε πάει το πιστόλι της, το είχε ξεχάσει τελείως.

Ο Βινάρης προσπαθούσε να ελέγξει τον γρύπα τους για να μην τους ρίξει από τη ράχη του, για να προσγειωθεί ομαλά. Ή να μην προσγειωθεί καθόλου, ει δυνατόν· να φύγει μακριά, πετώντας γρήγορα. Αλλά το θηρίο ήταν πολύ τραυματισμένο για να κάνει κάτι τέτοιο, ειδικά με δύο καβαλάρηδες στην πλάτη του. Προσγειώθηκε στις παρυφές του δάσους, σ'ένα μέρος όπου ο χωματόδρομος δεν φαινόταν μακριά. Ο Βινάρης και η Καλλιόπη έπεσαν από τη σέλα του, αλλά έπεσαν ήπια, καθώς τα αιλουροειδή πόδια του είχαν λυγίσει. Κύλησαν στο έδαφος και σηκώθηκαν στα γόνατα.

Ο κρυσταλλικός γρύπας, όμως, κατέβαινε επίσης.

«Πού είναι το πιστόλι μου;» ρώτησε ο Βινάρης την Καλλιόπη.

«...Δεν ξέρω,» έκανε ξέπνοα εκείνη, που ακόμα απορούσε πώς ήταν ζωντανή. Από τέτοιο ύψος! Μα τους θεούς! Μεγάλη Αρτάλη! Μεγάλη Αρτάλη!

Ο Βινάρης τινάχτηκε όρθιος κι έτρεξε πίσω από κάτι θάμνους, εξαφανίστηκε από τα μάτια της.

«Πού πας;» ούρλιαξε η Καλλιόπη, τρομοκρατημένη. Την παρατούσε κι έφευγε; Τώρα, που αυτό το τέρας ερχόταν;

Ο κρυσταλλικός γρύπας προσγειώθηκε, κι αμέσως ο κανονικός γρύπας τού όρμησε, κρώζοντας. Τα δύο θηρία μπλέχτηκαν ξανά σε μάχη,

αλλά ο καβαλάρης του κρυσταλλικού γρύπα είχε ήδη πηδήσει στη γη, και κρατούσε μια караμπίνα υψωμένη. Πλησιάζοντας την Καλλιόπη.

Εκείνη, ακόμα γονατισμένη στην υγρή γη, σήκωσε τα χέρια της ψηλά. «Δεν έχω όπλο!» φώναξε. «Δεν είμαι οπλισμένη! Έχω λεφτά· μπορείς να πάρεις τα λεφτά μου!»

Μέσα από το σκοτάδι της κουκούλας του νόμιζε πως μπορούσε να διακρίνει, αμυδρά, μια κρυσταλλική γυαλάδα.

Ο άντρας – *πρέπει να ήταν άντρας* – ήρθε κοντά της σημαδεύοντάς την. «Τι έκανες σε τούτες τις περιοχές; Πού είν' ο σύντροφός σου;»

«Απλά περνούσ–»

Ο Βινάρης όρμησε ξαφνικά από δίπλα, κραδαίνοντας το *ίτρατ* του, το μεγάλο κυρτό ξίφος των νομάδων της νότιας ερήμου. Η λεπίδα σύριξε στον αέρα και χτύπησε σε μέταλλο: πάνω στην караμπίνα του εχθρού, τινάζοντάς την από τα χεριά του, μακριά, μες στα νυχτερινά σκοτάδια.

Ο κουκουλοφόρος πετάχτηκε πίσω, και η κουκούλα έφυγε από το κεφάλι του, αποκαλύπτοντας πρόσωπο κρυμμένο πίσω από κρυσταλλική θολούρα.

Ο Βινάρης τού επιτέθηκε με το *ίτρατ*, επιδέξια. Εκείνος προσπάθησε ν'αποφύγει τη λεπίδα αλλά χτυπήθηκε στον ώμο: ρούχα σκίστηκαν, αίμα τινάχτηκε μαζί με κρυσταλλική ύλη που αιωρείτο σαν πούπουλα. Ο κρυσταλλωμένος τράβηξε ένα ξιφίδιο από τη ζώνη του.

«Δεν προλαβαίνεις,» είπε. «Έρχονται κι άλλοι. Παραδόσου!»

Ο Βινάρης δεν σταμάτησε καθόλου την επίθεσή του, και η Καλλιόπη δεν μπορούσε παρά να τον κοιτάζει με κάποιο θαυμασμό καθώς χειριζόταν το *ίτρατ* με τρόπο άψογο και επικίνδυνο. Ο κρυσταλλωμένος το μόνο που προλάβαινε να κάνει ήταν να αποφεύγει και, με το ζόρι, να αποκρούει τα χτυπήματα του Βινάρη, παρότι κι ο ίδιος δεν πρέπει να ήταν άσχετος από μάχη σώμα με σώμα.

Η Καλλιόπη σκέφτηκε: *Αν έβρισκα την караμπίνα....* Μετά, όμως, είδε φώτα από τα δεξιά. Γύρισε κι ατένισε οχήματα να πλησιάζουν. Και είχε την εντύπωση πως δεν μπορεί να ήταν φιλικά. *Έρχονται κι άλλοι, είχε πει ο εχθρός τους.*

Η Καλλιόπη στράφηκε προς τον Βινάρη, αλλά προτού προλάβει να μιλήσει τον είδε να καρφώνει το *ίτρατ* του στο διάφραγμα του κρυσταλλωμένου και μετά να το τραβά έξω ενώ συγχρόνως κλοτσούσε

τον αντίπαλό του μακριά. Ο κρυσταλλωμένος σωριάστηκε ανάσκελα. Αίματα και κρυσταλλική ύλη ανάβλυζαν από το τραύμα του. Και καθώς η κρυσταλλική ύλη έφευγε, το κρυμμένο του πρόσωπο άρχιζε να παρουσιάζεται.

Είναι, λοιπόν, άνθρωποι πίσω από τον κρύσταλλο; σκέφτηκε η Καλλιόπη.

«Πάμε!» της φώναξε ο Βινάρης, κι έτρεξε.

Η Καλλιόπη τον ακολούθησε. Ο γρύπας τους, παρατήρησε, δεν ήταν ακόμα νεκρός, αλλά ήταν πασιφανές ότι έχανε τη μάχη· βρισκόταν κάτω από τον κρυσταλλικό γρύπα καθώς εκείνος τον κατακρεουργούσε με το ράμφος και τα νύχια του.

Τα οχήματα ακούγονταν να έρχονται από πίσω: οι μηχανές τους μούγκριζαν, οι μεταλλικοί τροχοί τους σύριζαν πάνω στις πέτρες.

Μας κυνηγάνε! Μεγάλη Αρτάλη, σώσε μας! Σε παρακαλώ, σώσε μας!

Ένα όχημα βρέθηκε ξαφνικά μπροστά τους, με μεγάλη ταχύτητα, και σταμάτησε απότομα.

Η Καλλιόπη το αναγνώριζε. Ήταν ο *Χρυσός Κεραυνός* – το αγωνιστικό όχημα του Ζορδάμη!

Ακόμα ένα όχημα σταμάτησε πλάι του – κι αυτό αγωνιστικό. *Της Χοαρκίδας Εύψυχης!*

Οι πόρτες των τροχοφόρων άνοιξαν και κρυσταλλωμένοι πετάχτηκαν έξω. Σημαδεύοντάς τους με πιστόλια.

«Παραδοθείτε!» φώναξε μία – σίγουρα γυναίκα, όχι μόνο από τη φωνή της αλλά κι από το όλο της σουλούπι. Δεν φορούσε ούτε κάπα ούτε κανένα πανωφόρι. Ήταν ντυμένη ελαφριά, σα να μην την ενοχλούσε καθόλου το χειμερινό ψύχος. Και η Καλλιόπη νόμιζε πως κάτι τής θύμιζε. Τι, όμως;

«Τι θέλετε;» ρώτησε ο Βινάρης, ακόμα κρατώντας το *ίτρατ* του, με τη λεπίδα αιματοβαμμένη.

«Να έρθετε μαζί μας,» αποκρίθηκε η κρυσταλλωμένη ενώ και τα υπόλοιπα οχήματα σταματούσαν γύρω τους. Μετά είπε: «Εσύ δεν ήσουν ο συνοδηγός του Ζορδάμη Λιγνόρρυγχου προτού ο Ζορδάμης σ'αλλάξει μ'αυτήν;» Το πιστόλι της έδειξε την Καλλιόπη.

«Μας ξέρεις;» έκανε ξαφνιασμένη η Καλλιόπη. «Πώς μας ξέρεις;»

Η κρυσταλλωμένη γέλασε. «Το όχημα αυτό σε ποια ανήκε, Καλλιόπη;» ρώτησε, αγγίζοντας με το ελεύθερο γαντοφορεμένο χέρι της την οροφή του αγωνιστικού οχήματος από το οποίο είχε βγει. «Δε θυμάσαι;»

«Στη Χοαρκίδα Εύψυχη,» αποκρίθηκε η Καλλιόπη. «Πού την έχετε; Είναι ζωντανή;»

«Ναι,» είπε η κρυσταλλωμένη, «και στέκεται μπροστά σας.»

Ένας άλλος κρυσταλλωμένος, τότε, τους πρόσταξε: «Μπείτε στο όχημα!» δείχνοντας το μεγαλύτερο από τα τετράκυκλα που βρίσκονταν κοντά τους: ψηλό, βαρύ, και θωρακισμένο, σίγουρα όχι φτιαγμένο για ράλι. «Κι εσύ δώσε μας το σπαθί σου.»

Ο Βινάρης και η Καλλιόπη δεν μπορούσαν παρά να υπακούσουν.

Τριάντα-Ένα Αιχμάλωτοι και Κρυσταλλωμένοι

Βάδιζαν καμια ώρα μέσα στη νυχτερινή βλάστηση όταν άκουσαν τα οχήματα να έρχονται πάλι από πίσω τους. Ο θόρυβος των μεταλλικών τροχών επάνω στις πέτρες του μονοπατιού, το μουγκρητό των μηχανών.

«Σταθείτε!» είπε ο Τζακ ο Περπατημένος. «Κρυφτείτε!» Κι έμειναν όλοι τους ακίνητοι μέσα στη βλάστηση των παρυφών του δάσους.

Είδαν τους προβολείς των οχημάτων να πλησιάζουν από τα νότια, κι ύστερα τα ίδια τα οχήματα. Ήταν τα πέντε που είχαν αντικρίσει και πριν: το ψηλό, βαρύ, θωρακισμένο τετράκυκλο, και τα τέσσερα αγωνιστικά. Επάνω στην οροφή του θωρακισμένου τετράκυκλου ήταν ξαπλωμένος ο κρυσταλλικός γρύπας, χωρίς αναβάτη, μοιάζοντας κουρασμένος· τραυματισμένος, ίσως.

Τα οχήματα προσπέρασαν τη θέση όπου βρίσκονταν η Ελοντί, ο Ζορδάμης, και οι άλλοι κατευθυνόμενα βόρεια, ακολουθώντας το κακοτράχαλο μονοπάτι.

«Συνεχίζουμε,» είπε ο Τζακ, και συνέχισαν. Παλεύοντας με την άγρια αιθιαλή βλάστηση, τις πέτρες, και το χώμα σε κάθε τους βήμα.

Η Ελοντί καταριόταν από μέσα της, νιώθοντας τα πόδια της να τρώγονται από τα μπουτάκια, ασυνήθιστη καθώς ήταν σε τέτοιου είδους δύσκολες πορείες. Σκεφτόταν ότι σίγουρα μπορούσε να διασχίσει καλύτερα αυτούς τους τόπους με το όχημά της, παρότι καταλάβαινε ότι έμοιαζε παράλογο.

Ο Ζορδάμης και ο Φίλιππος'χοκ τής φαίνονταν το ίδιο ταλαιπωρημένοι μ'εκείνη. Οι μόνοι που έδειχναν ανεπηρέαστοι από τον δύσκολο δρόμο ήταν ο Τζακ και ο Αργύριος. Και η Κλεισμένη, που άλλοτε εξαφανιζόταν μες στα σκοτάδια, άλλοτε εμφανιζόταν. Τα μάτια της γυάλιζαν σαν τα μάτια στοιχειού του Κάρτωλακ.

Αφού πήραν το *ίτρατ* του Βινάρη και τους έψαξαν και τους δύο για άλλα όπλα και για χρήματα (αρπάζοντας ό,τι βρήκαν επάνω τους),

τους έδεσαν τα χέρια πίσω από την πλάτη και τους έβαλαν μέσα στο θωρακισμένο όχημα, όπου βρίσκονταν, φυσικά, μόνο κρυσταλλωμένοι. Οι τροχοί μπήκαν ξανά σε κίνηση και όλα τα οχήματα κατευθύνθηκαν προς τα βόρεια. Ο Βινάρης και η Καλλιόπη δεν μπορούσαν να δουν τίποτα από το τοπίο, γιατί κι οι δυο τους βρίσκονταν καθισμένοι στο πάτωμα και οι κρυσταλλωμένοι δεν τους άφηναν να κουνηθούν. Όταν η Καλλιόπη έκανε να σηκωθεί όρθια, την έσπρωξαν για να ξανακαθίσει.

«Τι θα μας κάνετε;» τους ρώτησε εκείνη, μετά. «Γιατί μας παίρνετε μαζί σας; Θέλετε να ζητήσετε λύτρα;»

Κανένας δεν της απάντησε.

«Αυτή που μου είπε ότι είναι η Χοαρκίδα Εύψυχη, ποια είναι πραγματικά;» ρώτησε η Καλλιόπη. «Δε μπορεί νάναι η Χοαρκίδα!»

«Η Χοαρκίδα είναι, Καλλιόπη,» της είπε ένας κρυσταλλωμένος που η όψη του ήταν θολή όπως των υπόλοιπων.

«Η Χοαρκίδα δεν ήταν σαν εσάς! Ήταν μια ραλίστρια η οποία είχε βγει δεύτερη δευτερονικήτρια στο Πρώτο Πανδιαστασιακό Ράλι Σεργήλης, μετά από την Ελοντί Αλλόγνωμη-»

Ο κρυσταλλωμένος γέλασε. «Λες να μην το γνωρίζω; Εγώ ξέρεις ποιος είμαι;»

Η Καλλιόπη έμεινε σιωπηλή, περιμένοντας ν'ακούσει ξανά κάποιο απίθανο ψέμα.

«Ο Νιρμόδος Επίτονος.»

«Ποιος;...»

«Ο συνοδηγός της Τζίνας Μιλχέρνεφ.»

«Ναι, σωστά... Αλλά... δε μπορεί να περιμένεις να σε πιστέψω!»

«Πράγματι,» είπε ο κρυσταλλωμένος, «δεν περιμένω να με πιστέψεις. Αλλά αυτός είμαι. Η Τζίνα, δυστυχώς, είναι νεκρή· δεν μπορούσε να αποδεχτεί τον Κρύσταλλο.»

Η Καλλιόπη, αν δεν έκανε λάθος, θυμόταν ότι η Τζίνα ήταν σύζυγός του. «Δε μοιάζεις και πολύ θλιμμένος. Αν ήθελες πραγματικά να με κοροϊδέψεις, θα έπρεπε να ξέρεις ότι-»

«-η Τζίνα ήταν γυναίκα μου;»

«Το ξέρεις, λοιπόν...»

«Λυπάμαι για τον θάνατό της,» είπε ο κρυσταλλωμένος. «Αλλά τα πάντα αλλάζουν για σένα, Καλλιόπη, όταν έχεις αποδεχτεί το δώρο του Κρυστάλλου.»

«Ποιο δώρο του Κρυστάλλου;»

«Θα καταλάβεις όταν έρθει η ώρα. Και τότε θα πρέπει να αποδεχτείς τον Κρύσταλλο μέσα σου· αν δεν τον αποδεχτείς θα σε καταστρέψει, θα σε διαλύσει.»

«Τι θα συμβεί αν τον αποδεχτώ; Θα γίνω σαν εσάς;»

«Ναι.»

Η Καλλιόπη ξεροκατάπιε. *Θα χαθεί το πρόσωπό μου μέσα σ' αυτή τη θολούρα; Θα με κάνετε τέρας;* «Κι αν... αν δεν θέλω να γίνω σαν εσάς;»

Ο Νιρμόδος και άλλοι κρυσταλλωμένοι γέλασαν.

«Πολλοί,» της είπε ένας, «το νόμιζαν αυτό.»

«Όταν όμως είσαι σαν εμάς,» πρόσθεσε μια άλλη, «θα απορείς πώς ήταν δυνατόν ποτέ να σου άρεσε η προηγούμενή σου ύπαρξη. Δες πώς είσαι, Καλλιόπη. Φοβισμένη, κατουρημένη· η μέση σου σε πονά, το ίδιο κι ο δεξής σου ώμος· έχεις κάπως καταφέρει ακόμα και να χάσεις τη δεξιά σου κάλτσα.»

Η Καλλιόπη αισθάνθηκε μια παγωνιά να τη διατρέχει, μια παγωνιά που δεν είχε καμια σχέση με τον καιρό. «Πώς...;»

«Απορείς πώς τα ξέρει όλ' αυτά για σένα;» της είπε ο Νιρμόδος. «Δεν είναι η μόνη. Όλοι μας τα ξέρουμε. Τα βλέπουμε. Κι όταν είσαι σαν εμάς, θα τα βλέπεις κι εσύ – κι ακόμα περισσότερα.»

«Δεν... καταλαβαίνω.»

«Θα καταλάβεις,» είπε ο Νιρμόδος, και μετά η κουβέντα τους έληξε. Δεν της ξαναμίλησαν σ' όλη τη διαδρομή, και ούτε η Καλλιόπη άνοιξε το στόμα της για να πει τίποτα. Αισθανόταν μουνδιασμένη, μπερδεμένη. Και το μόνο που μπορούσε να σκεφτεί ήταν πώς να δραπετεύσει, πώς να ξεφύγει απ' αυτά τα τέρατα, ό,τι κι αν ήταν.

Αναρωτιόταν αν ο Βινάρης, που καθόταν σιωπηλός δίπλα της, είχε κανένα σχέδιο στο μυαλό του.

Η διαδρομή τους δεν άργησε να τελειώσει. Κανένα μισάωρο πρέπει να διήρκεσε από τότε που οι κρυσταλλωμένοι τούς είχαν βάλει μέσα στο ψηλό, θωρακισμένο όχημα. Και τώρα τους έβγαλαν από εκεί, χωρίς ακόμα να λύσουν τα χέρια τους.

Κοιτάζοντας ολόγυρά της, η Καλλιόπη είδε έναν τόπο γεμάτο δέντρα και βλάστηση – δάσος, αναμφίβολα. Ορισμένες σκηνές και παραπήγματα υπήρχαν από δω κι από κει, καθώς και κάποιες λάμπες λαδιού και ενεργειακές λάμπες. Δεν είδε πουθενά φωτιές, κι αυτό την παραξένεψε. Πώς ζεσταίνονταν μες στον χειμώνα; Ή, μήπως, αυτά τα τέρατα δεν κρύωναν;

Κρυσταλλωμένοι συγκεντρώθηκαν γύρω από την Καλλιόπη και τον Βινάρη. Ο κρυσταλλικός γρύπας φτερούγισε (η Καλλιόπη δεν κατάλαβε από πού ήρθε ακριβώς) και προσγειώθηκε δίπλα σ'έναν από τους απρόσωπους, ο οποίος άπλωσε το χέρι του και του αγκάλιασε τον λαιμό. Το θηρίο δεν έμοιαζε πια και τόσο τραυματισμένο όσο πριν, σαν η κρυσταλλική του υφή να θεράπευε τα τραύματά του με γοργό ρυθμό.

Ο κρυσταλλωμένος άφησε τον γρύπα και, ύστερα από κάποιες κουβέντες με δυο άλλους, πλησίασε την Καλλιόπη και τον Βινάρη. Ήταν ντυμένος με ρούχα ταξιδιωτικά – πετσιά και χοντρά υφάσματα – κι από τη ζώνη του κρεμόταν ένα μεγάλο σπαθί.

«Σκοτώσατε έναν από εμάς,» είπε. «Και παραλίγο το θηρίο σας να σκοτώσει και τον γρύπα μου!» Τράβηξε το σπαθί του, η λεπίδα του οποίου γυάλιζε περίεργα στο φεγγαρόφωτο, σαν να μην ήταν από συνηθισμένο μέταλλο αλλά από κάτι άλλο, μυστηριώδες. «Κανονικά θα έπρεπε να πεθάνετε. Αλλά ο Απελευθερωτής χαρίζει το δώρο του Κρυστάλλου σε όλους όσους μπορούν να το δεχτούν. Δεν ξεχωρίζει εχθρό από φίλο.»

«Ποιος είναι ο Απελευθερωτής;» ρώτησε ο Βινάρης.

«Θα τον γνωρίσεις όταν επιστρέψει,» του απάντησε ο σπαθοφόρος. «Και αυτόν και τον ιεροδαίμονα *Ζορκολ'ζορκά'αβάθ* που θα στείλει τον Κρύσταλλο μέσα σας.»

Τι σκατά λέει; σκέφτηκε η Καλλιόπη, τρομοκρατημένη. Τι είναι αυτοί οι τρελοί; Τι σκατά, γαμώ τη Λόρκη, είναι αυτοί οι τρελοί; Μεγάλη Αρτάλη, σώσε μας! Σώσε μας!

«Τώρα όμως,» συνέχισε ο σπαθοφόρος, «θέλω να μάθω τι κάνατε εδώ; Κατασκοπεύατε;»

«Δεν είμαστε κατάσκοποι,» αποκρίθηκε ο Βινάρης.

«Τι είστε, τότε;»

«Ταξιδιώτες· απλά περνούσαμε από εδώ.»

«Και πού πηγαίνατε;»

Ο Βινάρης δίστασε να μιλήσει, μάλλον επειδή δεν γνώριζε καθόλου καλά ετούτες τις περιοχές, υπέθετε η Καλλιόπη. Τελικά, όμως, είπε: «Στη Σέλαρκοβ.» Ήταν μια μεγάλη πόλη την οποία έδειχνε ο χάρτης που είχαν αγοράσει απ'τη Θακέρκοβ – μια πόλη βόρεια από εδώ.

«Θα μπορούσα να σας πιστέψω... αν δεν ήταν και τα δύο οχήματα που περιφέρονταν εδώ κοντά. Πού πήγαν τα οχήματα;»

«Ποια οχήματα; Μόνο τα δικά σας οχήματα είδαμε.»

«Δε μας είναι άγνωστοι αυτοί οι δύο, Εμίλ,» είπε ξαφνικά η κρυσταλλωμένη που ισχυριζόταν πως ήταν η Χοαρκίδα Εύψυχη.

«Τους γνωρίζετε;» ρώτησε ο σπαθοφόρος.

«Αυτός ο άντρας ονομάζεται Βινάρης και, στην αρχή, υποτίθεται πως θα ήταν συνοδηγός του ραλίστα Ζορδάμη Λιγνόρρυγχου. Μετά όμως τη θέση του πήρε η Καλλιόπη – η γυναίκα που τώρα στέκεται πλάι του. Η Καλλιόπη ήταν και παλιά συνοδηγός του Ζορδάμη, προτού εκείνος εξαφανιστεί για κάποια χρόνια.»

Μας ξέρει, σκέφτηκε η Καλλιόπη. Μας ξέρει αρκετά καλά. Μεγάλη Αρτάλη... ο Νιρμόδος δεν είπε ψέματα. Έχουν κάπως μεταμορφωθεί – και τους αρέσει.

«Νομίζεις ότι λένε αλήθεια;» ρώτησε ο Εμίλ τη Χοαρκίδα. «Νομίζεις ότι πετούσαν προς τη Σέλαρκοβ;»

«Το αμφιβάλλω. Δεν ξέρω τι λόγο μπορεί να είχαν.»

Ο Εμίλ στράφηκε στην Καλλιόπη και στον Βινάρη. «Τι λόγο είχατε;»

«Περαστικοί είμαστε, όπως σου είπα. Κατευθυνόμασταν προς Άντχορκ, ουσιαστικά,» αποκρίθηκε ο Βινάρης.

«Προς Άντχορκ;» γέλασε ο Εμίλ. «Και αποφασίσατε να πάτε εκεί πετώντας πάνω σε γρύπα; Από τη Θακέρκοβ μπορούσατε να πάρετε το τρένο· ή μπορούσατε να πάτε με όχημα, από τις δημοσιές!»

«Είμαστε ερωτευμένοι,» είπε ο Βινάρης. «Το θεωρούσαμε πιο ρομαντικό.»

Ρομαντικό; σκέφτηκε η Καλλιόπη. Σιγά το ρομαντικό!

Ο Εμίλ στράφηκε στη Χοαρκίδα. «Τι λες;»

«Δεν ξέρω. Δε νομίζω ότι λέει αλήθεια.»

«Αλήθεια σάς λέω,» επέμεινε ο Βινάρης.

Κανένας από τους κρυσταλλωμένους δεν μίλησε, αλλά κάπως κάποια σιωπηλή διαταγή ήταν σαν να δόθηκε, γιατί άρχισαν να τραβάνε την Καλλιόπη και τον Βινάρη προς μια μεγάλη σκηνή. Τη μεγαλύτερη σκηνή του καταυλισμού. Από μέσα της φως φαινόταν. Οι κρυσταλλωμένοι τούς έλυσαν τα χέρια και τους έσπρωξαν στο εσωτερικό, το οποίο ήταν συνωστισμένο με τουλάχιστον πενήντα ανθρώπους διαφόρων ηλικιών. Η Καλλιόπη έβλεπε από μικρά παιδιά μέχρι γέρους. Άντρες και γυναίκες. Κι όλοι τους της θύμιζαν χωρικούς.

«Τι είναι εδώ;» ρώτησε τους κρυσταλλωμένους γυρίζοντας πίσω για να τους αντικρίσει. «Φυλακή;»

«Μπείτε μέσα!» Ο άντρας την έσπρωξε, κάνοντάς την να παραπατήσει μερικά βήματα. «Και θα περιμένετε εκεί ώσπου να σας καλέσουμε.»

Η Καλλιόπη κοίταξε τον Βινάρη. Εκείνος βημάτισε μέσα στη συνωστισμένη μεγάλη σκηνή. Ο ένας άνθρωπος έμοιαζε νάναι πάνω στον άλλο· με το ζόρι είχε χώρο για να περπατήσεις. Και το μέρος βρομούσε. Σαν στάβλος ήταν. Στάβλος για ανθρώπους.

Η Καλλιόπη ψιθύρισε στ'αφτί του Βινάρη: «Πρέπει να φύγουμε από δω!»

«Ναι,» αποκρίθηκε εκείνος, «αλλά πώς;»

«Από πού 'στε σεις;» τους ρώτησε ξαφνικά ένας άντρας που καθόταν ανάμεσα σε τρία παιδιά, κανένα από τα οποία δεν μπορεί να ήταν μεγαλύτερο από δέκα χρονών.

«Από τη Θακέρκοβ ερχόμασταν όταν μας επιτέθηκαν,» είπε ο Βινάρης. «Εσείς από πού είστε;»

«Από το χωριό της Αγριελιάς. Έκαναν επιδρομή εκεί, κι εμάς μας άρπαξαν ενώ τους άλλους τούς σκοτώσανε.»

«Αυτούς που αντιστάθηκαν,» εξήγησε μια γυναίκα, καθισμένη πίσω απ'τον άντρα, «τους σκοτώσανε.»

«Σας είπαν γιατί σας κρατάνε εδώ;» ρώτησε η Καλλιόπη.

«Περιμένουν νάρθει ο Απελευθερωτής,» απάντησε ο άντρας.

«Ποιος είναι ο Απελευθερωτής;»

«Ο αρχηγός της Αίρεσης του Κρυστάλλου, μάλλον. Λένε πως θάρθει και θα μας μιλήσει για το δώρο του Κρυστάλλου, και πως μαζί του θάναι κάποιος ιεροδαίμονας που θα μας χαρίσει το δώρο του Κρυστάλλου. Εμείς θέλουμε μόνο να φύγουμε, αλλά δε μας αφήνουν.»

«Θα μας κάνουνε δαίμονες!» είπε ένας άλλος, καθισμένος παραδίπλα.
«Δαίμονες! Μόνο η Μεγάλη Αρτάλη μπορεί να μας βοηθήσει τώρα!»

Ακόμα μια ώρα δύσκολης πεζοπορίας πέρασε προτού φτάσουν σε σημείο όπου αντίκρυ τους μπορούσαν να δουν φώτα. Φέρνοντας τα κιάλια τους στα μάτια, διέκριναν μέσα από τη βλάστηση έναν καταυλισμό με ελάχιστες σκηνές. Μία ανάμεσά τους, όμως, ήταν τεράστια, σαν να ήταν στημένη για το στάβλισμα ζώων ή την κατάλυση πολλών ανθρώπων. Οχήματα, επίσης, βρίσκονταν σταματημένα σε μια μεριά: ολόκληρος στόλος από οχήματα, διαφόρων μεγεθών. Μερικές λάμπες λαδιού και ενεργειακές λάμπες ήταν εδώ κι εκεί, αλλά πουθενά φωτιές. Κρυσταλλωμένοι άνθρωποι στέκονταν ή κάθονταν μέσα στον καταυλισμό· η κρυσταλλική τους υφή γυάλιζε ελαφρά. Ορισμένοι ήταν πιο βαριά ντυμένοι από άλλους, αλλά γενικά δεν έμοιαζε να τους ενοχλεί το νυχτερινό ψύχος του χειμώνα. Γύρω από τη μεγάλη σκηνή υπήρχαν αρκετοί φρουροί που την περιτριγύριζαν. Κρατούσαν όλοι τους όπλα.

«Τους βρήκαμε,» είπε ο Ζορδάμης. «Και πάω στοίχημα πως έχουν τους άλλους ραλίστες μέσα σ' αυτή τη μεγάλη σκηνή.»

«Μου κάνει εντύπωση,» είπε η Ελοντί, «που έχουν τόσο λίγες σκηνές. Είναι σα να προτιμούν να κοιμούνται έξω, στο δάσος.»

«Είσαι σίγουρη πως δεν κοιμούνται έξω, στο δάσος;» ρώτησε ο Φίλιππος'χοκ. «Δεν είναι κανονικοί άνθρωποι, Ελοντί, και δεν φαίνεται να κρυώνουν. Πρόσεξε πώς κάθονται σ' ορισμένα σημεία του καταυλισμού. Μοιάζουν να ξεκουράζονται χωρίς να κοιμούνται.»

«Ο μάγος έχει δίκιο,» συμφώνησε ο Ζορδάμης κοιτάζοντας με τα κιάλια του. «Ακριβώς έτσι είναι. Αναρωτιέμαι, όμως, αν κοιτάζουν γύρω τους ή όχι.»

«Γιατί;» είπε ο Φίλιππος'χοκ.

«Αν κοιτάζουν γύρω τους δεν θα μπορούμε να τους προσπεράσουμε. Αν όμως δεν κοιτάζουν...»

Ο Τζακ τον ρώτησε: «Σκοπεύεις να πας μέσα, για να πάρεις τους αιχμαλώτους απ' αυτή τη μεγάλη σκηνή;»

«Γι' αυτό δεν ήρθαμε;»

«Δε θάναι εύκολο, Ραλίστα.»

Ο Φίλιππος'χοκ παρενέβη: «Ήμουν κάποτε στην Επανάσταση, όπως είπα στον Ζορδάμη το μεσημέρι που μιλούσαμε. Και νομίζω πως μπορώ να προτείνω έναν αντιπερισπασμό...»

«Σ'ακούμε, μάγε,» είπε ο Ζορδάμης.

Και μετά από λίγο, έβαλαν σε εφαρμογή το σχέδιο του Φίλιππου'χοκ.

Ο Τζακ ο Περπατημένος ανέβηκε σ'ένα δέντρο, έχοντας έτοιμο το τουφέκι του που είχε στόχαστρο νυχτερινής όρασης.

Ο Ζορδάμης είχε, ευτυχώς, πάρει μαζί του τα όπλα που του είχε φέρει η Βλάστη (εκτός από το πολυβόλο, φυσικά) και τώρα ετοίμασε τις τέσσερις χειροβομβίδες και τις δύο σκοτοβομβίδες. Το κοντό τουφέκι το έδωσε στον Φίλιππο'χοκ, που δεν είχε τίποτα περισσότερο από ένα πιστόλι.

Η Ελοντί τράβηξε το σπαθί της και το πιστόλι της. Ο Αργύριος τράβηξε το δικό του πιστόλι.

«Λοιπόν,» είπε ο Ζορδάμης στην Κλεισμένη παίρνοντάς την στην αγκαλιά του. «Πρόσεξε καλά, άτακτο αιλουροειδές. Είσαι ένα πολύ βασικό μέρος της αρχής του σχεδίου μας.»

«Νιάου,»

«Ξεκινάμε,» είπε ο Ραλίστας στους άλλους, κι έφυγε πρώτος, κατευθυνόμενος προς τον καταυλισμό των κρυσταλλωμένων.

Ο Τζακ πυροβόλησε, σκαρφαλωμένος στο δέντρο. Το τουφέκι του είχε, φυσικά, σιγαστήρα αλλά και πάλι η ριπή ακούστηκε αρκετά δυνατή μες στη νύχτα. Ένας κρυσταλλωμένος έπεσε, κραυγάζοντας.

Ακόμα μια ριπή: ακόμα ένας κρυσταλλωμένος έπεσε.

Στον καταυλισμό, αναστάτωση άρχισε.

Ο Ζορδάμης, βρισκόμενος στα όρια του καταυλισμού, πέταξε την Κλεισμένη μέσα. «Τρέξε,» της είπε. «Τρέξε!» Και πυροβόλησε δίπλα της, με το πιστόλι του. Η γάτα γρύλισε. «Τρέξε μέσα!» Ο Ζορδάμης ξαναπυροβόλησε, και η Κλεισμένη έτρεξε.

Φωνές αντήχησαν από το εσωτερικό του καταυλισμού, καθώς κάποιοι κρυσταλλωμένοι είδαν αμέσως τη γάτα και φώναζαν: Ένα τέρας! ή: Τι είν' αυτό; ή: Το βλέπετε αυτό; Όπως τους είχε τρομάξει στο ράλι, έτσι φαινόταν να τους τρομάζει και τώρα.

Και φυσικά ο Τζακ συνέχιζε να πυροβολεί.

Η αναστάτωση φούντωσε.

Ο Ζορδάμης εκτόξευσε μια χειροβομβίδα μέσα στον καταυλισμό, σκοτώνοντας δύο κρυσταλλωμένους, για να κάνει τα πράγματα να χειροτερέψουν.

Εν τω μεταξύ, η Ελοντί, κινούμενη κι αυτή στις παρυφές του καταυλισμού, έτρεξε προς τα εκεί όπου ήταν σταθμευμένα τα οχήματα. Υπήρχαν όμως ακόμα κάμποσοι κρυσταλλωμένοι κοντά τους, έτσι η ραλίστρια περίμενε ή την επόμενη κίνηση του Ζορδάμη ή να τους δει να φεύγουν.

Φωνές αντηχούσαν σ'όλο τον καταυλισμό. Κρυσταλλωμένοι έτρεχαν από δω κι από κει. Ο κρυσταλλικός γρύπας χτύπησε τις φτερούγες του και πέταξε.

Ο Φίλιππος'χοκ τώρα πυροβολούσε με το κοντό τουφέκι του Ζορδάμη, και ο Αργύριος με το πιστόλι του, εισβάλλοντας στον καταυλισμό από διαφορετικές μεριές.

Ο Ζορδάμης εκτόξευσε ακόμα μια χειροβομβίδα, και μετά πέταξε τη μία από τις δύο σκοτοβομβίδες του προς τη μεριά όπου ήταν σταθμευμένα τα οχήματα. Σκοτάδι – αφύσικο σκοτάδι που έσβηνε κάθε φως – τύλιξε μια μεγάλη περιοχή.

Κι αυτό ήταν που περίμενε η Ελοντί για να κινηθεί. Βλέποντας τους κρυσταλλωμένους να έχουν σκορπιστεί ή χαθεί μες στο παράξενο σκοτάδι, όρμησε στον έναν που απέμενε στο διάβα της· και, καθώς εκείνος στρεφόταν να την αντικρίσει, τον σπάθισε στο στήθος. Αίματα και κρυσταλλική ύλη πετάχτηκαν. Ο άντρας σωριάστηκε στη γη, και η Ελοντί είδε πως η κρυσταλλική υφή άρχιζε να αποβάλλεται από πάνω του. *Είχαμε δίκιο, λοιπόν! Αποβάλλουν αυτό το πράγμα όταν πεθαίνουν, όπως το φίδι βγάζει το δέρμα του*, σκέφτηκε φευγαλέα· και μετά, αντίθετα με το σχέδιο που είχαν κάνει εκείνη κι οι σύντροφοί της, δεν ανέβηκε στο εξάτροχο φορτηγό αλλά μπήκε στο αγωνιστικό όχημα του Ζορδάμη, πιστεύοντας ότι έτσι μπορούσε να βοηθήσει καλύτερα. Όπως υποψιαζόταν, δεν το είχαν κλειδωμένο. Τα συστήματα και οι μηχανές του αμέσως ενεργοποιήθηκαν. Η Ελοντί πάτησε το πετάλι, βάζοντας τους τροχούς σε κίνηση...

Ο Φίλιππος'χοκ, κρίνοντας πως τώρα είχαν φτάσει στο «μέγιστο σημείο αναστάτωσης» (όπως το είχε ονομάσει) του σχεδίου τους, ήξερε πως είχε έρθει η ώρα για το ξόρκι του. Δεν υπήρχε αμφιβολία γι'αυτό.

Πολλοί κρυσταλλωμένοι είχαν υψώσει πυροβόλα και είχαν αρχίσει να ρίχνουν. *Δεν έχουμε άλλο χρόνο.* Ο Φίλιππος, αντλώντας ενέργεια από τους κρυστάλλους επάνω στο ραβδί του προκειμένου να ενισχύσει τη μαγεία του, άρθρωσε τα λόγια για το Ξόρκι Έλξεως Πυρών – και το εξαπέλυσε όσο πιο μακριά από τον εαυτό του μπορούσε, προς το κέντρο του καταυλισμού. Σ' εκείνο το σημείο, σχετικά κοντά στη μεγάλη σκηνή, ένας φωτεινός δίσκος παρουσιάστηκε στον αέρα, φορτισμένος από την ενέργεια των κρυστάλλων του ραβδιού του Φίλιππου'χοκ' και τώρα, μόλις κάποιος πυροβολούσε, οι σφαίρες του αμέσως έλκονταν από αυτόν τον φωτεινό δίσκο και χάνονταν μέσα του. Ο μάγος είχε, ουσιαστικά, αχρηστέψει όλα τα πυροβόλα όπλα στον καταυλισμό.

Ο Αργύριος και ο Ζορδάμης έτρεξαν τότε προς τη μεγάλη σκηνή (που πολλοί φρουροί είχαν διαλυθεί από γύρω της) με σκοπό να πετάξουν καταπάνω της ενεργειακούς αναπτήρες αναμμένους σε πλήρη ένταση. Οι φλόγες που χόρευαν πάνω από τις μικρές συσκευές έμοιαζαν τεράστιες.

Αλλά προτού ο Ζορδάμης και ο Αργύριος προλάβουν να δράσουν, ένα αγωνιστικό όχημα ήρθε ξαφνικά, προκαλώντας ακόμα περισσότερο χάος μέσα στον καταυλισμό–

Η Ελοντί σανίδωσε το πετάλι κάτω από το μποτάκι της. Ο Χρυσός Κεραυνός γρύλισε και τινάχτηκε, περνώντας μέσα από το αφύσικο σκοτάδι της σκοτοβομβίδας και σκοτώνοντας κάποιον στο πέρασμά του· η Ελοντί άκουσε τις κραυγές του καθώς αισθανόταν τους τροχούς της να περνάνε από πάνω του.

Βγήκε από το αφύσικο σκοτάδι ενώ είχε ήδη αρχίσει να νιώθει έντονη τη σύνδεση με το όχημά της, πλήρως εστιασμένη σ' αυτό: είχε ήδη αρχίσει να νιώθει σαν προέκτασή του. Και έτρεξε μέσα στον καταυλισμό με μεγάλη ταχύτητα. Σκότωσε άλλον έναν κρυσταλλωμένο, γκρέμισε μια σκηνή τινάζοντας πράγματα από δω κι από κει (αποθήκη πρέπει να ήταν), έστριψε σηκώνοντας χώματα, πετώντας πέτρες, εκτοξεύοντας χορτάρι. Είχε αρχίσει να χάνει τον εαυτό της μέσα στο όχημά της. Κάτι χτύπησε την πίσω μεριά του – η Ελοντί δεν κάθισε να δει τι: συνέχισε να οδηγεί γρήγορα. Κρυσταλλωμένοι σκορπίζονταν

από μπροστά της, κραυγάζοντας. Ένας φωτεινός δίσκος είχε παρουσιάσει κάπου – το ξόρκι του Φίλιππου, προφανώς. Η Ελοντί ευχόταν μόνο να μη γίνει καμία στραβή και πατήσει κατά λάθος κανέναν απ'τους φίλους της. Χτύπησε ακόμα έναν κρυσταλλωμένο, τινάζοντάς τον πέρα.

Και, ξαφνικά, είχε την Αίσθηση. Μπορούσε να κάνει *οτιδήποτε*. Κι εκείνο που τώρα χρειαζόταν – εκείνο που όλοι τους χρειάζονταν – ήταν μια κάλυψη, μια πολύ καλή κάλυψη που θα τους έκρυβε από τους κρυσταλλωμένους και θα τους άφηνε να σώσουν τους αιχμαλώτους–

Το όχημά της διέλυσε μια ενεργειακή λάμπα κρεμασμένη πάνω σ'έναν πάσαλο, κι αμέσως όλες οι ενεργειακές λάμπες αλλά και οι λάμπες λαδιού έσβησαν παντού στον καταυλισμό, σαν ένας δυνατός άνεμος να είχε φυσήξει και, συγχρόνως, κάποιου είδους ενεργειακή ανωμαλία να είχε συμβεί.

Η Ελοντί έκοψε ταχύτητα, πατώντας το φρένο. Οι τροχοί της έτριξαν δαιμονισμένα.

Τα πάντα τυλίχτηκαν σε ξαφνικό σκοτάδι. Μονάχα το φεγγαρόφωτο φώτιζε τώρα· αυτό και ο ενεργειακός δίσκος του Φίλιππου·χοκ. Ελάχιστες πηγές φωτός, δηλαδή.

Ο Ζορδάμης, κρατώντας έτοιμο τον ενεργειακό αναπτήρα στο χέρι του, είδε δύο άτομα να βγαίνουν από την είσοδο της μεγάλης σκηνής και να ορμάνε στους φρουρούς απέξω. Και νόμιζε πως τους αναγνώριζε. *Ο Βινάρης και η Καλλιόπη!*

Δίχως να χάσει καιρό χίμησε κι εκείνος στους φρουρούς, χτυπώντας τους με το ξιφίδιό του, καρφώνοντας έναν στα πλευρά και μια άλλη στην κοιλιά. Κρυσταλλική ύλη τινάζονταν σαν πούπουλα, μαζί με αίμα.

Ο Αργύριος, εν τω μεταξύ, βρήκε ευκαιρία να πετάξει τον αναπτήρα του πάνω στη σκηνή, βάζοντάς της φωτιά. Φωνές ακούστηκαν από μέσα. Ο Αργύριος τράβηξε το σπαθί του (το σπαθί του Τζακ του Περπατημένου, ουσιαστικά) κι έσκισε ένα κομμάτι της σκηνής. Μέσα είδε άντρες και γυναίκες, γέρους και παιδιά. «Από δω!» τους φώναξε. «Από δω!»

Και τότε κάποιος ήρθε από δίπλα του. Ένας κρυσταλλωμένος. Με το πιστόλι του υψωμένο. Πατώντας όμως τη σκανδάλη, η σφαίρα έφυγε και πήγε προς τον φωτεινό δίσκο του μάγου. Ο κρυσταλλωμένος ξαφνιάστηκε, και ο Μπαλαντέρ της Λόρκης τού χίμησε καρφώνοντάς τον στο στήθος. Ο άντρας σωριάστηκε, αρχίζοντας ν'αποβάλλει την κρυσταλλική ύλη.

«Ακολουθήστε με!» είπε ο Αργύριος στους αιχμαλώτους, που δεν μπορεί να ήταν οι ραλίστες, ή, τουλάχιστον, όχι μόνο οι ραλίστες: ήταν πάρα πολλοί. «Ακολουθήστε με! Από δω! Προς τα οχήματα, προς τα οχήματα!» Κι έτρεξε, ενώ οι αιχμάλωτοι έρχονταν πίσω του.

Οι κρυσταλλωμένοι, όμως, δεν έμειναν άπραγοι παρά τον πανικό που επικρατούσε. Χρησιμοποιώντας αγχέμαχα όπλα όρμησαν σε πολλούς από τους απελευθερωμένους αιχμαλώτους, χτυπώντας τους άγρια, σκοτώνοντάς τους. Και ο Αργύριος αισθανόταν τελείως ανήμπορος να κάνει κάτι ουσιαστικό για να τους βοηθήσει.

Ένα αγωνιστικό όχημα ήρθε, τότε, καταπάνω στους κρυσταλλωμένους, τσακίζοντάς τους κάτω από μεταλλικούς τροχούς, σκορπίζοντάς τους.

«Στα οχήματα!» φώναξε η Ελοντί, από το παράθυρο. «Στα οχήματα – τρέξτε! ΤΡΕΞΤΕ!» Και κατευθύνθηκε πρώτη προς τα εκεί όπου ήταν σταθμευμένος ο στόλος των κρυσταλλωμένων.

Ο Φίλιππος'χοκ την άκουσε και την είδε, καθώς ήταν κρυμμένος πίσω από μια σκηνή, και χαμογέλασε. Αυτή το έκανε, σκέφτηκε. Αυτή έκανε τις λάμπες παντού να σβήσουν. Έπρεπε όμως να μας είχε προειδοποιήσει ότι σκόπευε να μην ακολουθήσει κατά γράμμα το σχέδιό μας. Όχι πως ο μάγος δεν χαιρόταν που η ραλίστρια είχε κάνει του κεφαλιού της: τους είχε βοηθήσει πολύ περισσότερο απ'ό,τι τους είχε δυσχεράνει.

Μετά όμως ο Φίλιππος είδε κάτι που τον ανησύχησε. Ένας κρυσταλλωμένος πλησίαζε τον αιωρούμενο δίσκο του. Στο χέρι βαστούσε ένα μεγάλο σπαθί, η λεπίδα του οποίου γυάλιζε με τρόπο παράξενο, σαν να ήταν φορτισμένη από ενέργεια, αλλά όχι ακριβώς. Τι ήταν αυτό; Κάποιου είδους κόλπο των κρυσταλλωμένων;

Ο σπαθοφόρος πήδησε στον αέρα, όσο πιο ψηλά μπορούσε, και σπάθισε τον φωτεινό δίσκο του Φίλιππου'χοκ. Τον σπάθισε και τον έκοψε στα δύο, κάνοντας την ενέργειά του να διαλυθεί.

Μεγάλη Αρτάλη! Τι είχε μόλις συμβεί; Ο Φίλιππος ποτέ ξανά δεν είχε δει κάτι παρόμοιο να συμβαίνει. Ποτέ ξανά δεν είχε δει ξόρκι Έλξεως Πυρών να διαλύεται έτσι! Και δεν νόμιζε ότι τώρα μπορούσε να υφάνει και δεύτερο τέτοιο ξόρκι· οι κρύσταλλοι επάνω στο ραβδί του ήταν εξαντλημένοι, και χρειάζονταν χρόνο για να επαναφορτιστούν. Ήταν σαν ζωντανοί οργανισμοί οι κρύσταλλοι που οι μάγοι του τάγματος των Διαλογιστών χρησιμοποιούσαν.

Καλύτερα να φεύγουμε, σκέφτηκε ο Φίλιππος'χοκ, *όσο πιο γρήγορα μπορούμε.* Κι έτρεξε προς τον στόλο των οχημάτων, θηκαρώνοντας το ξιφίδιό του και πιάνοντας το κοντό τουφέκι του Ζορδάμη ξανά.

«Τι σκατά κάνετε εδώ, γαμώ τη μάνα σας τη Λόρκη;» ρώτησε ο Ζορδάμης τον Βινάρη και την Καλλιόπη, καθώς έτρεχαν προς τα σταθμευμένα οχήματα του καταυλισμού.

«Ήρθαμε να σε βρούμε,» αποκρίθηκε εκείνη.

«Έχετε τρελαθεί, γαμώ την ανωμαλία σας;»

Τέσσερις κρυσταλλωμένοι βρέθηκαν ξαφνικά μπροστά τους, βαστώντας δύο τσεκούρια, σπαθί, και δόρυ. Και δεν φαινόταν να έχουν πρόθεση να τους αιχμαλωτίσουν ξανά. Ο Ζορδάμης απέφυγε μια τσεκούρια και τίνανε το ξιφίδιό του καταπάνω στον κρυσταλλωμένο με το τσεκούρι. Η λεπίδα καρφώθηκε εκεί που λογικά πρέπει να βρισκόταν το δεξί του μάτι, και ο κρυσταλλωμένος έπεσε ουρλιάζοντας.

Ο Βινάρης άρπαξε το δόρυ του άλλου και προσπάθησε να του το πάρει από τα χέρια. Μα δεν μπορούσε· ήταν δυνατός. Η Καλλιόπη πήγε να τον βοηθήσει, αλλά ούρλιαξε και τινάχτηκε πέρα καθώς ένας κρυσταλλωμένος ανέμιζε το τσεκούρι του προς τη μεριά της.

Η Κλεισμένη τότε πήδησε ανάμεσά τους, συρίζοντας, γρυλίζοντας.

Οι κρυσταλλωμένοι σάστισαν. Ο Βινάρης κλότσησε τον αντίπαλό του, τινάζοντάς τον πίσω, παίρνοντάς του το δόρυ. Ο Ζορδάμης έπιασε το τσεκούρι του νεκρού και το πέταξε καταπάνω σ'αυτόν που είχε επι-

τεθεί στην Καλλιόπη. Ο κρυσταλλωμένος δέχτηκε το πελέκι στο στήθος κι έπεσε, ενώ το δικό του τσεκούρι έφευγε απ'το χέρι του.

Ο Ζορδάμης ξαφνικά πρόσεξε ότι ο φωτεινός δίσκος του μάγου είχε διαλυθεί. Λες; Τράβηξε το πιστόλι του και πυροβόλησε τον κρυσταλλωμένο με το σπαθί, σκοτώνοντάς τον. Ο Βινάρης, την ίδια στιγμή, έμπηγε το δόρυ του μέσα σ'εκείνον από τον οποίο το είχε αρπάξει.

«Πάμε! Τρέξτε!» φώναξε ο Ζορδάμης, και πυροβόλησε ακόμα έναν κρυσταλλωμένο που ζύγωνε.

Ο Βινάρης και η Καλλιόπη τον ακολούθησαν, ενώ η Κλεισμένη εξαφανίστηκε μες στο σκοτάδι.

Είχαν σχεδόν φτάσει στα σταθμευμένα οχήματα όταν ένα αγωνιστικό σταμάτησε απρόσμενα μπροστά τους. Ο Χρυσός Κεραυνός! Ο Ζορδάμης τον αναγνώρισε ακόμα και μες στο φεγγαρόφωτο.

Η Ελοντί τού είπε από το ανοιχτό παράθυρο: «Θα οδηγήσεις;»

«Εσύ δεν έπρεπε νάσαι στο φορτηγό;»

Η Ελοντί, αντί ν'απαντήσει, βγήκε από την άλλη πόρτα, αυτή του συνοδηγού. Ο Ζορδάμης μπήκε από την πόρτα του οδηγού καθίζοντας μπροστά στο τιμόνι, ενώ η Καλλιόπη κι ο Βινάρης κάθισαν πίσω του—

Η Κλεισμένη πήδησε πάνω στα γόνατά τους.

Οι αιχμάλωτοι μπήκαν στο εξάτροχο φορτηγό, ενώ ο Αργύριος πυροβολούσε με το πιστόλι του βλέποντας πως ο φωτεινός δίσκος του μάγου είχε εξαφανιστεί.

Ο Τζακ ο Περπατημένος πυροβολούσε επίσης, ακόμα σκαρφαλωμένος στο δέντρο του. Στόχευε τον έναν κρυσταλλωμένο μετά τον άλλο, με το στόχαστρο νυχτερινής όρασης, και σπάνια αστοχούσε. Μετά, όμως, άκουσε ένα κρώξιμο από ψηλά, και υψώνοντας το βλέμμα του είδε τον κρυσταλλικό γρύπα να κατεβαίνει καταπάνω του. Προσπάθησε να πηδήσει από το δέντρο για ν'αποφύγει τα τρομερά νύχια και το ράμφος, αλλά δεν πρόλαβε. Όχι τόσο καλά όσο θα ήθελε, τουλάχιστον. Τραυματίστηκε, και το τουφέκι έφυγε από τα χέρια του. Κουτροβάλησε στο έδαφος, μες στα αίματα, στα χρώματα, και στο χορτάρι.

Εν τω μεταξύ, στον καταυλισμό, ο Φίλιππος'χοκ πλησίασε τα σταθμευμένα οχήματα πυροβολώντας συγχρόνως κρυσταλλωμένους.

«Τι έγινε;» τον ρώτησε ο Αργύριος. «Δε δούλεψε όπως έπρεπε το ξόρκι σου;»

«Κάποιος το διέλυσε μ'ένα σπαθί.»

«Μ'ένα σπαθί;»

«Δεν ήταν κανονικό σπαθί, πάντως.»

Η Ελοντί ήρθε κοντά τους, τρέχοντας. «Ελάτε!» είπε, κι ανέβηκε στο εξάτροχο φορτηγό, στη θέση του οδηγού. Ο Φίλιππος'χοκ και ο Αργύριος ανέβηκαν πλάι της.

«Είναι όλοι μέσα;» ρώτησε η ραλίστρια.

«Ναι,» αποκρίθηκε ο Μπαλαντέρ της Λόρκης. «Έτσι νομίζω.»

«Ακόμα και να μην είναι,» είπε ο μάγος, «δεν έχουμε άλλο χρόνο. Ο Ζορδάμης όμως—»

«Ο Ζορδάμης οδηγεί το όχημά του, τώρα, και μαζί του βρίσκονται άλλοι δύο που νομίζω ότι είναι— Τέλος πάντων.» Είχε ήδη ξεκινήσει το εξάτροχο φορτηγό και το οδηγούσε μέσα από τον καταυλισμό προς τα μονοπάτια ανάμεσα στο δάσος και στους λόφους.

Ο Τζακ είχε πει ότι θα τους συναντούσε εκεί, ότι θα έφευγε από τη θέση του λίγο προτού ξεκινήσουν με το φορτηγό. Η Ελοντί είδε τον Χρυσό Κεραυνό να την προλαβαίνει και να την ξεπερνά, αλλά δεν είδε πουθενά τον Τζακ να της γνώφει. «Πού σκατά είναι;» μουρμούρισε, αγχωμένη. Σταματώντας το φορτηγό, φώναξε απ'το παράθυρο: «Τζακ! Τζακ! TZAK! TZAAAAAAAK!»

«Δεν είναι μαζί σου;» της φώναξε ο Ζορδάμης από το παράθυρό του, κόβοντας ταχύτητα και κάνοντας όπισθεν.

«Αν ήταν, θα τον αναζητούσα;»

Μέσα στον Χρυσό Κεραυνό, εκεί όπου η Ελοντί δεν μπορούσε να τον ακούσει, ο Ζορδάμης είπε στην Καλλιόπη: «Εσύ οδηγείς τώρα,» και πήδησε έξω από το όχημα.

«Ζορδάμη!» αναφώνησε εκείνη. «Πού σκατά πας;» ενώ συγχρόνως ερχόταν μπροστά, στη θέση του οδηγού.

Η Ελοντί, επίσης, του φώναξε από το παράθυρο του φορτηγού: «Έλα πίσω, Ζορδάμη!»

Εκείνος δεν άκουσε καμια τους· έτρεξε μες στο δάσος. Δεν μπορούσε ν'αφήσει τον Τζακ τον Περπατημένο εδώ. Ίσως κάτι να του είχε συμβεί. Και ήταν μέλος της Σιδηράς Δυναστείας· αν δεν ήταν, μάλλον δεν θα είχε έρθει μαζί τους σ'ετούτη την τρελή αναζήτηση. Του χρωστούσε να τον βοηθήσει.

Μετά από λίγο, ενώ βρισκόταν μέσα στην πυκνή βλάστηση, ο Ζορδάμης κατάλαβε ότι κάποιος τον ακολουθούσε. Στράφηκε υψώνοντας το πιστόλι του.

«Εγώ είμαι.» Η φωνή του Βινάρη.

«Δε σου είπα να έρθεις!»

«Ήρθα όμως. Ποιος Τζακ είν' αυτός; Της οικογένειας;»

«Ναι.»

Ο Ζορδάμης συνέχισε να βαδίζει γρήγορα, και ο Βινάρης τον ακολούθησε. Δεν άργησαν να δουν μια σκοτεινή φιγούρα να παραπατά μες στο δάσος.

«Τζακ;» είπε ο Ζορδάμης.

«Ραλίστα; Εσύ;» Ακουγόταν να πονά.

Ο Ζορδάμης κι ο Βινάρης τον πλησίασαν. «Τι έγινε;» ρώτησε ο πρώτος.

«Ο γρύπας τους. Ήρθε από πάνω. Παραλίγο να με σκοτώσει. Κι έχασα και το τουφέκι...»

Ο Ζορδάμης αισθανόταν αίμα πάνω στα χέρια του καθώς υποβάσταζε τον Τζακ. «Γάμα το τουφέκι. Πάμε.»

«Οι άλλοι;»

«Απομακρύνονται μέσα σε οχήματα. Εμείς θα περπατήσουμε. Αντέχεις;»

«Αν δεν αντέξω θα πρέπει να μ'αφήσεις κάπου εδώ, Ραλίστα.»

Βάδιζαν καθώς μιλούσαν, βάδιζαν προς τα νότια, διασχίζοντας το κατασκότεινο δάσος.

«Ποιος είσαι συ;» ρώτησε ο Τζακ τον Βινάρη. «Δεν είσαι ο Φίλιππος. Ούτε ο Αργύριος.»

«Της οικογένειας είναι,» τον διαβεβαίωσε ο Ζορδάμης, «και καλός μου φίλος.»

«Ραλίστας κι αυτός;»

«Όχι, δεν είναι ραλίστας. Κι απορώ πώς βρέθηκε εκεί μέσα. Τι έκανες εκεί, Βινάρη; Πώς σας αιχμαλώτισαν, εσένα και την Καλλιόπη; Επιτέθηκαν στο τρένο;»

«Νομίζεις ότι τώρα είναι ώρα για κουβέντες, Ραλίστα;»

Από τον καθρέφτη του φορτηγού, η Ελοντί είδε σύντομα πίσω της οχήματα να έρχονται. Ανάμεσα στα οποία και αγωνιστικά οχήματα. Δύσκολο το εξάτροχο φορτηγό της να ξεφύγει από αγωνιστικά οχήματα. Το μόνο που μπορούσε τώρα να τη σώσει – εκείνη και τους υπόλοιπους μαζί της – ήταν οι μυστηριακές της δυνάμεις. Αν ήταν τυχερή.

Από το παράθυρό της, φώναξε στην Καλλιόπη που οδηγούσε τον *Χρυσό Κεραυνό*: «Τρέξε! Φύγε μπροστά! Μπροστά! Όσο πιο γρήγορα μπορείς!» Κι εκείνη υπάκουσε. Απομακρύνθηκε, σηκώνοντας χώμα και τινάζοντας πέτρες πίσω της, επάνω στο κακοτράχαλο μονοπάτι.

Η Ελοντί προειδοποίησε τον Φίλιππο'χοκ και τον Αργύριο: «Η διαδρομή μας θα είναι άγρια και επικίνδυνη, κύριοι.» Και σανίδωσε το πετάλι κάτω από το πόδι της.

Τριάντα-Δύο Διαδρομές Μέσα Στη Νύχτα

Τα αγωνιστικά οχήματα έρχονταν γρήγορα πίσω της. Η Ελοντί τα έβλεπε από τον καθρέφτη. Τα φώτα τους έσκιζαν τα σκοτάδια της νύχτας. Το εξάτροχο φορτηγό της δεν μπορούσε να αναπτύξει την ίδια ταχύτητα. Σύντομα, πολύ σύντομα, θα την έφταναν, και μάλλον οι κρυσταλλωμένοι θα προσπαθούσαν να πιαστούν πάνω στο μεγαλύτερο όχημα. Η Ελοντί δεν μπορούσε να τ'αφήσει αυτό να συμβεί.

Είχε ήδη αρχίσει να νιώθει μια σύνδεση με το άκομψο τροχοφόρο που οδηγούσε, είχε αρχίσει να νιώθει ως προέκτασή του. Αλλά η ψυχική διαδικασία αργούσε, γιατί η φυσική ταχύτητα που είχε αναπτυχθεί δεν ήταν και πολύ μεγάλη. Η Ελοντί δεν μπορούσε να αναπτύξει τη μέγιστη ταχύτητα – που δεν πρέπει να ήταν πάνω από 100 χιλιόμετρα την ώρα – καθώς αυτό θα ήταν επικίνδυνο μέσα σε τούτα τα κακοτράχαλα μονοπάτια.

Ολόκληρο το όχημα τραντάχτηκε ξαφνικά, πέφτοντας σε λακκούβες, και κινδύνεψε να ανατραπεί.

«Πρόσεχε, Ελοντί,» της είπε ο Φίλιππος'χοκ.

Δύο αγωνιστικά οχήματα τούς έφτασαν, ερχόμενα το ένα από δεξιά, το άλλο από αριστερά.

«Καθυστερήστε τους,» είπε η Ελοντί, συνεχίζοντας να είναι εστιασμένη στην πράξη της οδήγησης ώστε να φτάσει – σύντομα, ήλπιζε – τον εαυτό της στην Αίσθηση. «Καθυστερήστε τους!»

Ο Φίλιππος'χοκ άλλαξε γεμιστήρα στο κοντό τουφέκι του Ζορδάμη και πυροβόλησε έξω απ'το παράθυρο το ένα όχημα: τζάμια ακούστηκαν να σπάνε, μέταλλα να κουδουνίζουν, τροχοί να γρυλίζουν. Και ο Αργύριος πυροβόλησε από την άλλη μεριά, με το πιστόλι του. Κι άλλα τζάμια ακούστηκαν να σπάνε. Κάποιος ακούστηκε να κραυγάζει.

«Προσπαθούσε να σκαρφαλώσει πάνω στο φορτηγό!» είπε ο Μπαλαντέρ της Λόρκης.

Κι άλλα αγωνιστικά οχήματα έρχονταν από πίσω· η Ελοντί τα έβλεπε από τον καθρέφτη. Ιδρώτας κυλούσε στο πρόσωπό της. *Πρέπει να είμαι εστιασμένη στην οδήγηση. Μόνο στην οδήγηση. Μόνο στην οδήγηση*

μόνο στην οδήγηση μόνο στην οδήγηση. Το όχημά της ήταν προέκταση του σώματός της... Ακολουθούσε έναν νοητικό ποταμό, το κακοτράχαλο μονοπάτι γλιστρούσε άνετα από κάτω της... άνετα από κάτω της, το ρεύμα καθοδηγούσε την Ελοντί... Η Ελοντί είχε αρχίσει να ξεχνά το σώμα της, εκείνη και το όχημά της ήταν έναν...

(πυροβολισμοί αντηχούσαν ξανά από γύρω, κραυγές, τζάμια που σπάνε, μέταλλα που χτυπιούνται, τροχοί, μηχανές, μαγικά λόγια – ο Φίλιππος έκανε κάποιο ξόρκι)

Η Ελοντί δεν είχε σώμα, ήταν ένα με το όχημά της που κυλούσε πάνω στον δρόμο, κυλούσε πάνω στον νοητικό ποταμό: οι περίεργες στροφές, οι επικίνδυνες πέτρες, οι ξαφνικές λακκούβες δεν αποτελούσαν εμπόδια για το τροχοφόρο της που έρρεε γύρω τους σαν ένα εξωτερικό χέρι παντογνώστριας θεάς να το καθοδηγούσε... Η Αίσθηση φόρτισε την ψυχή της Ελοντί σαν ενεργειακό κύμα. Η δύναμη που της έδωσε ήταν *τεράστια*. Δεν υπήρχε τίποτα επάνω στη Σεργήλη που μπορούσε να τη σταματήσει: *τίποτα!* Είχε την ικανότητα να κάνει πραγματικότητες οτιδήποτε επιθυμούσε. *Οτιδήποτε επιθυμούσε.*

Η Ελοντί γέλασε και νόμισε ότι το γέλιο της ερχόταν από παντού, από έξω από τον εαυτό της, από την ίδια τη Σεργήλη!

Πρέπει να τους αφήσω πίσω μου. Πρέπει να μείνουν πίσω μου και να μη μπορούν να μ'ακολουθήσουν.

Το εξάτροχο φορτηγό της βρέθηκε σε μια πολύ επικίνδυνη στροφή, γεμάτη δέντρα από τη μια μεριά, τα οποία έγερναν σαν να ήταν κουρασμένα ή σαν να υποκλίνονταν μπροστά της. Η Ελοντί χτύπησε ένα από αυτά καθώς περνούσε από δίπλα τους, το χτύπησε με την πισινή μεριά του οχήματός της, και το δέντρο έπεσε, κοπανώντας πάνω σ'ένα άλλο και ρίχνοντάς το κι αυτό.

Από τον καθρέφτη της είδε το εμπόδιο που, θαυματουργικά, είχε δημιουργηθεί πίσω της. Τα αγωνιστικά οχήματα δεν μπορούσαν να το περάσουν· είχαν μπλοκαριστεί. Μόνο τέσσερα απέμεναν γύρω της, και ο Φίλιππος'χοκ κι ο Αργύριος τα πυροβολούσαν.

Η Ελοντί εξακολουθούσε να έχει την Αίσθηση. *Είμαι ένα όπλο που κινείται. Ένα όπλο που κινείται!*

Από τα δυτικά, πελώρια βράχια υψώνονταν, με χοντρές κληματίδες να σκαρφαλώνουν επάνω τους. Η Ελοντί έστριψε απότομα, χτυπώ-

ντας δύο από τα αγωνιστικά οχήματα με το εξάτροχο φορτηγό της, σπρώχνοντάς τα και τσακίζοντας τα σώματά τους πάνω στους πελώριους βράχους, χωρίς η ίδια να πάθει ζημιά. Σπίθες πετάχτηκαν μες στη νύχτα καθώς μέταλλα τρίβονταν πάνω σε μέταλλα και σε λίθους.

Δύο αγωνιστικά οχήματα απέμεναν τώρα, και η Ελοντί ήταν μεθυσμένη από την Αίσθηση.

Τα κακοτράχαλα μονοπάτια τελείωσαν μπροστά της· βρέθηκε σ'έναν τόπο πεδινό, έξω από τους λόφους, δίπλα στο δάσος. Από εδώ είχαν περάσει στην αρχή, καθώς έρχονταν, εκείνη κι οι σύντροφοί της. Προς τα νότια ήταν ο χωματόδρομος που ένωνε τις πόλεις Φίρμακοβ και Ζάλνακοβ.

Τα δύο αγωνιστικά οχήματα έπαψαν να την κυνηγάνε, έμειναν πίσω.

Η Ελοντί απογοητεύτηκε. Η σύγκρουση μαζί τους είχε αρχίσει να της αρέσει. Ένιωθε σαν θεά.

Η Αίσθηση την είχε μεθύσει.

(ο χρόνος σταμάτησε)

«Μην τρέχεις έτσι, Ελοντί· θα μας σκοτώσεις όλους,» της λέει ο Μπαλαντέρ της Λόρκης, καθισμένος δίπλα της, ανακατεύοντας την τράπουλά του. «Τους έχουμε αφήσει πίσω μας, και δε νομίζω ότι πρόκειται πια να μας ακολουθήσουν. Τους τρομάξαμε.

»Κόψε ταχύτητα, Ελοντί, αλλιώς θα πάμε να συναντήσουμε τον Νεκροφύλακα της Αρτάλης μέσα σε τούτη τη νύχτα.»

Και η τράπουλα ξεφεύγει ξαφνικά από τα χέρια του. Τα φύλλα σκορπίζονται σαν χαρτοπόλεμος γύρω τους. Ένα απ' αυτά προσγειώνεται, ανοιχτό, επάνω στο τιμόνι της Ελοντί.

Το Τέσσερα των Δρόμων.

(ο χρόνος συνέχισε)

Η Ελοντί πάτησε το φρένο, ήπια, ομαλά, κόβοντας ταχύτητα.

Ο Μπαλαντέρ της Λόρκης είχε δίκιο. Ήταν νύχτα, κι αν συνέχιζαν έτσι θα σκοτώνονταν. Το εξάτροχο φορτηγό δεν ήταν αγωνιστικό όχημα, και η πεδιάδα όπου τώρα κινούνταν δεν ήταν δρόμος για ράλι.

Η Ελοντί αναστέναξε, νιώθοντας την Αίσθηση να την εγκαταλείπει σαν κάποιος να της είχε κλέψει έναν ζεστό μανδύα από τους ώμους και να την είχε αφήσει μισόγυμνη μέσα στην κρύα νύχτα.

«Για λίγο,» της είπε ο Φίλιππος'χοκ, «νόμιζα ότι θα συνέχιζες να τρέχεις και θα μας σκότωνες εδώ πέρα.»

«Μην ανησυχείς,» αποκρίθηκε εκείνη· «ξέρω τι κάνω.»

Φώτα από μπροστά τους. Ένα όχημα. Ο *Χρυσός Κεραυνός*.

Η Ελοντί το πλησίασε, βλέποντας πως είχε κόψει ταχύτητα προκειμένου να το προλάβουν.

Η Καλλιόπη φώναξε από το παράθυρό του: «Πρέπει να πάμε πίσω! Ο Ζορδάμης και ο Βινάρης είναι πίσω!»

«Δε μπορούμε να πάμε πίσω,» της είπε η Ελοντί, από το δικό της παράθυρο, «και το ξέρεις. Ο Ζορδάμης... υποπτεύομαι πού θα πάει τώρα.» Στο *όχημα του και στο δικό μου*. «Αλλά εσύ κι ο Βινάρης πώς βρεθήκατε εδώ; Τι κάνατε εδώ;»

«Αυτό σ'ενδιαφέρει τώρα; Πρέπει να πάμε να βρούμε τον Ζορδάμη!»

«Σου είπα, Καλλιόπη: *ξέρω πού θα πάει*.»

«Πού;»

«Εκεί που έχουμε αφήσει τα οχήματά μας. Αλλά εμείς πρέπει να πάμε σε κάποια πόλη. Έχουμε μαζί μας τόσους ανθρώπους–»

«*Εσύ τους έχεις μαζί σου, στο φορτηγό.*»

«Αν δε θες να μ'ακολουθήσεις, κάνε ό,τι νομίζεις!» της είπε η Ελοντί, μην έχοντας υπομονή για τις ανοησίες της. Οι απελευθερωμένοι αιχμάλωτοι (που δεν μπορεί να ήταν μόνο οι ραλίστες και οι συνοδηγοί τους) ήταν πολλοί, κι έπρεπε να τους μεταφέρει σε ασφαλές μέρος.

Ο δρόμος που ένωνε τη Φίρμακοβ με τη Ζάλνακοβ δεν ήταν μακριά, και η Ελοντί καθώς οδηγούσε προς τα εκεί είδε ότι η Καλλιόπη τελικά είχε αποφασίσει να την ακολουθήσει: ο *Χρυσός Κεραυνός* ερχόταν δίπλα στο εξάτροχο φορτηγό.

Η Ελοντί είπε στον Φίλιππο'χοκ: «Δες αν είναι καλά οι επιβάτες μας. Και ρώτα ποιοι απ' αυτούς είναι οι ραλίστες και οι συνοδηγοί τους. Θέλω να ξέρω ποιους καταφέραμε να σώσουμε.»

Ο μάγος κατένευσε και πήγε στην πίσω μεριά του οχήματος.

Μετά από λίγο επέστρεψε μπροστά, και είπε: «Κανένas τους δεν είναι από το ράλι, Ελοντί.»

«Τι εννοείς 'κανένas τους δεν είναι από το ράλι';»

«Οι άνθρωποι που σώσαμε είναι από το χωριό της Αγριελιάς.»

«Και τι έγιναν οι ραλίστες; Τους ρώτησες;»

«Ναι, αλλά κανένας δεν ξέρει τίποτα γι'αυτούς.»

Η Ελοντί αναστέναξε. «Τότε πρέπει να είναι νεκροί.»

«Το ίδιο φοβάμαι κι εγώ,» παραδέχτηκε ο Φίλιππος'χοκ.

Όταν έφτασαν στον χωματόδρομο, η Ελοντί έστριψε και κατευθύνθηκε προς τα δυτικά, προς τη Φίρμακοβ, που, αν δεν έκανε λάθος, ήταν πιο κοντά από τη Ζάλνακοβ.

Η Καλλιόπη την ακολούθησε.

Όταν ήταν βέβαιο πια πως οι κρυσταλλωμένοι δεν βρίσκονταν στο κατόπι τους, καθώς διέσχιζαν το σκοτεινό δάσος προς τα νότια, ο Ζορδάμης ρώτησε τον Βινάρη: «Πώς βρεθήκατε εδώ; Πώς βρεθήκατε αιχμάλωτοί τους; Η Καλλιόπη είπε ότι ήρθατε για να με βοηθήσετε, έτσι δεν είπε; Και ο μόνος που μπορούσε να της αποκαλύψει ότι είχα κατευθυνθεί προς ετούτους τους τόπους ήσουν εσύ, Βινάρη. Εσύ της το είπες; Δική σου ιδέα ήταν να έρθετε; Σου είχα ζητήσει να-»

«Να μην της το πω. Ναι, το θυμάμαι. Αλλά... το πράγμα παραξένεψε. Η φίλη σου είναι τελείως τρελή, πάντως. Αν και, υποθέτω, μάλλον θα το ξέρεις.»

«Τι εννοείς; Τι έγινε;»

Τον Τζακ τον Περπατημένο τον κρατούσαν ανάμεσά τους· ήταν σιωπηλός αλλά ανέπνεε (ο Ζορδάμης άκουγε τη βαριά, κουρασμένη αναπνοή του), δεν ήταν νεκρός, και κουνούσε και τα πόδια του, δεν τον τραβούσαν.

Ο Βινάρης είπε: «Ήμασταν στο τρένο, και... Δεν ξέρω αν αυτή είναι συνηθισμένη τακτική της Καλλιόπης· μάλλον εσύ θα το ξέρεις καλύτερα από εμένα. Αλλά είναι τελείως τρελή.»

«Τι σκατά εννοείς, Βινάρη;»

«Ήμασταν στο τρένο και συζητούσαμε, και το έκανε προφανές ότι ήθελε να κοιμηθεί μαζί μου. Στην αρχή δεν ήμουν σίγουρος αν με δούλευε ή όχι, αλλά φάνηκε τελικά πως ήταν σοβαρή-»

«Αυτό,» του είπε ο Ζορδάμης, «δεν είναι και τόσο παράξενο για την Καλλιόπη. Αλλά επειδή κοιμήθηκες μαζί της ήταν ανάγκη κιόλας να της πεις-;»

«Δεν κοιμήθηκα ακριβώς μαζί της-»

«Δεν εννοούσα ότι πέσατε για ύπνο, Βινάρη-»

«Ούτε εγώ αυτό εννοούσα.»

Ο Τζακ ο Περπατημένος μούγκρισε ανάμεσά τους.

«Είσαι καλά;» τον ρώτησε ο Ζορδάμης.

«Ναι, απλά μ'έχετε ζαλίσει, μα τα δόντια του Κάρτωλακ! Σαν δυο μύγες είστε γύρω απ'το κεφάλι μου!»

Ο Ζορδάμης γέλασε. «Θα πρέπει να μας ανεχτείς για λίγο.»

«Αλλά μη φωνάζετε. Εκτός των άλλων, μπορεί νάναι κι επικίνδυνο εδώ πέρα.»

«Σ'αυτό έχει δίκιο,» είπε ο Βινάρης στον Ζορδάμη. Και συνέχισε: «Κλείσαμε μια καμπίνα με την Καλλιόπη, μέσα στο τρένο, και μόλις είχαμε πέσει στο κρεβάτι με καβάλησε ανάποδα και με άρπαξε από τα αρχίδια, ζουλώντας με και απαιτώντας να της πω πού είχες πάει. Προσπαθούσε να το μάθει και πριν, όσο καθόμασταν στις θέσεις μας, αλλά δεν της το έλεγα, και μάλλον τώρα είχε αποφασίσει να κάνει κάτι πιο δραστικό. Υποθέτω δεν θάναι η πρώτη φορά που κάνει κάτι τέτοιο...»

«Και της είπες ότι είχα πάει βορειοδυτικά της Θακέρκοβ...»

«Δεν έμοιαζε πρόθυμη να ξεγαντζωθεί από πάνω μου αν δεν της το έλεγα. Θα έπρεπε όμως να της είχα πει ψέματα, το ξέρω· αλλά εκείνη την ώρα δεν το σκέφτηκα νηφάλια. Και δε βλέπω να εκπλήσσεσαι από τις τακτικές της. Το έχει κάνει και σ'εσένα;»

«Αν το είχε κάνει αυτό σε μένα θα την είχα σκοτώσει την καριόλα,» είπε ο Ζορδάμης. «Το έχει ξανακάνει μια φορά, πριν από πολλά χρόνια, απ'ό,τι ξέρω, και μετά την κυνηγούσαν μέσα στους δρόμους της Μέλβερηθ. Κανονικά θα έπρεπε να την είχες σπάσει στο ξύλο, όχι να είχες έρθει εδώ μαζί της.»

«Σου είχα υποσχεθεί ότι δεν θα της έλεγα πού είχες πάει. Δε μπορούσα τώρα να την αφήσω νάρθει μόνη της· ίσως να σκοτωνόταν. Και τι θα μου έλεγες, μετά; Ότι την άφησα να σκοτωθεί;»

Ο Ζορδάμης αναστέναξε. Καταράστηκε.

«Σ'αγαπάει, όμως,» του είπε ο Βινάρης. «Έτσι δείχνει, τουλάχιστον. Αλλιώς δεν θα ερχόταν εδώ να σε αναζητήσει. Ήθελε οπωσδήποτε να σε βρει. Φοβόταν για σένα.»

«Για τον εαυτό της θάπρεπε να φοβάται. Ήταν τελείως ηλίθιο αυτό που κάνατε! Κι ακόμα δεν καταλαβαίνω πώς καταλήξατε αιχμάλωτοι των κρυσταλλωμένων.»

Ο Βινάρης τού εξήγησε με λεπτομέρειες τι είχε συμβεί, ενώ συνέχιζαν να βαδίζουν, και του είπε και όσα είχε μάθει για τους κρυσταλλωμένους από τους ίδιους: ότι συγκέντρωναν ανθρώπους ώστε κάποιος ιεροδαίμονας μ'ένα περίεργο όνομα να τους μεταμορφώσει κι αυτούς σε κρυσταλλωμένους· ότι αρχηγός τους ήταν ένας που ονομαζόταν Απελευθερωτής· ότι ο Απελευθερωτής και ο ιεροδαίμονας έλειπαν τώρα από τον καταυλισμό· ότι οι κρυσταλλωμένοι μπορούσαν να ξέρουν απίθανα πράγματα για κάποιον. Ήξεραν ότι η Καλλιόπη είχε κατουρηθεί από τον φόβο της, ήξεραν ότι πονούσε η μέση της και ο ώμος της, ότι είχε χάσει την κάλτσα της.

«Δεν καταλαβαίνω πώς τα ήξεραν αυτά,» είπε ο Ζορδάμης.

«Ούτε εγώ καταλαβαίνω. Και η Καλλιόπη ήταν εξίσου έκπληκτη, φυσικά. Οι ίδιοι ισχυρίζονται πως τα 'βλέπουν' κάπως. Δεν είναι άνθρωποι, Ζορδάμη. Είναι... κάτι άλλο.» Και μετά, του είπε ότι μία απ' αυτούς ήταν σίγουρα η ραλίστρια Χοαρκίδα Εύψυχη, κι εκείνος που είχε μιλήσει με την Καλλιόπη ήταν ο Νιρμόδος Επίτονος, ο συνοδηγός της Τζίνας Μιλχέρνεφ, η οποία, σύμφωνα με τον ίδιο τον Νιρμόδο, είχε πεθάνει επειδή δεν μπορούσε να αποδεχτεί το «δώρο του Κρυστάλλου».

«Θα τρελαθούμε τελείως...» μουρμούρισε ο Ζορδάμης. Και πιο δυνατά: «Αν αυτοί που σώσαμε από τη μεγάλη σκηνή δεν ήταν, λοιπόν, οι ραλίστες και οι συνοδηγοί τους, τότε ποιοι ήταν;»

«Μας είπαν ότι τους είχαν αρπάξει από κάποιο χωριό της Αγριελιάς.»

«Μάλιστα...»

«Σου λέει κάτι αυτό το όνομα;»

«Ναι. Πέρασα από εκεί, καθώς ερχόμουν.»

«Η Ελοντί, παρεμπιπτόντως, πώς βρέθηκε μαζί σου;»

Ο Ζορδάμης τού εξήγησε.

Μετά από κανένα δίωρο έφτασαν εκεί όπου είχαν αφήσει τα οχήματά τους: τον *Γρύπα των Δρόμων* και το όχημα που ο Ραλίστας είχε πάρει από τους συνδέσμους του της Σιδηράς Δυναστείας. Με προσοχή έβαλαν τον Τζακ να καθίσει στο πίσω κάθισμα του δευτέρου, και πε-

ριποιήθηκαν τα τραύματά του, τα οποία ευτυχώς δεν ήταν πολύ βαθιά.

Ο Ζορδάμης τον ρώτησε: «Πώς αισθάνεσαι;»

«Πώς να αισθάνομαι;» μούγκρισε εκείνος. «Σα να μ'έχει δαγκώσει ύαινα του Κάρτωλακ.»

«Καλά είσαι, λοιπόν,» χαμογέλασε ο Ζορδάμης. Και προς τον Βινάρη: «Εσύ θα οδηγήσεις αυτό το όχημα· εγώ θα οδηγήσω το όχημα της Ελοντί.»

«Και πού θα πάμε; Πού πήγε η Ελοντί, με το φορτηγό;»

«Είχαμε συμφωνήσει να μεταφέρουμε τους αιχμαλώτους στη Φίρμακοβ, αφού τους σώζαμε, οπότε υποθέτω ότι προς τα εκεί κατευθύνθηκε.»

«Θα την ακολουθήσουμε;»

«Εσύ θέλω να πας τον Τζακ στο σπίτι του, στη Ζάλνακοβ. Θα το κάνεις;»

Ο Βινάρης ένευσε. «Ναι, αν νομίζεις... Πού θα συναντηθούμε μετά;»

«Θα έρθουμε κι εμείς στη Ζάλνακοβ, μάλλον, για να επιστρέψουμε στη Θακέρκοβ από τη δημοσιά.»

«Θα πας, δηλαδή, στη Φίρμακοβ τώρα.»

«Ναι,» είπε ο Ζορδάμης, και έβγαλε μια δεσμίδα χαρτονομίσματα από το πέτσινο πανωφόρι του, τα οποία έδωσε στον Τζακ τον Περπατημένο. «Το άλλο μισό της πληρωμής σου. Αν και σου χρωστάω πολύ περισσότερα.»

«Μην το σκέφτεσαι καν, Ραλίστα,» αποκρίθηκε εκείνος. «Απλά παραλίγο να σκοτωθώ.» Μειδίασε μέσα από τα καστανά μούσια του.

Έφτασαν στη Φίρμακοβ πριν από τα μεσάνυχτα, και η πολιτοφυλακή της περιοχής σταμάτησε το εξάτροχο φορτηγό στην πύλη, για έλεγχο.

«Δε φέρνουμε εμπόρευμα,» είπε η Ελοντί, από το παράθυρο, στον μαυρόδερμο λοχία με τα πελώρια πράσινα μουστάκια.

«Εμείς πρέπει να κοιτάζουμε, όμως, όμορφη κυρία.»

«Αιχμαλώτους φέρνουμε.»

Τα μάτια του γούρλωσαν. «Αιχμαλώτους;»

«Τους σώσαμε από τον καταυλισμό της Αίρεσης του Κρυστάλλου.»

Οι πολιτοφύλακες έσπευσαν να ανοίξουν τις πίσω πόρτες του φορτηγού και ξαφνιασμένοι είδαν τους χωρικούς του χωριού της Αγριελιάς να βγαίνουν – άντρες, γυναίκες, νέοι, γέροι, παιδιά. Άρχισαν αμέσως να τους κάνουν ερωτήσεις και σύντομα ξεκίνησε η διαδικασία για την προσωρινή στέγάσή τους.

Εν τω μεταξύ, η Ελοντί, ο Αργύριος, κι ο Φίλιππος'χοκ είχαν κατεβεί από το φορτηγό και στέκονταν σε μια γωνία των δρόμων της Φίρμακοβ, όχι και πολύ μακριά από την ανατολική πύλη. Η Καλλιόπη ήταν κοντά τους, μαζί με την Κλεισμένη, και τους διηγόταν πώς οι κρυσταλλωμένοι είχαν αιχμαλωτίσει εκείνη και τον Βινάρη και τι τους είπαν. Δεν ανέφερε το γεγονός ότι είχε πιάσει τον Βινάρη από τα αρχίδια για να της αποκαλύψει πού πήγε ο Ζορδάμης· απλά είπε ότι αποφάσισαν οι δυο τους να έρθουν να βοηθήσουν. Και ούτε ανέφερε ότι εκείνη η κρυσταλλωμένη είχε καταλάβει ότι η Καλλιόπη είχε κατουρηθεί από τον φόβο της· ανέφερε όλα τα άλλα που είχε καταλάβει, όμως. «Δεν ξέρω πώς είναι δυνατόν να ήξερε τόσα πράγματα για μένα. Είναι... είναι αδύνατον, βασικά. Είναι σαν να ήταν μέσα στο σώμα μου.»

Η Ελοντί κοίταξε τον Φίλιππο'χοκ ερωτηματικά, θεωρώντας ότι μόνο εκείνος πιθανώς να έδινε εξήγηση.

Ο μάγος είπε: «Δεν μπορώ ναμαντέψω πώς ήξεραν τέτοια πράγματα... Ίσως κάποιος του τάγματος των Βιοσκόπων να μπορούσε να τα ανακαλύψει, χρησιμοποιώντας τα ανάλογα ξόρκια. Αν και πάλι... δε νομίζω ότι θα ήταν δυνατόν να γνωρίζει πως από το ένα πόδι φορούσες κάλτσες ενώ από το άλλο όχι, Καλλιόπη. Είναι προφανές ότι οι κρυσταλλωμένοι έχουν δυνάμεις που δεν είναι ανθρώπινες.»

«Τι είδους δυνάμεις μπορεί να είναι αυτές;» ρώτησε η Ελοντί.

Ο Φίλιππος'χοκ μόρφασε, φανερώνοντας άγνοια.

«Μπορεί να έρχονται από άλλη διάσταση;»

«Αδύνατον να είμαι βέβαιος, Ελοντί. Τι σας είπαν εσάς, Καλλιόπη; Σας είπαν ότι έχουν έρθει από άλλη διάσταση;»

«Δεν ανέφεραν κάτι τέτοιο. Μιλούσαν μόνο για το 'δώρο του Κρυστάλλου'. Και ο αρχηγός τους είναι κάποιος Απελευθερωτής, όπως σας είπα.»

Αυτός ο Απελευθερωτής είναι ο Ιερομύστης για τον οποίο μου μίλησε η μπαλαντέρ; αναρωτήθηκε η Ελοντί, αλλά έμεινε σιωπηλή.

Δύο άντρες και μια γυναίκα ήρθαν τότε κοντά τους, λέγοντάς τους πως ήταν μέλη του Συμβουλίου της Φίρμακοβ και ήθελαν να μάθουν τι ακριβώς είχε συμβεί, πώς είχαν σώσει τους αιχμαλώτους, και γιατί είχαν εξαρχής πάει να τους αναζητήσουν. Επίσης, πώς είχαν καταφέρει να εντοπίσουν τον καταυλισμό των ληστών;

Η Ελοντί τούς απάντησε ότι έψαχναν τους ραλίστες που οι κρυσταλλωμένοι είχαν απαγάγει από το Ράλι Δυτικής Θακέρκοβ, και απέφυγε να δώσει πολλές λεπτομέρειες, λέγοντας απλά ότι ερεύνησαν διεξοδικά ετούτους τους τόπους προκειμένου να εντοπίσουν τον καταυλισμό.

«Μπορείτε να μας δείξετε πού ακριβώς βρίσκεται επάνω στον χάρτη;» ρώτησε εκείνος που είχε συστηθεί ως γέρο-Αλλάνδρης, ένας ψιλόλιγνος, γαλανόδερμος άντρας χωρίς καθόλου μαλλιά αλλά με τόσο μεγάλη λευκή γενειάδα που έμοιαζε βγαλμένη από παραμύθι.

«Ναι,» απάντησε η Ελοντί. «Νομίζω πως θα μπορούσα. Στο περίπου.»

Η γυναίκα που ονομαζόταν Βατράνια – χοντρή, με λευκό-ροζ δέρμα και φουντωτά μαύρα μαλλιά – ξεδίπλωσε έναν χάρτη, και η Ελοντί τής έδειξε την περιοχή όπου υπολόγιζε πως είχαν εντοπίσει τον καταυλισμό.

«Και ποιος σας έστειλε;» ρώτησε ο γέρο-Αλλάνδρης. «Από τη Θακέρκοβ σάς έστειλαν; Ο Πολιτειαρχής δεν μου ανέφερε τίποτα...»

«Ο Πολιτειαρχής; Τον ξέρετε;»

«Ήμουν στη Θακέρκοβ μέχρι χτες. Είχαμε στείλει πρέσβεις εκεί. Όχι εμείς, της Φίρμακοβ, αποκλειστικά. Στάλθηκαν πρέσβεις από τη Φίρμακοβ, τη Ζάλνακοβ, τις Δίδυμες Λίμνες, και τη Σέλαρκοβ. Για να ζητήσουμε βοήθεια από τη Θακέρκοβ. Βοήθεια εναντίον των κρυσταλλωμένων, όπως τους λέτε εσείς, κυρία μου. Κι ένας από τους πρέσβεις ήμουν εγώ.»

«Τι σας απάντησε ο Πολιτειαρχής;» ρώτησε η Ελοντί.

Ο γέρο-Αλλάνδρης την ατένισε λιγάκι καχύποπτα, σαν να υποπτευόταν ότι ίσως να ήταν κατάσκοπος του Πολιτειαρχή. «Εσάς ο Πολιτειαρχής σάς έστειλε, τελικά, ή όχι;»

«Μόνοι μας ήρθαμε. Με δική μας πρωτοβουλία. Σας είπα ότι είμαι ραλίστρια, δεν σας είπα;»

Ο άλλος άντρας του Συμβουλίου, ο οποίος είχε συστηθεί ως Λεωνίδα, χαμογέλασε. «Σας ξέρουμε. Έχω όλες σας τις ηχητικές συλλογές. Και ο γιος μου έχει ένα σωρό αφίσες μ'εσάς, από ράλι, και όχι μόνο.»

Η Ελοντί ήλπιζε να μην άρχιζαν τώρα να της ζητάνε αυτόγραφα, γιατί δεν είχε καμία όρεξη για τέτοια. «Θα στείλει ο Πολιτειαρχής βοήθεια εδώ;» ρώτησε. «Στρατιωτική βοήθεια;»

«Ναι,» αποκρίθηκε ο γέρο-Αλλάνδρη, «αλλά αφού γίνει μια... ένας διακανονισμός.»

Η Ελοντί συνοφρυώθηκε. «Διακανονισμός;»

«Ο κύριος Πολιτειαρχής,» εξήγησε ο Λεωνίδα, «ζητά την υποτέλεια των περιοχών στα βορειοδυτικά.»

«Δηλαδή, θα υπόκεισθε στην εξουσία της Θακέρκοβ;»

«Θα τους πληρώνουμε φόρο για κάποια χρόνια.»

Ο γέρο-Αλλάνδρης είπε: «Ισχυρίστηκαν πως αλλιώς δεν μπορούσαν να μας στείλουν βοήθεια, γιατί το κόστος είναι μεγάλο.»

«Μα... οι κρυσταλλωμένοι είναι επικίνδυνοι για όλους!» είπε η Ελοντί.

«Κι εμείς προσπαθήσαμε να το εξηγήσουμε αυτό στον Πολιτειαρχή,» αποκρίθηκε ο γέρο-Αλλάνδρης, «αλλά δεν μου φαίνεται να νομίζει ότι η Θακέρκοβ κινδυνεύει απ' αυτούς.»

Ένας άντρας τούς πλησίασε, τότε, ξεπροβάλλοντας μέσα από τα σκοτάδια του δρόμου.

«Γεια,» χαιρέτησε.

«Ζορδάμη!» αναφώνησε η Καλλιόπη, και τον αγκάλιασε σφιχτά γύρω από τον λαιμό. Φίλησε ηχηρά το μάγουλό του.

«Είσαι καλά;» είπε εκείνος, τυλίγοντας το χέρι του γύρω από τη μέση της.

«Ναι. Πού είναι ο Βινάρης;»

«Του ζήτησα να μεταφέρει τον Τζακ στη Ζάλνακοβ.» Και προς την Ελοντί, τον Φίλιππο'χοκ, και τον Αργύριο: «Ο Τζακ τραυματίστηκε όταν του επιτέθηκε ο κρυσταλλικός γρύπας από ψηλά. Παραλίγο να σκοτωθεί. Το μόνο που τον γλίτωσε ήταν ότι το θηρίο δεν μπορούσε να προσγειωθεί μέσα στην πυκνή βλάστηση. Ο Τζακ έπεσε από το δέντρο κι έτσι σώθηκε.»

«Είναι άσχημα χτυπημένος;» ρώτησε ο Φίλιππος'χοκ.

«Ευτυχώς όχι. Επιφανειακά φαίνονται τα τραύματά του. Αλλά είναι πολλά. Τέλος πάντων· ο Βινάρης τον πηγαίνει τώρα σπίτι του, όπως σας είπα, οδηγώντας το όχημά μου. Εγώ ήρθα εδώ με το δικό σου όχημα, Ελοντί.»

«Ευχαριστώ που δεν το άφησες στο δάσος,» αποκρίθηκε εκείνη. «Αλλά ήταν κλειδωμένο. Πώς...;»

«Το διέρρηξα, φυσικά.»

«Δεν το ήξερα ότι είχες και τέτοιες ικανότητες.» *Αλλά δεν με εκπλήσσει κιόλας, τέτοιος που είσαι.*

«Όσο γερνάω και συναναστρέφομαι καλούς ανθρώπους, τόσο περισσότερα χρήσιμα πράγματα μαθαίνω,» είπε ο Ζορδάμης· και ρώτησε: «Ποιοι είναι οι κύριοι και η κυρία;» ρίχνοντας ένα βλέμμα στο Συμβούλιο της Φίρμακοβ.

Τριάντα-Τρία Μαντείες και Αχρείαστοι Αγώνες

Το Συμβούλιο της Φίρμακοβ τούς πλήρωσε τα δωμάτια που χρειάζονταν για να διανυκτερεύσουν στο μεγαλύτερο από τα τρία πανδοχεία της πόλης, το οποίο ονομαζόταν «*Ματιά στις Ράγες*» και βρισκόταν κοντά στον σιδηροδρομικό σταθμό.

Ο Αργύριος, καθισμένος στο κρεβάτι του, ύστερα από ένα ζεστό μπάνιο, έβγαλε την Τράπουλα της Πανούργου Κυράς από τη θήκη της, την ανακάτεψε, και τράβηξε ένα φύλλο.

Το Τέσσερα των Δρόμων. Η εικόνα που ήταν ζωγραφισμένη επάνω του έδειχνε τέσσερις δρόμους που συναντιόνταν σχηματίζοντας σταυρό, και στο κάθε ισομέγεθες τέταρτο που δημιουργούσε ο σταυρός το έδαφος ήταν και διαφορετικό: πεδινό, βραχώδες, δασώδες, ελώδες. Μαντική σημασία: ταξίδια, κυριολεκτικά ή μεταφορικά· αλλαγή περιβάλλοντος· αναζήτηση κέντρου.

Ο Αργύριος απόθεσε το τραπουλόχαρτο μπροστά του, καθώς καθόταν οκλαδόν στο κρεβάτι, και τράβηξε το επόμενο.

Το Πέντε των Πόλεων. Όπως και στο όνειρό του, τη νύχτα προτού φύγουν από τη Θακέρκοβ για να κατευθυνθούν βορειοδυτικά. Στο όνειρο εκείνο χιόνιζε Πέντε των Πόλεων. Μαντική σημασία: αστάθεια· ανισορροπία δυνάμεων· αστικές ταραχές· πρόβλημα σε πόλη· έλλειψη επικοινωνίας· αποτυχία ή δυσκολία σύνδεσης.

Μάλιστα...

Ο Αργύριος απόθεσε το Πέντε των Πόλεων μπροστά του, πάνω από το Τέσσερα των Δρόμων, και τράβηξε το επόμενο τραπουλόχαρτο.

Ο Δείκτης των Μυστηρίων. Το ίδιο φύλλο που του είχε παρουσιαστεί και προτού έρθει στη Θακέρκοβ. Ένα από τα εξέχοντα φύλλα της Τράπουλας της Πανούργου Κυράς.

Ο Μπαλαντέρ της Λόρκης σκέφτηκε: *Μας περιμένουν στη Θακέρκοβ. Ο Απελευθερωτής κι αυτός ο ιεροδαίμονας. Μας περιμένουν στη Θακέρκοβ.*

Μάζεψε τα τραπουλόχαρτα με μια γρήγορη κίνηση του χεριού του, τα ανακάτεψε, και τα έβαλε πάλι στη θήκη τους.

Έξω από το πανδοχείο μπορούσε ν'ακούσει ένα νυχτερινό τρένο να έρχεται στον σταθμό της Φίρμακοβ.

Το πρωί, έφυγαν από τη Φίρμακοβ μέσα στον *Γρύπα των Δρόμων* και στον *Χρυσό Κεραυνό*. Το πρώτο όχημα, φυσικά, το οδηγούσε η Ελοντί, και ο Φίλιππος'χοκ καθόταν δίπλα της, με το ραβδί του να στηρίζεται ανάμεσα στα γόνατά του· πίσω τους ήταν ο Αργύριος. Το δεύτερο όχημα το οδηγούσε ο Ζορδάμης και πλάι του καθόταν η Καλλιόπη, ενώ η Κλεισμένη ξάπλωνε στο πισινό κάθισμα σαν τεμπέλικη βασίλισσα από άλλη διάσταση.

Αλλά αυτοί δεν ήταν οι μόνοι που αναχώρησαν από τη Φίρμακοβ εκείνο το πρωινό. Μαζί τους έφυγε και το εξάτροχο φορτηγό που μέχρι πρότινος ανήκε στους κρυσταλλωμένους (οι οποίοι, προφανώς, από κάπου το είχαν κλέψει) αλλά τώρα το οδηγούσε ένας άνθρωπος του Συμβουλίου της Φίρμακοβ για να μεταφέρει τους χωρικούς στο χωριό της Αγριελιάς. Μέσα στο όχημα ήταν και μερικοί μισθοφόροι, για προστασία.

Επίσης, μαζί με τον *Γρύπα των Δρόμων*, τον *Χρυσό Κεραυνό*, και το εξάτροχο φορτηγό έφυγε άλλο ένα όχημα: ένα μεγάλο τετράκυκλο που στο εσωτερικό του βρίσκονταν τα τρία μέλη του Συμβουλίου της Φίρμακοβ καθώς και κάποιοι σωματοφύλακες. Κατευθύνονταν προς Ζάλνακοβ, όπου θα συναντιόνταν με τους άλλους μεγάλους αρχηγούς ετούτων των μικρών περιοχών για να μιλήσουν σχετικά με την πρόταση του Πολιτειαρχή της Θακέρκοβ, για να δουν αν τελικά θα δέχονταν να γίνουν υποτελείς για κάποιο καιρό προκειμένου να λάβουν βοήθεια από τη μεγαλούπολη στα νότια.

Η Ελοντί και ο Ζορδάμης άφησαν γρήγορα τους άλλους πίσω τους. Αυξάνοντας ταχύτητα επάνω στον χωματόδρομο, τίνιζαν λάσπες, χώματα, και χαλίκια στο πέρασμά τους. Αλλά ο Ζορδάμης σύντομα έπαψε να επιταχύνει, γιατί θεωρούσε ετούτα τα μέρη επικίνδυνα για γρήγορη οδήγηση. Η Ελοντί, αντιθέτως, έτρεχε ολοένα και περισσότερο. Ο δρόμος είχε μετατραπεί σε νοητικό ποταμό μπροστά της, και δεν είχε παρά να ακολουθεί το ρεύμα του. Απέφευγε κára, απέφευγε διαβάτες, απέφευγε τρεις φορές ζώα που έτυχε να βρεθούν στο πέρασμά της. Η

Αίσθηση, φυσικά, την κατέλαβε από ένα σημείο και μετά: κι ύστερα η Ελοντί μετατράπηκε σε μια θέληση, χωρίς σώμα, χωρίς όχημα: ένα στοιχειακό του δρόμου: μια δύναμη.

(ο χρόνος σταμάτησε, περίπου όταν βρισκόταν στα μέσα του τμήματος του χωματόδρομου που διέσχιζε το δάσος πριν από τη Ζάλνακοβ)

«Μιάαααο.»

Η Ελοντί γυρίζει να κοιτάξει δίπλα της και δεν βλέπει τον Φίλιππο'χοκ αλλά μια πελώρια γάτα να κάθεται στη θέση του συνοδηγού. Μια γάτα στο μέγεθος ανθρώπου!

Και δεν είναι μια τυχαία γάτα: είναι, πέραν πάσης αμφιβολίας, η Κλεισμένη.

«Γεια...» λέει η Ελοντί, αβέβαια.

«Μιάο,» λέει η Κλεισμένη.

«Δεδομένου ότι συνήθως τα ζώα μου μιλάνε σαν άνθρωποι όταν βρίσκομαι σ'αυτή την κατάσταση, με παραξενεύει που εσύ δεν μου μιλάς.»

«Προσπαθούσα να το αποφύγω όσο ήταν δυνατόν. Αλλά αφού επιμένεις...» αποκρίνεται η Κλεισμένη, χαμογελώντας πίσω από τα μουστάκια της.

Από το πισινό κάθισμα μια φωνή ακούγεται: «Ο Απελευθερωτής και ο ιεροδαίμονας μάς περιμένουν στη Θακέρκοβ, Ελοντί.»

Η ραλίστρια, κοιτάζοντας από τον καθρέφτη, βλέπει τον Μπαλαντέρ της Λόρκης. «Είσαι σίγουρος;»

«Ναι.»

«Και τι κάνουν εκεί; Δε μπορεί να σχεδιάζουν να επιτεθούν σε μια τόσο μεγάλη πόλη, έτσι δεν είναι;»

«Δεν ξέρω τι ακριβώς κάνουν, αλλά σύντομα ταραχές θα πλήξουν τη Θακέρκοβ.»

«Σ'το φανέρωσε η Λόρκη;»

Η Ελοντί βλέπει μέσα στον καθρέφτη της τρία φύλλα της Τράπουλας της Πανούργου Κυράς να παρουσιάζονται: το Τέσσερα των Δρόμων, το Πέντε των Πόλεων, ο Δείκτης των Μυστηρίων. Κι αμέσως, έξω από το όχημα τραπουλόχαρτα αρχίζουν να πέφτουν. Το μπροστινό τζάμι γεμίζει με τραπουλόχαρτα. Αλλά είναι όλα ένα χαρτί: το Πέντε των Πόλεων.

«Τι σημαίνει το Πέντε των Πόλεων;» ρωτά η Ελοντί.

«Μπελάδες,» λέει η Κλεισμένη, και πιάνοντας το γατίσιο κεφάλι της με τα δύο χέρια το σηκώνει, το βγάζει από τη θέση του (!), αποκαλύπτοντας από κάτω το λευκομάλλικο κεφάλι της μπαλαντέρ, που το δέρμα της είναι από τα δεξιά μαύρο/κόκκινο καρό κι από τ'αριστερά χρυσό/κόκκινο καρό.

Η μπαλαντέρ γελά. «Εποχή των μεταμφιέσεων, Ελοντί!»

Και μετά τραβά το πρόσωπό της, και το δέρμα σκίζεται σαν ελαστική μάσκα: κι από κάτω υπάρχει μόνο μια όψη θολή, κρυμμένη πίσω από κρύσταλλο–

(ο χρόνος συνέχισε)

Από τον καθρέφτη της, η Ελοντί κοίταξε τον Αργύριο, ο οποίος κοίταζε έξω από το παράθυρο πλάι του.

Το έχει πράγματι δει; αναρωτήθηκε η ραλίστρια. Γνωρίζει κάπως ότι ο Απελευθερωτής και ο ιεροδαίμονας είναι στη Θακέρκοβ; Κι αν ναι, γιατί δεν μας το είπε;

Ο Ζορδάμης, βλέποντας την Ελοντί να απομακρύνεται και να παραμένει μακριά του, σχολίασε: «Αυτή η γυναίκα δεν είναι με τα καλά της: πάντα το έλεγα. Θα νόμιζε κανείς ότι έχουμε ράλι σήμερα...»

«Μπορεί να θέλει να την κυνηγήσεις,» είπε η Καλλιόπη. Με το ζόρι ακούγονταν οι φωνές τους καθώς παγερός αέρας έμπαινε, σφυρίζοντας, από τα σπασμένα παράθυρα του Χρυσού Κεραυνού – τα παράθυρα που είχαν σπάσει από τότε που είχε γίνει η ενέδρα στο ράλι και κανένας δεν τα είχε επιδιορθώσει, φυσικά.

«Δεν τρελάθηκα ακόμα,» είπε ο Ζορδάμης. «Θα σκοτώσουμε κανέναν άνθρωπο εδώ πέρα, αν πάμε έτσι. Ή κανένα ζωό. Και, από τότε που γνώρισα την Κλεισμένη, έχω αρχίσει να γίνομαι ολοένα και πιο ζωόφιλος.»

Μετά από λίγο, ενώ η Ελοντί εξακολουθούσε να απομακρύνεται, ρώτησε την Καλλιόπη: «Πώς καταλήξατε, λοιπόν, εδώ εσύ κι ο Βινάρης; Σου είπε ότι είχα έρθει σε τούτες τις περιοχές;»

«Δεν έφταιγε εκείνος,» αποκρίθηκε η Καλλιόπη. «Καθόμασταν στο τρένο και συζητούσαμε, και τον ρώτησα, και... τότε δεν μου είπε τίπο-

τα, βέβαια, γιατί, όπως μου εξήγησε μετά, δεν ήθελες να μου πει. Αλήθεια, γιατί δεν ήθελες να μου πει;»

«Γιατί το ξέρω ότι είσαι τρελή και μπορεί να ήθελες να έρθεις.»

«Περίμενες να σ'αφήσω νάρθεις εδώ πέρα μόνος σου; Κανονικά, έπρεπε να μου το είχες πει εξαρχής, Ζορδάμη! Όλο σαχλαμάρες είσαι! Έκανες τα ίδια όπως και πριν, που δεν ερχόσουν να με βρεις στην Αγκένροβ-»

«Δε χρειαζόμουν βοήθεια, Καλλιόπη. Και τα μέρη είναι επικίνδυνα, όπως σίγουρα θα διαπιστώσεις.»

Εκείνη αναστέναξε χωρίς να μιλήσει.

«Ο Βινάρης, λοιπόν, σ'το είπε...»

«Δεν έφταιγε εκείνος, σου εξήγησα. Του ξέφυγε. Εκεί που συζητούσαμε διάφορα και είχαμε πει και κανένα ποτό-»

«Πίνατε τόσο πρωί;»

«Τι να κάνουμε μες στο τρένο; Πίναμε, συζητούσαμε...»

«Κι εγώ που νόμιζα ότι τον έπιασες από τ'αρχίδια για να σου πει πού βρισκόμουν.»

Τα γαλανόδερμα μάγουλά της σκούρυναν ελαφρώς. Και τον κοίταξε με τις άκριες των ματιών της. «Σ'το είπε...»

«Συζητούσαμε κι εμείς για διάφορα καθώς διασχίζαμε το δάσος χτες βράδυ – και δεν είχαμε, δυστυχώς, ποτά για να πίνουμε. Κανονικά έπρεπε να σε είχε σπάσει στο ξύλο, πάντως.»

«Να πας να γαμηθείς, αχάριστο κωλόπαιδο της Λόρκης!» έκανε αμυντικά η Καλλιόπη. «Ήρθα να σε βοηθήσω – κινδύνεψα να σκοτωθώ! – κι αυτό είναι το ευχαριστώ σου;»

«Δεν σου ζήτησα να έρθεις,» της είπε. «Και καλύτερα να μην είχες έρθει. Αν δεν είχες έρθει δεν θα έπεφτες στα χέρια των κρυσταλλωμένων-»

«Και δεν θα μάθαινα ό,τι έμαθα γι'αυτούς! Πώς αλλιώς θα τα μαθαίνατε αυτά;»

«Δεν ήρθαμε για να μάθουμε τίποτα, Καλλιόπη. Ήρθαμε για να σώσουμε τους ραλίστες και τους συνοδ-»

«Αλλά, προφανώς, δεν θέλουν σώσιμο, τώρα που είναι σαν τους άλλους κρυσταλλωμένους. Πώς θα το μαθαίνατε αυτό, ε, αν δεν είχα έρθει εγώ; Θα ξέρατε ότι η Χοαρκίδα είναι κρυσταλλωμένη; Θα ξέρατε

ότι ο Νιρμόδος Επίτονος είναι κρυσταλλωμένος, και η Τζίνα Μιλχέρνεφ νεκρή;»

«Δεν θα τα ξέραμε, αλλά—»

«Βλέπεις, λοιπόν, τι αγάριστος που είσαι; Θα έπρεπε να μ'ευχαριστείς τώρα, όχι να με βρίζεις.»

«Θα σε δείρω,» της είπε.

«Το υπόσχεσαι;» ρώτησε η Καλλιόπη με τόνο, εσκεμμένα, γεμάτο υπονοούμενα.

Ο Ζορδάμης την αγριοκοίταξε με τις άκριες των ματιών του.

Η Καλλιόπη μειδίασε.

Η Ελοντί έφτασε στη Ζάλνακοβ σε λιγότερο από μια ώρα. Σταμάτησε στη δυτική της άκρη και περίμενε και τον Ζορδάμη να έρθει. Δεν μπορούσε πια να τον δει πίσω της.

«Πηγαίναμε υπερβολικά γρήγορα, ή ήταν η εντύπωσή μου, αγάπη μου;» ρώτησε ο Φίλιππος'χοκ.

«Η εντύπωσή σου ήταν, αγάπη μου,» αποκρίθηκε η Ελοντί.

Ο Φίλιππος'χοκ χαμογέλασε.

Άναψαν τσιγάρα και περίμεναν, ενώ ο Αργύριος βγήκε από τον *Γρύπα των Δρόμων* για να ξεμουδιάσει τα πόδια του.

Ο *Χρυσός Κεραυνός* ήρθε ύστερα από κανένα τέταρτο και σταμάτησε πλάι στο όχημα της Ελοντί. Ο Ζορδάμης και η Καλλιόπη βγήκαν από μέσα του, και η Κλεισμένη τούς ακολούθησε κι αμέσως μετά έτρεξε προς τον Αργύριο.

«Πού πάμε τώρα, Ζορδάμη;» ρώτησε η Ελοντί, από το παράθυρό της.

«Εκεί.» Της έδειξε το πανδοχείο που η πινακίδα του έγραφε Ο ΜΙΚΡΟΣ ΔΡΟΜΟΣ. «Αλλά εσείς μέινετε εδώ· θα επιστρέψουμε σύντομα.»

Ο Ζορδάμης και η Καλλιόπη απομακρύνθηκαν από τα οχήματα και μπήκαν στην τραπεζαρία του *Μικρού Δρόμου*. Αμέσως είδαν τον Βινάρη καθισμένο σ'ένα τραπέζι εκεί, με μια κούπα τσάι κοντά του. Εκτός απ' αυτόν, άλλοι οκτώ πελάτες ήταν απλωμένοι σε τριγυρινά τραπέζια.

Ο Ζορδάμης και η Καλλιόπη πλησίασαν τον φίλο τους.

«Όλα εντάξει;» τον ρώτησε ο Ραλίστας. «Πήγες τον Τζακ στο σπίτι του;»

«Ναι. Εσύ τούς συνάντησες στη Φίρμακοβ, όπως είχατε σχεδιάσει;»

Ο Ζορδάμης κατένευσε. «Τ'όχημά μου είναι εδώ, πίσω από το πανδοχείο;»

«Εδώ είναι. Θα φύγουμε;»

«Ναι. Κι εσύ θα το οδηγείς πάλι. Εγώ οδηγώ τώρα τον *Χρυσό Κεραυνό*.»

«Εντάξει.»

Ο Βινάρης ήπια μια τελευταία γουλιά από το τσάι του, σηκώθηκε από το τραπέζι, και βγήκαν από το πανδοχείο. Ο Ζορδάμης και η Καλλιόπη επέστρεψαν στον *Χρυσό Κεραυνό*, και ο Ραλίστας έκανε νόημα και στην Κλεισμένη να έρθει, αλλά εκείνη επέμενε να είναι γύρω από τα πόδια του Αργύριου.

Ο Βινάρης, εν τω μεταξύ, είχε πάει να πάρει το άλλο τετράκυκλο όχημα από το υπόστεγο πίσω από τον *Μικρό Δρόμο*, και τώρα το έφερε μπροστά από το πανδοχείο κι έγνεψε από το παράθυρο ότι μπορούσαν να φύγουν.

Ο Αργύριος μπήκε στον *Γρύπα των Δρόμων*, και η Κλεισμένη τον ακολούθησε.

Ο Ζορδάμης είπε στην Καλλιόπη: «Αυτή η γάτα συνεχώς με απατά, τελευταία.» Κι έκανε νόημα στην Ελοντί να ξεκινήσουν.

Τα τρία οχήματα διέσχισαν τη Ζάλνακοβ και βγήκαν από την ανατολική μεριά της, πιάνοντας τη μεγάλη, λιθόστρωτη δημοσιά και στρίβοντας νότια.

Ο τηλεπικοινωνιακός πομπός του Ζορδάμη, που ήταν γαντζωμένος στην κονσόλα του οχήματός του, κουδούνισε. Ο Ραλίστας πάτησε το κουμπί της αποδοχής. Μόνο η Ελοντί μπορούσε να ήταν, εδώ πέρα. Και πράγματι, η φωνή της ακούστηκε:

«*Αγώνας δρόμου μέχρι τη Θακέρκοβ*;» πρότεινε.

«Γιατί;» τη ρώτησε ο Ζορδάμης.

«*Γιατί όχι*;»

«Το όχημά μου δεν βρίσκεται σε καλή κατάσταση, αφότου έπεσε στα χέρια των κρυσταλλωμένων.»

«*Φοβάσαι*;»

«Δε φοβάμαι εσένα, Ελοντί· εγώ σ'έμαθα να οδηγείς!»

Η Ελοντί γέλασε. «*Έχουν περάσει πολλά χρόνια από τότε!*»

«Δε νομίζω ότι αυτός ο αγώνας θα ήταν δίκαιος.»

«*Τότε μείνε πίσω!*»

Την είδε να αναπτύσσει ταχύτητα, ξεπερνώντας τον άνετα. «Να σε πάρει η Λόρκη,» μούγκρισε, και σανίδωσε το πετάλι κάτω από το πόδι του, καταδιώκοντάς την. «Να προσέχεις τη γάτα μου!» της φώναξε μέσω του πομπού.

Η Ελοντί γέλασε από το μεγάφωνο. «*Μπορεί να προσέχει τον εαυτό της, είμαι σίγουρη!*»

Μετά από μιάμιση ώρα, ελάττωσαν την ταχύτητά τους (που ήταν αρκετά συγκρατημένη· δεν έτρεχαν όσο μπορούσαν, γιατί η μεγάλη δημοσιά ήταν οδός ευρείας κυκλοφορίας και κανένας δεν είχε ειδοποιήσει κανέναν ότι θα γινόταν ράλι εδώ) καθώς έφταναν στα περίχωρα της Θακέρκοβ και θα τους σταματούσε η Χωροφυλακή αν συνέχιζαν έτσι. Η Ελοντί προηγείτο για λίγο, και μέσα από τον πομπό του Ζορδάμη η φωνή της είπε: «*Έπρεπε να είχαμε βάλει στοίχημα. Καμία εικοσαριά ήλιους, τουλάχιστον.*»

«Τι στοίχημα να βάλουμε; Ο αγώνας δεν ήταν δίκαιος,» αποκρίθηκε εκείνος.

«*Γιατί;*»

«Το όχημά μου, προφανώς, δεν είναι σε άριστη κατάσταση. Το έχουν ταλαιπωρήσει.»

«*Και το δικό μου ταλαιπωρημένο είναι.*»

«Ακόμα και τα τζάμια μου είναι σπασμένα, Ελοντί! Το όχημά μου, ύστερα από εκείνη την ενέδρα, δεν δέχτηκε καμία συντήρηση. Δεν είναι το ίδιο με το δικό σου, σε καμία περίπτωση.»

«*Λες μαλακίες.*»

«Εσύ λες μαλακίες! Και τώρα να μου δώσεις πίσω τη γάτα μου που την έχεις απαγάγει από τη Ζάλνακοβ!»

«*Δεν πήρα εγώ τη γάτα σου!*»

Η φωνή του Φίλιππου'χοκ ακούστηκε ξαφνικά: «*Όταν πάψετε να παίζετε, μπορούμε ν'αποφασίσουμε πού θα μείνουμε μέσα στη Θακέρκοβ;*»

Ο Ζορδάμης είπε: «Ας περιμένουμε, πρώτα, κάπου εδώ τον Βινάρη. Τον έχουμε αφήσει δεκάδες χιλιόμετρα πίσω.»

Σταμάτησαν στο πλάι της δημοσίας και βγήκαν από τα οχήματά τους.

Η Κλεισμένη πήδησε πάνω στη μπροστινή μεριά του *Χρυσού Κεραυνού*.

«Θ' αρχίσω να γίνομαι αυστηρός μαζί σου,» της είπε ο Ζορδάμης, ανάβοντας τσιγάρο απειλητικά.

Το καλύτερο ξενοδοχείο που μπορούσαν να φανταστούν για μείνουν, αυτή τη στιγμή, ήταν ο *Περίοικος* ξανά, οπότε κατευθύνθηκαν προς τα εκεί.

Ο Απελευθερωτής είχε ακόμα κάποιους ψευδανθρώπους του κοντά στο ψηλό οικοδόμημα, κι αυτοί αμέσως είδαν και αναγνώρισαν την Ελοντί από την κρυσταλλική δομή της η οποία τους θύμιζε την κρυσταλλική δομή του ίδιου του Απελευθερωτή. Χωρίς καμία καθυστέρηση, τον ειδοποίησαν τηλεπικοινωνιακά.

Η παράξενη ραλίστρια ήρθε ξανά στο ξενοδοχείο, του είπαν. Και μαζί της είναι κι εκείνος ο άλλος παράξενος άνθρωπος που η κρυσταλλική του δομή δεν είναι σαν των κατώτερων ανθρώπων.

Και είναι κι ο Ζορδάμης Λιγνόρρυγχος εδώ, πρόσθεσε ο συνοδηγός του Αρτέμιου Νιλμάνη, που ήταν κι αυτός κρυσταλλωμένος και τώρα έτυχε να βρίσκεται μαζί με τους άλλους δύο ψευδανθρώπους. Και όχι μόνο αυτό αλλά τον είδα, μάλιστα, μέσα στον Χρυσό Κεραυνό. Όμως ο Χρυσός Κεραυνός δεν θα έπρεπε κανονικά να είναι εδώ! Θα έπρεπε να είναι στον καταυλισμό μας, στα βορειοδυτικά!

Τα λόγια του ανησύχησαν τον Απελευθερωτή, ο οποίος πάραυτα έστειλε δύο από τους ακόλουθούς του – τον Σαρντάνη και τη Θάρφι – έξω από τη Θακέρκοβ, μέσα στο τετράκυκλο όχημα που είχαν κλέψει τις προάλλες, για να μάθουν τι συνέβαινε στις περιοχές βόρεια και δυτικά της μεγαλούπολης.

Τριάντα-Τέσσερα Το Πρόσωπό της

Η γαλανόδερμη κοπέλα της ρεσεψιόν παραξενεύτηκε που τους είδε ξανά να ζητάνε δωμάτια για να μείνουν στο ξενοδοχείο. Δεν περίμενε ο Ζορδάμης Λιγνόρρυγχος και η Έκπτωτη Ελοντί να έρχονταν πάλι, τόσο σύντομα. Τι λόγος μπορεί να υπήρχε; Σίγουρα δεν γινόταν άλλο ράλι στην περιοχή. Όπως και νάχε, βέβαια, η κοπέλα της ρεσεψιόν δεν έκανε ερωτήσεις – δεν ήταν αυτή η δουλειά της. Τους έκλεισε τα δωμάτια που της ζήτησαν και τους έδωσε τα κλειδιά, ευχόμενη καλή διαμονή.

Ο Ζορδάμης, η Ελοντί, η Καλλιόπη, ο Φίλιππος'χοκ, ο Αργύριος, ο Βινάρης, και η Κλεισμένη μπήκαν σ'έναν ανελκυστήρα και ανέβηκαν στον όροφο όπου βρίσκονταν τα δωμάτια τους. Αφού τακτοποίησαν κάποια πράγματα εκεί, συναντήθηκαν όλοι στο δωμάτιο που ο Ζορδάμης μοιραζόταν με τον Βινάρη, και συζήτησαν για τα όσα είχαν μάθει μέχρι στιγμής σχετικά με τους χαμένους ραλίστες (που, μάλλον, ήθελαν να παραμείνουν χαμένοι) και μ'αυτούς τους κρυσταλλωμένους.

Η Ελοντί είπε: «Μπορεί οι ραλίστες να βρίσκονται υπό κάποια υπνωτική επίδραση. Δεν είναι δυνατόν πραγματικά να τους αρέσει να είναι έτσι!»

«Εμένα, πάντως,» αποκρίθηκε η Καλλιόπη, «δεν μου φάνηκε να έχουν κανένα πρόβλημα. Ούτε υπνωτισμένοι μού φάνηκαν.»

«Και πώς θα το καταλάβαινες αν ήταν υπνωτισμένοι, Καλλιόπη; Από την έκφρασή τους; Τα πρόσωπά τους είναι κρυμμένα.»

«Απ' αυτά που έλεγαν, από το πώς κινούνταν, δεν έμοιαζαν υπνωτισμένοι,» επέμεινε εκείνη. «Αποκλείεται να ήταν υπνωτισμένοι. Ναι, σίγουρα κάτι πολύ περίεργο τούς συμβαίνει, αλλά δεν είναι αυτό που νομίζεις, Ελοντί.»

Η Ελοντί κοίταξε ερωτηματικά τον Φίλιππο'χοκ.

Εκείνος τής επέστρεψε το ερωτηματικό βλέμμα: *Τι θέλεις να πω;*

«Αν ήταν υπνωτισμένοι,» τον ρώτησε ευθέως η Ελοντί, «από πού θα μπορούσε να το καταλάβει κανείς;»

«Εξαρτάται τι εννοείς λέγοντας 'υπνωτισμένοι'.»

«Υπάρχουν πολλά είδη υπνωτισμένων;»

«Φυσικά και υπάρχουν. Κατά πρώτον, υπνωτισμένος είναι αυτός που είναι ξαπλωμένος με τα μάτια κλειστά-»

«Προφανώς, δεν πρόκειται για τη δική μας περίπτωση.»

«Ακριβώς,» είπε ο Φίλιππος'χοκ. «Υπνωτισμένος μπορεί να είναι, επίσης, κάποιος που βρίσκεται υπό την επήρεια μιας δύναμης η οποία τον μετακινεί σαν μαριονέτα της και ο ίδιος μοιάζει να μην έχει δική του βούληση. Αυτό είναι εξαιρετικά σπάνιο, και πάλι δεν νομίζω πως είναι η περίπτωσή μας-»

«Πώς το ξέρεις;»

«Η Καλλιόπη είπε ότι έκαναν κουβέντα μαζί της...» Ο μάγος κοίταξε την Καλλιόπη. «Σου φαινόταν σαν να μην είχαν δική τους βούληση;»

Εκείνη κούνησε το κεφάλι. «Σαν εμάς μου φαίνονταν. Με τη διαφορά, βέβαια, ότι το πρόσωπό τους, και κάθε εκτεθειμένο σημείο του σώματός τους βασικά, ήταν κρυμμένο. Κι επίσης, γνώριζαν πράγματα για εμένα που-»

«Άσ' το αυτό· είναι άλλο θέμα. Οι κρυσταλλωμένοι, επομένως, δεν εμπíπτουν στην περίπτωση άβουλων υπνωτισμένων όντων. Μία τελευταία περίπτωση υπνωτισμού μάς μένει, λοιπόν, νομίζω. Και είναι και η πιο περίπλοκη. Είναι όταν κάποιος γεμίζει το μυαλό κάποιου άλλου με διάφορες ιδέες και αντιλήψεις ώστε να δρα πάντα μ'έναν συγκεκριμένο τρόπο, ακόμα και ενάντια σε κάθε λογική ή απόδειξη για το αντίθετο ή κάτι διαφορετικό.»

«Τι εννοείς;» τον ρώτησε ο Ζορδάμης, ατενίζοντάς τον παρατηρητικά καθώς κάπνιζε.

«Ας πούμε ότι κάποιος σ'έχει κάνει να πιστέψεις ότι καπνίζοντας πάνω από πέντε τσιγάρα την ημέρα θα πεθάνεις. Ό,τι και να σου λένε, ό,τι και να δεις, εσύ ποτέ δεν θα καπνίσεις πάνω από πέντε τσιγάρα την ημέρα.»

«Δεν καταλαβαίνω πώς θα ήταν δυνατόν κάποιος να με κάνει να το πιστέψω αυτό.»

«Με διάφορα τεχνάσματα που υποβάλλουν το μυαλό σου σε μια τέτοια ιδέα, ή με κατήχηση, ή με άμεση επίδραση επάνω στον τρόπο σκέψης σου,» είπε ο Φίλιππος'χοκ.

«Θα μπορούσε κάποιος να κάνει κάποιον άλλο να πιστέψει ότι είναι τρελός έτσι, σωστά;»

«Θα μπορούσε.»

«Νομίζω πως έχω συναντήσει μια τέτοια περίπτωση πριν από αρκετά χρόνια.»

«Σοβαρά;»

«Σοβαρά. Δεν θα πω λεπτομέρειες, αλλά ήταν δύο αδέρφια – ένας αδελφός και μια αδελφή – και έμεναν σε μια βίλα στην περιοχή των Φέρνιλγκαν. Ο αδελφός ήταν ιερέας του Κάρτωνακ και είχε αρχίσει να συγκεντρώνει κάποιους ακόλουθους στη βίλα· είχε αρχίσει, ουσιαστικά, να τη μετατρέπει σε ναό. Η αδελφή του ήθελε να τον βγάλει από τη μέση· συνωμοτώντας, έτσι, με μερικούς άλλους – ανάμεσα στους οποίους και μια μάγισσα του τάγματος των Διαλογιστών, όπως εσύ, μάγε – έστησαν διάφορα παραισθησιακά κόλπα γύρω από τον αδελφό της. Και τον έκαναν να πιστέψει ότι κάποιος μυστηριώδης δαίμονας της Λόρκης τον καταδίωκε. Για μια τέτοια περίπτωση μιλάς, Φίλιππε;»

Ο μάγος ένευσε. «Ακριβώς.»

«Δεν έχει καμία σχέση αυτό με τους κρυσταλλωμένους,» είπε η Καλλιόπη.

«Θα μπορούσε να έχει, ή θα μπορούσε και να μην έχει,» είπε ο Φίλιππος'χοκ.

«Πώς είναι δυνατόν;» ρώτησε η Ελοντί.

«Οι κρυσταλλωμένοι φαίνεται να πιστεύουν ότι, μετά τη μεταμόρφωσή τους, είναι καλύτερα απ'ό,τι ήταν πριν. Αυτό θα μπορούσε να έχει προέλθει από έναν τέτοιο υπνωτισμό.»

«Δηλαδή,» είπε η Ελοντί, «κάποιος τούς έχει κάνει να πιστέψουν ότι είναι καλύτερα ενώ, στην πραγματικότητα, δεν ισχύει;»

«Ναι.»

Η Καλλιόπη είπε, δαγκώνοντας το χείλος της συλλογισμένα: «Θα μπορούσε να είναι έτσι... Εξάλλου, σκεφτείτε το λογικά: Εσείς θα θέλατε να μη φαίνεται το πρόσωπό σας; Εγώ δεν θα ήθελα. Θα έπρεπε κάποιος να με κάνει να πιστέψω ότι αυτό είναι καλύτερο – που, στην πραγματικότητα, δεν θα ήταν.»

«Μισό λεπτό,» τη διέκοψε ο Φίλιππος'χοκ. «Ας μη βγάζουμε βιαστικά συμπεράσματα. Δεν το ξέρουμε πως όντως είναι έτσι. Οι κρυσταλλωμένοι μπορεί πράγματι να θεωρούν πως βρίσκονται σε καλύτερη κατάσταση.»

«Μα, είναι δυνατόν;» είπε η Καλλιόπη.

«Έχουν υποστεί μεταμόρφωση. Δεν είναι πια άνθρωποι. Εσύ η ίδια ανέφερες ότι ήξεραν πράγματα για εσένα που δεν θα έπρεπε να ξέρουν. Τι άλλη απόδειξη χρειάζεται ότι έχουν δυνάμεις διαφορετικές από ενός συνηθισμένου ανθρώπου; Ακόμα κι ένας μάγος – όπως εγώ, ή οποιοσδήποτε άλλος μάγος ξέρω – δεν έχει τέτοιες δυνάμεις. Αυτές οι δυνάμεις πλησιάζουν να είναι... μαντικές. Μυστηριακές.»

Και η Ελοντί ήταν βέβαιη ότι τώρα, αν αυτός δεν ήταν ο Φίλιππος αλλά κάποιος λιγότερο ελεγχόμενος άνθρωπος, θα έστρεφε το βλέμμα του προς το μέρος της, ή και προς το μέρος του Αργύριου. Μόνο εκείνη κι ο Μπαλαντέρ της Λόρκης είχαν δυνάμεις μαντικές και μυστηριακές. Και η Ελοντί σκέφτηκε: Στο όραμά μου μου είπε ότι ο Απελευθερωτής και ο ιεροδαίμονας είναι εδώ, στη Θακέρκοβ. Αλλά τώρα δεν μιλά. Ο Αργύριος του οράματος δεν έχει τις ίδιες γνώσεις με τον πραγματικό Αργύριο;

Ο Ζορδάμης ρώτησε τον Φίλιππο'χοκ: «Και το γεγονός ότι αποβάλλουν την κρυσταλλική υφή από πάνω τους όταν πεθαίνουν πώς το εξηγείς, μάγε; Γιατί συμβαίνει αυτό;»

«Για κάποιο λόγο, η επίδραση φεύγει από το σώμα τους με τον θάνατο.»

«Και το συμπέρασμα ποιο είναι; Ότι δεν πρόκειται για εξωδιαστασιακά όντα, έτσι;»

«Ναι,» συμφώνησε ο Φίλιππος'χοκ, «σίγουρα δεν είναι εξωδιαστασιακά όντα. Είναι άνθρωποι της Σεργήλης, αλλά μεταμορφωμένοι κάπως...»

«Κι αυτός ο ιεροδαίμονας που χαρίζει το 'δώρο του Κρυστάλλου'; Δε θα μπορούσε αυτός να είναι εξωδιαστασιακός;»

«Θα μπορούσε,» συμφώνησε ξανά ο Φίλιππος'χοκ. «Στη Σεργήλη, τουλάχιστον, δεν έχω ξανακούσει για καμία παρόμοια περίπτωση...»

«Αν λοιπόν κάποιος βρει αυτό τον ιεροδαίμονα και τον σκοτώσει, θα δώσει τέλος στους κρυσταλλωμένους. Σωστά;»

«Αν ο ιεροδαίμονας είναι το μόνο πράγμα που δημιουργεί καινούργιους κρυσταλλωμένους, τότε ναι, έτσι υποθέτω.»

Η Ελοντί είπε: «Προτείνω να πάμε και να πούμε όλα αυτά τα πράγματα στον Πολιτειάρχη της Θακέρκοβ. Οι αρχές της πόλης πρέπει να

είναι ενημερωμένες για την κατάσταση.» *Ο Απελευθερωτής, άλλωστε, και ο ιεροδαίμονας βρίσκονται εδώ. Γιατί δεν μιλάς, Αργύριε; Ο Μπαλαντέρ της Λόρκης ήταν σιωπηλός μέχρι στιγμής.*

«Ναι,» αποκρίθηκε ο Ζορδάμης, «αλλά θα ενημερωθούν ούτως ή άλλως. Από το Συμβούλιο της Φίρμακοβ. Τους είπατε ότι ξέρατε, δεν τους τα είπατε;»

«Δεν είμαι σίγουρη, όμως, ότι τα κατάλαβαν καλά,» είπε η Ελοντί· και τον κοίταξε συνοφρυωμένη. «Γιατί έχω την εντύπωση ότι είσαι αντίθετος στο να πάμε να μιλήσουμε στον Πολιτειάρχη;»

«Γιατί μπορεί η αντίδρασή του να είναι επιθετική.»

«Δηλαδή;»

«Μπορεί να στείλει μισθοφόρους να σκοτώσουν όλους τους κρυσταλλωμένους.»

«Κι αυτό,» παρενέβη η Καλλιόπη, «είναι κακό;»

«Δε θα ήταν προτιμότερο να σώσουμε κάπως τους ραλίστες και τους συνοδηγούς, τουλάχιστον;»

«Πώς να τους σώσουμε, Ζορδάμη; Δεν θέλουν να σωθούν!»

«Αν αποβάλουν την κρυσταλλική υφή από πάνω τους θα ξαναγίνουν άνθρωποι,» της είπε ο Ζορδάμης. Κι έστρεψε το βλέμμα του στον Φίλιππο· «Θα ήταν δυνατόν ν'αποβάλουν την κρυσταλλική υφή χωρίς να πεθάνουν;»

«Νομίζεις ότι μπορώ να ξέρω κάτι τέτοιο; Θεωρητικά, τα πάντα γίνονται. Αλλά πώς;»

Η Ελοντί επέμεινε: «Εγώ λέω να πάμε να μιλήσουμε στον Πολιτειάρχη. Θα τα μάθει, άλλωστε, σύντομα. Γιατί να μην τα μάθει από εμάς; Γιατί να μην ξέρει ακριβώς τι γίνεται;»

Ο Ζορδάμης σταύρωσε τα χέρια του μπροστά του, σκεπτικός. Μετά είπε: «Δεν πάμε, πρώτα, για φαγητό; Είναι μεσημέρι.»

Δεύτερη μέρα που αρκετοί από τους Κουρδισμένους – πιο πολλοί από την προηγούμενη – έλειπαν από τις δουλειές τους. Τα περισσότερα αφεντικά έστειλαν ανθρώπους να τους αναζητήσουν, και οι άλλοι Κουρδισμένοι είπαν πως δεν ήξεραν τίποτα γι'αυτούς, δεν ήξεραν πού είχαν πάει.

Ο κρυσταλλωμένος πυρήνας της συμμορίας μεγάλωνε. Σε λίγο καιρό, ολόκληρη η συμμορία θα ήταν κρυσταλλωμένη. Ο Απελευθερωτής είχε ανησυχήσει από την παρουσία του Χρυσού Κεραυνού στη Θακέρκοβ, είχε ανησυχήσει για το τι μπορεί να συνέβη στον καταυλισμό στα βορειοδυτικά, μα δεν σκόπευε να σταματήσει τα σχέδιά του εδώ. Θα έκανε τους Κουρδισμένους άρχοντες του Λημεριού.

Η Μάγισσα, εν τω μεταξύ, έφτιαχνε σήμερα ζωντανές μάσκες στα υπόγεια της Στέγης των Κουρδισμένων, χρησιμοποιώντας τον εξοπλισμό που της είχαν φέρει μαζί με μερικά πτώματα. Έλεγε όμως στον Απελευθερωτή ότι χρειαζόταν ακόμα πιο περίπλοκο εξοπλισμό, αν ήταν να διεξάγει τα πειράματά της για την αντιγραφή του τσιμπήματος του Ζορκολ'ζορκά'άβάθ. Ο Απελευθερωτής της υποσχέθηκε πως θα είχε τους εξοπλισμούς μόλις η κατάσταση εδώ είχε σταθεροποιηθεί λιγάκι.

«Η κατάσταση,» του είπε η Μάγισσα, «δεν πρόκειται να σταθεροποιηθεί· πρόκειται να γίνει πιο έκρυθμή, και το ξέρεις. Μόλις το Λημέρι δει τους κρυσταλλωμένους, θα παραφρονήσει.»

Ο Απελευθερωτής γέλασε. «Ναι, έχεις δίκιο. Αλλά θα είναι πλέον πολύ αργά. Θα είμαστε πολλοί. Σε μερικές μέρες, όλοι οι Κουρδισμένοι θα έχουν γίνει παιδιά του Κρυστάλλου – εκτός από όσους δεν είχαν αρκετά ισχυρή θέληση, φυσικά.»

Η Μάγισσα είπε: «Όταν καταφέρω να αντιγράψω το τσίμπημα του δαίμονα, ο ρυθμός δημιουργίας καινούργιων κρυσταλλωμένων θα αυξηθεί. Σκέψου το.»

«Δεν κρύβεις την ανυπομονησία σου, Μάγισσα,» παρατήρησε ο Απελευθερωτής.

Η Μάγισσα τού έκανε προκλητικούς σχηματισμούς με την κρυσταλλική δομή της. Ήταν του τάγματος των Ερευνητών, κι αυτό – όλη αυτή η κατάσταση με τους κρυσταλλωμένους – ήταν σαν όνειρο για εκείνη. Ένα υπέροχο όνειρο ατέρμονης εξερεύνησης των μηχανισμών του σύμπαντος.

«Θα δούμε αύριο τι μπορούμε να κάνουμε,» υποσχέθηκε ο Απελευθερωτής, «που θα είμαστε περισσότεροι.»

Πήραν μεσημεριανό στον *Φρέσκο*, το εστιατόριο στον Γαιοδόμο το οποίο βρισκόταν πλάι στις όχθες του ποταμού Κάλμωθ. Η Ελοντί, ο Ζορδάμης, και οι άλλοι κάθισαν στο μπαλκόνι του που ήταν περιτριγυρισμένο από τζάμι, για το κρύο, κι ανάμεσα στα τραπέζια του υπήρχαν φλεγόμενες εστίες. Τα ψάρια του εστιατορίου ήταν φρέσκα και άψογα μαγειρεμένα· ακόμα και η Κλεισμένη συμφωνούσε. Έχοντας καταβροχθίσει το ψάρι στο πιάτο της, στο πάτωμα, είχε υψώσει το βλέμμα της προς τον Ζορδάμη και νιαούριζε.

Εκείνος τής είπε, τρώγοντας μια μπουκιά από το δικό του ψάρι: «Δεν σου δίνω.»

Η Κλεισμένη νιαούρισε ξανά.

«Μη νομίζεις ότι είμαι κακός· απλώς προσέχω τη σιλουέτα σου.»

«Νιάρ!»

Προτού τελειώσουν το φαγητό τους, είχαν πια αποφασίσει ότι καλύτερα να πήγαιναν να μιλήσουν στον Πολιτειάρχη. Θα επισκέπτονταν τον Πολιτικό Οίκο το απόγευμα για να ζητήσουν ακρόαση. Επέστρεψαν έτσι στον *Περίοικο*, μέσα στα οχήματά τους, για να ξεκουραστούν μερικές ώρες.

Η γαλανόδερμη κοπέλα της ρεσεψιόν είχε επίσης πάει να ξεκουραστεί σ'ένα δικό της δωμάτιο στο ισόγειο του ξενοδοχείου, ενώ ένας άλλος υπάλληλος είχε αναλάβει τα καθήκοντά της. Την πόρτα της δεν την είχε κλειδώσει, γιατί ποιος θα ερχόταν εδώ; Ήταν περιοχή μόνο για το προσωπικό του *Περίοικου*. Έτσι, ξαφνιάστηκε – τρόμαξε – όταν, βγαίνοντας από το ντους, τυλιγμένη σε μια πετσέτα κι ακόμα βρεγμένη από το ζεστό νερό, είδε δύο ανθρώπους μέσα στο δωμάτιό της. Τους αναγνώριζε και τους δύο, αλλά δεν είχαν, φυσικά, καμία θέση εδώ! Ήταν το ζευγάρι που είχε έρθει πριν από λίγες ώρες στο ξενοδοχείο: ένας άντρας και μια γυναίκα που ισχυρίζονταν πως δεν είχαν ταυτότητες μαζί τους γιατί, ταξιδεύοντας προς την πόλη, είχαν πέσει θύματα ληστών που τους είχαν αρπάξει τα περισσότερα πράγματά τους. Ήταν όμως κάτοικοι της Αγκένροβ, είχαν πει, και είχαν δηλώσει τα ονόματά τους. Δεν ήταν η πρώτη φορά που η κοπέλα συναντούσε περίπτωση ανθρώπων χωρίς ταυτότητα. Εξάλλου, πολλοί άνθρωποι που ζούσαν έξω από τις μεγάλες πόλεις της Σεργήλης δεν είχαν ταυτότητες. Αλλά ο *Περίοικος* τούς ήθελε όλους, δεν τους έδιωχνε. Συνήθως,

όμως, εδώ έρχονταν αυτοί που είχαν λεφτά – και ταυτότητες – οι άλλοι πήγαιναν σε μικρότερα ξενοδοχεία, ή σε πανδοχεία.

«...Τι, τι θέλετε;» ψέλλισε η γαλανόδερμη κοπέλα, σαστισμένη, κρατώντας την πετσέτα σφιχτά επάνω της.

«Θέλουμε,» αποκρίθηκε η γυναίκα, που ήταν ψευδάνθρωπος σταλμένη από τον Απελευθερωτή, «να μας πεις ποιο είναι το δωμάτιο της Ελοντί Αλλόγνωμης.» Και πρότεινε προς τη μεριά της κοπέλας ένα χαρτονόμισμα των είκοσι ήλιων.

«Σας παρακαλώ!» είπε εκείνη. «Δε μπορώ να το κάνω αυτό. Δεν επιτρέπεται. Τι είστε, δημοσιογράφοι; Και δε θάπρεπε να βρισκόσασταν καθόλου εδώ – απαγορεύεται να μπαίνετε εδώ. Είναι περιοχή μόνο για το προσωπικό του ξενοδοχείου!»

Ο άντρας (που κι αυτός, βέβαια, ήταν ψευδάνθρωπος σταλμένος από τον Απελευθερωτή) έβγαλε ένα πιστόλι μέσα από τα ρούχα του.

Τα μάτια της γαλανόδερμης κοπέλας γούρλωσαν. «Για όνομα της Αρτάλης! Σας παρακαλώ!»

Το πιστόλι τη σημάδεψε, και ο χειριστής του είπε: «Το δωμάτιο της Ελοντί Αλλόγνωμης;»

Η κοπέλα ξεροκατάπιε. Δάκρυα κύλησαν στα μάγουλά της. «Γιατί το κάνετε αυτό; Θα με διώξουν απ'τη δουλειά μου...»

«Το δωμάτιο,» επέμεινε ο άντρας, ενώ η γυναίκα έκρυβε το χαρτονόμισμα των είκοσι ήλιων μέσα στα ρούχα της.

Η κοπέλα τούς είπε.

«Θέλουμε και το κλειδί του δωματίου,» είπε ο άντρας.

«Δεν το έχω.»

«Μπορείς, όμως, να το βρεις.»

«Ντύσου,» της είπε η γυναίκα, «γρήγορα. Και πάμε.»

Ο επικοινωνιακός διάυλος του δωματίου κουδούνισε.

Ο Αργύριος ξύπνησε και πάτησε το κουμπί της αποδοχής. «Μάλιστα;»

«Εσύ είσαι, Χαρίδημε;» ακούστηκε μια γυναικεία φωνή.

«Συγγνώμη;»

«Ο Χαρίδημος δεν είσαι;»

«Αργύριο με λένε. Αλλά... συγγνώμη, αυτός είναι ο εσωτερικός διάυλος ξενοδοχείου- Πώς...;»

«Με συγχωρείτε. Έχασα τη γάτα μου. Με συγχωρείτε.» Η επικοινωνία τερματίστηκε.

Ο Αργύριος έκλεισε τον διάυλο. Πρέπει να είχαν μπλεχτεί οι γραμμές, αναμφίβολα.

Αλλά... τι παράξενο...

Μια από τις... συνηθισμένες συμπτώσεις της ζωής του;

Κάποιος ή κάτι γρατσουνίζει την πόρτα του, και νιαουρίσματα ακούγονταν απέξω. Η Κλεισμένη;

«Τι γίνεται εδώ πέρα;» μουρμούρισε ο Αργύριος καθώς σηκωνόταν από το κρεβάτι, ντυμένος μόνο με το παντελόνι του κι ένα μπλουζάκι που είχε επάνω ραμμένο ένα τραπουλόχαρτο.

Άνοιξε την πόρτα και είδε στο κατώφλι του την Κλεισμένη.

Η γάτα αμέσως στράφηκε κι έτρεξε· ο Αργύριος την ακολούθησε.

Και δεν χρειάστηκε να πάει μακριά. Η Κλεισμένη σταμάτησε πλάι σε μια στροφή του διαδρόμου. Ο Μπαλαντέρ της Λόρκης κρυφοκοίταξε και είδε μια άγνωστη γυναίκα να στέκεται μπροστά στην πόρτα της Ελοντί και του Φίλιππου'χοκ και να την ξεκλειδώνει. Πίσω της βρισκόταν ένας άντρας, επίσης άγνωστος.

Η πόρτα άνοιξε χωρίς καμία δυσκολία, και μπήκαν στο δωμάτιο.

Ο Αργύριος έτρεξε πίσω τους. «Ε, τι κάνετε εκεί;» φώναξε. «Ποιοι είστε;»

Στο εσωτερικό του δωματίου, η Ελοντί και ο Φίλιππος'χοκ, που κοιμόνταν αγκαλιασμένοι πάνω στο κρεβάτι, ξύπνησαν απότομα κι αντίκρισαν δύο αγνώστους – έναν άντρα και μια γυναίκα.

Οι άγνωστοι πάραυτα τράβηξαν πιστόλια μέσα από τα ρούχα τους. Η γυναίκα έστρεψε το δικό της προς την Ελοντί, ενώ ο άντρας έστρεψε το δικό του προς τη μεριά της πόρτας, φωνάζοντας: «Μακριά!»

Η γυναίκα πρόσταξε την Ελοντί: «Εσύ – σήκω πάνω κι έλα μαζί μας!»

Την ίδια στιγμή, ο άντρας έλεγε: «Μείνε εκεί που είσαι!» και η Ελοντί κι ο Φίλιππος τον είδαν να πετάγεται έξω από την πόρτα. Κι αμέσως τον άκουσαν να ουρλιάζει – και μετά, ένας πυροβολισμός.

Η γυναίκα γύρισε, θορυβημένη–

–και η Ελοντί κι ο Φίλιππος’χοκ βρήκαν την ευκαιρία να κυλήσουν εκείνη προς τη μια μεριά κι εκείνος προς την άλλη, πέφτοντας από το κρεβάτι και ξεμπλέκοντας τα σώματά τους από τα σκεπάσματα.

Η Ελοντί δεν έχασε χρόνο: τινάχτηκε πάραυτα καταπάνω στη γυναίκα ενώ αυτή ήταν ακόμα αποπροσανατολισμένη: άρπαξε τον καρπό του χεριού της που κρατούσε το πιστόλι και έστρεψε το όπλο προς το ταβάνι ενώ, συγχρόνως, χτυπούσε με το γόνατο την αντίπαλό της στο υπογάστριο.

Η Ελοντί αισθάνθηκε να συναντά κάτι που ήταν σκληρό αλλά και μαλακό συνάμα. Κάτι τελείως αλλόκοτο. Όμως η γυναίκα δεν πρέπει να προστατευόταν από κάποιου είδους πανοπλία, γιατί φάνηκε να πόνεσε, καθώς διπλώθηκε, μουγκρίζοντας. Η Ελοντί τη γρονθοκόπησε καταπρόσωπο, κι ένωσε ξανά κάτι που ήταν, παραδόξως, σκληρό και μαλακό ταυτόχρονα. Η γυναίκα κοπάνησε με την πλάτη στον τοίχο κι έδειχνε ζαλισμένη. Το πιστόλι είχε φύγει από το χέρι της.

Η Ελοντί την άρπαξε από τη μπροστινή μεριά του φορέματός της, τραβώντας την απότομα, υψώνοντας πάλι τη γροθιά της. Αλλά τα κουμπιά του φορέματος έσπασαν κι από μέσα φάνηκε–

–κρυσταλλική υφή!

Η Ελοντί αναφώνησε και δεν κατέβασε τη γροθιά της αμέσως, μ’αποτέλεσμα η γυναίκα να γαντζωθεί άγρια επάνω της και να πέσουν στο πάτωμα, παλεύοντας.

Η Φίλιππος’χοκ, εν τω μεταξύ, είχε αρπάξει το πιστόλι του από το κομοδίνο και πεταχτεί έξω από το δωμάτιο, για ν’αντιμετωπίσει τον άλλο εχθρό. Δεν ανησυχούσε για την Ελοντί, γιατί ήξερε ότι μπορούσε να φροντίσει τον εαυτό της· κι αν δεν συνεργάζονταν σωστά, όπως όταν ήταν στην Επανάσταση, ίσως να σκοτώνονταν κι οι δύο.

Βγαίνοντας στον διάδρομο, ο Φίλιππος’χοκ είδε τον άντρα με το πιστόλι να βαδίζει προσεχτικά προς μια στροφή. Δεν είχε προσέξει τον μάγο να έρχεται, δείχνοντας εστιασμένος σε κάποιον εχθρό του που είχε μόλις εξαφανιστεί – σε κάποιον εχθρό που πρέπει να θεωρούσε επικίνδυνο. Ο Φίλιππος, φυσικά, το εκμεταλλεύτηκε αυτό. Χίμησε καταπάνω στον άντρα και τον χτύπησε με τη λαβή του πιστολιού του στην πίσω μεριά του κεφαλιού. Εκείνος παραπάτησε, μα δεν έχασε τις αισθήσεις του, κι έκανε να στραφεί για να πυροβολήσει τον μάγο.

Ο Αργύριος τότε πετάχτηκε από τη στροφή του διαδρόμου, γρονθοκοπώντας τον άγνωστο στα πλευρά και κάνοντάς τον να διπλωθεί. Ο Φίλιππος τον χτύπησε για δεύτερη φορά στο κεφάλι, με τη λαβή του πιστολιού του, αναισθητοποιώντας τον.

Η Κλεισμένη ξεπρόβαλε από τη στροφή του διαδρόμου, γρυλίζοντας, δείχνοντας τα δόντια της, έχοντας την ουρά της ορθωμένη.

Ο Φίλιππος'χοκ μπήκε πάλι στο δωμάτιο, βρίσκοντας την Ελοντί να παλεύει στο πάτωμα με την άλλη εισβολέα. Και η εισβολέας φαινόταν να έχει το πάνω χέρι. Είχε καβαλήσει την Ελοντί και είχε βάλει το πιστόλι της στον κρόταφο της ραλίστριας.

«Μείνετε μακριά!» φώναξε αντικρίζοντας τον Φίλιππο. «Μακριά μου!» Η πάνω μεριά του φορέματός της είχε σκιστεί, κουμπιά είχαν φύγει, αλλά από μέσα δεν φαινόταν δέρμα: φαινόταν κρυσταλλική υφή.

Η γυναίκα ήταν κρυσταλλωμένη, αλλά το πρόσωπό της ανθρώπινο!

«Εντάξει,» της είπε ο Φίλιππος, ασφαλίζοντας το πιστόλι του και ρίχνοντάς το στο πάτωμα. Ύψωσε τα χέρια του. «Δεν σε πλησιάζω.»

Η κρυσταλλωμένη σηκώθηκε όρθια, τραβώντας και την Ελοντί μαζί της, από τα μαλλιά. Εξακολουθώντας να έχει το πιστόλι στον κρόταφό της. «Πού είναι ο Ναρκάμης;» ρώτησε. Και φώναξε: «Ναρκάμη!»

«Ο φίλος σου;» είπε ο Φίλιππος, οπισθοχωρώντας από το κατώφλι του δωματίου. «Είναι αναίσθητος. Εδώ.» Έδειξε προς τα δίπλα.

Η κρυσταλλωμένη έσπρωξε την Ελοντί έξω από το δωμάτιο, χωρίς ν'αφήσει τα μαλλιά της κι έχοντας το πιστόλι στον κρόταφό της. Είδε τον πεσμένο Ναρκάμη, είδε τον Αργύριο, είδε την Κλεισμένη.

«Αυτό το τέρας...» μουρμούρισε. «Κρατήστε μακριά μου αυτό το τέρας!» είπε δυνατά.

Η Κλεισμένη γρύλισε προς το μέρος της. Ο Αργύριος την έπιασε και τη σήκωσε στην αγκαλιά του.

«Εσύ!» είπε η κρυσταλλωμένη στον Φίλιππο. «Κλότσα τον Ναρκάμη! Κλότσα τον! Θα ξυπνήσει.»

Ο μάγος υπάκουσε, και ο άντρας πράγματι ξύπνησε, μουγκρίζοντας.

Ένα δυνατό τρίξιμο αντήχησε μες στον διάδρομο. Η κρυσταλλωμένη ούρλιαξε καθώς τρανταζόταν, τυλιγμένη από ενεργειακό ρεύμα.

Η Ελοντί αισθάνθηκε επίσης το ρεύμα να την τραντάζει, αλλά όχι με την ίδια ένταση, και γρήγορα πετάχτηκε μακριά από την κρυσταλλωμένη. Η άγνωστη γυναίκα παραπάτησε, καθώς ελευθέρωνε ακούσια τη ραλίστρια, όμως δεν έχασε τις αισθήσεις της. Κρατήθηκε από τον τοίχο και έμεινε όρθια. Το πρόσωπό της ήταν καψαλισμένο με παράξενο τρόπο, μαυρισμένο και μισοδιαλυμένο. Τρύπες είχαν δημιουργηθεί επάνω του, κι από κάτω διακρινόταν κάτι θολό.

Πίσω της, στο βάθος του διαδρόμου, στεκόταν ο Βινάρης μ'ένα πιστόλι υψωμένο.

Ο Ναρκάμης, στα γόνατα ακόμα, ύψωσε το δικό του πιστόλι και τον πυροβόλησε. Αλλά ήταν ζαλισμένος και αστόχησε καθώς ο Βινάρης τινάζοταν στο πλάι.

«Πέτα το!» του φώναξε ο Ζορδάμης, που δεν ήταν μακριά από τον Βινάρη και τώρα σημάδευε τον Ναρκάμη με το πιστόλι του.

Η κρυσταλλωμένη πυροβόλησε τον Ζορδάμη–

(εκείνος κόλλησε την πλάτη του στον τοίχο και η σφαίρα της αστόχησε, αλλά απορούσε πώς σκατά αυτή η γυναίκα δεν είχε λιποθυμήσει ύστερα από την ενεργειακή ριπή του Βινάρη στη ράχη της)

–και έτρεξε προς έναν ανελκυστήρα που ήταν ανοιχτός, φωνάζοντας στον Ναρκάμη να την ακολουθήσει. Αλλά η Ελοντί δεν την άφησε να φύγει· την άρπαξε από τα μαλλιά τραβώντας την πίσω, με δύναμη. Το πρόσωπό της γυναίκας σκίστηκε – ολόκληρο το κεφάλι της σκίστηκε – κι έμεινε στα χέρια της ραλίστριας. Μια μάσκα από σάρκα και τρίχες, με δυο ζωντανά μάτια επάνω της, τα οποία είχαν μόλις πάψει να κινούνται.

Η κρυσταλλωμένη πήδησε μέσα στον ανελκυστήρα. Και ο Ναρκάμης την ακολούθησε, γρονθοκοπώντας τον Φίλιππο'χοκ στην κοιλιά προτού φτάσει εκεί. Η πόρτα του θαλάμου έκλεισε και οι δυο τους χάθηκαν από τα μάτια των υπόλοιπων. Η μικρή οθόνη του ανελκυστήρα έδειχνε ότι κατέβαιναν.

«Πάμε κάτω!» Ο Ζορδάμης έτρεξε στον άλλο ανελκυστήρα, πατώντας το κουμπί που τον καλούσε.

«Δεν τους προλαβαίνουμε,» είπε ο Βινάρης, ακολουθώντας τον. «Αποκλείεται.»

Η Ελοντί ύψωσε την αλλόκοτη, φριχτή μάσκα που κρατούσε. «Το...
πρόσωπό της,» άρθρωσε.

Τριάντα-Πέντε Ζωντανό Λάφυρο

Ο Ζορδάμης και ο Βινάρης, φυσικά, δεν πρόλαβαν τους δύο εισβολείς προτού φύγουν από τον *Περίοικο* και εξαφανιστούν μες στους δρόμους της Θακέρκοβ. Αλλά σύντομα ολόκληρο το ξενοδοχείο ήταν ανάστατο. Οι πυροβολισμοί είχαν αντηχήσει παντού, καθώς επίσης και οι κραυγές.

Η Ελοντί έκρυψε στο δωμάτιό της την καψαλισμένη, κουρελιασμένη μάσκα που είχε αρπάξει από την κρυσταλλωμένη γυναίκα, γιατί δεν ήθελε κανένας φύλακας του *Περίοικου* να την πάρει στο όνομα της ασφάλειας του ξενοδοχείου. Ήθελε να την κρατήσουν για λίγο η ίδια και ο Φίλιππος'χοκ, για να καταλάβουν τι ακριβώς ήταν. Αυτά τα μάτια έμοιαζαν αληθινά όταν η κρυσταλλωμένη φορούσε τη μάσκα. Κινούνταν κανονικά· η Ελοντί ήταν βέβαιη.

Οι φύλακες του *Περίοικου* ερεύνησαν την υπόθεση κάνοντας ερωτήσεις στην Ελοντί, στο Ζορδάμη, και στους άλλους, αλλά κανένας δεν είπε τίποτα για τη μάσκα, όπως τους είχε ζητήσει η ραλίστρια.

«Ποιος τους έδωσε το κλειδί για το δωμάτιό μου;» ρώτησε η Ελοντί τους φύλακες. «Τι φύλαξη είν' αυτή που έχετε εδώ; Ο καθένας μπορεί να βρίσκει το κλειδί οποιουδήποτε δωματίου μες στο ξενοδοχείο σας;»

«Είστε σίγουρη πως δεν ήταν διάρρηξη, κυρία Αλλόγνωμη;»

«Τους είδα να ξεκλειδώνουν με κανονικό κλειδί,» παρενέβη ο Αργύριος. «Έκανα μια βόλτα στον διάδρομο εκείνη την ώρα και τους είδα να ξεκλειδώνουν με κανονικό κλειδί. Δεν ήταν διάρρηξη, κύριοι. Αναμφίβολα.»

Λίγη έρευνα ακόμα απέδειξε ότι όντως οι δύο εισβολείς είχαν πάρει το κλειδί της Ελοντί. Το επιβεβαίωσε η κοπέλα της ρεσεψιόν, που βρέθηκε κάτω από το κρεβάτι του δωματίου της, δεμένη και φιμωμένη. Είπε πως, απειλώντας την με πιστόλι, την εξανάγκασαν να πάει στη ρεσεψιόν και να τους φέρει το κλειδί που βρισκόταν εκεί. Για τους δύο εισβολείς, η κοπέλα ήξερε μόνο ότι είχαν δηλώσει πως ήταν ζευγάρι και είχαν νοικιάσει ένα άλλο δωμάτιο του *Περίοικου*. Είχαν πει ότι δεν είχαν ταυτότητες γιατί τους είχαν ληστέψει στον δρόμο, αλλά ήταν

κάτοικοι της Αγκένροβ. («Ναι,» σχολίασε ο Ζορδάμης όταν το άκουσε αυτό, «κι εγώ είμαι κάτοικος Απολλώνιας» – μια διάσταση που μόνο σε φωτογραφίες είχε ποτέ του δει.)

Το δωμάτιο του ύποπτου ζευγαριού ερευνήθηκε από τους φύλακες χωρίς να βρεθεί τίποτα το ιδιαίτερο μέσα· μετά κάλεσαν, όμως, τη Χωροφυλακή για να διεξάγει περαιτέρω έρευνες.

Όταν η κατάσταση είχε ηρεμήσει λιγάκι και ήταν απόγευμα, ο Ζορδάμης και οι άλλοι συγκεντρώθηκαν στο δωμάτιο της Ελοντί, και η Ελοντί έβγαλε τη μάσκα από τη βαλίτσα όπου την είχε κρύψει. Τα μάτια έμοιαζαν ζωντανά, με μόνη διαφορά ότι ήταν ακίνητα.

«Κινούνται, όμως, όταν φορούσε τη μάσκα η κρυσταλλωμένη – είμαι σίγουρη,» είπε η ραλίστρια καθώς ήταν καθισμένη οκλαδόν στο κρεβάτι – η μόνη που καθόταν μέσα στο δωμάτιο· οι άλλοι στέκονταν.

Ο Ζορδάμης πήρε τη μάσκα από τα χέρια της και τη φόρεσε. *Μπορούσε να τη φορέσει παρότι ήταν καψαλισμένη και σκισμένη.* «Λοιπόν; Πώς είμαι;»

«Σαν τραβεστί που ξέφυγε από πυρκαγιά,» του είπε η Καλλιόπη.

«Να λείπουν οι φιλοφρονήσεις. Τα μάτια μου κουνιούνται;»

«Δεν κουνιούνται,» τον πληροφόρησε ο Φίλιππος'χοκ.

Ο Ζορδάμης έβγαλε τη μάσκα. «Βρομάει αυτό το πράγμα. Βρομάει σαν κάτι ψόφιο. Και όταν το φοράς δεν βλέπεις τίποτα· τα μάτια του, ζωντανά ή μη, δεν είναι διαφανή. Ένα αίσχος είναι...»

Ο Φίλιππος'χοκ πήρε τη μάσκα από τον Ζορδάμη και τη μύρισε. Έμεινε για λίγο αμίλητος, σκεπτικός. Μετά είπε: «Έχω την εντύπωση πως είναι από ανθρώπινο δέρμα.»

Η Ελοντί μόρφασε, αηδιασμένη. «*Ανθρώπινο δέρμα;*»

«Ναι. Πρέπει νάναι κανονικό δέρμα κεφαλιού, το οποίο έκοψαν από το κρανίο της νεκρής για να φτιάξουν αυτή τη μάσκα.»

«Δε σοβαρολογείς...» είπε ο Ζορδάμης. «Δε θάχε σαπίσει;»

«Το διατήρησαν με κάποιον τρόπο,» αποκρίθηκε ο Φίλιππος'χοκ, τρίβοντας τη μάσκα με τα δάχτυλά του. «Το διατήρησαν στην αρχική του κατάσταση. Είναι όπως το κανονικό δέρμα.»

«Μπορεί να γίνει αυτό με μαγεία;» τον ρώτησε η Καλλιόπη.

«Ένας Βιοσκόπος, υποθέτω, θα ξέρει καλύτερα από εμένα... αλλά δεν νομίζω. Εκείνο που γνωρίζω είναι ότι υπάρχει η Μαγανεία Σηπτικής

Επιβραδύνσεως, η οποία μπορεί να χρησιμοποιηθεί επάνω σ'ένα πτώμα για να το διατηρήσει σε μια στάσιμη κατάσταση – για να μη λιώσει. Αλλά ακόμα κι αυτή η μαγανεία δεν έχει τη δύναμη να το κρατήσει για πάντα σαν ζωντανό.»

«Μπορεί και τούτη η μάσκα ύστερα από κάποιο καιρό να διαλυθεί,» υπέθεσε ο Ζορδάμης.

«Μπορεί,» αποκρίθηκε ο Φίλιππος'χοκ, «αλλά το αμφιβάλλω. Κι εκτός από το δέρμα, είναι και τα μάτια.» Άγγιξε ένα μάτι με το δάχτυλό του, με προσοχή. «Είναι αληθινά, μα τους θεούς. Αληθινά.»

«Κι όταν η κρυσταλλωμένη φορούσε τη μάσκα, κινούνταν κανονικά,» πρόσθεσε η Ελοντί. «είμαι σίγουρη – πάλεψα μαζί της.»

«Ναι,» είπε ο Φίλιππος, «δεν το αμφιβάλλω, Ελοντί. Ούτε η κοπέλα της ρεσεψιόν ανέφερε ότι πρόσεξε κάτι παράξενο στα μάτια εκείνης της γυναίκας: κι αν δεν κινούνταν, σίγουρα θα φαίνονταν πολύ παράξενα. Θα έδινε την εντύπωση τυφλής. Πάω στοίχημα, μάλιστα, πως κι ο σύντροφός της – ο Ναρκάμης – φορούσε παρόμοια μάσκα. Κι οι δύο κρυσταλλωμένοι ήταν, αναμφίβολα.»

«Αν οι κρυσταλλωμένοι μπορούν να μοιάζουν με κανονικούς ανθρώπους,» είπε ο Ζορδάμης, «τότε... τότε ο καθένας μέσα στη Θακέρκοβ – ή οπουδήποτε – μπορεί νάναι κρυσταλλωμένος.»

«Ουσιαστικά, ναι,» συμφώνησε ο Φίλιππος'χοκ, «μπορεί. Αλλά θα πρέπει, κάπως, να κρύβει και κάθε άλλο γυμνό τμήμα του σώματός του. Θα πρέπει να φορά γάντια, κατά πρώτον.»

«Ή χεριά από δέρμα ανθρώπου.»

«Κι οι δύο που εισέβαλαν στο δωμάτιό μας φορούσαν γάντια.»

Η Καλλιόπη ρώτησε: «Πώς έκαναν τα ψεύτικα μάτια να κινούνται, Φίλιππε; Με κάποια μαγεία;»

«Και, πιο σημαντικό,» πρόσθεσε ο Ζορδάμης, «πώς βλέπουν μέσα από τις μάσκες; Δεν υπάρχουν ανοίγματα.»

«Δεν έχω απαντήσεις να δώσω. Και ούτε ξέρω κανένα ξόρκι που να κάνει μάτια να κινούνται, Καλλιόπη. Επιπλέον, αυτά τα μάτια δεν είναι 'ψεύτικα'. Είναι αληθινά μάτια. Τα μάτια της γυναίκας από την οποία πάρθηκε το πρόσωπο, μάλλον.»

«Αυτό είναι αποκρουστικό,» σχολίασε η Ελοντί.

«Δεν καταλαβαίνω πώς είναι δυνατόν να βλέπουν μέσα από τις μάσκες, μάγε,» επέμεινε ο Ζορδάμης. «Εγώ δεν έβλεπα τίποτα όσο τη φορούσα.»

«Νομίζω πως έχει να κάνει με τη φύση των κρυσταλλωμένων,» αποκρίθηκε ο Φίλιππος'χοκ. «Έχουν παράξενες δυνάμεις, όπως έχουμε διαπιστώσει άλλωστε. Ακόμα και το γεγονός ότι η κρυσταλλωμένη δεν λιποθύμησε από την ενεργειακή ριπή του Βινάρη, δεν είναι παράξενο;»

«Ναι, σίγουρα είναι,» είπε ο Βινάρης. «Την πέτυχα ευθεία στην πλάτη.»

«Πού έχετε, αλήθεια, βρει τόσα όπλα εσείς;» ρώτησε η Ελοντί τον Ζορδάμη και τον Βινάρη. «Κουβαλάτε πάντα τόσα όπλα μαζί σας;»

«Περιμένες να ερχόμασταν στα βορειοδυτικά άσπλοι;» αποκρίθηκε ο Ζορδάμης. «Είσαι σοβαρή;»

Η Ελοντί συνοφρυώθηκε, εξακολουθώντας νάναι καθισμένη οκλαδόν επάνω στο κρεβάτι και ακουμπώντας το σαγόνι της στη γροθιά της.

Ο Φίλιππος'χοκ είπε: «Περιμένετε λίγο.» Και μουρμούρισε τα λόγια για κάποιο ξόρκι ενώ είχε το βλέμμα του εστιασμένο στη μάσκα στα χέρια του. Μετά άρθρωσε άλλα λόγια, για άλλο ξόρκι μάλλον, ενώ συνέχιζε να έχει το βλέμμα του έντονα εστιασμένο στη μάσκα. «Δε βρίσκω κάτι,» είπε τελικά.

«Για τι έψαχνες;» τον ρώτησε ο Ζορδάμης.

«Κατά πρώτον, αν υπάρχει κάποιου είδους ενέργεια επάνω στη μάσκα. Δεν φαίνεται υπάρχει. Κατά δεύτερον, αν υπάρχει καμία πνευματική οντότητα ή δύναμη μέσα στη μάσκα. Ούτε τέτοια φαίνεται να υπάρχει.»

»Περιμένετε πάλι λίγο.« Ακόμα ένα ξόρκι ακολούθησε, ενώ ο Φίλιππος'χοκ ατένιζε τη μάσκα σαν να ήθελε να την τρυπήσει με το βλέμμα του. Έπειτα είπε: «Ούτε αισθητήρες υπάρχουν ενσωματωμένοι μέσα στο δέρμα της μάσκας.»

«Αισθητήρες;» έκανε ο Ζορδάμης. «Γιατί να υπάρχουν αισθητήρες;»

«Για να λένε στον εσωτερικό μηχανισμό της μάσκας πότε κάποιος τη φορά και, επομένως, τα μάτια πρέπει ν'αρχίσουν να κουνιούνται.»

«Τι εσωτερικός μηχανισμός, μάγε; Είναι δυνατόν να χωρά εσωτερικός μηχανισμός εκεί μέσα;»

«Δεν αποκλείεται. Πολύ λεπτά κυκλώματα, ίσως,» είπε ο Φίλιππος'χοκ. Μετά, έπιασε το ραβδί του από τον τοίχο όπου αυτό στηριζόταν και έκανε ένα ακόμα ξόρκι. Οι κρύσταλλοι πάνω στο ραβδί γυάλισαν δυνατά, προς στιγμή.

Οι άλλοι περίμεναν τον μάγο να τελειώσει, καθώς κοίταζε ξανά τη μάσκα με έντονο βλέμμα. «Μάλιστα,» είπε ύστερα από μερικά λεπτά. «Δεν είναι η ειδικότητά μου το Ξόρκι Εντοπισμού Ζωτικής Ενέργειας, αλλά το γνωρίζω. Και, όντως, υπάρχει ζωτική ενέργεια εδώ.»

«Εννοείς ότι η μάσκα είναι ζωντανή;» μόρφασε η Ελοντί.

«Εν μέρει, ναι. Αυτός που την έφτιαξε χειρίστηκε με πολύ αριστοτεχνικό τρόπο τη ζωτική ενέργεια, καθώς και...»

«Τι;»

«Δεν ξέρω. Δεν μπορώ να πω ακριβώς. Αλλά και κάτι περισσότερο από τη ζωτική ενέργεια, ίσως. Κάτι πιο βασικό. Πρέπει να γίνει διεξοδικότερη ανάλυση της μάσκας, για να βγάλουμε συμπέρασμα. Αν μπορεί καν να βγει συμπέρασμα.»

«Γιατί να μη μπορεί να βγει συμπέρασμα;»

«Γιατί είναι πολύ πιθανό να την έφτιαξε κρυσταλλωμένος, και οι κρυσταλλωμένοι... θυμηθείτε τι είπε η Καλλιόπη. Γνώριζαν το σώμα της σαν να ήταν μέσα του.»

Η ίδια η Καλλιόπη ένευσε. «Ναι. Αυτή την εντύπωση μού έδωσαν. Σαν να ήταν κάτω από το δέρμα μου.» Ρίγησε, έκδηλα.

«Καταλαβαίνετε, λοιπόν;» είπε ο Φίλιππος'χοκ. «Κάποιος που είναι κάτω από το δέρμα σου δεν θα μπορούσε να φτιάξει μια μάσκα σαν αυτή;» Ύψωσε τη ζωντανή μάσκα που κρατούσε με το ένα χέρι.

Ύστερα, έκανε άλλα δύο ξόρκια, το ένα κατόπιν του άλλου. Και οι κρύσταλλοι πάνω στο ραβδί του γυάλισαν ξανά. «Όχι,» είπε, τελειώνοντας, σαν να μονολογούσε.

«Τι 'όχι;» ρώτησε ο Ζορδάμης. «Βρήκες τίποτ' άλλο;»

«Τίποτα δεν βρήκα, και δεν περίμενα να βρω, για να είμαι ειλικρινής. Δοκιμαστικά έψαξα.»

«Για τι;»

«Για ξόρκια προκάλυψης επάνω στη μάσκα – ξόρκια που κρύβουν άλλα ξόρκια ή δυνάμεις – που, γενικά, μπλοκάρουν ξόρκια ανίχνευσης.

Δεν φαίνεται να υπάρχουν, όμως. Και ούτε η μάσκα φαίνεται να εκπέμπει κάποιο τηλεπικοινωνιακό σήμα.»

«Τηλεπικοινωνιακό σήμα;» απόρησε ο Ζορδάμης. «Γιατί να-;»

«Σου είπα, δοκιμαστικά έψαξα. Δεν περίμενα να βρω κάτι.»

Η Ελοντί είπε, ύστερα από μια ματιά στη μπαλκονόπορτα: «Έχει αρχίσει να νυχτώνει. Αν είναι να πάμε στον Πολιτικό Οίκο, πρέπει να πάμε τώρα...»

Δεν υπήρχε κανένας καλός λόγος για να μην μιλήσουν στον Πολιτειάρχη της Θακέρκοβ, έτσι έφυγαν από τον *Περίοικο* μέσα στον *Γρύπα των Δρόμων* και στον *Χρυσό Κεραυνό* και κατευθύνθηκαν προς τον Πολιτικό Οίκο, που, όπως και το ξενοδοχείο, στον Γαιοδόμο βρισκόταν.

Ο Πολιτικός Οίκος ήταν ένα υπερυψωμένο οικοδόμημα, ένα μέτρο πάνω από τον δρόμο. Έπρεπε ν'ανεβείς πέτρινα σκαλοπάτια για να φτάσεις στην είσοδό του, η οποία είχε τρία μέτρα ύψος, ήταν δίφυλλη, και φτιαγμένη από μέταλλο που έκανε πράσινες και ασημίες ανταύγειες στο τεχνητό φως των ενεργειακών λαμπών εκατέρωθέν της. Οι λάμπες ήταν σφαιρικές και βρίσκονταν στην κορυφή πέτρινων στηλών, δύο μέτρα σε ύψος η καθεμία. Δεξιά κι αριστερά της εισόδου, επίσης, υπήρχαν τοιχογραφίες που απεικόνιζαν παλιούς ηγέτες και ευεργέτες της Θακέρκοβ. Πάνω από την είσοδο, αλλά και σε κάθε μεταλλικό φύλλο της, ήταν λαξεμένο το σύμβολο της πόλης: ένας ήλιος μ'ένα οκτάκτινο άστρο στο κέντρο, το οποίο θύμιζε πυξίδα. Κάτω από το σύμβολο στον τοίχο (και πάνω από την ψηλή, δίφυλλη πύλη) ήταν χαραγμένο το ιδρυτικό ρητό της Θακέρκοβ, στην Παλιά Σεργήλια: ΕΙΣ ΤΟ ΚΕΝΤΡΟΝ ΤΟΥ ΗΛΙΟΥ. Θέλοντας να πει ότι η Θακέρκοβ βρισκόταν στο κέντρο της Σεργήλης, πράγμα που αλήθευε – περίπου – αν κοίταζε κανείς τον χάρτη της διάστασης.

Η Ελοντί και ο Ζορδάμης σταμάτησαν τα οχήματά τους κοντά στον Πολιτικό Οίκο και βγήκαν. Οι δυο τους, μόνο· οι άλλοι έμειναν μέσα. Δε χρειάζονταν όλοι τους για να ζητήσουν ακρόαση από τον Πολιτειάρχη, ο οποίος αυτή την ώρα αποκλείεται να ήταν εδώ εκτός αν είχε κάποια συγκεκριμένη δουλειά.

Οι δύο ραλίστες ανέβηκαν τα σκαλοπάτια και πλησίασαν τους δύο φύλακες που στέκονταν μπροστά στην πύλη. Η Ελοντί είδε τον έναν απ' αυτούς να την κοιτάζει σαν να αναγνώριζε το πρόσωπό της. Πράγμα που θεώρησε καλό. Συνήθως, όταν την αναγνώριζαν την εξυπηρετούσαν καλύτερα.

«Καλησπέρα,» τους είπε. «Ονομάζομαι Ελοντί Αλλόγνωμη. Και ο κύριος, Ζορδάμης Λιγνόρρυγχος. Είμαστε ραλίστες. Είχαμε συμμετάσχει και στο Ράλι Δυτικής Θακέρκοβ που έγινε πρόσφατα εδώ. Θα θέλαμε να ζητήσουμε ακρόαση από τον Πολιτειάρχη.»

«Περάστε,» αποκρίθηκε ο φρουρός που την είχε κοιτάξει σαν να την αναγνώριζε. «Μιλήστε στη γραμματέα.» Και τους άνοιξε το ένα φύλλο της πύλης.

Η Ελοντί και ο Ζορδάμης μπήκαν στον Πολιτικό Οίκο της Θακέρκοβ για πρώτη φορά στη ζωή τους, και βάδισαν μέσα σ'έναν μεγάλο προθάλαμο με τρεις χοντρές κολόνες στο κέντρο. Στο βάθος ήταν δύο γραφεία, και πίσω από το ένα καθόταν μια γυναίκα με χρυσό δέρμα και μαύρα μαλλιά δεμένα κότσο, η οποία αποκλείεται να ήταν μικρότερη από πενήντα-πέντε χρονών.

Τους κοίταξε με καχυποψία πίσω από τα στενά γυαλιά της.

«Καλησπέρα,» τη χαιρέτησε η Ελοντί, και της είπε τα ίδια που είχε πει και στους φύλακες της εισόδου.

«Για ποιο θέμα θέλετε να μιλήσετε στον Πολιτειάρχη;» ρώτησε η γραμματέας με φωνή ξερή και διαδικαστική. Εξακολουθούσε να τους κοιτάζει καχύποπτα, και για κάποιο λόγο η Ελοντί είχε την αίσθηση ότι την αντιπαθούσε περισσότερο από τον Ζορδάμη. Έφταιγε τίποτα στην εμφάνισή της;

«Για κάτι σχετικό με το ράλι θέλουμε να του μιλήσουμε,» αποκρίθηκε.

«Ο κύριος Πολιτειάρχης γνωρίζει με κάθε λεπτομέρεια τι συνέβη στο ράλι...»

«Έχουμε βρει τους χαμένους ραλίστες,» είπε η Ελοντί. «Κι έχουμε κι επιπλέον πληροφορίες να του δώσουμε. Πράγματα που αποκλείεται να ξέρει.»

«Μάλιστα,» είπε η γραμματέας. «Θα τον ειδοποιήσω. Θα μου δώσετε έναν τηλεπικοινωνιακό κώδικα για να σας καλέσω;»

Η Ελοντί τής έδωσε τον κώδικα του διαύλου του δωματίου της στον *Περίοικο*.

«Μάλιστα,» είπε πάλι η γραμματέας, σημειώνοντάς τον επάνω σ'ένα κομμάτι χαρτί. «Θα θέλατε κάτι άλλο;»

«Όχι,» αποκρίθηκε η Ελοντί, προσπαθώντας να μιμηθεί τον ξερό τρόπο της. «Ευχαριστούμε.» Και μαζί με τον Ζορδάμη βγήκε από τον Πολιτικό Οίκο.

«Δε χρειαζόταν να την ειρωνευτείς προς το τέλος,» της είπε εκείνος, υπομειδιώντας.

«Μη μου κάνεις μαθήματα καλής συμπεριφοράς. Όχι εσύ.»

Το χαμόγελό του πλάτυνε.

Ο Σαρντάνης και η Θάρφι, οι δύο ακόλουθοι που ο Απελευθερωτής είχε στείλει στον καταυλισμό στα βορειοδυτικά, επέστρεψαν στην πόλη όταν είχε νυχτώσει, και ήρθαν να τον συναντήσουν στη Στέγη των Κουρδισμένων.

«Μεγάλη καταστροφή συνέβη, Απελευθερωτή,» του είπε ο λήσταρχος. Και του εξήγησε ότι κάποιοι είχαν επιτεθεί στον καταυλισμό τη χτεσινή νύχτα και είχαν πάρει τους αιχμαλώτους, καθώς και το εξάτροχο φορτηγό και ένα από τα αγωνιστικά οχήματα. Σκότωσαν, επίσης, αρκετούς κρυσταλλωμένους κι έκαναν ένα σωρό ζημιές.

«Ποιους αιχμαλώτους;» ρώτησε ο Απελευθερωτής, μην κρύβοντας την οργή του – κάνοντάς την παραπάνω από φανερή με την κρυσταλλική του δομή και μόνο. «*Ποιους αιχμαλώτους, Σαρντάνη;*»

Ο λήσταρχος εξήγησε ότι οι κρυσταλλωμένοι είχαν κάνει επιδρομή σ'ένα χωριό πρόσφατα. Το χωριό της Αγριελιάς–

«Δεν είχα δώσει τέτοια διαταγή!» φώναξε ο Απελευθερωτής.

«Το ξέρω, αλλά–»

«Ποιος έδωσε τη διαταγή, Σαρντάνη;»

Ο λήσταρχος δίστασε για λίγο· ύστερα είπε: «Ο Εμίλ.»

«Θα τον κρεμάσω τον σαμάνο!» γρύλισε ο Απελευθερωτής. «Αυτό δεν έπρεπε να είχε γίνει. Τους είχα πει να μην κάνουν καμία κίνηση ώσπου να επιστρέψω! Τώρα έχουν, τουλάχιστον, αλλάξει θέση στον καταυλισμό μας;»

«Ναι,» αποκρίθηκε ο Σαρντάνης. «Όταν φτάσαμε εκεί είχαν εξαφανιστεί. Αλλά ο Εμίλ είχε έναν κατάσκοπό του στην περιοχή και μας είδε, έτσι σύντομα μας προσέγγισαν.»

«Κατάσκοπό του; Κάποιο πουλί, εννοείς;»

«Μια αλεπού, για την ακρίβεια. Ο καινούργιος καταυλισμός δεν είναι και τόσο μακριά από τον παλιό, αλλά βρίσκεται σε πιο κρυφό μέρος, πιο βαθιά μέσα στο δάσος. Τα οχήματα με μεγάλη δυσκολία περνάνε.»

«Κι αν θέλουν να φύγουν γρήγορα από εκεί, για κάποιο λόγο;»

«Δεν υπάρχει φόβος, Απελευθερωτή. Έχει και δρόμο διαφυγής, αν χρειαστεί.»

«Ο Εμίλ έχει παρεκτραπεί!» είπε ο Απελευθερωτής.

Υστερα, κανείς δεν μιλούσε για μερικές στιγμές μέσα στη Στέγη των Κουρδισμένων, όπου τώρα ελάχιστοι ήταν κατώτεροι άνθρωποι· σχεδόν όλοι ήταν κρυσταλλωμένοι. Και επί του παρόντος ο Ζορκόλ'ζορκά'αβάθ τσιμπούσε ακόμα έναν, κι αυτός έπεφτε στο έδαφος κι άρχιζε να μεταμορφώνεται.

«Τι σκέφτεσαι να κάνουμε;» ρώτησε η Μάγισσα τον Απελευθερωτή.

«Τίποτα περισσότερο απ'ό,τι κάναμε ήδη,» αποκρίθηκε εκείνος. «Το μόνο που με προβληματίζει είναι η Ελοντί Αλλόγνωμη και ο Ζορδάμης Λιγνόρρυγχος. Αυτοί και οι σύντροφοί τους ήταν που επιτέθηκαν στον καταυλισμό· δεν υπάρχει αμφιβολία. Και τώρα οι ψευδάνθρωποί μου απέτυχαν να αιχμαλωτίσουν την καταραμένη ραλίστρια!»

«Προσπαθήσατε να την αιχμαλωτίσετε;» ρώτησε ο Σαρντάνης.

«Ναι,» είπε ο Απελευθερωτής, «αλλά φαίνεται πως περιστοιχίζομαι από ανόητους και αδέξιους.» Και το βλέμμα του στράφηκε στους δύο που είχαν εισβάλει στον *Περίοικο* με ζωντανές μάσκες. «Ακόμα και τη μία μάσκα έχασαν!»

Εκείνοι ζήτησαν συγγνώμη, γι'άλλη μια φορά, με κινήσεις των κρυσταλλικών δομών τους.

«Δε θέλω τις συγγνώμες σας!» μούγκρισε ο Απελευθερωτής κουνώντας τη γροθιά του. «Την καταραμένη ραλίστρια ήθελα!»

«Και οι ζωντανές μάσκες είναι πολύτιμες!» πρόσθεσε η Μάγισσα, δείχνοντάς τους την οργή της με την κρυσταλλική της δομή. «Δεν είναι ρούχο που το πετάς στο δρόμο όταν παλιώσει!»

«Αν δεν φεύγαμε αμέσως,» είπε ο Ναρκάμης, «θα μας είχαν αιχμαλωτίσει, Μάγισσα. Ήμασταν άτυχοι, όπως είπα. Εκείνος ο παράξενος άνθρωπος και το τέρας παρουσιάστηκαν σαν κάπως να μας είχαν αντιληφτεί.»

«Και μπορεί *όντως* να σας είχαν αντιληφτεί,» είπε ο Απελευθερωτής. «Μπορεί να μην ήσασταν άτυχοι, όπως νομίζεις.»

Η Μάγισσα τον ρώτησε με την κρυσταλλική της δομή: ΤΙ ΕΝΝΟΕΙΣ;

«Αυτός ο παράξενος άνθρωπος δεν ξέρουμε ακόμα τι ακριβώς είναι. Ούτε το... τέρας – που δεν φαίνεται νάναι μεγαλύτερο από γάτα!»

«Πρέπει να *είναι* γάτα, Απελευθερωτή,» είπε η Νικίτα – η κρυσταλλωμένη που είχε πάει μαζί με τον Ναρκάμη στον *Περίοικο*. «Αλλά όχι μια συνηθισμένη γάτα, σίγουρα.»

«Νομίζεις ότι είναι συμπτωματικό που όλοι αυτοί βρέθηκαν μαζί;» ρώτησε η Μάγισσα τον Απελευθερωτή. «Η Ελοντί Αλλόγνωμη, αυτός ο παράξενος άντρας, αυτή η παράξενη γάτα...»

«Δεν ξέρω,» αποκρίθηκε ο Καρνάδης. *Αλλά η Ελοντί μάλλον είναι Ιερομύστης της Σεργήλης*, πρόσθεσε νοερά. *Ιερομύστης, όπως μου είχε πει πως είμαι κι εγώ εκείνη η ιέρεια της Λόρκης στη Νίρβεκ*. Θα μπορούσε η Ελοντί να τον είχε εντοπίσει, κάπως, και να προσπαθούσε να τον καταστρέψει;

Ο Καρνάδης σκεφτόταν ότι μπορεί να είχε συναντήσει τη χειρότερη του εχθρό επάνω στη Σεργήλη. Έπρεπε ή να τη βγάλει από τη μέση ή να τη μετατρέψει σε κρυσταλλωμένη, να τη φέρει με το μέρος του. Σίγουρα, όταν ο Κρύσταλλος ήταν μέσα της θα καταλάβαινε το δώρο που της είχε προσφέρει...

Και το ίδιο έπρεπε να γίνει και με τον άλλο παράξενο άνθρωπο, αν και αυτός μάλλον δεν ήταν Ιερομύστης. Η κρυσταλλική του δομή δεν έμοιαζε με την κρυσταλλική δομή του Καρνάδη, όπως του είχαν πει – γιατί ο ίδιος δεν τον είχε αντικρίσει ποτέ.

Όσο για το τέρας, έπρεπε απλά να το ξεπαστρέψουν και να τελειώνουν μαζί του. Τέτοιο έκτρωμα δεν χρειαζόταν να υπάρξει πουθενά επάνω στη Σεργήλη!

Η είσοδος της Στέγης των Κουρδισμένων άνοιξε ξαφνικά, και τέσσερις κουκουλοφόροι μπήκαν σπρώχνοντας μπροστά τους ένα ξύλινο

καρότσι, σκεπασμένο με πανιά. Από μια του άκρη κάποιο υγρό έτρεχε, και γύρω του δυσωδία απλωνόταν.

«Τους φέραμε, Απελευθερωτή,» είπε ο ένας από τους κρυσταλλωμένους, κατεβάζοντας την κουκούλα του τώρα που δεν υπήρχε πια λόγος να κρύβει την όψη του. «Πέντε πρόσωπα για μάσκες.»

Ένας άλλος, που δεν είχε ακόμα κατεβάσει την κουκούλα του, τράβηξε τα πανιά από το κάρο, αποκαλύπτοντας από κάτω τους πτώματα.

Κι ο τρίτος κουκουλοφόρος είπε: «Οι δύο είναι από τη συμμορία των Σαλταδόρων – ρεμάλια που τους άξιζε χειρότερος θάνατος. Οι τρεις είναι από τους Ακανόνιστους – που τους άξιζε ακριβώς τέτοια μοίρα.»

Ο τέταρτος κρυσταλλωμένος γέλασε, κατεβάζοντας την κουκούλα του.

«Ελπίζω να ήσασταν προσεχτικοί,» τους είπε ο Καρνάδης.

«Μην ανησυχείς, Απελευθερωτή,» αποκρίθηκε ο πρώτος. «Κανένας δεν είδε τα πρόσωπά μας.»

Ο Καρνάδης ένευσε. «Καλώς.» Δεν ήθελε να καταλάβει από τώρα κανείς ότι παράξενοι, απρόσωποι άνθρωποι τριγύριζαν μες στη θακέρκοβ. Αν και μάλλον ήταν πια λιγάκι αργά γι' αυτό, ύστερα από ό,τι είχε συμβεί στον *Περίοικο*. Αλλά δεν χρειαζόταν να γίνει γνωστό πως οι κρυσταλλωμένοι βρίσκονταν στο Δημέρι. Όχι μέχρι να έχουν τη δύναμη να το κάνουν δικό τους, όπως κάποτε το είχε κάνει δικό της η Λεγεώνα.

«Πηγαίνετε τους στα υπόγεια,» πρόσταξε τους τέσσερις που είχαν φέρει τα πτώματα.

Τριάντα-Έξι Πρωινό Χωρίς Γάτα και Μπαλαντέρ

Οι δαίμονες της Λόρκης – ατέρμονες μορφές αποκρουστικής ομορφιάς – τον ατενίζουν μέσα από το μάτι που τους έχει χαρίσει για να βλέπει καλύτερα. Το κρατούν στα χέρια τους – το μάτι που έχει ο ίδιος βγάλει από το πρόσωπό του – και του μιλάνε όλη τη νύχτα.

—Μεγάλος τρόμος έρχεται στο Λημέρι.

—Πού εξαφανίστηκαν οι τρεις;

—Μεγάλος τρόμος έρχεται στο Λημέρι!

Εφιαλτικές μορφές σαλεύουν μέσα στο μάτι του που οι δαίμονες κρατάνε στα χέρια τους, και ξεπηδάνε μέσα από αυτό σχηματίζοντας φίδια με δεκάδες κεφάλια και πλέγματα αδύνατον να περιγραφούν.

—Πού εξαφανίστηκαν οι τρεις;

—ΜΕΓΑΛΟΣ ΤΡΟΜΟΣ ΕΡΧΕΤΑΙ ΣΤΟ ΛΗΜΕΡΙ!

Οι δαιμονικοί σχηματισμοί της Κυράς της Τύχης και της Απατηλής Ομορφιάς του Χάους παίρνουν μια γιγάντια μορφή από πάνω του. Ένα γιγάντιο παραλληλόγραμμο σαν παράθυρο, που μέσα του στέκεται ένας γαλανόδερμος άντρας με κάπα και μακριά μαύρα μαλλιά ο οποίος βαστά υψωμένο, σχεδόν περιπαιχτικά, ένα περιδέραιο. Και στο πέρας του περιδέραιου κρέμεται κάτι που γυαλίζει. Ένα μάτι.

Το μάτι που εκείνος χάρισε στους δαίμονες της Λόρκης για να βλέπει καλύτερα.

Ουρλιάζει καθώς αντικρίζει τον άντρα μέσα στο παραλληλόγραμμο, τον άντρα που μοιάζει φιλικός αλλά κρατά το περιδέραιο με το μάτι του. Πετάγεται όρθιος, ξυπνώντας.

Νομίζει πως ξυπνά, αλλά δεν ξυπνά. Ανοίγει τα βλέφαρά του και διαπιστώνει πως είναι δεμένος πάνω σ'ένα κρεβάτι, και στο ταβάνι του δωματίου κρέμεται με τα πόδια, από σιδερένιους κρίκους, μια γυναίκα με κατάλευκα μαλλιά και δέρμα μαύρο/κόκκινο καρό από τη δεξιά μεριά, χρυσό/κόκκινο καρό από την αριστερή.

Σε τρομάζει ο φίλος μου, Στόμα; ρωτά η λευκομάλλα γυναίκα, απλώνοντας τα χέρια της προς το μέρος του, γελώντας. Σε τρομάζει ο καλός μου φίλος, που είναι αδελφός μου και θέλω να τον καβαλήσω και να

τον καβαλήσω και να τον καβαλήσω μέχρι να λιποθυμήσει από κάτω μου; – χα-χα-χα-χα-χα-χα-χα!

Έλα, Στόμα, πάρε το χέρι μου! Πάρε το χέρι μου! Τα χέρια της εξακολουθούν να είναι τεντωμένα προς το μέρος του, ενώ συνεχίζει να κρέμεται με τα πόδια από τους μεταλλικούς κρίκους στο ταβάνι.

Αλλά εκείνος δεν μπορεί ν'απλώσει τα δικά του χέρια για να πιάσει τα χέρια της, γιατί οι καρποί του είναι δεμένοι.

Και κραυγάζει από απόγνωση–

Ξυπνώντας, το Στόμα του Χάους ανέπνεε γρήγορα και ήταν λαχνασιασμένος. Καμία λευκομάλλα γυναίκα δεν κρεμόταν από το ταβάνι του δωματίου του. Το βγαλμένο μάτι του τον πονούσε. Τον πονούσε πολύ, και μπροστά από το άλλο του μάτι φασματικές μορφές χόρευαν. Οι οποίες σύντομα εξαφανίστηκαν σαν δάχτυλα ομίχλης.

Και το Στόμα του Χάους έπιασε πινέλα και μπογιές· πήγε, μες στη νύχτα, στη μεγάλη αίθουσα του Ακανόνιστου Οίκου κι άρχισε να ζωγραφίζει στους τοίχους της που ήταν ήδη γεμάτοι με παράξενες σουρεαλιστικές τοιχογραφίες, αριστοτεχνικά καμωμένες εικόνες πραγμάτων και πλασμάτων που δεν υπήρχαν, που δεν θα μπορούσαν ποτέ να υπάρξουν, στη Σεργίλη...

Ένα έντονο κουδούνισμα την ξύπνησε, σκίζοντας το πέπλο του ύπνου.

Η Ελοντί ανασηκώθηκε πάνω στο κρεβάτι, συνειδητοποιώντας ότι δεν ήταν το ξυπνητήρι που χτυπούσε αλλά ο επικοινωνιακός δίαυλος.

Τι ώρα είναι;

7:08 π.μ., της είπε μια ματιά στο ρολόι στο κομοδίνο.

«Αυτός,» άκουσε τη φωνή του Φίλιππου'χοκ δίπλα της, «πρέπει να ναι ο φίλος μας ο Πολιτείαρχης.»

Η Ελοντί άπλωσε το χέρι της και πάτησε το κουμπί της αποδοχής επάνω στον δίαυλο. «Μάλιστα;» είπε, με φωνή ακόμα βραχνή από τον ύπνο.

«Καλημέρα σας,» ακούστηκε μια άλλη φωνή, καθόλου αγουροξυπνημένη, ξερή και γυναικεία – μια φωνή που της θύμιζε κάτι. «*Η κυρία Ελοντί Αλλόγνωμη;*»

«Μάλιστα.»

«Σας καλώ από τον Πολιτικό Οίκο, κυρία Αλλόγνωση. Είχατε ζητήσει ακρόαση από τον κύριο Πολιτειάρχη, χτες, εσείς και ο κύριος Λιγνόρρυγχος. Ο κύριος Πολιτειάρχης μου είπε να σας καλέσω αμέσως το πρωί και να σας ενημερώσω πως δέχτηκε να μιλήσει μαζί σας και σας ζητά να παρευρεθείτε και οι δύο στον Πολιτικό Οίκο στις δέκα και μισή.»

«Στις δέκα και μισή;»

«Μάλιστα. Στις δέκα και μισή, στον Πολιτικό Οίκο. Θα θέλατε κάποια άλλη διευκρίνιση;»

«Όχι,» είπε η Ελοντί. «Σας ευχαριστώ.»

«Καλή σας ημέρα.» Η γραμματέας του Πολιτικού Οίκου – γιατί αυτή ήταν, σίγουρα – η Ελοντί την είχε πλέον αναγνωρίσει – τερμάτισε την τηλεπικοινωνία τους.

Ο Φίλιππος'χοκ είχε ήδη σηκωθεί από το κρεβάτι και τυλίζει μια ρόμπα γύρω του. «Ο κύριος Πολιτειάρχης δεν χάνει χρόνο,» είπε. «Είμαι βέβαιος πως πεθαίνει να μάθει αν όντως έχετε βρει τους χαμένους ραλίστες, όπως ανέφερες χτες στη γραμματέα του Πολιτικού Οίκου.»

«Καλύτερα να ετοιμαζόμαστε, λοιπόν,» είπε η Ελοντί καθώς σηκωνόταν κι εκείνη από το κρεβάτι. «Δεν διαισθάνθηκες κανέναν να προσπαθεί να σκαλίζει την πόρτα μας μες στη νύχτα, έτσι;»

Προτού πέσουν για ύπνο ο Φίλιππος'χοκ είχε, αυτή τη φορά, υφάνει μια Μαγγανεία Υλικής Διαισθήσεως στο κατώφλι της πόρτας τους: μια μαγγανεία που είχε πει ότι θα τον ειδοποιούσε, νοητικά, αν κάποιος προσπαθούσε να εισβάλει ή να πειράξει την κλειδαριά.

«Έτσι,» αποκρίθηκε τώρα στην Ελοντί.

«Η μαγγανεία σου υφίσταται ακόμα;»

«Ναι, και για την επόμενη μιάνιση ώρα.»

Η Ελοντί κοίταξε την πόρτα. Τίποτα δεν φαινόταν εκεί, φυσικά. Οι μαγγανείες και τα ξόρκια ήταν πράγματα αόρατα, για εκείνη τουλάχιστον. «Μπορείς και τη βλέπεις;»

«Την αισθάνομαι, Ελοντί. Δική μου είναι.»

Η Ελοντί πήγε και στάθηκε πλάι στην κλειστή πόρτα. «Και τώρα;»

«Σταμάτα να μ'ενοχλείς,» της είπε ο Φίλιππος'χοκ. «Ένας συναγερμός μόλις ξεκίνησε μέσα στο μυαλό μου.»

Η Ελοντί χαμογέλασε κι απομακρύνθηκε από την πόρτα και την περιοχή επίδρασης της Μαγγανείας Υλικής Διαισθήσεως. Πήγε στο μπάνιο.

«Μπορείς να καλέσεις τον Ζορδάμη;» ρώτησε τον Φίλιππο, από μέσα.

«Από τώρα; Ίσως να κοιμάται.»

«Δεν πειράζει· ξύπνα τον. Μόνο εμείς θα σηκωνόμαστε νωρίς;»

Στις εννιάμιση το πρωί, πριν από τη συνάντησή του με τους δύο ραλίστες – που ο Λαέρτης Μάθαρλοφτ αναρωτιόταν αν όντως είχαν κάτι σημαντικό να πουν ή αν ήταν όλα σαχλαμάρες – τον κάλεσαν από τον Πολιτικό Οίκο και τον ενημέρωσαν πως οι πρέσβεις από τις πόλεις στα βορειοδυτικά της Θακέρκοβ είχαν μόλις επιστρέψει. *Δεν άργησαν να πάρουν την απόφασή τους*, σκέφτηκε ο Πολιτειάρχης της Θακέρκοβ, και πρόσταξε να τους φιλοξενήσουν πάλι στον *Περίοικο*, με δικά του έξοδα.

Πότε επιθυμούσε να τους συναντήσει ο κύριος Πολιτειάρχης;

Στις δώδεκα, απάντησε σκεπτόμενος ότι αποκλείεται η συζήτηση με τους ραλίστες να κρατούσε παραπάνω από μιάμιση ώρα. Τι μπορεί πια να είχαν να πουν; Ή θα αποκάλυπταν κάτι που ήταν όντως σημαντικό, ή θα έλεγαν ανοησίες και θα έφευγαν. Και ο Λαέρτης Μάθαρλοφτ θεωρούσε το δεύτερο πιθανότερο. Εξάλλου, πώς ήταν δυνατόν να είχαν βρει τους χαμένους ραλίστες; Εδώ είχαν αποτύχει τόσο μισθοφόροι των χορηγών του ράλι! *Ποιος ξέρει τι σαχλαμάρα θ'ακούσω πάλι ο άνθρωπος...*

Δύσκολη δουλειά να διοικείς μια πόλη τόσο μεγάλη όσο η Θακέρκοβ. Αλλά, φυσικά, δεν θα ήθελε να μην είναι Πολιτειάρχης ύστερα από τις επόμενες εκλογές.

Ο Αργύριος είχε εξαφανιστεί.

Όταν η Ελοντί τον κάλεσε τηλεπικοινωνιακά, κατά τις οκτώ και μισή, εκείνος δεν απάντησε. Ούτε ένα δεκάλεπτο μετά. Έτσι η ραλίστρια επικοινωνήσε με τον Ζορδάμη (η ίδια αυτή τη φορά, όχι μέσω του Φίλιππου) και του το είπε.

«Θα κοιμάται ο άνθρωπος,» της αποκρίθηκε εκείνος. «Το έχεις βάλει σκοπό να μας ξυπνήσεις όλους από τα χαράματα επειδή ο μέγας άρχοντας της Θακέρκοβ συμφώνησε να συζητήσουμε;»

«Μπορεί κάτι να του έχει συμβεί, ανόητε! Πάμε στο δωμάτιό του να τον βρούμε.»

Συναντήθηκαν στον διάδρομο, έξω από τα δωμάτιά τους, εκείνη, ο Ζορδάμης, ο Φίλιππος'χοκ, και ο Βινάρης. Την Καλλιόπη κανέναν δεν την είχε ξυπνήσει ακόμα, και μάλλον κοιμόταν.

«Εμένα ξέρεις τι με ανησυχεί;» είπε ο Ραλίστας στη ραλίστρια.

«Τι;»

«Ότι χάθηκε πάλι η γάτα μου.»

«Δε σοβαρολογείς...»

«Φυσικά και σοβαρολογώ. Από την ώρα που με κάλεσε ο μάγος για να με ξυπνήσει δεν τη βρίσκω πουθενά, ενώ όταν έπεσα για ύπνο ήταν στο δωμάτιό μας—»

«Εδώ σου λέω ότι ο Αργύριος ίσως νάχει πάθει κάτι, κι εσένα σ'ενδιαφέρει για τη γάτα σου;»

«Ο Αργύριος δεν παθαίνει τίποτα, είμαι σίγουρος.»

«Ούτε η γάτα σου παθαίνει τίποτα!»

«Και χτες είχε εξαφανιστεί,» τους διέκοψε ο Βινάρης μιλώντας στην Ελοντί.

«Εδώ δεν ήταν;» είπε εκείνη. «Στον διάδρομο δεν ήταν όταν οι κρυσταλλωμένοι μάς επιτέθηκαν;»

«Ναι,» αποκρίθηκε ο Βινάρης, «ήταν στον διάδρομο ενώ δεν θα έπρεπε να είναι εκεί. Δεν μπορώ να καταλάβω πώς βγήκε απ'το δωμάτιό μας και πήγε να ειδοποιήσει τον Αργύριο.»

«Μπορεί να είναι ξανά μαζί του,» υπέθεσε ο Ζορδάμης, και είπε στην Ελοντί: «Βλέπεις ότι, βρίσκοντας τη γάτα μου, μπορεί να βρούμε και τον Αργύριο;»

«Ας επικεντρωθούμε στην εύρεση του Αργύριου, πρώτα,» πρότεινε εκείνη, και βάδισε προς το δωμάτιό του.

Φτάνοντας μπροστά στην πόρτα, τη χτύπησε με τις φάλαγγες της γροθιάς της, φωνάζοντας το όνομά του, ξανά και ξανά και ξανά.

«Αποκλείεται νάναι μέσα,» είπε τελικά, στρέφοντας το βλέμμα της στον Ζορδάμη.

«Μισό λεπτό,» τους είπε ο Φίλιππος'χοκ, κι εστιάζοντας το βλέμμα του στα μικροσκοπικά κάτοπτρα επάνω στο ραβδί του, μурμουούρισε ένα ξόρκι. Μετά από μερικές στιγμές, είπε: «Ναι, δεν είναι στο δωμάτιο. Ούτε και κάπου μέσα στο ξενοδοχείο.»

«Η μαγεία σου δεν θα μπορούσε να κάνει λάθος;» τον ρώτησε ο Ζορδάμης.

«Σ'αυτή την περίπτωση, δεν νομίζω. Ξέρω αρκετά καλά την όψη του Αργύριου, και το ξενοδοχείο δεν είναι και τόσο μεγάλος χώρος για κάποιον που έχει τη δική μου εμπειρία με το Ξόρκι Ανιχνεύσεως.»

«Την Κλεισμένη μπορείς να τη βρεις;»

«Το Ξόρκι Ανιχνεύσεως δεν είναι, κανονικά, για να εντοπίζει ζώα. Τα ζώα, μέσα στο μυαλό μας, έχουν μεγαλύτερη ομοιομορφία από τους ανθρώπους και, επομένως—»

«Μπορείς ή δεν μπορείς, μάγε;» Ο Ζορδάμης ποτέ δεν ήθελε ν'ακούει θεωρίες περί μαγείας· ήταν πρακτικός άνθρωπος. Και παρότι παλιότερα η μαγεία και οι μάγοι τον φρίκαρναν, το είχε πλέον ξεπεράσει. Ύστερα, άλλωστε, από τόσα που είχε δει μέσα στη Σιδηρά Δυναστεία, δεν είχε άλλη επιλογή.

«Θα προσπαθήσω,» αποκρίθηκε ο Φίλιππος'χοκ, κι άρθρωσε άλλο ένα ξόρκι κοιτάζοντας τα κάτοπτρά του. Μετά είπε: «Ούτε η γάτα σου φαίνεται νάναι στο ξενοδοχείο, Ζορδάμη.»

«Μαζί με τον Αργύριο θα είναι πάλι,» υπέθεσε ο Βινάρης. «Δεν υπάρχει άλλη εξήγηση.»

Η Ελοντί ψιθύρισε στον Φίλιππο: «Μπορείς να ξεκλειδώσεις την πόρτα;» Είχε, άλλωστε, ξεκλειδώσει την πόρτα του δικού της δωματίου όταν πρωτοήρθε εδώ.

«Θα το προσπαθήσω κι αυτό. Φυλάτε τσίλιες.»

Κι ενώ εκείνοι κοίταζαν μήπως κανένας πλησιάσει, ο μάγος άγγιξε την κλειδαριά της πόρτας υποτονθορύζοντας ένα Ξόρκι Ξεκλειδώματος. Φάνηκε, από την έκφρασή του, να δυσκολεύεται αρκετά για να επιτύχει τον σκοπό του, αλλά σύντομα η κλειδαριά ακούστηκε να γυρίζει από μόνη της. Ο Φίλιππος'χοκ έσπρωξε την πόρτα με προσοχή και μπήκε στο δωμάτιο. Οι άλλοι τον ακολούθησαν.

Ο Αργύριος, αναμενόμενα, δεν ήταν εδώ, και είχε πάρει μάλιστα και τα λιγοστά πράγματα που είχε. Το κρεβάτι ήταν άσπρωτο.

Ο Ζορδάμης ρώτησε τον μάγο: «Αν ήταν νεκρός εδώ μέσα, θα εντόπιζες το πτώμα του;»

«Το Ξόρκι Ανιχνεύσεως δεν εντοπίζει τους νεκρούς, Ζορδάμη.»

Μια γρήγορη έρευνα του χώρου δεν τους έδωσε κανένα στοιχείο για το πού πιθανώς να ήταν ο Αργύριος. Και η Ελοντί σκέφτηκε: *Μόνο αν μπορούσα να τρέξω με μεγάλη ταχύτητα ίσως κατάφερνα να μάθω κάτι.* Αλλά αυτό, εδώ μέσα, ήταν φυσικά αδύνατο. Η Ελοντί, ορισμένες φορές, αγανακτούσε από τους περιορισμούς των μυστηριακών της δυνάμεων· ήθελε, αν ήταν εφικτό, να μπορούσε κάπως να τους ξεπεράσει: να μπορούσε, κάπως, να έχει τη δυνατότητα να αποκτά την Αίσθηση χωρίς να χρειάζεται να τρέχει επάνω σε τροχούς. Μέχρι στιγμής, όμως, δεν είχε βρει κανέναν άλλο τρόπο. Ούτε καν το τραγούδι δεν μπορούσε να τη φέρει σ'αυτή την κατάσταση, παρότι ακόμα της άρρεσε να τραγουδά κάπου-κάπου.

«Λοιπόν,» είπε ο Βινάρης. «Ας μη βάζουμε κακό στο μυαλό μας αμέσως. Κατά πάσα πιθανότητα, ο Αργύριος έχει πάει μια βόλτα μαζί με την Κλεισμένη. Είναι, εξάλλου, περίεργος άνθρωπος· όλοι μας το ξέρουμε.»

Πιο περίεργος απ'ό,τι μπορείς να φανταστείς, σκέφτηκε η Ελοντί. «Μάλλον έχεις δίκιο,» αποκρίθηκε. «Αν οι κρυσταλλωμένοι είχαν ξανάρθει εδώ, κάποια φασαρία θα είχε γίνει, λογικά.»

Αποφάσισαν έτσι να πάνε να πάρουν πρωινό πριν από τη συνάντησή τους με τον Πολιτειάρχη, και καθοδόν ειδοποίησαν και την Καλλιόπη.

Ο απεσταλμένος ενός εμπόρου από το λιμάνι του Λημεριού απείλησε τον άντρα στο κατώφλι της Στέγης των Κουρδισμένων ότι, αν οι τρεις αχθοφόροι δεν παρουσιάζονταν ως το μεσημέρι, θα απολύονταν και το αφεντικό δεν πρόκειται να τους ξαναδεχόταν στις υπηρεσίες του *ποτέ, ό,τι κι αν γινόταν!* Ήταν αυτό κατανοητό;

«Κατανοητό είναι. Δίνε του τώρα προτού φας ξύλο,» αποκρίθηκε ο άντρας.

Ο απεσταλμένος του εμπόρου τον κοίταξε με μάτια γουρλωμένα προς στιγμή, προτού πει: «Όπως νομίζεις, σκουπιδιάρη,» αποσκοπώντας να τον προσβάλει, γιατί δεν ήξερε αν ήταν σκουπιδιάρης ή τι δου-

λειά έκανε· δεν τον είχε ποτέ ξανά αντικρίσει. Ύστερα, του γύρισε την πλάτη κι έφυγε βαδίζοντας με τρόπο υπεροπτικό.

Πίσω του, ο άντρας (που ποτέ δεν είχε τύχει να δουλέψει ως σκουπιδιάρης) μπήκε ξανά στη Στέγη κλείνοντας το φύλλο της μεγάλης ξύλινης θύρας που είχε ανοίξει για να βγει. Το εσωτερικό του οικοδομήματος ήταν γεμάτο ανθρώπους χωρίς πρόσωπα.

Και ο άντρας έβγαλε τώρα τη ζωντανή του μάσκα κι έμεινε κι εκείνος χωρίς πρόσωπο. Αλλά όλοι τους αναγνώριζαν τον Απελευθερωτή, φυσικά. Έβλεπαν πεντακάθαρα την κρυσταλλική του δομή, είτε φορούσε μάσκα είτε όχι.

Βαδίζοντας ανάμεσά τους, τους είπε φωναχτά: «Είστε πολλοί τώρα! Και δεν είστε αυτό που ήσασταν. Είστε κάτι ανώτερο – κάτι καλύτερο. Υπάρχει κανένας που να διαφωνεί;»

Κανένας, Απελευθερωτή! φώναξαν κάποιοι.

«Δεν είστε πια οι Κουρδισμένοι,» τους είπε ο Απελευθερωτής. «Από εδώ και στο εξής θα είστε τα Παιδιά του Κρυστάλλου! Υπάρχει κανένας που να διαφωνεί;»

Κανένας, Απελευθερωτή!

«Το Λημέρι,» τους είπε, υψώνοντας τις γαντοφορεμένες γροθιές του, «θα γίνει, πολύ σύντομα, δικό σας!»

Αργότερα, η Μάγισσα τον πλησίασε και του θύμισε: «Μου υποσχέθηκες ότι θα στείλεις σήμερα ανθρώπους να συγκεντρώσουν τους εξοπλισμούς που χρειάζομαι για τα πειράματά μου.»

«Θα τους στείλω,» αποκρίθηκε ο Απελευθερωτής, καθισμένος σε μια πολυθρόνα που οι άλλοι κρυσταλλωμένοι τού είχαν στήσει σαν θρόνο στο βάθος της μεγάλης αίθουσας της Στέγης. «Αλλά ξέρεις τι σκέφτομαι;»

«Τι;»

«Πρέπει να βρούμε έναν τρόπο για να φέρουμε τον *Σαρακμά'ό'οκ'ραθ* μέσα στην πόλη.» Το γιγάντιο κρυσταλλικό φίδι περίμενε ακόμα στα περίχωρα της θακέρκοβ, μαζί με το οκτάτροχο φορτηγό και τέσσερις κρυσταλλωμένους.

«Δε μπορείς να τον φέρεις όπως έφερες τον *Ζορκολ'ζορκά'αβάθ*;»

«Ο *Σαρακμά'ό'οκ'ραθ* είναι πολύ μεγαλύτερος, Μάγισσα! Δε μπορώ να τον βάλω σ'ένα κάρο και να τον φέρω μες στη νύχτα. Κι αν τον βάλω

στο οκτάτροχο φορτηγό για να τον φέρω, τότε θα μας σταματήσει η Χωροφυλακή για έλεγχο – και καταλαβαίνεις τι θα συμβεί...»

«Αμφιβάλλεις ότι μπορούμε να νικήσουμε μερικούς χωροφύλακες; Απλά θα συγκεντρώσουμε κι άλλα πρόσωπα για ζωντανές μάσκες.»

«Και θα μας κυνηγήσουν οι υπόλοιποι χωροφύλακες, Μάγισσα! Πού θα πάει ολόκληρο οκτάτροχο φορτηγό; Θα εξαφανιστεί μες στη Θα- κέρκοβ; Δεν είναι δάσος!»

Μετά από μια στιγμή, εκείνη είπε: «Από τον ποταμό, τότε;»

«Το έχω σκεφτεί κι αυτό. Αλλά ο *Σαρακμα'ό'οκ'ραθ* δεν νομίζω ότι θα χωρούσε στα περισσότερα πλοιάρια· θα τα βούλιαζε, ίσως. Κι αν τον έβαζα σε πιο μεγάλο σκάφος, οι αρχές πάλι θα το σταματούσαν για έλεγχο. Όμως...»

«Τι;» Η Μάγισσα καταλάβαινε ότι ο Απελευθερωτής είχε κάποια καινούργια ιδέα.

«Αναρωτιέμαι αν ο *Σαρακμα'ό'οκ'ραθ* μπορεί να κολυμπήσει, Μάγισσα.»

«Τα φίδια κολυμπάνε, δεν κολυμπάνε;»

«Ναι, αλλά μιλάμε για ένα *τεράστιο* φίδι.»

Η Μάγισσα έμεινε σκεπτική για λίγο, ενώ η κρυσταλλική της δομή τού έλεγε: ΠΕΡΙΜΕΝΕ. ΠΕΡΙΜΕΝΕ.

Τι σκέφτεται το μυαλό της; αναρωτήθηκε ο Καρνάδης. *Κάποια καινούργια, παράξενη μαγεία;*

Η Μάγισσα είπε: «Ίσως να μπορούσα να τον κάνω να επιπλεύσει, ακόμα κι αν δεν έχει τη δυνατότητα να κολυμπά.»

«Με τη μαγεία σου;»

«Ναι. Αλλά πρέπει να κάνω κάποιες δοκιμές πρώτα. Ξέρεις κανένα ήσυχο μέρος του λιμανιού;»

ΠΟΛΛΑ, αποκρίθηκε η κρυσταλλική δομή του.

Στις δέκα και μισή βρίσκονταν στην είσοδο του Πολιτικού Οίκου, η Ελοντί, ο Ζορδάμης, και ο Φίλιππος'χοκ. Η Καλλιόπη και ο Βινάρης είχαν μείνει στα οχήματα, γιατί δεν νόμιζαν ότι θα τους δέχονταν κι αυτούς. Ένα άτομο παραπάνω από τα συμφωνημένα ήταν μάλλον το όριο – αν ήταν τυχεροί.

Οι φύλακες, πάντως, δεν τους σταμάτησαν. Τους άφησαν να περάσουν χωρίς κανένα πρόβλημα. Και στον προθάλαμο με τις τρεις χοντρές κολόνες, η Ελοντί, ο Ζορδάμης, και ο Φίλιππος'χοκ είδαν τώρα πως αρκετός κόσμος ήταν συγκεντρωμένος, ενώ στα δύο γραφεία δεν καθόταν μόνο η γραμματέας αλλά κι άλλος ένας άντρας. Επίσης, διάφοροι υπάλληλοι του Πολιτικού Οίκου πήγαιναν κι έρχονταν. Οι υπόλοιποι ήταν, μάλλον, πολίτες που βρίσκονταν εδώ για ποικίλους λόγους.

Οι ραλίστες και ο μάγος πλησίασαν τη γραμματέα. Τα μάτια της στράφηκαν προς τη μεριά τους, πίσω από τα στενά γυαλιά της, καθώς μιλούσε μ'έναν άλλο άντρα. Του είπε να περιμένει και γύρισε να τους κοιτάξει ευθέως. «Ο κύριος Πολιτειάρχης σάς περιμένει,» τους πληροφόρησε καθώς σηκωνόταν από το γραφείο της. «Αλλά εσείς ποιος είστε, κύριε;» ρώτησε τον Φίλιππο'χοκ.

«Ονομάζομαι Φίλιππος'χοκ,» αποκρίθηκε εκείνος, «του τάγματος των Διαλογιστών.» Κι έβγαλε τη μαγική του ταυτότητα για να της τη δείξει.

«Δεν με είχατε ενημερώσει ότι θα ερχόσασταν, κύριε.»

«Ήταν μαζί μας όταν βρήκαμε αυτά που βρήκαμε,» εξήγησε η Ελοντί, «και η γνώμη του έχει σημασία. Θα πει πράγματα που εμείς δεν μπορούμε να πούμε.»

Η γραμματέας την ατένισε επικριτικά, με ελαφρώς συγκαλυμμένη αντιπάθεια, όπως και χτες βράδυ, και αποκρίθηκε: «Περιμένετε, παρακαλώ.» Απομακρύνθηκε, πηγαίνοντας σε μια πλευρική πόρτα της αίθουσας και μπαίνοντας εκεί, κλείνοντας πίσω της. Μετά από λίγο επέστρεψε, λέγοντας: «Ακολουθήστε με, παρακαλώ.»

Την ακολούθησαν και τους οδήγησε σε μια άλλη αίθουσα, που στο κέντρο της ήταν ένα στρογγυλό τραπέζι, πίσω από το οποίο στέκονταν δύο άντρες. Ο ένας ήταν ο Πολιτειάρχης της Θακέρκοβ, Λαέρτης Μάθαρλοφτ' τον αναγνώριζαν. Χρυσόδερμος, ψαρομάλλης, φρεσκοξυρισμένος, με κοιλιά που προεξείχε έντονα. Ο άλλος – ένας ψηλόλιγνος άντρας με λευκό-ροζ δέρμα, ξανθά μαλλιά, και μουστάκι – δεν ήξεραν ποιος ήταν.

«Η κυρία Αλλόγνωμη, ο κύριος Λιγνόρρυγχος, και ο κύριος... Φίλιππος'χοκ, σωστά;» είπε ο Πολιτειάρχης.

«Σωστά, Εντιμότητα,» αποκρίθηκε ο μάγος.

«Καλωσορίσατε,» είπε ο Λαέρτης Μάθαρλοφτ. «Παρακαλώ, καθίστε. Ο κύριος από εδώ γνωρίζετε ποιος είναι;»

«Δυστυχώς όχι,» απάντησε η Ελοντί.

«Ονομάζεται Αλέξανδρος Μισόδενδρος, και είναι ένας από τους πολιτικούς μου συμβούλους.»

«Χαίρω πολύ,» χαιρέτησε ο Μισόδενδρος.

«Παρομοίως,» είπε η Ελοντί, ενώ ο Ζορδάμης και ο Φίλιππος'χοκ απλά ένευσαν προς το μέρος του. Και ο Ζορδάμης σκέφτηκε: *Δε μ'αρέσει καθόλου η φάτσα αυτού του τύπου. Ούτε καν το επώνυμό του δε μ'αρέσει!*

Όταν όλοι κάθισαν γύρω από το τραπέζι, ο Πολιτειαρχής ρώτησε αν ήθελαν κάτι να τους προσφέρει. Εκείνος και ο Μισόδενδρος είχαν μπροστά τους φλιτζάνια με καφέ. Οι ραλίστες και ο μάγος αποκρίθηκαν ότι δεν ήθελαν τίποτα· είχαν ήδη πάρει πρωινό.

«Η γραμματέας,» είπε ο Λαέρτης Μάθαρλοφτ, «μου είπε ότι έχετε κάτι να μου αναφέρετε για τους χαμένους ραλίστες, και όχι μόνο. Αληθεύει;»

«Αληθεύει, κύριε Πολιτειαρχή,» αποκρίθηκε η Ελοντί. «Βρήκαμε τους χαμένους ραλίστες, αλλά δεν είμαστε καθόλου σίγουροι ότι θέλουν να επιστρέψουν.»

Ο Λαέρτης Μάθαρλοφτ συνοφρυώθηκε. «Τι εννοείτε;»

«Θα σας εξηγήσουμε. Και θα θέλαμε, επίσης, να σας δείξουμε αυτό.» Έβγαλε από την τσάντα της τη μάσκα με τα αληθινά μάτια και την απόθεσε πάνω στο τραπέζι.

Ο Πολιτειαρχής και ο πολιτικός σύμβουλος την κοίταξαν ξαφνιασμένοι.

Οι δύο ραλίστες και ο μάγος άρχισαν να τους λένε για την έρευνά τους στα βορειοδυτικά και για τους κρυσταλλωμένους. Καθώς και για την εισβολή των κρυσταλλωμένων στον *Περίοικο*. Δεν έκρυψαν τα πράγματα που είχαν κρύψει από τους φύλακες του ξενοδοχείου.

Τριάντα-Εφτά Ο Μπαλαντέρ και η Γάτα

Ο Αργύριος ξύπνησε αρκετά νωρίς, και δεν ήξερε τι ήταν εκείνο που τον είχε ξυπνήσει. Απλά άνοιξε τα μάτια του μέσα στο δωμάτιό του στον *Περίοικο*. Ανασηκώθηκε πάνω στο κρεβάτι και κοίταξε ολόγυρα, στο πρωινό φως που γλιστρούσε ανάμεσα από τα πατζούρια.

Ένα νιαούρισμα ακούστηκε από κάπου κοντά.

Ο Αργύριος σηκώθηκε από το κρεβάτι, πατώντας ξυπόλυτος στο ξύλινο πάτωμα. *Η Κλεισμένη;*

Αισθάνθηκε κάτι να χαϊδεύει τον αριστερό του αστράγαλο. Κοίταξε και είδε την Κλεισμένη να ξεπροβάλλει κάτω από το κρεβάτι του.

«Πώς βρέθηκες εσύ εδώ;» είπε ο Μπαλαντέρ της Λόρκης.

«*Μιάο,*» είπε η Κλεισμένη, εν είδει καλημέρας.

Ο Αργύριος έλεγξε την πόρτα του δωματίου του. Κλειστή. Η κλειδαριά κλειδωμένη. Η γάτα, φυσιολογικά, δεν θα έπρεπε να βρίσκεται εδώ. Αλλά αυτή ήταν η Κλεισμένη...

Τέλος πάντων. Αφού ήταν εδώ, ήταν εδώ.

Ο Αργύριος πήγε στο μπάνιο για να κάνει τις πρωινές του ανάγκες και να πλυθεί, και μετά ντύθηκε με τα βασικά του ρούχα. Μόλις είχε τελειώσει άκουσε φασαρία έξω από τη μπαλκονόπορτα, από τους δρόμους της πόλης. Αισθάνθηκε την περιέργεια να πάει να κοιτάξει. Άνοιξε τη μπαλκονόπορτα και βγήκε στο στενό μπαλκόνι του ξενοδοχείου.

Από κάτω, σε μια από τις λεωφόρους του Γαιοδόμου, δύο οχήματα είχαν συγκρουστεί, και οι οδηγοί τους τσακώνονταν. Τα οχήματα ήταν ένα μέτριο τετράκυκλο και ένα φορτηγό που είχε κι αυτό τέσσερις τροχούς αλλά ήταν μεγαλύτερο. Το δεύτερο μετέφερε ξυλεία. Η σύγκρουση δεν ήταν και τόσο σοβαρή· δεν φαινόταν να έχουν γίνει μεγάλες ζημιές.

Καθώς οι δύο οδηγοί διαπληκτίζονταν, ο Αργύριος δεν μπορούσε ν'ακούσει τίποτα κατανοητό απ' αυτά που έλεγαν: μια βαβούρα μονάχα ερχόταν στ' αφτιά του. Μετά, όμως, άκουσε καθαρά, πολύ καθαρά – σχεδόν *αφύσικα* καθαρά, θα μπορούσε να πει – δύο λέξεις: *Στο Λημέρι*.

Κι ύστερα από λίγο, ξανά: *Στο Λημέρι*. Δεν ήξερε γιατί οι οδηγοί ανέφεραν το Λημέρι – ίσως κάποιος από τους δυο τους να κατευθυνόταν εκεί – αλλά του δόθηκε μια πολύ περίεργη εντύπωση.

Ο Αργύριος, νιώθοντας να κρύνει, ελαφρά ντυμένος στο μπαλκόνι, επέστρεψε στο εσωτερικό του δωματίου του.

Η Κλεισμένη νιαούρισε, πηδώντας πάνω στο κρεβάτι.

«Πάμε βόλτα;» είπε ο Μπαλαντέρ της Λόρκης, έχοντας μια ξαφνική διάθεση να βαδίζει για κάποιο λόγο.

Στο Λημέρι...

Φόρεσε τις μπότες και την κάπα του, πήρε όλα του τα πράγματα, και έφυγε από το δωμάτιο. Η Κλεισμένη, αναμενόμενα, τον ακολούθησε.

Βγήκαν από τον *Περίοικο* και βρέθηκαν στους δρόμους του Γαιοδόμου, όπου στα περίπτερα κρέμονταν οι πρωινές εφημερίδες. Το βλέμμα του Αργύριου έπεσε σε μία που στο πρωτοσέλιδό της, ανάμεσα σε άλλα, έγραφε: ΣΥΓΚΡΟΥΣΗ ΣΤΟ ΛΗΜΕΡΙ. Εκείνος το πρώτο που πρόσεξε ήταν οι λέξεις *ΣΤΟ ΛΗΜΕΡΙ*. Αυτές ήταν που τον προσέλκυσαν κοντά στην εφημερίδα. Ονομαζόταν «*Το Μάτι*», και κάτω από τη συγκεκριμένη επικεφαλίδα που είχε τραβήξει την προσοχή του Αργύριου έγραφε για μια σύγκρουση συμμοριών στο Λημέρι: Οι Γοργοπόδαροι είχαν χτυπηθεί με τους Ποντικοφάγους. Πολλά θύματα. Η Χωροφυλακή του Λημεριού είχε κυνηγήσει κόσμο κι από τις δύο συμμορίες. Κάμποσες καταστροφές και σε τριγυρινά οικήματα, επίσης: σπίτια και καταστήματα. Ενώ και τρία οχήματα είχαν διαλυθεί από χτυπήματα λοστών κι από εκρηκτικές μπουτίλιες.

Η Κλεισμένη προσπέρασε το περίπτερο, κουνώντας την ουρά της ανυπόμονα.

Ο περιπτεράς είπε στον Αργύριο, μορφάζοντας: «Βλέπεις τι χάλια είν' αυτά στο Λημέρι, φίλε μου; Να δούμε πότε θα καταλήξουμε κι εμείς έτσι, εδώ στον Γαιοδόμο... Και μετά σου λέει εκλέγουμε Πολιτείαρχη για να βάλει μια τάξη. Και πού βλέπεις τάξη; Πουθενά. Το γλέντι της Ακατονόμαστης, να πούμε.» Προφανώς, εννοούσε τη Λόρκη. Ήταν ορισμένοι που, όπως κι οι ιέρειες της Αρτάλης, προτιμούσαν να μη λένε τ' όνομά της, γιατί υποτίθεται ότι μπορεί να σου έφερνε κακοτυχία.

Στον Αργύριο η Λόρκη ποτέ δεν είχε φέρει κακοτυχία. Αλλά, βέβαια, ήταν ο Μπαλαντέρ της. Και θα μπορούσε, επίσης, εύλογα να υποστηρι-

χθεί πως ούτε καλοτυχία δεν του είχε φέρει ακριβώς. Ήταν παράξενη υπόθεση.

«Ναι,» είπε ο Αργύριος μόνο, σαν να σκεφτόταν κάτι άλλο. «Έχεις τσιγάρα;»

«Τι μάρκα θες;»

Όταν είχε ένα πακέτο μαζί του, ο Αργύριος απομακρύνθηκε απ'το περίπτερο ακολουθώντας την Κλεισμένη. *Γιατί έχω την εντύπωση ότι προσπαθείς να με οδηγήσεις κάπου;*

Η γάτα πήγαινε μπροστά και ο Μπαλαντέρ ερχόταν στο κατόπι της, ανάβοντας τσιγάρο και καπνίζοντας μέσα στους πρωινούς δρόμους. Κατευθύνονταν νοτιοδυτικά, παρατήρησε, προς τον Παλιάτσο.

Σε μια γωνία ο Αργύριος έτυχε να βρει πεταμένο μπροστά του ένα διαφημιστικό μονοσέλιδο φυλλάδιο. Ήταν για μια υπηρεσία καθαριστών που έδρευε στο Λημέρι, και είχε, όπως έλεγε, ολόκληρο συνεργείο, καλά εξοπλισμένο.

Υστερα από καμια ώρα βαδίσματος, έχοντας διασχίζει διάφορες γειτονιές, ο Αργύριος έφτασε στα όρια του Γαιοδόμου, στην Κεντρική Δημοσιά, που ονομαζόταν έτσι επειδή αποτελούσε συνέχεια της μεγάλης δημοσιάς έξω από τη Θακέρκοβ' κατά τα άλλα δεν ήταν παρά ακόμα μια λεωφόρος της μεγαλούπολης.

Η Κλεισμένη την ακολούθησε προς τα νότια, και ο Μπαλαντέρ της Λόρκης ακολούθησε τη γάτα. Δεν άργησαν να φτάσουν σε μια από τις γέφυρες που περνούσαν πάνω από τον ποταμό Κάλμωθ – τη Δεύτερη Γέφυρα. Τη διέσχισαν μαζί με άλλους διαβάτες, οχήματα, και τρεις καβαλάρηδες, και βρέθηκαν στη συνέχεια της Κεντρικής Δημοσιάς, στην αντικρινή όχθη του ποταμού.

Η Κλεισμένη έστριψε δεξιά, μπαίνοντας στο Λημέρι. *Γιατί δεν εκπλήσσομαι;* σκέφτηκε ο Αργύριος.

Ήξερε ότι έπρεπε να προσέχει εδώ. Αν και δεν ήταν σίγουρο ότι μέρα-μεσημέρι θα σε λήστευαν, δεν αποκλειόταν κιόλας. Το Λημέρι ήταν γεμάτο συμμορίες. Ορισμένες δεν ήταν επιθετικές, άλλες όμως ήταν. Οι συμμορίες του Λημεριού ήταν, κατά κανόνα, πιο άγριες από αυτές άλλων συνοικιών' ακόμα κι απ' αυτές στο Χωνευτήρι, όπου μαζεύονταν ένα σωρό ρεμάλια, ντόπια και περαστικά. Στο Λημέρι, τα ρεμάλια ήταν ντόπια κυρίως. Φώλιαζαν εκεί σαν άγρια θηρία, έτοιμα να δαγκώσουν,

και φρουρούσαν τις περιοχές τους με στιλέτα, ρόπαλα, και πιστόλια. Την πιο δύσκολη δουλειά απ' όλα τα τμήματα της Χωροφυλακής την είχε η Χωροφυλακή του Λημεριού. Κάθε τόσο, κάποιος χωροφύλακας βρισκόταν νεκρός από επιθέσεις συμμοριών.

Ο Μπαλαντέρ της Λόρκης, ακολουθώντας την παράξενη γάτα και καθοδηγούμενος από μυστηριώδεις συμπτώσεις ως συνήθως, απέφυγε δύο μέρη που πρέπει μάλλον να ήταν επικίνδυνα: έναν καβγά μεταξύ συμμοριτών σ'ένα σταυροδρόμι, και τρεις γυναίκες που περίμεναν για εύκολη λεία. (Τις είδε, από έναν κάθετο δρόμο, να πηδάνε πάνω σ'έναν οδηγό κάρου, από δώματα, κρατώντας στιλέτα και φορώντας σιδερογορθιές.) Κατά τα άλλα, ο Αργύριος δεν συνάντησε κινδύνους, αλλά αντίκρισε, αναμενόμενα, τα μέλη κάμποσων συμμοριών, καθώς και διάφορους τυχαίους ανθρώπους που πήγαιναν στις δουλειές τους και δεν πρέπει να ανήκαν σε συμμορίες.

Όταν είχε βαδίσει καμια ώρα περίπου μέσα στο Λημέρι (τρεις ώρες είχαν περάσει από τότε που έφυγε από το ξενοδοχείο – η απόσταση δεν ήταν μικρή), είδε μια γνώριμη μορφή να μιλά σε τρεις συμμορίτες. Η γνώριμη μορφή ήταν μια γυναίκα με κατάρμαυρο δέρμα και σκούρα μπλε μαλλιά, μακριά ως τον ώμο. Φορούσε καφετί φόρεμα με κόκκινα κεντήματα, και πράσινη κάπα. Το όνομά της ήταν Αλκυόνη Νόρτκωφ, και ήταν δηλητηριάστρια και ιέρεια της Λόρκης. Ο Αργύριος είχε καμια πενταετία να τη συναντήσει.

Οι συμμορίτες τού ήταν άγνωστοι. Αλλά ήταν όλοι τους ντυμένοι περίεργα, με ρούχα αταίριαστα μεταξύ τους. Και τα κουρέματά τους ήταν επίσης παράξενα: ο ένας είχε ξυρισμένο κεφάλι και μακριά μαλλιά μόνο στην πίσω μεριά· ο άλλος είχε όλα του τα μαλλιά καρφάκια, εκτός από το κέντρο του κεφαλιού· η τρίτη είχε τα μαλλιά της μακριά ως την πλάτη και βαμμένα κόκκινα, μενεξεδιά, μπλε, κίτρινα, μαύρα. Ο Αργύριος υπέθεσε ότι πρέπει να ανήκαν στους Ακανόνιστους, μια συμμορία με αρκετή επιρροή στο Λημέρι. Για κάποιο καιρό είχαν χάσει τη δύναμή τους, ύστερα από κάτι άσχημα συμβάντα στο αρχηγείο τους (σκοτωμοί, πολλοί σκοτωμοί, είχε ακούσει), αλλά τελικά είχαν αναβιώσει. Διάφοροι στο Λημέρι τούς υποστήριζαν.

Η Κλεισμένη είχε πάψει να βαδίζει, παρατήρησε ο Αργύριος.

«Ε!» έλεγε η Αλκυόνη στους συμμορίτες. «Όχι τέτοιες μαλακίες μαζί μου. Είπατε ότι θα δώσετε λεφτά–»

«Μα είναι γι'άθρώπους που τάχουν ανάγκη–» άρχισε η συμμορίτισσα με τα πολύχρωμα μαλλιά.

«Κομμένες οι μαλακίες,» είπε η Αλκυόνη. «Δεν είμαι ιέρεια της Αρτάλης. Άμα θέλατε αγαθοεργίες, να πηγαίνατε έξω απ'το Λημέρι, στο Ναό. Εγώ δε δίνω τσάμπα τα σκευάσματά μου. Ούτε σ'εσάς ούτε σε κανέναν.»

Οι Ακανόνιστοι αλληλοκοιτάχτηκαν αναμεταξύ τους, και μετά η γυναίκα με τα πολύχρωμα μαλλιά έβαλε απρόθυμα το χέρι της στην τσέπη και, μουγκρίζοντας, είπε: «Πάρ' τα λεφτά σου.» Έδωσε στην ιέρεια της Λόρκης δύο χαρτονομίσματα.

Η Αλκυόνη έβγαλε από τον σάκο της ένα μικρότερο σακούλι και το έδωσε στην Ακανόνιστη.

«Θα φτάσει για να τα σκοτώσει όλα, έτσι;» τη ρώτησε ο Ακανόνιστος με τα μαλλιά καρφάκια.

«Ολόκληρο στρατό σκοτώνεις με τέτοια ποσότητα,» αποκρίθηκε η Αλκυόνη. «Θα σας μείνει κιόλας.»

Η Ακανόνιστοι τη χαιρέτησαν και στράφηκαν να φύγουν.

«Η Κυρά της Τύχης μαζί σας,» τους είπε η ιέρεια της Λόρκης.

«Τρομοκρατείς ακόμα τον κόσμο, ε, Αλκυόνη;»

Η Αλκυόνη στράφηκε, ξαφνιασμένη, και τον είδε να κάθεται σε κάτι σκαλοπάτια παραδίπλα, με τη γάτα ανασηκωμένη στα δύο πίσω πόδια ενώ είχε τα μπροστινά πάνω στο γόνατό του, παρατηρώντας ερευνητικά με τα μεγάλα μάτια της την ιέρεια.

Η Αλκυόνη χαμογέλασε συγκρατημένα. Ύψωσε τους ώμους. «Αν δεν τους τρομάξεις λίγο θα τους βρεις μετά μες στο σπίτι σου αυτούς. Νομίζουν ότι το Λημέρι τούς ανήκει. Αλλά τι κάνεις εσύ, Αργύριε;» Τον πλησίασε. «Είχα καιρό να σε δω. Πολύ καιρό.»

«Σκεφτόσουν ότι μπορεί να μην ήμουν πια ζωντανός;»

«Είμαι σίγουρη ότι εγώ θα πεθάνω πριν από τον Μπαλαντέρ της Λόρκης,» είπε η Αλκυόνη, που ήταν μικρότερή του αλλά όχι και για πολλά χρόνια. Πρέπει να ήταν γύρω στα πενήντα πια. Φαινόταν στο πρόσωπό της, παρότι κατάμαυρο. «Τι ωραίο γατί είν' αυτό;» ρώτησε.

«Δεν είναι τυχαία μαζί μου.»

«Δεν το αμφέβαλλα. Μ'έσένα τίποτα δεν είναι τυχαίο. Και χτες το βράδυ, βασικά, καθώς ξεσκόνιζα κάτι πράγματα, έπεσε κάτω η Τρά-πουλα της Πανούργου Κυράς, και μάντεψε ποιο χαρτί γύρισε από την καλή. Σκέφτηκα, λοιπόν: *Είναι δυνατόν ο παλιός μου φίλος ο Αργύριος να έρθει να μ'επισκεφτεί;* Και ήρθες.» Τον πλησίασε ακόμα περισσότε-ρο, ανεβαίνοντας στα σκαλοπάτια· το αριστερό της στήθος βρέθηκε πλάι στο πρόσωπό του, κρυμμένο κάτω από το καφετί ύφασμα του φορέματός της, ακραγγίζοντάς τον. «Ήταν ωραία, την προηγούμενη φορά.»

Η Κλεισμένη νιαούρισε καθώς κατέβαζε τα πόδια της από το γόνατο του Αργύριου και κατέβαινε από τα σκαλοπάτια, χωρίς όμως να απο-μακρυνθεί.

«Τι σε φέρνει τώρα εδώ;» τον ρώτησε η Αλκυόνη.

«Η γάτα μου.»

«Η γάτα σου;»

«Την ακολουθούσα, κι εδώ με οδήγησε. Τι ήθελαν αυτοί οι συμμορί-τες από εσένα, Αλκυόνη; Ακανόνιστοι δεν ήταν;»

«Ναι,» ένευσε εκείνη, «Ακανόνιστοι. Ήθελαν να τους πουλήσω δηλη-τήριο για ποντίκια. Λένε πως τρία σπίτια που τα υπόγειά τους είναι κοντά-κοντά έχουν γεμίσει με ποντίκια που κάπως εισβάλλουν εκεί από τους υπονόμους. Δοκίμασαν άλλα δηλητήρια μα δεν κατάφεραν να τα εξολοθρεύσουν, και ξέρουν ότι εγώ φτιάχνω τα καλύτερα δηλη-τήρια εδώ γύρω.»

«Αυτά που έχουν μέσα τους την ανάσα και το σάλιο της Λόρκης,» εί-πε ο Αργύριος, γνωρίζοντας πως έτσι έλεγαν οι φήμες για τα σκευά-σματα της Αλκυόνης – που δεν ήταν μόνο για να σκοτώνουν ζώα...

Η ιέρεια μειδίασε, και κάθισε δίπλα του στα σκαλοπάτια, κολλητά επάνω του, γιατί δεν υπήρχε και πολύς χώρος. Ο Αργύριος αισθανόταν το σώμα της ζεστό και προκλητικό ανάμεσα από τα ρούχα τους. «Γιατί νομίζεις ότι η γάτα σου σ'έφερε εδώ;» τον ρώτησε η Αλκυόνη.

«Δεν είμαι σίγουρος, αλλά...» Δίστασε προς στιγμή. Μετά: «Έχεις δει τίποτα ανθρώπους χωρίς πρόσωπα εδώ γύρω;»

«Ανθρώπους χωρίς πρόσωπα; Τι εννοείς;»

«Ανθρώπους που το πρόσωπό τους δεν φαίνεται καθαρά, είναι θολό, σα να βρίσκεται πίσω από κρύσταλλο.»

Η Αλκυόνη συνοφρυώθηκε. «Όχι. Ούτε έχω ακούσει για τίποτα τέτοιο... Ποιοι είναι αυτοί; Φοράνε μάσκες;»

«Οι μάσκες που φοράνε είναι φτιαγμένες από τα κλεμμένα πρόσωπα κανονικών ανθρώπων.»

«Θα με τρελάνεις; Εσύ τους έχεις δει;»

Η Κλεισμένη νιαούρισε.

«Ναι,» είπε ο Αργύριος, ενώ συγχρόνως παρατηρούσε πως η γάτα κοίταζε προς τη μεριά όπου είχαν πάει οι Ακανόνιστοι.

«Θάρθεις σπίτι μου, να σε κεράσω τίποτα;» ρώτησε η Αλκυόνη.

«Χωρίς δηλητήριο μέσα;»

«Έλα και θ'ανακαλύψεις.»

Αυτό το σημείο του λιμανιού στο Λημέρι ήταν ήσυχο και απομονωμένο, όπως ο Απελευθερωτής τής είχε υποσχεθεί. Η Λορύν'σαρ έβγαλε τα ρούχα της το ένα μετά το άλλο, αποκαλύπτοντας ένα γυναικείο σώμα κρυμμένο από κρυσταλλική θολούρα. Αλλά δεν ήταν αυτός ο λόγος που δεν είχε κανέναν ενδοιασμό να γδυθεί. Ούτε ήταν το γεγονός ότι δεν υπήρχε άνθρωπος εδώ γύρω, ή ότι ο Απελευθερωτής είχε συννευρεθεί αρκετές φορές μαζί της. Ο λόγος ήταν ότι οι κρυσταλλωμένοι ούτως ή άλλως έβλεπαν συνεχώς ο ένας την κρυσταλλική δομή του άλλου. Δεν είχε σημασία αν φορούσαν ρούχα ή όχι· το ίδιο γυμνοί/ντυμένοι ήταν. Τα ρούχα δεν αποτελούσαν παρά ένα ακόμα εξάρτημα γι'αυτούς, θα μπορούσε να πει κανείς. Ήταν όπως η βαφή που βάζει μια γυναίκα στα βλέφαρά της· όπως μια δερματοστιξία· όπως ένα ημιδιαφανές πέπλο πάνω από ένα σώμα. Φορούσαν ρούχα για να κρύβονται από τους κατώτερους ανθρώπους, ή επειδή έτσι είχαν συνηθίσει, ή ως στολίσματα της κρυσταλλικής τους δομής – για τον ίδιο λόγο που μπορεί κανείς να έκανε μια δερματοστιξία στο χέρι του.

Η Μάγισσα έφερε στο μυαλό της κάποιους κρυσταλλικούς συνδυασμούς και σχηματισμούς που είχε παρατηρήσει ή σκεφτεί, και τους χρησιμοποίησε: τους διαμόρφωσε με την κρυσταλλική της δομή, όπως θα άρθρωνε λόγια μαγείας που επικαλούνταν τις δυνάμεις του σύμπαντος, που έβαζαν το σύμπαν να υπακούσει με συγκεκριμένους τρόπους.

Ο Απελευθερωτής στεκόταν και την κοίταζε καθώς η κρυσταλλική της δομή είχε μετατραπεί σε μια σαγηνευτική φαντασμαγορία. Ήταν υπέροχη! Και μετά από λίγο την είδε να πηγαίνει στην άκρη της όχθης και να πέφτει στο νερό του ποταμού.

Το νερό την κατάπιε.

Ο Απελευθερωτής γρήγορα πλησίασε. Ένα χέρι βγήκε απ'τον ποταμό, και εκείνος το άρπαξε και βοήθησε τη Μάγισσα ν'ανεβεί στην ξηρά.

«Δεν έπιασε,» του είπε. «Θα προσπαθήσω πάλι.»

Η Λορύν'σαρ είχε κάνει κάποιο λάθος στους υπολογισμούς της· το καταλάβαινε. Προσπαθούσε να φτιάξει, τώρα, ένα καινούργιο ξόρκι ουσιαστικά, κι αυτή η διαδικασία δεν ήταν ποτέ εύκολη, ακόμα κι όταν έβλεπες την κρυσταλλική δομή των όντων που άλλαζε τα πάντα για σένα.

Η Μάγισσα γονάτισε πλάι στο ρεύμα του μεγάλου ποταμού και άρχισε να κάνει διαφορετικούς συνδυασμούς με την κρυσταλλική της δομή.

Ο Απελευθερωτής στεκόταν κοντά της και περίμενε, έχοντας την κάπα της στα χέρια του, έτοιμος να τη ρίξει επάνω της για να την καλύψει, σε περίπτωση που κάποιος κατώτερος άνθρωπος παρουσιαζόταν. Ο ίδιος ήταν ντυμένος κανονικά, ασφαλώς, και φορούσε και μια ζωντανή μάσκα.

Η Λορύν'σαρ, μετά από κανένα εικοσάλεπτο αυτοσυγκέντρωσης και πειραματικών συνδυασμών, νόμιζε ότι το βρήκε. «Τώρα,» είπε, «πρέπει να γίνει.» Και βούτηξε στο νερό.

Το ποτάμι την κατάπιε.

Η Μάγισσα έβγαλε ξανά το κεφάλι της στον αφρό, γρυλίζοντας. «Δεν έπιασε!» είπε, θυμωμένα.

Ο Απελευθερωτής τη βοήθησε πάλι ν'ανεβεί στην όχθη. «Να φύγουμε;»

«Όχι. Περίμενε. Θα πετύχει. Καταλαβαίνω ότι μπορεί να γίνει, απλά δεν ξέρω πώς ακριβώς ακόμα.»

Η κρυσταλλική του δομή την κολάκεψε.

Η κρυσταλλική της δομή γέλασε κι έκανε προκλητικούς σχηματισμούς.

Η κρυσταλλική του δομή είπε: ΠΑΜΕ ΑΛΛΟΥ!

Η κρυσταλλική της δομή γέλασε ξανά. ΜΕΤΑ.

Η Μάγισσα κάθισε οκλαδόν κοντά στο τρεχούμενο νερό του πλατύ ποταμού και εστίασε όλη της τη σκέψη στους σχηματισμούς και στους συνδυασμούς που θα επικαλούνταν με τον σωστό τρόπο τις συμπαντικές δυνάμεις ώστε να της δώσουν το αποτέλεσμα που ήθελε: να κάνουν την κρυσταλλική της υφή να επιπλέει.

Κανένα μισάωρο πέρασε, και ο Απελευθερωτής ήταν έτοιμος να της πει να φύγουν, όταν η Λορύν'σαρ χρησιμοποίησε το πειραματικό ξόρκι της και βούτηξε ξανά στον ποταμό Κάλμωθ.

Αυτή τη φορά έπεσε πάνω στα νερά του σαν φουσκωτή βάρκα.

ΤΑ ΚΑΤΑΦΕΡΑ! είπε.

Ο Απελευθερωτής της έδωσε το χέρι του και η Μάγισσα το έπιασε και σκαρφάλωσε στην όχθη. ΝΤΥΣΟΥ, της είπε· κι ενώ εκείνη άρχιζε να φορά τα ρούχα της, τη ρώτησε: «Θα λειτουργεί η μαγεία σου κι επάνω στον *Σαρακμα'ό'οκ'ραθ*;»

«Φυσικά. Επάνω σ'οποιονδήποτε με κρυσταλλική υφή.»

ΕΙΣΑΙ ΥΠΕΡΟΧΗ.

ΜΕ ΡΟΥΧΑ Ή ΧΩΡΙΣ;

ΚΑΙ ΕΤΣΙ ΚΑΙ ΑΛΛΙΩΣ.

Το τελευταίο εξάρτημα που φόρεσε η Μάγισσα ήταν μια ζωντανή μάσκα, και μετά έφυγαν από το απομονωμένο σημείο του λιμανιού.

«Ελπίζω να μην είσαι πια θυμωμένος μαζί μου,» είπε η Καλλιόπη, καθισμένη στη θέση του συνοδηγού μέσα στον *Χρυσό Κεραυνό*.

Ο Βινάρης καθόταν πίσω, καθώς περίμεναν την Ελοντί, τον Ζορδάμη, και τον Φίλιππο'χοκ να επιστρέψουν από τον Πολιτικό Οίκο. «Δε θα προσπαθήσω να σ'το ανταποδώσω, αν αυτό σ'ανησυχεί,» της αποκρίθηκε.

«Δεν το είπα γι'αυτό. Απλώς... απλώς, ξέρεις, θέλω να είμαστε φίλοι. Δεν υπάρχει κανένας λόγος για να μην είμαστε φίλοι, όπως πριν.»

Ο Βινάρης άναψε τσιγάρο. «Τον αγαπάς τον Ζορδάμη, ε;»

Η Καλλιόπη ξαφνιάστηκε από την ερώτηση. «Ήμασταν... Έχουμε, έχουμε περάσει πολλά μαζί... εδώ και τόσα χρόνια. Σου είπα, δεν σου είπα; Αλλά είναι παντρεμένος, έτσι κι αλλιώς, τώρα' και είμαι κι εγώ

παντρεμένη. Και... δεν έχει... Αυτό, τέλος πάντων. Πρέπει ν'αγαπά τη γυναίκα του πιο πολύ από εμένα, σίγουρα.»

«Η αλήθεια είναι πως είναι αρκετά δεμένοι,» αποκρίθηκε ο Βινάρης.

«Την ξέρεις καλά;»

«Την ξέρω.»

Είναι κι αυτή της Σιδηράς Δυναστείας; Είσαι κι εσύ της Σιδηράς Δυναστείας; Σίγουρα είσαι! Αλλά δεν του έκανε τούτες τις ερωτήσεις γιατί ήξερε πως δεν θα λάμβανε απαντήσεις. Αρχισαν έτσι να συζητάνε διάφορες άλλες σαχλαμάρες, για να περάσει η ώρα.

Ώσπου, τελικά, είδαν τον Ζορδάμη, την Ελοντί, και τον Φίλιππο'χοκ να βγαίνουν από τον Πολιτικό Οίκο και να έρχονται προς το μέρος τους. Ήταν σχεδόν μεσημέρι πια, παρατήρησε η Καλλιόπη ρίχνοντας μια ματιά στο ρολόι στον καρπό της.

Εκείνη κι ο Βινάρης βγήκαν απ'τον *Χρυσό Κεραυνό* και τους περίμεναν νάρθουν κοντά.

«Τι έγινε;» τους ρώτησε ο Βινάρης.

«Του μιλήσαμε,» αποκρίθηκε ο Ζορδάμης. «Και το τι θα κάνει τώρα... μόνο η Λόρκη το ξέρει. Εγώ, πάντως, δεν τον εμπιστεύομαι.»

«Μας είπε ότι σε λίγο θα συναντήσει τους πρέσβεις από τα βορειοδυτικά,» πρόσθεσε η Ελοντί. «Και του δώσαμε και τη μάσκα...»

«Του τη δώσατε;» έκανε ο Βινάρης.

«Μας τη ζήτησε,» αποκρίθηκε η Ελοντί. «Να του την αρνούμασταν; Είπε ότι θα βάλει μάγους και επιστήμονες να την ερευνήσουν.» Έριξε μια ματιά στον Φίλιππο'χοκ.

«Ο Πολιτειαρχής σίγουρα έχει ολοκλήρη τη Μαγική Ακαδημία της Θακέρκοβ στη διάθεσή του – ειδικά για ένα τέτοιο σοβαρό θέμα,» είπε ο μάγος. «Δε μπορώ εγώ ν'ανακαλύψω περισσότερα απ' αυτούς.»

«Τι κάνουμε τώρα, λοιπόν;» ρώτησε η Καλλιόπη.

«Εσύ δεν πρέπει να επιστρέψεις στην Αγκένροβ;» της είπε ο Ζορδάμης. «Ο άντρας σου δεν θ'ανησυχεί;»

«Προσπαθείς να με διώξεις πάλι;»

«Απλώς ρωτάω.»

«Του έχω πει ότι έχω πάει σε κάποια διαφημιστική δουλειά, και πολλές φορές αργώ όταν είμαι σε διαφημιστικές δουλειές εκτός πόλης. Επομένως, όχι, δεν θ'ανησυχεί.» Την ενοχλούσε όμως που ο Ζορδάμης

τής είχε κάνει αυτή την ερώτηση. Ήταν πάλι σαν να ήθελε να τη διώξει, παρότι εκείνη είχε διακινδυνέψει για νάρθει να τον βρει στα βορειοδυτικά! Ήταν τόσο αγάριστος! Ανέκαθεν σαν μικρό παιδάκι – ακόμα και τώρα που κόντευε να γεράσει. Απαράδεκτος! Πάντα απaráδεκτος.

«Τι θα κάνουμε τώρα, λοιπόν;» επανέλαβε ο Βινάρης την ερώτησή της.

«Θα ψάξουμε για τη γάτα μου, Βινάρη,» του είπε ο Ζορδάμης. «Αυτό θα κάνουμε.»

Απαράδεκτος, σκέφτηκε η Καλλιόπη, τσαντισμένη. Τελείως.

«Και για τον Αργύριο,» πρόσθεσε η Ελοντί, και πρότεινε να πάνε στον στάβλο όπου εκείνος είχε αφήσει το άλογό του προτού κατευθυνθούν βορειοδυτικά, να δουν αν ήταν ακόμα εκεί ή αν το είχε πάρει.

«Καλή σκέψη,» συμφώνησε ο Φίλιππος'χοκ.

«Εγώ, πάντως, θα ψάξω για την Κλεισμένη,» επέμεινε ο Ζορδάμης.

«Εκεί που είναι ο Αργύριος,» του είπε η Ελοντί, «εκεί θα είναι και η Κλεισμένη· θα το δεις.»

Τριάντα-Οκτώ Μυστηριακή Καθοδήγηση

Στις δώδεκα το μεσημέρι, οι πρέσβεις από τα βορειοδυτικά συγκεντρώθηκαν στον Πολιτικό Οίκο, όπου συνάντησαν τον Πολιτειαρχή της Θακέρκοβ.

Τι είχαν, λοιπόν, αποφασίσει οι αρχηγοί τους; τους ρώτησε εκείνος. Δέχονταν την υποτέλεια; Οι πρέσβεις αποκρίθηκαν ότι δεν είχαν άλλη επιλογή απ'το να δεχτούν, και πρόσθεσαν πως τα πράγματα είχαν αλλάξει λίγο από την τελευταία φορά που είχαν συζητήσει. Κάποια γεγονότα είχαν- Αλλά ο Πολιτειαρχής τούς διέκοψε: τους είπε ότι γνώριζε για τα γεγονότα, για την Ελοντί Αλλόγνωμη και τον Ζορδάμη Λιγνόρ-ρυγχο και τον εντοπισμό του καταυλισμού των κρυσταλλωμένων. Είπε, επίσης, ότι είχε νέες πληροφορίες και νέα στοιχεία για τους εχθρούς τους. Και έδειξε στους πρέσβεις τη ζωντανή μάσκα που είχε αρπάξει η Ελοντί Αλλόγνωμη. Οι πρέσβεις ρώτησαν τι ήταν αυτό, και ο Πολιτειαρχής τούς εξήγησε όσο καλύτερα μπορούσε, και τους είπε ότι θα το έδινε στους μάγους της Θακέρκοβ ώστε να το μελετήσουν περισσότερο.

«Οι κρυσταλλωμένοι, όπως καταλαβαίνετε, βρίσκονται τώρα μέσα στην πόλη μου,» τόνισε ο Λαέρτης Μάθαρλοφτ, «και μπορούν να μεταμφιέζονται, να μοιάζουν με κανονικούς ανθρώπους - αυτά τα τέρατα! Επομένως, οι προτεραιότητές μου έχουν αλλάξει.»

«Τι σημαίνει αυτό, κύριε Πολιτειαρχή;» ρώτησε ο γέρο-Αλλάνδρης.

«Σημαίνει ότι δεν ξέρω πόσο σύντομα μπορεί η Θακέρκοβ να στείλει μισθοφόρους της προς τα βορειοδυτικά.»

Αν ήταν έτσι, είπε η Τζιλ, τότε ούτε οι πόλεις στα βορειοδυτικά μπορούσαν να υπογράψουν τη συμφωνία υποτέλειας.

«Δεν αντιλέγω,» αποκρίθηκε ο Λαέρτης Μάθαρλοφτ. «Θα πρέπει να περιμένουμε μερικές ημέρες, για να δούμε.»

«Τι έγινε η δική σου γάτα, Αλκυόνη;» ρώτησε ο Αργύριος, καθισμένος στο ξύλινο τραπέζι της κουζίνας της, με την Κλεισμένη να τρίβεται πάνω στα ξυπόλυτα πόδια του.

«Πέθανε,» αποκρίθηκε η ιέρεια της Λόρκης καθώς έκοβε λαχανικά και τα έριχνε στο καζάνι όπου νερό έβραζε αχνίζοντα. Ο ατμός πήγαινε προς την καμινάδα της κουζίνας, πάνω από την ενεργειακή εστία. Ο Αργύριος είχε προθυμοποιηθεί να βοηθήσει την Αλκυόνη να φτιάξει φαγητό, αλλά εκείνη είχε αρνηθεί. *Είσαι φιλοξενούμενός μου, του είχε πει· εγώ μαγειρεύω.*

«Λυπάμαι,» είπε τώρα ο Αργύριος. «Από τι;»

«Από γεράματα, βασικά. Δεν έγινε τίποτα άσχημο.» Η Αλκυόνη συνέχισε να προσθέτει διάφορα συστατικά στη σούπα που ετοίμαζε, και μετά σκέπασε την κατσαρόλα και απομακρύνθηκε από την ενεργειακή εστία, ερχόμενη να καθίσει κι εκείνη στο τραπέζι της κουζίνας, πλάι στον Αργύριο. Εξακολουθούσε να φορά το καφετί φόρεμά της αλλά όχι και την κάπα της, και ήταν τώρα ξυπόλυτη όπως εκείνος.

«Τι άλλα νέα, λοιπόν;» τον ρώτησε. «Τι ήταν αυτά που μου έλεγες για ανθρώπους χωρίς πρόσωπα;»

Ο Αργύριος δίστασε για λίγο να μιλήσει· ύστερα όμως σκέφτηκε ότι δεν μπορεί να ήταν τυχαίο που είχε καταλήξει εδώ, έτσι είπε: «Θα άκουσες για ό,τι έγινε στο Ράλι Δυτικής Θακέρκοβ...»

Η Αλκυόνη μόρφασε. «Κάτι άκουσα. Κάποια ενέδρα ληστών, σωστά; Τι σχέση έχει αυτό, όμως;»

«Οι άνθρωποι χωρίς πρόσωπα έστησαν την ενέδρα.»

Τον ατένισε παραξενεμένη με τα στενά, μενεξεδόχρωμα μάτια της.

Ο Αργύριος τής μίλησε περιληπτικά – και χωρίς ν’αποκαλύψει ότι η Ελοντί ήταν Ιερομύστης (γιατί δεν ήξερε αν η ραλίστρια θα το ήθελε) – για τα γεγονότα στο ράλι καθώς και μετά από αυτό.

«Ζορδάμης Λιγνόρρυγχος, είπες;» τον διέκοψε σε κάποια στιγμή η Αλκυόνη.

«Ναι· τον ξέρεις;»

«Απλώς τον έχω ακούσει. Είναι γνωστός ραλίστας.»

«Δε μου είχες πει ποτέ ότι παρακολουθείς ράλι...»

«Παρακολουθώ, όμως, καμια φορά. Δηλαδή, βλέπω τι γράφουν σε κάτι περιοδικά κι εφημερίδες.»

Περίεργο, σκέφτηκε ο Αργύριος, που ήταν βέβαιος ότι η Αλκυόνη δεν είχε καμία σχέση με οχήματα, αγωνιστικά ή μη.

Σε κάποια άλλη στιγμή, η ιέρεια είπε: «Α, κατάλαβα τώρα. Ναι, έχω ακούσει γι'αυτούς τους ληστές στα βορειοδυτικά. Μερικές φήμες μόνο, βέβαια. Υπάρχουν άτομα που μιλάνε για μια Αίρεση του Κρυστάλλου, έτσι;»

«Ναι,» αποκρίθηκε ο Αργύριος. «Από πού το άκουσες;»

«Από ταξιδιώτες. Κι έχω και μια γνωστή που είναι μαντατοφόρος: γρυποκαβαλάρισσα μαντατοφόρος: και πηγαίνει μηνύματα σ'όλες τις περιοχές γύρω απ'τη Θακέρκοβ: ακούει και βλέπει διάφορα.»

Μέχρι να τελειώσει ο Αργύριος με τη διήγησή του η σούπα είχε ετοιμαστεί, και η Αλκυόνη τη σέρβιρε – ένα μεγάλο, βαθύ πιάτο για εκείνον κι άλλο ένα για τον εαυτό της – μαζί με κρασί και μια μικρή σαλάτα με ραπανάκια, αγγούρι, και ψητά κομμάτια κοτόπουλο (χτεσινά, τα οποία έβγαλε από το ψυγείο). Η Κλεισμένη νιαούριζε επίμονα ώσπου της έριξαν μερικά από τα κομμάτια κοτόπουλο.

«Έχεις γίνει καλύτερη μαγείρισσα, νομίζω,» είπε ο Αργύριος, τρώγοντας τη σούπα του.

«Μάλλον δεν θυμάσαι καλά το φαγητό μου,» αποκρίθηκε εκείνη, υπομειδιώντας.

«Τι νέα έχεις εσύ να μου πεις;»

«Τίποτα σπουδαία, βασικά. Βαρετά πράγματα, όπως συνήθως. Πουλάω κάποια δηλητήρια, υπηρετώ την Πανούργα μας Κυρά... αναρωτιόμουν αν θα ξανασυναντούσα τον Μπαλαντέρ της.»

Ο Αργύριος χαμογέλασε. Όταν είχε πρωτοσυναντήσει την Αλκυόνη, εκείνη τον νόμιζε για δαίμονα της Λόρκης. Είχε κάνει μια επίκληση στην Κυρά της Απάτης και ο Αργύριος είχε παρουσιαστεί. Όχι όμως μέσα από καπνούς και σκοτάδια, όπως παρουσιάζονταν οι δαίμονες σε κάτι κινηματογραφικές ταινίες. Είχε απλώς *οδηγηθεί* στην Αλκυόνη, βρίσκοντάς την μαστουρωμένη από καπνό *νίσβεν* καθώς έκανε την επίκλησή της μέσα σ'έναν υπόγειο βωμό της Λόρκης, κάτω από τους δρόμους της Θακέρκοβ. Η έκφραση στο πρόσωπό της μαρτυρούσε ότι δεν ξαφνιαζόταν που τον αντίκριζε. Τον ρώτησε αν τον είχε στείλει η Κυρά της Απάτης, κι εκείνος απάντησε ότι σίγουρα δεν είχε βρεθεί τυχαία εδώ, η Λόρκη τον είχε καθοδηγήσει. Η Αλκυόνη τού ζήτησε, τότε,

να της πει τους τρεις αριθμούς που περίμενε· ο Αργύριος δεν είχε ιδέα για ποιους αριθμούς μιλούσε, αλλά έβγαλε την τράπουλά του, τράβηξε τρία φύλλα, και τα έστρεψε προς το μέρος της. Το ένα απ' αυτά ήταν ο Μπαλαντέρ της Λόρκης. *Αυτός δεν είναι αριθμός*, είπε η Αλκυόνη δείχνοντάς το. *Όχι, δεν είμαι αριθμός*, συμφώνησε ο Αργύριος, και η ιέρεια τον ατένισε προβληματισμένα, με τα μάτια της θολωμένα από το νίσβεν.

Την επομένη, του εξήγησε ότι ήθελε τους αριθμούς για ένα τυχερό παιχνίδι. Η αρχηγός της συμμορίας των Λουσμένων τής τους είχε ζητήσει, για να κερδίσει. Το απόγευμα, η Αλκυόνη έδωσε τους αριθμούς σ'αυτήν, ο ένας από τους οποίους δεν ήταν καν αριθμός αλλά ο Μπαλαντέρ της Λόρκης. Και την άλλη μέρα, είπε στον Αργύριο ότι οι αριθμοί του ήταν σωστοί: οι δύο πρώτοι, δηλαδή· τρίτος αριθμός, τελικά, δεν είχε παρουσιαστεί στο παιχνίδι – εκείνη η θέση είχε βγει κενή επάνω στον πίνακα. Η αρχηγός των Λουσμένων ήταν πολύ ευχαριστημένη με την Αλκυόνη, και η Αλκυόνη με τον Αργύριο, που τότε ακόμα δεν τον πίστευε όταν εκείνος τής έλεγε πως δεν ήταν δαίμονας της Λόρκης: ακόμα τον κοίταζε σαν να ήταν κάτι το υπερφυσικό, βγαλμένο από τη νύχτα και την ομίχλη.

«Ο Μπαλαντέρ ήρθε να σε βρει,» της είπε τώρα ο Αργύριος.

«Κι επάνω που είχα αρχίσει να αισθάνομαι πολύ μοναχικά εδώ πέρα.»

«Νόμιζα ότι θα έμενες πια με κάποιον. Έχεις πάρει κανέναν όρκο στην Κυρά μας να είσαι μόνη σου;»

«Δεν έχω πάρει όρκο, αλλά είμαι καλύτερα έτσι,» είπε η Αλκυόνη. «Όμως... έμενα με κάποιον πριν από κανένα χρόνο.»

Ο Αργύριος δεν ρώτησε με ποιον, αλλά εκείνη μετά από λίγο συνέχισε: «Έναν λαθρέμπορο. Τελικά τον δηλητηρίασα.»

Ο Αργύριος νόμιζε ότι κάπου εδώ θα του έλεγε πως έκανε πλάκα.

«Τι με κοιτάς έτσι;» του είπε η Αλκυόνη. «Ήταν καθαρά.»

«Μάλλον δεν κάνω καλά που τρώω στο σπίτι σου.»

«Δε νομίζεις, φυσικά, ότι θα τολμούσα να δηλητηριάσω τον Μπαλαντέρ της Λόρκης! Δεν είμαι τόσο ανόητη ώστε να θέλω να δοκιμάσω έτσι την οργή της Κυράς μας.»

«Είμαι τυχερός, φαίνεται,» είπε ο Αργύριος.

«Αλλά δεν θα τον δηλητηρίαζα ούτε ως ή άλλως, και το ξέρεις,» χαμογέλασε η Αλκυόνη.

Ο Αργύριος άλλαξε θέμα: «Είναι κάτι ακόμα που δεν σου είπα...»

Η Αλκυόνη ύψωσε ένα της φρύδι.

Ο Αργύριος τής μίλησε για τη ζωντανή μάσκα που η Ελοντί είχε τραβήξει από το κεφάλι εκείνης της κρυσταλλωμένης. «Οι κρυσταλλωμένοι βρίσκονται μέσα στη θακέρκοβ, μεταμφιεσμένοι σαν κανονικοί άνθρωποι.»

«Μεγάλη Λόρκη...» μουρμούρισε η Αλκυόνη. «Είμαι σίγουρη πως η Κυρά μας θα το βρίσκει αυτό πολύ ενδιαφέρον.»

«Κι εγώ το ίδιο νομίζω, αλλιώς δεν θα με έστελνε σε τούτα τα μέρη. Επίσης, μάλλον δεν οδηγήθηκα τυχαία εδώ από την Κλεισμένη—»

«Τη γάτα του Ζορδάμη Λιγνόρρυγχου...» Η Αλκυόνη την κοίταξε, εκεί όπου αυτή περιφερόταν, μέσα στην κουζίνα της.

«Ναι. Νομίζω πως είναι πιθανό εδώ, στο Λημέρι, να βρίσκονται κάποιοι τουλάχιστον από τους κρυσταλλωμένους.»

Η Αλκυόνη ήταν σκεπτική για λίγο, καθώς έπινε μια γουλιά από το κρασί της. «Σήμερα άκουσα ότι τρεις Ακανόνιστοι εξαφανίστηκαν χτες βράδυ,» είπε.

«Εξαφανίστηκαν;»

«Ναι. Κανένας δεν ξέρει πού έχουν πάει. Αλλά αυτό... Στο Λημέρι γίνονται πολλές εξαφανίσεις, Αργύριε. Δεν ξέρω αν αυτό θα μπορούσε να θεωρηθεί περίεργο.»

«Οι κρυσταλλωμένοι απαγάγουν ανθρώπους, όπως σου είπα, για να τους κάνουν κι αυτούς κρυσταλλωμένους. Και ο ιεροδαίμονας που προκαλεί τη μεταμόρφωση δεν βρισκόταν στον καταυλισμό όπου πήγαμε· έλειπε μαζί με τον Απελευθερωτή. Και θα μπορούσαν να είναι εδώ, Αλκυόνη, στο Λημέρι.»

«Νομίζεις ότι αυτοί απήγαγαν τους Ακανόνιστους;»

«Δεν το θεωρώ απίθανο. Έχεις ακούσει και γι' άλλες εξαφανίσεις, τις τελευταίες ημέρες;»

Η Αλκυόνη ήταν ξανά σκεπτική. «Θα μπορούσα να ρωτήσω να μάθω,» είπε τελικά.

«Ρώτα,» συμφώνησε ο Αργύριος.

Είχαν πια τελειώσει το φαγητό τους. «Δε βιάζεσαι να φύγεις, υποθέτω;» είπε η Αλκυόνη.

«Αν δεν έχεις αντίρρηση να με κρατήσεις εδώ.»

«Έχε υπόψη σου ότι έχω μόνο ένα κρεβάτι, κι όλο το υπόλοιπο σπίτι είναι γεμάτο με πράγματα· δεν υπάρχει χώρος για να κοιμηθεί κανείς άλλου.»

«Δε νομίζω ότι αυτό είναι τυχαίο,» είπε ο Μπαλαντέρ της Λόρκης βλέποντάς τη χαμογελά.

Μετά από λίγο, βρίσκονταν στο υπνοδωμάτιο του σπιτιού, που κι αυτό ήταν γεμάτο με πράγματα όπως όλο το υπόλοιπο σπίτι, αλλά επάνω στο κρεβάτι δεν ήταν τίποτ' άλλο εκτός από τον Μπαλαντέρ και την ιέρεια. Ακόμα και τα μαξιλάρια τα είχαν ρίξει στο πάτωμα, κρύβοντας κάτι στρογγυλά καλάθια που μπορεί να περιείχαν και επικίνδυνα δηλητήρια αφού αυτό ήταν το σπίτι της Αλκυόνης. Ο Αργύριος στεκόταν στα γόνατα από πάνω της ενώ τα χέρια του εξερευνούσαν κάθε σπιθαμή του κατάμαυρου σαν μελάνι γυμνού σώματός της, μαθαίνοντας τη γεωγραφία της γι'άλλη μια φορά. Τα βλέφαρά της Αλκυόνης ήταν κλειστά, τα στήθη της έδειχναν προς το ταβάνι σαν λοφίσκοι με γαλανές κορυφές, ένα ρέμα κυλούσε ανάμεσα στους ανασηκωμένους μηρούς της. Ο Αργύριος έσκυψε και φίλησε το πορφυρό σημάδι που ήταν ζωγραφισμένο λίγο πιο πάνω από τον αφαλό της: ένα σημάδι της Λόρκης, φυσικά, το οποίο ήταν για προστασία και εσωτερική δύναμη.

«Αν δεν έρθεις τώρα, θα το κάνω μόνη μου,» είπε η Αλκυόνη, με φωνή βραχνή. Ο Αργύριος μειδίασε και, γυμνός κι εκείνος, γλίστρησε μέσα της. Η Αλκυόνη τον άρπαξε στην αγκαλιά της σαν μέγγενη. Κι όταν είχαν τελειώσει, ο Αργύριος ξάπλωσε πλάι της και κοιμήθηκε σχεδόν αμέσως...

...κυλώντας...

...πέφτοντας...

...σε μια πόλη με σκοτεινούς δρόμους και οικοδομήματα που κρέμονται από τον ουρανό.

Ο Αργύριος βλέπει δίπλα του την Αλκυόνη να κοιμάται ξαπλωμένη πάνω σ'ένα γιγάντιο τραπουλόχαρτο: τα Μάτια της Λόρκης. Το μόνο που τη ντύνει είναι το πορφυρό σημάδι στην κοιλιά της· και είναι αρκετό. Οι ανάποδες σκιές της πόλης δεν τη ζυγώνουν.

Ο Αργύριος απομακρύνεται, βαδίζοντας μέσα στους σκοτεινούς, ομιχλώδεις δρόμους· και σύντομα διαπιστώνει πως μια γάτα περπατά κοντά του. Βλέπει φωτιές από κάπου, και πλησιάζει προς τα εκεί. Οι φωτιές είναι αναμμένες μέσα σε μαγκάλια κι επάνω σε παλιά, κατεστραμμένα οχήματα, και γύρω τους στέκονται μορφές τόσο αποκρουστικές και παράξενες που ο Αργύριος θα μπορούσε να αποκαλέσει μονάχα δαιμονικές. Δαίμονες της Λόρκης. Ανάμεσά τους κρατάνε, μέσα στα απλωμένα χέρια τους, ένα μάτι. Ένα ζωντανό μάτι, που γυρίζει και κοιτάζει από δω κι από κει, από δω κι από κει.

Και ξαφνικά, σταματά. Ατενίζοντας ευθέως τον Μπαλαντέρ της Λόρκης.

Οι δαίμονες τσουρίζουν και αναπηδάνε, και σκορπίζονται, σαν ο Μπαλαντέρ να τους έχει τρομάξει. Το μάτι πετάγεται, πέφτει, και κατρακυλά, και τώρα βρίσκεται στο πέρας μιας αλυσίδας. Ο Αργύριος την πιάνει από κάτω και τη σηκώνει, κοιτάζοντας τον αλλόκοτο οφθαλμό που κρέμεται απ' αυτήν.

Ένα όχημα – ένα τετράκυκλο, αγωνιστικό όχημα – σταματά απότομα μερικά μέτρα απόσταση από εκεί όπου στέκεται ο Μπαλαντέρ της Λόρκης, και στο εσωτερικό του είναι μια γυναίκα που οδηγεί με τα πόδια ενώ με το ένα χέρι καπνίζει. Μαλλιά μακριά και λευκά· δέρμα μαύρο/κόκκινο καρό από τα δεξιά, χρυσό/κόκκινο καρό από τ'αριστερά.

«Γεια σου, φίλε μου!» τον χαιρετά η μπαλαντέρ. «Έχεις ξεχάσει το Στόμα του Χάους; Αυτός δεν σ'έχει ξεχάσει!» Και, γελώντας, βάζει πάλι τους τροχούς της σε κίνηση: χάνεται μες στις ομίχλες των δρόμων.

Φωνές και τριγμοί αντηχούν από τα οικοδομήματα που κρέμονται από τον ουρανό. Ο Αργύριος κοιτάζει ψηλά και βλέπει συμμορίες να συγκρούονται. Κατεβάζει το βλέμμα του και κοιτάζει τον οφθαλμό που κρέμεται από την αλυσίδα στο χέρι του.

Το μάτι τον ατενίζει τρομαγμένο. Ύστερα εξαφανίζεται, και η αλυσίδα ξαφνικά σκουριάζει και διαλύεται.

Ο Μπαλαντέρ ακούει κάτι να τρίβεται άγρια στον δρόμο παραδίπλα, κι ο ήχος, για κάποιο λόγο, τον φοβίζει. Κρύβεται στα σκοτάδια μιας γωνίας και περιμένει. Βλέπει ένα ξύλινο καρότσι να έρχεται, το οποίο σπρώχνουν άνθρωποι με κουκούλες που κρύβουν τις όψεις τους σε πυκνές σκιές. Μέσα στο καρότσι βρίσκονται πέντε νεκροί που τα πρόσωπά τους

λείπουν. Κάποιος τα έχει σκίσει. Κάποιος τα έχει κλέψει. Αίμα κυλά στον δρόμο.

Μια γάτα γρυλίζει δυνατά. Αγριεμένα.

Ο Αργύριος τρομάζει–

Εύπνησε απότομα. Ανασηκώθηκε στο κρεβάτι και είδε την Κλεισμένη να στέκεται πάνω σ'ένα μπαούλο, συρίζοντας, έχοντας τα μάτια της στραμμένα προς τη μεριά του.

Η Αλκυόνη, που ήταν ξαπλωμένη δίπλα του, μπρούμυτα, γύρισε στο πλάι, μουγκρίζοντας. Δεν ξύπνησε.

Το Στόμα του Χάους, σκέφτηκε ο Αργύριος. Ο αρχηγός των Ακανόνιστων. Λες αυτός να ξέρει κάτι; Τον είχε συναντήσει και παλιότερα. Πράγμα καθόλου τυχαίο, φυσικά. Το Στόμα του Χάους ήταν προφήτης της Λόρκης. Είχε πουλήσει το ένα του μάτι στην Κυρά της Απάτης, κι εκείνη τού μαρτυρούσε διάφορα – που, βέβαια, δεν έβγαζαν όλα νόημα. Θα μπορούσε, όμως, τώρα το Στόμα του Χάους να γνωρίζει για τους κρυσταλλωμένους;

Έχεις ξεχάσει το Στόμα του Χάους; είχε πει η παράξενη μπαλαντέρ. Αυτός δεν σ'έχει ξεχάσει!

Με αναζητά;

Ο Αργύριος σκέφτηκε ότι ίσως να ήταν ώρα για μια επίσκεψη στο αρχηγείο των Ακανόνιστων.

Ωρα. Τι ώρα ήταν, αλήθεια; Κοίταξε ένα μεγάλο, λαξευτό ρολόι που στεκόταν πάνω σε δυο βιβλία στο κομοδίνο της Αλκυόνης. Έξι και μισή. Παρακοιμηθήκαμε.

Η Κλεισμένη πήδησε από το μπαούλο κι έφυγε διακριτικά από το δωμάτιο.

Ο Ανεμοπόδης, το άλογο του Αργύριου, εξακολουθούσε να είναι στον στάβλο όπου εκείνος το είχε αφήσει. Επομένως, η Ελοντί κατέληξε, δεν μπορεί να είχε φύγει από τη Θακέρκοβ. Δε θα εγκατέλειπε το άλογό του. Κάπου εδώ ήταν. Και, μάλλον, μαζί με την Κλεισμένη. Αλλά πού;

Θα μπορούσα, ίσως, να το ανακαλύψω τρέχοντας μες στην πόλη. Τρέχοντας πολύ, πολύ γρήγορα, σκέφτηκε οδηγώντας το όχημά της, με τον Φίλιππο'χοκ καθισμένο δίπλα της, ενώ ο Ζορδάμης, η Καλλιόπη, κι ο

Βινάρης ακολουθούσαν μέσα στον Χρυσό Κεραυνό. Αλλά, αν το κάνω, θα με κυνηγήσει η Χωροφυλακή. Πιθανώς ν'άξιζε, όμως...

Δε μπορούσε, ωστόσο, να χρησιμοποιήσει τον Γρύπα των Δρόμων για κάτι τέτοιο. Θα τον αναγνώριζαν από τον τρόπο που ήταν ζωγραφισμένος. Έπρεπε ή να κρύψει κάπως τον γρύπα που διακοσμούσε το όχημα ή να πάρει άλλο όχημα. Όπως και νάχε, για την ώρα, απλά θα επέστρεφε στον Περίοικο. Ο Ζορδάμης δεν έπρεπε να μάθει για τις μυσηριακές δυνάμεις της. Η Ελοντί δεν ήθελε να μάθει γι'αυτές. Αν κι αναρωτιόταν πώς είχε δικαιολογήσει μέσα στο μυαλό του το γεγονός ότι κάποτε, στο Πρώτο Πανδιαστασιακό Ράλι Σεργήλης, η Ελοντί είχε διώξει εκείνο τον εξωδιαστασιακό δαίμονα μέσα από το όχημά του... Πάω στοίχημα πως θα με ρωτούσε, τώρα που μιλούμαστε ξανά, αν δεν είχαμε άλλα προβλήματα.

Κακώς, βέβαια, μιλούμαστε. Κανονικά δεν θα έπρεπε.

Ο Ζορδάμης την κάλεσε με τον τηλεπικοινωνιακό πομπό του.

«Νάτος...» μουρμούρισε η Ελοντί και πάτησε το πλήκτρο της αποδοχής στον δικό της πομπό, που ήταν πιασμένος στην κονσόλα του οχήματός της. «Τι είναι;» ρώτησε. «Μη μου πεις πάλι για τη γάτα σου!»

«Για φαγητό θα σου πω. Είναι μεσημέρι.»

Πράγματι, ήταν.

Πήγαν σ'ένα εστιατόριο στον Καλόπιστο και έφαγαν βραστό χοίρο με λαχανικά, συζητώντας την υπόθεση των κρυσταλλωμένων αλλά όχι με πολύ ένταση· ήταν όλοι τους κουρασμένοι. Και το μυαλό της Ελοντί ήταν αλλού. Φοβόταν ότι ίσως ο Αργύριος να είχε πάει να βρει τους κρυσταλλωμένους μόνος του – και ίσως να κινδύνευε. Πρέπει να τον βρω. Πρέπει να τρέξω.

Ο Ζορδάμης έλεγε πως ο Πολιτειάρχης δεν θα ενδιαφερόταν για τους άλλους ραλίστες και τους συνοδηγούς τους· μόνο για την πόλη του θα ενδιαφερόταν· «αλλά δεν μπορεί να μην υπάρχει τρόπος να τους κάνουμε πάλι κανονικούς, δεν μπορεί να μην υπάρχει τρόπος να διώξουμε αυτή την κρυσταλλική υφή από πάνω τους.»

Ο Φίλιππος'χοκ υποσχέθηκε πως θα επισκεπτόταν τη Μαγική Ακαδημία της Θακέρκοβ σύντομα, για να μάθει τι θα γινόταν εκεί με τη μελέτη της ζωντανής μάσκας· «και για τα άλλα, βλέπουμε... Δεν είναι απλή υπόθεση. Καθόλου απλή.»

Όταν τελείωσαν το φαγητό, η Ελοντί, ο Φίλιππος'χοκ, η Καλλιόπη, και ο Βινάρης κατευθύνθηκαν προς τον *Περίοικο*, μέσα στον *Γρύπα των Δρόμων*, ενώ ο Ζορδάμης πήγε τον *Χρυσό Κεραυνό* στο μηχανουργείο όπου ο Πολιτειαρχής είχε πει ότι μηχανικοί θα αναλάμβαναν τις επισκευές του αγωνιστικού οχήματος με δικά του έξοδα.

Μέχρι να φτάσουν στο ξενοδοχείο η Ελοντί είχε ήδη σκεφτεί ένα σχέδιο για το πώς να ψάξει να βρει τον Μπαλαντέρ της Λόρκης – ένα σχέδιο για το πώς να τρέξει σαν σε ράλι μέσα στους δρόμους της Θακέρκοβ χωρίς (αν ήταν λίγο τυχερή) να έχει και πολλές συνέπειες ύστερα απ' αυτό. Ο Φίλιππος, όμως, δεν μπορούσε να είναι μαζί της· δεν ήθελε να τον βάλει σε αχρείαστο κίνδυνο. Αλλά η Ελοντί πολύ φοβόταν ότι ο ίδιος δεν θα δεχόταν να μην τη συνοδέψει αν του έλεγε για το σχέδιό της· επομένως, έπρεπε να φύγει απαρατήρητη, χωρίς να του πει τίποτα. Και ήξερε ότι μπορούσε να το κάνει αυτό όσο ο Φίλιππος θα κοιμόταν, τώρα, το μεσημέρι. Όμως, προτού πέσει για ύπνο, ίσως ύφαινε εκείνη τη μαγγανεία στο κατώφλι τους, και η μαγγανεία θα τον ειδοποιούσε μόλις η Ελοντί πλησίαζε την πόρτα, θα τον ξυπνούσε αμέσως. *Πρέπει να φροντίσω να μη γίνει αυτή η μαγγανεία. Πρέπει να φροντίσω να την ξεχάσει.* Και το σεξ ήταν σίγουρα ένας καλός τρόπος. Επιπλέον, ήταν κι εκείνη ορεξάτη ούτως ή άλλως· δεν είχε κάνει τίποτα μαζί του από τότε που είχαν φύγει για τα βορειοδυτικά, για να βρουν τους χαμένους ραλίστες. Ήταν, συνεχώς, ή πολύ κουρασμένοι ή ζαλισμένοι από τις συζητήσεις για τους κρυσταλλωμένους και τις παράξενες ιδιότητές τους.

Όταν μπήκαν στο δωμάτιό τους, η Ελοντί έκλεισε την πόρτα με το πόδι της και του χίμησε, φιλώντας τον δυνατά, διατρέχοντας τα χέρια της πάνω στην πλάτη και στα πλευρά του, μπήγοντάς τα δάχτυλά της μέσα στα ρούχα του. «Τι σ'έπιασε;» ρώτησε ο Φίλιππος, χαμογελώντας ανάμεσα στα φιλιά τους. «Τι μ'έπιασε;» έκανε η Ελοντί, δήθεν προσβεβλημένα. «Τι γνώμη είν' αυτή που έχεις για μένα;» – «Δεν ήθελα να υπονοήσω τίποτα...» – «Προσπαθείς να μ'αποφύγεις τις τελευταίες μέρες, ε;» συνέχισε να τον πειράζει η Ελοντί, γαργαλώντας τον. – «Δε σοβαρολογείς...»

Ο Φίλιππος'χοκ δεν σκέφτηκε να υφάνει τη μαγγανεία του προτού πέσουν στο κρεβάτι βγάζοντας τα ρούχα τους. Η Ελοντί τον καβάλησε

με αργές κυκλικές κινήσεις των μηρών της, ενώ τα χέρια του χάιδευαν το σώμα της· και μετά, καθώς ήταν κι οι δυο τους ξέπνοοι και ιδρωμένοι, ξάπλωσε επάνω του κρατώντας τον κοντά της, και περίμενε ώσπου να τον πάρει ο ύπνος, προσπαθώντας συγχρόνως να μην κοιμηθεί κι εκείνη παρότι αισθανόταν πολύ δελεασμένη απλά να κλείσει τα μάτια της και να εγκαταλείψει το τολμηρό σχέδιό της. Στο τέλος, όμως, το ύπουλο πνεύμα του ύπνου ηττήθηκε και έμεινε ξύπνια μέχρι που ήταν βέβαιη, από την αναπνοή του, ότι ο Φίλιππος κοιμόταν. Το ήξερε, φυσικά, πως μπορούσε να το κάνει ψέματα αν ήθελε – οι μάγοι του τάγματος των Διαλογιστών μπορούσαν πολύ εύκολα να καταφέρουν κάτι τέτοιο, και άλλα παρόμοια – όμως, στη συγκεκριμένη περίπτωση, *γιατί* να το θέλει; Δεν είχε, λογικά, καμία αιτία να υποπτεύεται την Ελοντί.

Και τώρα εκείνη απομακρύνθηκε προσεχτικά από την αγκαλιά του, παριστάνοντας ότι απλά άλλαζε πλευρό. Τα μάτια της τον κρυφοκοίταξαν επιφυλακτικά, για να βεβαιωθεί ότι ο Φίλιππος εξακολουθούσε να κοιμάται: και ναι, αναμφίβολα κοιμόταν.

Η Ελοντί σηκώθηκε από το κρεβάτι και, γρήγορα, αθόρυβα, ετοιμάστηκε. Βγήκε από το δωμάτιο και, παίρνοντας τον ανελκυστήρα, κατέβηκε στο ισόγειο του ξενοδοχείου και πήγε στο γκαράζ. Είχε την κουκούλα της κάπας της σηκωμένη γιατί ήταν γνωστό πρόσωπο και δεν ήθελε να τη δει κανένας.

Ο *Γρύπας των Δρόμων* την περίμενε εκεί όπου τον είχε σταθμεύσει, ανάμεσα σε άλλα οχήματα. Τον ξεκλείδωσε και μπήκε. Ενεργοποίησε τα συστήματά του, πάτησε το πετάλι, έστριψε το τιμόνι, και έφυγε από το γκαράζ του *Περίοικου*, βγαίνοντας στους δρόμους της Θακέρκοβ.

Λόγω μεσημεριού η κίνηση ήταν λίγη, και η Ελοντί ήταν προσεχτική, έτσι δεν άργησε να διαπιστώσει ότι την κατασκόπευαν. Από τον καθρέφτη της έβλεπε, συνεχώς, ένα όχημα να την ακολουθεί: ένα τετράκυκλο με γυάλινο σκέπαστρο που δεν ήταν φιμέ – μέσα του φαίνονταν τέσσερις άνθρωποι, αν και όχι πολύ καλά εξαιτίας της απόστασης που διατηρούσαν. Ήταν, αναμφίβολα, επιφυλακτικοί· αν είχε περισσότερη κίνηση, ίσως η Ελοντί να μην τους είχε προσέξει.

Οι κρυσταλλωμένοι πρέπει να είναι, ξανά. Με θέλουν, για κάποιο λόγο. Και την προηγούμενη φορά, στο ξενοδοχείο, ήταν προφανές ότι βασικά ήθελαν να την απαγάγουν. Μάλλον επειδή ο Ιερομύστης τους – αυτός ο Απελευθερωτής, κατά πάσα πιθανότητα – είχε, κάπως, καταλάβει ότι κι εκείνη ήταν Ιερομύστης της Σεργήλης.

Η Ελοντί δεν νόμιζε πως τώρα θα της επιτίθονταν μες στη μέση του δρόμου ή, γενικά, σε ακάλυπτο χώρο. Καλύτερα, όμως, να μη σταματούσε για πολύ μόνη της. Καλύτερα όταν έφτανε στον προορισμό της η πύλη να ήταν ανοιχτή...

Χρησιμοποιώντας τον τηλεπικοινωνιακό πομπό της κάλεσε το μηχανουργείο που είχε υπόψη της να επισκεφτεί. Κανένας δεν απάντησε. Όπως το υποψιαζόταν, ήταν κλειστά.

Κάλεσε, λοιπόν, το σπίτι της γυναίκας που είχε το μηχανουργείο, την οποία η Ελοντί ήξερε από παλιότερες επισκέψεις της στη Θακέρκοβ.

Μετά από λίγο, η φωνή ενός αγοριού απάντησε, ρωτώντας ποιος ήταν.

«Εσύ είσαι, Νεκτάριε;» είπε η Ελοντί.

«Ναι. Ποια είστε;»

«Η Ελοντί είμαι, η ραλίστρια. Είναι εκεί η μαμά σου; Μπορώ να της μιλήσω;»

«Ναι, μισό λεπτό.» Και μετά άκουσε τη φωνή του αγοριού να φωνάζει τη μητέρα του καθώς απομακρυνόταν από τον επικοινωνιακό δίαυλο.

Βήματα ήχησαν, πλησιάζοντας, και μετά η φωνή της μηχανουργού ήρθε από το μεγάφωνο του πομπού της Ελοντί: «Μάλιστα;»

«Γεια σου, Αρίθα. Η Ελοντί είμαι, η ραλίστρια.»

«Ναι, μου το είπε ο Νεκτάριος. Τι γίνεται, Ελοντί; Άκουσα ότι στο πρόσφατο ράλι συνέβησαν κάτι πολύ δυσάρεστα επεισόδια αλλά εσύ ευτυχώς δεν εξαφανίστηκες.»

«Ναι, ακόμα εδώ είμαι. Μπορείς να μου κάνεις μια χάρη; Μπορώ νάρθω στο μηχανουργείο σου; Τώρα; Θα σε πληρώσω παραπάνω· είναι ψίλο-επείγον.»

«Εντάξει,» είπε η Αρίθα. «Σε λίγο θα είμαι εκεί. Και δεν χρειάζεται επιπλέον πληρωμή, εννοείται.»

Η Ελοντί, όμως, επέμεινε. «Μη λες ανοησίες· σε σηκώνω μες στο μεσημέρι. Και συγγνώμη κιόλας.»

Το μηχανουργείο της Αρίθα βρισκόταν στην Ελεγκίας, προς τα ανατολικά· κι όταν η Ελοντί έφτασε εκεί το βρήκε ανοιχτό. Ευτυχώς. Γιατί ακόμα μπορούσε να δει το τετράκυκλο με το γυάλινο σκέπαστρο πίσω της. *Μόλις αρχίσουμε να τρέχουμε δεν έχουν ελπίδα*, σκέφτηκε. *Θα τους κάνω να τρελαθούν*. Και οδήγησε το όχημά της στο εσωτερικό του μηχανουργείου. Η πύλη αμέσως έκλεισε πίσω της, με τριξίματα μετάλλων και αλυσίδων.

Η Αρίθα την περίμενε ανάμεσα στα μηχανήματα και σε κάποια άλλα οχήματα που ήταν αφημένα εδώ: μια γεροδεμένη γυναίκα μετρίου αναστήματος, με κατάλευκο δέρμα και κοντά μαύρα μαλλιά· ένα μπλε βαμβακερό πουκάμισο κι ένα γκριζο, φαρδύ παντελόνι την έντυναν.

Η Ελοντί βγήκε από τον *Γρύπα των Δρόμων* και τη χαιρέτησε δια χειραψίας, ζητώντας ξανά συγγνώμη που την ανησυχούσε μες στο μεσημέρι.

«Δεν υπάρχει πρόβλημα,» είπε εκείνη. «Κάνω άνετα μια εξαίρεση για την Έκπτωτη Ελοντί. Πώς μπορώ να σε εξυπηρετήσω;»

Η Ελοντί τής εξήγησε πως ήθελε να κολλήσει ένα μαύρο πλαστικό επάνω σ'όλες τις επιφάνειες του οχήματός της – εκτός από τα παράθυρα, εννοείται – ώστε να καλύψει τα άλλα του χρώματα τελείως. Είχε η Αρίθα κάτι τέτοιο;

«Φυσικά,» αποκρίθηκε εκείνη. «Έχω. Αλλά δεν κρατά για πολύ. Μερικές μέρες. Μετά θ'αρχίσει να ξεκολλά στις άκριες.»

«Δε με πειράζει.»

«Θα χρειαστώ λίγο τη βοήθειά σου,» της είπε η Αρίθα, πηγαίνοντας προς το βάθος του μηχανουργείου.

Η Ελοντί την ακολούθησε.

Αφού πήραν το ψηλό, βαρύ ρολό από εκεί όπου ήταν αποθηκευμένο, το έφεραν κοντά στον *Γρύπα των Δρόμων* κι άρχισαν, μ'ένα μεγάλο κοπτικό εργαλείο, να κόβουν το πλαστικό στα σχήματα των διάφορων επιφανειών του οχήματος – δεξιά, αριστερά, μπροστά, πίσω, οροφή. Η Ελοντί έπρεπε να κρατά το πλαστικό στη θέση του επάνω στο όχημα ενώ η Αρίθα έκοβε. Ύστερα, η μηχανουργός άπλωνε μια κόλλα στις

επιφάνειες του *Γρύπα των Δρόμων* και τοποθετούσε επάνω της, με προσοχή, το πλαστικό, προσαρμόζοντάς το τέλεια.

Το όχημα της Ελοντί ήταν, μετά από κάποια ώρα προσεχτικής δουλειάς, κατάμαυρο.

«Καινούργιο το έκανες,» παρατήρησε η ραλίστρια, χαμογελώντας.

«Ελπίζω να σου αρέσει,» είπε η Αρίθα, ατενίζοντας το κριτικά, με τα χέρια της στη μέση.

Η Ελοντί έβγαλε μερικά χαρτονομίσματα από το πορτοφόλι της και τα έδωσε στη μηχανουργό. «Σ'ευχαριστώ.»

«Τι είν' αυτά; Όχι τόσα λεφτά, για όνομα της Αρτάλης!»

«Μη λες βλακείες. Έκανες καλή δουλειά, και μάλιστα μες στο μεσημέρι.» Η Ελοντί τα έβαλε στην τσέπη του πουκαμίσου της Αρίθα.

Εκείνη κούνησε το κεφάλι. «Δεν έπρεπε.»

Η Ελοντί μπήκε στον *Γρύπα των Δρόμων*. «Θα τα ξαναπούμε, Αρίθα!»

«Να προσέχεις, Ελοντί.» Η Αρίθα τής άνοιξε την πύλη του μηχανουργείου κατεβάζοντας έναν μοχλό. Τα μέταλλα και οι αλυσίδες έκαναν, έντονα, *KPA-KPA-KPA-KPAK* καθώς σηκώνονταν.

Η Ελοντί έβγαλε το όχημά της με την όπισθεν από το μηχανουργείο και μετά άρχισε να οδηγεί μέσα στους δρόμους της Θακέρκοβ ξανά, παρατηρώντας να δει αν ακόμα την κατασκόπευαν ή αν είχαν μπερδευτεί από τη μεταμπίεσή της.

Μάλλον δεν είχαν μπερδευτεί, γιατί πάλι την ακολουθούσαν. Πρέπει να την είχαν δει από το παράθυρο· τα τζάμια της, δυστυχώς, δεν ήταν φιμέ. Δεν ήξερα ότι θα είχα να κάνω με κακοποιούς και κρυσταλλικά τέρατα όταν ερχόμουν για το ράλι στη Θακέρκοβ...

Πίεσε περισσότερο το πετάλι κάτω από το πόδι της, αυξάνοντας ταχύτητα, αρχίζοντας να τρέχει επικίνδυνα. Έφυγε από την Ελεγεία ανεβαίνοντας στη γέφυρα που διέσχιζε τον ποταμό Κάλμωθ. Ο καθρέφτης της της έδειχνε πως το τετράκυκλο με το γυάλινο σκέπαστρο ήταν ακόμα πίσω της, αν και μάλλον δυσκολευόταν. Η Ελοντί γέλασε. Και δεν πηγαίνουμε καν γρήγορα ως τώρα... Δεν ήθελε να γίνει κανένα ατύχημα πάνω στη γέφυρα. Παρότι μεσημέρι, δεν ήταν τελείως μόνη της εδώ: περνούσαν διαβάτες, καθώς κι άλλα οχήματα.

Η Ελοντί βρέθηκε στη νότια όχθη του ποταμού, κι έστριψε αριστερά, μπαίνοντας στις Ακροκατοικίες – μια περιοχή με πολλές μονοκατοικί-

ες, λίγες πολυκατοικίες, και κάμποσα οικόπεδα. Δεν ήταν πλούσια περιοχή, όπως η Γραμμή στα νότιά της, αλλά ούτε και φτωχή ήταν. Επίσης, ήταν ιδανικό μέρος για να κάνει τους κατασκόπους να φτύσουν αίμα.

Σανίδωσε το πετάλι και οι τροχοί της γρύλισαν πάνω στο οδόστρωμα. Μετά από λίγο, ήταν βέβαιη πως το τετράκυκλο με το γυάλινο σκέπαστρο την είχε χάσει, και, καθώς έβγαινε στην Ανατολική Λεωφόρο, η Ελοντί ένιωθε να είναι ένα με το όχημά της. Είχε την Αίσθηση.

Και είχε επίσης δύο δίκυκλα της Χωροφυλακής στο κατόπι της, με τις σειρήνες τους να φωνάζουν εκνευριστικά. «Μη μ'ενοχλείτε, κύριοι,» είπε η Ελοντί, υπομειδιώντας, γουστάροντας κατά βάθος, κι έστριψε δεξιά, μπαίνοντας στον Παλαιοπώλη όπου οι δρόμοι ήταν πολύπλοκοι και η ρυμοτομία έμοιαζε με λέξη άγνωστη. Υπήρχαν πολλά καταστήματα εδώ, μικρά και μεγάλα, διαφόρων ειδών, αλλά τώρα τα περισσότερα ήταν κλειστά. Όχι όλα, όμως.

Η Ελοντί εστίασε τη θέλησή της αποκλειστικά στο να τη χάσουν τα δίκυκλα της Χωροφυλακής, και ένα φορτηγό παρουσιάστηκε ξαφνικά πίσω της, κάνοντας όπισθεν σε μια επικίνδυνη στροφή και μπαίνοντας στο δρόμο των χωροφυλάκων. Τουλάχιστον ένα από τα δίκυκλα πρέπει να συγκρούστηκε επάνω του, κρίνοντας από τον θόρυβο. Αλλά η Ελοντί ήλπιζε οι αναβάτες να μην είχαν χτυπήσει· δεν ήταν η πρόθεσή της να τους κάνει κακό, απλώς να τους ξεφορτωθεί.

Από την άλλη, βέβαια, αντικειμενικά δεν έφταιγε εκείνη. Έφταιγε το φορτηγό που είχε κάνει όπισθεν σ'αυτή την επικίνδυνη γωνία. Αλλά όχι και τόσο αντικειμενικά το ήξερε πως εκείνη έφταιγε. Εκείνη το είχε προκαλέσει, όπως μπορούσε να προκαλέσει πολλές τέτοιες αλλόκοτες συγκυρίες με τις μυστηριακές δυνάμεις της.

Η Ελοντί συνέχισε να τρέχει μέσα στους δρόμους του Παλαιοπώλη, εξακολουθώντας να είναι φορτισμένη από την Αίσθηση, και τώρα εστίασε τη θέλησή της στην εύρεση του Αργύριου. Ζήτησε – από πού; από τον εαυτό της; από την ίδια τη Σεργήλη; – να καθοδηγηθεί προς τον Μπαλαντέρ της Λόρκης. Και, πολύ σύντομα, παράξενα πράγματα άρχισαν να παρουσιάζονται στον δρόμο της. Ένα αδιαπέραστο μέρος όπου γίνονταν έργα (τα οποία τώρα, λόγω μεσημεριού, είχαν σταματήσει) – η Ελοντί έστριψε από τη μοναδική μεριά που μπορούσε. Δύο

κάρτα έφραζαν έναν στενό δρόμο – η Ελοντί έστριψε ξανά. Ένα άγριο άλογο είχε ξεφύγει από κάπου κι έτρεχε επικίνδυνα – η Ελοντί έστριψε για να το αποφύγει. Κάτι χωροφύλακες άρχισαν να της φωνάζουν να σταματήσει – η Ελοντί άλλαξε δρόμο γι'ακόμα μια φορά.

Και τελικά βγήκε στην Κεντρική Δημοσιά, όπου η παρουσία ενός τετράκυκλου της Χωροφυλακής την ανάγκασε να μπει στο Λημέρι για να το αποφύγει. Έστριψε ξανά και ξανά και ξανά, μέσα σ'επικίνδυνους δρόμους. Κάποιος (μέλος συμμορίας, αναμφίβολα) την πυροβόλησε με καραμπίνα, αλλά αστόχησε. Η Ελοντί γλίστρησε σε κάτι υγρά πεταμένα μες στη μέση του πλακόστρωτου, κι αναγκάστηκε να κάνει μια πολύ παράξενη κι επίφοβη μανούβρα, καταλήγοντας σ'έναν δρόμο που δεν είχε καν προσέξει πριν. Και νόμιζε ότι τώρα ήταν τελείως χαμένη μες στο Λημέρι. Αλλά συνέχισε να τρέχει, με την Αίσθηση να την καθοδηγεί–

Χτύπησε πάνω σε κάτι ξύλα και βαρέλια (πράγμα που δεν της φάνηκε τυχαίο, για κάποιο λόγο, σαν να ήταν κι αυτό μέρος της καθοδήγησης) και υποχρεώθηκε να σταματήσει. Το αντικρινό πλαϊνό τζάμι της είχε ραγίσει από τη σύγκρουση αλλά δεν είχε σπάσει. Η Αίσθηση την εγκατέλειψε καθώς έχασε την ταχύτητά της.

«Γαμήσου...» μουρμούρισε η Ελοντί, και βγήκε απ'τον *Γρύπα των Δρόμων* για να ρίξει μια ματιά στις ζημιές από έξω. Το πλαστικό είχε γρατσουνιστεί άγρια από τη μεριά που είχε ραγίσει το τζάμι: είχε σκιστεί σ'ένα σημείο, ουσιαστικά, αποκαλύπτοντας την πραγματική βαφή του οχήματος από κάτω. «Γαμήσου...» μουρμούρισε η Ελοντί ξανά.

Και τότε ήταν που οι συμμορίτες τής χίμησαν από γύρω, αρπάζοντας την κάπα της και τραβώντας την. Η κουκούλα έφυγε απ'το κεφάλι της, καθώς η Ελοντί παραπατούσε. Αλλά ευτυχώς η εκπαίδευση της – η εκπαίδευση του Φοίνικα, του παλιού της φίλου – την κράτησε όρθια, στα πόδια της. Και, γυρίζοντας, η Ελοντί κλότσησε έναν από τους κακοποιούς στο διάφραγμα, κάνοντάς τον να διπλωθεί χωρίς αναπνοή. Όμως ήταν κάμποσοι γύρω της, διαπίστωσε, και βαστούσαν διάφορα όπλα.

«Κάντε πίσω,» τους απείλησε, «γιατί θα φάτε ξύλο!»

Εκείνοι δεν πτοήθηκαν· της χίμησαν ξανά. Η Ελοντί έκανε να πεταχτεί μέσα στο όχημά της, που η πόρτα του ήταν ακόμα ανοιχτή, μα δεν

την άφησαν· άρπαξαν την κάπα της πάλι, τραβώντας την πίσω. Ωστόσο, η ραλίστρια κατάφερε να πιάσει τη λαβή του σπαθιού της, που ήταν τοποθετημένο πλάι στη θέση του οδηγού. Ανασύροντας τη λεπίδα από το θηκάρι, την ανέμισε ανάμεσα στους κακοποιούς, παραπατώντας, φωνάζοντας *Μακριά!* Η κόψη της έσκισε το μάγουλο ενός, χτύπησε μια άλλη στο μπράτσο, τινάζοντας αίμα.

«Μακριά, γιατί δε θα φάτε μόνο ξύλο!»

Μια αλυσίδα τυλίχτηκε ξαφνικά γύρω απ'το σπαθί της, χτυπώντας και το χέρι της συγχρόνως, τραβώντας το όπλο βίαια. Η Ελοντί ούρλιαξε, προσπαθώντας να το κρατήσει. Μια γροθιά την κοπάνησε στην κοιλιά, κλέβοντας την αναπνοή της. Ένα πόδι την κλότσησε στην αριστερή κνήμη. Η Ελοντί έχασε την ισορροπία της, έχασε το σπαθί της, ζαλισμένη, ξέπνοη.

Πήραν την κάπα της και την έσπρωξαν πάνω σ'ένα πεσμένο βαρέλι, ανάσκελα, τραβώντας τα μποτάκια από τα πόδια της. «Φαίνεται πλούσια!» άκουσε κάποια να λέει, η οποία αμέσως μετά έκανε να βάλει τα χέρια της στις τσέπες του παντελονιού της ραλίστριας. Οπότε η Ελοντί την κλότσησε καταπρόσωπο, νιώθοντας τη μύτη της να σπάει κάτω από την πατούσα της.

Κάποιος άλλος χαστούκισε την Ελοντί δυνατά. «Σκρόφα! Μείνε ακίνητη γιατί θα σε σκοτώσουμε σα σκυλί!»

«*EEE!*» μια άγρια γυναικεία φωνή αντήχησε. «*Τι κάνετε κει; Κόφτε το! Τώρα! Μακριά της!*»

Οι συμμορίτες άνοιξαν γύρω από την Ελοντί, που ήταν λαχανιασμένη, τρομαγμένη, και μια μεταλλική γεύση είχε γεμίσει το στόμα της. Μια γυναίκα φάνηκε ανάμεσά τους: κατάλευκη στο δέρμα, σαν την Αρίθα, αλλά ξανθιά, πολύ ξανθιά, και με μαλλιά μακριά και λυτά, τα οποία σκέπαζαν τους ώμους της κι έπεφταν μέσα στο στενό ντεκολτέ της μαύρης δερμάτινης τουνίκας της. Εκτός από την τουνίκα, ένα μπεζ παντελόνι την έντυνε, και ψηλές καφετιές μπότες, που από τη μία προεξείχε η λαβή ενός ξιφιδίου. Από τη ζώνη της κρεμόταν ένα πιστόλι. Ήταν ψηλή, και έμοιαζε άγρια. Πρέπει, επίσης, να ήταν στην ηλικία της Ελοντί.

«Δε βλέπετε ποια είν' αυτή;» ρώτησε τους άλλους συμμορίτες. «Δε βλέπετε ποια είναι;»

Κανένας δεν της απάντησε.

«Η Έκπτωτη Ελοντί είναι! Καλά, ζώα είστε; Δεν αναγνωρίζετε την Έκπτωτη Ελοντί; Από πού ήρθατε; Από άλλη διάσταση;»

Η ξανθιά, κατάλευκη γυναίκα πλησίασε τη ραλίστρια και τη βοήθησε να σηκωθεί όρθια. «Συγνώμη, δικιά μου,» της είπε, «αλλά έχω μπλέξει με γελοία υποκείμενα και παλιάτσους. Χίλια συγνώμη. Είναι τιμή μου να βρίσκεται η Έκπτωτη Ελοντί στη γειτονιά μου. Είμαι θαυμάστρια. Από παλιά. Μεγάλη θαυμάστρια. Έχω όλες σου τις συλλογές. Ακόμα κι εξαντλημένες εκδόσεις, που δεν κυκλοφορούν πια.»

«Ευχαριστώ,» αποκρίθηκε η Ελοντί, μουδιασμένα, σκουπίζοντας αίμα από την άκρη του στόματός της.

«Δώστε της πίσω αυτά που της πήρατε,» πρόσταξε η γυναίκα τους συμμορίτες. «Τώρα!»

Και η Ελοντί είχε σύντομα στα χέρια της την κάπα της, τα μπουτάκια της, και το σπαθί της.

«Συγνώμη για όλ' αυτά, δικιά μου,» είπε πάλι η ξανθιά, λευκόδερμη γυναίκα, «αλλά έχω μπλέξει με γελοία υποκείμενα που κατέβηκαν από τα Φέρνιλγκαν.»

«...Εντάξει,» είπε η Ελοντί, ακόμα μουδιασμένη. «Δεν πειράζει. Ευχαριστώ.» Καθάρισε τον λαιμό της, προσπαθώντας να συγκροτήσει τον εαυτό της. «Ποια είσαι;»

«Με λένε Μελίντα. Χρυσή Μελίντα. Είμαι αρχηγός των Λουσμένων.»

«Λουσμένων; Αυτή η συμμορία;» Κοίταξε τους άντρες και τις γυναίκες γύρω της, οι οποίοι τώρα μουρμούριζαν αναμεταξύ τους και δεν την ατένιζαν εχθρικά· πολλοί χαμογελούσαν, ή ακόμα και γελούσαν.

«Ναι, αυτά τα ζώα,» είπε η Χρυσή Μελίντα, και τους αγριοκοίταξε. «Τι χασκογελάς, ρε μαλάκα Αλλάνδρη; Παραλίγο να τη σκοτώσετε τη γυναίκα!»

«Δε γκξέραμε, ρε Χρυσή, ότι ήταν η τραγουδίστρια που σ'αρέσει... Πού να ξέρουμε;»

Η Μελίντα αναποδογύρισε τα μάτια της. «Τράβα πίσω στα Φέρνιλγκαν τώρα και φέρε μας κάνα κατσίκι επιστρέφοντας, γαμώ τη θεία σου τη Λόρκη.»

Οι άλλοι είχαν αρχίσει να γελάνε σαν να τους γαργαλούσαν. Η Ελοντί δεν μπόρεσε παρά να χαμογελάσει επίσης, αν και δεν της είχε φύγει τελείως το ξάφνιασμα από την επίθεση των Λουσμένων.

Η Χρυσή Μελίντα στράφηκε πάλι στη ραλίστρια. «Τι μπορώ να κάνω για σένα, δικιά μου; Θα μου δώσεις ένα αυτόγραφο;»

«Ναι, φυσικά...»

«Θα περιμένεις λίγο εδώ; Κανένας δε θα σε πειράξει γιατί θα τους γδάρω ζωντανούς.»

«Ναι, εντάξει...»

Η Χρυσή Μελίντα έφυγε, τρέχοντας, και τώρα κανένας δεν πλησίαζε την Ελοντί· την κοίταζαν μονάχα από απόσταση, σαν ξαφνικά να είχε μεταμορφωθεί σε ιέρεια της Αρτάλης, ή σαν να ήταν ιέρεια της Λόρκης και να φοβόνταν ότι μπορεί να τους καταραστεί. Η ραλίστρια κάθισε πάνω στη μπροστινή μεριά του οχήματός της και φόρεσε τα μποτάκια της. Ύστερα σηκώθηκε και έδεσε την κάπα της γύρω από τον λαιμό της. Πήρε το θηκάρι του σπαθιού από το εσωτερικό του *Γρύπα* και θηκάρωσε τη λεπίδα. Πέρασε το όπλο στη ζώνη της.

Η Χρυσή Μελίντα επέστρεψε φέρνοντας μαζί της τρεις πλακέτες μουσικής: τρεις συλλογές με τραγούδια της Ελοντί: σπάνιες συλλογές, που ήταν πια εκτός κυκλοφορίας. Της έδωσε έναν στιλογράφο και η Ελοντί υπέγραψε πάνω σε όλες.

Η Χρυσή Μελίντα χαμογελούσε. «Ευχαριστώ,» είπε. «Και πάλι συγνώμη για την ταλαιπωρία. Τι θέλεις εδώ, αλήθεια; Πώς μπορώ να σε εξυπηρετήσω;»

«Έναν φίλο ψάχνω.»

«Πώς τον λένε;»

«Αργύριο.»

«Μόνο αυτό; Υπάρχουν διάφοροι Αργύριοι...»

«Είναι... περίπου τόσο ψηλός.» Η Ελοντί έδειξε με το χέρι της. «Έχει γαλανό δέρμα. Γκρίζα μαλλιά· μακριά, σγουρά. Είναι πιο μεγάλος από μένα· πρέπει νάναί γύρω στα πενήντα-πέντε.»

Η Χρυσή Μελίντα ήταν συνοφρυωμένη καθώς την άκουγε, μάλλον προσπαθώντας να θυμηθεί. «Δε μου λέει κάτι,» είπε. «Δε νομίζω ότι τον ξέρω. Μένει εδώ γύρω;»

«Δε μένει εδώ, αλλά... μπορεί τώρα να είναι κάπου εδώ γύρω. Έχω μια τέτοια υποψία.» Η καθοδήγησή της, άλλωστε, εδώ είχε τελειώσει και ήταν πιθανό ο Μπαλαντέρ της Λόρκης να βρισκόταν κοντά. Εκτός αν η Ελοντί είχε κάνει λάθος. Και δεν ήταν η πρώτη φορά που έκανε λάθος, παρά τις μυστηριακές δυνάμεις της. Για την ακρίβεια, οι δυνάμεις της ήταν πάντα αμφίβολες. Ακόμα κι ύστερα από τόσα χρόνια δεν μπορούσε να πει ότι τις είχε πλήρως υπό τον έλεγχό της. Το αντίθετο, ίσως. Τη μπέρδευαν ολοένα και περισσότερο.

«Θες να κοιτάξεις;» της είπε η Χρυσή Μελίντα. «Μπορείς να κοιτάξεις. Και οι δικοί μου θα σε φρουρούν από απόσταση. Δεν πρόκειται κανέναν να σε πειράξει· σ'το υπόσχομαι. Κι άμα κανείς σε πλησιάσει θα τον σπάσουμε στο ξύλο. Έτσι δεν είναι;» ρώτησε τους συμμορίτες της στρεφόμενη απότομα σ'αυτούς. Οι απαντήσεις τους ήταν θετικές. Αφού η αρχηγός τους συμπαθούσε την Έκπτωτη Ελοντί, κι εκείνοι συμπαθούσαν την Έκπτωτη Ελοντί.

Η ραλίστρια, αφού ήπια ένα αναψυκτικό μαζί με τη Χρυσή Μελίντα και κάπνισε τρία τσιγάρα, κλείδωσε καλά τον *Γρούπα των Δρόμων* και περιπλανήθηκε στους δρόμους και στα δρομάκια της περιοχής των Λουσμένων. Πουθενά δεν συνάντησε τον Μπαλαντέρ της Λόρκης, ή την Κλεισμένη· ούτε είδε κανένα σημάδι που να της λέει ότι βρίσκονταν κάπου κοντά.

Έτσι, βάδισε σε πιο επικίνδυνα μέρη, δηλαδή έξω από την περιοχή των Λουσμένων, έτοιμη να τραβήξει το πιστόλι ή το σπαθί κάτω από την κάπα της σε περίπτωση κινδύνου. Αν και οι Λουσμένοι εξακολουθούσαν να την ακολουθούν από απόσταση, σαν φύλακές της. Οι καινούργιοι, απρόσμενοι φίλοι της. Ορισμένες φορές ήταν καλό να είσαι γνωστή τραγουδίστρια και ραλίστρια.

Ο τηλεπικοινωνιακός πομπός της κουδούνισε, και η Ελοντί δεν αμφέβαλλε για το ποιος ήταν. Αποδεχόμενη την κλήση, έφερε τη συσκευή κοντά στ'αφτί της. «Ναι;»

«Πού είσαι, Ελοντί;» ρώτησε ο Φίλιππος.

«Έχω πάει κάπου...»

«Πού; Δεν άφησες ούτε ένα σημείωμα!»

«Ναι, συγγνώμη γι' αυτό. Έπρεπε να είχα αφήσει.»

«Πού είσαι;»

«Έχω πάει... Μια δουλειά, βασικά, κάνω. Θα επιστρέψω. Δε θ' αργήσω, ελπίζω.»

«Γιατί δεν μου λες; Τι συμβαίνει; Είσαι καλά;»

«Ναι, καλά είμαι, μην ανησυχείς.»

«Μη μου πεις ότι ψάχνεις τον Αργύριο, Ελοντί.»

Το κατάλαβε! Η ραλίστρια αναστέναξε. «Δε μπορώ να μιλήσω άλλο-»

«Πες μου πού είσαι, να έρθω.»

«Καλύτερα να μείνεις εκεί που βρίσκεσαι.»

«Γιατί;»

«Είναι ψιλοεπικίνδυνο το μέρος-»

«Κι έχεις πάει μόνη σου; Είσαι τρελή;»

«Δεν είναι και τόσο επικίνδυνο.»

«Πες μου πού είσαι, Ελοντί.»

«Πρέπει να σ' αφήσω τώρα. Αργότερα θα τα πούμε.» Και τερμάτισε την κλήση.

Ο Φίλιππος την ξανακάλεσε, αλλά η Ελοντί απενεργοποίησε τον πομπό της. Δεν τον ήθελε τώρα εδώ. Δεν είχε νόημα να τον τραβήξει μες στο Λημέρι ενώ κι η ίδια δεν ήξερε αν τελικά είχε καθοδηγηθεί σωστά. Μπορεί σε λίγο να έπαιρνε το όχημά της και να έφευγε, τρέχοντας ξανά...

Για την ώρα, όμως, συνέχισε να βαδίζει στους δρόμους του Λημεριού και, καθώς το φως στον ουρανό μειωνόταν – βράδιαζε γρήγορα, καθότι χειμώνας – οι δρόμοι, τα χτίρια, και οι σκιές τής φαίνονταν ολοένα και πιο απειλητικά. Ωστόσο ήταν σίγουρη πως οι Λουσμένοι ακόμα την πρόσεχαν. Και κανένας δεν την είχε πλησιάσει με επιθετικό τρόπο. Τυλιγμένη στην κάπα της και με την κουκούλα της στο κεφάλι, μάλλον έμοιαζε κι εκείνη λιγάκι απειλητική μες στις απογευματινές σκιές.

Σε κάποια στιγμή, όμως, η Ελοντί αποφάσισε ότι είχε ψάξει αρκετά. Μάλλον, τελικά, δεν είχε κάνει καλά που είχε έρθει εδώ. Καλύτερα να επέστρεφε στο όχημά της. Άρχισε να βαδίζει προς την περιοχή των Λουσμένων, όπου το είχε αφήσει. Δεν είχε χάσει τον δρόμο της· προσπαθούσε να θυμάται από πού είχε περάσει και από πού όχι.

Μια γάτα ήρθε ξαφνικά προς το μέρος της, τρέχοντας. Και δεν ήταν καθόλου άγνωστη. Ήταν η Κλεισμένη! Σταμάτησε αντίκρυ στην Ελοντί, κουνώντας την ουρά της και νιαουρίζοντας.

Η ραλίστρια την πλησίασε. «Ο άντρας σου σε ψάχνει.»

Η Κλεισμένη άρχισε να φεύγει. Η Ελοντί την ακολούθησε, και είδε δυο ανθρώπους να βαδίζουν. Ο ένας φορούσε κάπα και κουκούλα, αλλά αμέσως τον αναγνώρισε. Η άλλη ήταν μια μαυρόδερμη γυναίκα με σκουρόχρωμα μαλλιά, άγνωστη τελείως για την Ελοντί.

Η ραλίστρια τούς ζύγωσε. «Αργύριε,» είπε.

«Τι κάνεις εσύ εδώ;» ρώτησε ο Μπαλαντέρ της Λόρκης.

«Σ'έψαχνα. Εσύ γιατί εξαφανίστηκες;»

Η μαυρόδερμη γυναίκα παρενέβη, μιλώνοντας στον Αργύριο: «Δε μου είπες ότι είχες παρέα στην πόλη...»

«Δεν είμαι 'παρέα' του,» τη διαβεβαίωσε η Ελοντί.

«Η Ελοντί Αλλόγνωμη είναι,» της είπε ο Αργύριος. «Σου μίλησα γι'αυτήν, δε σου μίλησα;»

Τα στενά, μενεξεδιά μάτια της μαυρόδερμης γυναίκας διαστάλθηκαν. «Η Έκπτωτη Ελοντί;» Χαμογέλασε. «Αν κι έχω ελάχιστες φορές ακούσει τη μουσική σου, μια φίλη μου έχει όλες σου τις συλλογές.»

«Ποια φίλη;» Η ραλίστρια είχε μια υποψία.

«Χρυσή Μελίντα τη λένε.»

«Τη γνώρισα, πιο πριν.»

Το ξάφνιασμα ήταν έκδηλο στο πρόσωπο της μαυρόδερμης γυναίκας.

Η Ελοντί στράφηκε πάλι στον Αργύριο. «Τι ψάχνεις εδώ;»

Τριάντα-Εννέα Στον Ακανόνιστο Οίκο

Η συμμορία των Ακανόνιστων κοίταζε με έκδηλη καχυποψία το μαύρο αγωνιστικό όχημα που περνούσε μέσα από τους δρόμους της περιοχής τους. Κι όταν ο *Γρύπας των Δρόμων* σταμάτησε μπροστά από το αρχηγείο τους, συγκεντρώθηκαν ολόγυρά του με όπλα έτοιμα στα χέρια.

Τα ρούχα τους και τα κουρέματά τους, ακόμα και μες στη νύχτα, φάνερωναν πεντακάθαρα γιατί τους έλεγαν Ακανόνιστους.

«Ποιοι είστε;» φώναξε κάποιος που κρατούσε καραμπίνα μ'ένα μεγάλο μαχαίρι δεμένο κάτω από την κάννη της. Είχε δέρμα κατάλευκο σαν πανί και κεφάλι ξυρισμένο. Μια λοξή ουλή στόλιζε το αριστερό του μάγουλο, κι ένας μικρός χαλκάς τη μύτη του. Το ένα του αφτί έλειπε.

Οι πόρτες του οχήματος άνοιξαν, και βγήκαν τρεις άνθρωποι και μια γάτα.

Η Ελοντί είχε την κουκούλα της κάπας της σηκωμένη, κρύβοντας το πρόσωπό της στη σκιά. Δεν ήταν βέβαιη αν οι Ακανόνιστοι θα την αναγνώριζαν, αλλά δεν αποκλείοταν κιόλας, και δεν ήθελε ακόμα κανένας να ξέρει ότι η Έκπτωτη Ελοντί ήταν εδώ.

Ο Αργύριος δεν είχε την κουκούλα του σηκωμένη. Ούτε η Αλκυόνη Νόρτκωφ, την οποία ο κατάλευκος, καραφλός άντρας φάνηκε να γνωρίζει, καθώς κατέβασε την καραμπίνα του και είπε τ'όνομά της.

«Τι κάνεις, Σκαθάριε;» ρώτησε η δηλητηριάστρια. «Όλα καλά;»

«Σχετικά,» αποκρίθηκε εκείνος ατενίζοντας την με επιφύλαξη. «Τι θέλεις εδώ, ιέρεια; Και ποιοι είν' οι άλλοι;»

«Ήρθαμε να μιλήσουμε στο Στόμα του Χάους,» αποκρίθηκε η Αλκυόνη. Και ρώτησε: «Βρήκατε τους τρεις που εξαφανίστηκαν χτες βράδυ;»

«Όχι· ξέρεις κάτι γ'αυτούς;»

«Μπορεί. Αλλά θα μιλήσουμε μόνο στο Στόμα του Χάους. Ίσως, μάλιστα, να μας περιμένει.»

Τα μάτια του Σκαθάριου στένεψαν. «Ίσως;»

«Ίσως,» είπε σταθερά η Αλκυόνη.

«Περιμέντε δω, να δούμε,» αποκρίθηκε ο Σκαθάριος, και άνοιξε το ένα φύλλο της μεγάλης ξύλινης πόρτας, μπαίνοντας στο αρχηγείο των Ακανόνιστων.

Οι υπόλοιποι συμμορίτες ήταν σιωπηλοί γύρω από το αγωνιστικό όχημα, κι έμοιαζαν τώρα πιο χαλαροί, θεωρώντας μάλλον ότι οι επισκέπτες τους δεν ήταν εχθρικοί.

Η Ελοντί ψιθύρισε στην Αλκυόνη: «Σκαθάριος; Τι όνομα είναι αυτό;»

Η ιέρεια μειδίασε – ένα ξαφνικό γυάλισμα δοντιών επάνω στο κατάμαυρο πρόσωπό της. «Καθάριος είναι το κανονικό του όνομα, αλλά όλοι της συμμορίας, για κάποιο λόγο, Σκαθάριο τον λένε.»

«Στο Στόμα του Χάους έχεις ξαναμιλήσει;»

«Μερικές φορές. Είναι όντως ιερό πρόσωπο, Ελοντί· δεν είναι κάποιος τρελός. Αν και το χάρισμα που η Κυρά μας του έχει προσφέρει δεν απέχει πολύ από την παραφροσύνη.»

Η Κλεισμένη τρίφτηκε πάνω στο αριστερό μποτάκι της Ελοντί, και τα μάτια της γυάλισαν μες στη νύχτα. Έμοιαζε ανυπόμονη.

«Ακόμα δεν έχω καταλάβει, πάντως, πώς ακριβώς μας βρήκες,» είπε η Αλκυόνη, δείχνοντας να υποψιάζεται ότι η ραλίστρια τής είχε πει ψέματα.

«Σου εξήγησα,» αποκρίθηκε η Ελοντί. «Έψαχνα για τον Αργύριο μέσα στο Λημέρι κι έτυχε να συναντήσω την Κλεισ–»

Το άνοιγμα της πόρτας του αρχηγείου των Ακανόνιστων την έσωσε από περισσότερες εξηγήσεις.

Ο Σκαθάριος τούς είπε: «Το Στόμα του Χάους σάς περιμένει.»

Το εσωτερικό του οικήματος εξέπληξε την Ελοντί. Δεν το περίμενε τόσο καθαρό και καλοστολισμένο. Ούτε περίμενε το ξύλινο πάτωμα να γυαλίζει κάτω από τα πόδια τους. Σ'ορισμένα σημεία υπήρχαν, μάλιστα, αγάλματα και πίνακες. Και φρουροί στέκονταν εδώ κι εκεί – μέλη της συμμορίας, καταφανώς – με όπλα στα χέρια.

Ο Σκαθάριος τούς οδήγησε σε μια μεγάλη αίθουσα γεμάτη τοιχογραφίες οι οποίες ήταν τόσο σουρεαλιστικές και παράξενες που η Ελοντί αδυνατούσε να κατονομάσει τι απεικόνιζαν, αλλά της προκαλούσαν μια αλλόκοτη αίσθηση δέους, όπως αυτήν που έχεις όταν ξυπνάς μες στην άγρια νύχτα ύστερα από εφιάλτες που δεν μπορείς να περιγράψεις.

Σε μια μεριά της αίθουσας ήταν ένα ξύλινο τραπέζι, και στο βάθος της βρισκόταν ένας ξύλινος θρόνος, επάνω στον οποίο καθόταν ένας άντρας που πρέπει να ήταν το Στόμα του Χάους. Ήταν μονόφθαλμος, όπως είχαν πει στην Ελοντί ο Αργύριος και η Αλκυόνη· το δεξί του μάτι έλειπε, και η άδεια κόγχη κρυβόταν πίσω από μια κεντητή καλύπτρα. Το δέρμα του άντρα ήταν χρυσό· το κεφάλι του ήταν ξυρισμένο, κι επάνω του υπήρχε μια περίπλοκη δερματοστιξία. Από το πρόσωπό του, όμως, φύτρωνε μια μακριά γενειάδα, μαύρη αλλά με αρκετές γκριζες τούφες. Η Ελοντί το έβρισκε αδύνατον να υπολογίσει την ηλικία του. Φάνταζε σχεδόν άχρονος.

«Ο Μπαλαντέρ της Λόρκης, γι'ακόμα μια φορά, στον Ακανόνιστο Οίκο,» είπε ο μονόφθαλμος άντρας. «Καλωσόρισες, Μπαλαντέρ!»

«Στόμα του Χάους,» αποκρίθηκε ο Αργύριος εν είδει χαιρετισμού. «Με περίμενες, όπως νομίζω;»

Το Στόμα δίστασε προς στιγμή να μιλήσει· ύστερα είπε: «Περίμενα κάτι, σίγουρα. Αλλά τώρα που σε βλέπω αντίκρυ μου... ναι, εσύ ήσουν.»

«Εγώ ήμουν; Τι εννοείς;»

«Στο όνειρό μου. Εσύ ήσουν.»

«Πολύ πιθανόν,» είπε ο Αργύριος, ουδέτερα.

«Κρατούσες το μάτι μου κρεμασμένο από ένα περιδέραιο. Το μάτι που έχω δώσει στους δαίμονες της Λόρκης!» Ακράγγιξε με το δάχτυλό του την καλύπτρα.

Η Ελοντί σκέφτηκε, παρατηρώντας τον: *Είναι τρελός*. Ο άνθρωπος αυτός τής προκαλούσε ένα ακούσιο ρίγος, σαν έντομα να έτρεχαν στην πλάτη της. Δεν μπορεί να ήταν με τα καλά του. Και σίγουρα δεν ήταν σαν τον Αργύριο. Ήταν κάτι... διαφορετικό. Κάτι βγαλμένο από τους τρομαχτικούς εφιάλτες της πιο σκοτεινής νύχτας.

«Ναι,» του αποκρίθηκε ο Μπαλαντέρ της Λόρκης. «Πράγματι, το κρατούσα.»

Η Ελοντί αναρωτήθηκε αν ο Αργύριος το έλεγε αυτό απλά και μόνο επειδή ήταν καταφανές πως ο μονόφθαλμος ήταν παράφρων.

«Τι θέλεις από εμένα;» ρώτησε το Στόμα του Χάους. «Κι εσύ» – το μοναδικό του μάτι στράφηκε στην Αλκυόνη – «τι ζητάς εδώ, ιέρεια;»

«Είμαι μαζί με τον Μπαλαντέρ της Λόρκης.»

(Η Ελοντί αισθανόταν σαν αόρατη· κανένας δεν της έδινε σημασία, εκτός από την Κλεισμένη που τριβόταν επάνω στο αριστερό της μποτάκι.)

Ο Αργύριος είπε: «Χάθηκαν τρεις από τους ανθρώπους σου. Εξαφανίστηκαν και κανείς δεν ξέρει πού βρίσκονται, έτσι δεν είναι;»

«Ναι,» παραδέχτηκε το Στόμα του Χάους. «Αλλά... διαισθάνομαι ότι... κάτι *συμβαίνει* στο Λημέρι, Μπαλαντέρ. Γνωρίζεις τι;»

«Άνθρωποι χωρίς πρόσωπα. Άνθρωποι με *ψεύτικα* πρόσωπα. Άνθρωποι που ίσως να έκλεψαν τους συμμορίτες σου για να τους κάνουν σαν αυτούς.»

Το μοναδικό μάτι στένεψε. «Δεν σε καταλαβαίνω.»

Όταν νύχτωσε, η Μάγισσα βγήκε από τη Θακέρκοβ μέσα σ'ένα κλεμμένο όχημα που οδηγούσε ο Σαρντάνης, ο λήσταρχος. Φορούσαν κι οι δυο τους ζωντανές μάσκες, αν και ο κίνδυνος κάποιος να δει τα πρόσωπά τους ήταν μικρός.

Κατευθύνθηκαν βόρεια και ανατολικά, έξω από τη μεγάλη δημοσιά, και έφτασαν σύντομα εκεί όπου μερικοί άλλοι κρυσταλλωμένοι περίμεναν, καθώς και ο *Σαρακμα'ό'οκ'ραθ*, κουλουριασμένος πίσω και γύρω από τα αειθαλή δέντρα ενός σύδεντρου. Ο Απελευθερωτής είχε επικοινωνήσει μαζί του, πιο πριν, μέσω του πομπού των κρυσταλλωμένων και, μιλώντας του στη γλώσσα του, του είχε εξηγήσει τι θα συνέβαινε. Τώρα, το πελώριο φίδι, βλέποντας τη Μάγισσα, ήταν έτοιμο να πάει μαζί της. Όπως κι οι υπόλοιποι κρυσταλλωμένοι που βρίσκονταν εδώ. Αυτοί μπήκαν στο τετράκυκλο όχημα, και ο *Σαρακμα'ό'οκ'ραθ* το ακολούθησε προς τα νότια. Η κρυσταλλική του υφή γυάλιζε στο φεγγαρόφωτο, αλλά ελάχιστοι, σίγουρα, θα είδαν το πελώριο φίδι καθώς εκείνο και το όχημα διέσχιζαν ερημικές περιοχές.

Δεν άργησαν να φτάσουν στις όχθες του ποταμού Κάλμωθ, και εκεί η Μάγισσα βγήκε από το όχημα και χρησιμοποίησε την Κρυσταλλική Επίπλευσι επάνω στον *Σαρακμα'ό'οκ'ραθ*. Αισθάνθηκε να δυσκολεύεται λίγο, γιατί η κρυσταλλική του δομή δεν ήταν όπως των άλλων κρυσταλλωμένων: αυτός, ο *Ζορκολ'ζορκά'αβάθ*, και ο Απελευθερωτής είχαν βγει κατευθείαν από το Κρυσταλλικό Πεδίο, δεν είχαν μεταμορ-

φωθεί σαν τους υπόλοιπους. Έτσι, η Μάγισσα προσπάθησε να πει στο πελώριο φίδι να μπει προσεχτικά στον ποταμό, αν και δεν ήταν βέβαιη πως την κατάλαβε. Οι δαίμονες καταλάβαιναν τη λαλιά των ανθρώπων μόνο με μεγάλη δυσκολία, κι αυτό ίσχυε και για την επικοινωνία μέσω κρυσταλλικής δομής· η νοημοσύνη τους ήταν τελείως διαφορετική.

Ο *Σαρακμά'ό'οκ'ραθ* τώρα σύρθηκε προς το νερό και γλίστρησε μέσα του...

...επιπλέοντας σαν βάρκα.

Η Λορύν'σαρ αισθανόταν ευχαριστημένη. Τα είχε καταφέρει γι'ακόμα μια φορά! Έκανε νόημα στον δαίμονα να περιμένει, και πρόσταξε τους κρυσταλλωμένους να ρίξουν το μεγάλο μαύρο πανί επάνω του. Εκείνοι υπάκουσαν: πιάνοντάς το από τις άκριες, το πέταξαν στο μεγάλο φίδι, σκεπάζοντας την κρυσταλλική γυαλάδα που ήξεραν ότι οι κατώτεροι άνθρωποι θα μπορούσαν να δουν στις ακτίνες του φεγγαριού. Οι κρυσταλλωμένοι δεν την έβλεπαν γιατί έβλεπαν την κρυσταλλική δομή του δαίμονα.

Η Λορύν'σαρ σήκωσε έναν καθρέφτη και κοίταξε τον *Σαρακμά'ό'οκ'ραθ* μέσα από εκεί, για να τον δει σαν τους κατώτερους ανθρώπους, κι αυτό που είδε την ικανοποίησε ξανά. Κάτι σκοτεινό και μακρύ φαινόταν μόνο επάνω στον ποταμό. Λογικά, δεν θα είχε πρόβλημα να γλιστρήσει απαρατήρητος μέσα στη Θακέρκοβ.

Αλλά η Μάγισσα, φυσικά, θα πήγαινε μαζί του, για να τον καθοδηγήσει. Είπε στους άλλους να επιστρέψουν στην πόλη με το όχημα, και η ίδια έτρεξε και πήδησε στη ράχη του πελώριου φιδιού. Την αγκάλιασε, με τα χέρια και τα πόδια, μένοντας μπρούμυτα επάνω της, για να μην πέσει αλλά και για να είναι όσο το δυνατόν πιο αόρατη.

Ο *Σαρακμά'ό'οκ'ραθ* άρχισε να κολυμπά προς τη Θακέρκοβ, αντίθετα στο ρεύμα του Κάλμωθ. Η Λορύν'σαρ κοίταζε παρατηρητικά κάτω από την κουκούλα της, μέσα από τα μάτια της ζωντανής μάσκας τα οποία, μέσω της κρυσταλλικής της δομής, συνδέονταν με τα κανονικά μάτια της. Η Μάγισσα τα κανόνιζε όλα αυτά όταν έφτιαχνε τις ζωντανές μάσκες, χρησιμοποιώντας κυρίως Κρυσταλλοδομική Συνάρμοσι, μια από τις καινούργιες μαγγανείες που είχε ανακαλύψει ύστερα από τη μεταμόρφωσή της. Τα ξόρκια και οι μαγγανείες κατασκευάζονταν πολύ πιο

εύκολα όταν είχες τον Κρύσταλλο εντός σου, όταν έβλεπες την κρυσταλλική δομή των όντων! Αν όλοι οι μάγοι στη Σεργήλη ήταν σαν εκείνη, η Λορύν'σαρ πίστευε αληθινά ότι η διάστασή της θα είχε τρομερή εξέλιξη.

Ο *Σαρακμα'ό'οκ'ραθ*, κολυμπώντας, έφτασε στη Θακέρκοβ. Στις όχθες δεξιά κι αριστερά ορθώνονταν τώρα ψηλές πολυκατοικίες και χαμηλότερα οικοδομήματα.

«Συνέχισε,» του είπε η Λορύν'σαρ καθώς περνούσαν κάτω από την πρώτη γέφυρα από τα ανατολικά. «Συνέχισε.» Βέβαιη πως αυτή την απλή λέξη ο κρυσταλλικός δαίμονας πρέπει να την καταλάβαινε.

Μέσα στη νύχτα, η κίνηση στον ποταμό ήταν λιγοστή, και το πελώριο φίδι, σκεπασμένο με χοντρό μαύρο ύφασμα, δεν φαινόταν να έχει πρόβλημα να περνά αθέατο, πηγαίνοντας από τα πιο σκοτεινά σημεία που έβρισκε. Η Λορύν'σαρ, ωστόσο, ήταν παρατηρητική στη ράχη του· διαρκώς σε επιφυλακή· έτοιμη να τραβήξει το πιστόλι της, αν χρειαζόταν.

Πέρασαν κάτω από την επόμενη γέφυρα, και ακόμα κανένας δεν έμοιαζε να τους έχει δει.

«Συνέχισε,» είπε η Μάγισσα. «Συνέχισε.»

Πέρασαν κάτω από την τρίτη κατά σειρά γέφυρα, και η Λορύν'σαρ κοίταξε τώρα προς τα νότια, στις αποβάθρες του Λημεριού, ξέροντας πως από εδώ κάπου θα έβλεπε το φως του Απελευθερωτή. Ένα φως που δεν ήταν φως, ήταν το αποτέλεσμα Κρυσταλλικής Φωτοβολίας – ενός ξορκιού που είχε πρόσφατα εφεύρει. Με τη χρήση του μπορούσε να κάνει την κρυσταλλική δομή κάποιου να λαμπυρίζει δυνατά, αλλά μόνο όσοι έβλεπαν την κρυσταλλική δομή των όντων μπορούσαν να τη δουν. Για τους κατώτερους ανθρώπους η κρυσταλλική φωτοβολία ήταν αόρατη, δεν υπήρχε. Προτού φύγει από τη Θακέρκοβ, η Λορύν'σαρ είχε υφάνει την Κρυσταλλική Φωτοβολία επάνω στο αριστερό χέρι του Απελευθερωτή, κι όσο λιγότερα υλικά σκέπαζαν το χέρι του τόσο ισχυρότερη ήταν η φωτοβολία. Αυτό σήμαινε πως, χωρίς γάντι και με τη γροθιά του υψωμένη, η φωτοβολία φαινόταν πεντακάθαρα μες στη νύχτα.

Το ξόρκι της Μάγισσας δεν ήταν μόνιμο, φυσικά. Ύστερα από μερικές ώρες διαλυόταν από μόνο του. Αλλά όποιος μπορούσε να χειριστεί

ο ίδιος την κρυσταλλική του δομή (δηλαδή, όλοι οι κρυσταλλωμένοι) μπορούσε να σβήσει τη φωτοβολία όποτε το επιθυμούσε, με μια σκέψη.

«Εδώ!» είπε η Λορύν'σαρ στον *Σαρακμα'ό'οκ'ραθ*. «Εδώ!»

Και το πελώριο φίδι κολύπησε προς το απομονωμένο, σκοτεινό σημείο του λιμανιού του Λημεριού όπου τους περίμενε ο Απελευθερωτής, στεκόμενος κοντά σε μια παλιά, σαπισμένη, ξύλινη αποβάθρα που δεν χρησιμοποιείτο πια.

Ο *Σαρακμα'ό'οκ'ραθ* γλίστρησε έξω από το νερό κι επάνω στο πλακόστρωτο. «Καλησπέρα, Απελευθερωτή,» είπε στη γλώσσα του, καθώς η Μάγισσα κατέβαινε από τη ράχη του και χαιρετούσε τον Καρνάδη με την κρυσταλλική της δομή.

Ο Καρνάδης την αντιχαιρέτησε με παρόμοιο τρόπο, ενώ έλεγε στο πελώριο φίδι, επίσης στη γλώσσα του (την οποία η Λορύν'σαρ δεν καταλάβαινε στο ελάχιστο): «Καλησπέρα, φίλε μου. Πώς ήταν το ταξίδι σου;»

«Άψογο, Απελευθερωτή,» σύριξε ο *Σαρακμα'ό'οκ'ραθ*. «Η Μάγισσα είναι πολύ έξυπνη και ικανή. Μεταβίβασέ της τον θαυμασμό μου.»

Ο Καρνάδης στράφηκε στη Λορύν'σαρ. «Ο *Σαρακμα'ό'οκ'ραθ* σε κολλακεύει για τις ικανότητές σου, Μάγισσα.»

«Θα κοκκίνιζα αν μπορούσα,» αποκρίθηκε εκείνη, αστεειεύομενη, χαμογελώντας με την κρυσταλλική της δομή.

Ο Καρνάδης γέλασε – όχι με την κρυσταλλική του δομή. «Πάμε,» είπε. «Πρέπει να φτάσουμε στη Στέγη όσο πιο απαρατήρητοι μπορούμε. Και, δεδομένου ότι εδώ είναι το Λημέρι, αυτό δεν θα είναι εύκολο. Ο φίλος μας» – κοίταξε το γιγάντιο φίδι που ακόμα ήταν σκεπασμένο με το μαύρο ύφασμα – «είναι μεγάλος και παράξενος.»

«Το πολύ-πολύ, ορισμένοι λεχρίτες απόψε να νομίσουν ότι αντίκρισαν έναν εφιάλτη να περνά από κοντά τους,» είπε η Λορύν'σαρ, ανασηκώνοντας τους ώμους της. Δεν πίστευε ότι αυτό θα προκαλούσε κανένα σπουδαίο πρόβλημα για εκείνη και τον Απελευθερωτή.

«Τι νομίζετε, λοιπόν, ότι πρέπει να κάνουμε, αν όντως βρίσκονται μες στο Λημέρι και φοράνε κλεμμένα πρόσωπα ανθρώπων;» ρώτησε το

Στόμα του Χάους, ενώ κι άλλοι Ακανόνιστοι βρίσκονταν μέσα στην αίθουσα με τις σουρεαλιστικές τοιχογραφίες, παρακολουθώντας τη συζήτηση αμίλητα.

«Δεν είμαι εδώ για να δώσω οδηγίες,» αποκρίθηκε ο Αργύριος. «Είμαι ο Μπαλαντέρ της Λόρκης: ούτε πολιτικός ούτε πολέμαρχος.»

Η Ελοντί – που τώρα είχε κατεβάσει την κουκούλα της, αφού είχε πια συστηθεί ύστερα από τις εξηγήσεις σχετικά με τους κρυσταλλωμένους – είπε: «Πρέπει να τους βρείτε. Εσείς έχετε ολόκληρη συμμορία στη διάθεσή σας–»

«Μη μιλάς στο Στόμα του Χάους στον πληθυντικό, Έκπτωτη Ελοντί,» τη διέκοψε ο μονόφθαλμος άντρας. «Το Στόμα του Χάους δεν ακούει κανέναν που του μιλά στον πληθυντικό.»

«Βάλε τη συμμορία σου να ψάξει στο Λημέρι, να τους εντοπίσει,» είπε η Ελοντί. «Δεν μπορείς; Σίγουρα, οι Ακανόνιστοι γνωρίζουν το Λημέρι πολύ καλύτερα από άλλους–»

«Οι Ακανόνιστοι γνωρίζουν πάρα πολλά πράγματα για το Λημέρι,» τη διαβεβαίωσε το Στόμα του Χάους, «να είσαι σίγουρη γι' αυτό.»

«Θα το κάνετε, επομένως; Θα ψάξετε για τους κρυσταλλωμένους;»

«Γιατί όχι; Αν βρίσκονται εδώ, είναι απειλή για το Λημέρι. Μια απειλή που πρέπει να αντιμετωπίσουμε.» Και το μοναδικό του μάτι κοίταξε τους Ακανόνιστους που ήταν συγκεντρωμένοι στην αίθουσα.

«Όταν βρούμε αυτά τα τέρατα, Στόμα,» είπε ο Σκαθάριος, «δε θ'αφήσουμε κανένα ζωντανό!»

«Ναι, κανένα!» πρόσθεσε ένας άλλος.

«Κανένα!» είπε ένας ακόμα.

«Μην τους υποτιμάτε!» τους προειδοποίησε η Ελοντί, ρίχνοντας μια ματιά σ'αυτούς και μετά εστιάζοντας το βλέμμα της στο Στόμα του Χάους ξανά. «Είναι πολύ ισχυροί. Έχουν κρυσταλλικούς δαίμονες μαζί τους. Έχουν ιδιότητες και δυνάμεις παράξενες και άγνωστες. Και μπορούν να σας μεταμορφώσουν, να σας κάνουν σαν αυτούς.»

«Κανένας από εμάς δεν θα δεχτεί να γίνει τέρας!» είπε ο Σκαθάριος.

«Και οι ραλίστες είμαι βέβαιη πως το ίδιο θα έλεγαν αν κάποιος τούς είχε μιλήσει πριν για τους κρυσταλλωμένους,» αποκρίθηκε η Ελοντί. «Τώρα, όμως, φαίνεται πως τους αρέσει η κατάσταση στην οποία βρίσκονται. Η μεταμόρφωση δεν αλλάζει μόνο το σώμα, απ'ότι έχουμε

καταλάβει· αλλάζει και το μυαλό, και την ψυχή. Δεν είσαι πια άνθρωπος όταν έχεις μεταμορφωθεί.»

Τα λόγια της έκαναν τους πάντες μέσα στην αίθουσα να σωπάσουν για μερικές στιγμές.

Μετά, το Στόμα του Χάους είπε: «Θα τους βρούμε, αν είναι εδώ. Και θα τους εξολοθρεύσουμε. Είμαστε – ανέκαθεν ήμασταν – φύλακες του Λημεριού και όσων χρειάζονται τη βοήθειά μας!»

Ναι! είπαν κάμποσοι από τους άλλους Ακανόνιστους. *Ναι, έτσι είναι! Είμαστε φύλακες του Λημεριού! Τίποτα ποτέ δεν μας έχει νικήσει! Ούτε η Πριγκίπισσα της Οργής δεν μας νίκησε όταν ήρθ' εδώ πριν από χρόνια!*

Η Ελοντί αναρωτήθηκε ποια μπορεί να ήταν αυτή η Πριγκίπισσα της Οργής. Καμια αρχηγός άλλης συμμορίας; Τέλος πάντων· δεν είχαν σημασία οι περασμένες συγκρούσεις των Ακανόνιστων. Σημασία είχαν οι συγκρούσεις που πιθανώς να έρχονταν. Μπορούν, άραγε, αυτοί οι λεχρίτες να καταφέρουν εκείνο που τόσοι μισθοφόροι απέτυχαν να κάνουν;

Όταν βγήκαν από τον Ακανόνιστο Οίκο και μπήκαν στον Γρύπα των Δρόμων, η Ελοντί ενεργοποίησε τον τηλεπικοινωνιακό πομπό της και κάλεσε τον Φίλιππο·χοκ.

«Πού στο μυαλό της Λόρκης είσαι, Ελοντί;» Ποτέ άλλοτε δεν νόμιζε ότι τον είχε ακούσει τόσο τσαντισμένο και ανήσυχο.

«Καλά είμαι, Φίλιππε· μην κάνεις έτσι–» Του μιλούσε με τον πομπό κοντά στ'αφτί της, ώστε ο Αργύριος και η Αλκυόνη να μην ακούνε τα λόγια του.

«Τι να μην κάνω έτσι; Έχεις τρελαθεί; Πού έχεις εξαφανιστεί; Ξέρεις πόσες ώρες λείπεις; Δεν ανησυχώ μόνο εγώ· και ο Ζορδάμης είναι εδώ και–»

«Πολύ με συγκινεί που ανησυχεί ο Ζορδάμης για εμένα,» είπε η Ελοντί, ειρωνικά, ενώ συγχρόνως πατούσε το πετάλι κι άρχιζε να οδηγεί χωρίς βιασύνη μέσα στους δρόμους του Λημεριού.

«Με κοροϊδεύεις; Θα μου πεις, επιτέλους, πού είσαι ή–»

«Επιστρέφω, αγάπη μου· σε λίγο θα είμαι στο ξενοδοχείο. Στον Περίοικο βρίσκεσαι, έτσι;»

«Ναι.»

«Πες στον Ζορδάμη ότι βρήκα και τη γάτα του. Είμαι σίγουρη ότι ανησυχούσε πιο πολύ γι'αυτήν παρά για εμένα.»

«*Δίκιο έχεις,*» ακούστηκε η φωνή του Ζορδάμη μέσα από τον πομπό της. «*Η γάτα μου είναι πιο λογική από εσένα.*»

«Να πας να γαμηθείς,» του είπε η Ελοντί, αν και γελώντας.

«*Τέλος πάντων, θα τα πούμε από κοντά,*» ακούστηκε ξανά ο Φίλιππος'χοκ. «*Μην αργήσεις.*»

«Δεν αργώ.»

Η επικοινωνία τους τερματίστηκε.

Η Ελοντί αναστέναξε. Ρώτησε τον Αργύριο, που καθόταν πλάι της: «Θα έρθεις κι εσύ μαζί μου, ή θα μείνεις με τη Σεβασμιότατη;» Έδειξε, με μια μικρή κίνηση του σαγονιού της, την Αλκυόνη, η οποία καθόταν στο πίσω κάθισμα με την Κλεισμένη.

«Σκέφτομαι να μείνω εδώ,» αποκρίθηκε ο Μπαλαντέρ της Λόρκης. «Το Λημέρι είναι, τώρα, μέρος... συγκέντρωσης πολλών συμπτώσεων, νομίζω.»

Η Ελοντί χαμογέλασε στραβά. «Είχα την αίσθηση ότι θα έλεγες κάτι τέτοιο. Μην πάρεις πάλι τη γάτα του Ζορδάμη, όμως, γιατί θα μου φωνάζει όλο το βράδυ.»

«Δεν του την πήρα εγώ, Ελοντί· εκείνη πήρε εμένα.»

Η Κλεισμένη νιαούρισε σαν να ήθελε να συμφωνήσει με τον Μπαλαντέρ.

Όταν όμως ο Αργύριος βγήκε από το αγωνιστικό όχημα μαζί με την Αλκυόνη, η γάτα δεν τον ακολούθησε· έμεινε ξαπλωμένη στο πίσω κάθισμα.

«Μπορείτε να βγάλετε τα μαύρα πλαστικά από τον *Γρύπα των Δρόμων;*» ζήτησε η Ελοντί. «Απλά πιάστε τα από τις άκριες και τραβήξτε τα· θα ξεκολλήσουν. Τα είχα βάλει για να μη μ'αναγνωρίσει κανένας, αλλά τώρα δεν χρειάζονται πια.» *Κι επιπλέον, ίσως ακόμα η Χωροφυλακή να ψάχνει για κάποιο κατάμαυρο τετράκυκλο που έτρεχε σαν να το κυνηγάνε όλοι οι δαίμονες του Κάρτωλακ από τα Φέρνιλγκαν.*

Η Αλκυόνη Νόρτκωφ, σκέφτηκε ο Ζορδάμης. Αυτή είναι δική μας. Της Σιδηράς Δυναστείας. Από χρόνια. Πριν από εμένα, νομίζω. Πολύ πριν από εμένα.

Η Ελοντί είχε επιστρέψει στον *Περίοικο* μαζί με την Κλεισμένη και τους είχε διηγηθεί πώς βρήκε τον Αργύριο στο Λημέρι. Αν και πολλά σημεία της διήγησής της δεν έβγαζαν νόημα για τον Ζορδάμη. Δεν καταλάβαινε γιατί η ραλίστρια υποψιαζόταν εξαρχής ότι ο Αργύριος μπορεί να είχε πάει εκεί. Και η σύμπτωση με την Κλεισμένη τού έμοιαζε εξωφρενική, αδύνατον να την πιστέψει. Είχε την αίσθηση ότι η Ελοντί έλεγε ψέματα. Αλλά δεν μπορούσε να καταλάβει γιατί.

Όπως... όπως δεν μπορούσα να καταλάβω και πώς έδιωξε τον δαίμονα μέσα από το αγωνιστικό μου όχημα, στο Πρώτο Πανδιασασιακό Ράλι Σεργήλης. Κάτι έκανε, αλλά τι; Ο Ζορδάμης ένιωσε τις τρίχες του να ορθώνονται. Τι συνέβαινε με την Ελοντί; Τι έκρυβε; Τι ήταν;

Ο Φίλιππος'χοκ, παραδόξως, δεν φαινόταν να παραξενεύεται από την ιστορία της, αν και ακόμα ήταν, έκδηλα, πολύ τσαντισμένος μαζί της.

«Συγνώμη,» είπε ο Ζορδάμης, καθώς όλοι τους ήταν συγκεντρωμένοι στο δωμάτιό της μέσα στο ξενοδοχείο, «αλλά δεν κατάλαβα ακριβώς γιατί νόμιζες ότι θα έβρισκες τον Αργύριο στο Λημέρι.»

Η Ελοντί αναστέναξε κουρασμένα (*Προσποιείται*, παρατήρησε ο Ζορδάμης. *Προσποιείται! Δε μπορεί να με ξεγελάσει έτσι εμένα.* Στη Σιδηρά Δυναστεία τον αποκαλούσαν *ο Ζορδάμης με τα Πολλά Πρόσωπα*) και είπε: «Μη λέμε πάλι τα ίδια! Σου εξήγησα ότι είχε κάνει κάποιες αναφορές. Από μαντείες του.»

«Δε θυμάμαι τίποτα τέτοιο, Ελοντί.»

«Δεν είχε πει τίποτα σ'εμένα, ίσως, αλλά σ'εμένα το είχε πει.»

«Γιατί σ'εμένα και όχι σε όλους μας;»

«Δεν ξέρω· ρώτησέ τον άμα τον δεις. Ήταν κι ο Φίλιππος μπροστά, πάντως, όταν μας το είπε ο Αργύριος.» Έστρεψε το βλέμμα της στον μάγο.

«Ναι,» αποκρίθηκε εκείνος, «κάτι θυμάμαι τώρα που το λες. Αλλά τότε δεν είχα δώσει πολλή σημασία.»

Μαλακίες! σκέφτηκε ο Ζορδάμης. *Την καλύπτει επειδή κοιμάται μαζί της.*

«Είμαι πραγματικά κουρασμένη τώρα,» συνέχισε η Ελοντί, «και θέλω να κάνω ένα μπάνιο. Μπορούμε αύριο να συζητήσουμε περισσότερο, δεν μπορούμε;»

«Με το Στόμα του Χάους τι θα γίνει;» ρώτησε ο Ζορδάμης, που θυμόταν τον αρχηγό των Ακανόνιστων από τότε που εκείνος και η Αστερόπη είχαν εισβάλει στο άντρο τους για να κυνηγήσουν την Πριγκίπισσα της Οργής, πριν από χρόνια, ως υπηρεσία για τη Σιδηρά Δυναστεία.

«Τι να γίνει, Ζορδάμη;» έκανε νευρικά η Ελοντί. «Θα περιμένουμε και θα δούμε τι θα μας πει. Μπορώ τώρα να ξεκουραστώ; Σας είπα ότι παραλίγο να με πλακώσουν στο ξύλο στο Λημέρι, δεν σας το είπα;»

«Και καλά θα έκαναν να σε είχαν όντως πλακώσει στο ξύλο–»

Η Ελοντί τού έκανε το δάχτυλο της Λόρκης.

Ο Ζορδάμης μειδίασε, κι έγνεψε στην Καλλιόπη και στον Βινάρη να έρθουν μαζί του καθώς στρεφόταν προς την έξοδο του δωματίου. Εκείνοι τον ακολούθησαν, έχοντας περάσει την περισσότερη ώρα σιωπηλοί, απλά ακούγοντας τα όσα έλεγε η Ελοντί. Η Κλεισμένη πήγε μαζί τους.

Όταν η ραλίστρια και ο μάγος ήταν μόνοι, ο δεύτερος είπε: «Χρησιμοποίησες τις δυνάμεις σου, έτσι δεν είναι; Γι'αυτό δεν ήθελες να έρθω.»

«Ναι. Προφανώς. Πώς αλλιώς θα τον έβρισκα;»

«Πώς γλίτωσες από τη Χωροφυλακή της Θακέρκοβ; Δε σε κυνήγησαν;»

Η Ελοντί τού είπε όσα δεν είχε πει μπροστά στον Ζορδάμη και τους άλλους, και μετά: «Θα κάνω τώρα μπάνιο. Δεν αστειεύομαι πριν. Δεν το είπα απλά για να τους διώξω. Κολλάω παντού.»

«Έχουμε ζεστό νερό,» αποκρίθηκε ο Φίλιππος'χοκ, ενώ το μυαλό του ήταν αλλού, στους κρυσταλλωμένους, στον Αργύριο, στο Λημέρι...

Σαράντα Τα Μάτια των Ακανόνιστων

Αφού οδήγησαν, με ελάχιστα προβλήματα, τον *Σαρακμα'ό'οκ'ραθ* στη Στέγη των Κουρδισμένων, η Μάγισσα παραπονέθηκε πάλι στον Απελευθερωτή ότι δεν είχε φροντίσει να συγκεντρώσει για εκείνη τους εξοπλισμούς που ήθελε ώστε να μπορεί να ξεκινήσει τα πειράματά της σχετικά με την αντιγραφή του τσιμπήματος του *Ζορκολ'ζορκά'αβάθ*.

«Θα τους έχεις αύριο,» της είπε ο Απελευθερωτής. «Αύριο το βράδυ. Γιατί, από αύριο πια, δεν θα μπορούμε να είμαστε κρυμμένοι για πολύ ακόμα. Η κατάκτηση του Λημεριού πρέπει να αρχίσει.»

Όταν ξημέρωσε, άνθρωποι των αφεντικών για τα οποία δούλευαν πολλοί Κουρδισμένοι ήρθαν στη Στέγη προκειμένου να διαμαρτυρηθούν και να απειλήσουν για την απουσία των εργατών τους. Δύο ψευδάνθρωποι του Απελευθερωτή τούς έδωξαν κακήν-κακώς, κι έναν, μάλιστα, τον μπάττισαν και του είπαν ότι, αν συνέχιζε, αυτό ίσως να κόστιζε τη ζωή του.

Οι Ακανόνιστοι, που κατασκόπευαν μέσα στο Λημέρι από χτες το βράδυ, άκουσαν για τις εξαφανίσεις των Κουρδισμένων από τις δουλειές τους καθώς και για το γεγονός ότι οι απεσταλμένοι των αφεντικών τους διώχονταν από τη Στέγη, όχι μόνο σήμερα αλλά και τις προηγούμενες ημέρες. Επιπλέον, ο αριθμός των Κουρδισμένων που εξαφανίζονταν έμοιαζε να αυξάνεται σταδιακά.

Το Στόμα του Χάους αναρωτήθηκε αν αυτό θα μπορούσε να έχει καμία σχέση με τους κρυσταλλωμένους. Αλλά, από την άλλη, βέβαια, οι ίδιοι οι Κουρδισμένοι ήταν που έδιωχναν τους απεσταλμένους των αφεντικών από τη Στέγη, μη δείχνοντας να ανησυχούν για τα μέλη τους που είχαν βρεθεί ξαφνικά χωρίς δουλειά... Αυτή η συμπεριφορά, ωστόσο, ήταν πολύ παράξενη για τους Κουρδισμένους. Οι Κουρδισμένοι δεν παρατούσαν τις δουλειές τους. Μπορεί καμία φορά να έκαναν φασαρίες στα αφεντικά τους, ή ακόμα και διαμαρτυρίες και στάσεις εργασίας, αλλά όχι και να εξαφανίζονται χωρίς εξήγηση ενώ οι άλλοι στη Στέγη τούς κάλυπταν. Θα μπορούσαν αυτοί στη Στέγη, αναρωτή-

θηκε το Στόμα του Χάους, να ήταν κρυσταλλωμένοι με μάσκες ανθρωπών;

Οι κατάσκοποί του, όμως, του έφεραν κι άλλα παράξενα νέα ως το μεσημέρι. Μεσ τη νύχτα, ορισμένοι στο Λημέρι είχαν δει κάτι μεγάλο να σέρνεται στους δρόμους: κάτι μεγάλο και σκοτεινό που αποκλείεται να ήταν όχημα ή άλλο μηχανήμα. Έμοιαζε να τραβά βρόμικα κουρέλια μαζί του και έκανε έναν αποκρουστικό ήχο καθώς κινιόταν επάνω στο πλακόστρωτο. Οι περισσότεροι απ' αυτούς που το είχαν δει μιλούσαν για δαίμονα. Δαίμονα τόσο τρομερό που δεν μπορεί να ήταν ούτε της ίδιας της Λόρκης!

Το Στόμα του Χάους αδυνατούσε να δώσει οποιαδήποτε εξήγηση σε τούτο. Θα μπορούσε να έχει σχέση με τους κρυσταλλωμένους; Κι αν ναι, ποια;

Το πρωί, ο Ζορδάμης κάλεσε την Αλκούνη Νόρτκωφ στον επικοινωνιακό διάυλο του σπιτιού της, και τη ρώτησε αν αυτά που του είχε πει η Ελοντί αλήθευαν. Της τα διηγήθηκε όλα, κατά γράμμα, και η ιέρεια της Λόρκης αποκρίθηκε ότι, ναι, τα πράγματα ακριβώς έτσι είχαν γίνει.

—Πώς σας βρήκε, όμως, η Ελοντί, Αλκούνη;

—Όπως σου είπε.

—Δεν εξήγησε τίποτα περισσότερο σ'εσάς; Γιατί μου μοιάζει πολύ περίεργο να σας εντόπισε τόσο συμπτωματικά.

—Ό,τι ξέρεις ξέρω. Υποπτεύεται κάτι συγκεκριμένο;

—Όχι, τίποτα συγκεκριμένο. Απλώς... μου φαίνεται ότι δεν μας είπε όλη την αλήθεια.

—Νομίζεις ότι μπορεί να είναι της οικογένειας και να το κρύβει;

—Της οικογένειας; Όχι, δεν το νομίζω αυτό. Δεν... δεν είναι δυνατόν, Αλκούνη!

—Τέλος πάντων. Πρέπει να σ'αφήσω τώρα. Θέλεις κάτι άλλο;

—Όχι. Αλλά, αν γίνει τίποτα σημαντικό στο Λημέρι – τίποτα σχετικό με τους κρυσταλλωμένους ή τον Αργύριο – να με ειδοποιήσεις, εντάξει; —Εντάξει.

Η επικοινωνία τους τερματίστηκε, και οι φωνές τους έσβησαν από το τηλεπικοινωνιακό δίκτυο της Θακέρκοβ.

Η Αλκυόνη, καθισμένη ανάμεσα στα πάμπολλα πράγματα του σαλονιού της, κατέβασε από το αφτί της το ακουστικό του δίαυλου και έστρεψε το βλέμμα της στον Μπαλαντέρ της Λόρκης, ο οποίος καθόταν σε κάποια απόσταση από εκείνη, πίνοντας τον καφέ του. Δεν της έκανε καμία ερώτηση σχετικά με το ποιος ήταν που την είχε καλέσει, αλλά η ιέρεια τού είπε: «Ένας φίλος,» χωρίς να εξηγήσει τίποτα περισσότερο. Ο Αργύριος, άλλωστε, Μπαλαντέρ της Λόρκης ή μη, δεν μπορούσε να μάθει για τη Σιδηρά Δυναστεία αφού δεν ήταν μέλος της, και ούτε, φυσικά, μπορούσε να μάθει για τις επαφές της Αλκυόνης με τον Ραλίστα.

Η Ελοντί είχε δώσει στο Στόμα του Χάους τον τηλεπικοινωνιακό κώδικα του πομπού της και, το μεσημέρι, ενώ έτρωγε μαζί με τον Φίλιππο'χοκ στο εστιατόριο *Γίγας*, ο πομπός της κουδούνισε. Η ραλίστρια τον έφερε στ'αφτί της, αποδεχόμενη την κλήση, και το Στόμα του Χάους τής μίλησε για όσα είχαν ανακαλύψει οι Ακανόνιστοι. Τη ρώτησε, επίσης, αν ο Μπαλαντέρ ήταν εκεί.

«Ο Αργύριος,» του είπε η Ελοντί, «είναι στο Λημέρι. Αν θέλεις να του μιλήσεις κάλεσέ τον στο σπίτι της Αλκυόνης. Πες μου, όμως, τι νομίζεις ότι θα μπορούσε να συμβαίνει με τους Κουρδισμένους. Είναι πιθανό να τους έχουν εξαφανίσει οι κρυσταλλωμένοι;»

«Αν είχαν εξαφανιστεί τελείως, οι φίλοι τους δεν θα έλεγαν πως ήταν καλά. Θα ανησυχούσαν. Εκείνο που νομίζω είναι πως ίσως όλοι οι Κουρδισμένοι να είναι τώρα κρυσταλλωμένοι και να φοράνε ανθρώπινες μάσκες.»

«Θα το ερευνήσεις;»

«Θα προσπαθήσω. Δεν έχουμε τελειώσει να ψάχνουμε.»

«Να με ειδοποιήσεις.»

«Θα βρισκόμαστε σε επαφή, Έκπτωτη Ελοντί,» υποσχέθηκε το Στόμα του Χάους, και η τηλεπικοινωνία τους τερματίστηκε.

«Το Στόμα του Χάους ήταν;» ρώτησε ο Φίλιππος'χοκ.

«Ναι.»

«Και;»

Η Ελοντί έκρυψε τον τηλεπικοινωνιακό πομπό μέσα στην τσάντα της και του είπε.

Τραπουλόχαρτα από την Τράπουλα της Πανούργου Κυράς, απλωμένα σε σχήμα σταυρού:

[Ο ΑΣΣΟΣ ΤΟΥ ΠΑΘΟΥΣ]
[ΤΟ ΤΡΙΑ ΤΗΣ ΑΠΑΤΗΣ] [ΤΟ ΟΚΤΩ ΤΩΝ ΠΟΛΕΩΝ] [ΤΟ ΕΝΝΕΑ ΤΩΝ ΔΡΟΜΩΝ]
[ΤΟ ΠΕΝΤΕ ΤΟΥ ΠΑΘΟΥΣ]

Ο Αργύριος τα κοίταξε συλλογισμένα. Κανένα απ' αυτά δεν είχε παρουσιαστεί σε προηγούμενες μαντείες, εκτός από το Τρία της Απάτης. Κάποιο καταχθόνιο σχέδιο, κάποια συνωμοσία... Από εκεί ξεκίνησαν όλα; Ποιοι συνωμότησαν, όμως; Ποιοι κατέστρωσαν ποιο σχέδιο, και γιατί;

Ο Άσσος του Πάθους. Ένας άντρας σκυμμένος πάνω από ένα βιβλίο ίσαμε το μπόι του, και γύρω του διάφορα μηχανήματα με πολλά καλώδια. Μαντική σημασία: έντονη επιθυμία για μάθηση· μανία για γνώση· βαθιές ανακαλύψεις· απόλυτη γνώση, ή η επιθυμία γι' αυτήν· απαγορευμένη, ή κρυφή, γνώση.

Το Πέντε του Πάθους. Μια γυναίκα με τέσσερα χέρια που το καθένα κρατά πιστόλι που καπνίζει, ενώ ακόμα ένα πιστόλι βρίσκεται πεσμένο μπροστά στα μμποτοφορεμένα πόδια της. Μαντική σημασία: έντονη επιθυμία για εκδίκηση· παράλογη επιθυμία για εκδίκηση· αντίποινα· μεγάλη οργή· παράλογος θυμός.

Ποιος θέλει να ανακαλύψει τι; αναρωτήθηκε ο Αργύριος.

Ποιος θέλει να εκδικηθεί ποιον;

Ήταν δυνατόν η όλη υπόθεση να είχε κάποια σχέση με εκδίκηση αλλά και συγχρόνως με έρευνα; Τι ήταν, τελικά, οι κρυσταλλωμένοι; Από πού είχαν έρθει, και ποιοι ήταν οι σκοποί τους;

Το Οκτώ των Πόλεων. Ένας χάρτης πόλης χωρισμένος σε οκτώ οικοδομικά τμήματα, ανομοιόμορφα και με δρόμους ανάμεσά τους γεμάτους σκουρόχρωμα εμπόδια που θα μπορούσαν να είναι σκουπίδια ή μπάζα ή ακόμα και παρατημένα οχήματα. Μαντική σημασία: αστικές αλλαγές, ασταθούς φύσης· περιπλάνηση σε διάφορες πόλεις· αναζή-

τηση μόνιμης κατοικίας· αβεβαιότητα, πιθανώς σχετιζόμενη με μεγάλα αστικά κέντρα.

Αυτό έβγαζε κάποιο νόημα, νόμιζε ο Αργύριος. Οι κρυσταλλωμένοι ίσως να προσπαθούσαν να καταλάβουν τη Θακέρκοβ, ή, τουλάχιστον, το Λημέρι. Ήταν η δύναμή τους τόσο μεγάλη εδώ, όμως; Πόσοι κρυσταλλωμένοι βρίσκονταν, άραγε, στην πόλη αυτή τη στιγμή; Αρκετοί για να μπορούν να αποτελέσουν παράγοντα που θα άλλαζε τη Θακέρκοβ;

Από την άλλη, βέβαια, είχαν πάντα την ικανότητα να πολλαπλασιάζονται. Έκλεβαν ανθρώπους και τους έκαναν δικούς τους...

Το Εννέα των Δρόμων. Ένας μεγάλος, πλακόστρωτος δρόμος που φαίνεται από πάνω, κι από το πλάι του ξεκινά ένας άλλος δρόμος, πολύ μικρότερος, ο οποίος μπαίνει σ'ένα δάσος κι εκεί διακλαδίζεται σε συνολικά επτά μονοπάτια. Μαντική σημασία: κρυφοί δρόμοι· μυστικές διαδρομές· συγκαλυμμένοι τρόποι δράσης, ή ταξίδια· αποφυγή κεντρικών οδών, μεταφορικών ή κυριολεκτικών· αναζήτηση εναλλακτικής πορείας.

Παράξενο... Οι κρυσταλλωμένοι σκόπευαν να φύγουν από τη Θακέρκοβ αφού την είχαν αλλάξει με κάποιο τρόπο;

Ο Αργύριος μάζεψε τα τραπουλόχαρτα με μια γρήγορη κίνηση του χεριού του, και τα ανακάτεψε μέσα στην Τράπουλα της Πανούργου Κυράς, καθισμένος στο γεμάτο αντικείμενα τραπέζι του σαλονιού της Αλκυόνης.

«Λοιπόν;» ρώτησε εκείνη. «Τι συμβαίνει με τους Κουρδισμένους;» Το Στόμα του Χάους τούς είχε μιλήσει πριν από λίγο, τηλεπικοινωνιακά.

«Εσύ τι νομίζεις, Αλκυόνη; Ξέρεις από χαρτομαντεία.»

«Δεν είμαι, όμως, ο Μπαλαντέρ της Λόρκης...»

«Κι εγώ, που είμαι, πάλι δεν βγάζω συμπέρασμα.»

«Δε μπορεί να είναι τυχαίο, πάντως, που εξαφανίζονται οι Κουρδισμένοι από τις δουλιές τους,» είπε η Αλκυόνη.

«Τίποτα δεν είναι τυχαίο,» είπε ο Μπαλαντέρ της Λόρκης, εξακολουθώντας ν'ανακατεύει την τράπουλά του. Αισθανόταν την ατμόσφαιρα γύρω του – μέσα σ'ολάκερο το Λημέρι, όχι μέσα στο σαλονάκι της ιέρειας – φορτισμένη, όπως κάτι έτοιμο να εκραγεί.

Όταν νύχτωσε, τα Παιδιά του Κρυστάλλου (όπως αποκαλούσαν πλέον τον εαυτό τους οι Κουρδισμένοι) βγήκαν από τη Στέγη οπλισμένοι και διέσχισαν το Λημέρι κατευθυνόμενοι προς τις αποθήκες ενός εμπόρου εξειδικευμένων μηχανικών εξοπλισμών. Μαζί τους σερνόταν ο *Σαρακμα'ό'οκ'ραθ*, σκεπασμένος πάλι με μαύρο ύφασμα, και ο *Ζορ-κολ'ζορκά'αβάθ* επίσης τους ακολουθούσε· γιατί ο Απελευθερωτής δεν σκόπευε να πάει μόνο για να συγκεντρώσει τους εξοπλισμούς που ήθελε η μάγισσα αλλά και για να αρπάξει καινούργιους ανθρώπους τους οποίους θα προσπαθούσε να μετατρέψει σε κρυσταλλωμένους και ακόλουθούς του. Αν μπορούσε, θα έκανε όλες τις συμμορίες του Λημεριού Παιδιά του Κρυστάλλου!

Η αποθήκη βρισκόταν στην ανατολική μεριά του Λημεριού, όχι πολύ μακριά από την Κεντρική Δημοσιά· και στο δρόμο προς τα εκεί ήταν η περιοχή των Γενναίων, μιας συμμορίας που θεωρούσαν τους εαυτούς τους νταήδες από τον πρώτο ως τον τελευταίο. Μόλις είδαν το φουσάτο που πέρασε τα σύνορά τους, αμέσως οι φρουροί έβγαλαν δυνατά σφυρίγματα, ειδοποιώντας τους υπόλοιπους, και σύντομα όλοι είχαν πεταχτεί έξω από τα σπίτια τους και συγκεντρωθεί για να αντιμετωπίσουν τους λεχρίτες που τολμούσαν να περνάνε έτσι από την περιοχή τους σαν να έκαναν επιδρομή. Στα χέρια τους βαστούσαν, κυρίως, ρόπαλα, αλυσίδες, τσεκούρια, και καραμπίνες.

Ο Απελευθερωτής γνώριζε ότι ακριβώς έτσι θα αντιδρούσαν, και δεν είχε σκοπό να χάσει χρόνο με προλόγους· είχε ήδη προστάξει να επιτεθούν στους Γενναίους μόλις τους έβλεπαν να υπνωτίζονται ή να τρομάζουν. Να μην τους σκότωναν, όμως· να προσπαθούσαν να τους αιχμαλωτίσουν, για να αυξηθεί ο αριθμός των Παιδιών του Κρυστάλλου.

Καθώς οι δύο συμμορίες βρέθηκαν αντικριστά σ'έναν από τους μεγάλους δρόμους της περιοχής των Γενναίων, ο *Σαρακμα'ό'οκ'ραθ* τίναξε το μαύρο ύφασμα από πάνω του και η κρυσταλλική ουρά του υψώθηκε πίσω από το κεφάλι του, διαγράφοντας σπείρες μέσα σε σπείρες μέσα σε σπείρες, ατέρμονες και μαγευτικές, ένας λαβύρινθος από ψυχεδελικά οχτάρια. Οι Γενναίοι, όπως ήταν αναμενόμενο, σάστισαν. Ό,τι κι αν περίμεναν, δεν ήταν κάτι τέτοιο. Αλλά, ακόμα κι αν το περίμεναν, πάλι αμφίβολο ήταν αν θα μπορούσαν να του αντισταθούν. Τα μυαλά

τους, στιγμιαία, αιχμαλωτίστηκαν από τον ψυχικό λαβύρινθο κρυσταλλικής σαγήνης του πελώριου φιδιού.

Και οι κρυσταλλωμένοι, βγάζοντας τις κουκούλες από τα κεφάλια τους προκειμένου να προκαλέσουν τρόμο σε όσους δεν είχαν υπνωτιστεί από τον *Σαρακμά'ό'οκ'ράθ*, εφόρμησαν στους Γενναίους κραδαίνοντας ρόπαλα και λοστούς, σιδερογροθιές και αλυσίδες, και καραμπίνες γυρισμένες ανάποδα. Ο Απελευθερωτής, φυσικά, τους ακολούθησε, χωρίς να χρειάζεται κανένα άλλο όπλο πέρα από τις τρομερές γροθιές του. Και η Μάγισσα ήρθε μαζί του, χρησιμοποιώντας το Άγγιγμα Σωματικής Στάσεως επάνω στον έναν αντίπαλο μετά τον άλλο, κλειδώνοντας τις κρυσταλλικές τους δομές, ακινητοποιώντας τους στις θέσεις τους σαν να ήταν αγάλματα.

Η σύγκρουση (αν θα μπορούσε να ονομαστεί τέτοια) δεν κράτησε για πολύ. Οι Γενναίοι, που είχαν ξαφνικά βρεθεί μέσα σ'έναν φριχτό εφιάλτη απρόσωπων τεράτων, ή είχαν παγιδευτεί από τη σαγήνη ψυχεδελικών παραισθήσεων, έπεφταν σαν σκυλιά που γίγαντας τα κοπανά κατακέφαλα με ρόπαλο. Τα σώματά τους σωριάζονταν στο ραγισμένο, παλιό πλακόστρωτο του δρόμου ύστερα από δυνατά χτυπήματα στα κεφαλιά, στους αυχένες, στη ράχη, στην κοιλιά, στα γόνατα. Όσους δεν λιποθυμούσαν αμέσως, οι κρυσταλλωμένοι τούς ξαναχτυπούσαν για να χάσουν τις αισθήσεις τους. Τους ελάχιστους που κάπως κατόρθωσαν να αντισταθούν σθεναρά, υπερβαίνοντας τρόπο και παραισθήσεις, τους σκότωσαν. Ο *Ζορκολ'ζορκά'αβάθ* δεν τσίμπησε κανέναν. Ήταν άλλωστε κουρασμένος ύστερα από πολλά τσιμπήματα σήμερα· ήθελε να αναπληρώσει τις δυνάμεις του. Η μορφή του και μόνο, όμως, βοηθούσε τους κρυσταλλωμένους καθώς τρομοκρατούσε τους αντιπάλους τους.

Ο Απελευθερωτής πρόσταξε να βάλουν τους αναισθητοποιημένους στα κάρα που είχαν φέρει μαζί τους, να τους δέσουν, και να τους μεταφέρουν στα υπόγεια της Στέγης των Κουρδισμένων. Εκεί ή θα αποδέχονταν το ιερό δώρο του Κρυστάλλου ή ο Κρύσταλλος θα διέλυε τα άχρηστα σώματά τους.

Κι αφού αυτή η δουλειά είχε τελειώσει, αφού οι Γενναίοι είχαν φορτωθεί στα κάρα σαν ζώα για σφαγή, οι κρυσταλλωμένοι χωρίστηκαν. Ορισμένοι επέστρεψαν γρήγορα προς την περιοχή των Κουρδισμένων,

με τα κάρα μαζί τους, ενώ οι υπόλοιποι συνέχισαν προς την αποθήκη τεχνικών εξοπλισμών η οποία βρισκόταν μετά την περιοχή των Γενναίων.

Ήταν ένα μονώροφο οικοδόμημα που το φρουρούσαν δύο μισθοφόροι κλεισμένοι μέσα σ'ένα φυλάκιο. Μόλις είδαν τη συμμορία να συγκεντρώνεται μπροστά τους, τρόμαξαν και ήταν έτοιμοι να καλέσουν τηλεπικοινωνιακά τη Χωροφυλακή. Αλλά δεν πρόλαβαν. Τους πρόλαβε το υπνωτικό όνειρο του *Σαρακμά'όκ'ραθ*: σπείρες μέσα σε σπείρες μέσα σε σπείρες, ένας ατέρμονος λαβύρινθος κρυσταλλικών αντανάκλασεων τον οποίο μπορούσαν να κοιτάζουν για πάντα, εξερευνώντας κι αναζητώντας διέξοδο χωρίς ποτέ να τη βρίσκουν.

Ο Απελευθερωτής έσπασε με τα χέρια του την πόρτα του φυλακίου, εισέβαλε, και γρονθοκόπησε τους μισθοφόρους στα κεφάλια (όχι πολύ δυνατά, για να μην τους σκοτώσει) σωριάζοντάς τους και τους δύο ακίνητους. Στη συνέχεια πλησίασε την πύλη της αποθήκης, άρπαξε το πόμολο, και την τράβηξε. Η κλειδωνιά της έσπασε μ'έντονο κρότο, και τα δύο φύλλα της άνοιξαν.

Οι κρυσταλλωμένοι άναψαν φακούς. Το φως τους διέλυσε το σκοτάδι της αποθήκης, φανερώνοντας μηχανήματα διαφόρων ειδών αλλά όλα εξειδικευμένα. Δεν υπήρχαν εδώ ραδιοφωνικοί και τηλεοπτικοί δέκτες, ούτε ψυγεία ή κουζίνες· υπήρχαν πράγματα χρήσιμα για πειραματισμούς, μετρήσεις, εντοπισμούς, υπολογισμούς. Η Μάγισσα ήξερε ακριβώς τι ζητούσε και σύντομα τα βρήκε όλα, και πρόσταξε να τα φορτώσουν στο τελευταίο κάρο που απέμενε μαζί τους.

«Μόνο ένα πράγμα δεν υπάρχει, δυστυχώς,» είπε στον Απελευθερωτή, αφού έψαξαν την αποθήκη από πάνω ως κάτω – ολόκληρο τον όροφο κι ολόκληρο το ισόγειο.

«Τι;» ρώτησε ο Απελευθερωτής.

«Το κέλυφος – το μέρος όπου θα μπαίνει ο κρυσταλλωμένος. Και δε νομίζω ότι αυτό είναι, γενικά, εύκολο να το βρω πουθενά έτοιμο. Θα πρέπει να το κατασκευάσουμε.»

«Αρχίζεις να γίνεσαι κουραστική, Μάγισσα.»

Η κρυσταλλική της δομή φανέρωσε θυμό. «Έχω ανακαλύψει τόσα πράγματα! Δεν τα βρίσκεις χρήσιμα;»

«Χρήσιμα είναι,» παραδέχτηκε ο Απελευθερωτής. «Αλλά τι ζητάς τώρα;»

«Μέταλλα, και κάποιον με τις κατάλληλες γνώσεις για να τους δώσει τη μορφή που θέλω.»

«Μεταλλουργό.»

«Προφανώς.»

«Θα πρέπει να βρούμε έναν, λοιπόν,» είπε ο Απελευθερωτής. «Αλλά όχι απόψε.»

Οι Ακανόνιστοι κατασκόπευαν από σοκάκια, σκιές, σκάλες, και δώματα: και τα είδαν όλα. Είδαν το φουσάτο που βγήκε από τη Στέγη των Κουρδισμένων. Είδαν τους κρυσταλλωμένους να αποκαλύπτουν τα κενά πρόσωπά τους καθώς συγκρούονταν με τους Γενναίους. Είδαν το γιγάντιο κρυσταλλικό φίδι, και υπνωτίστηκαν κι εκείνοι από τις μαγευτικές σπείρες του· έμειναν ακίνητοι, παγιδευμένοι σε λαβυρινθώδη, κυκλικά όνειρα, μέχρι που το ερπετό έπαψε να κινεί την ουρά του. Ευτυχώς, οι κρυσταλλωμένοι, απασχολημένοι με τους Γενναίους, δεν πρόσεξαν τους δύο κατασκόπους. Η Λόρκη τούς είχε ευνοήσει, είπε η μία στον δεύτερο, που ήταν και σύζυγός της (τους είχε παντρέψει το ίδιο το Στόμα του Χάους).

Μετά απ' αυτό, οι Ακανόνιστοι είδαν και την επίθεση στην αποθήκη εξειδικευμένων τεχνικών εξοπλισμών, καθώς και τη μεταφορά των ηττημένων Γενναίων στη Στέγη των Κουρδισμένων. Δεν ήταν μόνο το ζευγάρι που κατασκόπευε, φυσικά· υπήρχαν κι άλλοι που ειδοποιήθηκαν με σφυρίγματα.

Το Στόμα του Χάους σύντομα έμαθε τι είχε συμβεί, και σκέφτηκε ότι οι υποψίες του για τους Κουρδισμένους ήταν τελικά σωστές. Κανένας τους δεν πρέπει να ήταν πια άνθρωπος! Προσευχήθηκε στη Λόρκη να βοηθήσει τους Ακανόνιστους να σώσουν το Λημέρι από τούτη την απειλή. Και μετά, χρησιμοποιώντας έναν επικοινωνιακό δίαυλο του Ακανόνιστου Οίκου, κάλεσε την Αλκυόνη τη δηλητηριάστρια και τον Μπαλαντέρ...

Η Ελοντί προσπαθούσε να κάνει έρωτα με τον Φίλιππο αλλά δεν βρισκόταν στη σωστή διάθεση γι' αυτό, σαν μια βαθιά, εσωτερική ανησυχία να την κατέτρωγε. Αισθανόταν μουδιασμένη. Και τα χάρδια και τα φιλιά του Φίλιππου επάνω στο γυμνό της σώμα δεν φαινόταν να μπορούν να κάνουν τίποτα για να αλλάξουν την κατάσταση, καθώς βρισκονταν γονατισμένοι στο κρεβάτι τους στον *Περίοικο*. Η Ελοντί ένιωθε όπως μια φωτιά που δεν μπορούσε ν' ανάψει, κι είχε αρχίσει να θυμώνει με τον εαυτό της, όταν ο επικοινωνιακός δίαυλος του δωματίου κουδούνισε, σχεδόν τρομάζοντάς την.

«Γαμώ τα πόδια της Λόρκης, γαμώ!» γρύλισε, και σηκώθηκε από το κρεβάτι. Κάθισε στην άκρη του, αναστενάζοντας. «Συγγνώμη,» είπε στον Φίλιππο, απλώνοντας το χέρι της προς το κομοδίνο και τον επικοινωνιακό δίαυλο εκεί.

«Δε θα πρότεινα να μην απαντήσεις,» αποκρίθηκε εκείνος, καθώς ξάπλωνε τώρα.

Η Ελοντί κούνησε το κεφάλι και πάτησε το πλήκτρο της αποδοχής. «Μάλιστα;»

«*Εκπτωτη Ελοντί, εσύ είσαι;*» ακούστηκε μια φωνή την οποία δεν μπορούσε να μπερδέψει με άλλη.

«Στόμα του Χάους,» είπε. «Τι συμβαίνει; Ανακάλυψες κάτι;»

«*Ναι. Οι Κουρδισμένοι δεν υπάρχουν πια. Είναι όλοι τέρατα.*»

Μετά από λίγο, η Ελοντί κάλεσε το δωμάτιο του Ζορδάμη.

Εκείνος δεν άργησε καθόλου να δεχτεί την κλήση, και η φωνή του δεν ακουγόταν αγουροξυπνημένη. «*Ναι;*»

«Εγώ είμαι,» του είπε η Ελοντί.

«*Ποια εγώ;*»

«Μη με δουλεύεις – δεν έχω διάθεση για μαλακίες. Και έχω κάτι πολύ σημαντικό να σου πω. Θα έρθεις από εδώ;»

«*Όχι. Θα έρθεις εσύ από εδώ.*»

«Γιατί;» Προσπαθούσε εσκεμμένα να την τσαντίσει ο καταραμένος γιος της Λόρκης;

«*Υπάρχει σοβαρός λόγος.*»

Αφού ετοιμάστηκαν, η Ελοντί και ο Φίλιππος' χок πήγαν στο δωμάτιο του Ζορδάμη, όπου βρήκαν την πόρτα ξεκλείδωτη και μπήκαν. Στο εσωτερικό του κάθονταν ο Ζορδάμης, η Καλλιόπη, και ο Βινάρης γύρω

από ένα τραπεζάκι και έπαιζαν χαρτιά. Λεφτά υπήρχαν ανάμεσά τους. Η Κλεισμένη ήταν κουλουριασμένη σε μια γωνία, γλείφοντας γάλα από το μπολ της και κοιτάζοντάς τους κάπου-κάπου με γυαλιστερά μάτια.

«Σοβαρός λόγος;» είπε η Ελοντί.

«Δε μπορούσαμε ν'αφήσουμε το παιχνίδι στη μέση, όπως καταλαβαίνεις,» αποκρίθηκε ο Ζορδάμης.

Η Ελοντί αναστέναξε. «Μόλις μίλησα με το Στόμα του Χάους.»

«Και;»

«Όλοι οι Κουρδισμένοι έχουν μεταμορφωθεί σε κρυσταλλωμένους.»

«Πώς το ξέρει; Αν πρόκειται για καμία περίεργη μαντεία–»

«Δεν πρόκειται για μαντεία–»

Ο τηλεπικοινωνιακός πομπός του Ζορδάμης κουδούνισε. Εκείνος σηκώθηκε και τον έπιασε από το κομοδίνο. Στη μικρή οθόνη του είδε ότι τον καλούσε η Αλκυόνη, και σκέφτηκε: *Πάω στοίχημα ότι για τον ίδιο λόγο με ζητά κι αυτή.* Αποδέχτηκε την κλήση φέρνοντας τη συσκευή στ'αφτί του.

«Ναι;»

«*Συγγνώμη για την ώρα, Ραλίστα,*» είπε η ιέρεια με ψιθυριστή φωνή, σαν να φοβόταν ότι κάποιος μπορεί να την άκουγε, «*αλλά μόλις συνέβησαν τρομαχτικά πράγματα στο Λημέρι. Κι αφού μου είχες ζητήσει να σε καλ–*»

«Θα τα πούμε αργότερα,» τη διέκοψε· «δεν μπορώ τώρα. Επιπλέον, νομίζω πως πρόκειται σύντομα να τα μάθω,» πρόσθεσε ψιθυριστά.

«*Είναι εκεί η Ελοντί;*»

«Ναι.»

«*Το Στόμα σίγουρα θα την έχει ειδοποιήσει κι αυτήν. Σ'αφήνω λοιπόν.*»

«Καληνύχτα, και να προσέχεις,» της είπε ο Ζορδάμης, και τερμάτισε την τηλεπικοινωνία τους.

«Ποιος ήταν;» ρώτησε η Ελοντί.

«Δική μου δουλειά,» αποκρίθηκε ο Ζορδάμης. «Εσύ τι έλεγες για το Στόμα του Χάους;»

Σαράντα-Ένα Το Ενιαίο Ον

Τα Παιδιά του Κρυστάλλου άφησαν τους Γενναίους δεμένους στα υ-
πόγεια της Στέγης, και το πρωί ο Απελευθερωτής κατέβηκε για να
τους μιλήσει για το ιερό δώρο του Κρυστάλλου για κάποια ώρα. Οι
αιχμάλωτοι τον κοίταζαν με μάτια γουρλωμένα, νιώθοντας τρομοκρα-
τημένοι από την έλλειψη προσώπου του, προσπαθώντας να κατανοή-
σουν τα λόγια του και βρίσκοντάς το δύσκολο στην κατάσταση τους.
Ο Απελευθερωτής διέκρινε τον φόβο τους στις κρυσταλλικές τους δο-
μές, διέκρινε τη σύγχυσή τους, διέκρινε χίλια-δύο μικροπράγματα
γ'αυτούς. Και συνέχισε το κήρυγμά του, επαναλαμβάνοντας τα ίδια
πράγματα ξανά και ξανά, αποσκοπώντας στο τέλος να τον καταλά-
βουν όσο το δυνατόν περισσότεροι. Όταν νόμιζε ότι δεν μπορούσε πια
να κάνει κάτι άλλο, όταν νόμιζε πως είχε τελειώσει, είπε στον *Ζορ-
κολ'ζορκά'αβάθ*, που περίμενε κρυμμένος στις σκιές, να τους τσιμπή-
σει' και ο δαίμονας ξεκίνησε. Τους πλησίαζε και τους κάρφωνε με το
κεντρί του, στέλνοντας τον Κρύσταλλο μέσα τους. Οι Γενναίοι έπεφταν
κάτω, σπαρταρώντας, ουρλιάζοντας, ενώ ο Απελευθερωτής τούς φώ-
ναζε να αποδεχτούν τον Κρύσταλλο, να αποδεχτούν τον Κρύσταλλο
μέσα τους! αλλιώς ο Κρύσταλλος θα τους κατέστρεφε. *ΝΑ ΑΠΟΔΕ-
ΧΤΟΥΝ ΤΟΝ ΚΡΥΣΤΑΛΛΟ*, και θα καταλάβαιναν το ιερό δώρο του, όπως
το είχαν καταλάβει κι όλοι οι άλλοι.

Ο *Ζορκολ'ζορκά'αβάθ* τσίμπησε καμια τριανταριά αιχμαλώτους προ-
τού οι δυνάμεις του εξαντληθούν. Από αυτούς οι μισοί κομματιάστη-
καν σαν περιστρεφόμενα ξυράφια να τους είχαν σκίσει από μέσα προς
τα έξω. Οι άλλοι μισοί κρυσταλλοποιήθηκαν, κι αμέσως αντιλαμβάνο-
νταν τι μεγάλο δώρο τούς είχε δοθεί, και κανένας δεν αμφισβητούσε
τον Απελευθερωτή. Τον έβλεπαν ως πρόγονό τους, ως μεγάλο συγγε-
νή, ως αρχαίο πατέρα τους. Και τους άλλους κρυσταλλωμένους τούς
έβλεπαν σαν αδέρφια τους. Ο βασικός λόγος που οι μισοί Γενναίοι κα-
τόρθωσαν τελικά να μεταμορφωθούν αντί να σκοτωθούν ήταν το γε-
γονός ότι όσοι από αυτούς κρυσταλλοποιούνταν δεν έδειχναν καθόλου
δυσανεστημένοι· αντιθέτως, έδειχναν πολύ ευχαριστημένοι, μεταλ-

λαγμένοι με θετικό τρόπο – αν εξαιρούσε κανείς το ότι τα πρόσωπά τους πλέον δεν φαίνονταν. Αυτό ήταν που, κυρίως, έδωσε θάρρος και σε άλλους Γενναίους να αποδεχτούν τον Κρύσταλλο μέσα τους αντί να φέρουν αντίσταση και να κομματιαστούν.

Ο Απελευθερωτής πρόσταξε να μαζέψουν τα διαλυμένα πτώματα και να τα πετάξουν στους υπονόμους, όπου υπήρχε πρόσβαση μέσω των υπογείων της Στέγης, και μετά απομακρύνθηκε από τον θάλαμο όπου βρίσκονταν οι αιχμάλωτοι και πήγε μόνος του προς το υπόγειο δωμάτιο που είχε παραχωρηθεί στη Μάγισσα για τους πειραματισμούς της. Οι μηχανισμοί που είχαν κλέψει από την αποθήκη ήταν στημένοι εδώ, και η Λορύν'σαρ στεκόταν μπροστά σε μια κονσόλα και πατούσε πλήκτρα κοιτάζοντας μια οθόνη.

Ακούγοντας τον Απελευθερωτή να μπαίνει, στράφηκε να τον αντικρίσει. «Δε μπορώ να ξεκινήσω τίποτα έτσι,» του είπε. «Χρειάζομαι και το κέλυφος. Πρέπει να βρούμε μέταλλα και μεταλλουργό.»

«Θα βρούμε,» υποσχέθηκε εκείνος. «Τα άλλα πώς σου φαίνονται; Εντάξει;»

ΝΑΙ, αποκρίθηκε με την κρυσταλλική της δομή, η οποία μετά άρχισε να σχηματίζει προκλητικές μορφές σαν φτερούγες που φτερουγίζουν και σαν σπείρες που περιδινούνται.

Ο Απελευθερωτής την κολάκεψε με τη δική του κρυσταλλική δομή, πλησιάζοντάς την για να σταθεί εμπρός της, και οι μορφές που σχημάτιζε ήταν μαγευτικές πολυγωνικές αναλογίες και ευφάνταστες κυρτώσεις. Η Μάγισσα συνέχισε να τον προκαλεί, και τώρα κι εκείνος την προκαλούσε με τρόπο άγριο και κωμικό συγχρόνως. Και είχαν βρεθεί κι οι δυο τους σε κρυσταλλική συνεύρεση χωρίς καλά-καλά να το καταλάβουν, ενώ εξακολουθούσαν να στέκονται μες στη μέση του δωματίου, πλάι στην κονσόλα. Η έκσταση έπαιρνε τις ψυχές τους μέσα στη δίνη της. Μετά από λίγο, έβγαλαν τα ρούχα τους, αφήνοντάς τα να πέσουν σε σωρούς γύρω τους, για να μην αλλοιώνονται καθόλου οι κρυσταλλικές τους δομές από αυτά, για να κοιτάζει ο ένας την κρυσταλλική δομή του άλλου αγνή, όπως ήταν από τη φύση της.

Η Μάγισσα νόμιζε ότι θα εκρήγνυτο από τις μυριάδες φλογερές λεπίδες του Απελευθερωτή που τρίβονταν επάνω στην κρυσταλλική δομή της, ενώ εκείνος χανόταν μέσα στη στροβιλώδη θάλασσα της που

έκανε στροφές και κύκλους σαν αλλόκοτος ποταμός. Και μετά από κάποιο άχρονο διάστημα, είχαν κι οι δυο τους την αίσθηση ότι εισχωρούσαν ο ένας μέσα στον άλλο. Η Μάγισσα απορροφούσε τον Απελευθερωτή μέσα στην ύπαρξή της, τυλίγοντάς τον ξανά και ξανά και ξανά – και νιώθοντας την έκστασή της να θεριεύει – ενώ ο Απελευθερωτής κατάπινε τη Μάγισσα σαν αδηφάγο θηρίο χωρίς να μπορεί ποτέ να την καταβροχθίσει ολόκληρη, ατέρμονη καθώς ήταν όπως τον ωκεανό – κι ένιωθε την έκστασή του, παρομοίως, να μην τελειώνει ποτέ. Παρά το παραλήρημα, όμως, στο οποίο βρίσκονταν, καταλάβαιναν ότι συνέβαινε κάτι το ασυνήθιστο. Συνέβαινε εκείνο που είχε συμβεί και τότε μέσα στη βροχή, τότε που είχαν ξεκινήσει την εκστρατεία τους στους τόπους βορειοδυτικά της Θακέρκοβ.

Η Μάγισσα γέλασε με το βροντερό γέλιο της φουρτούνιασμένης θάλασσας. ΤΑ ΚΑΤΑΦΕΡΑΜΕ!

Ο Απελευθερωτής ταξίδευε πάνω στα κύματά της σαν πελώριο ψάρι που τα καταπίνει το ένα κατόπιν του άλλου και ποτέ δεν χορταίνει την ατερμοσύνη τους. ΝΑΙ. ΕΓΙΝΕ ΞΑΝΑ.

ΕΙΜΑΣΤΕ ΕΝΑ! βούιξε η Μάγισσα – άνεμος πάνω από την αγριεμένη θάλασσα.

ΘΑ ΣΕ ΚΑΤΑΒΡΟΧΘΙΣΩ ΟΛΟΚΛΗΡΗ!

Η Μάγισσα γέλασε. ΔΕΝ ΤΕΛΕΙΩΝΩ ΠΟΤΕ! Και μετά είπε: ΠΑΜΕ ΝΑ ΔΟΥΜΕ ΠΩΣ ΕΙΜΑΣΤΕ – ΠΑΜΕ!

Νιώθοντας να έχουν ένα υλικό σώμα αλλά και ένα μυαλό, προχώρησαν προς ένα πελώριο δοχείο που η Μάγισσα σκόπευε να χρησιμοποιήσει για τη συλλογή της κρυσταλλικής ενέργειας όταν έκανε τελικά τα πειράματά της. Κι επάνω στην αντανάκλαστική επιφάνεια του δοχείου αντίκρισαν μια εφιαλτική μορφή: ένα τέρας με τρία στραβά πόδια, ένα χέρι εκεί όπου θα έπρεπε να είναι το κεφάλι του, ένα – κάτι σαν *καρφί* να προεξέχει από τα δεξιά πλευρά του· κι ολόκληρο ήταν σκεπασμένο από κρυσταλλική υφή που έμοιαζε γωνιώδης, τραχιά, και επικίνδυνη.

Σοκαρίστηκαν απ' αυτό το θέαμα και παραλίγο να χάσουν την έκστασή τους και η κρυσταλλική συνεύρεση να πάψει. Κατάφεραν, όμως, να διατηρήσουν την κατάσταση στην οποία βρίσκονταν, κυρίως επειδή η Μάγισσα είπε: ΜΠΟΡΟΥΜΕ ΝΑ ΑΛΛΑΞΟΥΜΕ! ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΣΤΑΘΕΡΟ! ΕΙΝΑΙ ΔΙΚΟ ΜΑΣ! ΒΟΗΘΗΣΕ ΜΕ!

Και ο Απελευθερωτής τη βοήθησε. Προσπάθησαν να συγχρονίσουν τις κινήσεις των κρυσταλλικών τους δομών, και καθώς το έκαναν είδαν πως το τέρας που αντανakλάτο επάνω στο μεγάλο δοχείο όντως άλλαζε! Έγινε κάτι σαν άνθρωπος, αλλά πολύ ψηλός και δικέφαλος. Μετά, έγινε κάτι σαν τετράποδο θηρίο με ουρά σαν σπαθί κι ένα κέρατο στην πλάτη το οποίο κύρτωνε προς το κεφάλι του. Μετά, έγινε πουλί με πόδια που, όμως, ένα πτηνό δεν θα μπορούσε ποτέ να έχει.

Κραυγές ακούστηκαν πίσω τους – κραυγές τρόμου και ανησυχίας.

Γύρισαν και κοίταξαν· είδαν κρυσταλλωμένους να συγκεντρώνονται στην είσοδο του δωματίου· οι κρυσταλλικές τους δομές φανέρωναν φόβο, πανικό, δέος.

«Τι είσαι;» φώναξε η Νιρίφα, η αδελφή του Καρνάδη. «Από πού ήρθες;»

Ο Απελευθερωτής και η Μάγισσα μπορούσαν με σχετική άνεση να διατηρήσουν την ενωμένη κατάστασή τους, αν και αισθάνονταν *περίεργα* μ' αυτήν. Είχαν μια πολύ αλλόκοτη αίσθηση, όπως όταν παλιά ήταν κατώτεροι άνθρωποι και κάποιος τούς έπιανε ξαφνικά να κάνουν έρωτα ολόγυμνοι. Μια αίσθηση... αμηχανίας.

Ο Απελευθερωτής προσπάθησε να ρωτήσει τη Νιρίφα *Δεν αναγνωρίζεις τον αδελφό σου;* αλλά μονάχα ένα παράδοξο κρώξιμο βγήκε από το στόμα του ενιαίου όντος.

Η Μάγισσα τού πρότεινε να χωριστούν, μιλώντας κατευθείαν μέσα στο μυαλό του· ή, μάλλον, όχι, όχι *μιλώντας* μέσα στο μυαλό του· δεν είχαν πλέον δύο μυαλά: το μυαλό τους ήταν ένα, όπως και το σώμα τους.

Ο Απελευθερωτής συμφώνησε· ή, μάλλον, το μέρος του μυαλού του ενιαίου όντος που ανήκε στον Απελευθερωτή συμφώνησε: είχε την ίδια σκέψη με το μέρος που ανήκε στη Μάγισσα.

Και χωρίστηκαν. Οι κρυσταλλικές τους δομές ξεμπλέχτηκαν σαν πλάσματα με εκατοντάδες πλοκάμια που μέχρι στιγμής ήταν σφιχταγκαλιασμένα αλλά τώρα χαλάρωναν το αγκάλιασμά τους και διακρίνονταν ως δύο.

«Απελευθερωτή!» αναφώνησε ο Σαρντάνης.

«Καρνάδη...» είπε η Νιρίφα.

«Μάγισσα...» είπε η Θάρφι.

«Τι συμβαίνει;» ρώτησε ο Αρτέμιος Νιλμάνης, ο ραλίστας. «Τι πάθατε;»

Ο Απελευθερωτής και η Μάγισσα γέλασαν. «Τίποτα δεν πάθαμε,» είπε η δεύτερη.

«Μα...» έκανε ο Σαρντάνης, «τι... τι ήταν αυτό;»

«Τι είδατε;» τους ρώτησε ο Απελευθερωτής.

«Ένα πλάσμα. Ένα *τέρας*. Η κρυσταλλική του δομή... Δεν έχω ξαναδεί τέτοια κρυσταλλική δομή ποτέ, Απελευθερωτή. Η πολυπλοκότητά της...»

«Ναι,» είπε η Θάρφι, που ήταν ο δεύτερος άνθρωπος που είχε κρυσταλλοποιηθεί από το τσίμπημα του *Ζορκολ'ζορκά'αβάθ*, «τρομερά πολύπλοκη. Ούτε... ούτε οι ιεροί δαίμονες δεν είναι έτσι! Τι έγινε, Απελευθερωτή; Πώς το κάνατε αυτό; Τη μια στιγμή, ήσασταν αυτό το πλάσμα, και μετά... χωριστήκατε, *μεταμορφωθήκατε*, και είστε ξανά όπως πάντα ήσασταν...»

Η Μάγισσα ρώτησε: «Πώς ακριβώς μας είδατε να χωριζόμαστε;»

«Σαν κάτι το ρευστό,» είπε η Θάρφι. «Σχεδόν σαν ρευστό. Αλλά όχι τελείως ρευστό.» Οι άλλοι κρυσταλλωμένοι συμφώνησαν, και τους ρώτησαν πώς το είχαν κάνει αυτό. Μπορούσαν κι εκείνοι να το κάνουν;

«Υποθέτω,» είπε ο Απελευθερωτής, «πως θεωρητικά μπορείτε.»

Και τον ρώτησαν, ξανά, πώς.

«Με κρυσταλλική συνεύρεση,» τους απάντησε. Και δεν τον πίστεψαν, πράγμα που οι κρυσταλλικές τους δομές δεν έκρυψαν. «Σας λέω αλήθεια· αυτός είναι ο τρόπος. Αν διεισδύσετε βαθιά ο ένας μέσα στον άλλο, αν μπλεχτείτε σε μεγάλο βαθμό, στο τέλος ίσως να το καταφέρετε.»

Τους είχε μόλις φανερώσει ένα μεγάλο μυστήριο για τη φύση τους το οποίο τους γοήτευε και τους τρόμαζε συγχρόνως. Τον ρώτησαν *γιατί* συνέβαινε αυτό. Τι *σήμαινε* αυτό;

Ο Απελευθερωτής αποκρίθηκε: «Δεν ξέρω.»

Και η Μάγισσα είπε: «Θα πρέπει να το ερευνήσουμε κι άλλο.»

Η Ελοντί, ο Ζορδάμης, και οι άλλοι είχαν συζητήσει χτες βράδυ αν το πρωί θα έπρεπε να πάνε στον Πολιτικό Οίκο για να ζητήσουν πάλι να συναντήσουν τον Πολιτειαρχή. Αλλά τελικά είχαν αποφασίσει να μην το κάνουν, γιατί δεν τους έμοιαζε να έχει κανένα νόημα. Ο Πολιτειαρχής δεν υπήρχε αμφιβολία ότι θα μάθαινε πολύ σύντομα για τα γεγονότα στο Λημέρι, ύστερα από τέτοια σύγκρουση στην περιοχή των Γενναίων. Επομένως, το πρωί, όταν εκείνη κι ο Φίλιππος'χοκ ξύπνησαν, η Ελοντί κάλεσε το σπίτι της Αλκυόνης Νόρτκωφ με τον τηλεπικοινωνιακό πομπό της.

Η ιέρεια της Λόρκης δεν άργησε να απαντήσει, και η Ελοντί τής ζήτησε να φέρει και τον Αργύριο για να μιλήσουν.

«Εδώ είμαι, Ελοντί,» ακούστηκε η φωνή του από το μεγάφωνο του πομπού. «Τι θέλεις;»

«Τι νομίζεις ότι πρέπει να κάνουμε, Αργύριε;»

«Υποθέτω,» είπε εκείνος, «ότι σύντομα η Χωροφυλακή του Λημεριού θα συγκεντρωθεί γύρω από τη Στέγη των Κουρδισμένων...»

«Ναι, πιθανώς. Αλλά σε ρώτησα τι νομίζεις ότι πρέπει να κάνουμε εμείς.»

«Δεν ξέρω, Ελοντί. Γιατί ρωτάς εμένα;»

«Γιατί... δεν ξέρω ποιον άλλο να ρωτήσω, έτσι όπως είναι η κατάσταση.»

«Για την ώρα, το μόνο που μένει νομίζω πως είναι να περιμένουμε και να δούμε τι θα γίνει.»

Και μετά απ' αυτό, η τηλεπικοινωνία τους σύντομα τερματίστηκε. Η Ελοντί έκλεισε τον πομπό της και τον άφησε πάνω στο κομοδίνο, ενώ εκείνη κι ο Φίλιππος ήταν καθισμένοι στο κρεβάτι.

«Αν η Χωροφυλακή επιτεθεί στη Στέγη και σκοτώσει όλους τους κρυσταλλωμένους...» είπε η ραλίστρια. «Μπορεί να σκοτώσει και τον Απελευθερωτή μαζί, κι αυτό τον ιεροδαίμονα. Αλλά ίσως αυτοί να είναι που έχουν το κλειδί για να κάνουμε πάλι τους άλλους ραλίστες ανθρώπους.»

«Οι ραλίστες δεν θέλουν να γίνουν πάλι άνθρωποι, Ελοντί. Έχουν αλάξει, και πολύ πιθανόν η αλλαγή να είναι οριστική.»

Η Ελοντί κούνησε το κεφάλι. «Δε μπορώ να το πιστέψω αυτό. Θα υπάρχει κάποιος τρόπος! Πρέπει να μάθουμε από πού ξεκίνησε όλη

τούτη η ιστορία, Φίλιππε. Αν βρούμε την αρχή, τότε ίσως μπορέσουμε να ξετυλίξουμε το κουβάρι.»

Ο Φίλιππος μειδίασε.

«Γιατί χαμογελάς;»

«Επειδή παρατηρώ ότι σκέφτεσαι σαν μάγισσα. Του τάγματος των Ερευνητών, ίσως.»

Η Ελοντί αναποδογύρισε τα μάτια. «Απλώς σκέφτομαι λογικά. Αν μάθουμε πώς δημιουργήθηκαν οι πρώτοι κρυσταλλωμένοι, τότε ίσως καταλάβουμε, κάπως, πώς μπορούμε να τους κάνουμε όλους πάλι κανονικούς ανθρώπους. Τι λες; Δε συμφωνείς;»

«Μπορεί και να έχεις δίκιο,» αποκρίθηκε ο Φίλιππος'χοκ. «Και θα πήγαινα στοίχημα ότι η όλη υπόθεση ξεκίνησε απ' αυτόν τον Απελευθερωτή, ή από τον ιεροδαίμονα.»

«Ο Απελευθερωτής είναι Ιερομύστης. Ναι, είναι πολύ πιθανό εκείνος να έκανε κάτι. Αλλά... δεν μπορώ να μαντέψω τι. Οι Ιερομύστες της Σεργήλης είναι πολύ διαφορετικοί ο ένας από τον άλλο. Θα ήθελα να τον συναντήσω, για να είμαι ειλικρινής, όμως δεν ξέρω αν θα ήταν εφικτό. Και γνωρίζει κι εκείνος ότι είμαι Ιερομύστης' γι'αυτό πρέπει να έστειλε εδώ τους κατασκόπους του με τις ανθρώπινες μάσκες να με αιχμαλωτίσουν. Διότι δεν υπάρχει αμφιβολία, Φίλιππε, ότι για εμένα είχαν έρθει. Εκείνη η γυναίκα ήθελε να με πάρει μαζί της, να σας απομακρύνει όλους και να με πάρει μαζί της.»

«Ο Απελευθερωτής μπορεί να σκοπεύει να σε κάνει κι εσένα κρυσταλλωμένη,» είπε ο Φίλιππος'χοκ.

Η Ελοντί ρίγησε ακούσια. Η σκέψη την τρομοκρατούσε. «Ναι, μπορεί,» παραδέχτηκε. «Αυτή, βασικά, είναι η μόνη εξήγηση στο γιατί προσπαθούσαν να με απαγάγουν. Αλλά... ο ιεροδαίμονας. Αυτός που τους μεταμορφώνει σε κρυσταλλωμένους. Από πού μπορεί να ήρθε, Φίλιππε; Αν ήρθε από άλλη διάσταση, ποια διάσταση θα μπορούσε να ήταν αυτή;»

«Σου έχω ξαναπεί πως δεν μπορώ να κάνω καμία υπόθεση,» αποκρίθηκε ο μάγος, μορφάζοντας. «Το μόνο που, με τόσους κρυστάλλους, έρχεται στο μυαλό μου είναι το Κρυσταλλικό Πεδίο. Αλλά στο Κρυσταλλικό Πεδίο τίποτα δεν ζει, Ελοντί. Είναι ένα πέρας της Σεργήλης. Ό,τι πέφτει εκεί κρυσταλλώνεται, εξαφανίζεται... Δεν έχω ακούσει πο-

τέ δαίμονες να έρχονται από το Κρυσταλλικό Πεδίο. Δεν είναι διαστασιακή δίοδος, ούτε άλλη διάσταση. Είναι... αυτό που είναι. Μια διαστασιακή κατάσταση που ορίζει ένα τέλος της Σεργήλης.»

Σηκώθηκε από το κρεβάτι. «Σήμερα,» είπε, «σκέφτομαι να πάω να επισκεφτώ τη Μαγική Ακαδημία της Θακέρκοβ, να δω σε τι συμπεράσματα έχουν φτάσει οι μάγοι εκεί σχετικά με τη ζωντανή μάσκα.»

«Να έρθω μαζί σου,» ρώτησε η Ελοντί, «ή απαγορεύεται;»

«Δεν απαγορεύεται. Έλα.»

Κανένα μισάωρο αφότου ο Απελευθερωτής και η Μάγισσα είχαν μεταμορφωθεί σε μία ενιαία οντότητα, η Χωροφυλακή του Λημεριού συγκεντρώθηκε έξω από τη Στέγη των Κουρδισμένων. Την περικύκλωσε με οπλισμένα, θωρακισμένα οχήματα και με οπλισμένους και θωρακισμένους ανθρώπους. Κρατούσαν τουφέκια και πιστόλια, και φορούσαν κράνη και αλεξίσφαιρες πανοπλίες που είχαν από κάτω αλυσιδωτή επένδυση στο στήθος και στην κοιλιά, ενώ από τις ζώνες τους κρέμονταν κοντόσπαθα και ξιφίδια. Και ένας απ' αυτούς ζήτησε, μέσω τηλεβόα, από τους ενοίκους της Στέγης να βγουν χωρίς όπλα και με τα χέρια τους ψηλά.

Ο Απελευθερωτής, φυσικά, το περίμενε ότι θα γινόταν κάτι τέτοιο. Δεν ήταν τόσο ανόητος ώστε να νομίζει πως, ύστερα από μια σύγκρουση σαν αυτή στην περιοχή των Γενναίων, η Χωροφυλακή δεν θα δρούσε αμέσως. Μάλιστα, του φαινόταν πως είχε αργήσει.

Τα Παιδιά του Κρυστάλλου ήταν οπλισμένα και έτοιμα μέσα στη Στέγη, και ο *Σαρακμα'ό'οκ'ράθ* βρισκόταν ανάμεσά τους. Δεν ήταν, όμως, όλοι οι κρυσταλλωμένοι συγκεντρωμένοι εδώ· ένα μέρος τους είχε ήδη φύγει μέσω των υπογείων της Στέγης: είχαν μπει στους υπονόμους της Θακέρκοβ, και τώρα έβγαιναν σ'ένα σοκάκι πίσω από τους χωροφύλακες που περικύκλωναν το οίκημα. Ο Σαρντάνης ο λήσταρχος ήταν μαζί τους, και τους έδωσε εντολές, με την κρυσταλλική του δομή, πώς να χωριστούν. Οι κρυσταλλωμένοι αμέσως χωρίστηκαν μέσα στους δρόμους, κι άρχισαν να πυροβολούν τους χωροφύλακες, εκτοξεύοντας συγχρόνως και χειροβομβίδες εναντίον τους.

Χαλασμός αρχίνησε. *Πίσω σας!* φώναζαν οι αρχηγοί των χωροφυλάκων. *ΠΙΣΩ ΣΑΣ!* Κι όλοι τους στρέφονταν, προσπαθώντας να εντοπίσουν τους εχθρούς και να τους πυροβολήσουν. Σφαίρες χτυπούσαν τοίχους, παράθυρα και πόρτες που είχαν γρήγορα κλείσει, πλακόστρωτο, κιβώτια και βαρέλια σε γωνίες ή στις πλευρές δρόμων, σκουπίδια, ένα σταθμευμένο κάρο...

Και τότε η μεγάλη πύλη της Στέγης άνοιξε και κρυσταλλωμένοι πετάχτηκαν έξω, πυροβολώντας, ενώ κι άλλοι έβγαιναν από πλευρικά ανοίγματα του οικοδομήματος. Κρότοι και κραυγές είχαν γεμίσει τον αέρα. Φωτιές είχαν ξαφνικά ανάψει εδώ κι εκεί· καπνοί ταξίδευαν προς τον ουρανό.

Ο *Σαρακμα'ό'οκ'ραθ*, το πελώριο κρυσταλλικό φίδι, βγήκε από τη Στέγη διαγράφοντας σπείρες με την ουρά του πάνω από το κεφάλι του, παγιδεύοντας τους χωροφύλακες μέσα σε σαγηνευτικές παραισθήσεις, παρότι οι αρχές της πόλης τούς είχαν προειδοποιήσει για τον κίνδυνο που πιθανώς να παρουσιαζόταν – τους είχαν πει για το δαιμονικό φίδι που υπνώνιζε τους ανθρώπους. Τα μυαλά τους δεν μπορούσαν να αντισταθούν, ειδικά μέσα στον πανικό της σύγκρουσης. Η ψυχεδελική σαγήνη του *Σαρακμα'ό'οκ'ραθ* πρόσφερε μια διέξοδο από την ένταση, τον φόβο, και το άγχος – ένα όνειρο διαφυγής. Και οι χωροφύλακες γλιστρούσαν πρόθυμα μέσα σ'αυτό το όνειρο: κι ως συνέπεια, άλλοι σκοτώνονταν από τα χτυπήματα των εχθρών τους, άλλοι αναισθητοποιούνταν και τους τραβούσαν στο εσωτερικό της Στέγης για να τους κρυσταλλοποιήσουν αργότερα.

Ο *Σαρακμα'ό'οκ'ραθ*, ωστόσο, δέχτηκε κάμποσες ριπές βγαίνοντας από την κάλυψη του οικοδομήματος των Κουρδισμένων, αλλά οι σφαίρες με δυσκολία διαπερνούσαν την κρυσταλλική του θωράκιση – όταν μπορούσαν καν να τη διαπεράσουν – και τα τραύματά του επουλώνονταν γρήγορα.

Στο εσωτερικό της Στέγης, η Μάγισσα ρώτησε τον Απελευθερωτή γιατί την είχε κρατήσει εδώ και γιατί έμενε εδώ κι ο ίδιος. Φοβόταν ότι μπορεί αυτοί οι κατώτεροι άνθρωποι να τους σκοτώναν; «Όχι,» αποκρίθηκε εκείνος, «δεν τους φοβάμαι.» Και της έκανε μια τολμηρή πρόταση. Η Μάγισσα γέλασε με την κρυσταλλική της δομή, και δέχτηκε πρόθυμα. Κατέβηκαν στα υπόγεια της Στέγης και, βγάζοντας γρήγορα

τα ρούχα τους, στάθηκαν αντικριστά ξεκινώντας κρυσταλλική συνεύρεση σαν να μη γινόταν μάχη από πάνω τους, σαν να μη σκοτώνονταν κατώτεροι άνθρωποι και κρυσταλλωμένοι, σαν οι δρόμοι και τα οικοδομήματα να μην πλήττονταν από εκρήξεις, σαν να μην είχαν γεμίσει τα πάντα σφαίρες, καπνούς, και κραυγές, σαν αιματοβαμμένες λεπίδες να μην ανεβοκατέβαιναν λιανίζοντας σώματα. Ο Απελευθερωτής και η Μάγισσα χάνονταν ο ένας μέσα στην κρυσταλλική δομή του άλλου, παραδέρνοντας επάνω σε κύματα έκστασης που ολοένα και μεγάλωνε. Ο Απελευθερωτής εισχωρούσε μέσα στη Μάγισσα, και η Μάγισσα μέσα στον Απελευθερωτή, σαν δύο χέρια που τα δάχτυλά τους ενώνονται. Και στροβιλίζονταν σε μια θάλασσα περιδινόμενων κυρτώσεων και σχηματισμών αντιστροφής γεωμετρίας. Η Μάγισσα γελούσε και γελούσε και γελούσε και γελούσε, ενώ ο Απελευθερωτής τη στριφογύριζε σαν τυφώνα που αγκαλιάζει έναν τυφώνα.

ΤΑ ΚΑΤΑΦΕΡΑΜΕ ΞΑΝΑ, ΝΟΜΙΖΩ, της είπε.

ΝΑΙ, ΚΙ ΕΓΩ, αποκρίθηκε εκείνη. ΘΑ ΜΕ ΓΥΡΙΖΕΙΣ ΓΙΑ ΠΑΝΤΑ;

ΓΙΑ ΠΑΝΤΑ!

ΧΑ-ΧΑ-ΧΑ-ΧΑ!... ΓΙΑ ΠΑΝΤΑ;

ΓΙΑ ΠΑΝΤΑ.

Αλλά δεν είχαν χάσει τελείως το μυαλό τους, ούτε ξεχάσει τι ήθελαν πραγματικά να κάνουν. Έστρεψαν το βλέμμα τους – το ενιαίο βλέμμα τους – προς τον μεγάλο καθρέφτη που είχαν στήσει στον τοίχο, κι εκεί είδαν τη μορφή τους όπως την έβλεπαν οι κατώτεροι άνθρωποι. Στους καθρέφτες και, γενικά, στις αντανakλαστικές επιφάνειες ποτέ δεν φαινόταν κρυσταλλικές δομές.

Η Μάγισσα γέλασε, μεθυσμένη από κρυσταλλική σαγήνη. ΕΙΜΑΣΤΕ ΕΝΑ ΤΕΡΑΣ!

ΝΑΙ. ΑΣ ΓΙΝΟΥΜΕ ΚΑΤΙ ΧΕΙΡΟΤΕΡΟ.

...ΧΑ-ΧΑ-ΧΑ-ΧΑ-ΧΑ – ΝΑΙ! – ΧΑ-ΧΑ-ΧΑ-ΧΑ-ΧΑ...

ΑΛΛΑ ΔΥΝΑΤΟ ΓΙΑ ΠΟΛΕΜΟ.

ΝΑΙ! ΝΑΙ!

Και η μορφή τους άλλαξε ξανά και ξανά και ξανά, ενώ η ενοποιημένη κρυσταλλική δομή τους ανασχηματιζόταν και ανασχηματιζόταν και ανασχηματιζόταν.

Όταν ήταν ικανοποιημένοι, βγήκαν από τα υπόγεια και από τη Στέγη των Κουρδισμένων.

Η σύγκρουση δεν είχε τελειώσει ακόμα, γιατί οι χωροφύλακες ήταν πολλοί και δεν ήταν όλοι υπνωτισμένοι από την επίδραση του *Σαρακμα'ό'οκ'ραθ*, ενώ κι άλλα οχήματα είχαν έρθει, φέρνοντας περισσότερους, και δύο ελικόπτερα τώρα πετούσαν πάνω από τη Στέγη. Το ένα πλησίαζε την οροφή της και σχοινιά έπεφταν από μέσα του, χωροφύλακες άρχιζαν να κατεβαίνουν.

Το πλάσμα που ξεπρόβαλε από το εσωτερικό του οικοδομήματος τούς έκανε όλους να ξαφνιαστούν για λίγο. Ήταν ψηλότερο από άνθρωπο και είχε δύο χοντρά δυνατά πόδια, και πολλά μακριά πλοκάμια εκεί όπου κανονικά θα έπρεπε να είναι οι ώμοι και το κεφάλι του. Χέρια δεν είχε. Και ήταν ολόκληρο τυλιγμένο από κρυσταλλική θωράκιση.

Τα πλοκάμια του απλώθηκαν χτυπώντας τους χωροφύλακες που προσγειώνονταν στη στέγη της Στέγης, ρίχνοντάς τους κάτω, στο πλακόστρωτο, τσακίζοντας τα κόκαλά τους.

Το άλλο ελικόπτερο άρχισε να πυροβολεί, από ψηλά. Οι ριπές του χτύπησαν τον *Σαρακμα'ό'οκ'ραθ* που ξεχώριζε περισσότερο ανάμεσα στους άλλους μαχόμενους – ένα γιγάντιο κρυσταλλικό φίδι.

Το ενιαίο πλάσμα – το πλάσμα στο οποίο είχαν μεταμορφωθεί ο Απελευθερωτής και η Μάγισσα – άλλαξε τότε τη μορφή του: έγινε κάτι με μακριά λιγνά πόδια και μακριά λιγνά χέρια, και αιχμηρό καρφί για κεφάλι. Πήδησε ευέλικτα και δυνατά πάνω στη στέγη της Στέγης και, εν συνεχεία, έκανε ένα ακόμα τρομερότερο άλμα, απλώνοντας τα χέρια του και αρπάζοντας τα πόδια του ελικοπτέρου που πυροβολούσε. Το κεφάλι/καρφί του τρύπησε την κάτω μεριά του αεροσκάφους στο σημείο όπου λογικά θα ήταν ο πιλότος, και αίμα πετάχτηκε ενώ κραυγές ακούστηκαν. Το ελικόπτερο άρχισε να πέφτει.

Το πλάσμα άφησε το αεροσκάφος και τα χέρια και τα πόδια του εξαφανίστηκαν ενώ από την πλάτη του φύτρωναν γρήγορα δύο κρυσταλλικές φτερούγες οι οποίες άρχισαν να χτυπάνε μανιωδώς – πάνω-κάτω πάνω-κάτω πάνω-κάτω πάνω-κάτω – καταφέροντας να το προσγειώσουν σε μια πολυκατοικία χωρίς να τσακιστεί.

Από κάτω του και γύρω από τη Στέγη των Κουρδισμένων, η σύγκρουση συνεχιζόταν, αλλά οι κρυσταλλωμένοι φανερά νικούσαν. Όταν οι Απελευθερωτής/Μάγισσα κατέβηκαν από την πολυκατοικία,

κατερχόμενοι από τον τοίχο με χέρια και πόδια που τελείωναν σε κρυσταλλικούς γάντζους, η μάχη είχε σχεδόν λήξει. Οι δρόμοι ήταν γεμάτοι πτώματα, αίματα, κομμένα μέλη, σπασμένα όπλα, κάλυκες, σφαίρες, πέτρες, ξύλα...

Ο Σαρντάνης ο λήσταρχος είχε καταλάβει ένα όχημα της Χωροφυλακής και χρησιμοποιούσε το πυροβόλο του για να ρίχνει στους τελευταίους χωροφύλακες που υποχωρούσαν, ενώ έβγαζε κραυγές θριάμβου και γελούσε.

Οι Απελευθερωτής/Μάγισσα τον πλησίασαν βαδίζοντας επάνω σε μακριά λιγνά πόδια, έχοντας τη μορφή ενός ψηλόλιγνου ανθρωποειδούς με κέρατα αντί για κεφάλι. Το αριστερό του χέρι ήταν ένα πλοκάμι, το δεξί κάτι που έμοιαζε με φτερούγα.

«Μα το ιερό δώρο του Κρυστάλλου!» αναφώνησε ο Σαρντάνης. «Απελευθερωτή, εσύ είσαι;»

Οι Απελευθερωτής/Μάγισσα προσπάθησαν να μιλήσουν αλλά δεν τα κατάφεραν. Η ομιλία δεν ήταν απλή υπόθεση. Ίσως να το πετύχαιναν κάποτε στο μέλλον, μα όχι τώρα. Έτσι χωρίστηκαν. Ξεμπλέχτηκαν ο ένας από τον άλλο. Το κρυσταλλικό ανθρωποειδές έχασε το ύψος του, τα μέλη του μαζεύτηκαν· έγινε, περισσότερο, μια κρυσταλλική μάζα, η οποία πήρε δύο μορφές όπως το γλυπτό που αρχίζει να παρουσιάζεται επάνω σε μια πέτρα καθώς ο γλύπτης το σκαλίζει, αλλά πολύ πιο γρήγορα· και μετά, οι δύο μορφές ξεχώρισαν.

Οι κρυσταλλωμένοι, βέβαια, δεν το είδαν αυτό· έβλεπαν μόνο την κρυσταλλική δομή καθώς έκανε παράδοξους σχηματισμούς, μέχρι που στο τέλος πήρε τις γνωστές μορφές του Απελευθερωτή και της Μάγισσας.

Η Μάγισσα γελούσε. «Αυτό είναι καταπληκτικό, Καρνάδη!» είπε. «Είναι σαν–!» Παραπάτησε, σωριάστηκε ανάμεσα στα απομεινάρια της μάχης, μουγκρίζοντας, βογκώντας.

«Τι είναι;» τη ρώτησε ο Απελευθερωτής, γονατίζοντας στο ένα γόνατο δίπλα της. «Τι συμβαίνει, Λορύν; Είσαι καλά;»

«...Ζαλίζομαι,» είπε εκείνη, προσπαθώντας να ανασηκωθεί, κρατώντας το κεφάλι της μέσα στα χέρια της. «Ζαλίζομαι... Όλες οι κρυσταλλικές δομές των όντων... γυρίζουν, στροβιλίζονται... Καρνάδη,» ούρλιαξε, «τι κάνεις; Σταμάτα! Σε παρακαλώ, μη μου το κάνεις αυτό!»

«Δεν κάνω τίποτα, Μάγισσα!» της είπε, κρατώντας τη δυνατά από τους ώμους. «Τι βλέπεις;» Η μεταμόρφωσή τους πρέπει κάπως να την είχε πειράξει, αλλά εκείνος δεν αισθανόταν να ζαλίζεται. Γιατί; Επειδή η δική του αρχική αλλαγή είχε προέλθει από το Κρυσταλλικό Πεδίο; Επειδή ο ίδιος την είχε προκαλέσει στον εαυτό του και όχι το τσίμπημα του *Ζορκολ'ζορκά'αβάθ*; Επειδή... επειδή ήταν Ιερομύστης της Σεργήλης (όπως του είχε πει εκείνη η ιέρεια της Λόρκης στη Νίρβεκ);

«...Η δομή σου,» ψέλλισε η Λορύν'σαρ. «Με *τρομάζει... Αλλάζει... δεν... δεν είναι σταθερή... είναι, δεν αλλάζει όπως συνήθως... είναι- Σταματά, Καρνάδη!*»

«Έλα μαζί μου,» της είπε, σηκώνοντας την στην αγκαλιά του παρότι εκείνη πάλευε να του ξεφύγει. «Μη με χτυπάς, Μάγισσα! Δεν κάνω τίποτα επίτηδες. Πρέπει κάπως να σε πείραξε η μεταμόρφωση. Ηρέμησε. Θα περάσει.» Και προς τον Σαρντάνη και τους άλλους κρυσταλλωμένους φώναξε: «Φέρτε τους αιχμαλώτους στα υπόγεια! Πάρτε τα πρόσωπα όσων νεκρών μπορείτε να πάρετε! Μη με κοιτάτε σαν ηλίθιοι!» Και μπήκε στη Στέγη των Κουρδισμένων με τη Μάγισσα στα χέρια του, η οποία κρατούσε το κεφάλι της και μούγκριζε.

Σαράντα-Δύο Κάθοδος

Η είσοδος της Μαγικής Ακαδημίας της Θακέρκοβ ήταν φτιαγμένη από ημιδιαφανές κρύσταλλο το οποίο έκανε τα πάντα πίσω του να φαίνονται σαν αλλοιωμένες σκιές· κι αυτό δημιουργούσε μια άσχημη αίσθηση στην Ελοντί: οι τρίχες της ορθώνονταν. Η πόρτα της Ακαδημίας τής θύμιζε τις όψεις των κρυσταλλωμένων.

Ο Φίλιππος'χοκ πέρασε τη μαγική του ταυτότητα μέσα στην ειδική θυρίδα της εισόδου. Ένα κλικ ακούστηκε, ένα κόκκινο φως άναψε, και μετά ο μάγος τράβηξε πίσω την ταυτότητά του και η πόρτα χωρίστηκε στα δύο, συρόμενη προς τα δεξιά και προς τα αριστερά, αποκαλύπτοντας πίσω της έναν προθάλαμο.

Ο Φίλιππος'χοκ πέρασε πρώτος το κατώφλι, και η Ελοντί τον ακολούθησε, ρίχνοντας λοξές ματιές στους φρουρούς στα άκρα του δωματίου οι οποίοι έμοιαζαν άνετοι. Στο βάθος του θαλάμου καθόταν ένας γραμματέας, και σ'αυτόν μίλησε ο Φίλιππος, εξηγώντας ποιος ήταν (και δείχνοντας τη μαγική ταυτότητά του) και τι ήθελε. Ο γραμματέας (που πρέπει κι αυτός να ήταν μάγος, απ'ό,τι καταλάβαινε η Ελοντί) δεν τους προκάλεσε κανένα πρόβλημα· τους έδωσε οδηγίες για το πώς να πάνε εκεί όπου οι άλλοι μάγοι εξέταζαν τη ζωντανή μάσκα.

Ο Φίλιππος και η Ελοντί μπήκαν σ'έναν ανελκυστήρα και ανέβηκαν στο τρίτο πάτωμα της Ακαδημίας, όπου ήταν το τμήμα των Ερευνητών. Προχώρησαν για λίγο μέσα στους διαδρόμους κι έφτασαν σε μια αίθουσα όπου βρίσκονταν άντρες και γυναίκες διαφόρων ηλικιών – μάγοι και μάγισσες, προφανώς – άλλοι καθισμένοι, άλλοι όρθιοι. Οθόνες ήταν αναμμένες και φωτάκια γυάλιζαν επάνω σε κονσόλες. Στο κέντρο του δωματίου αιωρείτο η μάσκα που η Ελοντί είχε τραβήξει από το κεφάλι της κρυσταλλωμένης. Αιωρείτο κι έμοιαζε πραγματικά ζωντανή!

«Πετάει;» είπε η ραλίστρια στον Φίλιππο.

Εκείνος χαμογέλασε. «Έχουν απλώς δημιουργήσει πεδίο αιώρησης, το οποίο μειώνει την ένταση των ελκτικών δυνάμεων της διάστασής μας.»

Η Ελοντί τότε πρόσεξε ότι η ζωντανή μάσκα αιωρείτο πάνω από το κέντρο ενός κύκλου που σχηματιζόταν στο πάτωμα από καλώδια και μικρές συσκευές. Στο ταβάνι, ακριβώς πάνω από τη μάσκα, υπήρχε ένας παρόμοιος κύκλος. Ανάμεσά τους πρέπει να δημιουργείτο αυτό το πεδίο αιώρησης που έλεγε ο Φίλιππος.

Ένας μάγος και μια μάγισσα στράφηκαν για να τους κοιτάξουν, έχοντας ακούσει μάλλον τις ομιλίες τους.

«Συγγνώμη, αν διακόπτουμε,» είπε ο Φίλιππος'χοκ.

«Ποιος είστε;» ρώτησε η μάγισσα – μια γαλανόδερμη γυναίκα με τα γέρ και μαύρα μαλλιά δεμένα σφιχτά πίσω από το κεφάλι της.

Ο Φίλιππος συστήθηκε και σύστησε και την Ελοντί· είπε ότι είχαν μιλήσει στον Πολιτειάρχη–

«Ναι, φυσικά!» τον διέκοψε ένας άλλος μάγος. «Ο κύριος Πολιτειάρχης μάς μίλησε για εσάς.» Ήταν εύσωμος άντρας, με δέρμα λευκό-ροζ και μαλλιά καστανά και κοντοκουρεμένα, πρόσωπο φρεσκοξυρισμένο. Φορούσε ένα ζευγάρι μεγάλα γυαλιά, λευκή μπλούζα, και μαύρο παντελόνι.

«Και η κυρία Αλλόγνωνμη σίγουρα δεν χρειάζεται συστάσεις,» πρόσθεσε ένας άλλος, μειδώντας. (Η Ελοντί ήλπιζε να μην άρχιζαν τώρα να της ζητάνε αυτόγραφα.)

«Ο κύριος Πολιτειάρχης μάς ανέφερε ότι εξετάσατε τη μάσκα και μόνος σας για λίγο,» είπε η γαλανόδερμη γυναίκα με το ταγέρ στον Φίλιππο'χοκ, αφού συστήθηκε ως Μάγδα'σαρ και σύστησε τον εύσωμο μάγο ως Λεωνίδα'νιρ.

«Ναι,» αποκρίθηκε ο Φίλιππος, «αλλά δεν βρήκα πολλά. Καμια μορφή ενέργειας, κατά πρώτον, εκτός από ζωτική ενέργεια που εκπέμπουν όλοι οι ζωντανοί οργανισμοί.»

«Κι εμείς το ίδιο έχουμε εντοπίσει μέχρι στιγμής,» είπε ο μάγος που είχε πει ότι η Ελοντί δεν χρειαζόταν συστάσεις – ένας τύπος με κατάλευκο δέρμα και κατάμαυρα μαλλιά, μακριά ως τους ώμους. «Δε φαίνεται να λειτουργεί καταναλώνοντας ενέργεια. Είναι σαν ζωντανός οργανισμός.»

«Αλλά η στοιχειακή της ανάλυση...» πρόσθεσε η Μάγδα'σαρ, «δεν είναι καθόλου συνηθισμένη.»

«Τι εννοείτε;» ρώτησε ο Φίλιππος.

«Χρησιμοποίησα Μαγγανεία Στοιχειακής Αναλύσεως επάνω της – και εγώ και άλλοι μάγοι – κι αυτό που είδα... Δεν έχω ξαναδεί ποτέ κάτι παρόμοιο. Μοιάζει... Κάποιος μοιάζει να έχει αλλοιώσει τα στοιχεία αυτής της μάσκας, αυτού του προσώπου, σε πολύ βαθύ, ριζικό επίπεδο. Και τώρα είναι σαν η μάσκα να αποτελεί τμήμα ενός μεγαλύτερου συνόλου... και το μεγαλύτερο σύνολο λείπει.»

Ο Φίλιππος'χοκ συνοφρυώθηκε. «Το 'μεγαλύτερο σύνολο' είναι η κρυσταλλωμένη που τη φορούσε;»

«Πολύ πιθανόν.»

«Τα μάτια της μάσκας κουνιόνταν όταν η κρυσταλλωμένη τη φορούσε.»

«Ναι, μας το ανέφερε κι αυτό ο Πολιτειάρχης. Απ'ό,τι μπορώ να συμπεράνω, η στοιχειακή δομή της μάσκας είναι φτιαγμένη έτσι ώστε να έρχεται σε επαφή με μια άλλη στοιχειακή δομή προκειμένου να λειτουργήσει σωστά.»

«Τι είδους στοιχειακή δομή; Θα μπορούσατε να την αναπαράγεται εδώ, σε εργαστηριακό περιβάλλον;»

«Δεν είμαι σίγουρη...» είπε σκεπτικά η Μάγδα'σαρ.

Και ο Λεωνίδας'νιρ πρόσθεσε: «Θα πρέπει να υπάρχει κάποιος ζωντανός οργανισμός... αλλά δεν ξέρω τι ζωντανός οργανισμός θα μπορούσε να ήταν αυτός.» Και ήταν του τάγματος των Βιοσκόπων' η Ελοντί το καταλάβαινε από την κατάληξη του ονόματός του. Αν ένας Βιοσκόπος δεν ήξερε....

Ο Φίλιππος'χοκ ρώτησε τη Μάγδα'σαρ: «Δεν υπάρχει κανένα πλάσμα με παρόμοια στοιχειακή δομή;»

«Κανένα που να είναι αποθηκευμένο στη μνήμη του αρχείου μας,» αποκρίθηκε η μάγισσα. «Το έλεγξα η ίδια.»

«Για κρυστάλλους ελέγξατε;»

«Κρυστάλλους;»

«Ναι, όπως αυτούς επάνω στο ραβδί μου και στα ραβδιά άλλων του τάγματος των Διαλογιστών.»

Η Μάγδα'σαρ είπε: «Όχι. Αλλά δεν μιλάμε για κανονικούς κρυστάλλους, έτσι δεν είναι; Το πλάσμα που φορούσε τη μάσκα ήταν ζωντανό, βιολογικό.»

«Κρυσταλλική υφή το κάλυπτε. Κι όταν οι κρυσταλλωμένοι πεθαίνουν, αυτή η κρυσταλλική υφή φεύγει από πάνω τους· σκορπίζεται στον αέρα σαν πούπουλα.»

«Δεν έχω ακούσει ποτέ κρύσταλλο να κάνει κάτι τέτοιο...»

«Ούτ' εγώ. Αλλά ίσως να υπάρχει κάποια ομοιότητα ανάμεσα στη στοιχειακή δομή των κρυσταλλωμένων και σε κρυστάλλους ορισμένου είδους.»

«Ακόμα κι αν είναι έτσι,» είπε ο κατάλευκος μάγος με τα μαύρα μακριά μαλλιά, «σε τι θα μας χρειαστεί; Ο σκοπός είναι να βρούμε έναν τρόπο ώστε να μπορούμε να εντοπίζουμε μάσκες όπως αυτήν.» Την έδειξε με το χέρι του προς στιγμή. «Διότι δεν ξέρουμε πόσοι μες στη Θακέρκοβ ίσως να είναι κρυσταλλωμένοι που κρύβουν τα πρόσωπά τους.»

«Και έχετε βρει τέτοιο τρόπο;» ρώτησε ο Φίλιππος'χοκ.

«Δυστυχώς,» είπε ο Λεωνίδας'νιρ, «όχι ακόμα. Η ζωτική ενέργεια της μάσκας, όσες φορές κι αν την έλεγξα, όσο κι αν επέμεινα, δεν έχει καμία διαφορά από τη ζωτική ενέργεια που συναντά κανείς σε άλλα πλάσματα. Δε νομίζω ότι θα ήταν δυνατόν να την εντοπίσει κανείς μέσω ξορκιών που γνωρίζουμε.»

«Επομένως,» τόνισε ο Φίλιππος'χοκ, «εκείνο που σας λέω έχει, όντως, σημασία. Αν βρούμε τη στοιχειακή δομή που ταιριάζει στη ζωντανή μάσκα, τότε ίσως καταφέρουμε να βρούμε και κάποιο τρόπο εντοπισμού του πλάσματος που έχει αυτή τη στοιχειακή δομή.»

«Δε θα ήταν πιο απλό να βρούμε έναν τρόπο να εντοπίζουμε τις μάσκες;» επέμεινε ο κατάλευκος μάγος.

«Μπορεί να μην υπάρχει τρόπος, αν δεν έχουν επάνω τους τίποτα που να τις ξεχωρίζει από κανονική, ζωντανή σάρκα και κανονικά, ζωντανά μάτια.»

Ο Λεωνίδας'νιρ μόρφασε. «Και πολύ φοβάμαι πως έτσι είναι, Φίλιππε'χοκ.»

Οι μάγοι ασχολούνταν για κάποια ώρα με τη ζωντανή μάσκα που αιωρείτο στο κέντρο του θαλάμου, ή κοίταζαν οθόνες και πληκτρολογούσαν. Η Μάγδα'σαρ τοποθέτησε στο κεφάλι της ένα μεταλλικό διάδημα

γεμάτο κυκλώματα το οποίο συνδεόταν με μια κονσόλα μέσω καλωδίων, ενώ συγχρόνως ατένιζε τις πληροφορίες σε μια οθόνη – σχήματα και σύμβολα.

Η Ελοντί δεν καταλάβαινε τίποτα απ' όλα όσα έκαναν οι μάγοι, και βαριόταν. Είχε σταυρώσει τα χέρια της μπροστά της κι ακουμπήσει τον ώμο της σ'έναν τοίχο. Νόμιζε ότι πιο εύκολα και απλά θα έβρισκε τη λύση τούτου του αινίγματος αν ζητούσε από τον Πολιτειαρχή να την αφήσει να τρέξει πολύ, πολύ γρήγορα μέσα στη Θακέρκοβ. Ωστόσο, ίσως αυτό να μην ήταν τίποτα περισσότερο από μια εντύπωση που είχε λόγω της ανίας της...

Όταν ο κατάλευκος μάγος με τα μακριά μαύρα μαλλιά την πλησίασε για να τη ρωτήσει αν θα ήθελε να της φέρουν κάτι, ένας επικοινωνιακός διάυλος κουδούνισε μέσα στον θάλαμο κάνοντάς τους όλους να στραφούν προς το μέρος του.

Μια μάγισσα – μια μικροκαμωμένη γυναίκα με δέρμα λευκό-ροζ και κοντά ξανθά μαλλιά – πάτησε το πλήκτρο της αποδοχής, ρωτώντας τι συνέβαινε. Μια αντρική φωνή ακούστηκε από το μεγάφωνο του διαύλου, λέγοντας ότι σημαντικά γεγονότα είχαν μόλις διαδραματιστεί στο Λημέρι. Η Χωροφυλακή είχε συγκρουστεί με τους κρυσταλλωμένους, και πανωλεθρία είχε ακολουθήσει – για τη Χωροφυλακή.

Οι κρυσταλλωμένοι δεν μπορούσαν να μείνουν άλλο στη Στέγη των Κουρδισμένων, γιατί ο Απελευθερωτής πολύ φοβόταν ότι σύντομα οι αρχές της πόλης θα έστελναν κι άλλους χωροφύλακες, ή μισθοφόρους, και καλύτερα οπλισμένους. Μπορεί ακόμα και να βομβάρδιζαν το οικοδόμημα από ψηλά, αδιαφορώντας για τους κινδύνους. Το είχε φανταστεί ότι πιθανώς να συνέβαιναν τέτοια πράγματα, και δεν ήταν ανέτοιμος. Ούτε αυτό, τόνισε στους ακόλουθούς του, ακύρωνε τα σχέδιά τους για να κάνουν το Λημέρι δικό τους.

«Τίποτα δεν αλλάζει,» τους είπε. «Απλά θα πρέπει να πάμε εκεί που δεν μπορούν να μας φτάσουν.»

Στα υπόγεια, δηλαδή. Όχι στα υπόγεια της Στέγης των Κουρδισμένων, αλλά πέρα από αυτά. Υπήρχαν ανοίγματα που οδηγούσαν στους υπονόμους, και σε άλλες σήραγγες, παλιές και επικίνδυνες, για τις ο-

ποιές κυκλοφορούσαν πάμπολλοι αστικοί μύθοι – ιστορίες για πελώριους αρουραίους, για ανθρωποφάγους, για δαίμονες, για βάσεις πρακτόρων της Παντοκράτειρας που ακόμα λειτουργούσαν. Αρκετά από αυτά τα περάσματα βρίσκονταν κοντά στις σήραγγες του Υπόγειου Σιδηρόδρομου της Θακέρκοβ, ή έβγαζαν εκεί μέσα από ανοίγματα.

«Για την ώρα, θα κρυφτούμε,» είπε ο Απελευθερωτής. «Αλλά θα συνεχίσουμε να εξαπλωνόμαστε!»

Η Μάγισσα ακόμα ζαλιζόταν, όμως η ζαλάδα της γινόταν ολοένα και πιο υποφερτή με την πάροδο του χρόνου. Δεν έβλεπε τις κρυσταλλικές δομές των όντων να κάνουν περίεργα, τρομαχτικά σχήματα όπως πριν· ή, τουλάχιστον, έκαναν λιγότερο περίεργα, τρομαχτικά σχήματα. Με την υποστήριξη του Απελευθερωτή, μπορούσε να βαδίσει, κι έτσι κατέβηκε στα υπόγεια της Στέγης μαζί με τους υπόλοιπους. Κι από τα υπόγεια της Στέγης πέρασαν σε άλλες σήραγγες, αφού φυσικά είχαν μαζέψει όλα τα πράγματα και τους εξοπλισμούς τους. Η Μάγισσα ήταν ιδιαίτερα σχολαστική με τους δικούς της εξοπλισμούς. Παρότι ζαλιζόταν, ήθελε να δει πού ακριβώς τους είχαν βάλει για να τους μεταφέρουν, ώστε να βεβαιωθεί ότι δεν θα έσπαγαν, δεν θα πάθαιναν ζημιές.

«Κανονικά, έπρεπε να κάνω Μαγγανεία Μοριακής Συμπίεσεως σε ορισμένα απ' αυτά τα πράγματα,» είπε στον Απελευθερωτή· «θα εξυπηρετούσε στη μεταφορά τους. Αλλά τώρα δεν μπορώ να κάνω ούτε ξόρκια ούτε μαγγανείες· δε νομίζω ότι θα άντεχα. Θα τρελαινόμουν· τα πάντα θ' άρχιζαν πάλι να–»

«Δε χρειάζεται να κάνεις τίποτα. Τι είν' αυτή η μαγγανεία;»

«Μικραίνει αντικείμενα. Τα συμπιέζει. Σαν το νύχι σου μπορούν να γίνουν. Αλλά δεν είναι ακίνδυνη για όλα τα υλικά.»

Ο *Σαρακμα'ό'οκ'ραθ* ήταν ο μόνος που είχε φανερό πρόβλημα να κινηθεί μέσα στα υπόγεια. Το κρυσταλλικό φίδι ήταν μεγάλο, μεγαλύτερο από τον *Ζορκολ'ζορκά'αβάθ*, και οι σήραγγες με το ζόρι χωρούσαν το πλάτος του. Σε ορισμένα σημεία ο Απελευθερωτής έπρεπε να χτυπήσει τις πέτρες με σφύρα προκειμένου να τις σπάσει – πράγμα όχι και τόσο δύσκολο γι'αυτόν, εξαιτίας της υπεράνθρωπης δύναμής του.

Κι όταν όλα τα Παιδιά του Κρυστάλλου είχαν κατεβεί και απομακρυνθεί από τα υπόγεια της Στέγης, ο Απελευθερωτής χρησιμοποίησε

τη σφύρα του για να κάνει ένα ολόκληρο πέραςμα να καταρρεύσει, ώστε κανείς να μη μπορεί να τους ακολουθήσει.

Οι αιχμάλωτοι που οι κρυσταλλωμένοι τραβούσαν μαζί τους – άνθρωποι της χωροφυλακής όλοι τους – είχαν πανικοβληθεί, δεμένοι και φιμωμένοι καθώς ήταν, αλλά οι απαγωγείς τους τους έλεγαν να μη φοβούνται γιατί σύντομα θα γνώριζαν το δώρο του Κρυστάλλου και θα γίνονταν σαν θεοί. Αυτά τα λόγια απλά τρόμαζαν τους χωροφύλακες ακόμα περισσότερο. Οι κρυσταλλωμένοι μπορούσαν να το διακρίνουν στις κρυσταλλικές δομές τους, όπως έβλεπαν και ότι ορισμένοι είχαν κατουρηθεί επάνω τους, ή ότι ορισμένων οι κοιλιές έμοιαζαν να έχουν δεθεί κόμπο, πολλών το στόμα ήταν τελείως ξερό και διψούσαν, άλλοι είχαν στρίψει τον αστράγαλό τους έτσι όπως τους τραβούσαν οι κρυσταλλωμένοι, κάποιων οι αγκώνες είχαν παγιδευτεί επώδυνα πίσω από την πλάτη τους καθώς οι καρποί τους ήταν δεμένοι... Μία ανάμεσά τους ήταν στα πρώτα στάδια της εγκυμοσύνης· ίσως κι η ίδια να μην ήξερε ότι νέα ζωή μεγάλωνε εντός της. Όταν – αν – δεχόταν το δώρο του Κρυστάλλου, αυτή η ζωή θα κρυσταλλωνόταν μαζί της· ποτέ δεν θα γεννιόταν.

«Πού θα πάμε, Απελευθερωτή;» ρώτησε ο Σαρντάνης. «Γνωρίζεις καλά αυτές τις σήραγγες;»

«Κανένας δεν γνωρίζει καλά τις σήραγγες κάτω από τη Θακέρκοβ,» του αποκρίθηκε ο Καρνάδης, εξακολουθώντας να υποβαστάζει τη Μάγισσα με το ένα του χέρι γύρω από τη μέση της· ήταν ελαφριά σαν πούπουλο γι'αυτόν. «Αλλά εκείνο που μας ενδιαφέρει τώρα είναι να βρούμε ένα μέρος για να σταματήσουμε προσωρινά και να ανασυγκροτηθούμε. Μετά, θα μεταμορφώσουμε τους αιχμαλώτους, και μετά θα πάμε να αιχμαλωτίσουμε κι άλλους ανθρώπους για μεταμόρφωση. Ανθρώπους του Λημεριού. Το Λημέρι θα γίνει δικό μας.»

«Ίσως θα ήταν καλύτερα αν φεύγαμε από την πόλη, Απελευθερωτή. Νομίζεις ότι είναι ποτέ δυνατόν να νικήσουμε ό,τι έχει να στρέψει ολόκληρη η Θακέρκοβ εναντίον μας;» ρώτησε ο Σαρντάνης, ενώ βάδιζαν μέσα στις υπόγειες σήραγγες φωτίζοντας με φακούς και λάμπες. Είχαν περάσει από τους υπονόμους, πλατσουρίζοντας μέσα στα μολυσμένα νερά, και είχαν μπει σ'ένα άλλο σύμπλεγμα. Σ'έναν τοίχο τώρα φαινό-

ταν ένα παλιό, πελώριο γκράφιτι: ένας άντρας πάνω σε δίκυκλο το οποίο δεν είχε τροχούς αλλά φτερά.

«Εξαρτάται από το πόσοι θα είμαστε. Αν έχουμε εξαπλωθεί σ'ολόκληρο το Δημέρι...»

«Με τρομάζει αυτό το σχέδιο, Απελευθερωτή. Στις ερημιές μπορεί κανείς πιο εύκολα να κρυφτεί – έτσι έχω μάθει.»

Το ζουζούνισμα του *Ζορκολ'ζορκά'αβάθ* ακούστηκε πίσω από τον Καρνάδη, μιλώντας στην αρχαία γλώσσα των δαιμόνων: «Δεν είμαι βέβαιος τι ακριβώς λέτε, Απελευθερωτή, αλλά νομίζω πως αναρωτιέστε αν μπορείτε να νικήσετε τους εχθρούς σας.»

«Δεν πέφτεις και πολύ έξω,» του απάντησε ο Καρνάδης στην ίδια γλώσσα, δίχως να γυρίσει να τον κοιτάξει.

«Να σου θυμίσω ότι ο Κολπαδόρος μάλλον βρίσκεται κάπου κάτω από τη Θακέρκοβ;»

«Το αρχαίο φεγγάρι που έπεσε...»

«Ναι. Κι αν το βρεις και πάρεις τον έλεγχό του, θα έχεις τρομερή δύναμη στη διάθεσή σου.»

«Δύναμη για να αντιμετωπίσω μισθοφόρους που μπορεί οι αρχές της Θακέρκοβ να στείλουν εναντίον μας;»

«Φυσικά!» ζουζούνισε ο *Ζορκολ'ζορκά'αβάθ*.

«Τι είδους δύναμη, δαίμονα;»

«Δύναμη επάνω στα μυαλά των άλλων.»

«Τι εννοείς;»

«Εσύ θα ορίζεις τι βλέπουν και τι καταλαβαίνουν.»

«Εννοείς ότι θα τους προκαλώ παραισθήσεις;»

«Περίπου. Θα μεταβάλλεις, ουσιαστικά, την πραγματικότητα που βιώνουν.»

«Δεν είμαι μάγος. Δεν έχω γνώσεις για να ελέγχω τέτοιες... τεχνολογίες ή δυνάμεις–»

Το ζουζούνισμα του δαιμονικού εντόμου μετατράπηκε σε γέλιο. «Είσαι ισχυρότερος από όποιον άλλο 'μάγο' έχει τύχει να συναντήσω, Απελευθερωτή! Κανένας άλλος δεν θα μπορούσε να μας βγάλει από το Κρυσταλλικό Πεδίο. Είσαι δεμένος άμεσα με τούτη τη διάσταση!»

Ο Απελευθερωτής έμεινε σιωπηλός για λίγο· μετά είπε: «Προς το παρόν πρέπει να βρούμε μέρος για να σταματήσουμε και να ανασυγκρο-

τηθούμε. Ύστερα θα δούμε τι μπορούμε να κάνουμε για το χαμένο φεγγάρι σου, δαίμονα.»

Η Μάγισσα ρώτησε: «Τι λέτε;»

«Τίποτα σημαντικό για τώρα,» της αποκρίθηκε ο Καρνάδης μιλώντας στη Συμπαντική.

Και οι κρυσταλλωμένοι πήγαν ακόμα πιο βαθιά μέσα στις περίπλοκες σήραγγες.

Από κάπου ο Υπόγειος Σιδηρόδρομος ακούστηκε να περνά, τρίζοντας και μουγκρίζοντας.

Η Χωροφυλακή δεν τολμούσε να ξαναπλησιάσει αμέσως τη Στέγη των Κουρδισμένων, και η Αρχιφρούραρχος Ελίζα Αριθμόχειρη δεν δίστασε καθόλου να το αναφέρει αυτό, τηλεπικοινωνιακά, στον Πολιτειαρχή, μιλώντας του μέσω οθόνης. Είχαν σκοτωθεί πάρα πολλοί χωροφύλακες, είχαν καταστραφεί πολλά οχήματα· ακόμα κι ένα ελικόπτερο είχε πέσει! Και οι εχθροί ήταν προφανές ότι διέθεταν τερατώδεις δυνάμεις, άγνωστες και υπερφυσικές. Δαίμονες ήταν σύμμαχοί τους. Αυτό το κρυσταλλικό φίδι δεν μπορούσε να αντιμετωπιστεί με συμβατικά μέσα· οι χωροφύλακες τής είχαν πει ότι υπνώτιζε πανεύκολα τα μυαλά τους με τις κινήσεις της ουράς του. Κι ένα άλλο δαιμονικό πλάσμα, καλυμμένο με κρύσταλλο κι αυτό, ήταν που είχε καταρρίψει το ελικόπτερο – φτάνοντάς το μ'ένα τρομερό άλμα!

Η Ελίζα Αριθμόχειρη είπε στον Πολιτειαρχή ότι θα πρότεινε να βομβαρδίσουν από ψηλά τη Στέγη των Κουρδισμένων αν δεν φοβόταν ότι μέσα της βρίσκονταν αιχμάλωτοι πολλοί χωροφύλακες, και ίσως και άλλοι άνθρωποι.

«Τι προτείνεις, λοιπόν, Αρχιφρούραρχε;» ρώτησε εκνευρισμένα ο Λαέρτης Μάθαρλοφτ. «Να τα παρατήσουμε; Να παραδεχτούμε ότι ηττηθήκαμε από αυτά τα τέρατα; Να τους επιτρέψουμε να ζουν μέσα στην πόλη μας *φορώντας μάσκες ανθρώπων*;»

«Φυσικά και όχι, Εντιμότητα...»

«Τι προτείνεις, λοιπόν;» τη ρώτησε ξανά.

«Δεν έχω τίποτα συγκεκριμένο να προτείνω. Πάντως, η κατά μέτωπο επίθεση δεν... Αν νικήσουμε με κατά μέτωπο επίθεση, θα νικήσουμε

ύστερα από πολλούς θανάτους και απώλειες, κύριε Πολιτείαρχη· σας προειδοποιώ. Κι αυτό δεν θα ήταν καλό για... για την πολιτική σας καριέρα, νομίζω.»

«Τολμάς να με απειλείς, Αρχιφρούραρχε.»

«Απλώς λέω τα πράγματα όπως είναι, Εντιμότητα.»

Στην πραγματικότητα, βέβαια, ήθελε να τον τρομάξει για να μην την προστάξει, ως ανώτερη αρχή της πόλης, να οδηγήσει τους χωροφύλακές της στο θάνατό τους. Και ο Λαέρτης Μάθαρλοφτ το καταλάβαινε αυτό· καταλάβαινε πλήρως την πρόθεσή της.

«Δε θ'αφήσω τέρατα να κυκλοφορούν μες στην πόλη μου, Αρχιφρούραρχε!» της είπε. «Αυτό θα ήταν ακόμα χειρότερο για την πολιτική μου καριέρα – καθώς και για τη δική σου καριέρα στη Χωροφυλακή! Περικυκλώστε, τουλάχιστον, τη Στέγη των Κουρδισμένων και μην αφήνετε κανέναν να μπει ή να βγει από εκεί. Έγινε κατανοητός;»

«Ασφαλώς, Εντιμότητα.»

«Εκτός αν διαφωνείς, Αρχιφρούραρχε, κι έχεις κάτι καλύτερο να προτείνεις...»

«Θα πρότεινα να ζητήσετε να μας φέρουν όπλα και εξοπλισμούς.»

«Θα τους έχετε,» υποσχέθηκε ο Λαέρτης Μάθαρλοφτ, και τερμάτισε την τηλεπικοινωνία τους. Το πρόσωπό του εξαφανίστηκε από την οθόνη του γραφείου της Ελίζας Αριθμόχειρης.

Η Αλκούνη δεν είχε τηλεοπτικό δέκτη στο σπίτι της αλλά είχε ραδιόφωνο, κι από αυτό πληροφορήθηκαν εκείνη κι ο Αργύριος τι είχε συμβεί το πρωί στη Στέγη των Κουρδισμένων. Δεν ήταν ανάγκη, βέβαια, να το ακούσουν από τους δημοσιογράφους· οι κρότοι, οι πυροβολισμοί, και οι εκρήξεις είχαν αντηχήσει ως εδώ. Η Στέγη απείχε γύρω στο ενάμισι χιλιόμετρο από το σπίτι της ιέρειας της Λόρκης, και ο σαματάς ήταν μεγάλος και δυνατός: είχε έρθει μέσα από τους δρόμους του Λημεριού σαν θρηνωδία άυλων στοιχειών. Και τα νέα είχαν ταξιδέψει παντού στο Λημέρι, απ' άκρη σ'άκρη, πολύ πιο γρήγορα απ'ό,τι είχαν προλάβει οι δημοσιογράφοι να τα πουν μέσω των σταθμών τους.

Καθισμένοι στο σαλόνι του σπιτιού, η Αλκούνη και ο Αργύριος άκουγαν τώρα ότι η Χωροφυλακή είχε περικυκλώσει τη Στέγη των Κουρδι-

σμένων ώστε κανείς να μη μπορεί να μπει ή να βγει από εκεί. Και η Αρχιφρούραρχος πρότεινε σε όλους τους πολίτες και τους ταξιδιώτες να μην πλησιάζουν καθόλου εκείνη την περιοχή, καθώς ο κίνδυνος ήταν μεγάλος.

Ο Μπαλαντέρ της Λόρκης, όμως, άκουγε τον ραδιοφωνικό δέκτη μόνο με ένα μικρό μέρος του μυαλού του. Το υπόλοιπο μυαλό ήταν στραμμένο αλλού. Και θυμόταν τα τραπουλόχαρτα που είχε τραβήξει χτες. *Το Εννέα των Δρόμων... Ναι, ίσως...*

«Οι κρυσταλλωμένοι δεν είναι πια μέσα στη Στέγη,» είπε ξαφνικά.

Η Αλκυόνη στράφηκε να τον κοιτάξει, συνοφρυωμένη. Η έκφρασή της ζητούσε περισσότερες εξηγήσεις.

«Αποκλείεται να είναι μέσα,» επανέλαβε ο Αργύριος.

«Δε μπορεί να το λες τυχαία...»

«Το Εννέα των Δρόμων,» της είπε. «Δε θυμάσαι;»

Η έκφρασή της έγινε τώρα σκεπτική. «Ναι...»

«Υπάρχουν τίποτα κρυφές διέξοδοι στη Στέγη των Κουρδισμένων;» ρώτησε ο Αργύριος.

Η Αλκυόνη ανασήκωσε τους ώμους. «Μπορεί' δεν είμαι σίγουρη. Δεν τα πήγαινα ποτέ καλά με τους Κουρδισμένους. Ανθρώπους σαν εμένα ανέκαθεν μας θεωρούσαν καθάρματα' δεν μας συναναστρέφονταν.»

«Οι κρυσταλλωμένοι πρέπει να έχουν φύγει,» είπε ο Αργύριος. «Από κάποια σήραγγα, ίσως. Και υπάρχουν πολλές σήραγγες κάτω από τη Θακέρκοβ...»

«Πάρα πολλές,» συμφώνησε η Αλκυόνη. «Αν κατέβηκαν εκεί, είναι αδύνατον να τους βρεις. Θα γίνουν ακόμα ένας αστικός μύθος. Αλλά δεν θα μπορούν να πειράξουν κανέναν. Ελάχιστοι πάνε στα ακατοίκητα υπόγεια της Θακέρκοβ' οι κρυσταλλωμένοι δεν θα βρίσκουν θύματα για να μεταμορφώσουν.»

«Κάτι μού λέει ότι δεν σκοπεύουν να μείνουν εκεί για πολύ,» μουρμούρισε ο Μπαλαντέρ της Λόρκης.

Και τότε η εξώπορτα του σπιτιού χτύπησε και, συγχρόνως, κουδούνισε ο επικοινωνιακός δίαυλος. Σίγουρα, όχι σύμπτωση.

Ο Αργύριος σηκώθηκε από την καρέκλα του και βάδισε προς την πόρτα, ενώ η Αλκυόνη πλησίαζε τον δίαυλο.

«Ποιος είναι;» ρώτησε ο Μπαλαντέρ της Λόρκης.

«Εγώ είμαι, Αργύριε,» ακούστηκε η φωνή της Ελοντί, ενώ την ίδια στιγμή η Αλκυόνη είχε φέρει το ακουστικό του διαύλου στο αφτί της και ψιθύριζε κάτι που δεν μπορούσε να καταλάβει ο Αργύριος. «Θα μας ανοίξεις;»

Ο Μπαλαντέρ της Λόρκης τής άνοιξε, και είδε ότι δεν ήταν μόνη. Μαζί της ήταν ο Φίλιππος'χοκ. «Περάστε,» τους είπε.

Και καθώς έμπαιναν η Αλκυόνη ψιθύριζε ξανά κι αμέσως μετά έκλεινε τον δίαυλο.

Σαράντα-Τρία Καρνάδης ο Αχθοφόρος

«Τι κάνεις εδώ, Ελοντί;» ρώτησε η Αλκυόνη. «Και ο κύριος;»

«Ο Φίλιππος'χοκ,» αποκρίθηκε η ραλίστρια.

Η ιέρεια ένευσε προς τη μεριά του μάγου. «Χαίρω πολύ.» Η Ελοντί τής είχε μιλήσει γι'αυτόν την προηγούμενη φορά.

«Παρομοίως,» είπε ο Φίλιππος'χοκ.

«Ακούσατε για όσα έγιναν στη Στέγη των Κουρδισμένων; Γι'αυτό ήρθατε;»

«Ναι,» είπε η Ελοντί.

«Καθίστε,» πρότεινε η Αλκυόνη, και κάθισαν όλοι τους μέσα στο σαλονάκι της που ήταν γεμάτο μ'ένα σωρό πράγματα – από περιοδικά και γλάστρες με φυτά μέχρι ένα κρανίο που έμοιαζε ανθρώπινο αλλά δεν μπορεί να ήταν.

«Ήμασταν στη Μαγική Ακαδημία της Θακέρκοβ,» είπε η Ελοντί, «όταν μάθαμε για την επίθεση στη Στέγη των Κουρδισμένων, και μετά από λίγη ώρα φύγαμε. Η Χωροφυλακή έχει τώρα περικυκλώσει τη Στέγη, λένε.»

«Ναι,» αποκρίθηκε ο Αργύριος, «έτσι λένε.»

«Το αμφισβητείς;»

«Αμφισβητώ ότι οι κρυσταλλωμένοι βρίσκονται μέσα, Ελοντί.»

«Πού μπορεί να έχουν πάει;»

«Στα υπόγεια κάτω από τη Θακέρκοβ.»

«Στους υπονόμους;»

«Δεν υπάρχουν μόνο υπόνομοι κάτω από τη Θακέρκοβ. Ούτε μόνο ο Υπόγειος Σιδηρόδρομος είναι εκεί. Υπάρχουν διαφόρων ειδών υπόγεια. Ορισμένα από τα οποία είναι πολύ παλιά και πολύ παράξενα. Ολόκληρος λαβύρινθος.»

«Και είσαι σίγουρος πως η Στέγη των Κουρδισμένων έχει πρόσβαση σ'αυτά;»

«Σίγουρος δεν μπορώ να είμαι, αλλά ας πούμε ότι έχω κάποιες πολύ σοβαρές ενδείξεις.» Πράγμα που η Ελοντί υπέθεσε ότι σήμαινε πως ο

Μπαλαντέρ της Λόρκης είχε κάνει μια από τις περίεργες μαντείες του – η Λόρκη τού το είχε, κάπως, δείξει.

«Η Χωροφυλακή δεν θα το ανακαλύψει όταν εισβάλει στη Στέγη; Ή σκοπεύουν μόνο να την έχουν περικυκλωμένη;»

«Μέχρι στιγμής,» αποκρίθηκε η Αλκυόνη, «είπαν ότι την έχουν περικυκλωμένη. Τίποτ' άλλο. Και προτείνουν στους πάντες να μείνουν μακριά από την περιοχή.»

«Υποθέτω πως φοβούνται να πλησιάσουν περισσότερο,» είπε ο Αργύριος, «ύστερα από την πανωλεθρία που έπαθαν. Κι αυτό σημαίνει πως, αν όντως οι κρυσταλλωμένοι έχουν κατεβεί στα υπόγεια, κερδίζουν χρόνο για να απομακρυνθούν.»

«Δε θα έπρεπε, λοιπόν, να ειδοποιήσουμε τη Χωροφυλακή;» ρώτησε η Ελοντί.

«Να της πούμε τι;» αποκρίθηκε η Αλκυόνη. «Ότι το μαντέψαμε ρίχνοντας την Τράπουλα της Πανούργου Κυράς; Νομίζεις ότι θα δώσουν σημασία σε κάτι τέτοιο; Επιπλέον, όπως είπε κι ο Αργύριος, δεν μπορούμε να είμαστε σίγουροι ότι όντως πήγαν στα υπόγεια. Δεν μπορούμε καν να είμαστε σίγουροι ότι υπάρχουν ανοίγματα στη Στέγη που βγάζουν στα υπόγεια κάτω από την πόλη.»

«Εσύ, που μένεις τόσα χρόνια εδώ, δεν έχεις ακούσει τίποτα;»

«Δεν τα πήγαινα ποτέ καλά με τους Κουρδισμένους.»

«Δε θα μπορούσες, όμως, να ψάξεις να μάθεις αν όντως υπάρχουν ανοίγματα στη Στέγη που οδηγούν στα υπόγεια της Θακέρκοβ;»

«Θα μπορούσα,» αποκρίθηκε η Αλκυόνη χωρίς δισταγμό, μορφάζοντας.

«Θα το κάνεις;»

«Σε τι θα μας εξυπηρετήσει αυτή η πληροφορία, Ελοντί; Σκοπεύεις να κατεβείς εκεί κάτω; Δεν πρόκειται να βρεις τους άλλους ραλίστες εκεί· αυτό είναι το σίγουρο. Η όλη υπόθεση έχει πλέον γίνει θέμα για τη Χωροφυλακή.»

Κανένας απ' αυτούς, όμως, δεν είναι Ιερομύστης της Σεργήλης, σκέφτηκε η Ελοντί. Και μόνο ένας Ιερομύστης ίσως να μπορεί να διορθώσει ό,τι ένας άλλος Ιερομύστης χάλασε. Δεν ήταν καθόλου βέβαιη για τούτο, φυσικά, αλλά δεν αισθανόταν πως τώρα μπορούσε απλά ν' αφήσει την υπόθεση και να φύγει από τη Θακέρκοβ. Εκτός του ότι το όλο θέμα

την είχε παραξενέψει πολύ, πραγματικά πίστευε πως ίσως κατάφερνε να κάνει κάτι. Όπως είχε πει κι ο Μπαλαντέρ της Λόρκης, δεν μπορεί να ήταν τυχαίο που βρίσκονταν εδώ. Ο Αργύριος είχε δει την Ελοντί στα οράματά του· την είχε σώσει από την ενέδρα των κρυσταλλωμένων... Κάποια σημασία είχαν όλ' αυτά. Όπως και το γεγονός ότι οι κρυσταλλωμένοι είχαν έναν Ιερομύστη μαζί τους – τον Απελευθερωτή μάλλον.

«Αν σ'το ζητούσα ως χάρη,» ρώτησε η Ελοντί την Αλκυόνη, «θα πήγαινες να ψάξεις για να μάθεις;»

Η ιέρεια αναστέναξε. «Δεν είμαι θαυμάστριά σου–»

«Θα σε πληρώσω, αν θέλεις–»

«–αλλά εδώ κοντά υπάρχει κάποια που είναι.» Η Αλκυόνη μειδίασε.

«Η Χρυσή Μελίντα;»

«Η Χρυσή Μελίντα ίσως να ξέρει. Οι Λουσμένοι και οι Κουρδισμένοι δεν είναι εχθροί, και οι περιοχές τους δεν είναι μακριά η μία από την άλλη.»

«Πού ακριβώς βρίσκεται αυτή η Στέγη των Κουρδισμένων;» ρώτησε η Ελοντί.

«Κοντά στο λιμάνι. Περίπου ενάμιση χιλιόμετρο απόσταση από εδώ. Και η περιοχή των Λουσμένων, όπως ξέρεις, είναι λίγο παραδίπλα από το σπίτι μου.»

«Τους μαζέψαμε, κύριε Λοχαγέ,» είπε η χωροφύλακας. «Μπορείτε να τους μιλήσετε.»

Ο Μαρσέλ Άμενροφ την ακολούθησε, φεύγοντας από τη θέση του σε μια από τις γωνίες των δρόμων αντίκρυ της Στέγης των Κουρδισμένων. Δεν βρισκόταν μόνος του εκεί, φυσικά· ήταν κι άλλοι χωροφύλακες, καθώς κι ένα θωρακισμένο τετράκυκλο όχημα με πυροβόλο, και δύο δίκυκλα. Για ώρα τώρα, περίμεναν μήπως κανένας έκανε να βγει από τη Στέγη, μα τα πάντα ήταν ήσυχα. Ανησυχητικά ήσυχα, ίσως.

Η χωροφύλακας οδήγησε τον λοχαγό σ'ένα σοκάκι όπου κάποιοι συνάδελφοί της είχαν περικυκλωμένους οκτώ άντρες και γυναίκες που έμοιαζαν άνθρωποι της εργασίας.

Ο Μαρσέλ τούς ρώτησε: «Είστε της συμμορίας των Κουρδισμένων;»

«Ναι,» αποκρίθηκε αμέσως ένας απ' αυτούς, «είμαστε Κουρδισμένοι, κύριε χωροφύλακα, αλλά δεν είμαστε σαν εκείνους που σας επιτέθηκαν το πρωί, όπως ήδη είπαμε, μα το Φως της Αρτάλης! Μας βλέπετε, δε μας βλέπετε; Τα πρόσωπά μας φαίνονται–»

«Τι έκαναν τότε αυτοί στη Στέγη των Κουρδισμένων;» τον διέκοψε ο Μαρσέλ. «Σας είχαν διώξει από εκεί; Την είχαν καταλάβει;» Η όψη του ήταν τέτοια που δημιουργούσε μια αίσθηση αξιοπιστίας αλλά και κύρους, συγχρόνως, στους Κουρδισμένους. Ένας άντρας ψηλός και σοβαρός, με μακρύ αλλά όχι γωνιώδες πρόσωπο. Το δέρμα του ήταν κατάλευκο σαν καλογουαλισμένο κόκαλο· τα μαλλιά του μαύρα και κομμένα κοντά· μια σκιά από γένι σκέπαζε το πρόσωπό του. Ήταν ντυμένος με στολή της Χωροφυλακής, και αρκετοί στο Λημέρι τον ήξεραν. Ήταν ένας από τους λοχαγούς του Νοτιοδυτικού Φρουραρχείου της Θακέρκοβ – του Φρουραρχείου του Λημεριού.

«Ναι,» αποκρίθηκε ο Κουρδισμένος. «Ή, δηλαδή, όχι ακριβώς. Εμείς δεν ξέρουμε ακριβώς τι έγινε, δηλαδή, αλλά πολλούς άλλους τους άλλαξαν. Τους τσιμπούσε ένας δαίμονας – αν κι εμείς δεν τόχουμε δει αυτό να γίνεται – και τους έκανε χωρίς πρόσωπο, κύριε χωροφύλακα. Και θαρχόταν κι η σειρά μας· οι άλλοι μάς έλεγαν να γίνουμε κι εμείς έτσι. Μας έλεγαν ότι... ότι θα είμαστε σαν θεοί. Αλλά δεν ξέρουμε τίποτ' άλλο, κύριε χωροφύλακα, και δεν επιτεθήκαμε εμείς στη Χωροφυλακή, ούτε και θα κάναμε ποτέ κάτι τέτοιο· οι Κουρδισμ–»

«Από τότε εμφανίστηκαν αυτοί οι απρόσωποι άνθρωποι; Από πού ήρθαν;»

«Μερικές μέρες είν' εδώ. Κι απλά... ήρθαν μια νύχτα. Μπήκαν στη Στέγη και συνάντησαν αυτούς που ήταν τότες εκεί – κι όλοι αυτοί μετά έγιναν έτσι, χωρίς πρόσωπα.»

«Και γιατί τους εμπιστευτήκατε; Δε σας φάνηκαν περίεργοι; Γιατί δεν ειδοποιήσατε αμέσως τη Χωροφυλακή;» ρώτησε ο Μαρσέλ, πραγματικά παραξενεμένος. Δε μπορούσε να φανταστεί πώς ήταν δυνατόν οι Κουρδισμένοι να είχαν καθίσει και να είχαν ακούσει τέτοια τέρατα.

«Κύριε χωροφύλακα, οι άλλοι τούς εμπιστεύονταν, όχι εμείς. Κι ένας ανάμεσα στους ανθρώπους χωρίς πρόσωπα – τα Παιδιά του Κρυστάλλου – ήταν ο–»

«Παιδιά του Κρυστάλλου; Έτσι ονομάζονται;»

«Μάλιστα, κύριε χωροφύλακα. Ή, δηλαδή, έλεγαν πως τώρα εμείς δεν πρέπει πια να ονομαζόμαστε Κουρδισμένοι αλλά Παιδιά του Κρυστάλλου. Στο τέλος, όλοι θα είχαμε γίνει χωρίς πρόσωπα–»

«Θα δεχόσασταν κι εσείς αυτή τη μεταμόρφωση;»

«Όλοι οι άλλοι είχαν δεχτεί, κύριε χωροφύλακα. Τους τσιμπούσε ο δαίμονας και ή η πίστη τους ήταν αρκετά δυνατή και άλλαζαν ή δεν ήταν αρκετά δυνατή και πέθαιναν.»

«Πιο πριν, όταν σε ρώτησα γιατί τους εμπιστευτήκατε, μου έλεγες κάτι για έναν ανάμεσα σ'αυτούς που ήρθαν αρχικά και σας βρήκαν...»

Ο Κουρδισμένος συνοφρυώθηκε προς στιγμή· μετά είπε: «Ναι, σας έλεγα, κύριε χωροφύλακα, για τον Καρνάδη. Ένας ανάμεσά τους – ο αρχηγός τους – είναι ο Καρνάδης ο Αχθοφόρος, γι'αυτό τους εμπιστεύτηκαν οι άλλοι. Αλλιώς κανένας μας δεν θα τους είχ' εμπιστευτεί.»

«Ποιος είναι ο Καρνάδης ο Αχθοφόρος;»

«Ένας από εμάς.»

«Κουρδισμένος;»

«Ναι, αλλά δεν ήταν πια στη Θακέρκοβ, εδώ και χρόνια. Είχε φύγει. Είχ' εξαφανιστεί.»

«Και τώρα επέστρεψε χωρίς πρόσωπο;»

«Ναι.»

«Και πώς ξέρατε ότι ήταν αυτός; Ο καθένας θα μπορούσε να ισχυριστεί ότι είναι ο Καρνάδης ο Αχθοφόρος, χωρίς να φαίνεται η όψη του!»

«Οι άλλοι είπαν πως τον γνώριζαν. Μίλησαν μαζί του και τον κατάλαβαν ότι όντως ήταν αυτός.»

«Γιατί είχε φύγει από την πόλη;» ρώτησε ο Μαρσέλ. «Και πριν από πόσο καιρό;»

«Πριν από κάποια χρόνια, κύριε χωροφύλακα. Πρέπει νάναι πέντε χρόνια, σίγουρα. Τον κυνηγούσαν, νομίζω.»

«Τον κυνηγούσαν; Ποιοι;»

«Εσείς, νομίζω: η Χωροφυλακή.»

Ο Μαρσέλ προσπάθησε να θυμηθεί. *Καρνάδης... Των Κουρδισμένων... Πριν από καμία πενταετία...* Θα μπορούσε να ήταν εκείνος ο τύπος που τον υποπτεύονταν για ένα σωρό βιασμούς στην πόλη; Εκείνος ο τύπος που είχε, μετά, εξαφανιστεί και δεν τον είχαν ξαναδεί στη Θακέρκοβ;

«Γιατί να τον κυνηγάμε εμείς;» ρώτησε ο λοχαγός.

«Δεν ξέρω, κύριε χωροφύλακα. Πρέπει νάχε μπλεξίματα...» Ανασήκωσε τους ώμους.

Ο Μαρσέλ κοίταξε τους άλλους Κουρδισμένους. «Ξέρει κανένας σας;»

Κανένας δεν μίλησε· κούνησαν τα κεφάλια τους. Και εκείνος που μιλούσε και πριν είπε: «Δε φταίμε σε τίποτα εμείς, κύριε χωροφύλακα. Μπορούμε να φύγουμε; Α'θρώποι της δουλειάς είμαστε· δεν πειράζουμε κανέναν.»

Ο Μαρσέλ αναρωτήθηκε αν υπήρχε κάτι άλλο που ήθελε να τους ρωτήσει. «Η οικογένεια αυτού του Καρνάδη; Πού βρίσκεται;»

«Γίναν όλοι Παιδιά του Κρυστάλλου. Και τα τρία αδέρφια του. Οι γονείς του πέθαναν όταν τους τσίμπησε ο δαίμονας· έτσι ακούσαμε.»

«Και πώς αντέδρασε ο Καρνάδης σ' αυτό;»

«Δεν ξέρουμε. Όσες φορές τον είδαμε ή φορούσε μάσκα ή το πρόσωπό του δεν φαινόταν καθόλου. Αλλά πρέπει να είχε λυπηθεί. Και τώρα δεν τον λένε πια Καρνάδη· τον λένε Απελευθερωτή.»

«Γιατί;»

«Δεν ξέρουμε.»

«Τι είπε για τους γονείς του, αφότου πέθαναν έτσι; Ξέρετε;»

«Ότι δεν είχαν αρκετή πίστη για να αποδεχτούν το ιερό δώρο του Κρυστάλλου. Και κανένας δεν νομίζω πως τον αμφισβήτησε· ούτε καν τ'αδέρφια του. Όσοι είχαν δεχτεί το δώρο του Κρυστάλλου είχαν αλλάξει· και δεν αμφέβαλλαν ότι ήταν καλύτερα από πριν. Να φύγουμε τώρα, κύριε χωροφύλακα;»

Ο Μαρσέλ έμεινε πάλι σκεπτικός για λίγο· ύστερα είπε: «Ναι, πηγαίνετε.»

Το αρχηγείο των Λουσμένων ήταν ένα δημόσιο λουτρό το οποίο η συμμορία είχε, πριν από χρόνια, καταλάβει και χρησιμοποιούσε μόνο για τον εαυτό της – εξ ου και η ονομασία της. Ήταν ένα αρκετά μεγάλο οικοδόμημα ανάμεσα σε δύο πολυκατοικίες παλιές και καμπούρικες. Οι Λουσμένοι τού είχαν προσθέσει επιπλέον χώρους, χτισμένους είτε από πέτρα είτε από ξύλο.

Η Ελοντί, η Αλκυόνη, ο Αργύριος, και ο Φίλιππος'χοκ συνάντησαν τη Χρυσή Μελίντα στην κεντρική αίθουσα του αρχηγείου των Λουσμέ-

νων, όπου, εκτός από διάφορα έπιπλα και κακοφτιαγμένα γκράφιτι στους τοίχους, υπήρχε και μια πισίνα γεμάτη νερό. Μέσα της κολυμπούσαν μια χελώνα κι ένα αγόρι. Ο γιος της Μελίντας, όπως ψιθύρισε η Αλκυόνη στην Ελοντί.

Η Χρυσή Μελίντα δεν ήταν έκπληκτη που τους έβλεπε· την είχαν ειδοποιήσει τηλεπικοινωνιακά από το σπίτι της Αλκυόνης, προτού έρθουν. Αλλά φαινόταν να χαίρεται που αντίκριζε πάλι την Ελοντί. «Καθίστε,» τους είπε δείχνοντας ένα τραπέζι που στο κέντρο του ήταν μια φρουτιέρα με χειμερινούς καρπούς κι ένα μπουκάλι με κρασί. «Πάρτε να φάτε ό,τι θέλετε.»

Η Ελοντί και οι άλλοι κάθισαν στο τραπέζι χωρίς ν'αγγίξουν τίποτα. Η Μελίντα κάθισε αντίκρου στη ραλίστρια, αλλά λοξοκοίταξε την Αλκυόνη λέγοντας: «Νόμιζα ότι ίσως να μου έκανες πλάκα όταν είπες ότι η Έκπτωτη Ελοντί θέλει να μου ζητήσει μια χάρη.»

«Όπως βλέπεις,» της είπε η ιέρεια, «δεν έκανα πλάκα.» Και πιάνοντας το μπουκάλι με το κρασί γέμισε μέχρι τη μέση ένα ποτήρι.

«Μια πληροφορία θέλω, βασικά,» είπε η Ελοντί στη Μελίντα, και τη ρώτησε αν η Στέγη των Κουρδισμένων είχε ανοίγματα που να οδηγούν στα υπόγεια κάτω από τη Θακέρκοβ.

Η αρχηγός των Λουσμένων την ατένισε καχύποπτα προς στιγμή. «Δουλεύεις για τους κρανομούτσουνους;»

«Για ποιους;» έκανε η Ελοντί.

«Για τους χωροφύλακες, εννοεί,» εξήγησε η Αλκυόνη.

Η Ελοντί κούνησε το κεφάλι. «Όχι, δεν έχω καμια σχέση με τη Χωροφυλακή.»

«Γιατί θες να ξέρεις, τότε;» ρώτησε η Μελίντα. «Σίγουρα θ'άκουσες τι έγινε το πρωί στη Στέγη των Κουρδισμένων. Και τώρα την έχουν περικυκλωμένη. Κάποια τέρατα λένε πως είναι εκεί μέσα. Άνθρωποι χωρίς πρόσωπα. Κι ένα γιγάντιο φίδι από κρύσταλλο.»

«Γι'αυτό ακριβώς θέλω να μάθω αν υπάρχουν ανοίγματα που οδηγούν κάτω από τη Θακέρκοβ.» Και της εξήγησε ότι αυτοί οι απρόσωποι άνθρωποι ήταν οι ίδιοι που είχαν στήσει ενέδρα στους ραλίστες, πρόσφατα. Δεν είχε ακούσει για το περιστατικό;

«Ναι, κάτι άκουσα,» παραδέχτηκε η Χρυσή Μελίντα.

«Καταλαβαίνεις, λοιπόν, γιατί μ'ενδιαφέρουν; Έχουν απαγάγει τους άλλους ραλίστες και προσπαθώ να τους βρω. Με τη βοήθεια κάποιων ανθρώπων, βέβαια. Αν θέλεις να σε πληρώσω για την πληροφορία, θα σε πληρώσω.» Δεν πίστευε, όμως, ότι η Μελίντα θα της ζητούσε λεφτά.

Και πράγματι, δεν της ζήτησε. «Θα πρέπει να ρωτήσω,» της είπε, «να δω αν κάποιος απ'τους ανθρώπους μου ξέρει κάτι. Θα περιμένετε εδώ;»

«Ναι,» αποκρίθηκε η Ελοντί.

«Το τραπέζι μου είναι δικό σας,» τους είπε η Χρυσή Μελίντα, καθώς σηκώνόταν από τη θέση της κι έφευγε από την αίθουσα. Ο γιος της συνέχιζε να παίζει με τη χελώνα του, μέσα στην πισίνα, χωρίς να τους δίνει σημασία.

Μετά από λίγο, ο τηλεπικοινωνιακός πομπός της Ελοντί κουδούνισε. Τον έβγαλε από την τσάντα της και είδε, στη μικρή οθόνη, ότι ήταν ο Ζορδάμης. Δέχτηκε την κλήση, φέρνοντας τη συσκευή στ'αφτί της.

«Μάλιστα;»

«Πού είσαι, Ελοντί;»

«Μαζί με τον Φίλιππο.»

«Πού;»

«Σε κάποιο μέρος. Θα τα πούμε αργότερα.»

«Γιατί δεν μου λες πού είστε; Τι κάνετε;»

«Τι σημασία έχει; Θα τα πούμε αργότερα,» επανέλαβε.

«Αν αυτό που κάνετε έχει σχέση με τους κρυσταλλωμένους-»

«Θα τα πούμε αργότερα, Ζορδάμη,» τον διέκοψε η Ελοντί. «Εντάξει;»

Ο Ζορδάμης τερμάτισε την τηλεπικοινωνία χωρίς ν'απαντήσει.

Η Ελοντί επέστρεψε τον πομπό στην τσάντα της. *Νομίζει ότι πρέπει να του δίνω αναφορά πού πηγαίνω και τι κάνω; Ποιος θεωρεί πως είναι;*

Την ίδια στιγμή, ο Αργύριος παρατήρησε ένα ζώυφιο να βαδίζει προσεχτικά επάνω στο τραπέζι, κατευθυνόμενο προς την Αλκυόνη, η οποία ήταν ελαφρώς συνοφρυωμένη καθώς είχε σπάσει ένα καρύδι και έβγαζε το τσόφλι. Δεν έδινε απολύτως καμία σημασία στην Ελοντί. Ο Αργύριος είχε μια παράξενη αίσθηση...

Απλώνοντας το χέρι του, χτύπησε με τα δυο δάχτυλα το ζώυφιο, τινάζοντάς το μακριά, πέρα απ'το τραπέζι.

Η Αλκυόνη ξαφνιασθηκε.

«Ένα μαμούνι,» της είπε ο Αργύριος.

Το συνοφρύωμά της βάθυνε. Ύστερα μόρφασε αδιάφορα, κι έφαγε ένα κομμάτι απ'το καρύδι της.

Η Χρυσή Μελίντα επέστρεψε, μετά από κάποια ώρα, και τους είπε ότι όντως πρέπει να υπήρχαν ανοίγματα κάτω από τη Στέγη των Κουρδισμένων. Μερικά μέλη της συμμορίας της έτσι είχαν ακούσει, τουλάχιστον. Τους το είχαν αναφέρει οι ίδιοι οι Κουρδισμένοι: πως μπορούσε κανείς να βγει στους υπονόμους, καθώς και σε άλλες σήραγγες, μέσα από τα υπόγεια της Στέγης.

Η Αλκυόνη αρνήθηκε να έρθει μαζί τους – δεν ήθελε να έχει καμία σχέση με τη Χωροφυλακή – αλλά ο Αργύριος συνόδεψε την Ελοντί και τον Φίλιππο'χοκ προς τη Στέγη των Κουρδισμένων. Όταν βρίσκονταν κοντά, η ραλίστρια αναγκάστηκε να σταματήσει τον *Γρύπα των Δρόμων* καθώς οι χωροφύλακες αμέσως άρχισαν να φωνάζουν και να τον σημαδεύουν με τουφέκια.

Η Ελοντί βγήκε από το όχημά της, και ο Αργύριος κι ο Φίλιππος'χοκ την ακολούθησαν. «Μπορώ να μιλήσω στον αρχηγό σας;» ρώτησε.

«Ποια είσαι;» φώναξε μια χωροφύλακας. «Τι θέλεις εδώ; Απαγορεύεται να πλησιάζεις εδώ!»

Κάποιος άλλος, όμως, ακούστηκε να ψιθυρίζει: «Αυτή δεν είναι η Έκπτωτη Ελοντί, ρε;»

Ένας άντρας με κατάλευκο δέρμα και μαύρα μαλλιά, ντυμένος με στολή αξιωματικού, ξεπρόβαλε ανάμεσα από τους άλλους. «Είμαι ο Λοχαγός Μαρσέλ Άμενροφ,» είπε. «Τι θέλετε; Γνωρίζετε τι έγινε εδώ πριν από μερικές ώρες, σωστά;»

«Γνωρίζουμε, κύριε Λοχαγέ. Ονομάζομαι Ελοντί Αλλόγνωμη–»

«Σας αναγνώρισα,» τη διέκοψε προς στιγμή ο Μαρσέλ.

«–κι έρχομαι για να σας προειδοποιήσω για κάτι.»

Ο Μαρσέλ την περίμενε να συνεχίσει.

«Γνωρίζετε πως υπάρχουν ανοίγματα κάτω από τη Στέγη των Κουρδισμένων;» τον ρώτησε η Ελοντί. «Ανοίγματα που οδηγούν στους υπονόμους της Θακέρκοβ και σε άλλες σήραγγες;»

Ο Μαρσέλ δίστασε για λίγο ν'αποκριθεί, αλλά τελικά είπε: «Δεν το είχα υπόψη μου...»

«Οι κρυσταλλωμένοι είναι πολύ πιθανό να έφυγαν από εκεί, κύριε Λοχαγέ. Ίσως θα έπρεπε να βιαστείτε, αν θέλετε να τους προλάβετε.»

«Δεν είναι η δουλειά μας να τους κυνηγήσουμε τώρα,» αποκρίθηκε ο Μαρσέλ. «Οι διαταγές μας είναι μόνο να περικυκλώσουμε τη Στέγη. Κι ακόμα κι άλλες διαταγές αν είχαμε... δεν ξέρω, για να είμαι ειλικρινής, αν θα υπάκουγα. Ήμουν εδώ την πρώτη φορά, όταν σκοτώθηκαν τόσοι από εμάς... Αλλά εσείς πώς ξέρετε ότι έχουν φύγει από τις σήραγγες;»

«Δεν είμαι σίγουρη,» παραδέχτηκε η Ελοντί. «όμως, αφού υπάρχουν ανοίγματα, δεν είναι πολύ πιθανό;»

Ο Μαρσέλ ένευσε. «Ίσως να είναι. Αλλά οι διαταγές μας δεν είναι να τους ακολουθήσουμε εκεί κάτω, ακόμα κι αν πήγαν.» Ολόγυρά τους οι χωροφύλακες έδειχναν ανήσυχοι· μάλλον η σκέψη να κατεβούν στα υπόγεια της πόλης κυνηγώντας απρόσωπους ανθρώπους δεν τους ενθουσίαζε.

Η Ελοντί στράφηκε στον Φίλιππο'χοκ, κι εκείνος είπε στον Μαρσέλ: «Κύριε Λοχαγέ, είμαι μάγος του τάγματος των Διαλογιστών. Θα μπορούσα να ελέγξω αν υπάρχουν άνθρωποι μέσα στη Στέγη, με τη μαγεία μου, αν μ'αφήσετε να πλησιάσω λίγο περισσότερο. Σε σημείο που να μπορώ να δω το οίκημα.»

«Δεν είναι άνθρωποι αυτοί εκεί μέσα – είναι δαίμονες!» ακούστηκε να λέει κάποιος χωροφύλακας.

«Ησυχία!» είπε ο Μαρσέλ σ'αυτόν και σε μερικούς άλλους που είχαν αρχίσει να μουρμουρίζουν. Μετά, μίλησε στον Φίλιππο'χοκ: «Έχει και η Χωροφυλακή μάγους στη διάθεσή της, κύριε...»

«Θα πρότεινα, τότε, να ελέγξουν για την ύπαρξη ανθρώπων μέσα στη Στέγη, αν μπορούν.»

«Σας είπα ότι δεν ήρθαμε για να εισβάλουμε, ούτε για να ελέγξουμε αν κανένας είναι μέσα. Απλώς ήρθαμε για να περικυκλώσουμε το οίκημα.»

Η Ελοντί καταλάβαινε ότι οι χωροφύλακες δεν ήθελαν να βρεθούν ξανά σε σύγκρουση με τους κρυσταλλωμένους. Προτιμούσαν να κάνουν κάτι που ήταν πιο ασφαλές και πιο άχρηστο, παρά κάτι που ήταν

πιο επικίνδυνο και πιο χρήσιμο. Δεν τους αδικούσε. Ήταν λογικό να φοβούνται. Δεν αντιμετώπιζαν τίποτα το γνωστό.

«Θα μπορούσατε, τουλάχιστον, ν'αφήσετε τον Φίλιππο'χοκ να ελέγξει;» ρώτησε τον Μαρσέλ. «Ο Πολιτειαρχής θα σας έχει πει, ίσως, ότι ερευνούμε αυτή την υπόθεση εδώ και μέρες. Είχαμε ταξιδέψει βορειοδυτικά της Θακέρκοβ ψάχνοντας για τους κρυσταλλωμένους και τους χαμένους ραλίστες...»

«Ναι, το έχω ακούσει. Αν και όχι από τον ίδιο τον Πολιτειαρχή. Δεν έχω μιλήσει μαζί του.»

«Μπορούμε να πλησιάσουμε, κύριε Λοχαγέ;»

«Όχι πολύ κοντά,» επανέλαβε ο Φίλιππος'χοκ. «απλώς σε σημείο που να μπορώ να δω, από τον δρόμο, τη Στέγη των Κουρδισμένων.»

Ο Μαρσέλ Άμενροφ έδωσε τελικά διαταγή να τους αφήσουν να περάσουν, έτσι η Ελοντί, ο Αργύριος, και ο Φίλιππος'χοκ βάδισαν ανάμεσα στους χωροφύλακες και στάθηκαν σε μια γωνία των δρόμων απ' όπου μπορούσαν να ατενίσουν άνετα τη Στέγη των Κουρδισμένων. Ο μάγος άρθρωσε τα λόγια για κάποιο ξόρκι, και οι κρύσταλλοι επάνω στο ραβδί του άστραψαν. Η Ελοντί υπέθετε ότι ήταν εκείνο το ξόρκι που εντόπιζε νοητική δραστηριότητα: αν υπήρχαν σκεπτόμενα όντα προς κάποια κατεύθυνση. *Αναρωτιέμαι αν οι κρυσταλλωμένοι είναι «σκεπτόμενα όντα»... Αλλά δεν μπορεί να μη σκέφτονται! Είναι διαφορετικοί από εμάς, όχι και ανεγκέφαλοι.*

Ο Φίλιππος'χοκ ήταν σιωπηλός για κανένα, δυο λεπτά ύστερα από το ξόρκι του. Μετά είπε: «Δεν πρέπει κανέναν να είναι μέσα. Το οίκημα πρέπει νάναι άδειο.»

Ο Μαρσέλ στεκόταν εκεί κοντά, και σίγουρα τον άκουσε· οπότε η Ελοντί στράφηκε στον λοχαγέ και είπε: «Φρουρείτε ένα άδειο μέρος...»

«Αυτές είναι οι διαταγές μας,» αποκρίθηκε εκείνος, και ίσως στην όψη του να υπήρχε κάποια ανακούφιση. Μάλλον προτιμούσε να φρουρούν έναν άδειο χώρο παρά έναν χώρο γεμάτο κρυσταλλικούς δαίμονες.

Η Ελοντί αποκρίθηκε: «Όπως νομίζετε.» Και τον ρώτησε: «Αλήθεια, υπάρχουν Κουρδισμένοι πια, ή έχει ολοκληρη η συμμορία ξεκληριστεί;»

«Υπάρχουν Κουρδισμένοι,» τη διαβεβαίωσε ο Μαρσέλ. «Άνθρωποι που δεν είχαν ακόμα τσιμπηθεί από κάποιον δαίμονα που μεταμόρφωσε τους άλλους. Τους μίλησα.»

«Και τι σας είπαν, αν επιτρέπεται, κύριε Λοχαγέ;»

«Κανονικά δεν πρέπει να συζητώ τέτοια θέματα της Χωροφυλακής μ'εσάς, αλλά επειδή οι συνθήκες είναι όπως είναι...» Ο Μαρσέλ τής είπε για τον Καρνάδη που τώρα ονομαζόταν Απελευθερωτής.

«Για ποιο λόγο τον κυνηγούσε η Χωροφυλακή, παλιά;»

«Δεν είμαι σίγουρος,» είπε ο Μαρσέλ, «αλλά ίσως να ήταν κάποιος που υποπτευόμασταν για ένα σωρό βιασμούς μέσα στην πόλη, και ο οποίος μετά εξαφανίστηκε.»

«Πού πήγε;»

«Εξαφανίστηκε, σας λέω· δεν ξέρουμε.»

Ο Αργύριος, τότε – που μέχρι στιγμής δεν είχε μιλήσει καθόλου στον χωροφύλακα – είπε: «Θα μπορούσατε να μας αφήσετε να μπούμε στη Στέγη για να ρίξουμε μια ματιά;»

Ο Μαρσέλ έστρεψε ένα άγριο βλέμμα επάνω του. «Ούτε που να το συζητάτε αυτό, κύριε! Οι διαταγές μας είναι ξεκάθαρες: *Κανένας δεν επιτρέπεται να πλησιάσει τη Στέγη των Κουρδισμένων.*»

Ο Αργύριος δεν φάνηκε να ξαφνιάζεται καθόλου.

Η Ελοντί αναρωτήθηκε αν σκεφτόταν ότι μπορούσε ίσως να βρει κάποιο σημάδι εκεί μέσα. *Αλλά ο λοχαγός αποκλείεται να μας αφήσει να μπούμε εκτός αν έχουμε άδεια απ'τον ίδιο τον Πολιτείαρχη.*

Όταν η Ελοντί και ο Φίλιππος'χοκ επέστρεψαν στον *Περίοικο*, ήταν απόγευμα και ο Ζορδάμης είχε μάθει για τις αναζητήσεις τους από την Αλκυόνη, η οποία τον είχε καλέσει από το σπίτι της όσο ο Αργύριος δεν ήταν ακόμα εκεί.

«Πού ήσασταν τόσες ώρες;» τους ρώτησε ο Ραλίστας. Είχαν μόλις συναντηθεί στην τραπεζαρία του ξενοδοχείου, και ήταν καθισμένοι γύρω από ένα γωνιακό τραπέζι. Η Καλλιόπη και ο Βινάρης ήταν επίσης εδώ· το ίδιο και η Κλεισμένη.

Η Ελοντί δεν προσπάθησε να κρύψει τίποτα (πράγμα που εξέπληξε λιγάκι τον Ζορδάμη) και μίλησε, επιπλέον, για τον Καρνάδη τον Αχθο-

φόρο που είχε εξαφανιστεί από τη Θακέρκοβ πριν από κάποια χρόνια. *Θα μπορούσα να μάθω περισσότερα γι' αυτόν, σκέφτηκε ο Ραλίστας. Η Δυναστεία πιθανώς να ξέρει.*

Ο Βινάρης είπε: «Δε νομίζω ότι μπορείτε πια να κάνετε τίποτα για τους άλλους ραλίστες. Ούτε νομίζω πως έχει νόημα να ψάχνετε την υπόθεση με τους κρυσταλλωμένους, αφού την έχουν αναλάβει οι αρχές της Θακέρκοβ.»

Η Ελοντί μόρφασε ακούγοντας τα λόγια του. Δεν της έμοιαζε σωστό να τα παρατήρει τώρα. Δεν ήξερε γιατί ακριβώς, αλλά έτσι αισθανόταν. *Ίσως τα μυαλά μου να έχουν αρχίσει πια να σαλεύουν, αλλά έτσι αισθάνομαι.*

Ο Βινάρης κοίταξε μια εκείνη μια τον Ζορδάμη.

Ο τελευταίος τού είπε: «Αν θέλεις μπορείς να φύγεις. Το ξέρω πως έχεις άλλες δουλειές στα νότια.»

«Αφού είσαι εδώ, θα μείνω μαζί σου. Αλλά αναρωτιέμαι... τι σκοπεύεις να κάνεις, Ζορδάμη; Πραγματικά πιστεύεις ότι θα μπορέσεις κάπως να βοηθήσεις τους άλλους ραλίστες; Δεν είναι καν στην πόλη. Οι περισσότεροι σίγουρα είναι κάπου στα βορειοδυτικά, και τους αρέσει η κατάσταση στην οποία βρίσκονται.»

Η Καλλιόπη ήταν σιωπηλή, καπνίζοντας. Μόνο καπνίζοντας κι ακούγοντάς τους να μιλάνε.

Ο Ζορδάμης είπε: «Θα μείνω μερικές μέρες ακόμα, αν μη τι άλλο για να δω τι θα γίνει τελικά μ' αυτή την υπόθεση. Έχω την περιέργεια, Βινάρη.»

Και αργότερα, όταν ήταν μόνος στο δωμάτιό του μαζί με τον Βινάρη, κάλεσε τηλεπικοινωνιακά τους συνδέσμους του μέσα στη Σιδηρά Δυναστεία, ζητώντας πληροφορίες γι' αυτόν τον Καρνάδη τον Αχθοφόρο που ήταν μέλος των Κουρδισμένων και είχε εξαφανιστεί από τη Θακέρκοβ πριν από μερικά χρόνια.

«Ο Βινάρης έχει κάποιο δίκιο, ξέρεις. Δε φαίνεται να μπορούμε να κάνουμε τίποτα εδώ. Είναι σαν απλά να χάνουμε τον χρόνο μας.»

«Δεν είσαι υποχρεωμένος να μείνεις, Φίλιππε, αν δεν θέλεις.»

Ήταν νύχτα και είχαν μόλις επιστρέψει από ένα μπαρ που ονομαζόταν «Οι Ευγενείς Βάρβαροι». Η Ελοντί έβγαζε τα ρούχα της για να πάει στο μπάνιο.

«Το ξέρεις πως δεν θα φύγω,» της είπε ο Φίλιππος, «όσο είσαι εσύ εδώ. Μπορεί να με χρειαστείς. Επιπλέον, παραείσαι απερίσκεπτη ορισμένες φορές.»

Η Ελοντί μειδίασε. «Είσαι, δηλαδή, μαζί μου για να με προσέχεις;»

Ο Φίλιππος τής επέστρεψε το μειδίαμα, καθώς ήταν καθισμένος στην άκρη του κρεβατιού κοιτάζοντάς τη να γδύνεται. «Και όχι μόνο. Αλλά» – σοβάρισε ξανά – «σκέψου, Ελοντί. Όσο βρίσκεσαι εδώ, εκτός των άλλων, κινδυνεύεις. Οι κρυσταλλωμένοι έχουν δείξει πως θέλουν να σε απαγάγουν.»

«Μην ξεχάσεις να υφάνεις τη μαγγανεία στην πόρτα μας.»

«Δεν ξεχνάω να υφάνω τη μαγγανεία. Αλλά καταλαβαίνεις τι θέλω να σου πω, έτσι δεν είναι;»

Η Ελοντί είπε: «Δε θα φύγω από τη Θακέρκοβ, Φίλιππε, μέχρι να μάθω τι θα γίνει τελικά με τους κρυσταλλωμένους. Είμαι σίγουρη πως δεν βρίσκομαι τυχαία εδώ.»

«Μιλάς σαν τον Αργύριο τώρα...»

«Το ξέρω.» Η Ελοντί, έχοντας βγάλει τα περισσότερα ρούχα της, πήρε μια ρόμπα από τη ντουλάπα και μπήκε στο μπάνιο.

Ο Φίλιππος'χοκ έμεινε για λίγο ακίνητος, με το σαγόνι του ακουμπισμένο στη γροθιά του. Ύστερα σηκώθηκε και πλησίασε το κατώφλι της εξώπορτας του δωματίου, αρχίζοντας να υφαίνει μια Μαγγανεία Υλικής Διαισθήσεως.

Σαράντα-Τέσσερα Το Ενεργειακό Νοοσύστημα

Οι κρυσταλλωμένοι βάδιζαν για κάποιες ώρες μέσα στα υπόγεια κάτω από τους δρόμους της Θακέρκοβ, βαθιά κάτω από τους δρόμους της Θακέρκοβ, όταν τελικά βρήκαν ένα μέρος που πίστευαν ότι μπορούσε να αποτελέσει προσωρινό κατάλυμα γι'αυτούς. Σταμάτησαν εκεί προκειμένου να ανασυγκροτηθούν, και ο Απελευθερωτής ρώτησε τη Μάγισσα πώς αισθανόταν. Εκείνη είπε ότι ήταν καλά· δεν ζαλιζόταν πλέον.

Οι κρυσταλλωμένοι ρώτησαν τον Απελευθερωτή τι θα έκαναν τώρα, κι αυτός τούς απάντησε, όπως τους είχε πει και στη Στέγη, ότι τίποτα δεν είχε αλλάξει· το Λημέρι θα γινόταν δικό τους–

«Το Λημέρι δεν πρόκειται να γίνει δικό σας, τέρατα!» φώναξε ξαφνικά ένας από τους αιχμάλωτους χωροφύλακες. «Νομίζετε ότι θα τα βάλετε μ'όλη τη Θακέρκοβ και θα νικήσ–;» Ένας κρυσταλλωμένος τον γρονθοκόπησε στην κοιλιά, κάνοντάς τον να διπλωθεί· και οι υπόλοιποι αιχμάλωτοι χλόμιασαν, γιατί φοβήθηκαν ότι τώρα θα τους σκότωναν.

«Θ'αλλάξεις γνώμη όταν γευτείς το ιερό δώρο του Κρυστάλλου,» είπε ο Απελευθερωτής στον χωροφύλακα, που έβηχε, γονατισμένος στο τραχύ πάτωμα της υπόγειας σπηλιάς το οποίο ήταν γεμάτο πέτρες και λειχήνες, και υγρασία υπήρχε παντού – ο ποταμός Κάλμωθ δεν πρέπει να ήταν μακριά.

Ο Απελευθερωτής στράφηκε στον *Ζορκολ'ζορκά'αβάθ* και ρώτησε στη γλώσσα των δαιμόνων: «Μπορείς να στείλεις τον Κρύσταλλο μέσα του;»

«Σε έναν ακόμα μπορώ,» αποκρίθηκε το κρυσταλλικό έντομο.

«Κάν' το, τότε! Τσίμπησέ τον!»

Ο *Ζορκολ'ζορκά'αβάθ* πλησίασε γρήγορα τον χωροφύλακα. Εκείνος πετάχτηκε πίσω, κραυγάζοντας τρομαγμένος. Το κεντρί καρφώθηκε στον ώμο του. Ο άντρας ούρλιαξε, και μετά συνέχισε να ουρλιάζει, σφαδάζοντας πάνω στη γη, καθώς ο Κρύσταλλος εξαπλωνόταν εντός του.

«Μη φέρνεις αντίσταση!» του φώναξε ο Απελευθερωτής. «Αποδέξου τον Κρύσταλλο και θα ζήσεις! *Μη φέρνεις αντίσταση!* Φέρνοντας αντίσταση θα καταστραφείς! Αποδέξου τον Κρύσταλλο – αυτός είναι ο μόνος τρόπος για να ζήσεις!»

Το δέρμα του χωροφύλακα είχε αρχίσει να σκίζεται, κι από τις ρωγμές αίμα κυλούσε, όταν ξαφνικά το σώμα του χαλάρωσε και η κρυσταλλική υφή ξεκίνησε σταδιακά να τον τυλίγει. Όταν σηκώθηκε πάλι όρθιος, το πρόσωπό του ήταν χαμένο πίσω από θολούρα, κι ένας άλλος κρυσταλλωμένος ήρθε κι έκοψε τα δεσμά του.

«Μα όλους τους θεούς!» αναφώνησε ο χωροφύλακας. «Αυτό... αυτό είναι σαν... *όνειρο*.»

Και ο Απελευθερωτής έβλεπε στην κρυσταλλική του δομή ότι είχε καταλάβει. Όπως όλοι καταλάβαιναν όταν αποδέχονταν τον Κρύσταλλο.

Ο κρυσταλλωμένος χωροφύλακας γέλασε και στράφηκε στους συναδέλφους του. «Πρέπει κι εσείς να γίνεται έτσι! Κι εσείς!»

Εκείνοι τον κοίταζαν με τρομοκρατημένες όψεις. «Τι του κάνατε;» φώναξε μία ανάμεσά τους.

«Θ' ανακαλύψεις σύντομα,» της είπε ο Αρτέμιος Νιλμάνης.

Μετά από κάποιες ώρες, αφού είχαν αναπληρώσει τις δυνάμεις τους και ανασυγκροτηθεί, οργανώνοντας τους εξοπλισμούς τους, ήταν πάλι έτοιμοι να φύγουν. Ορισμένοι από αυτούς, κατά την ανάπαυσή τους, είχαν επιδοθεί σε κρυσταλλική συνένυρεση αλλά είπαν στον Απελευθερωτή πως δεν μπορούσαν να καταφέρουν ό,τι είχε καταφέρει εκείνος μαζί με τη Μάγισσα. Πώς το είχαν κάνει οι δυο τους; Οι απαντήσεις που τους έδωσε ο Απελευθερωτής δεν τους φάνηκαν ικανοποιητικές: δεν καταλάβαιναν. Και ο Καρνάδης αναρωτήθηκε μήπως τελικά αυτό ήταν κάτι που μπορούσε να κάνει μόνο εκείνος επειδή ήταν – όπως είχε πει η έρεια της Λόρκης στη Νίρβεκ – Ιερομύστης της Σεργήλης...

«Πού πηγαίνουμε, Απελευθερωτή;» τον ρώτησε ο Σαρντάνης, καθώς εγκατέλειπαν τη σπηλιά όπου είχαν ξεκουραστεί, με το γιγάντιο κρυσταλλικό φίδι να σέρνεται ανάμεσά τους ενώ τρεις κρυσταλλωμένοι και η Μάγισσα κάθονταν στη ράχη του (πράγμα που δεν φαινόταν να το βαραίνει και πολύ).

«Σε κάποιο μέρος που να μας βολεύει περισσότερο,» αποκρίθηκε ο Καρνάδης στον λήσταρχο. «Σε κάποιο μέρος που να μπορεί να αποτελέσει βάση για εμάς, για τις εξορμήσεις που θα κάνουν προς την επιφάνεια. Προς τους δρόμους της Θακέρκοβ.»

«Δηλαδή, δεν σκέφτεσαι καθόλου να φύγουμε από την πόλη;»

«Δεν υπάρχει λόγος, Σαρντάνη! Έχει κλονιστεί η πίστη σου στις δυνάμεις μας;»

«Εκείνος ο χωροφύλακας είχε δίκιο. Η Θακέρκοβ είναι μεγάλη πόλη, και ισχυρή.»

«Το κατάλληλο μέρος, επομένως, για να κατακτήσουμε, αν είναι να εξαπλώσουμε τον Κρύσταλλο σ' όλη τη Σεργήλη. Δε νομίζεις;»

Το πρωί, ο Πολιτειάρχης της Θακέρκοβ πρόσταξε τους χωροφύλακες να εισβάλουν στη Στέγη των Κουρδισμένων. Προτού εισβάλουν όμως ο Λοχαγός Μαρσέλ Άμενροφ ζήτησε να έρθουν μάγοι για να ελέγξουν για σημάδια ζωής μέσα στο μεγάλο οίκημα, όπως είχε κάνει ο Φίλιππος'χοκ. Οι μάγοι, αφού έλεγξαν, του έδωσαν την απάντηση που περίμενε: ότι κανένας δεν έμοιαζε να είναι μέσα. Εκτός αν, για κάποιο λόγο, τα ξόρκια τους δεν μπορούσαν να εντοπίσουν όντα σαν τους κρυσταλλωμένους. Αλλά δεν το νόμιζαν.

Όπως και νάχε, οι χωροφύλακες εισέβαλαν στη Στέγη των Κουρδισμένων με μεγάλη προσοχή και με τα όπλα τους υψωμένα, έτοιμοι να πυροβολήσουν με την πρώτη ένδειξη ότι κάτι κουνιόταν. Τίποτα δεν βρήκαν να κουνιέται. Ψυχή δεν υπήρχε μέσα στη Στέγη. Και ο Μαρσέλ ζήτησε από τους μάγους να δουν μήπως μπορούσαν να εντοπίσουν καμία μορφή ζωής στα υπόγεια, προτού οι χωροφύλακες κατεβούν εκεί. Οι μάγοι έκαναν πάλι τα ξόρκια τους και είπαν ότι, όπως και πριν, δεν έβρισκαν τίποτα. Οι χωροφύλακες, επομένως, κατέβηκαν με κάποιο θάρρος, εξακολουθώντας φυσικά να είναι πανέτοιμοι να πυροβολήσουν οτιδήποτε κινιόταν.

Στα υπόγεια δεν συνάντησαν κάτι το απειλητικό ή παράξενο, πέρα από ένα πέρασμα που ήταν γκρεμισμένο. Ένα πέρασμα που πρέπει να οδηγούσε έξω από τα υπόγεια της Στέγης – στους υπονόμους, ίσως. Οι χωροφύλακες δεν είχαν διαταγές ν'ακολουθήσουν τους κρυσταλλωμέ-

νους εκεί, και ούτε το επιθυμούσαν – η σκέψη τούς τρόμαζε όλους – έτσι προσποιήθηκαν ότι δεν είδαν τίποτα και ανέβηκαν ξανά στην επιφάνεια του εδάφους.

Μιλώντας σ'έναν τηλεπικοινωνιακό πομπό, ο Λοχαγός Μαρσέλ Άμενροφ ανέφερε στην Αρχιφρούραρχο Ελίζα Αριθμόχειρη τι είχε βρει, και μετά η Αρχιφρούραρχος, με τη σειρά της, μίλησε στον Πολιτειάρχη της Θακέρκοβ.

Οι κρυσταλλωμένοι φαινόταν να έχουν εξαφανιστεί.

Ο Λαέρτης Μάθαρλοφτ έβγαλε αμέσως το πιο λογικό συμπέρασμα. «Προφανώς έφυγαν μέσα από τα υπόγεια!» είπε στην Αρχιφρούραρχο μέσω της τηλεπικοινωνιακής οθόνης στο γραφείο της. «Ερευνήστε το μέρος και βρείτε προς τα πού ακριβώς πήγαν. Και ακολουθήστε τους. Δε μπορεί ν'αφήσουμε τέτοια απειλή να κυκλοφορεί κάτω από τα πόδια μας!»

«Μάλιστα, κύριε Πολιτειάρχη,» αποκρίθηκε η Ελίζα Αριθμόχειρη, ξέροντας πως αυτό δεν θ'άρεσε σε κανέναν χωροφύλακα της Θακέρκοβ. Δεν υπήρχε άνθρωπος που να μην έχει ακούσει για τους παράξενους αστικούς μύθους σχετικά με τις σήραγγες κάτω από την πόλη – και οι μύθοι δεν μιλούσαν για καλοκάγαθα στοιχεία που έλεγαν ανέκδοτα και σε κερνούσαν Σεργήλιο οίνο· όλοι τους ήταν τρομαχτικοί και εφιαλτικοί.

Η Αρχιφρούραρχος κάλεσε τον Λοχαγό Άμενροφ και του μεταβίβασε τη διαταγή του Πολιτειάρχη.

«Είναι πολύ επικίνδυνο, Αρχιφρούραρχε!» είπε ο Μαρσέλ. «Σε τόσο στενούς χώρους αυτοί οι δαίμονες θα μας κομματιάσουν!» Υπήρχε φόβος στη φωνή του: ένας φόβος τον οποίο ο λοχαγός αισθανόταν να του κατασπαράζει τα σωθικά. Δεν ήθελε να ξαναδεί τους χωροφύλακές του να πεθαίνουν έτσι. Δεν ήθελε να τους ξαναδεί να κοιμούνται όρθιοι, βρισκόμενοι υπό την επήρεια αυτού του δαιμονικού φιδιού, ενώ κρυσταλλωμένοι άνθρωποι τούς χτυπούσαν και τους πετσόκοβαν προτού εκείνοι μπορέσουν να αντιδράσουν. Ο Μαρσέλ ήταν από τους ελάχιστους που δεν είχαν επηρεαστεί πλήρως από την παράξενη σαγήνη του φιδιού, κι αυτό επειδή στεκόταν εκείνη τη στιγμή πίσω από τους υπόλοιπους. Μια άλλη λοχαγός του Φρουραρχείου του Λημεριού, που βρισκόταν μπροστά, είχε υπνωτιστεί και μετά εξαφανιστεί. Οι

κρυσταλλωμένοι την είχαν χτυπήσει και τραβήξει μέσα στη Στέγη των Κουρδισμένων, μαζί με πολλούς άλλους. Και τι είδους μοίρα τούς περίμενε όλους αυτούς; Σύμφωνα με τις πληροφορίες που είχαν, θα τους μεταμόρφωναν σε κρυσταλλωμένους...

Η Ελίζα Αριθμόχειρη είπε: «*Να είστε πολύ προσεχτικοί—*»

«*Σοβαρολογείς, Αρχιφρούραρχε; Δε μπορώ να βάλω τους ανθρώπους μου σε τέτοιο κίνδυνο!*»

«*Αυτές είναι οι διαταγές σου, Λοχαγέ! Αν δεν είσαι σε θέση να τις εκτελέσεις, κάποιος άλλος θα πρέπει να το κάνει.*»

«*Αμφιβάλλω αν κανένας θα δεχτεί, Αρχιφρούραρχε. Όσοι είδαμε τη σύγκρουση μ'αυτούς τους δαίμονες...*»

«*Αρνείσαι να κάνεις το καθήκον σου, Λοχαγέ;*» είπε απειλητικά η Ελίζα Αριθμόχειρη.

«*Δεν θα οδηγήσω τους ανθρώπους μου σε καταστροφή!*»

«*Πρέπει να βρω λοιπόν κάποιον που είναι ακόμα πρόθυμος να ακολουθήσει διαταγές. Ο Φρούραρχος του Φρουραρχείου σου θα σου πει τι θα γίνει μ'εσένα, Λοχαγέ, πολύ σύντομα!*» υποσχέθηκε η Αρχιφρούραρχος της Θακέρκοβ, και τερμάτισε την τηλεπικοινωνία τους.

«*Σκρόφα,*» μούγκρισε ο Μαρσέλ, ξέροντας πως ο Φρούραρχος Μερίκιος Πολυσχιδής μάλλον θα του έκοβε μέρος του μισθού του για τους επόμενους μήνες. Δε νόμιζε ότι θα έφτανε στο σημείο να τον καθαιρέσει από λοχαγό.

Όταν τελικά οι χωροφύλακες κατέβηκαν στα υπόγεια της Στέγης των Κουρδισμένων, κανένας ανάμεσά τους δεν ήταν απ' αυτούς του Λημεριού· ήταν όλοι άνθρωποι που είχαν έρθει από άλλες περιοχές της Θακέρκοβ. Αυτοί του Λημεριού είχαν άπαντες αρνηθεί να εκτελέσουν τη διαταγή της Αρχιφρούραρχου.

Οι χωροφύλακες που ερεύνησαν τα υπόγεια δεν άργησαν να συμπεράνουν ότι οι κρυσταλλωμένοι μάλλον είχαν φύγει από το πέρασμα που τώρα ήταν γκρεμισμένο. Εκείνοι πρέπει να ήταν που το είχαν γκρεμίσει πίσω τους. Έτσι, έφεραν ένα ενεργειακό τρυπάνι κι άρχισαν να χτυπάνε τις πέτρες που τους έκλειναν τον δρόμο. Το ενεργειακό τρυπάνι ήταν, ουσιαστικά, ένα ενεργειακό κανόνι μικρής εμβέλειας το οποίο δεν χρειαζόταν Τεχνομαθή μάγο για να ρυθμίζει τη ροή της ενέργειας, καθώς ο μηχανισμός την τραβούσε από τις φιάλες με τις ο-

ποίες συνδεόταν και την εκτόξευε ακατέργαστη μερικά μέτρα μπροστά του.

Τα υπόγεια κάτω από τη Στέγη των Κουρδισμένων γέμισαν κρότους και σκόνη...

Και όσο πιο πολύ οι χωροφύλακες χτυπούσαν με ενέργεια το γκρεμισμένο πέρασμα, τόσο αυτό γκρεμιζόταν χειρότερα. Πέτρες έπεφταν από παντού. Στο τέλος κατόρθωσαν να περάσουν όχι επειδή, ουσιαστικά, ξεμπλόκαραν το πέρασμα αλλά επειδή άνοιξαν δικό τους. Τρυπώντας, τρυπώντας, τρυπώντας, δεν μπόρεσαν παρά να βγουν στους υπονόμους.

Κι από κει και ύστερα, ένας ατέρμονος λαβύρινθος τούς περίμενε...

Οι κρυσταλλωμένοι περιπλανιόνταν για ώρες και ώρες και ώρες μέσα στα λαβυρινθώδη βάθη κάτω από τη Θακέρκοβ. Ο Καρνάδης είχε ακούσει, παλιά, μύθους και θρύλους γι'αυτά τα μέρη, αλλά ποτέ δεν φανταζόταν ότι θα ήταν τόσο δαιδαλώδη, τόσο αχανή. Υπήρχαν ατελείωτα περάσματα εδώ. Ορισμένα ήταν κλειστά τμήματα των υπονόμων, που δεν χρησιμοποιούνταν πλέον· ορισμένα ήταν σήραγγες του Υπόγειου Σιδηρόδρομου που για κάποιο λόγο είχαν εγκαταλειφθεί· ορισμένα δεν μπορούσες να πεις τι ακριβώς ήταν, ποια μπορεί κάποτε να ήταν η χρησιμότητά τους. Ίσως να τα είχε φτιάξει η ίδια η φύση, αλλά αυτό ήταν αμφίβολο. Ήταν σκαμμένα μέσα στη γη, και μερικά μάλιστα είχαν τοίχους χτιστούς που σε πολλά σημεία τους οι πέτρες είχαν πέσει, διαβρωθεί, ή ραγίσει.

Σε κάποια μέρη υπήρχαν πράγματα εφιαλτικά.

Σε μια σπηλιά, στο πλάι ενός περάσματος, κρεμόταν ένα σκέλεθρο από τον λαιμό, με αλυσίδα. Τα ρούχα του είχαν σχεδόν λιώσει.

Μια σήραγγα ήταν γεμάτη λάκκους όπου ερπετά ζούσαν, σερνόμενα το ένα πάνω στο άλλο, ανάμεσα στ'αβγά τους. Και σ'έναν από τους λάκκους καθόταν μια σαύρα μεγάλη όσο το κεφάλι του Σαρακμα'ό'οκ'ραθ η οποία έμοιαζε με μάνα όλων τους. Οι κρυσταλλικές τους δομές ήταν απαίσιες, υποδηλώνοντας κυριαρχία και καχυποψία συγχρόνως.

Ένα σπήλαιο ήταν γεμάτο νερά (οι κρυσταλλωμένοι βρίσκονταν μάλλον κάτω από τον ποταμό Κάλμωθ, τώρα) που μέσα τους κολυμπούσαν έντομα μικρά και μεγάλα, τα οποία όμως δεν πλησίαζαν καθόλου τους κρυσταλλωμένους, σαν να τους φοβόνταν. Τους αιχμάλωτους χωροφύλακες, ωστόσο, προσπαθούσαν να τους πλησιάσουν για να τους τσιμπήσουν, με την πρώτη ευκαιρία· αλλά οι κρυσταλλωμένοι τα έδιωχναν μακριά τους. Οι κρυσταλλικές δομές των εντόμων ήταν ήπιες, νωχελικές, παρατηρητικές.

Μια σήραγγα ήταν γεμάτη από ένα πελώριο γκράφιτι – στο ταβάνι, στο πάτωμα, στους τοίχους – αριστοτεχνικά φτιαγμένο, απεικονίζοντας μια επική σύγκρουση μεταξύ όντων που ο Καρνάδης δεν είχε ξαναδεί. Βαδίζοντας μέσα σ' αυτή τη σήραγγα ήταν σαν να βαδίζεις μέσα στην παράξενη μάχη. Ποιος μπορεί να είχε έρθει εδώ κάτω για να φτιάξει κάτι τέτοιο; Τρελός ήταν; Από πότε βρισκόταν αυτό το πράγμα εδώ;

Οι αιχμάλωτοι χωροφύλακες κόντευαν να λιποθυμήσουν από το ανελήτο βάδισμα, και παραπονιόνταν ότι διψούσαν – *διψούσαν*. Αλλά το νερό που είχαν μαζί τους οι κρυσταλλωμένοι είχε τελειώσει. Δεν κουβαλούσαν πολύ γιατί δεν τους χρειαζόταν· δεν είχαν ανάγκη να πίνουν.

Ο Απελευθερωτής καταλάβαινε ότι, σύντομα, ή θα έπρεπε να μεταμορφώσει τους χωροφύλακες σε κρυσταλλωμένους ή θα έπρεπε να τους σκοτώσει και να πάρει τα πρόσωπά τους για ζωντανές μάσκες. Στρεφόμενος στον *Ζορκολ'ζορκά'αβάθ*, τον ρώτησε αν μπορούσε τώρα να τους τσιμπήσει. Η απάντησή του ήταν θετική, αλλά η φωνή της Μάγισσας τη διέκοψε:

«Απελευθερωτή, δεσ!»

Προπορευόταν βαστώντας τον φακό της, και τώρα ο φακός φώτιζε μια παλιά, κλειστή, δίφυλλη πόρτα καμωμένη από κάποιου είδους μέταλλο εν μέρει σκουριασμένο. Επάνω στα φύλλα της ήταν αποτυπωμένο ένα σύμβολο.

«Το αναγνωρίζεις, Μάγισσα;» ρώτησε ο Απελευθερωτής δείχνοντάς το.

«Φυσικά και όχι,» αποκρίθηκε εκείνη. «Πρέπει νάναι εδώ από... αιώνες. Ίσως και περισσότερο.»

Το σύμβολο ήταν ένα τετράγωνο μ'ένα ανάποδο τρίγωνο μέσα του, αλλά έτσι ώστε οι δύο πλευρές του τριγώνου να προεξέχουν από το τετράγωνο περνώντας από τις επάνω γωνίες του. Τρίτη πλευρά, που να ενώνει τις άλλες δύο, δεν είχε· έμοιαζε να υπονοείται.

Ο Απελευθερωτής στράφηκε στον *Ζορκολ'ζορκά'αβάθ* και στον *Σαρακμα'ό'οκ'ραθ* και τους ρώτησε, στη γλώσσα τους, αν αναγνώριζαν το σύμβολο, αλλά εκείνοι είπαν ότι δεν το είχαν ξαναδεί.

«Δεν είναι λοιπόν από την εποχή σας;»

«Μπορεί και να είναι, Απελευθερωτή,» ζουζούνισε το κρυσταλλικό έντομο. «Δεν είχαμε προλάβει να γνωρίσουμε όλα τα σύμβολα που χρησιμοποιούνταν στη Σεργήλη. Ως κατακτητές είχαμε έρθει, από άλλη διάσταση.»

«Πού βρίσκεται, αλήθεια, η δίοδος για τη διάστασή σας;» ρώτησε ο Καρνάδης. «Γιατί δεν θέλετε να πάτε εκεί;» Από τότε που τους ελευθέρωσε από το Κρυσταλλικό Πεδίο, δεν τους είχε ρωτήσει, κι εκείνοι δεν είχαν αναφέρει τίποτα από μόνοι τους.

«Δεν μπορούμε, Απελευθερωτή· ήρθαμε από τον Αιθέρα. Και, για να περάσει κανείς στον Αιθέρα, πρέπει να μπορεί να πετάξει πολύ, πολύ ψηλά. Εμείς έχουμε πλέον χάσει την ικανότητα της πτήσης. Ο Κρύσταλλος μάς έχει βαρύνει.»

«Το μόνο που μας μένει,» σύριξε ο *Σαρακμα'ό'οκ'ραθ*, «είναι η εκδίκηση εναντίον εκείνων που μας κατατρόπωσαν πριν από τόσους αιώνες!»

«Υπάρχουν αεροσκάφη που πετάνε στον Αιθέρα,» τους πληροφόρησε ο Καρνάδης, αν και δεν ήθελε να τους χάσει από ακόλουθους. Όχι πως, βέβαια, νόμιζε ότι θα έφευγαν. Από τότε που τους είχε απελευθερώσει αισθανόταν πως βρίσκονταν υπό τη θέλησή του. Του ανήκαν.

«Ναι,» αποκρίθηκε ο *Ζορκολ'ζορκά'αβάθ*, «πετάνε στον Αιθέρα τα αεροσκάφη των ανθρώπων της Σεργήλης. Αλλά δεν μπορούν να φτάσουν, μέσω του Αιθέρα, στη διάστασή μου. Ούτε στη διάσταση του *Σαρακμα'ό'οκ'ραθ*. Γι'αυτό να είσαι σίγουρος.»

Ο Καρνάδης υπέθετε ότι οι συνθήκες σ'αυτές τις διαστάσεις πρέπει να ήταν πολύ παράξενες, ίσως.

«Επιπλέον,» σύριξε ο *Σαρακμα'ό'οκ'ραθ*, «στις διαστάσεις μας τώρα θα μας έβλεπαν σαν τέρατα!» Και υπήρχε θλίψη στη φωνή του.

«Ναι, αυτό είναι αλήθεια,» συμφώνησε ο Ζορκολ'ζορκά'αβάθ, και υπήρχε θλίψη και στη δική του φωνή.

Τέρατα; σκέφτηκε ο Καρνάδης. *Κι εδώ σαν τέρατα σάς βλέπουν. Ακόμα κι εγώ.* Αλλά μάλλον τούτο δεν τους πείραζε. Δεν τους ενδιέφερε η γνώμη των ανθρώπων γι'αυτούς.

«Τι λέτε τόσο ώρα;» ρώτησε η Μάγισσα. «Ξέρουν κάτι για το σύμβολο;»

«Όχι,» είπε ο Απελευθερωτής, «τίποτα δεν ξέρουν.» Και πλησίασε την πόρτα, για να τη σπρώξει και να την ανοίξει. Αλλά η Μάγισσα τον σταμάτησε πιάνοντάς τον από τον ώμο.

«Περίμενε,» του είπε. Και μετά έκανε κάποια ξόρκια με την κρυσταλλική της δομή: σχηματισμούς και μορφές που ο Καρνάδης δεν καταλάβαινε και δεν μπορούσε να αντιγράψει. Οι μάγοι δεν ήταν σαν τους άλλους ανθρώπους, παρότι οι κρυσταλλικές τους δομές έμοιαζαν με των απλών ανθρώπων.

Μετά από λίγο, η Μάγισσα είπε: «Υπάρχει κάτι εκεί μέσα. Κάτι αποτελούμενο αποκλειστικά από ενέργεια.»

«Κάποιο πλάσμα;»

«Ίσως.»

«Ίσως; Κι αν μας επιτεθεί; Μπορείς να το διαλύσεις, Μάγισσα;»

«Μπορώ να προσπαθήσω να ελέγξω την ενέργεια...» Η κρυσταλλική της δομή υποδήλωνε αβεβαιότητα, την οποία εκείνη δεν ήθελε να κρύψει.

«Αν μας επιτεθεί, πώς μπορούμε να το σκοτώσουμε;»

Η Μάγισσα έκανε πάλι ένα ξόρκι, κι έμεινε για κάποια ώρα αυτοσυγκεντρωμένη. Η κρυσταλλική της δομή φανέρωνε πλήρη προσήλωση στη δουλειά της· ήταν σαν να είχε απλώσει κεραίες προς τη μεριά της μεταλλικής, δίφυλλης πόρτας.

Όταν οι κεραίες βυθίστηκαν μέσα στους υπόλοιπους κρυσταλλικούς σχηματισμούς, η Μάγισσα είπε: «Ό,τι κι αν είναι, δεν κινείται. Επομένως, ίσως να μην πρόκειται για κάποιο πλάσμα από ενέργεια. Πάντως, είναι ένα σημείο όπου υπάρχει πολλή ενέργεια συγκεντρωμένη. Και... δεν ξέρω τι είδους ενέργεια είναι. Σίγουρα όχι σαν αυτή που χρησιμοποιούμε καθημερινά μέσα από τις φιάλες.»

Ο Απελευθερωτής έσπρωξε με τα υπεράνθρωπα δυνατά χέρια του τα δύο φύλλα της μεγάλης μεταλλικής πόρτας. Μια αρχαία κλειδωνιά ακούστηκε να σπάει και η είσοδος άνοιξε, τρίζοντας σαν κάτι που επιτέλους ξεδιπλώνεται ύστερα από αιώνες ακινησίας.

Πέρα από το κατώφλι ήταν μια αίθουσα γεμάτη τεχνικούς εξοπλισμούς: κονσόλες, οθόνες, καθίσματα, καλώδια: όλα διαβρωμένα από τα χρόνια, κατεστραμμένα, οι μορφές τους αλλοιωμένα σκέλεθρα, σκιές του αρχαίου εαυτού τους. Έντομα σκαρφάλωναν επάνω τους, μύκητες και λειχήνες τα έντυναν. Σκόνη και υγρασία απλώνονταν παντού.

Και δεν υπήρχε λόγος ο φακός της Μάγισσας να τα φωτίζει όλα τούτα για να αποκαλυφθούν. Φωτίζονταν από μια πηγή που υπήρχε στο κέντρο της αίθουσας. Το χρώμα της ήταν κάτι ανάμεσα σε μπλε, μοβ, και κόκκινο, με διάφορες διαβαθμίσεις και σκιές: Ένα όρθιο παραλληλεπίπεδο φτιαγμένο αποκλειστικά από ενέργεια, που επάνω του σχηματίζονταν σύμβολα και παράξενες μορφές, ως αποχρώσεις, και θύμιζε – απλώς *θύμιζε*, τίποτα περισσότερο – την κρυσταλλική δομή των όντων. Μικρά πλοκάμια, παραφυάδες, ξεπροβάλλαν από το παραλληλεπίπεδο, σάλευαν ή κύρτωναν, και μετά χάνονταν πάλι μέσα του, για να ξεπροβάλλουν από άλλο σημείο. Και το παραλληλεπίπεδο, αν και παρέμενε στην ίδια θέση, δεν ήταν ακίνητο· περιστρεφόταν αργά γύρω από τον κάθετο, νοητό άξονά του.

«...Τι είναι αυτό το πράγμα, Μάγισσα;» είπε ο Απελευθερωτής κάνοντας τέσσερα επιφυλακτικά βήματα μέσα στην αίθουσα, έτοιμος να τραβήξει το πιστόλι του αν χρειαζόταν.

Η Λορύν'σαρ τον ακολούθησε. «Δεν έχω ξαναδεί ποτέ τίποτα παρόμοιο,» αποκρίθηκε, κι ακουγόταν ενθουσιασμένη. «Αλλά σίγουρα αξίζει να το μελετήσουμε! Και ο χώρος...» φώτισε γύρω-γύρω με τον φακό της, «αυτό το μέρος... είναι μεγάλο, Καρνάδη! Δες εκεί! Υπάρχουν ανοίγματα. Υπάρχουν κι άλλα δωμάτια. Μπορούμε να μείνουμε εδώ. Βρήκαμε το σωστό μέρος για να μείνουμε!»

Ο ενθουσιασμός της τον ενοχλούσε. Παρά τις μαγικές γνώσεις της, ορισμένες φορές ήταν σαν παιδάκι. «Κι αν αυτό το πράγμα είναι επικίνδυνο, Μάγισσα; Αν αρχίσει να μας επιτίθεται με κάποιο τρόπο;»

Πίσω του, τότε, ακούστηκε η φωνή του *Ζορκολ'ζορκά'αβάθ* σαν ζουζούνισμα μέσα από κρύσταλλο: «Μάλλον δεν θα ξέρεις τι είναι αυτό, Απελευθερωτή...» Ο δαίμονας δεν είχε καταλάβει παρά μόνο στο περίπου τι έλεγαν· η νοημοσύνη του δεν ταίριαζε με την ανθρώπινη λαλιά.

Ο Καρνάδης στράφηκε ν'αντικρίσει το κρυσταλλικό έντομο. «Εσύ ξέρεις;»

«Φυσικά. Είναι ένα ενεργειακό νοοσύστημα.»

«Τι πράγμα;»

Το γέλιο του *Ζορκολ'ζορκά'αβάθ* ήταν ένα ζουζούνισμα. «Δεν περίμενα ότι θα έβλεπα ενεργειακό νοοσύστημα εδώ!»

«Τι είναι το ενεργειακό νοοσύστημα, δαίμονα;»

«Μοιάζει με τα πληροφοριακά και υπολογιστικά συστήματα που έχετε στη Σεργήλη, αλλά είναι πολύ ανώτερο. Στη διάστασή μου και στη διάσταση του *Σαρακμα'ό'οκ'ραθ* μόνο τέτοια χρησιμοποιούμε. Μου κάνει εντύπωση που οι Σεργήλιοι έμαθαν πώς να φτιάχνουν νοοσυστήματα...»

«Αυτό το πράγμα είναι πανάρχαιο, προφανώς! Ούτε η Μάγισσα δεν έχει δει τίποτα τέτοιο, σήμερα.»

«Οι Σεργήλιοι πρέπει, μετά τον πόλεμο, να μας έκλεψαν κάποιες από τις γνώσεις μας...» είπε ο *Ζορκολ'ζορκά'αβάθ* σαν να μονολογούσε.

Και ο *Σαρακμα'ό'οκ'ραθ*, κοιτάζοντας πάνω από το κρυσταλλικό έντομο, πρότεινε: «Ας το δοκιμάσουμε, *Ζορκολ'ζορκά'αβάθ*!»

«Μπορείτε να το κάνετε να λειτουργήσει;» ρώτησε ο Καρνάδης.

Το κρυσταλλικό έντομο γέλασε ξανά. «Ποτέ δεν παύει να λειτουργεί, Απελευθερωτή! Είναι αυτοσυντηρούμενο. Το θέμα είναι αν μπορούμε να το προστάξουμε. Παρότι μοιάζει μ'αυτά στη διάστασή μου, δεν νομίζω ότι είναι ίδιο. Εσύ τι λες, *Σαρακμα'ό'οκ'ραθ*;»

«Κι εγώ έτσι νομίζω· δεν είναι σαν τα δικά μας.»

«Επομένως, χρειάζεται προσοχή.» Ο *Ζορκολ'ζορκά'αβάθ* βάδισε προς το ενεργειακό νοοσύστημα.

«Τι κάνει;» ρώτησε η Μάγισσα τον Απελευθερωτή, η οποία δεν είχε καταλάβει τίποτα απ' όσα έλεγαν.

Ο Καρνάδης τής εξήγησε.

Ο Ζορκολ'ζορκά'αβάθ, εν τω μεταξύ, άγγιξε με το κεντρί του το ενεργειακό νοοσύστημα και τα σύμβολα επάνω του άρχισαν ν'αλλάζουν, να εξαφανίζονται, και να εμφανίζονται.

Το κρυσταλλικό έντομο στράφηκε στον Απελευθερωτή και είπε: «Μπορώ να το ελέγξω, αλλά οι συμβολισμοί του μου είναι άγνωστοι.» Και προς το γιγάντιο φίδι: «Οι Σεργήλιοι το έχουν φτιάξει, Σαρακμα'ό'οκ'ραθ, αναμφίβολα· δεν είναι δικό μας.»

Ο Σαρακμα'ό'οκ'ραθ μπήκε στην αίθουσα, αναγκάζοντας τον Απελευθερωτή και τη Μάγισσα να παραμερίσουν. Πλησίασε το ενεργειακό νοοσύστημα και το ατένισε έντονα, σαν να ήθελε να το τρυπήσει με το βλέμμα του. Το παραλληλεπίπεδο άρχισε να περιστρέφεται πιο γρήγορα από πριν, ενώ σύμβολα τρεμόπαιζαν επάνω του – εμφανίζονταν, εξαφανίζονταν, κύρτωναν, αλλοιώνονταν, άλλαζαν... Ύστερα, ο Σαρακμα'ό'οκ'ραθ έπαψε να έχει το βλέμμα του εστιασμένο στο ενεργειακό νοοσύστημα και η περιστροφή του παραλληλεπίπεδου έγινε πάλι κανονική.

«Ναι,» συμφώνησε το φίδι· «έχεις δίκιο, Ζορκολ'ζορκά'αβάθ.»

«Μπορούμε να μείνουμε εδώ;» τους ρώτησε ο Καρνάδης. «Είναι το μέρος ασφαλές για εμάς;»

«Φυσικά, Απελευθερωτή,» αποκρίθηκε ο Ζορκολ'ζορκά'αβάθ. «Θα το πρότεινα, μάλιστα. Φαίνεται να υπάρχει αρκετός χώρος, και το ενεργειακό νοοσύστημα πιθανώς να μας φανεί χρήσιμο.»

«Για την ώρα,» του είπε ο Καρνάδης, «θέλω να τσιμπήσεις όλους τους χωροφύλακες. Αλλιώς θα πρέπει να τους σκοτώσω· δεν μπορούμε να τους έχουμε άλλο μαζί μας.»

«Η βούλησή σου είναι βούλησή μου, Απελευθερωτή,» ζουζούνισε το κρυσταλλικό έντομο.

Σαράντα-Πέντε «Γίνε ένα μ'εμένα!»

Έτρεβοθ: μια πόλη οικοδομημένη στη συμβολή των ποταμό Κάλμωθ και Τάρνοφ, στις αρχές των τόπων που ήταν γνωστοί ως Φέρνιλγκαν.

Μέσα στο ψυχρό μεσημέρι, οι δρόμοι της όλο φασαρία και κίνηση από πεζούς, καβαλάρηδες, και οχήματα. Πάνω και ανάμεσα από τις ψηλές πολυκατοικίες, γρυποκαβαλάρηδες φτερούγιζαν.

Μια γυναίκα που χρησιμοποιούσε πολλά ονόματα βάδιζε προς ένα περίπτερο, τυλιγμένη στη γκριζα καπαρντίνα της. Στο κεφάλι της ήταν ένα μικρό, μαύρο καπέλο. Μπροστά στα μάτια της ένα ζευγάρι μπλε γυαλιά. Η καπαρντίνα έπεφτε ως τα γόνατά της, κι από κει και κάτω φαίνονταν εφαρμοστές μαύρες κάλτσες και καφετιές μπότες με λουριά. Στον ώμο της ήταν περασμένη σταυρωτά μια αρκετά μεγάλη τσάντα.

Σταμάτησε μπροστά στο περίπτερο και κοίταξε τα περιοδικά και τις εφημερίδες που κρέμονταν μοιάζοντας κοκαλωμένα από το κρύο. Το βλέμμα της έμεινε ακίνητο όταν συνάντησε την *ΠανΣεργήλιο* – την εφημερίδα που κυκλοφορούσε σ'όλη τη Σεργήλη πετώντας από μεγάλη πόλη σε μεγάλη πόλη με γρήγορα αεροσκάφη. Σ'ένα σημείο της πρώτης σελίδας έγραφε:

ΜΕΓΑΛΗ ΠΑΝΩΛΕΘΡΙΑ ΣΤΟ 32^ο ΡΑΛΙ ΔΥΤΙΚΗΣ ΘΑΚΕΡΚΟΒ

Το Ράλι Δυτικής Θακέρκοβ διακόπηκε απότομα, όταν μυστηριώδεις ληστές επιτέθηκαν στα αγωνιστικά οχήματα μέσα σε λοφώδη περιοχή. Οι περισσότεροι ραλίστες και οι συνοδηγοί τους εξαφανίστηκαν και η τύχη τους αγνοείται. **Συνέχεια στη σελίδα 27.**

Η γυναίκα καταράστηκε από μέσα της.

Πήρε ένα φύλλο της *ΠανΣεργήλιου* από τη στοίβα παραδίπλα, πλήρωσε τον περιπτερά, κι έφυγε βαδίζοντας γρήγορα κι ανοίγοντας συγχρόνως την εφημερίδα, γυρίζοντας τις σελίδες βιαστικά ώσπου να φτάσει στην εικοστή-έβδομη.

Καθώς διάβαζε όσα γράφονταν εκεί, στάθηκε σε μια γωνία αγνοώντας την κίνηση ολόγυρά της, σαν να ήταν ακλόνητη πέτρα μες στη μέση μιας ανήσυχης θάλασσας. Όταν τελείωσε το σύντομο ενημερωτικό άρθρο, η ψυχή της γυναίκας είχε λιγάκι ηρεμήσει. Τουλάχιστον, ο άνθρωπος που την ενδιέφερε δεν είχε εξαφανιστεί μαζί με τους άλλους...

Ολόκληρη η μέρα πέρασε και οι σύνδεσμοί του με τη Σιδηρά Δυναστεία δεν κατόρθωσαν να βρουν καμια σοβαρή πληροφορία γι' αυτόν τον Καρνάδη τον Αχθοφόρο. Του είπαν μόνο πράγματα που ήδη ήξερε: ότι ήταν κάποτε μέλος των Κουρδισμένων· ότι η Χωροφυλακή τον υποπτευόταν για κάμποσους βιασμούς που είχαν γίνει εκείνο τον καιρό στην πόλη· ότι μετά είχε εξαφανιστεί μυστηριωδώς. Κανένας δεν ήξερε πού είχε πάει.

Ο Ζορδάμης τούς ζήτησε να έχουν το όνομα υπόψη τους και να τον ειδοποιήσουν αν τύχαινε να μάθουν τίποτα περισσότερο. Εκείνο που τον ενδιέφερε κυρίως ήταν πού είχε ταξιδέψει ο Καρνάδης αφότου έφυγε από τη Θακέρκοβ.

«Θα χρειαστεί καιρός για να το μάθεις αυτό,» του είπε ο Βινάρης, καθώς βρίσκονταν στο δωμάτιό τους, το βράδυ, ύστερα από δείπνο με την Καλλιόπη, την Ελοντί, και τον Φίλιππο·чок. «Και πάλι, δεν είναι βέβαιο. Ίσως ο Καρνάδης να μη χρησιμοποιούσε το ίδιο όνομα όσο έλειπε από εδώ. Ή ίσως η παρουσία του να μην υπέπεσε καθόλου στην αντίληψη της οικογένειας. Στη Θακέρκοβ τον έχουν ακουστά επειδή τον υποπτεύονταν για τους βιασμούς.»

«Ναι,» παραδέχτηκε ο Ζορδάμης, «έτσι είναι. Μπορεί όντως να μη μάθουμε τίποτα.» Καθόταν στην άκρη του κρεβατιού του και είχε ακόμα τον τηλεπικοινωνιακό πομπό στα χέρια του, καθώς τον είχε μόλις κλείσει ύστερα από μια τελευταία συνομιλία με συνδέσμους. «Κάποιος, όμως, που βιάζε εδώ δεν θα βιάζε κι άλλου;»

Η Κλεισμένη νιαούρισε, από εκεί όπου ήταν κουλουριασμένη στο πάτωμα, σαν να ήθελε να τους πει ότι την ενοχλούσαν με τη μουρμούρα τους.

«Σίγουρα ξέρεις πόσοι τέτοιοι παλαβοί τριγυρίζουν στη Σεργήλη, έτσι;» είπε ο Βινάρης, ξαπλωμένος ανάσκελα στο κρεβάτι του και καπνίζοντας ενώ κοίταζε το ταβάνι.

«Τέλος πάντων,» αναστέναξε ο Ζορδάμης αφήνοντας τον πομπό του στο κομοδίνο. «Επιπλέον, ακόμα κι αν μάθουμε πού πήγε εκείνο τον καιρό, αναρωτιέμαι αν θα μας χρειαστεί σε τίποτα.»

«Μόνο ο μάγος ίσως να ξέρει.»

«Ναι,» είπε ο Ζορδάμης. «Αν ο Φίλιππος'χοκ είχε κάποιες παραπάνω πληροφορίες, ίσως να μπορούσε να υποθέσει πώς ξεκίνησε η ιστορία με τους κρυσταλλωμένους.» Κι αφού ο Απελευθερωτής – ο Καρνάδης ο Αχθοφόρος – ήταν αρχηγός τους, δεν ήταν πολύ πιθανό να είχε, κάπως, ξεκινήσει από αυτόν; Ακόμα όμως κι η Σιδηρά Δυναστεία ήταν δύσκολο να βρει τα ίχνη ενός φαινομενικά τόσο ασήμαντου προσώπου ύστερα από τόσο καιρό...

Αν ο Καρνάδης είχε ταξιδέψει σε άλλες πόλεις και είχε ανακατευτεί με τον υπόκοσμο εκεί.... *Αλλά θα χρειαστούν μέρες μέχρι να πάρουμε αυτή την πληροφορία.* Σύνδεσμοι έπρεπε να μιλήσουν με συνδέσμους κι αυτοί με άλλους συνδέσμους, και πάει λέγοντας. Λίγες οι πιθανότητες. Το καλύτερο θα ήταν αν κάποιος ήξερε προς τα πού είχε κατευθυνθεί ο Καρνάδης φεύγοντας από τη Θακέρκοβ· τότε θα είχαν ένα ίχνος για ν'ακολουθήσουν. Αλλά ούτε κάτι τέτοιο δεν είχε μάθει ο Ζορδάμης.

Το πρωί, η Ελοντί άνοιξε τον τηλεοπτικό δέκτη του δωματίου της για ν'ακούσει τις ειδήσεις του *Άστρου*, του μοναδικού τηλεοπτικού σταθμού της Θακέρκοβ. Η τηλεπαρουσιάστρια ανέφερε διάφορα πράγματα, κι ανάμεσα σ'αυτά ότι η Χωροφυλακή δεν είχε ακόμα καταφέρει να εντοπίσει τους «μυστηριώδεις κακοποιούς» που είχαν καταλάβει το αρχηγείο της συμμορίας των Κουρδισμένων. Σύμφωνα με πληροφορίες, είχαν καταφύγει σε υπόγειες σήραγγες και, μάλλον, δεν αποτελούσαν πλέον κίνδυνο για την πόλη. Η Αρχιφρούραρχος Ελίζα Αριθμόχειρη διαβεβαίωνε τους πολίτες ότι η Χωροφυλακή είχε τα πάντα υπό έλεγχο.

Η Ελοντί έκλεισε τον τηλεοπτικό δέκτη πατώντας το κουμπί στο πλάι του. «Τους έχασαν. Και τώρα μπορούν να παρουσιαστούν οπουδήποτε μέσα στην πόλη, φορώντας τις ανθρώπινες μάσκες τους.»

Ο Φίλιππος'χοκ καθόταν οκλαδόν επάνω στο κρεβάτι τους και διαλογιζόταν, έχοντας τα μάτια κλειστά· δεν τα είχε ανοίξει ούτε στιγμή για να κοιτάξει την οθόνη του τηλεοπτικού δέκτη. Επίσης, ήταν τελείως σιωπηλός. Σχεδόν ξάφνιασε τώρα την Ελοντί, καθώς μίλησε λέγοντας: «Εσύ δεν είσαι φύλακας της Θακέρκοβ, αγάπη μου. Μη σου μπαίνουν περιέργες ιδέες.» Η έκφρασή του ήταν απίστευτα ουδέτερη και αποστασιοποιημένη: κι αυτό, σε συνδυασμό με τα λόγια του, έκανε τη ραλίστρια να γελάσει.

Μετά, του είπε: «Σίγουρα οι Διαλογιστές δεν μπορούν να διαβάζουν τα μυαλά των άλλων;»

«Σίγουρα,» τη διαβεβαίωσε ο Φίλιππος'χοκ, εξακολουθώντας να έχει τα βλέφαρα κλειστά. «Τι σκέφτεσαι;»

«Να τρέξω. Έξω από την πόλη,» είπε. «Ίσως έτσι να πάρω κάποιες απαντήσεις.»

«Το αμφιβάλλω.»

«Ευχαριστώ που πιστεύεις σ'εμένα, αγάπη μου,» είπε η Ελοντί, και πλησίασε το κρεβάτι όσο πιο σιωπηλά μπορούσε, πατώντας ξυπόλυτη στο πάτωμα, αποσκοπώντας να ξαφνιάσει τον Φίλιππο.

Τα μάτια του άνοιξαν.

Η Ελοντί γέλασε πάλι. «Μ'άκουσες; Δεν έκανα θόρυβο!»

«Σε αισθάνθηκα,» είπε ο Φίλιππος.

Η Ελοντί έσκυψε στο πλάι και φίλησε γρήγορα και δυνατά τα χείλη του. «Θα πάω μια βόλτα έξω από την πόλη και θα επιστρέψω,» του είπε.

«Δε θέλεις να έρθω;»

«Δε χρειάζεται. Θέλω να τρέξω μόνη μου.»

«Γιατί τέτοια εμμονή να μάθεις πού πήγαν οι κρυσταλλωμένοι; – όχι πως πιστεύω ότι θα καταφέρεις τίποτα, όπως ήδη σου είπα.»

«Κι οι δύο το ξέρουμε ότι με κυνηγάνε, Φίλιππε. Καλύτερα δεν είναι να βρω εγώ πρώτη εκείνους, παρά εκείνοι να βρουν πρώτοι εμένα;»

«Μην κάνεις, πάντως, καμία ανοησία αν ανακαλύψεις κάτι.»

«Τι έγινε; Νομίζεις ξαφνικά ότι ίσως καταφέρω ν'ανακαλύψω κάτι;»

Ο Φίλιππος έκλεισε πάλι τα μάτια του.

«Μην κάνεις ότι δε μ'ακούς!» είπε η Ελοντί, αρχίζοντας να ντύνεται.

Είχε επισκευάσει το ραγισμένο τζάμι του Γρύπα των Δρόμων χτες, και σήμερα δεν υπήρχε κανένας κίνδυνος να τον τρέξει όσο γρήγορα ήθελε. Αφού έφυγε από το δωμάτιό της, πήγε στο γκαράζ του Περίοικου, πήρε από εκεί το αγωνιστικό όχημα, και ξεκίνησε. Βγήκε από τη βόρεια μεριά της πόλης, κι όταν είχε απομακρυνθεί, ανέπτυξε ταχύτητα. Ολοένα και πιο γρήγορα – ολοένα και πιο γρήγορα. Έγινε ένα με το όχημά της. Η Αίσθηση την τύλιξε σαν μανδύας ενέργειας, φορτίζοντάς την με δύναμη. Και μετά, η Ελοντί είχε χάσει πια το σώμα της, είχε ξεχάσει ότι οδηγούσε· ήταν μια θέληση επάνω στη μεγάλη δημοσιά, προσπερνώντας χωρίς καμία δυσκολία άλλα οχήματα και αποφεύγοντας καβαλάρηδες ή κάρα. Ήταν όλα σαν όνειρο...

(ο χρόνος σταμάτησε)

«Ξέρεις τι σκεφτόμουν;» λέει η λευκομάλλα μπαλαντέρ που κάθεται δίπλα της, έχοντας τα πόδια της επάνω στην κονσόλα του οχήματος, σταυρωμένα στον αστράγαλο, με τα νύχια να γυαλίζουν σαν ασημένιοι κρύσταλλοι.

«Τι;» ρωτά η Ελοντί, οδηγώντας σταθερά. Το τοπίο απέξω έχει πλημμυρίσει από έντονο φως που μέσα του κολυμπάνε κόκκινα ψάρια.

«Αυτό τον Μπαλαντέρ... Καταλαβαίνεις ποιον Μπαλαντέρ εννοώ, έτσι; Δεν είναι συμπαθητικός τύπος;»

«Μπορείς να μου απαντήσεις σε κάτι που θέλω;» αλλάζει θέμα η Ελοντί.

«Όλο ερωτήσεις και απορίες είσαι!» μουτρώνει η μπαλαντέρ, σταυρώνοντας τα χέρια της κάτω από το στήθος. «Καθόλου πλάκα δεν έχεις, το ξέρεις;»

«Πού είναι ο Απελευθερωτής; Πού είναι ο Ιερομύστης που ήταν μαζί με τους κρυσταλλωμένους στην ενέδρα του ράλι;»

«Πού θες να ξέρω εγώ; Εκείνο που ξέρω είναι ότι θα ήθελε πολύ να σε κάνει σαν αυτούς. Έτσι!» Και η όψη της μπαλαντέρ είναι ξαφνικά θολή σαν να βρίσκεται πίσω από κρύσταλλο. «Έτσι! Χα-χα-χα-χα-χα! Έτσι!...»

«Βγάλε αυτό το πράγμα από το πρόσωπό σου· με φρικόρεις,» λέει η Ελοντί· και ρωτά: «Γιατί θέλει να με κάνει σαν αυτούς; Τι μπορεί να έχει να κερδίσει από εμένα;»

«Μπορεί να σε γουστάρει κατά βάθος!»

«Υπάρχει περίπτωση να κάνουμε σοβαρή συζήτηση;» γρυλίζει η Ελοντί, χτυπώντας το χέρι της στο τιμόνι.

«Σοβαρή συζήτηση μαζί σου δεν γίνεται· το έχω διαπιστώσει αυτό, από καιρό πολύ.»

«Γαμώ τα πόδια της Λόρκης, γαμώ! Πες μου: τι θα μπορούσα να κάνω αν ήμουν κρυσταλλωμένη; Θ'άλλαζε αυτό κάπως τις μυστηριακές δυνάμεις μου;»

«Η φύση του θηρίου ποτέ δεν αλλάζει, Ελοντί. Όπως κι αν φαινόμαστε απέξω, είμαστε ίδιοι εσωτερικά.» Και η όψη της δεν κρύβεται πια· η κρυσταλλική μάσκα έχει απρόοπτα εξαφανιστεί.

«Ο Απελευθερωτής, ο Ιερομύστης των κρυσταλλωμένων, τι είδους δυνάμεις έχει; Τι μπορεί να κάνει; Τον διέκρινες ανάμεσα στους άλλους· τι κατάλαβες γι'αυτόν;»

Η μπαλαντέρ τεντώνεται, έχοντας ακόμα τα πόδια της σταυρωμένα πάνω στην κονσόλα· χασμουριέται. «Από αυτόν έχουν ξεκινήσει όλα, Ελοντί γλυκιά μου· δεν υπάρχει αμφιβολία.»

«Οι δυνάμεις του έχουν κάποια σχέση με την κρυσταλλική μεταμόρφωση;»

«Το αποκλείεις;»

«Έχουν ή δεν έχουν;» ρωτά απότομα η Ελοντί. «Πες μου!»

«Νομίζω πως έχουν,» ανασηκώνει τους ώμους η μπαλαντέρ, δείχνοντας να βαριέται.

«Δηλαδή, μπορεί αυτός να μεταμορφώσει ανθρώπους σε κρυσταλλωμένους;»

«Δε μου έδωσε τέτοια εντύπωση...» Η μπαλαντέρ δαγκώνει μια παρωνυχίδα και τη φτύνει στο πλάι. Κοιτάζει τα νύχια των χεριών της κριτικά.

«Πώς τότε είναι δυνατόν οι κρυσταλλωμένοι να έχουν ξεκινήσει από αυτόν;»

«Εγώ ξέρεις τι νομίζω, Ελοντί γλυκιά μου; Ότι θα τον πηδούσα αυτόν τον Μπαλαντέρ πολύ άνετα. Πολύ άνετα. Είναι πολύ συμπαθητικός τύ-

πος.» Χαμογελά χυδαία, και γλείφει το πάνω χείλος της. «Το έχεις ποτέ σκεφτεί;»

«Όλο μαλακίες είσαι,» παρατηρεί η Ελοντί.

Η μπαλαντέρ γελά. Τραντάζεται από το γέλιο. Τραντάζεται τόσο άγρια που ολόκληρο το σώμα της δίνει την εντύπωση ότι δονείται από κάποια τρομερή εσωτερική δύναμη–

Και μετά κομματιάζεται! και χάντρες πετάγονται παντού, γυαλιστερές χάντρες. Τρομάζοντας την Ελοντί.

(ο χρόνος συνέχισε)

Η Ελοντί έκοψε ταχύτητα, σταδιακά, και μετά έβγαλε το όχημά της από τη μεγάλη δημοσιά και το σταμάτησε σ'έναν χωματόδρομο στ'ανατολικά, κοντά σ'ένα χωριό. Παραδίπλα ήταν ένα χωράφι όπου βόδια μασουλούσαν χορτάρι.

«Ο Φίλιππος είχε δίκιο,» μουρμούρισε, τσαντισμένη. «Μαλακίζομαι.»

Μετά από λίγο, οδήγησε τον Γρύπα των Δρόμων προς τη Θακέρκοβ ξανά, αλλά όχι τόσο γρήγορο όσο τον είχε οδηγήσει προς τα βόρεια.

Η Αλκυόνη επέστρεψε νύχτα στο σπίτι της ύστερα από μια δουλειά που είχε στο Λημέρι – έπρεπε να παραδώσει κάτι δηλητήρια που της είχαν ζητήσει. Ο Αργύριος καθόταν και άκουγε ραδιόφωνο.

Η δηλητηριάστρια έβγαλε την κάπα της και την κρέμασε στην κρεμάστρα. «Τι έγινε; Είπαν τίποτα σημαντικό;»

«Κανένας δεν ξέρει ακόμα πού βρίσκονται οι κρυσταλλωμένοι,» είπε ο Αργύριος, κι έκλεισε το ραδιόφωνο.

«Το ίδιο άκουσα κι εγώ στους δρόμους.» Η Αλκυόνη έβγαλε τις μπότες της. «Η Χωροφυλακή, πάντως, έχει ελάχιστους ανθρώπους της πλέον κοντά στη Στέγη των Κουρδισμένων. Κανείς δεν πλησιάζει εκεί. Ούτε οι Κουρδισμένοι που έχουν απομείνει.»

«Θα μπορούσα να γλιστρήσω μέσα απαρατήρητος, νομίζεις;»

«Μη λες χαζομάρες. Γιατί να πας εκεί; Νιώθεις ότι... καθοδηγείσαι;»

«Η αλήθεια είναι πως όχι. Απλώς είμαι περιέργος. Γιατί αποκλείεται να είμαι τυχαία εδώ, Αλκυόνη. Το ξέρω πως δεν είμαι τυχαία εδώ.»

Η ιέρεια μειδίασε. «Κι εγώ το ξέρω πως δεν είσαι τυχαία εδώ. Καθόλου τυχαία.» Πιάνοντας τις άκριες του φορέματός της το τράβηξε προς

τα πάνω και το έβγαλε περνώντας το από τους ώμους και το κεφάλι της. Από μέσα φορούσε ένα γκριζο μεσοφόρι με κεντητά φίδια. «Είσαι εδώ για να μου κάνεις παρέα.» Κάθισε στην αγκαλιά του Αργύριου.

«Νομίζεις, ε;»

«Είμαι σίγουρη.»

Ο Αργύριος φίλησε το δεξί της στήθος, και η Αλκυόνη κράτησε το κεφάλι του κοντά της, διατρέχοντας τα δάχτυλά της μέσα στα μαλλιά του.

Μετά από λίγο, βρίσκονταν στο υπνοδωμάτιό της, γυμνοί και μπερδεμένοι ανάμεσα στα σεντόνια του κρεβατιού. Το κατάμαυρο δέρμα της την έκανε να μοιάζει με ζωντανή σκιά στον χαμηλό φωτισμό της λάμπας παραδίπλα. Τη μυρωδιά της – ιδρώτας σκόνη της πόλης γυναικεία σάρκα φυτικό άρωμα – ο Αργύριος την έβρισκε μεθυστική σαν κρασί. Τα χέρια του έπαιζαν με το σώμα της όπως θα έπαιζαν μ'ένα μουσικό όργανο, αν ο Μπαλαντέρ της Λόρκης ήξερε μουσική. Η Αλκυόνη τον έσπρωξε κάτω, ανάσκελα, και τον καβάλησε, βυθίζοντάς τον μέσα της, εισπνέοντας απότομα, ικανοποιημένα. Ο Αργύριος έσφιξε τους γλουτούς της–

Και τότε ήταν που κάτι πολύ παράξενο συνέβη. Η Αλκυόνη έμοιαζε πραγματικά με σκιά από πάνω του. Με κάτι το μη πραγματικό, ή, ίσως, κάτι το ημιπραγματικό. Ύστερα, η σκιά καθάρισε σαν το φως να είχε απρόσμενα δυναμώσει, αλλά δεν ήταν ένα σώμα κατάμαυρο που παρυσιάστηκε. Το δέρμα ήταν λευκό με απόχρωση του ροζ, και δεν υπήρχε κανένα πορφυρό σημάδι της Λόρκης πάνω από τον αφαλό. Τα στήθη που ο Αργύριος κοίταζε ήταν, επιπλέον, πολύ διαφορετικά. Το βλέμμα του υψώθηκε κι άλλο, και ατένισε το πρόσωπό της–

Η Ελοντί!

Η Έκπτωτη Ελοντί, όπως την είχε δει σε μια αφίσα ως τραγουδίστρια. Τα μαλλιά της δεν είναι κόκκινα, όπως ήταν τούτες τις μέρες, αλλά κατάξανθα, αστραφτερά. Τα βλέφαρά της είναι βαμμένα μαύρα· τα χείλη της, καταπράσινα.

Χαμογελά και το σώμα της κυρτώνει από πάνω του: πιάνει το πρόσωπό του ανάμεσα στα χέρια της και τον φιλά βαθιά, χώνοντας τη γλώσσα της μέσα στο στόμα του, φτάνοντας σχεδόν ως τον λαιμό του.

Δε μοιάζει το ίδιο ξαφνιασμένη μ'εκείνον που τον βλέπει.

Ο Αργύριος σκέφτεται, ζαλισμένα, ότι πρέπει να ονειρεύεται. Πρέπει, κάπως, να τον πήρε ο ύπνος όσο έκανε έρωτα με την Αλκυόνη – αν και του φαίνεται απίθανο: εξωφρενικό. Ή, μήπως, είχαν τελειώσει αλλά εκείνος τώρα, μέσα στο όνειρό του, δεν το θυμάται;

Η Ελοντί ορθώνεται πάλι από πάνω του, συνεχίζοντας να κινεί τους μηρούς της ευέλικτα, διεγείροντάς τον ολοένα και περισσότερο. Έλα, του λέει. *Γίνε ένα μ'εμένα!* τραβώντας τον κι εκείνον προς τα πάνω. Ο Αργύριος την ακολουθεί, αγκαλιάζοντάς την σφιχτά, κρατώντας την κοντά του, φιλώντας τον ώμο της, το πλάι του λαιμού της. Έχοντας τα μάτια του κλειστά. Αν όλα αυτά είναι παραίσθηση, τότε ίσως τούτο να την κάνει να διαλυθεί. Αλλά, ακόμα και χωρίς να βλέπει, καταλαβαίνει ότι δεν έχει την Αλκυόνη κοντά του. Η μυρωδιά της είναι διαφορετική. Η αίσθηση του σώματός της – η υφή του δέρματος, οι καμπύλες – είναι διαφορετική κάτω από τα χέρια του. Ανοίγει ξανά τα βλέφαρά του και ατενίζει τα μάτια της Ελοντί, το πρόσωπο της Ελοντί.

Φιλιούνται, δυνατά, και ο Αργύριος αισθάνεται τα χέρια του να έχουν κολλήσει στην πλάτη της. Αισθάνεται ολόκληρο το σώμα του – το στήθος του, την κοιλιά του – όλα να έχουν κολλήσει επάνω της.

Γίνε ένα μ'εμένα! του λέει η φωνή της στ'αφτί. *ΕΝΑ!* φωνάζει οργασμικά. Και ο Αργύριος τώρα μπερδεύεται. Νομίζει ότι ταξιδεύει μέσα στο σώμα της με το μυαλό του· νομίζει ότι βλέπει μέσα από τα πόδια της!

Τι κάνεις; θέλει να τη ρωτήσει. Τι συμβαίνει; Ελοντί, τι συμβαίνει;
«...Ελοντί... Ελοντί!...»

Ο Αργύριος ήταν λαχανιασμένος καθώς τελείωσε, με την Αλκυόνη καθισμένη επάνω του, να λικνίζεται ρυθμικά. Το στόμα του ήταν ξερό.

Η Αλκυόνη; Πού είχε πάει η Ελοντί;

«Ελοντί;» είπε η ιέρεια της Λόρκης, και το βλέμμα της αγρίεψε. «Ξέχασες τ'όνομά μου;» Σηκώθηκε ξαφνικά από πάνω του, παίρνοντας καθιστή θέση στο κρεβάτι, με το ένα της πόδι διπλωμένο από κάτω της. «Κοιμόσαστε μαζί; Από πότε;» τον ρώτησε, και τα μάτια της εξακολουθούσαν να γυαλίζουν άγρια.

Ο Αργύριος ανασηκώθηκε, ζαλισμένος, ξεροκαταπίνοντας. Καθάρισε τον λαιμό του. «Δεν είναι... Δεν κοιμόμαστε μαζί. Ποτέ δεν κοιμόμασταν μαζί.»

«Αλλά θα ήθελες, ε; Τι κάνεις ακόμα εδώ, λοιπόν;» Η Αλκυόνη σηκώθηκε από το κρεβάτι, πιάνοντας το μεσοφόρι της από μια στοίβα βιβλίων όπου το είχε ρίξει, φορώντας το βιαστικά.

«Δεν είναι αυτό που νομίζεις!» είπε ο Αργύριος, τρίβοντας το πρόσωπό του για να συνέλθει. «Δε σκεφτόμουν την Ελοντί.»

«Ποια σκεφτόσουν, τότε; Σίγουρα όχι εμένα!»

«Αλκυόνη,» της είπε ο Αργύριος, «ξέρεις πόσο χρονών είμαι; Πενήντα-έξι χρονών, για όνομα της Λόρκης! Δεν είμαι κανέννας έφηβος που σκέφτεται την αγαπημένη του τραγουδίστρια ενώ είναι με τη γκόμενά του. Κάτι πολύ περίεργο συνέβη.»

«Οι άντρες ποτέ δεν αλλάζετε,» είπε η Αλκυόνη, σταυρώνοντας τα χέρια της μπροστά της καθώς στεκόταν και τον αντίκριζε. «Από την εφηβεία μέχρι τα γεράματα, τα ίδια!»

Ο Αργύριος μειδίασε παρά τον αποπροσανατολισμό που αισθανόταν. «Να φύγω, τώρα, ή δεν θα προσπαθήσεις να με δηλητηριάσεις;»

«Μου έλεγες ότι συνέβη κάτι παράξενο. Είμαι περίεργη ν'ακούσω.» Αλλά από τον τόνο της μάλλον νόμιζε ότι θα άκουγε κάποια σαχλή δικαιολογία.

Ο Αργύριος τής είπε τι είχε δει, και η Αλκυόνη συνοφρυώθηκε και κάθισε στην άκρη του κρεβατιού.

«Δεν ήταν μια συνηθισμένη ερωτική φαντασίωσή σου, υποθέτω...» είπε.

«Δεν ήταν καν φαντασίωση. Ήταν... ήταν *πραγματική*. Την αισθανόμουν. Τη μύριζα.»

«Μη με τσαντίζεις κι άλλο!» γρύλισε η Αλκυόνη. «Μιλάς σαν να ήταν όντως εδώ!»

«Ναι... αυτό ακριβώς.»

«Δε μπορεί να ήταν εδώ, Αργύριε. Μόνο εγώ ήμουν εδώ. Αλλά...» έσμιξε τα χείλη, «σίγουρα ήταν κάποιο όραμα. Κάτι... Δεν ξέρω τι μπορεί να θέλει να σου δείξει η Κυρά μας μ'αυτό.» Τα μάτια της είχαν ξαφνικά δακρύσει· γυάλιζαν στο χαμηλό φως της λάμπας.

«Μην είσαι χαζή,» της είπε ήπια ο Αργύριος· «ξέρω ποια είναι απόψε δίπλα μου.» Και τεντώθηκε για ν'αγγίξει το μάγουλό της και να τη φιλήσει. Η Αλκυόνη δεν απομακρύνθηκε.

Ξάπλωσαν στο κρεβάτι, αγκαλιασμένοι.

«Τι νομίζεις ότι σήμαινε αυτό;» τον ρώτησε, μετά από λίγο.

Το μυαλό του Αργύριου ταξίδευε προς τα πίσω, μέσα σε αναμνήσεις ονείρων, και η φωνή της τον ξάφνιασε.

«Ίσως να μην είναι η πρώτη φορά που το είδα,» ψιθύρισε.

«Τι εννοείς;» είπε η Αλκυόνη. «Με άλλη γυναίκα;»

«Όχι, όχι με γυναίκα. Στον ύπνο μου... είχα ονειρευτεί... Προτού έρθω στη Θακέρκοβ είχα δει κάποια όνειρα. Δηλαδή, ένα όνειρο που ήταν τριπλό. Στην αρχή, έβλεπα μια γυναίκα να τραγουδά πάνω σε μια σκηνή γεμάτη φώτα – την Ελοντί, κατάλαβα μετά, όταν ξύπνημα. Ύστερα όμως το όνειρο άλλαξε: και έβλεπα τώρα έναν γρύπα με τροχούς, κι επάνω του καθόταν μια γυναίκα με κράνος και γυαλιά, τρέχοντας γρήγορα, πολύ γρήγορα. Η Ελοντί ξανά, μέσα στον *Γρύπα των Δρόμων*, το όχημά της. Και μετά απ' αυτές τις δύο πτυχές του ονείρου, ακολούθησε μια τρίτη – η πιο περίεργη απ' όλες. Μέσα στον ύπνο μου είχα την αίσθηση ότι ήμουν μέρος ενός αλλόκοτου όντος, κι αυτό το ον είχε κάποιες... δυνάμεις – δεν ξέρω ακριβώς τι. Αλλά αντιλαμβανόμουν ότι αποτελείτο από ακόμα ένα άτομο εκτός από εμένα.

»Καταλαβαίνεις, Αλκυόνη;»

«Δε νομίζω....» Η ιέρεια ανασηκώθηκε πάνω στο κρεβάτι, στηρίζοντας το κεφάλι στο χέρι της, κοιτάζοντας το πρόσωπό του. «Τι να καταλάβω;»

«Η Ελοντί κι εγώ αποτελούσαμε αυτό το πλάσμα, ό,τι κι αν ήταν, σ'εκείνο το όνειρο. Και τώρα, που είδα πάλι την Ελοντί, προσπαθούσαμε οι δυο μας να γίνουμε ένα. Και... και *το μυαλό μου* είχε μπει μέσα στο σώμα της. Έβλεπα από τα πόδια της, Αλκυόνη!»

Η Αλκυόνη γέλασε. «Αυτό είναι τρελό, ακόμα και για τον Μπαλαντέρ της Λόρκης! Αποκλείεται να μπορεί να συμβεί στην πραγματικότητα. Προφανώς είναι αλληγορικό, όπως πολλά όνειρα, αλλά δεν καταλαβαίνω τώρα τι θα μπορούσε να σημαίνει.» Σηκώθηκε από το κρεβάτι. «Δε μπορώ να κοιμηθώ. Να φτιάξω κάτι να φάμε; Πεινάς;»

«Ναι.» Και ο Αργύριος σηκώθηκε, πιάνοντας από κάτω το παντελόνι του και φορώντας το. «Αλλά...»

«Τι;»

«Δε νομίζω ότι ήταν απλώς αλληγορικό, Αλκυόνη.»

Η ιέρεια της Λόρκης γέλασε. «Εντάξει!» είπε. «Την άλλη φορά που θα συναντήσεις την Ελοντί, πες της ότι θες να προσπαθήσεις να δεις μέσα από τα πόδια της. Ίσως να τη βρίσκει με τέτοια περίεργα πράγματα!» Και, εξακολουθώντας να χαχανίζει, βάδισε προς την κουζίνα του σπιτιού της.

Σαράντα-Έξι Το Πείραμα

Μετά από μια ολόκληρη μέρα που ο *Ζορκολ'ζορκά'αβάθ* και ο *Σαρακμα'ό'οκ'ραθ* κοίταζαν και σκάλιζαν το παράξενο ενεργειακό παραλληλεπίπεδο, το κρυσταλλικό έντομο είπε στον Καρνάδη:

«Έχουμε τώρα καταλάβει τους περισσότερους συμβολισμούς του ενεργειακού νοοσυστήματος, Απελευθερωτή' βρίσκεται υπό τον έλεγχό μας.»

«Και τι χρησιμότητα έχει; Τι μπορεί να μας προσφέρει;» τους ρώτησε ο Καρνάδης. Στεκόταν μέσα στην κεντρική αίθουσα της υπόγειας βάσης, που οι κρυσταλλωμένοι είχαν καθαρίσει αρκετά από τις σαβούρες που τη γέμιζαν και είχαν τοποθετήσει εδώ κάποιους από τους εξοπλισμούς τους. Η Μάγισσα είχε βάλει τα δικά της μηχανήματα σ'ένα άλλο δωμάτιο, κι ένα ακόμα δωμάτιο χρησιμοποιείτο αποκλειστικά για τη φύλαξη των ζωντανών μασκών. Τις είχαν μέσα σε δοχεία με ειδικό υγρό, για να διατηρούνται· γιατί, αν αφήνονταν για κάποιες μέρες σε αχρηστία, άρχιζαν να φθείρονται, να διαβρώνονται.

«Διάφορα πράγματα,» αποκρίθηκε ο *Ζορκολ'ζορκά'αβάθ*, ενώ ο *Σαρακμα'ό'οκ'ραθ* σφύριξε: «Οι χρήσεις του είναι πάμπολλες, Απελευθερωτή!»

«Μία, όμως,» τόνισε ο *Ζορκολ'ζορκά'αβάθ*, «είναι ίσως η πιο σημαντική. Μπορεί να κατασκοπεύει τηλεπικοινωνιακά δίκτυα με μεγάλη ευκολία. Ειδικά δίκτυα σαν αυτό εδώ, της Θακέρκοβ. Όταν το ενεργειακό νοοσύστημα έρθει σε επαφή μαζί του, θα έχουμε πρόσβαση σε όλες τις πληροφορίες που περνάνε από το δίκτυο—»

«Θα μπορούμε να κρυφακούμε συζητήσεις;» ρώτησε ο Καρνάδης.

«Και όχι μόνο. Θα έχουμε πρόσβαση σε όλες τις πληροφορίες που περνάνε από το δίκτυο,» επανέλαβε το κρυσταλλικό έντομο: «ηχητικές συζητήσεις, μηνύματα, κώδικες, εικόνες – τα πάντα. Και κανονικά το νοοσύστημα θα μπορούσε να έρθει κατευθείαν σε επαφή μ'ένα δίκτυο σαν αυτό της Θακέρκοβ, γιατί πιάνει, χωρίς πρόβλημα, τις τηλεπικοινωνιακές συχνότητες που εκπέμπουν οι κεραίες τέτοιων δικτύων και

έτσι εισβάλει. Είμαστε όμως πολύ βαθιά κάτω από τη γη, κι επομένως αυτό δεν μπορεί να γίνει.

»Χρειαζόμαστε ένα καλώδιο που θα συνδέει το δίκτυο της Θακέρκοβ με το νοοσύστημα. Μπορείς να φροντίσεις γι' αυτό, Απελευθερωτή;»

«Δε νομίζω να είναι δύσκολο, Ζορκολ'ζορκά'αβάθ,» αποκρίθηκε ο Καρνάδης.

Και μέσα στην ημέρα οι ψευδάνθρωποι του Απελευθερωτή ανέβηκαν στους δρόμους της Θακέρκοβ, έκλειψαν μερικά μεγάλα καλώδια που μπορούσαν να ενώσουν μεταξύ τους, συνέδεσαν τη μια άκρη τους με το δίκτυο της Δ.Υ.Τ.ΘΑ. (της Δημόσιας Υπηρεσίας Τηλεπικοινωνιών Θακέρκοβ) σ'έναν μικρό ερημικό δρόμο στο Χωνευτήρι, κατέβασαν τα καλώδια στους υπονόμους, κι από εκεί τα τράβηξαν ως την υπόγεια βάση των κρυσταλλωμένων.

Παρέδωσαν το πέρας των ενωμένων καλωδίων στον Απελευθερωτή, κι εκείνος στράφηκε στους δύο κρυσταλλικούς δαίμονες. «Πού το βάζω τώρα αυτό;» Δεν έβλεπε να υπάρχει καμία υποδοχή στο ενεργειακό νοοσύστημα.

«Απλά ακούμπησέ το επάνω του,» ζουζούνισε ο Ζορκολ'ζορκά'αβάθ.

Ο Καρνάδης ακούμπησε την άκρη του μεγάλου καλωδίου στο ενεργειακό παραλληλεπίπεδο, κι αυτό αμέσως φάνηκε να τη ρουφά σαν να ήταν ζωντανή οντότητα. Την κράτησε γερά μέσα.

Η Λορύν'σαρ, που στεκόταν παραδίπλα, κοίταζε το νοοσύστημα με μεγάλο ενδιαφέρον. «Πώς το κάνουν να λειτουργεί;» ρώτησε τον Απελευθερωτή. «Σου εξήγησαν;»

«Δε νομίζω ότι θα μπορούσα να καταλάβω, Μάγισσα.»

«Εγώ, όμως, ίσως να μπορούσα.»

Ο Σαρακμα'ό'οκ'ραθ ατένισε έντονα το παραλληλεπίπεδο κι αυτό άρχισε να περιστρέφεται λίγο πιο γρήγορα από πριν, διαγράφοντας σπείρες με το καλώδιο από κάτω του, το οποίο τώρα έμοιαζε με μεταλλική ουρά. Τα σύμβολα και οι σχηματισμοί επάνω στο ενεργειακό νοοσύστημα άλλαζαν και κύρτωναν.

Ο Απελευθερωτής γέλασε. «Νομίζεις ότι θα μπορούσες να κάνεις κάτι τέτοιο;» είπε στη Μάγισσα. «Δε γίνεται από ανθρώπους, Λορύν! Μόνο από κάποιους με νοημοσύνη σαν αυτών των δαιμόνων.»

«Τότε, πώς είναι δυνατόν *Σεργήλιοι* κάποτε να έφτιαξαν το συγκριμένο νοοσύστημα;»

Ο Απελευθερωτής δεν είχε απάντηση να δώσει σ' αυτό.

Ήχοι άρχισαν, ξαφνικά, να έρχονται από το ενεργειακό νοοσύστημα: τυχαίες συνομιλίες, αλλά και ραδιοφωνικές εκπομπές, τραγούδια... Ένα τετράγωνο παρουσιάστηκε σαν ολόγραμμα μπροστά από το αργά περιστρεφόμενο παραλληλεπίπεδο και μέσα του άνθρωποι φαινόταν να κάθονται σε πολυθρόνες και να μιλάνε. Μια τηλεοπτική εκπομπή του *Άστρου*.

Ο Καρνάδης είπε στους δαίμονες: «Δεν πιάνετε μόνο συνομιλίες. Πιάνετε και τον μοναδικό τηλεοπτικό σταθμό της Θακέρκοβ!»

«Φυσικά,» αποκρίθηκε ο *Ζορκολ'ζορκά'αβάθ*. «Αφού συνδέεται με το τηλεπικοινωνιακό δίκτυο, βρίσκεται υπό τον έλεγχό μας.»

«Θα μπορούσαμε ακόμα και να διακόψουμε αυτή την εκπομπή,» εξήγησε ο *Σαρακμα'ό'οκ'ραθ*. «Τίποτα δεν θα ήταν δυνατόν να μας σταματήσει. Θα μπορούσαμε ακόμα και να προβάλουμε δικές μας εικόνες στους τηλεοπτικούς δέκτες. Αλλά τώρα αυτό θα ήταν άσκοπο και ανόητο. Απλά θα πρόδιδε το γεγονός ότι κάποιος έχει εισβάλλει στο τηλεπικοινωνιακό τους δίκτυο. Καλύτερα απλά να παρακολουθούμε. Ίσως έτσι να εντοπίσουμε και τους αρχαίους εχθρούς μας, τη Σιδηρά Δυναστεία!»

«Υπάρχει όμως ένα πρόβλημα, Απελευθερωτή,» πρόσθεσε ο *Ζορκολ'ζορκά'αβάθ*: «δεν μπορούμε να κατανοήσουμε καλά τη γλώσσα σας. Χρειαζόμαστε, επομένως, τη βοήθειά σας. Θέλουμε να ακούτε και μετά εσύ να μας λες τι ειπώθηκε.»

«Δεν έχουμε χρόνο να αναζητάμε μύθους!» είπε ο Καρνάδης.

«Η Σιδηρά Δυναστεία δεν είναι μύθος. Και, σίγουρα, ακόμα υπάρχει.»

«Και μας υποσχέθηκες ότι θα μας βοηθήσεις να την καταστρέψουμε!» σύριξε ο *Σαρακμα'ό'οκ'ραθ*. «Να πάρουμε την εκδίκησή μας!»

Ο Καρνάδης ήξερε ότι τους είχε υπό τη βούλησή του – το αισθανόταν. Ωστόσο, καλύτερα να τους κρατούσε ευχαριστημένους. Οι δαίμονες ήταν, αναμφίβολα, το πιο χρήσιμο όπλο του. Τους είπε: «Καλώς. Κάποιος θα κάθεται μαζί σας και θα παρακολουθεί τις συζητήσεις που θέλετε. Αν και... τι περιμένετε να βρείτε μέσα από το χάος τόσων τηλεπικοινωνιών;»

«Θα προσπαθήσουμε,» είπε ο Ζορκολ'ζορκά'αβάθ.

Και ο Καρνάδης έστρεψε το βλέμμα του στη Μάγισσα, η οποία βέβαια δεν καταλάβαινε τι έλεγαν αλλά τους παρακολουθούσε. Εκείνη ίσως να ήθελε να ασχοληθεί μ'αυτή την επιχείρηση των δαιμόνων, για να μάθει περισσότερα για το νοοσύστημα. Αλλά ήταν συνετό ο Απελευθερωτής να της το προτείνει; Η Μάγισσα σίγουρα μπορούσε να χρησιμοποιήσει τις δυνάμεις της για πιο χρήσιμα πράγματα...

«Επίσης,» σύριξε ο Σαρακμα'ό'οκ'ραθ, «πρέπει να ψάξεις για τον Κολπαδόρο της Λόρκης. Η δύναμη που θα σου δώσει θα είναι τεράστια!»

«Δύναμη να ορίζεις την πραγματικότητα που βιώνουν οι άλλοι,» του θύμισε ο Ζορκολ'ζορκά'αβάθ.

Ο Απελευθερωτής αναρωτήθηκε, όμως, αν οι δαίμονες είχαν τίποτα περισσότερο στο μυαλό τους: κάποιο δικό τους σχέδιο: κάτι σχετικό με την εκδίκησή τους. Πίστευαν ότι το χαμένο φεγγάρι θα τους εξυπηρετούσε κάπως;

«Δε μπορεί το νοοσύστημά σας να εντοπίσει τον Κολπαδόρο;» τους ρώτησε.

«Μόνο – ίσως – αν είχαμε μια πολύ ισχυρή κεραία να συνδέσουμε μαζί του,» αποκρίθηκε ο Ζορκολ'ζορκά'αβάθ. «Αλλά, και πάλι, με την υπόθεση ότι κάποιο σήμα εκπέμπεται από τον Κολπαδόρο το οποίο μπορούμε να ανιχνεύσουμε. Και μέσα σ'αυτά τα υπόγεια δεν θα είναι εύκολο. Καλύτερα εσείς να ψάξετε – προς τα κάτω. Το πεσμένο φεγγάρι πρέπει να είναι βαθιά.»

«Ο έλεγχος της Θακέρκοβ και η μεταμόρφωση των πολιτών της σε κρυσταλλωμένους μ'ενδιαφέρει πολύ περισσότερο απ'το να ψάχνω για πράγματα κάτω από τη γη, τα οποία ίσως και να μην υπάρχουν!»

«Μα, Απελευθερωτή, αν βρεις τον Κολπαδόρο και τον θέσεις υπό την κυριαρχία σου, τότε η Θακέρκοβ θα γίνει πολύ γρήγορα δική σου,» τόνισε ο Ζορκολ'ζορκά'αβάθ. «Μην το βλέπεις ως παρέκκλιση από τον δρόμο που έχεις αποφασίσει. Δες το ως ένα πιο σύντομο μονοπάτι προς τη νίκη.» Τα μάτια του εντόμου φωσφόριζαν έντονα κάτω από την κρυσταλλική θωράκιση που το τύλιγε.

Ο Απελευθερωτής έστειλε ορισμένους από τους ακόλουθούς του να ερευνήσουν τα υπόγεια, ακόμα πιο κάτω απ'ό,τι ήδη βρίσκονταν. Και οι σήραγγες και οι σπηλιές ποτέ δεν έμοιαζαν να τελειώνουν, ενώ φαινόταν να γίνονται ολοένα και πιο πολύπλοκες. Συγχρόνως έστειλε ψευδανθρώπους του να εντοπίσουν κάποιον μεταλλουργό στη Θακέρκοβ και να τον απαγάγουν, να τον φέρουν εδώ, καθώς και μια ποσότητα μετάλλων που χρειαζόταν η Μάγισσα για τους πειραματισμούς της.

Η Λορύν'σαρ, ενώ περίμεναν τους ψευδανθρώπους να επιστρέψουν από την αποστολή τους, τον ρώτησε: «Ο Ζορκολ'ζορκά'αβάθ πώς ήταν προτού πέσει στο Κρυσταλλικό Πεδίο;» Οι δυο τους κάθονταν στο δωμάτιο που είχε κάνει εργαστήριό της, οκλαδόν, στο πάτωμα.

«Η βασική του μορφή δεν πρέπει να ήταν και πολύ διαφορετική, Μάγισσα. Εντομοειδής, σίγουρα...»

«Δεν τη γνωρίζεις;»

«Όταν τον συνάντησα ήταν παγιδευμένος μέσα στο Πεδίο. Μπορούσα να... τον διαβάσω, αλλά όχι να ξέρω και τη μορφή του ακριβώς όπως ήταν πριν.»

«Τι εννοείς 'να τον διαβάσεις';»

Ο Απελευθερωτής ήταν σιωπηλός για λίγο. Δυσκολευόταν να το εξηγήσει. «Ήταν όπως όταν βλέπεις την κρυσταλλική δομή των όντων, αλλά με περισσότερες πληροφορίες. Μέσα στο Κρυσταλλικό Πεδίο, Λορύν, ο χρόνος σταματά-»

«Μέσα στο Κρυσταλλικό Πεδίο, τα πάντα σταματούν κανονικά. Ποτέ κανέναν, εκτός από εσένα, δεν έχει ακουστεί να επιστρέφει.»

«Εσύ ξέρεις καλύτερα, υποθέτω.»

«Δεν έχω επισκεφτεί το Πεδίο,» τον διαβεβαίωσε η Λορύν'σαρ· «απλώς έχω διαβάσει γι'αυτό και δει φωτογραφίες και κινούμενες εικόνες.»

«Ο χρόνος δεν υφίσταται εκεί,» επανέλαβε ο Απελευθερωτής. «Μπαίνεις και... έχεις όσο χρόνο θέλεις. Έμαθα τη γλώσσα των δύο δαιμόνων στιγμιαία, ή μέσα σε μία αιωνιότητα – το ίδιο είναι! Καταλαβαίνεις;»

Η κρυσταλλική της δομή αποκρίθηκε: ΝΑΙ. Τον άκουγε με μεγάλο ενδιαφέρον.

Ο Απελευθερωτής συνέχισε: «Είδα τους δύο δαίμονες παγιδευμένους εκεί και τους γνώρισα απλά και μόνο με τη ματιά μου. Ήξερα, ξαφνικά, πάρα πολλά γι' αυτούς. Για τις δυνάμεις τους. Ήξερα ότι θα μπορούσαν να μου χρειαστούν. Και ήξερα ότι, όταν τους απελευθέρωνα, θα τους κρατούσα μέσα στη σφαίρα της θέλησής μου.»

Η Λορύν'σαρ ρώτησε: «Τι έκανε το κεντρί του *Ζορκολ'ζορκά'αβάθ* προτού πέσει στο Κρυσταλλικό Πεδίο; Γιατί, σίγουρα, δεν μπορεί τότε να έστελνε τον Κρύσταλλο μέσα σε άλλα όντα.»

«Το κεντρί του έστελνε ένα δηλητήριο με μικροοργανισμούς· κι όταν αυτοί οι μικροοργανισμοί βρίσκονταν μέσα σ'ένα πλάσμα το κατέτρωγαν και δημιουργούσαν, πολύ γρήγορα, ένα άλλο πλάσμα. Κάτι το εντομοειδές, σαν τον *Ζορκολ'ζορκά'αβάθ*, αλλά κατώτερο από εκείνον. Έναν υπηρέτη του δαίμονα.»

«Κι αυτή του η ιδιότητα μετατράπηκε σε... σ'αυτό που μετατράπηκε; Στο να στέλνει τον Κρύσταλλο;»

«Ναι,» είπε ο Απελευθερωτής. «Ήταν η αλλοίωση που προκάλεσε στον οργανισμό του το Κρυσταλλικό Πεδίο ύστερα από τόσους αιώνες παγίδευσης εκεί. Το διέκρινα και έτσι ήξερα ότι θα μου ήταν χρήσιμος.»

«Και ο *Σαρακμά'ό'οκ'ραθ*; Δεν υπνώτιζε με την ουρά του, παλιά;»

«Αυτό ακριβώς έκανε.»

«Οι ιδιότητές του, δηλαδή, δεν αλλοιώθηκαν μέσα στο Πεδίο;»

«Αλλοιώθηκαν,» της είπε ο Απελευθερωτής, «αλλά με διαφορετικό τρόπο. Και κατάλαβα ότι κι αυτός θα μου ήταν πολύ χρήσιμος.»

«Είδες κι άλλα πλάσματα παγιδευμένα εκεί, Καρνάδη;»

«Ναι. Διάφορα πλάσματα, και όχι μόνο. Ακόμα και μηχανήματα. Και... οντότητες που δεν μπορούσα να κατανοήσω ακριβώς...»

«Γιατί δεν ελευθέρωσες κι άλλα πλάσματα;»

«Αισθανόμουν πως... υπήρχε κάποιο όριο στη δύναμη της θέλησής μου, Μάγισσα. Ή... δεν ξέρω. Ίσως να μην το θεώρησα χρήσιμο, τότε.»

«Αν επέστρεφες τώρα στο Κρυσταλλικό Πεδίο; Τι θα γινόταν;»

«Δεν το έχω σκεφτεί. Και δεν μου χρειάζεται. Ο σκοπός μου ήταν να μπορώ συνέχεια να βλέπω την κρυσταλλική δομή των όντων, κι αυτό τον σκοπό τον πέτυχα. Και όχι μόνο. Τώρα μπορώ να προσφέρω το ίδιο δώρο σε όλους! Μέσω του *Ζορκολ'ζορκά'αβάθ*. Κι αν το πείραμά

σου πιάσει, ίσως να έχουμε κι άλλους τρόπους μετάδοσης του Κρυστάλλου.»

Η Μάγισσα γέλασε. «Ξέρεις τι σκέφτομαι;»

«Τι;»

«Ότι, αν μου έλεγαν παλιότερα πως θα βρισκόμουν σ'αυτή την κατάσταση και θα σκεφτόμουν έτσι όπως σκέφτομαι τώρα, δεν θα το πίστευα.»

«Καταλαβαίνω τι εννοείς.» Παρατήρησε την κρυσταλλική της δομή προσεχτικά, για να δει μήπως η Λορύν'σαρ είχε αρχίσει να νοσταλγεί την παλιά της ύπαρξη (πράγμα που μέχρι στιγμής δεν είχε συμβεί σε κανέναν κρυσταλλωμένο), αλλά δεν διέκρινε τίποτα ύποπτο. Εκτός αν η Μάγισσα το έκρυβε κάπως...

«Είμαστε όμως ένα καινούργιο είδος, Καρνάδη. Μπορείς να το συνειδητοποιήσεις; Ένα καινούργιο είδος επάνω στη Σεργήλη! Είμαστε η εξέλιξη της ανθρώπινης ζωής εδώ.»

«Ναι, δίχως αμφιβολία, είμαστε.»

«Η Σεργήλη είναι ίσως η κεντρικότερη διάσταση του Γνωστού Σύμπαντος. Είναι σταυροδρόμι ανάμεσα σε τόσες άλλες διαστάσεις. Υπάρχουν δίοδοι για τη Σάρντλι, για την Υπερυδάτια, για το Σύμπλεγμα, για τη Διάσταση του Φωτός. Στους ουρανούς μας υπάρχουν σημεία μετάβασης για Αιθέρα. Και από τις νότιες ακτές μας ξεκινά η απεραντοσύνη του Πορφυρού Κενού! Φαντάζεσαι τι θα μπορούσε να γίνει αν όλοι οι άνθρωποι εδώ ήταν σαν εμάς; Η Σεργήλη θα ήταν η καρδιά του Γνωστού Σύμπαντος! Θα ήμασταν οι άρχοντες του Γνωστού Σύμπαντος. Τα πράγματα που θα μπορούσαμε να δούμε και να κάνουμε θα ήταν πέρα από αυτά που μπορούν να δουν και να κάνουν οι άνθρωποι σε οποιαδήποτε άλλη διάσταση έχω ακούσει!»

Ο Απελευθερωτής γέλασε. «Το μυαλό σου ταξιδεύει μακριά, Μάγισσα.»

Η Λορύν'σαρ τού έκανε προκλητικούς σχηματισμούς με την κρυσταλλική δομή της. «Δεν έχουμε περιθώριο για κοντοφθαλμίες τώρα,» είπε.

«Ας επικεντρωθούμε στο να κατακτήσουμε τη Θακέρκοβ, πρώτα,» αποκρίθηκε ο Καρνάδης.

Όταν οι ψευδάνθρωποι επέστρεψαν στη βάση, είχαν μαζί τους τον μεταλλουργό, κάποιους εξοπλισμούς επεξεργασίας μετάλλων, και μεταλλεύματα· και ο αιχμάλωτός τους ήταν λιπόθυμος και τραυματισμένος στο κεφάλι.

«Δεν πιστεύω να τον χτυπήσατε πολύ δυνατά!» είπε η Μάγισσα, καθώς εκείνη κι ο Απελευθερωτής συνάντησαν τους ψευδανθρώπους στη μεγάλη αίθουσα, όπου βρισκόταν και το ενεργειακό νοοσύστημα. «Τον χρειάζομαι.»

«Αντιστάθηκε. Δε μπορούσαμε αλλιώς να τον απαγάγουμε.»

«Δεν είναι πολύ χτυπημένος, Μάγισσα,» της είπε ο Σαρντάνης, που κι αυτός είχε πάει μαζί με τους ψευδανθρώπους φορώντας ζωντανή μάσκα. «Ένα επιδερμικό τραύμα είναι.»

Όταν ο μεταλλουργός συνήλθε, ήταν, φυσικά, τρομοκρατημένος και δεν έμοιαζε να είναι σίγουρος ότι δεν ονειρευόταν, ότι δεν είχε εφιάλτες. Ο Απελευθερωτής, φορώντας μια ζωντανή μάσκα, του εξήγησε πως δεν θα τον σκότωναν αν ήταν συνεργάσιμος.

«Τι θέλετε; Τι...; Πού είμαι; Τι μέρος είν' αυτό;» Τα γουρλωμένα μάτια του κοίταζαν μια τον Καρνάδη, μια τους κρυσταλλωμένους που δεν φορούσαν μάσκες, μια τους κρυσταλλικούς δαίμονες κοντά στο ενεργειακό νοοσύστημα.

«Βρισκόμαστε βαθιά κάτω από τους δρόμους της Θακέρκοβ, μεταλλουργέ,» του απάντησε ο Απελευθερωτής. «Βρισκόμαστε στα μέρη για τα οποία θα έχεις ακούσει διάφορους αστικούς μύθους.»

Ο άντρας ξεροκατάπιε. Ιδρώτας γυάλιζε επάνω στο γαλανόδερμο, μουσάτο πρόσωπό του. «Είστε... δαίμονες.»

Ο Καρνάδης γέλασε. «Όχι. Όχι ακριβώς, μεταλλουργέ. Αλλά άκου τι θέλουμε από εσένα...»

«Αν κάνω ό,τι θέλετε, θα μ'αφήσετε να φύγω;»

«Ναι,» είπε ψέματα ο Απελευθερωτής, «θα σ'αφήσουμε να φύγεις.» Και μετά, του εξήγησε ότι τον χρειάζονταν για να φτιάξει ένα μεταλλικό κέλυφος: ένα πράγμα που θα είχε το σχήμα ανθρώπου, υποδοχές για καλώδια και σωλήνα, και χώρο για κάποια κυκλώματα και σωληνώσεις.

Η Μάγισσα πρόσθεσε αρκετές λεπτομέρειες, ύστερα, αφού ο Απελευθερωτής τελείωσε με τα γενικά της κατασκευής.

Ο μεταλλουργός άκουγε με μεγάλη προσοχή, και τελικά ένευσε. «Ναι, εντάξει,» είπε, «μπορεί να γίνει. Δεν είναι δύσκολο. Σχετικά απλό είναι.»

Μετά από τρεις μέρες εντατικής εργασίας με φωτιές, μέταλλα, και ενέργειες, το κέλυφος που ήθελε η Μάγισσα ήταν έτοιμο, και μπορούσε να το συνδέσει με τους υπόλοιπους μηχανισμούς που είχε για το πείραμά της. Το πείραμα που θα της έδειχνε αν από έναν κρυσταλλωμένο μπορούσαν να γεννηθούν περισσότεροι.

Οι ακόλουθοι του Απελευθερωτή, εν τω μεταξύ, δεν ήταν άπραγοι. Περιφέρονταν στις σήραγγες και στις σπηλιές γύρω από τη βάση τους και χαρτογραφούσαν τα πάντα, ενώ ο *Ζορκολ'ζορκά'αβάθ* είχε τραβήξει χάρτες μέσα από το πληροφοριακό δίκτυο της Θακέρκοβ οι οποίοι έδειχναν το σύστημα των υπονόμων, τον Υπόγειο Σιδηρόδρομο, κι άλλα υπόγεια συμπλέγματα. Το ενεργειακό νοοσύστημα τούς είχε κλέψει εύκολα από τις αρμόδιες υπηρεσίες της πόλης, χωρίς κανέναν να καταλάβει τίποτα. Η τεχνολογία του ήταν πολύ ισχυρότερη από των σύγχρονων μηχανών της Θακέρκοβ. Το μόνο που ίσως θα μπορούσε να την αντιμετωπίσει ήταν οι δυνάμεις ανθρώπινων μάγων, εξήγησε ο *Ζορκολ'ζορκά'αβάθ* στον Απελευθερωτή· αλλά, για να τα βάλουν οι άνθρωποι μάγοι με το νοοσύστημα, θα έπρεπε να ξέρουν για την ύπαρξή του, και θα έπρεπε επίσης να ξέρουν πού θα εστιαστεί κάθε φορά. Και πάλι, δεν μπορεί να ήταν βέβαιο ότι θα κατόρθωναν να το μπλοκάρουν, νόμιζε το κρυσταλλικό έντομο.

Εκτός από τη χαρτογράφηση, οι κρυσταλλωμένοι ερευνούσαν τα βάθη για τον Κολπαδόρο της Λόρκης, χωρίς να ξέρουν για τι ακριβώς ψάχνουν, και δεν είχαν εντοπίσει τίποτα. Οι πληροφορίες που έφερναν για τα μέρη που συναντούσαν αποκλείεται να ήταν ενδείξεις για την ύπαρξη του πεσμένου φεγγαριού, διαβεβαίωναν και ο *Ζορκολ'ζορκά'αβάθ* και ο *Σαρακμά'ό'οκ'ράθ*. Μια φορά, μάλιστα, για να επιβεβαιώσουν κάποιες υποψίες τους, είπαν σε μια κρυσταλλωμένη ν'άκουμπήσει και με τα δύο χέρια της το ενεργειακό νοοσύστημα και να μην πανικοβληθεί ό,τι κι αν αισθανόταν – δεν θα πάθαινε κακό. Ή, μάλλον, δεν της το είπαν οι ίδιοι οι δαίμονες, φυσικά, γιατί δεν μπο-

ρούσαν· ζήτησαν από τον Απελευθερωτή να της το πει: κι εκείνη δεν αμφισβήτησε τα λόγια του. Άγγιξε το παραλληλεπίπεδο κι αυτό τύλιξε τα δάχτυλά της, ενώ άπλωσε και μια παραφυάδα που τυλίχτηκε γύρω από το μέτωπό της. Η κρυσταλλική της δομή φάνηκε ξαφνικά να παίρνει πολύ παράξενες μορφές, και ένα ολόγραμμα παρουσιάστηκε παράδιπλα, σαν οθόνη, καθώς το νοοσύστημα διάβαζε τις μνήμες της και τις προέβαλλε σαν κινηματογραφική ταινία, προκειμένου όλοι να δουν τι ακριβώς είχε αντικρίσει η κρυσταλλωμένη στα υπόγεια βάθη.

Δεν ήταν, τελικά, ο Κολπαδόρος της Λόρκης. Ήταν κάποιο άλλο αρχαίο σύμπλεγμα, εν μέρει τελειώς θαμμένο.

Ο Απελευθερωτής τη ρώτησε αν είχε πονέσει από τη διαδικασία, αλλά η κρυσταλλωμένη αποκρίθηκε ότι είχε μονάχα αισθανθεί ένα γαργαλητό στα χέρια και στο κεφάλι της, ενώ οι σκέψεις της είχαν ξαφνικά αρχίσει να τρέχουν πολύ γρήγορα χωρίς να μπορεί να τις σταματήσει, σαν κάτι να έλεγχε ένα μέρος του μυαλού της.

«Αυτό το νοοσύστημά σας μπορεί να αποδειχτεί επικίνδυνο, δαίμονα,» είπε ο Απελευθερωτής στον *Ζορκολ'ζορκά'αβάθ*. «Σίγουρα δεν έχει δική του νοημοσύνη;»

«Φυσικά και όχι, Απελευθερωτή. Ένα μηχανήμα είναι.»

«Δε μου μοιάζει μ'άλλα μηχανήματα.»

«Επειδή αποτελείται από ενέργεια και όχι από ύλη, αυτό δεν αλλάζει τίποτα. Είναι ένα μηχανήμα,» επέμεινε το κρυσταλλικό έντομο, που έμοιαζε να απολαμβάνει ιδιαίτερα τη χρήση του νοοσυστήματος. Ο Απελευθερωτής το καταλάβαινε από τις κινήσεις της κρυσταλλικής του δομής. Ο *Ζορκολ'ζορκά'αβάθ* απολάμβανε τη χρήση του νοοσυστήματος περισσότερο από τον *Σαρακμα'ό'οκ'ράθ*.

Κάποιοι άλλοι ψευδάνθρωποι, αυτές τις ημέρες, ανέβαιναν στην πόλη για να απάγουν ανθρώπους και για να παίρνουν καμια εφημερίδα – αν και δεν υπήρχε πραγματικός λόγος για ενημέρωση· το ενεργειακό νοοσύστημα αντλούσε παραπάνω πληροφορίες απ'ό,τι προλάβαιναν να αναλύσουν. Οι άνθρωποι που απάγονταν ήταν, κυρίως, από το Λημέρι, τις Λιμανοκατοικίες, και το Χωνευτήρι. Οι κρυσταλλωμένοι έβγαιναν από τους υπονόμους μες στη νύχτα, άρπαζαν τα θύματά τους, και κατέβαιναν ξανά στα σκοτάδια. Ο Απελευθερωτής δεν ήθελε να σταματήσει να αυξάνει τους ακόλουθούς του.

Κι επίσης έστειλε κάποιους να πάνε στα βορειοδυτικά για να επικοινωνήσουν εκεί με τον Εμίλ και τους άλλους, να έχουν επαφή μαζί τους. Αυτή τη φορά ο σαμάνος ήταν φρόνιμος. Δεν είχε επιτεθεί σε κανένα χωριό, ευτυχώς. Έστειλε, όμως, μήνυμα στον Απελευθερωτή όπου έλεγε ότι κανένας τους στον καταυλισμό δεν αισθανόταν καλά με το να κάθεται και να περιμένει. Το μήνυμα δεν ήταν γραμμένο σε χαρτί ή σε άλλο υλικό: ήταν μέσα στην κρυσταλλική δομή ενός κρυσταλλωμένου. Ο κρυσταλλωμένος πλησίασε τον Απελευθερωτή και του ζήτησε να κοιτάξει. Ύψωσε τις παλάμες του, τις ένωσε, και μέσα τους η κρυσταλλική δομή πήρε μορφές που έλεγαν στον Απελευθερωτή όλα όσα ήθελε να του μεταβιβάσει ο σαμάνος.

«Τι ήταν αυτό, Μάγισσα;» ρώτησε ο Καρνάδης. «Πώς το έκανε ο Εμίλ;»

«Δεν ξέρω,» αποκρίθηκε εκείνη. «Σου έχω πει: είναι σαμάνος, οι δυνάμεις του είναι απρόβλεπτες... απείθαρχες. Αν το μελετήσω, όμως...» Και ρώτησε τον μαντατοφόρο: «Το μήνυμα μέχρι τότε θα το μεταφέρεις;»

«Μέχρι η κρυσταλλική μου δομή να το ξεχάσει, νομίζω. Εκτός αν το ξεχάσω εσκεμμένα.»

Η Μάγισσα τού ζήτησε να μείνει ακίνητος και χρησιμοποίησε τη μαγεία της επάνω του. Η Κρυσταλλοδομική Ανάλυσις, μετά από κάποια ώρα παρατήρησης, της έδωσε κάμποσες πληροφορίες για το πώς ο Εμίλ είχε διαμορφώσει αυτό το μήνυμα μέσα στον κρυσταλλωμένο.

Η Λορύν'σαρ χαμογέλασε κι έπαψε να χρησιμοποιεί την Κρυσταλλοδομική Ανάλυσι. «Μπορώ να το αντιγράψω,» είπε στον Απελευθερωτή. «Και καλύτερα, μάλιστα.» Θα ονόμαζε τη συγκεκριμένη μαγγανεία Κρυσταλλοδομικό Μήνυμα.

«Καλύτερα;»

«Θα μπορεί να μεταφέρει και πιο πολύπλοκες πληροφορίες, νομίζω, όχι μόνο λόγια.»

«Εννοείς εικόνες;»

«Και διάφορους ήχους.»

«Πώς είναι δυνατόν, Μάγισσα;»

«Όταν το έχω φτιάξει θα δεις.»

Το πείραμά της, όμως, προηγείτο. Κι όταν είχε έτοιμο το κέλυφος δεν έβλεπε την ώρα να κάνει την πρώτη της δοκιμή.

Ο μεταλλουργός ζήτησε να τον αφήσουν να φύγει, τώρα που είχε ολοκληρώσει τη δουλειά που ήθελαν. Αλλά ο Απελευθερωτής τού είπε: «Σίγουρα δεν με πίστευες ότι θα σε αφήναμε να φύγεις...»

Ο μεταλλουργός τον ατένισε τρομοκρατημένος. «Μου υποσχέθηκες ότι θα μ'αφήσετε να φύγω!» φώναξε, τρεκλίζοντας προς τα πίσω μέσα στο εργαστήριο της Μάγισσας. «Τι – τι να με κάνετε άλλο εδώ; Έχετε κι άλλη δουλειά για μένα;»

«Θα γνωρίσεις το ιερό δώρο του Κρυστάλλου, μεταλλουργέ. Θα γίνεις σαν εμάς–»

«Όχι!» φώναξε ο άντρας. «Δε – δε θέλω να γίνω σαν εσάς! Αφήστε με να φύγω! Δεν ξέρω πώς να οδηγήσω κανέναν εδώ κάτω. Κλείστε μου τα μάτια κι ανεβάστε με στην πόλη–»

«Δυστυχώς, αυτό δεν γίνεται. Άκουσέ με προσεχτικά, μεταλλουργέ. Ο φίλος μου ο Ζορκολ'ζορκά'αβάθ» – με μια κοφτή κίνηση του κεφαλιού του, έδειξε τον δαίμονα, ο οποίος είχε έρθει εδώ για την ώρα, φεύγοντας με δισταγμό μακριά από το ενεργειακό νοοσύστημα – «θα σε τσιμπήσει στέλνοντας έτσι τον Κρύσταλλο μέσα σου. Θα τον αισθανθείς ως κάτι το εχθρικό. Αλλά δεν πρέπει να του αντισταθείς! Αν του αντισταθείς θα σε σκοτώσει, σε διαβεβαιώνω. Αν δεν του αντισταθείς – αν καταφέρεις να τον δεχτείς μέσα σου – θα γνωρίσεις μια πραγματικότητα που παρόμοιά της δεν έχεις ποτέ σου ονειρευτεί. Δεν είμαστε τέρατα, και θα το αντιληφτείς αυτό όταν θα μπορείς κι εσύ να δεις την κρυσταλλική δομή των όντων. Με καταλαβαίνεις;»

Ο μεταλλουργός τον ατένισε τρέμοντας. Ιδρώτας κυλούσε πάνω στο πρόσωπό του. «Γιατί απλά δε μ'αφήνεις να φύγω;» ψέλλισε.

Ο Απελευθερωτής έκανε νόημα στο κρυσταλλικό έντομο, κι ο Ζορκολ'ζορκά'αβάθ τινάχτηκε και τρύπησε τον μεταλλουργό στα πλευρά με το κεντρί του που θύμιζε λόγχη. Εκείνος κραύγασε, ξαφνιασμένος, και μετά ούρλιαξε από πόνο, νιώθοντας τον Κρύσταλλο να εξαπλώνεται εντός του. Διπλώθηκε σαν να ήθελε να ξεράσει, γονάτισε, έπεσε στο έδαφος, σφαδάζοντας. Οι κραυγές του αντηχούσαν σ'ολόκληρη τη βάση και έξω απ' αυτήν: και μετά δυσκολίας ο μεταλλουργός μπορούσε ν'ακούσει τον Απελευθερωτή να του λέει, ξανά και ξανά, να αποδε-

χτεί τον Κρύσταλλο. Στο τέλος, όμως, κάπως – ούτε κι ο ίδιος δεν ήξερε πώς – τα κατάφερε. Μέσα από τον πόνο και τον πανικό, βρήκε τον δρόμο για να συμφιλιωθεί μ'αυτό που προσπαθούσε να σκίσει το σώμα του. Αποδέχτηκε τον Κρύσταλλο, κι όταν ορθώθηκε, καλυμμένος από κρυσταλλική υφή, αντίκριζε όντως μια άλλη πραγματικότητα.

Και, ναι, δεν έβλεπε τον Απελευθερωτή σαν τέρας πια. Ούτε τη Μάγισσα. Ούτε καν τον *Ζορκολ'ζορκά'αβάθ*. Αν και ο τελευταίος εξακολουθούσε να φαίνεται πολύ περίεργος. Εξώκοσμος.

«Λυπάμαι που θα το κάνω αυτό, μεταλλουργέ, επάνω που γνώρισες τέτοιο ιερό δώρο,» είπε ο Απελευθερωτής, «αλλά πρέπει.» Κι αρπάζοντας τον καινούργιο κρυσταλλωμένο, τον έσπρωξε μέσα στο ανθρωπόσχημο κέλυφος και τον έκλεισε εκεί.

«*Τι κάνεις;*» ούρλιαξε εκείνος, με τη φωνή του να βγαίνει με το ζόρι μέσα από τα μέταλλα που τον περιτύλιγαν. «*Βγάλε με από δω! Τι κάνεις; Βγάλε με!*»

Η Μάγισσα ένωσε μερικά καλώδια με το κέλυφος καθώς κι έναν σωλήνα, και μετά πλησίασε τον πίνακα ελέγχου κι άρχισε να πατά κουμπιά.

«*ΒΓΑΛΤΕ ΜΕ!*» ούρλιαξε ο μεταλλουργός μέσα από το σκοτάδι της φυλακής του. Δεν μπορούσε να κουνήσει ούτε τα χέρια του ούτε τα πόδια του για να τη χτυπήσει· ήταν τελείως ακινητοποιημένος.

Ο Απελευθερωτής είπε στη Μάγισσα: «Αν το πείραμά σου αποτύχει, θα πεθάνει αυτός;»

«Δεν ξέρω. Αλλά είναι πιθανό.»

«Κρίμα. Είναι θλιβερό πάντα όταν πεθαίνει ένας δικός μας. Ειδικά άσκοπα.»

Η κρυσταλλική της δομή συμφώνησε μαζί του, ενώ η Μάγισσα συνέχιζε να πατά πλήκτρα και να κοιτάζει ενδείξεις.

«*Γιατί το κάνετε αυτό;*» φώναζε ο μεταλλουργός. «*Γιατί; Τι σκοπό έχει αυτό το μηχάνημα;*»

Η Μάγισσα είπε με την κρυσταλλική της δομή: ΤΑ ΠΑΝΤΑ ΕΤΟΙΜΑ. Και κατέβασε έναν διακόπτη.

Από τις ενεργειακές φιάλες σε μια μεριά του δωματίου ενέργεια αντλήθηκε περνώντας μέσα από καλώδια και πηγαίνοντας στον μετατροπέα ενέργειας. Από τον μετατροπέα συνέχισε, πάλι μέσω καλωδί-

ων, προς το κέλυφος: και οι κραυγές του μεταλλουργού δυνάμωσαν. Αλλά τώρα ήταν άναρθρες, σαν θηρίου που το σκοτώνουν αργά.

Η Μάγισσα έστρεψε το βλέμμα της στον σωλήνα που ξεκινούσε από το κέλυφος και κατέληγε σ'ένα δοχείο. ΓΙΑΤΙ; είπε η κρυσταλλική δομή της με κάποιο θυμό. ΓΙΑΤΙ!

«Τι συμβαίνει, Μάγισσα;» τη ρώτησε ο Απελευθερωτής.

«Δε γίνεται εκείνο που ήθελα! Δε γίνεται εκείνο που ήθελα!» Κοίταζε τις ενδείξεις στην κονσόλα ελέγχου, έκδηλα εκνευρισμένη. Άρχισε πάλι να πατά κουμπιά.

Κοίταξε τον σωλήνα. ΓΙΑΤΙ;

«Τι περιμένεις να δεις;» ρώτησε ο Απελευθερωτής. «Κάποιο υγρό να περνά;» Ο σωλήνας και το δοχείο στο οποίο κατέληγε ήταν διαφανή.

«Φυσικά! Υγρή κρυσταλλική ενέργεια.»

Οι κραυγές του μεταλλουργού είχαν πάψει πλέον. «Να τον βγάλω από κει;» ρώτησε ο Απελευθερωτής.

«Βγάλ' τον. Αποκλείεται να είναι ζωντανός.»

«Το φαντάζομαι.»

Ο Απελευθερωτής άνοιξε το κέλυφος—

—κι έκανε ένα βήμα πίσω, καθώς κάτι που είχε τη μορφή ανθρώπου κατέρρεε. Σε κομμάτια. Κάποιου είδους ημίρρευστη, γλοιώδης ύλη, που κατέληξε σ'έναν σωρό στα πόδια του Καρνάδη.

«Αυτό, Μάγισσα, είναι αποκρουστικό.»

Η Λορύν'σαρ πλησίασε για να κοιτάξει την ύλη από κοντά. «Ημίρρευστος Κρύσταλλος...» είπε σαν να είχε ξεχάσει ότι πριν από λίγο μέσα στο κέλυφος βρισκόταν ένας ομοειδής της, ότι αυτά ήταν τα απομεινάρια του. «Κάτι λείπει... Κάποια παράμετρος δεν είναι όπως έπρεπε να είναι.» Η Μάγισσα έπιασε ένα μεταλλικό σκάλευθρο και σκάλισε τον λόφο από ημίρρευστο Κρύσταλλο. Μέσα του υπήρχαν και άλλα κομμάτια και ουσίες.

«Τι είναι αυτά, Μάγισσα;» ρώτησε ο Απελευθερωτής, ενώ η κρυσταλλική του δομή δεν έκρυβε την αποστροφή του.

«Απομεινάρια από το ανθρώπινο σώμα. Κόκαλα. Διάφορες βιολογικές ουσίες. Δεν έχουν σημασία. Ο ημίρρευστος Κρύσταλλος έχει μόνο σημασία.» Και πήγε να πάρει ένα δοχείο από κάτι ράφια παραδίπλα.

«Με αηδιάζεις, Μάγισσα!» γρύλισε ο Απελευθερωτής, κι έφυγε από το δωμάτιο, οργισμένος μ'αυτό τον άσκοπο θάνατο ενός ακόλουθού του. Αισθανόταν σαν να είχε θυσιάσει ένα από τα παιδιά του χωρίς κανένα απολύτως όφελος.

Ο Ζορκολ'ζορκά'αβάθ, παρατήρησε, είχε ήδη αποχωρήσει – μάλλον προτού ανοίξουν το κέλυφος. Κι όταν ο Απελευθερωτής μπήκε στη μεγάλη αίθουσα, τον βρήκε πάλι να σκαλίζει το ενεργειακό νοοσύστημα.

Ναι, του άρεσε πολύ αυτό...

Και πλάι του στέκονταν δύο κρυσταλλωμένες οι οποίες άκουγαν τα λόγια που έρχονταν από το ενεργειακό παραλληλεπίπεδο, περιμένοντας, σύμφωνα με τις διαταγές του Απελευθερωτή, μήπως ακούσουν κάποιες συγκεκριμένες λέξεις, φράσεις, ή νοήματα – ανάμεσά τους και οι λέξεις *Σιδηρά Δυναστεία*. Για την ώρα ήταν κι οι δύο σιωπηλές. Ο Σαρακμά'ό'οκ'ράθ ήταν κουλουριασμένος σε μια γωνία της αίθουσας, μοιάζοντας να βρίσκεται σε κρυσταλλική ανάπαυση.

Και τότε ο Απελευθερωτής παρατήρησε κάτι που τον ξάφνιασε: Ο Ζορκολ'ζορκά'αβάθ γύρισε και μίλησε στις δύο κρυσταλλωμένες! Τους μίλησε στη γλώσσα των ανθρώπων!

Τους είπε: «*Κουρασμένες είστε;*» Τη μιλούσε σπαστά τη γλώσσα, περίεργα, αλλά τη μιλούσε!

«Όχι ακόμα,» αποκρίθηκε η μία.

«Μερικές ώρες είμαστε μόνο εδώ,» είπε η άλλη.

«*Αν κουρασμένες, τότε αλλάξτε με άλλους.*»

«Δεν είμαστε κουρασμένες ακόμα.»

Ο Απελευθερωτής πλησίασε. «Μιλάς τη γλώσσα μας, δαίμονα;» ρώτησε στη γλώσσα του Ζορκολ'ζορκά'αβάθ. «Μιλάς τη γλώσσα μας; Και μου έλεγες *ψέματα*;»

«Τελευταία την έμαθα, Απελευθερωτή,» αποκρίθηκε εκείνος. «Μέσω του νοοσυστήματος.»

«Μπορεί το νοοσύστημα να σε μάθει άλλες γλώσσες;»

«Μπορεί να φέρει τη νοημοσύνη μου σε επαφή με τη δική σας,» εξήγησε ο Ζορκολ'ζορκά'αβάθ, «κι αυτό αρκεί για ν'αρχίσω να... συντονίζομαι. Οι κυρίες ήταν συνεργάσιμες...»

«Διάβασες το μυαλό τους;»

«Όχι ακριβώς. Τους ζήτησα, με νοήματα, να αγγίξουν το νοοσύστημα, πρώτα η μία και μετά η άλλη, και το άγγιξα κι εγώ: κι έτσι έχω αρχίσει να καταλαβαίνω. Το έχουμε κάνει αυτό κάμποσες φορές, τις τελευταίες ημέρες, Απελευθερωτή· δεν το κάναμε τώρα.»

«Γιατί δεν μου το είπες;»

«Δεν πρόλαβα, είναι η αλήθεια. Ήμουν απασχολημένος με το νοοσύστημα. Ακόμα προσπαθώ να ξεκλειδώσω όλα του τα μυστικά.»

Ο Καρνάδης αναρωτήθηκε, ωστόσο, αν συνέβαινε κάτι περισσότερο. Έπαιζε κάποιο παιχνίδι ο δαίμονας; Μέχρι στιγμής, ο Απελευθερωτής δεν είχε κανέναν λόγο να τον υποπτεύεται για προδοσία· τώρα, όμως... Ο Ζορκολ'ζορκά'αβάθ και ο Σαρακμα'ό'οκ'ραθ δεν ήταν άνθρωποι. Είχαν διαφορετικού είδους νοημοσύνη. Ποιος ήξερε τι περνούσε απ'τα μυαλά τους;

Σαράντα-Εφτά Κλήση Αγνώστου

Οι σύνδεσμοι του Ζορδάμη εξακολουθούσαν να μη μπορούν να του δώσουν καμία πληροφορία γι' αυτόν τον Καρνάδη τον Αχθοφόρο – πράγμα που πλέον δεν τον εξέπληττε καθόλου. Επίσης, η Αλκυόνη τού έλεγε ότι ο Αργύριος συνέχιζε να μένει μαζί της, και στο Λημέρι τα πράγματα φαίνονταν γενικά ήσυχα. Δεν είχε ακουστεί οι κρυσταλλωμένοι να ξαναπαρουσιάζονται.

Η Καλλιόπη είπε, κοιτάζοντας το τελευταίο τεύχος του περιοδικού *Επιβίωση στη Θακέρκοβ*: «Έχει, νομίζω, μια ωραία ταινία στον κινηματογράφο απόψε...» Εκείνη, ο Ζορδάμης, και ο Βινάρης κάθονταν στην τραπεζαρία του *Περίοικου*, με την Κλεισμένη να περιφέρεται κάτω από τα πόδια τους. Η Ελοντί και ο Φίλιππος' χок ήταν κάπου αλλού· δεν ήξεραν πού, αλλά μάλλον όχι μακριά.

Ο Ζορδάμης, που καπνίζοντας σκεφτόταν τους κρυσταλλωμένους, δεν κατάλαβε τι ακριβώς είχε πει η Καλλιόπη, και ρώτησε: «Τι;»

«Λέω,» αποκρίθηκε εκείνη κατεβάζοντας το περιοδικό από μπροστά της, «έχει μια καλή ταινία στους κινηματογράφους απόψε.»

«Για ταινίες είμαστε, τώρα;» Ο Ζορδάμης τίναξε στάχτη στο τασάκι.

«Γιατί, τι άλλο έχουμε να κάνουμε; Απλά καθόμαστε και περιμένουμε να δούμε τι θα γίνει τελικά. Εν τω μεταξύ δεν είναι ανάγκη να βαριόμαστε-»

Ο τηλεπικοινωνιακός πομπός του κουδούνισε. *Η Ελοντί*; σκέφτηκε καθώς τον έπιασε από την τσέπη του πέτσινου πανωφοριού που κρεμόταν από την πλάτη της καρέκλας του. Αλλά, βλέποντας τον κωδικό στην οθόνη, ξαφνιάστηκε. *Τι κάνει αυτή εδώ;*

Φέρνοντας τη συσκευή στ' αφτί του, δέχτηκε την κλήση. «Ναι;»

«Είσαι, λοιπόν, ακόμα εδώ,» είπε η Αστερόπη. «Το φανταζόμουν αλλά δεν ήμουν σίγουρη. Είσαι καλά, αγάπη μου;»

«Ναι,» αποκρίθηκε ο Ζορδάμης· «ζωντανός και αρτιμελής. Το τρίχωμα της Κλεισμένης καψαλίστηκε λιγάκι, όμως.»

Η Αστερόπη γέλασε. «Αστειεύεσαι, κάθαρμα; Ξέρεις πόσο ανησύχησα όταν έμαθα τι έγινε;»

«Από ποιον το έμαθες;»

«Από την ΠανΣεργήλιο. Ευτυχώς ανέφερε το όνομά σου ανάμεσα στους επιζώντες, αλλιώς... δεν ξέρω τι θα έκανα.»

«Μην ανησυχείς. Στις εφημερίδες πάντα τα παραλένε.» Ο Ζορδάμης έσβησε το τσιγάρο του στο τασάκι, παρατηρώντας ότι η Καλλιόπη τον παρατηρούσε καλά-καλά πάνω από τις σελίδες του περιοδικού της.

«Δηλαδή, δεν απήγαγαν όλους τους ραλίστες; Δεν έγινε ενέδρα;»

«Ναι, έγινε...»

«Τι μου λες, τότε; Μόνο εσύ και η Ελοντί Αλλόγνωμη δεν γλιτώσατε;»

«Ναι. Τι άλλο έλεγε η εφημερίδα, όμως;»

«Τι άλλο έπρεπε να λέει;»

«Δεν ξέρεις για τους κρυσταλλωμένους, λοιπόν...»

«Ποιους κρυσταλλωμένους;»

«Για δουλειές είσαι στη Θακέρκοβ;»

«Για εσένα ήρθα, ανόητε! Ήμουν στην Έτρεβοθ όταν διάβασα την ΠανΣεργήλιο.»

«Παρατάς τις δουλειές σου για νάρθεις εδώ να κάνεις διακοπές;»

«Θα σε δείρω!» του είπε η Αστερόπη γελώντας. «Πού είσαι, τώρα; Στον Περίοικο;»

«Το μάντεψες. Στην τραπεζαρία, συγκεκριμένα. Και μαζί μου είναι ο Βινάρης και... μια φίλη.»

«Φίλη;» Η φωνή της θα μπορούσε, ίσως, να θεωρηθεί πως ήταν στα όρια της παράνοιας.

«Όχι τέτοιου είδους φίλη.» (Είδε την Καλλιόπη να συνοφρυώνεται πίσω από το περιοδικό της, τα μάτια της να στενεύουν.) «Έλα. Σε περιμένουμε.»

«Σε λίγο θάμαι εκεί.» Η Αστερόπη τερμάτισε την επικοινωνία τους.

Η Καλλιόπη έκλεισε την *Επιβίωση στη Θακέρκοβ*. «Τι είδους φίλη σου είμαι, Ζορδάμη;»

Η Κλεισμένη νιαούρισε. *Πράγματι, αυτήν ξέχασα να την αναφέρω. Αλλά πάντα πρέπει να υπονοείται.* «Δεν είσαι 'τέτοιου είδους' φίλη,» αποκρίθηκε ο Ζορδάμης στην Καλλιόπη.

«Τι είδους; Με ποια μιλούσες;»

«Γιατί να ήταν γυναίκα;»

«Γιατί η φωνή της ακουγόταν γυναικεία, βέβαια! Αλλά δεν καταλάβαινα τι έλεγε...»

«Η Αστερόπη ήταν,» της είπε ο Ζορδάμης, «η γυναίκα μου.»

Είχε δέρμα λευκό με απόχρωση του ροζ, και μαλλιά μαύρα και μακριά, λυτά. Ήταν ντυμένη με ταξιδιωτική κάπα, ταξιδιωτικό ταγέρ, και μπότες. Στο χέρι της ήταν μια βαλίτσα· στον ώμο της, ένας σάκος. Έμοιαζε ταλαιπωρημένη από το ταξίδι, πολύ ταλαιπωρημένη.

Ο Ζορδάμης σηκώθηκε από τη θέση του, καθώς εκείνη πλησίαζε, και φιλήθηκαν.

Η Καλλιόπη την κοίταζε συνοφρυωμένη. Κάτι τής θύμιζε. «Έχουμε... έχουμε ξανασυναντηθεί κάπου;» ρώτησε.

Η Αστερόπη στράφηκε να την κοιτάξει. Ανοιγόκλεισε το στόμα της προς στιγμή, αλλά δεν μίλησε.

Η Καλλιόπη θυμήθηκε, και πετάχτηκε όρθια. «Εσύ!» είπε. «Εσύ ήσουν – εσύ ήσουν στην Κάρντλας! Ήσουν στην Κάρντλας όταν εξαφ–!»

«Σιωπή!» γρύλισε η Αστερόπη, δείχνοντας έτοιμη να της χιμήσει. Και προς τον Ζορδάμη: «Τι κάνει αυτή εδώ;»

«Είχε έρθει να με βρει,» εξήγησε εκείνος. «Είχε ακούσει για το ράλι και είχε έρθει να με βρει. Δεν υπάρχει λόγος για ανησυχία, Αστερόπη. Είναι φίλη μου· το ξέρεις πως είναι φίλη μου. Και της έχω πει για σένα – χωρίς ν'αναφερθώ σε οικογενειακά ζητήματα. Όλα είναι εντάξει.»

Η Αστερόπη ηρέμησε κάπως από τα λόγια του, αλλά πάλι λοξοκοίταζε ενοχλημένα την Καλλιόπη.

«Κάθισε,» της είπε ο Ζορδάμης, και κάθισαν κι οι τρεις τους.

Ο Βινάρης δεν είχε σηκωθεί, και τώρα ρώτησε: «Από τον ποταμό ήρθες, Αστερόπη; Φαίνεσαι ταλαιπωρημένη.»

Εκείνη ένευσε. «Ο καιρός είναι χάλια για ταξίδι με πλοίο. Ακόμα ζαλίζομαι.»

Η Καλλιόπη παρενέβη: «Συγγνώμη, αλλά αυτή δεν είναι που στο Πανδιαστασιακό Ράλι σε απήγαγε, ή κάνω λάθος;» ρώτησε τον Ζορδάμη.

«Καλύτερα να φύγεις,» της είπε η Αστερόπη, με ηρεμία που προμήνυε καταιγίδα.

«Και την άλλη φορά τις ίδιες μαλακίες μου έλεγες, όταν σε ρώτησα πού τον-!»

«Μιλάς για πράγματα που ανήκουν στο παρελθόν,» τη διέκοψε η Αστερόπη. «Πράγματα που θα ήταν προτιμότερο να ξεχάσεις.»

«Καλά το είχα καταλάβει, λοιπόν, ότι τον εκβιάζεις!» είπε η Καλλιόπη, κοιτάζοντας μια εκείνη μια τον Ζορδάμη.

Ο Ραλίστας γέλασε. «Καλλιόπη, η Αστερόπη δεν με εκβιάζει. Μη λες ανοησίες. Έχουμε περάσει πολλά μαζί. Αυτή που εσύ θυμάσαι... δεν είναι η Αστερόπη που βλέπεις τώρα.»

«Και ποια...; Και...» Η Καλλιόπη κόμπιασε. «Σίγουρα, πάντως, δεν την έλεγαν Αστερόπη τότε!» έκανε απότομα. «Με πόσα ονόματα τριγουρίζεις; Κι έστρεψε το βλέμμα της στην Αστερόπη· τα μάτια της γυάλιζαν. «Πώς σ'έλεγαν τότε; Ζαρνάφι;»

«Να κοιτάς τη δουλειά σου,» αποκρίθηκε εκείνη.

«Ο Ζορδάμης είναι φίλος μου – δουλειά μου είναι! Τον απαγάγατε εσύ και-»

«Καλλιόπη,» τη διέκοψε ο Ζορδάμης. «Εκείνη η ιστορία τελείωσε. Έχουν μεσολαβήσει πολλά από τότε. Εντάξει; Δεν μπορούμε να πούμε περισσότερα, και το ξέρεις. Ή πρέπει να το δεχτείς και να το αφήσουμε εκεί το θέμα, ή...» Δεν ήθελε να συνεχίσει.

«Ή τι; Να φύγω απ'την παρέα σας; Θα το έκανα ούτως ή άλλως! Ίσως δεν έπρεπε να είχα έρθει ποτέ στη Θακέρκοβ, τελικά!» Σηκώθηκε απ'το τραπέζι και, αρπάζοντας την τσάντα και το παλτό της, βάδισε προς την έξοδο της траπεζαρίας.

Ο Ζορδάμης την ακολουθήσε. Την έπιασε από τον αγκώνα, ήπια, λίγο προτού βγει από την αίθουσα. «Καλλιόπη. Περίμενε. *Περίμενε*, γαμώτο! Στάσου μια στιγμή. Ποιο είναι το πρόβλημα; Σου είπα ότι-»

«Γαμώ τα κωλομέρια της Λόρκης γαμώ, Ζορδάμη!» έκανε εκείνη, με τη φωνή της χαμηλή για να μην την ακούνε όλοι οι πελάτες της траπεζαρίας. «Αυτή είναι η γυναίκα σου η Αστερόπη; Αυτή! Θα με τρελάνεις, γαμώ τα βυζιά της Λόρκης; Αυτή η... Αυτή είναι του υπόκοσμου! Είναι με τη Σιδ-»

«Ναι,» την πρόλαβε ο Ραλίστας προτού πει τις απαγορευμένες λέξεις. «Ναι, είναι. Όπως κι εγώ είμαι. Και όταν είσαι μ'αυτούς τους ανθρώ-

πους τίποτα δεν είναι όπως φαίνεται. Η Αστερόπη είναι πολύ συμπαθητικό πρόσωπο. Θα το καταλάβεις αν τη γνωρίσεις.»

«Δε μου φαίνεται ούτε συμπαθητική, ούτε μου φαίνεται να θέλει να με γνωρίσει. Ούτε κι εγώ θέλω να τη γνωρίσω! Στην Κάρντλας, παραλίγο να ξυλοκοπηθούμε μ' αυτήν, αφότου είχες εξαφανιστεί. Με απείλησε.»

«Δε μπορούσε να κάνει αλλιώς.»

«Τη δικαιολογείς!»

«Καλλιόπη, έχουν περάσει δεκαπέντε χρόνια από τότε!»

«Και νομίζεις ότι αυτό είναι κάτι που ξεχνιέται;»

Ο Ζορδάμης αναστέναξε. «Αν είχες δει όσα έχω δει εγώ—»

«Δεν τα έχω δει, όμως!»

«Άκου,» της είπε. «Αν θέλεις, μπορείς να φύγεις. Αλλά εγώ δεν θέλω να φύγεις. Και ούτε ο Βινάρης θέλει να φύγεις. Και η Αστ—»

«Ναι, είμαι σίγουρη ότι κι αυτή θέλει να μείνω!» ρουθούνισε η Καλλιόπη.

«Θα δει ότι είσαι εντάξει, είμαι σίγουρος. Πάμε πίσω;»

Η Καλλιόπη δίστασε για κάποιες στιγμές, παλεύοντας με τις σκέψεις, τις αναμνήσεις, και τα συναισθήματά της. Μετά, αναστέναξε και έγενεψε καταφατικά στον Ζορδάμη.

Επέστρεψαν μαζί στο τραπέζι και κάθισαν.

Η Αστερόπη είχε ήδη παραγγείλει ένα ποτήρι κρασί και έπινε μια γουλιά, μοιάζοντας τώρα λιγάκι πιο χαλαρή από πριν. «Ο Βινάρης μού λέει κάτι εξωφρενικά πράγματα, αγάπη μου,» είπε.

«Και που να τ' ακούσεις όλα, αγάπη μου,» αποκρίθηκε ο Ραλίστας.

Ο Βινάρης έκλεισε ένα άλλο δωμάτιο στον *Περίοικο*, γιατί η Αστερόπη, τώρα που ήταν εδώ, εγκαταστάθηκε στο δωμάτιο του Ζορδάμη, το οποίο οι δυο τους ήταν πρόθυμοι να μοιράζονται μονάχα με την Κλεισμένη.

Καθώς ήταν μόνοι τους ύστερα από τη συνάντηση στην τραπεζαρία, και η Αστερόπη άλλαζε τα ρούχα της, ο Ζορδάμης τής είπε όσα δεν μπορούσε να πει μπροστά στην Καλλιόπη – όσα είχαν να κάνουν με τη

Σιδηρά Δυναστεία. Τις επαφές του με τους συνδέσμους στη Θακέρκοβ και τα λοιπά.

«Ευτυχώς,» παρατήρησε η Αστερόπη, «που δεν της μίλησες και για τη Δυναστεία.»

«Προσπαθείς επίτηδες να με προσβάλεις, ή νομίζεις ότι θα μπορούσα ποτέ να ήμουν τόσο απρόσεχτος;»

«Ήταν κάποτε ερωμένη σου, δεν ήταν;» είπε η Αστερόπη, έχοντας μόλις τελειώσει με το ντύσιμό της και καθίζοντας στο κρεβάτι που μέχρι στιγμής ήταν του Βινάρη.

«Πριν από πολλά χρόνια,» αποκρίθηκε ο Ζορδάμης, που καθόταν στο αντικρινό κρεβάτι.

«Και όσο ήσασταν εδώ οι δυο σας...;» Τα μάτια της στένεψαν.

«Ακόμα δεν μ'εμπιστεύεσαι,» παρατήρησε ο Ζορδάμης, ουδέτερα.

«Σ'εμπιστεύομαι. Απλώς...» Κόμπιασε.

«Απλώς νομίζεις ότι θα κοιμόμουν με την Καλλιόπη με την πρώτη ευκαιρία!»

Η Αστερόπη δεν μπόρεσε παρά να γελάσει. «Αυτή είναι η φύση σου... Δεν... Απλά, αυτή είναι η φύση σου...»

«Προσπαθείς, δηλαδή, να με κάνεις να γίνω *παραφυσικός* από τότε που παντρευτήκαμε; Ανώμαλος;»

Το γέλιο της δυνάμωσε. Σηκώθηκε απ'το κρεβάτι και ήρθε να καθίσει στην αγκαλιά του. Φιλήθηκαν βαθιά. «Ανησύχησα τόσο για σένα,» του είπε. «Δεν... Ποτέ δεν είχα σκεφτεί ότι μπορούσε να συμβεί τέτοιο πράγμα σ'εσένα... παρότι, παρότι κανονικά θα έπρεπε να το έχω σκεφτεί. Τρέχεις τόσα χρόνια σε ράλι... Είναι επικίνδυνο.»

«Δεν δίνω υποσχέσεις να μην ξανατρέξω· σε προειδοποιώ.»

«Το φανταζόμουν ότι θα το έλεγες αυτό,» είπε η Αστερόπη μειδώντας.

Μετά από μερικά φιλήματα ακόμα, τον ρώτησε: «Η Καλλιόπη γιατί κάθεται εδώ; Γιατί δεν φεύγει;»

«Θέλει κι εκείνη να μάθει τι θα γίνει με τους κρυσταλλωμένους.»

«Εγώ νομίζω ότι μένει εξαιτίας σου.»

«Ήμασταν φίλοι πολλά χρόνια· το ξέρεις...»

«Δεν ήσασταν μόνο φίλοι – μη μου λες βλακείες.»

«Και τι θες να γίνει τώρα; Να τη διώξω; Δε θα τη διώξω, Αστερόπη, εκτός αν η ίδια αποφασίσει να φύγει.»

«Δε θα φύγει μέχρι να φύγεις εσύ,» είπε η Αστερόπη.

«Πώς το ξέρεις;»

«Σ'αγαπάει. Το καταλαβαίνω. Είναι προφανές.» Ανασήκωσε τους ώμους της.

Αργότερα, γνώρισε την Ελοντί Αλλόγνωμη και τον Φίλιππο'χοκ, καθώς πήγαν όλοι τους στον *Γίγα* για να γευματίσουν.

«Εσύ είσαι η γυναίκα του Ζορδάμη;» έκανε η Ελοντί ενώ αντάλλασσε μια χειραψία μαζί της, προτού μπουν στο εστιατόριο, βρισκόμενοι ακόμα έξω από την είσοδό του.

«Ναι,» αποκρίθηκε η Αστερόπη χαμογελώντας.

«Συλλυπητήρια,» της είπε η Ελοντί.

Και μετά, καθώς βάδιζαν μέσα στον *Γίγα* αναζητώντας τραπέζι για να καθίσουν, η Αστερόπη ψιθύρισε στ'αφτί του Ζορδάμη: «Αν δω, αγάπη μου, ακόμα μια γυναίκα εδώ πέρα με έντονα συναισθήματα προς εσένα, θα σας καθαρίσω και τους δύο–»

Ο Ραλίστας γύρισε και φίλησε τα χείλη της λίγο προτού πάψουν να κινούνται. «Η Ελοντί δεν έχει έντονα συναισθήματα προς εμένα.»

«Δεν έχει; Και μου είπε *‘συλλυπητήρια’*;» Η Αστερόπη γέλασε.

«Αστειευόταν.»

«Το χαμόγελό της δεν ήταν και τόσο αληθινό.»

Φυσικά μιλούσαν κι οι δύο ψιθυριστά καθώς ακολουθούσαν τους υπόλοιπους μέσα στη μεγάλη τραπεζαρία που ήταν γεμάτη από ομιλίες, γέλια, κλικ-κλακ πιρουνιών, κουταλιών, και μαχαιριών, τσινκ-τσινκ ποτηριών, και μουσική από το ηχοσύστημα.

«Η Ελοντί, πάντως, δεν με αγαπάει να είσαι σίγουρη γι'αυτό,» είπε ο Ζορδάμης στην Αστερόπη.

«Σε μισεί; Αυτό κρύβει κάτι ακόμα πιο έντονο.»

«Δε σου έχω πει ότι κάποτε ήμασταν εραστές αλλά–;»

«Το θυμάμαι καθώς και ότι σ'έπιασε μ'άλλη γυναίκα και–»

«Ήμουν μικρός και απρόσεχτος τότε...»

Το βλέμμα της αγρίεψε. «Δε μ'αρέσει τι μπορεί να υπονοεί αυτό, αγάπη μου.»

Ο Ζορδάμης μειδίασε. «Δυναστική παράνοια.» (Ένας όρος αρκετά γνωστός σε πολλά μέλη της Σιδηράς Δυναστείας: κάτι ανάμεσα σε αστείο και σε σοβαρό σχολιασμό, επειδή, μες στην οικογένεια, κανένας δεν εμπιστευόταν κανέναν.)

«Ναι, καλά,» είπε η Αστερόπη, αλλά δεν φαινόταν πραγματικά θυμωμένη. Τον πείραζε.

«Τι ψιθυρίζετε εσείς οι δυο;» τους διέκοψε ο Βινάρης. «Θα έρθετε να καθίσουμε κάπου;»

Η Αστερόπη έμεινε και τις επόμενες ημέρες μαζί τους· δεν βιαζόταν να φύγει από τη Θακέρκοβ τώρα που είχε έρθει. Επιπλέον, είχε κι εδώ κάποιες δουλειές (οι δουλειές του πατέρα της και της Σιδηράς Δυναστείας απλώνονταν παντού στη Σεργήλη) και ήθελε κι εκείνη να δει τι θα γινόταν μ'αυτούς τους κρυσταλλωμένους. Έτσι όπως ήταν, ίσως ν'αποτελούσαν απειλή και για τη Δυναστεία, είπε στον Ζορδάμη. «Εσύ δεν μου ανέφερες ότι ένας δικός μας άνθρωπος στα βορειοδυτικά της Θακέρκοβ εξαφανίστηκε και πιθανώς να είναι τώρα ένας απ' αυτούς;»

«Ναι,» αποκρίθηκε ο Ραλίστας. «Έτσι μου είπε η Βλάστη. Ο σύνδεσμός μας αυτός χάθηκε.»

«Μπορεί, επομένως, να έχει προδώσει μυστικά μας.»

«Δεν πρέπει να ήταν κανένας σημαντικός. Ελάχιστα πρέπει να γνώριζε.»

«Ακόμα κι έτσι,» είπε η Αστερόπη. «Ύστερα από τη μεταμόρφωσή του, θα έχει καμια πίστη πια στην οικογένεια, νομίζεις;»

«Αν κρίνω από τους ραλίστες, μάλλον όχι.»

«Βλέπεις; Είναι, επομένως, επικίνδυνος να προδώσει τους συνδέσμούς του, αν μη τι άλλο.»

«Μέχρι στιγμής, πάντως, δεν έχει ακουστεί κάτι περίεργο να συμβαίνει. Και βρίσκομαι συνέχεια σε επαφή με τους ανθρώπους μας εδώ. Αυτούς που ξέρω, τουλάχιστον.» Μέσα στη Δυναστεία, κανένας δεν ήξερε όλα τα μέλη. Ήταν η μεγαλύτερη οικογένεια της Σεργήλης.

Οι επόμενες επαφές τους με τους συγγενείς επιβεβαίωσαν τα λόγια του Ζορδάμη – ότι, δηλαδή, κανένα μέλος δεν είχε δεχτεί κάποια περίεργη επίθεση που θα μπορούσε να προέρχεται από προδοσία – όμως

έμαθαν ότι στη Θακέρκοβ γίνονταν μυστηριώδεις εξαφανίσεις. Οι σύνδεσμοί τους τους ανέφεραν ότι άνθρωποι είχαν χαθεί στις Λιμανοκατοικίες, στο Λημέρι, στο Χωνευτήρι, χωρίς ν'αφήσουν ίχνη πίσω τους και χωρίς κανείς να ξέρει τι τους είχε συμβεί. Πολλοί, πάντως, υποπτεύονταν ότι επρόκειτο για απαγωγές. Και ο Ζορδάμης δεν αμφέβαλλε ότι ήταν δουλειά των κρυσταλλωμένων. Ο Απελευθερωτής και οι ακόλουθοί του κρύβονταν κάπου μέσα στη Θακέρκοβ, έβγαιναν με τις ανθρώπινες μάσκες τους, και άρπαζαν κόσμο για να αυξάνουν τον αριθμό τους.

Και οι μάγοι της Μαγικής Ακαδημίας της Θακέρκοβ δεν φαινόταν να κάνουν καμία πρόοδο με τη ζωντανή μάσκα που είχαν στην κατοχή τους. Δεν είχαν βρει κανέναν τρόπο για να εντοπίζουν όμοιές της, σύμφωνα μ'ό,τι έλεγε ο Φίλιππος'χοκ που πήγαινε εκεί τακτικά για να μιλά μαζί τους. Και όχι μόνο αυτό αλλά η μάσκα τους είχε αρχίσει να χαλά. Το δέρμα της φθειρόταν, τα μάτια της αλλοιώνονταν. Οι μάγοι πειραματίζονταν τώρα με διάφορους τρόπους για να τη διατηρήσουν στη ζωή, γιατί σύντομα ήταν φανερό πως θα διαλυόταν τελείως. Η ζωτική της ενέργεια διασκορπιζόταν, έλεγε ο Φίλιππος'χοκ.

«Και οι κρυσταλλωμένοι πώς κρατάνε τις μάσκες τους ζωντανές;» τον ρώτησε ο Ζορδάμης.

«Ίσως να μην τις κρατάνε για πολύ καιρό. Ίσως να τις πετάνε και να φτιάχνουν άλλες.»

Θα μπορούσε κι αυτός να είναι ένας λόγος που αρπάζουν ανθρώπους τώρα από τους δρόμους της Θακέρκοβ; σκέφτηκε ο Ζορδάμης, αλλά δεν είπε τίποτα στον μάγο, γιατί εκείνος αναμφίβολα θα ρωτούσε πώς είχε ο Ραλίστας μια τέτοια πληροφορία. Στις ειδήσεις κανένας δεν είχε αναφέρει τις εξαφανίσεις. Και ο Ζορδάμης αναρωτιόταν αν αυτό συνέβαινε επειδή οι αρχές της πόλης δεν ήξεραν για τις εξαφανίσεις ακόμα ή επειδή ήθελαν να τις κρατήσουν κρυφές από τους δημοσιογράφους και τον πολύ κόσμο, για να μη γίνει πανικός.

Την επόμενη φορά που ο Ζορδάμης και η Αστερόπη επικοινωνήσαν με τους συνδέσμους τους τους ζήτησαν να προσπαθήσουν να μάθουν, αν ήταν δυνατόν, ποιοι έκλεβαν τους εξαφανισμένους ανθρώπους και πού τους πήγαιναν. Και δεν έκρυψαν την υποψία τους ότι μπορεί να

ήταν οι κρυσταλλωμένοι. Προειδοποίησαν τα μέλη της Σιδηράς Δυναστείας να είναι πολύ προσεχτικά μ' αυτή την υπόθεση.

Εν τω μεταξύ, ο Ζορδάμης είχε μάθει πια ότι οι πρέσβεις από τις πόλεις στα βορειοδυτικά βρίσκονταν στον *Περίοικο*, και μάλιστα τους συνάντησε μια μέρα μαζί με την Ελοντί και τον Φίλιππο'χοκ. Οι πρέσβεις τούς είπαν ότι ακόμα περίμεναν την απάντηση του Πολιτειάρχη. Παρότι είχαν συμφωνήσει με το αίτημα υποτέλειας της Θακέρκοβ, ο Πολιτειάρχης δεν ήταν πλέον σίγουρος ότι η πόλη μπορούσε να τους στείλει βοήθεια στα βορειοδυτικά. Θεωρούσε ότι πρώτα έπρεπε να λυθεί το πρόβλημα με τους κρυσταλλωμένους εδώ.

Και μάλλον έχει δίκιο, σκεφτόταν ο Ζορδάμης. Θα ήταν ανόητο η Θακέρκοβ να ξοδέψει λεφτά για να στείλει μισθοφόρους στα βορειοδυτικά ενώ μπορεί, από στιγμή σε στιγμή, να δεχόταν πολύ άγριες επιθέσεις από το εσωτερικό της.

Ο Ραλίστας είπε στους πρέσβεις ότι δεν θα έπρεπε να ανησυχούν τώρα για τις περιοχές τους. «Δε νομίζω οι κρυσταλλωμένοι να επιτεθούν στα μέρη σας όσο βρίσκονται εδώ.»

«Μα δεν βρίσκονται όλοι εδώ, προφανώς, κύριε Λιγνόρρυχε,» είπε ο γέρο-Αλλάνδρης.

«Απ' ό,τι ξέρουμε, όμως, στη Θακέρκοβ είναι το πελώριο φίδι τους, ο αρχηγός τους (ο Απελευθερωτής), καθώς κι εκείνος ο ιεροδαίμονας που μεταμορφώνει τους ανθρώπους σε κρυσταλλωμένους. Τα πιο σημαντικά τους μέλη, δηλαδή, εδώ είναι. Και δεν έχει μέχρι στιγμής ακουστεί να γίνονται επιδρομές στις περιοχές σας.» Ούτε οι σύνδεσμοι της Δυναστείας τού είχαν αναφέρει τίποτα για προβλήματα στα βορειοδυτικά. Τα πάντα ήταν ήσυχα για την ώρα.

«Ίσως να έχετε δίκιο,» παραδέχτηκε ο γέρο-Αλλάνδρης, «αλλά και πάλι θα θέλαμε η απειλή να πάψει να υφίσταται όσο το δυνατόν πιο γρήγορα.»

«Θα ζητήσουμε βοήθεια από αλλού,» είπε η Τζιλ, «αν αυτή η κατάσταση συνεχιστεί έτσι.»

Ο Φίλιππος'χοκ, όμως, τους προέτρεψε να περιμένουν. Τους είπε ότι νόμιζε πως, αν οι κρυσταλλωμένοι ηττούνταν στη Θακέρκοβ, δεν θα μπορούσαν πλέον να αποτελέσουν απειλή για κανέναν. Αυτοί στα βορειοδυτικά, μάλλον, εύκολα θα βρίσκονταν και θα εξολοθρεύονταν.

«Είθε η Μεγάλη Αρτάλη ν'ακούει τα λόγια σας, κύριε,» αποκρίθηκε ο πρέσβης που ονομαζόταν Βάνης.

Ο Βινάρης ήταν αμέσως καχύποπτος προς εκείνη, όταν ένα απόγευμα, ενόσω κάθονταν μόνοι στο μπαρ του *Περίοικου*, η Καλλιόπη τού έδειξε ενδιαφέρον, λέγοντας ότι βαριόταν εδώ, ότι ο Ζορδάμης δεν ήταν πια όπως παλιά, αλλά εκείνη δεν είχε αλλάξει και τόσο, και δεν ήταν τόσο προσκολλημένη στον άντρα της όσο ο Ζορδάμης ήταν στη γυναίκα του. Ούτε να τον εκβίαζε αυτή! Σαν υπνωτισμένος ήταν. Η Καλλιόπη, όμως, ακόμα θυμόταν πώς να διασκεδάζει· δεν είχε γεράσει από τώρα! Και, κάθε λίγο, τριβόταν προκλητικά επάνω στον Βινάρη· και τον κέρρασε και δεύτερο ποτό όταν το κρασί του τελείωσε.

«Δεν πιστεύω να με βλέπεις με καχυποψία, ε;» του είπε.

Ο Βινάρης μειδίασε κάτω απ'το μαύρο μουστάκι του. «Εσύ δεν θα σε έβλεπες με καχυποψία;»

«Έχεις σχηματίσει κακή άποψη για μένα!» μόρφασε η Καλλιόπη, θεατρικά, κι έβαλε στο στόμα της έναν από τους ξηρούς καρπούς που τους είχαν φέρει μαζί με τα ποτά. «Δεν είμαι η κόρη της Λόρκης, ξέρεις.»

«Τι θέλεις να μάθεις αυτή τη φορά, Καλλιόπη; Για την Αστερόπη;»

Η Καλλιόπη αναποδογύρισε τα μάτια. «Βλέπεις τι σου έλεγα; Έχεις σχηματίσει κακή άποψη για μένα. Αν δεν πιστεύεις ότι μπορεί απλά να μου αρέσεις....» Ανασήκωσε τους ώμους κι έφαγε ακόμα έναν ξηρό καρπό.

«Δεν ξέρω την Αστερόπη καθόλου καλά,» της είπε ο Βινάρης. «Μόνο ως γυναίκα του Ζορδάμη τη γνωρίζω· τίποτα περισσότερο.»

«Για όνομα της Αρτάλης! Γιατί νομίζεις ότι θέλω να μάθω για την Αστερόπη;» Τώρα είχε, φανερά, αρχίσει να τσαντίζεται.

Ο Βινάρης μόρφασε. «Μια υποψία...»

«Να μην είσαι τόσο καχύποπτος άνθρωπος! Υπάρχουν άντρες, ξέρεις, που θα πετούσαν απ'τη χαρά τους αν τους έκανα μια τέτοια πρόταση...»

«Αφού τους σακατέψεις ή πριν;»

«Να πας να ψοφήσεις.» Η Καλλιόπη σηκώθηκε από το ψηλό σκαμνί κι έκανε να φύγει.

Αλλά ο Βινάρης την έπιασε από τη μέση προτού απομακρυνθεί.

«Δε δέχομαι συγνώμες,» του είπε εκείνη χωρίς να γυρίσει να τον αντικρίσει, κοιτάζοντας από την άλλη.

Ο Βινάρης τής ψιθύρισε κάτι στ'αφτί.

Η Καλλιόπη τον λοξοκοίταξε, υπομειδιώντας.

«Συμφωνείς ή όχι;» τη ρώτησε εκείνος.

Η Καλλιόπη δίστασε για μερικές στιγμές· ύστερα το μειδιάμά της πλάτυνε. «Σύμφωνοι,» είπε. «Αλλά όχι πολύ σφιχτά.»

Όταν ανέβηκαν στο δωμάτιό του, η Καλλιόπη διαπίστωσε ότι ο Βινάρης ήταν πολύ δεξιότεχνης με τους κόμπους του. Τα χέρια της ήταν δεμένα πίσω από την πλάτη της, ακινητοποιημένα τελείως, αλλά χωρίς να πονά ή να νιώθει τα σχοινιά να την κόβουν.

«Το κάνεις συχνά αυτό;» τον ρώτησε, αγκαλιάζοντάς τον με τα γαλανόδερμα πόδια της καθώς εκείνος ερχόταν από πάνω της στο κρεβάτι.

«Πρώτη φορά είναι,» αποκρίθηκε ο Βινάρης. «Κατά κανόνα προτιμώ να μην πηγαίνω με επικίνδυνες γυναίκες.»

Η Καλλιόπη γέλασε. «Αν μου ξαναπείς τέτοιες μαλακίες θα φύγω, σ'το λέω!»

«Και θα λυθείς μόνη σου;»

«Με απειλείς τώρα;» τον ρώτησε ενώ τα χείλη τους συναντιόνταν.

Το ίδιο απόγευμα, καθώς οι σκιές είχαν πυκνώσει παντού στη Θακέρκοβ, ο Ζορδάμης και η Αστερόπη κάθονταν στο δωμάτιό τους. Ο Ραλίστας διάβαζε τον *Περίεργο Νου*, ένα συνωμοσιολογικό, παράξενο περιοδικό της πόλης, όπου οι αρθρογράφοι έγραφαν ό,τι μπορούσε κανείς να διανοηθεί: τα περισσότερα αστικοί μύθοι ή σαχλαμάρες. Μέσα όμως σ'όλα αυτά ο Ζορδάμης αναρωτιόταν μήπως έβρισκε και καμια χρήσιμη αναφορά: τίποτα σχετικό με τους κρυσταλλωμένους, ή με τις μυστηριώδεις εξαφανίσεις. Πού τους πήγαιναν τόσους ανθρώπους που άρπαζαν;

Η Αστερόπη καθόταν οκλαδόν στο άλλο κρεβάτι του δωματίου και διάβαζε ένα μυθιστόρημα με τίτλο *Ο Μορφωμένος Κλέφτης της Χαρπόβης* – ένα από τα βιβλία της σειράς *Σκοτεινά Μυστήρια σε Φωτεινές Πόλεις*, του Ευκάρπιου Σιγηλού, με ηρωίδα πάντα την Πανούργα Βερνίκη. Ο Ζορδάμης δεν ήξερε πια πόσα βιβλία είχε φτάσει αυτή η σειρά, αλλά σίγουρα πρέπει να ήταν καμία σαρανταριά.

«Αγάπη μου,» είπε στην Αστερόπη, «μ'αυτά τα πράγματα που διαβάζεις αρχίζω να καταλαβαίνω από πού προέρχονται κάποιες από τις πιο αλλοπρόσαλλες ιδέες σου μέσα στην οικογένεια.»

Η Αστερόπη χαμογέλασε αλλά δεν του μίλησε. Η Κλεισμένη, που καθόταν στην αγκαλιά της, κούνησε την ουρά της και γουργούρισε.

Ο τηλεπικοινωνιακός πομπός του Ζορδάμη κουδούνισε, ξαφνιάζοντάς τους όλους.

«*Νιαρ!*» έκανε η γάτα, και πήδησε στο πάτωμα.

Ο Ζορδάμης άπλωσε το χέρι του κι έπιασε τον πομπό. Στη μικρή οθόνη της συσκευής δεν φαινόταν τίποτα. *Τίποτα*. Ούτε καν απόκρυψη τηλεπικοινωνιακού κώδικα. Μόνο ένα κενό και μια οριζόντια γραμμή που ο Ραλίστας δεν είχε ξαναδεί.

Παραξενεμένος, αποδέχτηκε την κλήση με το megάφωνο σε υψηλή ένταση ώστε να μπορεί ν'ακούσει και η Αστερόπη. (Δεν είχαν μυστικά οι δυο τους, εδώ και πολλά χρόνια.)

«Μάλιστα;»

«*Ο κύριος Ζορδάμης Λιγνόρρυγχος;*» ρώτησε μια άγνωστη αντρική φωνή.

«Ο ίδιος. Ποιος είστε;»

Ο άντρας γέλασε κοφτά. «*Θα μπορούσες να πεις ότι είμαι... της οικογένειας κι εγώ, Ραλίστα.*» (Δεν υπήρχε αμφιβολία ότι αυτό το *Ραλίστα* ήταν με κεφαλαίο ρο.)

Ο Ζορδάμης αισθάνθηκε ένα ανεξήγητο ρίγος να τον διατρέχει, ενώ είδε την Αστερόπη ν'αφήνει παραδίπλα το βιβλίο της και να τον κοιτάζει συνοφρυωμένη.

«Ποιος είσαι;» ρώτησε ο Ζορδάμης. «Σε ξέρω;»

«Όχι, δεν έχουμε γνωριστεί από κοντά. Αλλά μπορώ να σε βοηθήσω. Μπορώ να σου πω πού πηγαίνουν οι άνθρωποι που εξαφανίζονται.»

«Πού πηγαίνουν;»

Ο άντρας γέλασε πάλι. «Αυτές οι πληροφορίες δεν λέγονται μέσα από τηλεπικοινωνιακά μέσα. Ποτέ δεν ξέρεις ποιος μπορεί να κρυφακούει.»

«Τι ακριβώς θέλεις; Κι ακόμα δεν μου έχεις πει ποιος είσαι!» Ήταν δυνατόν να ήταν ένας από τους κρυσταλλωμένους; Ήταν δυνατόν; Γνώριζαν για τη Δυναστεία; Πώς; Την είχε πράγματι προδώσει εκείνος ο σύνδεσμός τους στα βορειοδυτικά; Είχε δίκιο η Αστερόπη που φοβόταν;

«Το όνομά μου δεν έχει σημασία, Ραλίστα.» (Με κεφαλαίο ρο ξανά – δίχως αμφιβολία.) «Σημασία έχει ότι μπορώ να σου δώσω την πληροφορία που θέλεις–»

«Δε μου φαίνεσαι πρόθυμος να το κάνεις, όμως.»

«Πρέπει να συναντηθούμε οι δυο μας, από κοντά. Χωρίς να φέρεις κανέναν άλλο μαζί σου. Συμφωνείς;»

Ο Ζορδάμης κοίταξε την Αστερόπη ερωτηματικά. Εκείνη κατένευσε: *Να συμφωνήσεις.*

«Συμφωνώ,» είπε ο Ζορδάμης στον άγνωστο. «Πού θέλεις να συναντηθούμε;»

«Και κάτι ακόμα,» πρόσθεσε η μυστηριώδης φωνή, χωρίς ν'απαντήσει. «Να φέρεις και τη γάτα σου μαζί.»

«Νόμιζα πως όταν είπες να μην έρθει κανένας μαζί μου το εννοούσες.»

«Δεν κάνω αστεία, Ραλίστα. Θα φέρεις και τη γάτα. Συμφωνείς;»

«Συμφωνώ. Πού θα συναντηθούμε; Και πότε;»

«Απόψε, φυσικά. Στο Χωνευτήρι...»

Σαράντα-Οκτώ Το Βαγόني

Το Χωνευτήρι δεν είχε και τόσο καλή φήμη. Ήταν μια περιοχή στα βορειοδυτικά της Θακέρκοβ, κοντά στην Κεντρική Δημοσιά που διέσχιζε την πόλη από τα βόρεια ως τα νότια. Ανατολικά του Χωνευτηρίου βρίσκονταν ο Καλόπιστος και ο Γαιοδόμος· δυτικά του, οι Μάντρες· νότιά του, ο Παλιάτσος και ο ποταμός Κάλμωθ· βόρειά του, τα όρια της πόλης.

Ήταν η θέση του τέτοια που συγκέντρωνε πολλούς και διάφορους: ταξιδιώτες, μετανάστες, κλέφτες, παιδιά της πέτρας, αλήτες, παράνομους. Και ήταν η ρυμοτομία του τέτοια που έμοιαζε με λαβύρινθο από μικρούς δρόμους, σοκάκια, και στενορύμια. Η περιοχή έβριθε, φυσικά, από συμμορίες, που καμία όμως δεν θεωρείτο και πολύ ισχυρή. Δεν ήταν σαν τις συμμορίες του Λημεριού. Αλλά ούτε και αμελητέες ήταν. Μπορεί να σε σκότωναν κάπου μέσα στους λαβυρινθώδεις δρόμους του Χωνευτηρίου, αν τύχαινε να προσβάλεις τα λάθος άτομα. Όταν, πριν από χρόνια, η Παντοκράτειρα κυριαρχούσε ακόμα επάνω στη Σεργήλη, εδώ λεγόταν πως κυκλοφορούσαν κάμποσοι επαναστάτες· και ήταν αδύνατον οι πράκτορες της Παντοκράτειρας να τους εντοπίσουν μέσα στο χάος του Χωνευτηρίου.

Ο δρόμος που ο μυστηριώδης άγνωστος είχε καλέσει τον Ραλίστα βρισκόταν βόρεια της Επτάπυλης (της οδού που αποτελούσε σύνορο ανάμεσα στο Χωνευτήρι και τον Παλιάτσο) και προς το κέντρο του Χωνευτηρίου. Ο Ζορδάμης πλησίαζε τώρα εκεί οδηγώντας ένα όχημα που είχε ζητήσει από τους συνδέσμους του με τη Σιδηρά Δυναστεία. Δεν είχε πάρει τον Χρυσό Κεραυνό γιατί δεν ήθελε να βάλει ένα τόσο καλό αγωνιστικό όχημα σε κίνδυνο ξανά.

Η Κλεισμένη ήταν, φυσικά, μαζί του, όπως του είχε ζητήσει ο άγνωστος. Κουλουριασμένη στη θέση του συνοδηγού, κοιτάζοντας με γυαλιστερά μάτια έξω από το μπροστινό παράθυρο, τη νυχτερινή πόλη.

Οι δρόμοι του Χωνευτηρίου ήταν στενοί, βρόμικοι, άτσαλοι, και κακοφωτισμένοι (εκεί που είχαν καν φώτα), και ο Ζορδάμης δυσκολεύτηκε λιγάκι να φτάσει στο μέρος που του είχε πει ο άγνωστος. Το βρή-

κε όμως, τελικά. Ήταν πίσω από ένα καμπαρέ της κακής ώρας, και γύρω-γύρω υπήρχαν μόνο αποθήκες με κλειστές μεταλλικές πόρτες.

Ο Ραλίστας σταμάτησε το όχημά του χωρίς να σβήσει τους προβολείς, που ήταν η μοναδική πηγή φωτός εδώ πέρα. Άνοιξε την πόρτα πλάι του και βγήκε με προσοχή. Κάτω από το πανωφόρι του φορούσε αλεξίσφαιρο θώρακα και είχε κρυμμένο ένα πιστόλι, το οποίο τώρα άγγιξε, απασφαλίζοντάς το. Τα γυαλιά του είχαν ιδιότητα νυχτερινής όρασης, αλλά δεν την είχε επί του παρόντος ενεργοποιημένη.

Τέσσερις ανθρώπινες φιγούρες ξεπρόβαλαν από τα σκοτάδια ανάμεσα στις αποθήκες: δύο μπροστά του, δύο πίσω του. Ο ένας από κάθε μεριά είχε την κουκούλα της κάπας του σηκωμένη· ο άλλος όχι. Και τα πρόσωπά τους φαίνονταν κανονικά, όχι θολά. Το ένα ήταν γυναικείο.

«Ο Ζορδάμης Λιγνόρρυχος;» ρώτησε ένας πέμπτος επισκέπτης, βγαίνοντας ανάμεσα από τους δύο που στέκονταν αντίκρυ στον Ραλίστα. Είχε δέρμα λευκό-ροζ και ξανθά μαλλιά, και τα μάτια του γυάλιζαν γαλανά στο φως των προβολέων. Στα χέρια του φορούσε άσπρα γάντια. Ήταν αρκετά καλοντυμένος κάτω από την κάπα του, με λευκό πουκάμισο, μαύρο γιλέκο, και γκρίζο παντελόνι.

«Με αναγνωρίζεις, προφανώς, όποιος κι αν είσαι,» είπε ο Ραλίστας. «Εσύ μού μίλησες πιο πριν;»

«Δεν έφερες τη γάτα;» ρώτησε ο άγνωστος, χωρίς ν'απαντήσει.

«Μαζί μου είναι.»

«Βγάλ' τη από το όχημα. Θέλω να τη δω.»

«Κι εγώ θέλω να μάθω, πρώτα, τι πληροφορίες έχεις να μου δώσεις. Είπες ότι ξέρεις πού πηγαίνουν αυτοί που εξαφανίζονται...»

Ο άντρας τράβηξε πιστόλι μέσα από την κάπα του, σημαδεύοντάς τον. «Βγάλε τη γάτα από το όχημά σου, Ραλίστα.»

Γιατί δεν με εκπλήσσει καθόλου αυτό; σκέφτηκε ο Ζορδάμης. «Εντάξει,» αποκρίθηκε, αφήνοντας τη λαβή του δικού του πιστολιού κάτω από το πανωφόρι του. «Μην κάνεις έτσι για μια γάτα.»

«Γνωρίζεις, μάλλον, ότι δεν είναι μια οποιαδήποτε γάτα.»

Ο Ζορδάμης έστρεψε το βλέμμα του στο εσωτερικό του οχήματος, βλέποντας την Κλεισμένη να έχει ζαρώσει στη θέση του συνοδηγού σαν να διαισθανόταν κάποιον τεράστιο κίνδυνο. Τα μάτια της στρα-

φτάλιζαν, το τρίχωμά της ήταν ορθωμένο. «Έλα έξω,» της είπε, κάνοντας νόημα.

Η Κλεισμένη σύριξε, μένοντας στη θέση της.

Ο Ζορδάμης τεντώθηκε προς το μέρος της, απλώνοντας τα χέρια του–

Η γάτα τινάχτηκε αστραπιαία ανάμεσά τους, αποφεύγοντάς τα, περνώντας δίπλα από τα πόδια του Ραλίστα και βγαίνοντας από το όχημα. Τρέχοντας μες στη νύχτα.

«*Ρίξτε της!*» φώναξε ο ξανθομάλλης άντρας· και ο Ζορδάμης, καθώς γύριζε, πρόλαβε να δει τους δύο κουκουλοφόρους να υψώνουν χειροβαλλίστρες και να εκτοξεύουν βέλη προς την Κλεισμένη.

«*EEE!*» κραύγασε. «*Τι κάνετε, γαμώ τα κωλομέρια της Λόρκης!*»

Αλλά τα βέλη είχαν αστοχήσει, και η Κλεισμένη είχε εξαφανιστεί.

«Βρείτε την!» πρόσταξε ο ξανθομάλλης άντρας, και οι κουκουλοφόροι έτρεξαν, βάζοντας συγχρόνως καινούργια βέλη στις μικρές βαλλίστρες τους – τις οποίες μάλλον χρησιμοποιούσαν αντί για πυροβόλα όπλα προκειμένου να μην κάνουν φασαρία και τραβήξουν την προσοχή της Χωροφυλακής.

«Δε σας έφερα τη γάτα μου για να τη σκοτώσετε, γαμιόληδες!» γρύλισε ο Ζορδάμης.

Ο ξανθομάλλης άντρας τον σημάδευε πάλι με το πιστόλι του, καθώς επίσης κι οι άλλοι δύο. «Εσύ θα έρθεις μαζί μας, Ραλίστα.»

«Δε θα μάθω, λοιπόν, πού πηγαίνουν αυτοί που εξαφανίζονται...» Δεν ήταν ερώτηση.

«Αντιθέτως,» αποκρίθηκε ο ξανθομάλλης άντρας, «θα μάθεις.» Κι έκανε νόημα στον έναν από τους συντρόφους του, λέγοντας: «Φέρε μου τα όπλα του.»

Ο άγνωστος πλησίασε τον Ζορδάμη και τον έψαξε, βιαστικά, από πάνω ως κάτω, με αρκετά έμπειρες κινήσεις. Ο Ραλίστας παρατήρησε μέσα από το άνοιγμα της μπλούζας του ότι το δέρμα του ήταν κρυμμένο πίσω από κρυσταλλική θολούρα. Στα χέρια του φορούσε καφετιά γάντια, και τράβηξε γρήγορα το πιστόλι και το ξιφίδιο του Ζορδάμη. Επέστρεψε κοντά στον ξανθομάλλη άντρα, λέγοντας: «Φορά αλεξίσφαιρο θώρακα.»

«Προετοιμασμένος, λοιπόν, ο Ραλίστας...» παρατήρησε εκείνος, ατενίζοντας τον Ζορδάμη.

Ο Ζορδάμης ανασήκωσε τους ώμους. «Όταν παράξενες φωνές με καλούν μες στη νύχτα, υποπτεύομαι συνήθως το χειρότερο. Και συνήθως έχω δίκιο. Όπως αποδεικνύεται.

»Μπορείτε τώρα να βγάλετε τις μάσκες σας,» πρόσθεσε.

Ο ξανθομάλλης άντρας γέλασε. «Όχι ακόμα.» Οι δύο κουκουλοφόροι είχαν ήδη επιστρέψει, και στράφηκε προς τη μεριά τους. Δεν τους μίλησε, ούτε εκείνοι τού μίλησαν, αλλά ο Ζορδάμης είχε την αίσθηση ότι κάποιου είδους σιωπηλή επικοινωνία έγινε ανάμεσά τους. *Παράξενο...* Ο ξανθομάλλης είπε, μετά: «Ηλίθιοι! Μια γαμημένη γάτα είναι!»

«Χάθηκε, Απελευθερωτή,» αποκρίθηκε ο ένας.

«Είναι πολύ σκοτεινά εδώ,» πρόσθεσε ο άλλος· «δεν ξέρουμε πού χώθηκε.»

«Γιατί τέτοια μανία με τη γάτα μου, κύριοι, μπορώ να μάθω;»

Ο ξανθομάλλης – ο Απελευθερωτής – του είπε: «Δεν ξέρω τι νομίζεις για τη γάτα σου, αλλά σίγουρα δεν είναι αυτό που νομίζεις.»

«Μπορεί και να κάνεις λάθος. Μπορεί να είναι ακριβώς αυτό που νομίζω.»

«Από τη Σεργήλη είναι;»

«Γέννημα-θρέμμα της Άντχορκ, σε πληροφορώ.»

«Έλα μαζί μας,» του είπε ο Απελευθερωτής.

«Πού θα πάμε;»

«Δεν είσαι σε θέση να κάνεις ερωτήσεις. Προχώρα!»

Ο Ζορδάμης τούς ακολούθησε μέσα στα σκοτάδια του Χωνευτηρίου, αφήνοντας το όχημά μόνο του, με τους προβολείς ακόμα αναμμένους.

Ή, μάλλον, όχι ακριβώς μόνο του.

Η Αστερόπη ήταν κρυμμένη κάτω από το πίσω κάθισμα που άνοιγε σαν μπαούλο και ήταν κατασκευασμένο για ύποπτες μεταφορές. Είχε έρθει μαζί με τον Ζορδάμη γιατί, ύστερα από σύντομη συζήτηση, είχαν συμπεράνει πως αυτός ο άγνωστος που τον είχε καλέσει δεν μπορεί να είχε τίποτα καλό στο μυαλό του. Δεν είχαν, όμως, ειδοποιήσει κανέναν άλλο. Στην Καλλιόπη δεν είχε νόημα να πουν κάτι γιατί δεν ήταν αξιόμαχη και δεν ήθελαν να τη μπλέξουν περισσότερο με τη Σιδηρά Δυναστεία από,τι ήταν ήδη μπλεγμένη. Την Ελοντί και τον Φίλιππο·χok δεν

τους είχαν ενημερώσει επειδή δεν ήταν της οικογένειας και, σίγουρα, θα παραξενεύονταν αν άκουγαν για το σχέδιο του Ζορδάμη και της Αστερόπης: θα παραξενεύονταν που η Αστερόπη δρούσε σαν κατάσκοπος. (Η ραλίστρια δεν την είχε αναγνωρίσει όταν την είχε δει· δεν τη θυμόταν από τότε στην Κάρντλας, στο Πρώτο Πανδιαστασιακό Ράλι Σεργήλης.) Τον Βινάρη θα τον ειδοποιούσαν τηλεπικοινωνιακά όταν τον χρειάζονταν. Και να του μιλούσαν πιο πριν, ούτως ή άλλως δεν μπορούσαν να τον πάρουν μαζί τους. Ήταν πολύ επικίνδυνο να κρυφτεί και δεύτερο άτομο μες στο όχημα. Μόνο στον πίσω αποθηκευτικό χώρο μπορούσε να γίνει αυτό, αλλά ο μυστηριώδης άγνωστος που είχε καλέσει τον Ζορδάμη ίσως να έψαχνε εκεί, αν ήθελε να βεβαιωθεί ότι ο Ραλίστας είχε κρατήσει την υπόσχεσή του.

Η Αστερόπη άκουσε τώρα τον Ζορδάμη και τους άλλους να φεύγουν, και είχε επίσης ακούσει τον σύζυγό της να λέει *Μπορείτε τώρα να βγάλετε τις μάσκες σας*, επομένως αυτοί ήταν μάλλον οι κρυσταλλωμένοι. *Όπως υποθέσαμε. Αλλά τι να θέλουν από τον Ζορδάμη; Θέλουν να τον μεταμορφώσουν;*

Πρέπει να βιαστώ!

Η Αστερόπη, όμως, δεν ήταν παρορμητική. Ήταν κόρη του Γρύπα Ξενοκράτη, ενός από τα ισχυρότερα μέλη της Σιδηράς Δυναστείας, και είχε περάσει από πάμπολλες καταστάσεις που απαιτούσαν άριστη ψυχραιμία. Έτσι, δεν άνοιξε τώρα το κάθισμα για να βγει. Χρησιμοποίησε πρώτα τη μαγεία της.

Η Αστερόπη ήταν, εκτός των άλλων, και μάγισσα. Ορισμένοι θα την αποκαλούσαν Βιοσκόπο, γιατί τα ξόρκια και οι μαγανείες που γνώριζε ήταν, κυρίως, βιοσκοπικά. Αλλά, στην πραγματικότητα, δεν ανήκε σε κανένα τάγμα. Η μητέρα της της είχε μάθει τη μαγεία που ήξερε· ποτέ δεν είχε μαθητεύσει σε μαγική σχολή ή ακαδημία. Ούτε ταυτότητα μάγισσας είχε. *Όχι πραγματική* ταυτότητα, τουλάχιστον. Είχε πλαστές, φυσικά.

Η Αστερόπη μουρμούρισε τώρα ένα Ξόρκι Εντοπισμού Ζωτικής Ενέργειας, και άφησε τις μαγικά διευρυμένες αισθήσεις της να απλωθούν σαν αόρατα πλοκάμια έξω από το μυαλό της. Ό,τι κι αν ήταν αυτοί οι κρυσταλλωμένοι, δεν μπορεί να μην είχαν ζωτική ενέργεια. Αποκλείεται.

Γύρω από το όχημα δεν εντόπισε κανέναν άνθρωπο· μονάχα ζώα. Κάποια μικρά (λίγη ζωτική ενέργεια): ποντίκια, μάλλον. Κάποια μεγαλύτερα (περισσότερη ζωτική ενέργεια, αλλά όχι όση ενός ανθρώπου): σκυλιά ή γάτες.

Κανένας κρυσταλλωμένος δεν πρέπει να είχε μείνει πίσω.

Η Αστερόπη σήκωσε, ωστόσο, με προσοχή το κάθισμα και γλίστρησε έξω χωρίς να σηκωθεί όρθια. Τράβηξε το πιστόλι από τη ζώνη της και σύρθηκε μέσα στο όχημα, κοιτάζοντας από τα παράθυρα. Οι προβολείς ήταν αναμμένοι· κανέναν άνθρωπο δεν φαινόταν.

Η Αστερόπη βγήκε από το τροχοφόρο, ενεργοποίησε τη νυχτερινή όραση των γυαλιών της, και βάδισε προς τα εκεί όπου θυμόταν πως είχε ακούσει τα βήματα ν'απομακρύνονται. Δεν ήθελε να καθυστερήσει και να τους χάσει. Μουρμούρισε ξανά ένα Ξόρκι Εντοπισμού Ζωτικής Ενέργειας ενώ προχωρούσε, κι άπλωσε τις αισθήσεις της όσο περισσότερο μπορούσε μπροστά της. Και, ναι, αυτοί πρέπει να ήταν. Έξι άνθρωποι. Πίσω από εκείνη εκεί τη στροφή.

Διέλυσε το ξόρκι από το μυαλό της.

Βάδισε πιο γρήγορα από πριν κι έφτασε σ'ένα σοκάκι. Σκοτεινό και αδιέξοδο. Τα πάντα τα έβλεπε σε αποχρώσεις του πράσινου πίσω από τα γυαλιά της με τη νυχτερινή όραση. Η ένδειξη της ενέργειας της μπαταρίας φαινόταν στην επάνω δεξιά γωνία: 92%.

Κανέναν δεν ήταν μέσα στο σοκάκι. Λες κι είχαν εξαφανιστεί!

Η Αστερόπη έκανε ακόμα ένα Ξόρκι Εντοπισμού Ζωτικής Ενέργειας. Κι ανίχνευσε διάφορους ανθρώπους γύρω της. Πίσω από τους τοίχους. Υπήρχαν κατοικίες εδώ. Δε μπορούσε να βγάλει νόημα έτσι! Και δεν φαινόταν καμία πόρτα στο σοκάκι!

«Γαμήσου,» μουρμούρισε κάτω απ'την ανάσα της. Μόνο ένας τρόπος απέμενε τώρα για να βρει τον Ζορδάμη: και δεν της άρεσε. Αυτό το ξόρκι δεν της άρεσε καθόλου. Ενοχλούσε το μυαλό της.

Μέσα από τη δερμάτινη καπαρντίνα της τράβηξε ένα καθρεφτάκι όσο η χούφτα της, και είπε γρήγορα τα μαγικά λόγια για το Ξόρκι Ανιχνεύσεως, εστιάζοντας το μυαλό της στο πρόσωπο του Ζορδάμη, ενώ το βλέμμα της ήταν καρφωμένο στην κατοπτρική επιφάνεια.

Νόμιζε ότι πινέζες τρυπούσαν το κεφάλι της.

Μια κόκκινη κουκίδα παρουσιάστηκε στον καθρέφτη.

Τον είχε βρει! Κι από τη θέση που η κουκίδα βρισκόταν μέσα στο κάτοπτρο, η Αστερόπη συμπέρανε ότι ο Ζορδάμης δεν ήταν στο ίδιο επίπεδο μ' εκείνη. Ήταν... από κάτω της, μάλλον.

Η Αστερόπη κοίταξε στο βρόμικο πλακόστρωτο και είδε μια σχάρα υπονόμου.

Έκρυψε το καθρεφτάκι της, άνοιξε τη σχάρα, και κατέβηκε στον υπόνομο. Τα μποτοφορεμένα πόδια της πάτησαν σε βρόμικα νερά, δυσωδία γέμισε τα ρουθούνια της. Αφουγκράστηκε, μένοντας ακίνητη.

Τα βήματά τους αντηχούσαν.

Το πρόβλημα είναι ότι και τα δικά μου θ' αντηχούν εδώ πέρα.

Η Αστερόπη, κοιτάζοντας με τα γυαλιά νυχτερινής όρασης, βρήκε ένα σημείο στο πλάι της σήραγγας που ήταν σχετικά στεγνό· και, πατώντας εκεί, τους ακολούθησε. Τα πόδια της δεν έκαναν θόρυβο τώρα.

Συνεχώς έπρεπε να είναι σκυμμένη, φυσικά. Οι σήραγγες ήταν χαμηλές.

Στο 87% η μπαταρία των γυαλιών της. Ευτυχώς είχε άλλη μία μαζί της. Αλλά, μετά, το μόνο που απέμενε ήταν ο φακός της. Επικίνδυνο πράγμα το φως εδώ κάτω...

Αν όλα είχαν πάει καλά, η Αστερόπη πρέπει τώρα να βρισκόταν στο κατόπι τους. Και ο Ζορδάμης εμπιστευόταν τη σύζυγό του· υπέθετε πως όλα θα είχαν πάει καλά. Ήταν έμπειρη σ' αυτού του είδους τις δραστηριότητες.

«Δε μπορούσατε να με πάτε σε κανένα μέρος που μυρίζει πιο όμορφα;» ρώτησε.

«Με παραξενεύει που δεν φοβάσαι, Ραλίστα,» είπε ο Απελευθερωτής. «Ή, τουλάχιστον, έτσι δείχνεις.»

«Αν φοβόμουν δεν θα ερχόμουν να σε συναντήσω. Νομίζεις ότι δεν το είχα υποψιαστεί πως θα γινόταν κάτι τέτοιο; Πώς ήξερες ότι αναζητούσα τους ανθρώπους που εξαφανίζονται; Ποιος σ' το είπε;»

«Εσύ μού το είπες.»

«Εννοείς ότι παρακολουθούσες τις τηλεπικοινωνίες μου;»

«Αφού είσαι τόσο έξυπνος, δεν το έχεις ήδη καταλάβει;»

«Το έχω καταλάβει, αλλά απορώ πώς το έκανες. Τι είδους δυνάμεις έχεις, Απελευθερωτή; Ο τηλεπικοινωνιακός πομπός μου είναι ασφαλείας· δεν μπορεί ο καθένας να κρυφακούσει.»

«Δεν είμαστε ο καθένας, Ραλίστα.»

«Τέλος πάντων,» είπε ο Ζορδάμης· «γιατί παρακολουθούσατε εμένα συγκεκριμένα; Μη μου πεις ότι είστε φανατικοί οπαδοί μου;»

Ο Απελευθερωτής γέλασε. «Είσαι, ομολογουμένως, καλός οδηγός, απ'ό,τι έχω μάθει· αλλά, όχι, δεν ήταν αυτός ο λόγος. Ο μόνος λόγος για τον οποίο σε παρακολουθούσαμε ήταν επειδή μας ξέφυγες δύο φορές – μία στην ενέδρα του ράλι, μία στον καταυλισμό μας στα βορειοδυτικά. Δεν παρακολουθούσαμε μόνο εσένα, βέβαια, αλλά και την Ελοντί Αλλόγνωμη. Κατά σύμπτωση, όμως, παρατηρήσαμε ότι εσύ είχες κάποιες... παράξενες επαφές· και, δίνοντας λίγο περισσότερη σημασία, σύντομα ανακαλύψαμε ότι είσαι μέλος της οργάνωσης του υπόκοσμου που είναι γνωστή ως Σιδηρά Δυναστεία. Μέχρι στιγμής δεν ήμουν σίγουρος αν ήταν αστικός μύθος ή όχι.»

«Δεν είναι αστικός μύθος η Δυναστεία. Μόνο οι τελείως άσχετοι με τον υπόκοσμο το νομίζουν αυτό.»

«Δεν είμαι τελείως άσχετος με τον υπόκοσμο, Ραλίστα. Μάλιστα, κάποτε είχα συναντήσει έναν άνθρωπο που έλεγαν ότι ίσως να ανήκε στη Σιδηρά Δυναστεία.»

«Ποιον;»

«Άρης Βέρνισκοφ. Καπετάνιος.»

«Στις βόρειες ακτές της Σεργήλης...»

«Ναι. Τον γνωρίζεις;»

«Τον έχω ακουστά.»

«Χαίρομαι που δεν σε απαγάγαμε άδικα. Αν και, δυστυχώς, χάσαμε τη γάτα.»

«Τι εννοείς, δεν με απαγάγατε άδικα;»

«Θέλουμε να μας δώσεις πληροφορίες για τη Σιδηρά Δυναστεία, Ραλίστα.»

«Γιατί;»

«Ας πούμε ότι έχω μαζί μου δυο κυρίους που ενδιαφέρονται πολύ γι'αυτήν...»

Ο Απελευθερωτής, μάλλον, δεν σκόπευε να γίνει πιο συγκεκριμένος. Τι είδους κύριοι μπορεί να ήταν αυτοί; Από κάποια άλλη οργάνωση του υπόκοσμου; Υπήρχαν οργανώσεις που δεν συμπαθούσαν τη Σιδηρά Δυναστεία. Καμία τους, ωστόσο, δεν τολμούσε να της εναντιωθεί ανοιχτά.

Συνεργάζονταν οι κρυσταλλωμένοι με ανθρώπους του υπόκοσμου; *Όχι πως αυτό θα με εξέπληττε...*

«Πώς κατασκοπεύετε τόσο εύκολα τις τηλεπικοινωνίες μας;» ρώτησε ο Ζορδάμης. «Με ποιον συνεργάζεστε;»

«Με κανέναν. Αλλά έχουμε διάφορους τρόπους.»

Παράξενο. «Τρόπους; Σχετικούς με τη... φύση σας;»

Ο Απελευθερωτής έβγαλε τη ζωντανή μάσκα του ξανθομάλλη λευκό-δερμου άντρα. Το κεφάλι του ήταν μια κρυσταλλική θολούρα. «Όχι, Ραλίστα. Αυτό είναι άλλο.»

Ο Ζορδάμης σκέφτηκε: *Ίσως τελικά να μπλέξαμε πολύ άσχημα.* Και ήλπιζε η Αστερόπη να μην έκανε καμία ανοησία προσπαθώντας να τον σώσει.

Όταν βγήκαν από τους υπονόμους και βάδιζαν μέσα σε κάτι άλλες σήραγγες, ρώτησε: «Είμαστε μακριά ακόμα;»

«Κανονικά, ναι. Αλλά έχουμε ανακαλύψει έναν πιο σύντομο δρόμο, οπότε δεν θα βαρεθείς.»

Και για λίγο είχα ανησυχήσει...

Πού πηγαίνουν;

Πού σκατά πηγαίνουν;

Είχαν βγει από τους υπονόμους και βάδιζαν μέσα σε κάτι άγνωστες σήραγγες. Μέσα στις δυσώνυμες σήραγγες της Θακέρκοβ, που απλώνονταν κάτω από ολόκληρη την πόλη κι ένα σωρό φήμες και αστικοί μύθοι υπήρχαν γι'αυτές.

Η Αστερόπη είχε την αίσθηση πως τα πράγματα ήταν άσχημα, και η μπαταρία των γυαλιών της τελείωνε. Ήταν στο 29% πλέον.

Μπορούσε να δει αντίκρυ της τον Ζορδάμη και τους απαγωγείς του να βαδίζουν, αλλά δεν τους έβλεπε να σταματάνε πουθενά. Πόσο μακριά πήγαιναν; Και τι σκόπευαν να κάνουν;

Ο τηλεπικοινωνιακός πομπός της ήταν κλειστός – απενεργοποιημένος – γιατί είχαν συμφωνήσει με τον Ζορδάμη ότι έτσι θα ήταν καλύτερα· ο μυστηριώδης άγνωστος ίσως να είχε τρόπο να τον εντοπίσει, αφού φαινόταν να μπορεί κάπως να ελέγχει τις τηλεπικοινωνίες. Επομένως, η Αστερόπη θα κρυβόταν μέσα στο όχημα με απενεργοποιημένο πομπό και μετά θα τον ενεργοποιούσε αν χρειαζόταν να καλέσει τον Βινάρη ή και άλλους της Δυναστείας.

Τώρα, όμως, δεν ήταν καθόλου βέβαιη ότι το σήμα της θα έφτανε σ'αυτούς. Κάτω από τη γη – ειδικά τόσο βαθιά κάτω από τη γη – οι τηλεπικοινωνίες είχαν προβλήματα. *Κι ακόμα κι αν μπορούσα να καλέσω τον Βινάρη, πώς θα κατάφερνα ποτέ να του εξηγήσω πώς να έρθει εδώ πέρα;* Το μέρος ήταν λαβύρινθος!

Η Αστερόπη είδε κάτι κόκαλα σ'ένα κοίλωμα των βράχων, μέσα στα οποία περιφέρονταν μεγάλες αράχνες. Ρίγησε. Ήταν, μάλλον, ανθρωπίνα κόκαλα. Στο μυαλό της ήρθαν οι αστικοί μύθοι για τους ανθρωποφάγους των σπηραγγών της Θακέρκοβ. Αποκλείεται, όμως, να υπήρχαν ανθρωποφάγοι.

Αλλά σίγουρα υπήρχαν κρυσταλλωμένοι. Χειρότεροι, ίσως.

Η μπαταρία των γυαλιών της, σε κάποια στιγμή, τελείωσε. Η Αστερόπη ήταν έτοιμη γι'αυτό· είχε ήδη βγάλει τη δεύτερη μπαταρία που είχε μαζί της και την άλλαξε. Άρχισε πάλι να βλέπει σε αποχρώσεις του πράσινου και ν'ακολουθεί τον Ζορδάμη και τους άλλους, που δεν υπήρχε πλέον αμφιβολία ότι ήταν κρυσταλλωμένοι καθώς είχαν όλοι βγάλει τις κουκούλες και τις μάσκες τους.

Όταν η καινούργια μπαταρία είχε πέσει στο 96%, έφτασαν σε μια μεγάλη, αρχαία σήραγγα με σιδηροδρομικές ράγες στο πάτωμα...

«Ο Υπόγειος Σιδηρόδρομος της Θακέρκοβ;» είπε ο Ζορδάμης.

«Δε βλέπεις ότι το μέρος είναι παλιό;» αποκρίθηκε ο Απελευθερωτής. «Όχι, δεν είναι ο Υπόγειος της Θακέρκοβ. Αυτή η σήραγγα οδηγεί προς τα κάτω, Ραλίστα. Δεν ξέρω γιατί μπορεί κάποτε να φτιάχτηκε, αν και... με τόσα πράγματα που υπάρχουν κάτω από την πόλη, τι να υποθέσεις;

»Αυτό, όμως, είναι καινούργιο. Δικής μας κατασκευής. Σ'αρέσει;» Ο Απελευθερωτής άγγιξε με το γαντοφορεμένο χέρι του ένα βαγόνι που ήταν σταματημένο επάνω στις ράγες. Ήταν ξεσκεπαστο και όχι πολύ μεγάλο. Είχε έξι ρόδες. Στο εσωτερικό του υπήρχε μια μεγάλη ενεργειακή φιάλη συνδεδεμένη με μια μηχανή, και τίποτ' άλλο. Ούτε καν καθίσματα.

«Πολύ... βασική κατασκευή,» παρατήρησε ο Ζορδάμης, ενώ σκεφτόταν: *Πώς σκατά θα μας ακολουθήσει τώρα η Αστερόπη; Συγκρατήθηκε απ'το να κοιτάξει πάνω απ'τον ώμο του, για να μην τους δώσει σημάδι ότι κάποιος ήταν στο κατόπι τους.*

«Είναι όμως ό,τι μας χρειάζεται. Ανέβα.»

Αν τους άφηνε να τον πάρουν μαζί τους μέσα σ'αυτό το πράγμα, η Αστερόπη σίγουρα θα τους έχανε. Το λημέρι τους, όπου κι αν ήταν, δεν μπορεί να ήταν κοντά. Και το βαγόνι, αναμφίβολα, θα έτρεχε πιο γρήγορα απ'ό,τι μπορούσε να τρέξει η κόρη του Γρύπα Ξενοκράτη ακόμα και στις πιο ξεκούραστες νύχτες της.

Επομένως, μία λύση υπήρχε: *Δεν μπορώ να τους αφήσω να με απαγάγουν.* Αν τους άφηνε, μάλλον θα τον μεταμόρφωναν κι εκείνον σε κρυσταλλωμένο. Και δεν ήξερε αν αυτό τότε θα του άρεσε ή όχι, αλλά τώρα, πάντως, δεν ήθελε να γίνει απρόσωπο φρικιό που φορούσε φριχτές ζωντανές μάσκες για να κυκλοφορεί στη Σεργήλη.

Ο Ζορδάμης παρατήρησε ότι κανένας τους δεν είχε μπει πριν από εκείνον στο βαγόνι. Ανέβηκε πρώτος και, έχοντας ήδη καταλάβει πώς δούλευε η μηχανή – δεν ήταν πολύπλοκη εξάλλου – πάτησε αμέσως το κουμπί της ενεργοποίησης κι έπεσε στο πάτωμα.

Οι τροχοί μπήκαν σε κίνηση.

«*Τι κάνεις;*» άκουσε την κραυγή του Απελευθερωτή πίσω του, και μετά πυροβολισμούς.

Αλλά το βαγόνι είχε ήδη απομακρυνθεί.

«*ΔΕ ΜΠΟΡΕΙΣ ΝΑ ΜΑΣ ΞΕΦΥΓΕΙΣ ΕΔΩ ΚΑΤΩ, ΡΑΛΙΣΤΑ! ΘΑ ΣΕ ΒΡΟΥΜΕ!*»

Η Αστερόπη κοκάλωσε βλέποντας την ενέργεια του Ζορδάμη.

Ήταν τρελός; Η Λόρκη είχε φουσήξει τα μυαλά του;

Οι κρυσταλλωμένοι έτρεχαν πίσω από το βαγόνι που έτρεχε πάνω στις ράγες. Πυροβολούσαν και φώναζαν. Αλλά δεν μπορούσαν να το προλάβουν, και σύντομα σταμάτησαν.

Η Αστερόπη χαμογέλασε, άθελά της. Παρότι ήξερε ότι η ενέργεια του Ζορδάμη ήταν τελειώς τρελή.

Αλλά αυτός είναι ο Ζορδάμης. Αυτός είναι ακριβώς ο Ζορδάμης, ο ραλίστας μου. Χα-χα-χα-χα!

Πρέπει να είχε σκεφτεί ότι η Αστερόπη δεν θα μπορούσε να τους ακολουθήσει αν έμπαιναν στο βαγόνι κι απομακρύνονταν, και πρέπει να είχε συμπεράνει πως το καλύτερο που μπορούσε να κάνει τώρα ήταν, κάπως, να τους ξεφύγει.

Πού κατευθύνεται, όμως; Αυτές οι ράγες δεν μπορεί παρά να οδηγούν προς το λημέρι των κρυσταλλωμένων – όπου κι αν είναι, εδώ κάτω.

Η Αστερόπη κινήθηκε μέσα στα πυκνά σκοτάδια της σήραγγας, κι άκουσε έναν απ' αυτούς να λέει: «...ώρες μέχρι να φτάσουμε, Απελευθερωτή!»

«Λες να μην το ξέρω, Σαρντάνη;» γρύλισε ο Απελευθερωτής. «Αλλά το βασικό τώρα είναι να τον βρούμε. Μάλλον, θα σταματήσει το βαγόνι προτού φτάσει στη βάση μας.»

«Κι αν προχωρήσει ακόμα πιο βαθιά;»

«Τότε δεν πρόκειται να τον βρούμε ποτέ. Ούτε εμείς ούτε κανένας άλλος. Πάμε τώρα!»

Οι κρυσταλλωμένοι άρχισαν να τρέχουν, φωτίζοντας μπροστά με τους φακούς τους.

Η Αστερόπη αναρωτήθηκε: *Τι εννοούσε ότι κανένας δεν θα τον βρει αν προχωρήσει ακόμα πιο βαθιά από τη βάση τους;*

Γιατί, αγάπη μου, μπλέκεις πάντα σε τόσο περίεργες καταστάσεις;

Άρχισε ν'ακολουθεί τους κρυσταλλωμένους, με προσοχή.

92%, έλεγε η πάνω δεξιά γωνία των γυαλιών της.

Σαράντα-Εννιά Υπόγειο Κυνήγι

Η Αλκυόνη ήταν στο εργαστήριό της, δίπλα στην κουζίνα, και ετοίμαζε κάτι δηλητήρια μέσα στη νύχτα τα οποία της είχαν παραγγείλει. Ο Αργύριος καθόταν στο σαλονάκι του σπιτιού διαβάζοντας ένα βιβλίο που είχε βρει τυχαία επάνω στα πλημμυρισμένα ράφια. Ο τίτλος του ήταν *Το Μυστήριο του Κρυσταλλικού Πεδίου* και είχε αμέσως κινήσει την περιέργεια του Μπαλαντέρ της Λόρκης. Το είχε γράψει κάποιος Νιρμόδος Καλοφυσίτης. Ο Αργύριος νόμιζε ότι κάπου είχε ξαναδεί βιβλία του· πρέπει να ήταν από εκείνους τους παράξενους εξερευνητές...

Δεν πρόλαβε, όμως, να διαβάσει πολλές από τις σελίδες του *Μυστηρίου του Κρυσταλλικού Πεδίου*: είχε φτάσει μέχρι τη σελίδα 11 όταν – κουρασμένος από όλη την ημέρα, ίσως – τα βλέφαρά του βάρυναν και τον πήρε ο ύπνος, καθισμένο στην πολυθρόνα του μικρού σαλονιού της Αλκυόνης.

Και ο Μπαλαντέρ της Λόρκης ονειρεύτηκε...

Χτυπώντας τις δυνατές φτερούγες του πετά πάνω από μια πόλη. Πάνω από το Οκτώ των Πόλεων: ανομοιόμορφα οικοδομικά τμήματα, με δρόμους ανάμεσά τους γεμάτους διαφόρων ειδών εμπόδια. (Αστικές αλλαγές... περιπλάνηση... αβεβαιότητα...) Αλλά εκείνος τα βλέπει όλα από ψηλά. Και δεν είναι ένας. Είναι δύο που είναι ένας.

Δύο – εκείνος και εκείνη – χαμένοι ο ένας μέσα στον άλλο...

Χτυπώντας τις φτερούγες τους πετάνε πάνω από το Οκτώ των Πόλεων...

Ένα κουδούνισμα.

Ο Αργύριος άνοιξε τα βλέφαρά του, ξαφνιασμένος. Το βιβλίο – *Τα Μυστήρια του Κρυσταλλικού Πεδίου* – βρισκόταν ακόμα στα χέρια του. Ο επικοινωνιακός διάυλος, παραδίπλα, ήταν που κουδούνιζε.

Τέτοια ώρα; Ποιος ζητούσε την Αλκυόνη τέτοια ώρα;

Χωρίς να το πολυσκεφτεί, ο Αργύριος άπλωσε το χέρι του και πάτησε το πλήκτρο της αποδοχής της κλήσης. «Μάλιστα;»

«Ναι;» ακούστηκε μια γυναικεία φωνή. «Αλλάνδρη, εσύ;»

«Δεν υπάρχει Αλλάνδρης σ' αυτό το σπίτι. Μάλλον λάθος κάνετε.»

«Α! χίλια συγνώμη. Έχω χάσει τη γάτα μου και την ψάχνω. Συγνώμη ξανά, κύριε,» είπε η γυναίκα και τερμάτισε την τηλεπικοινωνία.

Κάτι μού θυμίζει αυτό... σκέφτηκε ο Αργύριος, συνοφρυωμένος.

Και περίμενε η Αλκυόνη τώρα να έρθει στο σαλονάκι, έχοντας ακούσει τον δίαυλο να κουδουνίζει και ρωτώντας ποιος ήταν. Αλλά εκείνη δεν παρουσιάστηκε. Μάλλον δεν τον είχε ακούσει, τελικά· πρέπει να ήταν πολύ απορροφημένη από τη δουλειά της...

Ένα έντονο γρατσουνίσμα από την εξώπορτα του σπιτιού. Ένα νιαούρισμα. Περισσότερα γρατσουνίσματα.

Ο Αργύριος σηκώθηκε από την πολυθρόνα του αφήνοντας το βιβλίο παραδίπλα. Με προσοχή, μισάνοιξε την πράσινη εξώπορτα του σπιτιού – μια χαραμάδα μονάχα–

–και η Κλεισμένη γλίστρησε μέσα, στη στιγμή!

«Τι κάνεις εσύ εδώ;» είπε ο Αργύριος.

Η Κλεισμένη νιαούρισε και στράφηκε πάλι στην πόρτα προτού εκείνος την κλείσει. Πέρασε το κατώφλι, βγαίνοντας στον σκοτεινό δρόμο.

Ο Αργύριος συνοφρυώθηκε. Κοίταξε έξω. Δεν είδε κανέναν γνωστό· μόνο κάτι ύποπτες φιγούρες στις πυκνές σκιές – πράγμα συνηθισμένο για το Λημέρι. *Θέλει να την ακολουθήσω;*

Η Κλεισμένη νιαούρισε σαν να προσπαθούσε ν'απαντήσει *Ναι* στο ερώτημα του Μπαλαντέρ της Λόρκης, κι έκανε μερικά βήματα μέσα στον δρόμο.

Ο Αργύριος φώναξε την Αλκυόνη. Εκείνη ήρθε από το εργαστήριό της, φορώντας μια ποδιά.

«Τι είναι;»

Ο Αργύριος τής έδειξε τη γάτα έξω από την πόρτα της. «Η Κλεισμένη. Και νομίζω ότι θέλει να την ακολουθήσω.»

«Θα πας μαζί της; Μεσ στη νύχτα;»

«Ναι.» Ο Μπαλαντέρ της Λόρκης πλησίασε την κρεμάστρα όπου κρεμόταν η κάπα του.

«Θα έρθω μαζί σου.» Η Αλκυόνη έλυσε την ποδιά της.

«Δεν είν' ανάγκη.»

«Ξέρεις πόσο μακριά θα σε πάει αυτή η γάτα;»

«Δεν έχω ιδέα.»

«Τότε θα χρειαστούμε και τα άλογά μας.»

Τα άλογά τους ήταν σταβλισμένα σ'έναν στάβλο που βρισκόταν ένα σοκάκι απόσταση από το σπίτι της. Ο Αργύριος είχε προ πολλού πάρει τον Ανεμοπόδη από τις Μάντρες και τον είχε φέρει εδώ. Μαζί με την Αλκυόνη, τώρα, πήγαν στον στάβλο και σέλωσαν και χαλίνωσαν τα άλογά τους ενώ η Κλεισμένη τούς περίμενε απέξω, νιαουρίζοντας. Η φοράδα της Αλκυόνης ονομαζόταν Ζωηράδα και δεν φαινόταν να συμπαθεί τον Ανεμοπόδη. Ο Ανεμοπόδης, γέρικο άλογο γαρ, απλά την αγνοούσε.

Η Κλεισμένη άρχισε να τρέχει μέσα στους δρόμους του Λημεριού. Η Αλκυόνη κι ο Αργύριος τρόχασαν πίσω της.

«Δεν έχεις την παραμικρή ιδέα πού μπορεί να μας πηγαίνει;» τον ρώτησε η ιέρεια.

«Όχι. Αλλά είμαι βέβαιος ότι ο Ζορδάμης θα την ψάχνει πάλι...»

Η Κλεισμένη τούς οδήγησε έξω από το Λημέρι, στη Μακριά Λεωφόρο, και μετά επάνω στην Πρώτη Γέφυρα της Θακέρκοβ και πέρα απ' αυτήν, στις βόρειες όχθες του ποταμού. Μες στη νύχτα, οι οπλές των αλόγων τους αντηχούσαν δυνατά στους πλακόστρωτους δρόμους. Τα πόδια της γάτας δεν ακούγονταν καθόλου.

Ο Αργύριος έβγαλε από την κάπα του τον τηλεπικοινωνιακό πομπό που του είχαν δώσει, τελευταία, η Ελοντί και οι άλλοι για να βρίσκονται σε επαφή. Πατώντας μερικά πλήκτρα, προσπάθησε να καλέσει τον Ζορδάμη για να του πει ότι η Κλεισμένη ήταν μαζί του και να μην ανησυχεί. Αλλά ο πομπός του ραλίστα δεν αποκρινόταν· σαν να μην υπήρχε καν.

«Ποιον καλείς;» ρώτησε η Αλκυόνη.

«Τον Ζορδάμη, αλλά δεν μπορώ να τον βρω... Ίσως νάχει τον πομπό του κλειστό. Για στάσου...» Ο Αργύριος κάλεσε το δωμάτιο του Ζορδάμη στον *Περίοικο*. Η κλήση έφτασε στον δίαυλο, μα κανένας δεν απάντησε. «Ούτε στο ξενοδοχείο είναι.»

Η Κλεισμένη νιαούριζε έντονα, βλέποντάς τους να καθυστερούν πίσω της, έτσι ο Αργύριος ώθησε τον Ανεμοπόδη να προχωρήσει και ακολουθήσαν πάλι τη γάτα καθώς εκείνη έστριβε μέσα στον Παλιάτσο και κατευθυνόταν βόρεια.

Ο Μπαλαντέρ της Λόρκης κάλεσε το δωμάτιο της Ελοντί.

«...Ναι;» ακούστηκε, μετά από λίγο, η αγουροξυπνημένη φωνή της.

«Εγώ είμαι, Ελοντί, ο Αργύριος. Συγνώμη για την ώρα.»

Καθάρισε τον λαιμό της. «Δεν πειράζει. Τι συμβαίνει;»

«Ο Ζορδάμης ξέρεις πού είναι;»

«Στο δωμάτιό του, υποθέτω... Γιατί;»

«Η γάτα του ήρθε και με βρήκε, και τώρα με οδηγεί κάπου. Στον Παλιάτσο είμαστε, κι ακόμα συνεχίζουμε.»

«Εεε... Δεν ξέρω. Ο Ζορδάμης δεν είπε τίποτα ότι έχασε την Κλεισμένη-»

«Τον καλώ στο δωμάτιό του και δεν απαντά,» είπε ο Αργύριος. «Και ούτε ο πομπός του φαίνεται να λειτουργεί.»

«Θες να πάω να του χτυπήσω;»

«Αν δεν είναι κόπος.»

Η Ελοντί τον χαιρέτησε και τερμάτισε την επικοινωνία.

«Δεν της έχεις πει ακόμα ότι την ονειρεύονται;» πείραξε η Αλκυόνη τον Αργύριο, λοξοκοιτάζοντάς τον μέσα από την κουκούλα της κάπας της. Μόνο τα μάτια της φαίνονταν, μενεξεδιά και γυαλιστερά· το κατάνυρο πρόσωπό της ήταν τελείως χαμένο στο σκοτάδι.

Η Κλεισμένη τούς οδήγησε πέρα από τον Παλιάτσο, στην Επτάπυλη, που δεν είχε καθόλου κίνηση αυτή την ώρα. Διέσχισαν τον δρόμο και μπήκαν στο Χωνευτήρι, μια περιοχή που ο Αργύριος εμπιστευόταν λιγότερο από το Λημέρι. Στο Λημέρι μπορεί να βρίσκονταν κάποιες πολύ άγριες συμμορίες, αλλά ήξερες, πάνω-κάτω, ποιος ήταν ποιος. Υπήρχαν καταστήματα και σπίτια, σταθερές κατοικίες, έμεναν άνθρωποι. Στο Χωνευτήρι τα πάντα ήταν ρευστά· είχε πολλούς περαστικούς και ταξιδιώτες, πέρα από μόνιμους κάτοικους της πόλης, που κι αυτοί μπορεί να ήταν αλήτες ή παιδιά της πέτρας.

«Δε μ'αρέσει τούτη η ιστορία,» είπε η Αλκυόνη. «Έχουμε φτάσει στην άλλη μεριά της Θακέρκοβ. Και το Χωνευτήρι είναι επικίνδυνο κι ελεεινό μέρος.»

Ο πομπός του Αργύριου κουδούνισε, κι εκείνος δέχτηκε την κλήση.

«Ο Ζορδάμης δεν είν' εδώ,» είπε η Ελοντί· «ούτ' εγώ μπορώ να τον βρω. Ακόμα κι ο Φίλιππος έψαξε γι' αυτόν με τη μαγεία του, αλλά δεν τον εντόπισε. Και λέει κι η Αστερόπη, απ'ό,τι φαίνεται.»

Ο Αργύριος δεν την είχε συναντήσει ακόμα την Αστερόπη, αλλά είχε ακούσει γι' αυτήν.

«Ίσως να βρίσκονται κάπου μαζί,» συνέχισε η Ελοντί, «αν και είναι παράξενο που έχουν κι οι δύο τους πομπούς τους απενεργοποιημένους. Εσύ πού είσαι, τώρα;»

«Στο Χωνευτήρι-»

«Να προσέχεις εκεί.»

«Η Αλκυόνη είναι μαζί μου. Θα σε καλέσω μόλις δω πού θα μας οδηγήσει τελικά η Κλεισμένη.»

«Εντάξει,» είπε η Ελοντί, «θα περιμένω,» και τερμάτισε την επικοινωνία τους.

Ο Αργύριος έβλεπε διάφορους λεχρίτες να κοιτάζουν περίεργα εκείνον και την Αλκυόνη καθώς διέσχιζαν τους στενούς λαβυρινθώδεις δρόμους επάνω στ'άλογά τους. Η Κλεισμένη, πάντως, έμοιαζε να ήξερε ακριβώς πού πήγαινε. Και σύντομα έφτασαν κοντά σ'ένα καμπαρέ που μουσική ερχόταν από το εσωτερικό του. Η γάτα τούς οδήγησε πίσω από αυτό το οίκημα, σε κάτι σοκάκια έρημα και σκοτεινά. Ο Αργύριος και η Αλκυόνη με το ζόρι έβλεπαν, και η δεύτερη έκανε μια σιγανή προσευχή στην Κυρά της Τύχης. Ο Μπαλαντέρ της Λόρκης σκέφτηκε ότι έπρεπε να είχαν φέρει φακούς μαζί τους. Αλλά πώς να ήξεραν πού θα τους οδηγούσε η γάτα;

Την Κλεισμένη την έβλεπαν, κυρίως, από τα γυαλιστερά της μάτια. Και δεν άργησε να πάει μέσα σ'ένα σοκάκι που ήταν τελείως σκοτεινό και, μάλλον, αδιέξοδο. Σταμάτησε εκεί, νιαουρίζοντας.

Ο Αργύριος ξεπέζεψε και άναψε τον ενεργειακό αναπτήρα του, πλησιάζοντας τη γάτα. Πίσω του, και η Αλκυόνη ξεπέζεψε. Τα άλογα ρουθούνιζαν νευρικά.

Ο Μπαλαντέρ της Λόρκης παρατήρησε ότι η Κλεισμένη στεκόταν πλάι σε μια ανοιγμένη σχάρα υπονόμου.

«Τι είναι εκεί κάτω;»

Η γάτα νιαούρισε ξανά.

«Μη μου πεις ότι εκεί κάτω είναι ο Ζορδάμης;»

«Μιάο...»

Η Αλκυόνη είπε: «Ελπίζω να μη σκέφτεσαι να κατεβούμε...»

Η Ελοντί και ο Φίλιππος'χοκ στέκονταν στον διάδρομο έξω από το δωμάτιο του Ζορδάμη.

«Δε μπορώ να καταλάβω πού έχουν πάει,» είπε η ραλίστρια, έχοντας πάψει να χτυπά την πόρτα αφού κανένας δεν απαντούσε. «Αν είχαν βρει κάποιο στοιχείο που μας ενδιαφέρει, δεν θα μας καλούσαν πρώτα;»

«Υποθέτω...»

«Αναρωτιέμαι αν ο Βινάρης είναι εδώ.» Η Ελοντί βάδισε προς το δωμάτιό του, κι ο Φίλιππος την ακολούθησε. Ήταν κι οι δυο τους ντυμένοι και ποδεμένοι, έτοιμοι να φύγουν από το ξενοδοχείο αν χρειαζόταν, παρά τη νυχτερινή ώρα. Σε δέκα λεπτά θα ήταν μεσάνυχτα.

Η Ελοντί χτύπησε την πόρτα του δωματίου του Βινάρη, μία, δύο, τρεις φορές, δυνατά, με τις φάλαγγες της γροθιάς της.

«Ποιος είναι;» ακούστηκε η φωνή του από μέσα.

«Η Ελοντί είμαι, Βινάρη. Μπορείς να μου ανοίξεις;»

Η πόρτα άνοιξε, και ο Βινάρης φάνηκε στο κατώφλι ντυμένος μόνο με μια περισκελίδα. «Τι συμβαίνει;»

«Είδες καθόλου τον Ζορδάμη;»

«Τον Ζορδάμη; Ναι, πριν...»

«Πριν, τον είδα κι εγώ. Τώρα όμως δεν τον βρίσκω πουθενά. Ούτε αυτόν ούτε την Αστερόπη. Δεν είναι στο δωμάτιό τους, και οι πομποί τους δεν λειτουργούν.»

Ο Βινάρης συνοφρυώθηκε και βάδισε μέσα στο δωμάτιό του, για να πιάσει τον δικό του τηλεπικοινωνιακό πομπό από το κομοδίνο. Στο χαμηλό φως του χώρου η Ελοντί παρατήρησε ότι το κρεβάτι δεν ήταν άδειο. Κάποια ήταν ξαπλωμένη εκεί, μέσα στα σκεπάσματα, και τώρα ρώτησε: «Τι έγινε με τον Ζορδάμη;»

Η Καλλιόπη, συνειδητοποίησε η Ελοντί, και πέρασε το κατώφλι της πόρτας, ακολουθούμενη από τον Φίλιππο.

«Λένε πως έχει εξαφανιστεί,» είπε ο Βινάρης, και πάτησε μερικά πλήκτρα στον πομπό του. Ύστερα στράφηκε στην Ελοντί. «Έχεις δίκιο: οι πομποί τους δεν λειτουργούν. Και στο δωμάτιό τους κανένας δεν απαντά. Παράξενο...» Κοίταξε τον Φίλιππο'χοκ.

«Δε μπορώ να τους εντοπίσω με τη μαγεία μου,» είπε εκείνος. «Όπου κι αν είναι, είναι μακριά από εδώ.»

Ο πομπός της Ελοντί κουδούνισε. Η ραλίστρια δέχτηκε την κλήση.

«Ελοντί;» είπε η φωνή του Αργύριου.

«Ναι.»

«Η Κλεισμένη μάς οδήγησε μπροστά σε μια ανοιχτή σχάρα υπονόμου, στο Χωνευτήρι. Νομίζω ότι ίσως ο Ζορδάμης να είναι εκεί μέσα, για κά-ποιο λόγο, αλλά δεν μπορώ, βέβαια, να είμαι σίγουρος...»

Το βαγόνι έτρεχε γρυλίζοντας επάνω στις ράγες της σήραγγας, πετώντας σπίθες καθώς μεταλλικοί τροχοί τρίβονταν σε μεταλλικές ράβδους.

Ο Ζορδάμης ήταν γονατιστός μέσα του, κοιτάζοντας έξω, τα υπόγεια που περνούσαν γρήγορα γύρω του. Είχε ενεργοποιήσει τη νυχτερινή όραση των γυαλιών του για να μπορεί να βλέπει. Κι ευτυχώς που οι κρυσταλλωμένοι δεν του είχαν πάρει τα γυαλιά· μάλλον δεν τα θεωρούσαν επικίνδυνα, όπως τα όπλα του, και δεν πρέπει να είχαν καταλάβει ότι διέθεταν νυχτερινή όραση: πρέπει να νόμιζαν ότι ήταν απλώς ένα ζευγάρι γυαλιά για τη μυωπία, ίσως.

Ο Ζορδάμης Λιγνόρρυγχο, όμως, δεν είχε μυωπία.

Κάπου πρέπει να σταματήσουμε, σκέφτηκε, καθώς το βαγόνι ακολουθούσε τις ράγες, στρίβοντας σε διάφορα σημεία και συνεχίζοντας την πορεία του. Κάπου πρέπει να σταματήσουμε. Αλλά εκεί όπου αυτοί δεν θάναι κοντά μας. Κοίταξε πίσω του. Δεν φαινόταν κανέναν να έρχεται, ούτε κανένα άλλο βαγόνι.

Ελπίζω η Αστερόπη να ήταν αρκετά έξυπνη ώστε να μην προσπάθησε να έρθει στο κατόπι μου.

Το χέρι του Ζορδάμη πλησίασε το κουμπί που απενεργοποιούσε τη μηχανή του βαγονιού, αλλά δίστασε να το πατήσει.

Ώς πού μπορεί να έφτασαν οι ράγες; Ώς το λημέρι των κρυσταλλωμένων; Και δεν θα άξιζε να πάει εκεί, για να ανακαλύψει πού βρισκόταν; Από την άλλη, το μέρος μάλλον θα το φρουρούσαν· δεν μπορεί να το είχαν αφύλαχτο. Και μόλις άκουγαν το βαγόνι να έρχεται θα παρυσιάζονταν για να τον υποδεχτούν, νομίζοντας ότι ήταν ο Απελευθερωτής και οι άλλοι.

Καλύτερα να κατεβώ τώρα. Ο Ζορδάμης πάτησε το κουμπί και η μηχανή απενεργοποιήθηκε. Η ταχύτητα του βαγονιού έπαψε να διατηρείται σταθερή· άρχισε να μειώνεται. Αλλά, βέβαια, το όχημα δεν στάματησε αμέσως. Ο Ζορδάμης έπιασε τον μοχλό που μάλλον αποτελούσε φρένο και τον κατέβασε αργά. Οι σπίθες που πετάγονταν γύρω από τους τροχούς πολλαπλασιάστηκαν.

Το βαγόνι, σύντομα, σταμάτησε.

Ο Ζορδάμης βρισκόταν σε μια σήραγγα όλο πέτρες και λειχήνες. Τίποτ' άλλο το αξιοσημείωτο δεν διέκρινε μέσα στις πράσινες αποχρώσεις της νυχτερινής όρασης των γυαλιών του.

Κατέβηκε από το βαγόνι, ψάχνοντας για διεξόδους, και δεν άργησε να βρει ένα άνοιγμα που οδηγούσε σε μια άλλη, μικρότερη σήραγγα.

Τρία πράγματα τον απασχολούσαν τώρα, κυρίως: (α) πώς θα έβγαινε στην επιφάνεια της Θακέρκοβ (δεν είχε ιδέα πού βρισκόταν)· (β) αν η μπαταρία των γυαλιών του θα κρατούσε ως τότε (η διάρκειά της ήταν γύρω στη μία ώρα, κι ευτυχώς είχε μία επιπλέον μαζί του – αλλά, εκτός από τον αναπτήρα του, δεν διέθετε καμια άλλη πηγή φωτός)· και (γ) το γεγονός ότι δεν είχε κανένα όπλο (οι κρυσταλλωμένοι τού τα είχαν πάρει όλα). Αν συναντούσε κάτι επικίνδυνο εδώ κάτω, θα ήταν δύσκολο να το αντιμετωπίσει. Και οι αστικοί μύθοι για επικίνδυνα όντα, ανθρωποφάγους, και τρελούς στις σήραγγες της Θακέρκοβ ήταν πάμπολλοι.

Το ενεργειακό νοοσύστημα ήταν εστιασμένο στις τηλεπικοινωνίες του *Περίοικου*, και οι κρυσταλλωμένοι που βρίσκονταν στην υπόγεια βάση άκουσαν τη συζήτηση του Αργύριου με την Ελοντί.

Η Μάγισσα είπε: «Κάτι δεν πήγε καλά. Η γάτα τούς ξέφυγε, προφανώς. Επιπλέον, έπρεπε ούτως ή άλλως να βρίσκονταν εδώ ως τώρα!» Και πρότεινε να πάνε να τους βρουν.

«Ο κοντινότερος δρόμος προς την επιφάνεια είναι δυόμισι ώρες, Μάγισσα,» της θύμισε ο Αρτέμιος Νιλμάνης, ο ραλίστας.

«Και τι άλλο μπορούμε να κάνουμε;» αποκρίθηκε εκείνη, απότομα. «Να τους εγκαταλείψουμε; Ίσως να κινδυνεύουν!»

«Πρέπει να τους βρούμε,» είπε ο Ζορκολ'ζορκά'αβάθ, που μιλούσε σπαστά την ανθρώπινη λαλιά αλλά τη μιλούσε. Και στρεφόμενος προς τον Σαρακμα'ό'οκ'ραθ μίλησε στη δική τους γλώσσα. Το φίδι τού απάντησε.

Η Μάγισσα είπε στους άλλους κρυσταλλωμένους: «Οπλιστείτε. Φεύγουμε για να ερευνήσουμε.»

Τα πειράματά της δεν πήγαιναν καλά. Άλλες τρεις φορές είχε προσπαθήσει να πάρει υγρή κρυσταλλική ενέργεια από κρυσταλλωμένους που είχαν μόλις δημιουργηθεί, και κάθε φορά είχε αποτύχει. Αν και νόμιζε ότι ίσως να πλησίαζε στον σωστό συνδυασμό που θα της έδινε εκείνο που επιθυμούσε, δεν ήταν βέβαιη. Και ένιωθε οργισμένη.

Και τώρα είχε μια αίσθηση ότι τα πράγματα είχαν πάρει ακόμα μια άσχημη τροπή. Ότι ο ίδιος ο Απελευθερωτής μπορεί να βρισκόταν σε μεγάλο κίνδυνο. Κι αν έχαναν τον Απελευθερωτή.... Μέσα της ένιωθε ένα μεγάλο κενό και μόνο στη σκέψη. Ο Απελευθερωτής ήταν σαν πρόγονος όλων τους: αλλά, επίσης, η Λορύν'σαρ τον αισθανόταν πολύ κοντά της. Ειδικά ύστερα από την τελευταία φορά που είχαν, μέσω κρυσταλλικής συνεύρεσης, μεταμορφωθεί στο ενιαίο κρυσταλλικό ον.

Μαζί με αρκετούς από τους άλλους κρυσταλλωμένους – όλοι τους οπλισμένοι – και τον Ζορκολ'ζορκά'αβάθ, η Μάγισσα βγήκε από τη βάση τους και κατευθύνθηκε προς την επιφάνεια της Θακέρκοβ.

Ο Γρύπας των Δρόμων σταμάτησε μπροστά στο αδιέξοδο σοκάκι, οι πόρτες του άνοιξαν, και η Ελοντί, ο Φίλιππος'χοκ, ο Βινάρης, και η Καλλιόπη βγήκαν, για να συναντήσουν τον Αργύριο και την Αλκυόνη που τους περίμεναν εκεί, μαζί με τα άλογά τους. Η Κλεισμένη βρισκόταν πλάι στην ανοιχτή σχάρα, κουνώντας την ουρά της ανήσυχα. Τα μάτια της γυάλιζαν.

«Με το ζόρι σάς βρήκαμε,» είπε η Ελοντί. «Αν δεν μπορούσε ο Φίλιππος να σας εντοπίσει με τη μαγεία του, ακόμα θα σας έψαχνα.»

Ο μάγος άρχισε τώρα να μουρμουρίζει άλλο ένα ξόρκι, και οι κρύσταλλοι πάνω στο ραβδί του άστραψαν, ενώ είχε τα μάτια του προσηλωμένα στα μικροσκοπικά κάτοπτρα. Μετά είπε: «Δεν τον βρίσκω.

Πρέπει νάναι μακριά. Πάνω από ένα χιλιόμετρο, σίγουρα. Χρησιμοποιήσα αρκετή από την ενέργεια των κρυστάλλων.»

«Χάνουμε χρόνο, τότε!» είπε η Καλλιόπη. «Πάμε κάτω!»

«Περιμένετε,» τους είπε ο Βινάρης. «Θα ρίξω εγώ μια ματιά, πρώτα.» Και κανένας δεν διαφώνησε, γιατί τους έδωσε την εντύπωση ότι ήξερε τι έκανε. Ανάβοντας τον φακό του, κατέβηκε μέσα στη σχάρα του υπονόμου μ'ένα πιστόλι στο χέρι.

«Τι βλέπεις;» ρώτησε η Καλλιόπη, κοιτάζοντας από πάνω.

Ο Βινάρης φώτιζε από δω κι από κει. «Τίποτα,» αποκρίθηκε. «Ή... Μια στιγμή.» Τον είδαν να πλησιάζει ένα σημείο κοντά στον τοίχο, να κοιτά προσεκτικά. «Ίχνη,» τους είπε υψώνοντας το βλέμμα του.

Η Καλλιόπη γονάτισε και κατέβηκε κι εκείνη στον υπόνομο, πατώντας στα βρόμικα νερά, μορφάζοντας και πιάνοντας τη μύτη της. «Θα ξεράσω...» μούγκρισε.

Ο Φίλιππος'χοκ την ακολούθησε κάτω, και η Ελοντί (έχοντας ήδη κλείσει και κλειδώσει τις πόρτες του οχήματός της) ακολούθησε τον Φίλιππο. Ο Βινάρης είχε αρχίσει να προχωρά, κοιτάζοντας τα ίχνη στο πλάι της σήραγγας του υπονόμου, επάνω στις λάσπες. Και τώρα μπορούσε να τα διακρίνει κι η Ελοντί, στο φως του δικού της φακού. Κάποιος είχε περάσει πρόσφατα από εδώ.

Πίσω της άκουσε τον Αργύριο και την Αλκυόνη να κατεβαίνουν. Η ιέρεια μουρμούριζε: «Δεν το πιστεύω ότι κάνουμε τέτοια μαλακία, δεν το πιστεύω...»

Ο Βινάρης είπε: «Αυτά τα ίχνη είναι γυναικεία. Ίσως νάναι της Αστερόπης, όχι του Ζορδάμη.»

«Πώς το ξέρεις;» ρώτησε η Καλλιόπη.

Αλλά ο Φίλιππος'χοκ ήταν που της απάντησε: «Είναι πολύ μικρά για νάναι αντρικά.»

Η Αστερόπη ακολουθούσε αθόρυβα τους κρυσταλλωμένους, κι όταν η ενέργεια των γυαλιών της είχε πέσει στο 54%, τους είδε να βρίσκουν το βαγόνι που είχε κλέψει ο Ζορδάμης. Σταματημένο τώρα, μες στη μέση μιας σήραγγας.

Εδώ κατέβηκε. Κάπου εδώ γύρω πρέπει να είναι.

«Πού πήγε, ο καταραμένος;» άκουσε κάποιον από τους κρυσταλλωμένους – τον Απελευθερωτή, μάλλον – να λέει, καθώς όλοι τους φώτιζαν κάτω με φακούς, ψάχνοντας για ίχνη προφανώς. Το έδαφος, ευτυχώς, ήταν πετρώδες· ο Ζορδάμης δεν μπορεί παρά να είχε αφήσει ελάχιστα σημάδια – αν είχε αφήσει καν.

Από την άλλη, βέβαια, αυτό σήμαινε πως ούτε η Αστερόπη θα μπορούσε να τον βρει με ιχνηλασία.

Μόνο ένας τρόπος υπήρχε ξανά. Αυτός που δεν της άρεσε καθόλου.

Τράβηξε το καθρεφτάκι από τη δερμάτινη καπαρντίνα της και κρατώντας το μέσα στη χούφτα της μουρμούρισε, όσο πιο σιγανά μπορούσε, τα λόγια για το Ξόρκι Ανιχνεύσεως. Η κατοπτρική επιφάνεια φαινόταν πολύ περίεργη στο πράσινο φως της νυχτερινής όρασης των γυαλιών της. Στο μυαλό της ήταν το πρόσωπο του Ζορδάμη: μόνο το πρόσωπο του Ζορδάμη.

Αλλά καμία κουκίδα δεν παρουσιάστηκε πάνω στο καθρεφτάκι.

Η Αστερόπη προσπάθησε περισσότερο–

–κι αισθάνθηκε μια οδυνηρή λόγχη να διαπερνά το κρανίο της.

Τρίζοντας τα δόντια, διέκοψε το ξόρκι, έκρυψε το καθρεφτάκι μέσα στην καπαρντίνα της, κι έτριψε το κεφάλι της με το ένα χέρι. *Δεν έχει νόημα να διαλύσεις τον εαυτό σου. Δε θα βοηθήσεις έτσι τον Ζορδάμη.*

Αυτό το καταραμένο Ξόρκι Ανιχνεύσεως ήταν άθλιο! Το μυαλό της δεν μπορούσε να το συνηθίσει.

Περίμενε να δει αν οι κρυσταλλωμένοι έβρισκαν τίποτα ίχνη.

Και βρήκαν. Δεν υπήρχε άλλη εξήγηση για το γεγονός ότι σύντομα μπήκαν σ'ένα παράπλευρο άνοιγμα της σήραγγας.

50%, έλεγε η ένδειξη στην επάνω δεξιά γωνία των γυαλιών της.

Ο Βινάρης έχασε τα ίχνη, από ένα σημείο και ύστερα, αφότου είχαν βγει από τους υπονόμους και μπει σε κάτι άλλες, εγκαταλειμμένες σήραγγες. Και ούτε ο Φίλιππος'χοκ μπορούσε να τα εντοπίσει.

Ο Βινάρης τον ρώτησε: «Μπορείς να δεις αν η Αστερόπη είναι κάπου εδώ;»

Ο μάγος κατένευσε και μουρμούρισε πάλι ένα ξόρκι, κοιτάζοντας τα κάτοπτρα πάνω στο ραβδί του. Αλλά τίποτα δεν έγινε. «Δεν τη βρίσκω.»

«Προσπάθησε να βρεις τον Ζορδάμη,» τον προέτρεψε η Καλλιόπη.

«Δε νομίζω να τα καταφέρω, αλλά θα προσπαθήσω,» αποκρίθηκε ο Φίλιππος'χοκ, και άρθρωσε ξανά το ξόρκι του. Χωρίς κανένα αποτέλεσμα.

Η Καλλιόπη έκανε τότε να φωνάξει τα ονόματα αυτών που αναζητούσαν, αλλά ο Βινάρης τής έκλεισε αμέσως το στόμα. Εκείνη, τσαντισμένη, τον έσπρωξε.

Ο Βινάρης τής είπε: «Δεν ξέρουμε ποιοι άλλοι είν' εδώ κάτω.»

Η Κλεισμένη νιαούρισε. Μέχρι στιγμής την είχαν όλοι ξεχάσει. Και η Ελοντί δεν την είχε δει καθόλου μέσα στον υπόνομο· η γάτα, όμως, πρέπει να είχε πηδήσει μαζί με τον Αργύριο και την Αλκυόνη.

Τώρα, άπαντες στράφηκαν να κοιτάξουν την Κλεισμένη. Κι εκείνη προπορεύτηκε, κινούμενη ευέλικτα και άνετα πάνω στα μαλακά, αθόρυβα πόδια της.

«Νομίζω ότι πρέπει να την ακολουθήσουμε,» είπε ο Αργύριος.

Και, μην έχοντας καμία καλύτερη ένδειξη για το πού μπορεί να είχαν πάει ο Ζορδάμης κι η Αστερόπη, την ακολούθησαν.

Ο Ζορδάμης δεν ήξερε πού ακριβώς είχε κάνει λάθος. Αλλά, σίγουρα, *κάπου* – σε κάποια στροφή – πρέπει να είχε κάνει λάθος. Πρέπει να είχε διαγράψει κύκλο, να είχε γυρίσει προς τη μεριά απ'την οποία ήθελε να απομακρυνθεί. Γιατί τώρα είδε φώτα στο βάθος μιας σήραγγας. Κάποιοι έρχονταν. Και δεν νόμιζε ότι ήταν άγνωστοι. *Ο Απελευθερωτής και η παρέα του...*

Η μπαταρία των γυαλιών του Ζορδάμη βρισκόταν στο 63% – *έχασα χρόνο άδικα! Πού έκανα λάθος;* Δεν είχε σημασία τώρα.

Σημασία είχε ν'απομακρυνθεί απ' αυτούς. Δε νόμιζε ότι τον είχαν εντοπίσει ακόμα. Γύρισε κι άρχισε να βαδίζει, γρήγορα αλλά προσπαθώντας να μην κάνει θόρυβο, μέσα στις σπηλιές και στις δαιδαλώδεις σήραγγες. Το έδαφος αλλού ήταν πιο επίπεδο, αλλού πιο τραχύ. Σε κάποια μέρη, ποντίκια – δεκάδες ποντίκια – σκορπίζονταν μπροστά στον

Ζορδάμη. Από κάπου, άκουσε κάτι να συρίζει έντονα. Ερπετό; Δεν κάθισε να το ερευνήσει.

Τα περάσματα τον πήγαιναν σε ολοένα και πιο μπλεγμένα βάθη, και είχε την εντύπωση ότι κατέβαινε, δεν ανέβαινε προς την επιφάνεια της πόλης. Πώς θα έβγαινε από εδώ; Είχε ακούσει ιστορίες ότι άνθρωποι είχαν χαθεί για πάντα κάτω από τους δρόμους της Θακέρκοβ.

Μην πιστεύεις ό,τι μαλακία ακούς, Ραλίστα.

Μην πιστεύεις ό,τι μαλακία ακούς.

Μέσα σε μια μικρή σπηλιά συνάντησε ένα σκέλεθρο, ανθρώπινο κατά τα φαινόμενα, με τα ρούχα μισολιωμένα επάνω του. Ποντίκια περιφέρονταν ολόγυρα. Ίσως ο συμπαθητικός κύριος (ή κυρία) νάχει κάτι χρήσιμο... Ο Ζορδάμης πλησίασε, κλοτσώντας τα τρωκτικά για να τα κάνει να σκορπιστούν. Έψαξε γρήγορα το σκέλεθρο, ελπίζοντας να βρει κανέναν φακό, κανένα όπλο. Βρήκε ένα θηκαρωμένο ξιφίδιο, καθώς και, ναι, έναν φακό. Επίσης, ένα μισοκατεστραμμένο δερματόδετο βιβλίο: *Προσευχές της Κυράς του Φωτός*, έλεγαν τα ξεθωριασμένα γράμματα στο εξώφυλλο. *Μάλλον οι προσευχές δεν τον βοήθησαν, σκέφτηκε ο Ζορδάμης, όποιος – ή όποια – κι αν ήταν...*

Τράβηξε το ξιφίδιο απ'το θηκάρι και, στις πράσινες αποχρώσεις της νυχτερινής όρασης των γυαλιών του, έκρινε πως δεν ήταν σκουριασμένο. Το πέρασε στη ζώνη του. Δοκίμασε ν'ανάψει τον φακό, αλλά διαπίστωσε ότι δεν λειτουργούσε πλέον. Γαμήσου... Και το φως ήταν, ίσως, πιο σημαντικό τώρα απ'ό,τι τα όπλα. *Ευτυχώς, έχουμε άλλη μια μπαταρία για τα γυαλιά...*

Ο Ζορδάμης συνέχισε την πορεία του. *Μπλέξαμε, γαμώ την κοινωνία μου, πάλι...*

23%, έλεγε η ένδειξη στην επάνω δεξιά γωνία των γυαλιών του.

1%, έγραψε η ένδειξη στην επάνω δεξιά γωνία των γυαλιών της, και μετά έσβησε. Αυτή και όλες οι πράσινες αποχρώσεις.

Η Αστερόπη είχε ήδη σταματήσει να βαδίζει για να μην σκοντάψει, αποπροσανατολισμένη, και πέσει. Μέσα από το σκοτάδι, στο βάθος, μπορούσε να δει το φως των φακών των κρυσταλλωμένων. Και ελπί-

ζοντας ότι θα κοίταζαν μπροστά και δεν θα έβλεπαν το φως του δικού της φακού, τον άναψε.

Μετά από λίγο, όμως, είχε την αίσθηση ότι δεν πρόκειται να έβρισκε τον Ζορδάμη έτσι. Γιατί ούτε εκείνη μπορούσε να εντοπίσει τίποτα ίχνη στο έδαφος αλλά ούτε και οι κρυσταλλωμένοι φαινόταν να ακολουθούν κανένα σημάδι. Περισσότερο να πηγαίνουν τυχαία έμοιαζε.

Η Αστερόπη σταμάτησε και χρησιμοποίησε πάλι το Ξόρκι Ανιχνεύσεως, προσέχοντας να μην πιέσει πολύ τον εαυτό της και την πιάσει κανένας φριχτός πονοκέφαλος εδώ κάτω.

Μια κόκκινη κουκίδα παρουσιάστηκε στο άκρο του καθρέφτη!

Ο Ζορδάμης!

Η Αστερόπη ακολούθησε την κουκίδα, κρατώντας τον φακό της στο ένα χέρι και το καθρεφτάκι της στο άλλο, έχοντας το μυαλό της συγκεντρωμένο στο Ξόρκι Ανιχνεύσεως και νιώθοντας βελόνες να τρυπάνε το κρανίο της.

Στο βάθος, οι κρυσταλλωμένοι έστριψαν αλλού· τα φώτα τους χάθηκαν από τις άκριες του πεδίου όρασής της. Είχαν πάρει λάθος δρόμο. Δεν πηγαίνουν προς τον Ζορδάμη.

Η Αστερόπη συνέχισε να τον ακολουθεί. Αλλά όχι για πολύ. Σύντομα αναγκάστηκε να διαλύσει το ξόρκι από το μυαλό της γιατί το βάρος του της ήταν πολύ μεγάλο. Ακούμπησε τον ώμο της σ'έναν τοίχο, ζαλισμένη, προσπαθώντας να διώξει τις βελόνες που τρυπούσαν το κεφάλι της. Γύρω από τα μάτια της έβλεπε παράξενες ανταύγειες-

Κάτι έπεσε στην πλάτη της!

Η Αστερόπη τινάχτηκε, τρομαγμένη. Έκανε το χέρι της πίσω - το χέρι με το καθρεφτάκι - για να αποτινάξει ό,τι κι αν ήταν αυτό που βρισκόταν επάνω της. Το καθρεφτάκι της γλίστρησε κι έπεσε στις πέτρες. Σπάζοντας.

Αλλά επίσης αυτό που ήταν στην πλάτη της πρέπει να έφυγε. Η Αστερόπη δεν το αισθανόταν πλέον, ούτε το έβρισκε με το χέρι της. Φωτίζοντας γύρω-γύρω, πρόλαβε να δει κάτι μαύρο και γρήγορο να χώνεται μέσα σε μια τρύπα. Άθελά της, ρίγησε.

Και μετά σκέφτηκε ότι ίσως οι κρυσταλλωμένοι να είχαν ακούσει το καθρεφτάκι της να σπάει.

Απομακρύνθηκε από εδώ, γρήγορα.

Σταμάτησε πίσω από μια γωνία. Αφουγκραζόμενη.

Κανένας δεν ακουγόταν να έρχεται.

Τώρα, όμως, χωρίς το καθρεφτάκι μου, πώς θα βρω τον Ζορδάμη; Το Ξόρκι Ανιχνεύσεως χρειαζόταν κάποια κατοπτρική επιφάνεια για να λειτουργήσει. Ορισμένοι μάγοι ήταν τόσο έμπειροι μ' αυτό που χρησιμοποιούσαν ακόμα και τη λεπίδα ενός ξιφιδίου ως καθρέφτη· αλλά όχι η Αστερόπη. Η Αστερόπη ίσα που μπορούσε να κάνει το συγκεκριμένο ξόρκι.

Θα έπρεπε να βρει τον Ζορδάμη χωρίς αυτό.

Είχε μόλις αλλάξει μπαταρία στα γυαλιά του όταν είδε ένα χοντρό καλώδιο να απλώνεται στο πλάι μιας σήραγγας απ' άκρη σ' άκρη. Και δεν φαινόταν παλιό και κατεστραμμένο. Καινούργιο ήταν. *Αν το ακολουθήσω, ίσως να με οδηγήσει στην επιφάνεια.*

Αλλά προς τα πού ήταν η επιφάνεια;

Κοιτάζοντας από δω, κοιτάζοντας από κει, ο Ζορδάμης αδυνατούσε να βγάλει συμπέρασμα. Δεν υπήρχε κανένα σημάδι.

Στην τύχη, λοιπόν. Κι ας ελπίσουμε η Λόρκη να μ' ευνοήσει. Πρέπει, λογικά, να είμαι πια ο αγαπημένος της ραλίστας...

Άρχισε ν' ακολουθεί το καλώδιο προς τα δεξιά, βλέποντας τα πάντα σε αποχρώσεις του πράσινου.

Σ' ένα σημείο λίγο παρακάτω συνάντησε μια αρχαία σχάρα που μέσα της κάτι φαινόταν να σαλεύει· ή, μάλλον, πολλά κάτι. Τι σκατά ζούσε εδώ κάτω; Ο Ζορδάμης απέφυγε να πατήσει πάνω στη σχάρα, γιατί δεν θα το θεωρούσε καθόλου περίεργο αν έσπαγε. Τα μέταλλά της πρέπει να ήταν διαβρωμένα. Παγίδα για τον ανυποψίαστο παράφρονα που έκανε τον ανέμελο περίπατό του στις σήραγγες κάτω από τη Θακέρκοβ...

Το καλώδιο συνεχιζόταν και συνεχιζόταν και συνεχιζόταν. Στρίβοντας, κάπου-κάπου, σε διάφορα σημεία. Ο Ζορδάμης, παρατηρώντας το, έκρινε πως ίσως να ήταν τηλεπικοινωνιακό καλώδιο. Κάποιος είχε στήσει τηλεπικοινωνιακό σύστημα εδώ μέσα; Δε μπορεί να ήταν με τα καλά του... Εκτός αν οι φήμες για Παντοκρατορικές βάσεις που ακόμα λειτουργούσαν αλήθευαν.

Ήταν δυνατόν να αλήθευαν; Για όνομα της Αρτάλης...

Μετά από μια στροφή, απρόσμενα, αντίκρισε φώτα. Φώτα από φακούς.

Σταμάτησε, ξαφνιασμένος.

«Ακίνητος!» αντήχησε μια γυναικεία φωνή, και ο Ζορδάμης είδε όπλα να είναι υψωμένα· πιστόλια, κυρίως, αλλά και καραμπίνες. Ήταν αρκετοί αυτοί αντίκρυ του, και δεν ήταν άνθρωποι· η κρυσταλλική υφή των κεφαλιών όσων δεν φορούσαν κουκούλες γυάλιζε. Κι ανάμεσα τους βρισκόταν κάποιο παράξενο τέρας – κρυσταλλικό κι αυτό, και με μακρύ κεντρί στη μουσούδα.

Ο Ζορδάμης έκανε να τρέξει προς ένα πλευρικό άνοιγμα της σήραγγας όπου περνούσε το καλώδιο–

Πυροβολισμοί αντήχησε δυνατά μέσα στα υπόγεια.

Ξαφνικός πόνος στο αριστερό του πόδι. Χωρίς να το θέλει, έχασε την ισορροπία του και σωριάστηκε μπρούμυτα. Τα γυαλιά νυχτερινής όρασης παραλίγο να φύγουν απ’τα μάτια του, αλλά δεν έφυγαν.

Ο Ζορδάμης γύρισε ανάσκελα, γρήγορα, τραβώντας το ξιφίδιο από τη ζώνη του.

Αλλά οι κρυσταλλωμένοι βρίσκονταν ήδη γύρω του, σημαδεύοντάς τον. Κι ένας απ’ αυτούς είπε: «Ζορδάμη... Σκέφτεσαι να μας σκοτώσεις όλους μ’αυτό το παλιό λεπίδι;» Η φωνή του δεν ήταν άγνωστη.

Τα φώτα των φακών τύφλωναν τον Ραλίστα, γεμίζοντας τα πάντα με πράσινες αποχρώσεις.

Έβγαλε τα γυαλιά του, βλεφαρίζοντας. «Με ξέρεις;»

Ο κρυσταλλωμένος γέλασε. «Ο Αρτέμιος Νιλμάνης είμαι.»

Πενήντα Προαιώνιοι Εχθροί

Μια γυναίκα – ήταν σίγουρα γυναίκα, παρότι το πρόσωπό της κρυβόταν από κρυσταλλική θολούρα – τον ρώτησε, σημαδεύοντάς τον με το πιστόλι της, καθώς εκείνος ήταν ακόμα κάτω:

«Πώς βρέθηκες εδώ; Πού είναι ο Απελευθερωτής;»

«Ο Απελευθερωτής; Αυτός ο συμπαθητικός τύπος με την αποκρουστική μάσκα ανθρώπου;» είπε ο Ζορδάμης, μορφάζοντας από τον πόνο στο πόδι του αλλά κρίνοντας πως δεν είχε νόημα να χάσει το χιούμορ του τώρα, πάνω που επρόκειτο να τον σκοτώσουν ή να του κάνουν τίποτα χειρότερο. «Νομίζω ότι τον άφησα πίσω εδώ και κάποια ώρα.»

«Του επιτέθηκες;»

«Το αντίθετο θα μπορούσες να πεις ότι συνέβη. Εκείνος και οι δικοί του με απήγαγαν.»

«Αλλά τους ξέφυγες;»

«Μέχρι στιγμής, έτσι νόμιζα...» *Μετά, όμως, συνάντησα εσάς.*

«Και πού είναι ο Απελευθερωτής τώρα;»

«Πού θες να ξέρω; Ποια είσαι εσύ;»

Η γυναίκα είπε στους άλλους: «Σηκώστε τον και πηγαίνετε τον στη βάση»· και δύο κρυσταλλωμένοι – ένας εκ των οποίων ο Αρτέμιος Νιλμάνης – έπιασαν τον Ζορδάμη από τις μασχάλες και τον σήκωσαν όρθιο.

Εκείνος γρύλισε σαν λαβωμένο θηρίο καθώς το τραυματισμένο πόδι του πάτησε στο έδαφος. Η σφαίρα τον είχε βρει στην κνήμη.

«Περιποιηθείτε αυτόν,» είπε τότε μια φωνή που ακουγόταν παράξενα, σπαστά και σαν ζουζούνισμα: και ο Ζορδάμης συνειδητοποίησε ότι το κρυσταλλικό τέρας ήταν που μιλούσε. Το μακρύ κεντρί στη μουςούδα του έμοιαζε με λόγχη. Είχε τέσσερα πόδια που τα δύο μπροστινά έδιναν την εντύπωση χειρών, και στη ράχη του υπήρχαν δύο μικρά φτερά που μάλλον δεν μπορούσε να χρησιμοποιήσει για να πετάξει. Το όλο του σουλούπι θύμιζε έντομο. Αλλά τρομαχτικά μεγάλο. «Ζωντανός να είναι,» συνέχισε να λέει, «τον θέλουμε.»

«Εσύ πρέπει να είσαι εξωδιαστασιακός, κρίνοντας από την ευφράδειά σου...» του είπε ο Ζορδάμης.

Τα μάτια του εντόμου γυάλισαν κάτω από την κρυσταλλική του θωράκιση – πράγμα που ποτέ δεν είχε δει ο Ραλίστας να συμβαίνει με τους άλλους κρυσταλλωμένους· τα δικά τους μάτια δεν φαίνονταν καθόλου. *«Η γλώσσα σας για εμένα δεν είναι. Θέλω για τη Σιδηρά Δυναστεία να μας πεις! Ραλίστα.»*

«Με ξέρεις κι εσύ... Είμαι διάσημος και έξω από τη Σεργήλη, μάλλον. Από πού είσαι;»

«Από μακριά. Και από παλιά.»

Μάλλον δεν κατάλαβε την ερώτησή μου, σκέφτηκε ο Ζορδάμης.

«Πάρτε τον από δω!» τους διέκοψε η γυναίκα που μιλούσε και πριν, και οι κρυσταλλωμένοι άρχισαν να τον τραβάνε μέσα στις σήραγγες, ακολουθούμενοι από το γιγάντιο έντομο.

Ο Ζορδάμης γρύλιζε από τον πόνο στο πόδι του, και τους ζητούσε να σταματήσουν, να περιμένουν. Νόμιζε ότι θα λιποθυμούσε. Αισθανόταν μια φωτιά να ξεκινά από την κνήμη του και να εξαπλώνεται προς τα πάνω, αρπάζοντας τη μέση του σαν μέγγενη, δαγκώνοντας τη σπονδυλική του στήλη.

«Πολλούς πρέπει εσύ να ξέρεις από τη Σιδηρά Δυναστεία,» ζουζούνισε το έντομο. *«Σε άκουγα. Θα πεις για όλα. Σωστά;»*

Ο Ζορδάμης σκέφτηκε να το βρίσει το γαμημένο τέρας, αλλά προτίμησε, λόγω πόνου, να κρατήσει το στόμα του κλειστό. *Τι το ενδιαφέρει η Σιδηρά Δυναστεία; Σ' αυτό αναφερόταν ο Απελευθερωτής όταν είπε ότι έχει μαζί του δύο κυρίους που ενδιαφέρονται για τη Δυναστεία; Και ποιος είναι ο δεύτερος κύριος;*

Μια ιδέα πέρασε απ' το μυαλό του.

Γαμώ τις πατούσες της Λόρκης... Μη μου πεις ότι είναι εκείνο το πελώριο φίδι.

Τι σχέση έχουν αυτά τα τέρατα με τη Δυναστεία;

Η Αστερόπη, βαδίζοντας μπερδεμένη μέσα στις σκοτεινές σήραγγες, αναρωτιόταν αν θα ήταν συνετό να ενεργοποιήσει τον πομπό της και να καλέσει τον Ζορδάμη στον δικό του πομπό. Θα τον είχε ανοιχτό,

άραγε; Αλλά, ακόμα κι αν τον είχε, θα τον είχε ρυθμισμένο έτσι ώστε να μην κουδουνίζει παρά να δονείται; Γιατί, αν κουδούνιζε, μπορεί ο ήχος να τραβούσε επάνω του τους κυνηγούς του...

Η Αστερόπη δεν ήξερε αν έπρεπε να το ρισκάρει. Κι επιπλέον, δεν ήξερε αν οι εχθροί μπορούσαν να εντοπίσουν τους πομπούς τους εδώ κάτω. Ή αν τα τηλεπικοινωνιακά σήματα περνούσαν μέσα από τις σήραγγες ή έβρισκαν εμπόδιο στις πέτρες και στη γη.

Ελπίζω η μπαταρία του φακού μου, τουλάχιστον, να μην τελειώσει προτού έχω βρει τον Ζορδάμη ή κάποια έξοδο από δω πέρα... Γιατί είχε ακούσει πως άνθρωποι είχαν χαθεί για πάντα στις σήραγγες κάτω από τη Θακέρκοβ.

Σε κάποια στιγμή, σταμάτησε απότομα, αντικρίζοντας ένα χάσμα εμπρός της. Ένα άνοιγμα στη γη που ο φακός της δεν μπορούσε να φωτίσει τον πυθμένα του. Και ούτε την άλλη του μεριά μπορούσε να φωτίσει. Πρέπει να είχε πλάτος άνω των πέντε μέτρων. Από τα βάθη του κάτι σαν κρώξιμο αντηχούσε που έκανε τις τρίχες της να ορθώνονται.

Αποκλείεται από δω νάναι ο σωστός δρόμος...

Η Αστερόπη γύρισε και ακολούθησε μια άλλη σήραγγα, στον δεξή τοίχο της οποίας υπήρχαν κακοφτιαγμένες τοιχογραφίες που νόμιζε ότι απεικόνιζαν διαμελισμένους ανθρώπους.

Μια φωνή αντήχησε, κάνοντάς τη να κοκαλώσει στη θέση της. Δεν ήταν, όμως, κραυγή, ούτε κρώξιμο. Και επαναλήφτηκε, ξανά και ξανά. Η Αστερόπη αφουγκράστηκε. Κάποιος – κάποια, ίσως – φώναζε: *Απελευθερωτή! Καρνάδη! Απελευθερωτή! Καρνάδη!*

Η Αστερόπη βάδισε προς τα εκεί απ' όπου ερχόταν η φωνή, και σύντομα άκουσε κι άλλη μία – αντρική αυτή τη φορά: *Λορύν! Εδώ είμαστε! Εδώ!*

Η Αστερόπη προχώρησε βιαστικά, αποφεύγοντας κάτι παράξενα μανιτάρια που βρισκόταν στο διάβα της, και τελικά έφτασε σε μια στροφή και γονάτισε στο ένα γόνατο, με το πιστόλι έτοιμο στο χέρι της και τον φακό της σβηστό. Αντίκρυ της έβλεπε πέντε κρυσταλλωμένους – τον Απελευθερωτή και τους άλλους τέσσερις, σίγουρα – να στέκονται και να περιμένουν, ενώ ο ένας φώναζε: «Εδώ είμαστε, Μάγισσα! Εδώ! Έλα εδώ!»

Και μετά από λίγο, μερικοί άλλοι κρυσταλλωμένοι ήρθαν ξεπροβάλλοντας από ένα άνοιγμα. Μία ανάμεσά τους είπε: «Είσαι καλά, Καρνάδης;»

«Τι κάνετε εδώ;» ρώτησε ο κρυσταλλωμένος που φώναζε – ο Καρνάδης – ο Απελευθερωτής.

«Πιάσαμε τον Ραλίστα. Τον συναντήσαμε μες στις σήραγγες. Είπε ότι σας είχε αφήσει πίσω του.»

Ο Αστερόπη καταράστηκε σιωπηλά. Ο Ζορδάμης δεν είχε, τελικά, καταφέρει να τους ξεφύγει.

«Αλλά δεν ερχόμασταν προς τα εδώ γι' αυτό, αρχικά,» εξήγησε η κρυσταλλωμένη. «Παρακολουθούσαμε τις τηλεπικοινωνίες στον *Περίοικο*, και ακούσαμε την Ελοντί να μιλά με τον Αργύριο, ο οποίος της έλεγε ότι ακολουθούσε τη γάτα του Ζορδάμη και ότι η γάτα τον έφερε μπροστά σε μια ανοιχτή σχάρα υπονόμου–»

«Η καταραμένη γάτα!» γρύλισε ο Απελευθερωτής. «Έφυγε μέσ' από τα χέρια μας, ενώ ήμασταν ακόμα επάνω, στην πόλη.»

«Η Ελοντί είπε στον Αργύριο ότι θα έρθει να τον συναντήσει, και μαζί της θα φέρει και τους άλλους. Ο Αργύριος υποπτευόταν ότι η Κλεισμένη ήθελε να τον οδηγήσει στον Ζορδάμη. Αλλά και κάποια Αστερόπη λέγανε πως είχε επίσης εξαφανιστεί–»

«Η γυναίκα του Ζορδάμη,» είπε ο Απελευθερωτής. «Δεν τη βρήκαν;»

«Από,τι κατάλαβα, όχι. Πρέπει να υποπτεύονταν ότι είναι μαζί με τον Ζορδάμη.»

«Δεν ήταν μαζί του. Είχε έρθει μόνος του, όπως του ζητήσαμε.»

«Εκτός αν ήταν κρυμμένη κάπου μέσα στο όχημα,» είπε ένας άλλος κρυσταλλωμένος.

«Δε θα τη βλέπαμε, Σαρντάνη; Δεν ήταν μεγάλο όχημα!»

«Μπορεί να βρισκόταν στον αποθηκευτικό χώρο. Δεν ελέγξαμε...»

«Γαμώ τα κέρατα του Κάρτωλακ! Έπρεπε να είχαμε ψάξει. Ίσως να μας έχει ακολουθήσει εδώ κάτω!»

Η Αστερόπη είχε κολλήσει πάνω στις παγερές πέτρες, μετά βίας τολμώντας να αναπνέει. Αν ερευνούσαν γύρω τους....

Ο Απελευθερωτής ρώτησε την κρυσταλλωμένη: «Τον Ζορδάμη είπες ότι τον πιάσατε, έτσι;»

«Ναι, τον πηγαίνουν στη βάση τώρα. Θα είναι ήδη εκεί, βασικά.»

«Η δουλειά μας, τότε, τελείωσε. Πάμε κι εμείς στη βάση. Και προσέχετε μήπως κανένας μάς παρακολουθεί.»

Οι κρυσταλλωμένοι άρχισαν να βαδίζουν όλοι μαζί, στρίβοντας μέσα στις σήραγγες.

Πρέπει να τους ακολουθήσω, σκέφτηκε η Αστερόπη παρότι αντιλαμβανόταν ότι ο κίνδυνος ήταν μεγάλος. Αισθανόταν ιδρώτα να κυλά στο πλάι του προσώπου της παρά το υπόγειο ψύχος των σηράγγων.

Θα τους ακολουθήσω με την ακοή μου και μόνο· δεν θα πάω κοντά τους.

Γιατί να μην ξέρω το Ξόρκι Νυκτερινής Οράσεως; Θα της φαινόταν χρήσιμο τώρα. Με δισταγμό άναψε τον φακό της, και κρατώντας το φως χαμηλά, μπροστά στα πόδια της, πήγε προς τη μεριά που είχαν πάει και οι κρυσταλλωμένοι. Ακολουθώντας τον θόρυβο που έκαναν τα βήματά τους μέσα στις σήραγγες. Νιώθοντας τον ιδρώτα τώρα να κυλά όχι μόνο στο πρόσωπό της αλλά και στη ράχη της. Το στόμα της ήταν τελείως ξερό και τα νεύρα της τσιτωμένα, τόσο που σχεδόν *πονούσαν*.

Οι κρυσταλλωμένοι έβαλαν τον Ζορδάμη να καθίσει μέσα σε μια αίθουσα όλο εξοπλισμούς και διάφορα αντικείμενα, ανάμεσα στα οποία και πολλές κονσόλες και οθόνες που έμοιαζαν αρχαίες. Κυριολεκτικά αρχαίες. Από άλλη εποχή.

Το πιο παράξενο απ' όλα, όμως, ήταν το ψηλό παραλληλεπίπεδο που περιστρεφόταν στο κέντρο της αίθουσας. Πρέπει να ήταν αποκλειστικά από ενέργεια. Φεγγοβολούσε με μοβ, μπλε, κόκκινες αποχρώσεις κι έκανε παράξενες ανταύγειες, σκιές, και σχηματισμούς επάνω στις επιφάνειές του, ενώ πλοκάμια σαν καλώδια ξεπρόβαλλαν από μέσα του και μετά χάνονταν πάλι. Ένα καλώδιο, όμως – ένα *κανονικό* καλώδιο – παρέμενε σταθερό καθώς κατέληγε στο ενεργειακό παραλληλεπίπεδο. Και μάλλον ήταν το καλώδιο που είχε δει ο Ζορδάμης πιο πριν μέσα στις σήραγγες. Εδώ πρέπει να έφτανε τελικά. Και πού κατέληγε η άλλη του άκρη; Επάνω, στη Θακέρκοβ; Ή σε κάποιο υπόγειο μέρος ξανά;

Δίπλα στο ενεργειακό παραλληλεπίπεδο ήταν κουλουριασμένο το πελώριο κρυσταλλικό φίδι, του οποίου τα μάτια είχαν γυαλίσει μόλις

αντίκρισε τον Ζορδάμη κι ένα άναρθρο σύριγμα είχε βγει από το στόμα του, ακολουθούμενο από λόγια σε κάποια τελείως παράξενη γλώσσα. Το κρυσταλλικό έντομο τού είχε απαντήσει στην ίδια γλώσσα, και μετά το φίδι απλά παρατηρούσε, σιωπηλό.

Ένας κρυσταλλωμένος έβγαλε τώρα την αριστερή μπότα του Ζορδάμη κι έσκισε το μπατζάκι του παντελονιού του από το γόνατο και κάτω. Το ύφασμα ήταν μουλιασμένο από το αίμα. Το τραύμα ήταν στην κνήμη. Το χρυσό δέρμα του Ραλίστα γύρω από την πληγή είχε μελανιάσει, είχε μαυρίσει.

Ένας άλλος κρυσταλλωμένος έδεσε ένα πανί πάνω στο πόδι του Ζορδάμη, για να σταματήσει την αιμορραγία. Εκείνος έτριξε τα δόντια, βρίζοντάς τους, αποκαλώντας τους τέρατα που η Λόρκη γέννησε ύστερα από ανάποδο πήδημα με τον Κάρτωλακ.

Ο Αρτέμιος Νιλμάνης γέλασε. «Δεν έχουμε σχέση ούτε με τη Λόρκη ούτε με τον Κάρτωλακ, Ζορδάμη· σε διαβεβαιώνω.»

Ο κρυσταλλωμένος που είχε δέσει το πόδι του Ραλίστα είπε στο κρυσταλλικό έντομο: «Δεν έχουμε αναισθητικό εδώ. Πρέπει να περιμένουμε τη Μάγισσα για να του βγάλω τη σφαίρα, αλλιώς θ' αρχίσει να χτυπιέται και να ουρλιάζει.»

Το φίδι μίλησε στο έντομο, έντονα, και το έντομο του απάντησε, ήρεμα. Το φίδι έμεινε πάλι σιωπηλό.

«Τι είστε;» ρώτησε ο Ζορδάμης το έντομο. «Ποιος είναι ο ιεροδαίμονας που υποτίθεται πως μεταμορφώνει τους ανθρώπους σε κρυσταλλωμένους;»

Κανένας δεν μίλησε για λίγο. Μετά, το έντομο είπε: «Εγώ.»

«Γιατί δεν καθόσουν στη διάστασή σου;»

Το γέλιο του εντόμου ακούστηκε σαν ζουζούνισμα. «Καταλαβαίνεις πόσο παλιά είμαι στη Σεργήλη, Ραλίστα;»

«Τι να καταλάβω;»

«Είμαι εδώ... αιώνες. Ο Απελευθερωτής μάς ελευθέρωσε. Μας είπε ότι έχει τελειώσει ο πόλεμος. Μόνο το ένα φεγγάρι σας είναι στον ουρανό σας. Η Σιδηρά Δυναστεία πολέμησε εναντίον μας, και αυτοί στο φεγγάρι. Αλλά αυτούς να τους φτάσουμε τώρα δεν μπορούμε εκεί. Εδώ όμως είναι η Σιδηρά Δυναστεία! Και κρύβεται.» Τα μάτια του στραφτάλisan

κάτω από τον κρύσταλλο που σκέπαζε το δαιμονικό κεφάλι του. «Εσύ θα μας πεις πολλά, Ραλίστα...»

Ο Ζορδάμης θυμήθηκε αυτά που του είχε πει ο Γρύπας Ξενοκράτης, ο πεθερός του, ο πατέρας της Αστερόπης, ότι στα αρχαία χρόνια η Σιδηρά Δυναστεία ήταν προστάτες της Σεργήλης, όχι οργάνωση του υπόκοσμου. Ακόμα υπήρχαν κάποιοι που το γνώριζαν αυτό. Ονομάζονταν *η Παλιά Δυναστεία*. Και ο Ζορδάμης ήταν μέλος της Παλιάς Δυναστείας, λόγω του γάμου του με την Αστερόπη. Ήξερε πράγματα που άλλοι μέσα στη Σιδηρά Δυναστεία δεν ήξεραν.

Επιπλέον, πολλά από τα μέλη της Παλιάς Δυναστείας γνώριζαν πώς να φεγγαροταξιδεύουν, πώς να αφήνουν πίσω το σώμα τους και να πηγαίνουν στο φεγγάρι, όπου συναντούσαν τις οντότητες στις οποίες είχε τώρα αναφερθεί ο κρυσταλλικός δαίμονας και οι οποίες τους έστελναν πολλά χρόνια πίσω, μέσα από τις ζωές προηγούμενων μελών της Παλιάς Δυναστείας, σε εποχές αρχαίες.

Ο Ζορδάμης είχε φεγγαροταξιδέψει μόνο μία φορά ως τώρα. Στην αρχή δίσταζε – φοβόταν – ναι, το παραδεχόταν ότι ήταν φόβος – αλλά τελικά η Αστερόπη τον είχε πείσει. Κι αφού ο Γρύπας Ξενοκράτης τον δίδαξε κάποια πράγματα για το φεγγαροταξίδι, η Αστερόπη τον οδήγησε σ'ένα από τα Σημεία Επαφής, ένα από τα μέρη επάνω στη Σεργήλη όπου είχαν πέσει κομμάτια από το φεγγάρι – το φεγγάρι που ακόμα βρισκόταν στον ουρανό. Ήταν θραύσματα από έναν αρχέγονο πόλεμο. Και, αγγίζοντάς τα, αν ήξερες τι έκανες, μπορούσες να ταξιδέψεις.

Ο Ζορδάμης είχε, εν μέρει τρομοκρατημένος, εγκαταλείψει το σώμα του και πετάξει πάνω από τη Σεργήλη, στο φεγγάρι, όπου είχε συναντήσει οντότητες φωτεινές, είχε σχηματίσει τον Αρχαίο Κώδικα, ώστε να τον αναγνωρίσουν ως μέλος της Οικογένειας, και οι οντότητες είχαν στείλει το πνεύμα του πίσω... πίσω, μέσα στους αιώνες... στα μυαλά ανθρώπων που είχαν ζήσει σε εποχές που ο Ζορδάμης δεν είχε ποτέ διανοηθεί...

Παρότι όχι τελείως δυσάρεστη εμπειρία, δεν ήθελε να την επαναλάβει σύντομα. Του είχε δημιουργήσει έναν βαθύ, υπερφυσικό τρόμο. Αισθανόταν πως είχε χάσει εντελώς τον εαυτό του μέσα σ'εκείνη τη χαοτική θάλασσα χρόνου και νόησης.

Η Αστερόπη τού είχε πει πως δεν ήταν τίποτα· θα το συνήθιζε. Δεν θέλω να το συνηθίσω, της είχε αποκριθεί ο Ζορδάμης.

«Δεν ξέρω παρά ελάχιστα,» είπε τώρα στο κρυσταλλικό έντομο. «Κανένας μέσα στη Δυναστεία δεν ξέρει τα πάντα γι'αυτήν. Είναι γεγονός. Όποιον κι αν πιάσεις, γνωρίζει λίγα.»

«Όσα γνωρίζεις θα μας τα πεις,» επέμεινε ο δαίμονας. «Έχεις πολλούς στη Δυναστεία που τους ξέρεις και σε ξέρουν. Τους μιλούσες, πολλές φορές. Σε ακούγαμε όλοι μας.»

Ο Ζορδάμης σκέφτηκε: Αυτά τα τέρατα – το έντομο και το φίδι – είναι όντως από την εποχή που το φεγγάρι χτυπήθηκε και κομμάτια του έπεσαν στη Σεργήλη; Είναι κάποιοι από τους εισβολείς εκείνου του αρχέγονου πολέμου που κάπως ξέμειναν ως τώρα;

Ο Απελευθερωτής και η Μάγισσα – η γυναίκα που είχε μιλήσει στον Ζορδάμη μέσα στις σήραγγες – δεν άργησαν να έρθουν στη βάση μαζί με άλλους κρυσταλλωμένους· και ο Απελευθερωτής είπε: «Σ'το είχα πει ότι δεν μπορείς να μας ξεφύγεις, Ραλίστα! Ετούτα τα μέρη είναι δικά μας τώρα.» Και προς το κρυσταλλικό έντομο: «Ικανοποιημένος, Ζορκολ'ζορκά'αβάθ;»

«Ναι, Απελευθερωτή. Θα μάθουμε από αυτόν.»

«Προσπαθώ να τους εξηγήσω ότι δεν ξέρω και πολλά,» είπε ο Ζορδάμης, «αλλά δεν με πιστεύουν.»

Ο Απελευθερωτής τον ατένισε αμίλητα για μερικές στιγμές, προτού αποκριθεί: «Θα μπορούσα να πω στον Ζορκολ'ζορκά'αβάθ να σε σιμπήσει και να σε μεταμορφώσει σε έναν από εμάς–»

«Όχι, Απελευθερωτή!» παρενέβη το έντομο, ζουζουνίζοντας ανήσυχα. «Καλύτερα να μην–!»

Ο Απελευθερωτής ύψωσε το χέρι του, κάνοντάς του νόημα να σιωπήσει. «Αλλά,» είπε στον Ζορδάμη, «δεν είναι βέβαιο ότι θα κατάφερνες να αποδεχτείς τον Κρύσταλλο. Κι αν δεν τα κατάφερνες, θα κομματιαζόσουν. Και κομματιασμένος δεν μας είσαι χρήσιμος.»

Ο Ζορδάμης αισθανόταν το στόμα του ξερό. «Χαίρομαι που ενδιαφέρεστε για την υγεία μου,» είπε, αν και καταλάβαινε ότι η φωνή του έτρεμε λίγο. Αυτή ήταν, σίγουρα, η χειρότερη κωλοκατάσταση που είχε μπλέξει ποτέ.

Η Μάγισσα τον πλησίασε κι άγγιξε τον ώμο του, ξαφνικά, και ο Ζορδάμης αισθάνθηκε το σώμα του να κοκαλώνει, σαν κάτι να είχε κάνει κάθε κλείδωση και κάθε μυ του να ακινητοποιηθεί πλήρως. Ούτε τα μάτια του δεν μπορούσε να ανοιγοκλείσει.

Και μετά, χωρίς κανέναν τους να μιλήσει – λες κι είχαν επικοινωνήσει με κάποιου είδους σιωπηλό τρόπο – ένας κρυσταλλωμένος έλυσε το πανί από το πόδι του Ζορδάμη και, χρησιμοποιώντας μια τσιμπίδα, προσπάθησε να βγάλει τη σφαίρα από το τραύμα. Ο πόνος ήταν δυνατός, αλλά ο Ζορδάμης δεν μπορούσε ούτε δάχτυλο να κουνήσει· ούτε καν να ουρλιάξει – ο λαιμός του, η γλώσσα του, τα πάντα ήταν ακινητοποιημένα. Δάκρυα κύλησαν από τις άκριες των ματιών του.

Η σφαίρα βγήκε από μέσα του, ματωμένη και πιασμένη στη μεταλλική δαγκάνα. Ο κρυσταλλωμένος την πέταξε πέρα και μετά έριξε αντισηπτικό στο τραύμα του Ραλίστα (κι άλλος πόνος) και το έδεσε σφιχτά (κι άλλος πόνος).

Ο Ζορδάμης με το ζόρι εξακολουθούσε να έχει τις αισθήσεις του. Έβλεπε περίεργα χρώματα να χορεύουν μπροστά στα μάτια του.

Η Μάγισσα τον άγγιξε ξανά και το σώμα του ελευθερώθηκε.

Ο Ζορδάμης κραύγασε σαν θηρίο που ξαφνικά έχει βρει τη μιλιά του κι ένα παλούκι χαμένο μέσα στο πόδι του.

Η Αστερόπη είχε κρυφτεί σε μια στροφή των υπόγειων περασμάτων, κι έχοντας τώρα σβήσει τον φακό της έβλεπε αντίκρυ της μια μεγάλη, δίφυλλη μεταλλική πόρτα. Επάνω σε κάθε φύλλο της ήταν αποτυπωμένο ένα σύμβολο που δεν είχε ξαναδεί ποτέ της. Και μπροστά από την πόρτα στέκονταν δύο κρυσταλλωμένοι με κοντά τουφέκια στα χέρια και σπαθιά και πιστόλια στις ζώνες. Από πάνω τους κρεμόταν μια ενεργειακή λάμπα. Ένα μεγάλο καλώδιο ερχόταν από τις σήραγγες και χωνόταν μέσα σ'ένα στρογγυλό άνοιγμα στη βάση της διπλής πόρτας.

Τι καλώδιο μπορεί να ήταν αυτό; Τηλεπικοινωνιακό, ίσως; Σίγουρα έμοιαζε για τηλεπικοινωνιακό, νόμιζε η Αστερόπη.

Πώς μπορώ να εισβάλω εκεί μέσα; Μα τους θεούς, ίσως να τον μεταμορφώσουν κι αυτόν! Ήταν, όμως, δυνατόν να είχαν μπει σε τόσο κόπο

απλά και μόνο για να μεταμορφώσουν ακόμα έναν άνθρωπο; Κάτι άλλο πρέπει να ήθελαν. Αλλά τι;

Μια κραυγή αντήχησε από το εσωτερικό της βάσης: άγρια, δυνατή.

Ο Ζορδάμης, νόμιζε η Αστερόπη, νιώθοντας την καρδιά της να χτυπά δυνατά. Τον βασάνιζαν; Τι σκατά γινόταν εκεί μέσα; Μετά βίας συγκράτησε τον εαυτό της απ'το να πεταχτεί απ'τα σκοτάδια πυροβολώντας τους δύο φρουρούς.

Πρέπει να δω αν υπάρχει καμια άλλη είσοδος. Ακόμα κι αν κατόρθωνε να βγάλει από τη μέση τους φύλακες αθόρυβα, με το πού θ'άνοιγε αυτή τη μεγάλη πόρτα θα την έβλεπαν όσοι βρίσκονταν μέσα. Κι έτσι δεν θα βοηθούσε τον Ζορδάμη· απλά θα αιχμαλωτιζόταν κι εκείνη, ή, ακόμα χειρότερα, θα σκοτωνόταν.

Η Αστερόπη εγκατέλειψε την κρυψώνα της, αρχίζοντας να ερευνά γύρω.

Οι σήραγγες ήταν εφιαλτικές, δύσβατες, και τρομερά λαβυρινθώδεις.

Η ομάδα ακολουθούσε τη γάτα με τα γυαλιστερά μάτια για κάμποση ώρα, αλλά τώρα ακόμα και η Κλεισμένη έμοιαζε πια μπερδεμένη εδώ πέρα.

«Μαλακιζόμαστε,» είπε η Καλλιόπη. «Όχι πως η Κλεισμένη δεν είναι πολύ ιδιαίτερο ζώο και τα λοιπά, αλλά είναι δυνατόν να περιμένουμε ότι θα μας οδηγήσει στον Ζορδάμη μέσα απ' αυτό τον λαβύρινθο; Επιπλέον, εγώ τουλάχιστον νομίζω πως έχουμε χαθεί. Κάνω λάθος;»

«Όχι,» της είπε ο Βινάρης. «Όχι τελείως.»

«Δηλαδή, θυμάσαι πώς να επιστρέψουμε;»

«Θα μπορούσα να προσπαθήσω.»

Η Αλκούνη είπε: «Η φίλη σας έχει δίκιο. Οι πιθανότητες να τους βρούμε εδώ κάτω είναι ελάχιστες. Και οι πιθανότητες να χαθούμε για πάντα, αρκετές για να με τρομάζουν. Δεν έχετε ακούσει ποτέ σας για τις σήραγγες της Θακέρκοβ; Άνθρωποι έχουν εξαφανιστεί εδώ, και κανένας δεν τους έχει ξαναδεί.»

«Είναι ανάγκη να μας λες τόσο ευχάριστα πράγματα τώρα;» ρώτησε η Ελοντί.

«Την αλήθεια σάς λέω,» αποκρίθηκε η Αλκούνη, και μουρμούρισε μια προσευχή στην Κυρά της Τύχης.

Ο Μπαλαντέρ της Λόρκης ίσα που την άκουσε. Ίσα που τους άκουγε όλους τους, καθώς το βλέμμα του ήταν στραμμένο σε μια πολύ παράξενη, και μάλλον πολύ παλιά, τοιχογραφία, η οποία απεικόνιζε τρεις ανθρώπους να ακολουθούν κάτι που θα μπορούσε να ονομαστεί δράκος – το γνωστό μυθικό πλάσμα που κανείς δεν ήξερε ακριβώς τη μορφή του ή αν ποτέ όντως υπήρξε στη Σεργίλη. Ένα πελώριο, μακρύ ερπετό, που ξεκινούσε πολύ πριν από τους τρεις αναζητητές και το κεφάλι του βρισκόταν πολύ μετά από αυτούς.

Επάνω στον ίδιο τοίχο υπήρχε και μια άλλη τοιχογραφία που μπορεί να αποτελούσε μέρος της προηγούμενης ή όχι· μπορεί απλά να ήταν κάποιο παλιότερο σχέδιο, μισοσβησμένο. Αν ήταν έτσι, δύο μάτια απέμεναν μόνο από αυτό: δύο μεγάλα, γυναικεία μάτια πάνω από τους τρεις αναζητητές που ακολουθούσαν την καθοδήγηση του μακρύ δράκου.

Τα Μάτια της Λόρκης, σκέφτηκε αυθόρμητα ο Αργύριος, για κάποιο λόγο.

Τα Μάτια της Λόρκης...

...κοιτάζουν αυτούς που ακολουθούν έναν μακρύ δράκο...

Ο Αργύριος διαισθανόταν ότι αυτή η τοιχογραφία δεν βρισκόταν εδώ από σύμπτωση. Ή, ίσως, δεν ήταν συμπτωματικό που τα βήματά τους – και η Κλεισμένη – τους είχαν οδηγήσει εδώ.

Το βλέμμα του πήγε στο πάτωμα, ψάχνοντας στα σκοτάδια.

«Δώσε μου τον φακό σου, Ελοντί,» είπε.

Εκείνη τού τον έδωσε. «Γιατί; Τι είδες;»

Ο Αργύριος προχώρησε μπροστά από όλους, φωτίζοντας χαμηλά: και το φως του, διώχνοντας τα πυκνά υπόγεια σκοτάδια, αποκάλυψε ένα μεγάλο καλώδιο να έρχεται από μια στροφή και να συνεχίζει προς τα βάθη.

Ο μακρύς δράκος...

Η Κλεισμένη νιαούρισε.

«Από δω,» είπε ο Αργύριος στους άλλους. «Δείτε εδώ.» Πλησίασε το καλώδιο, γονατίζοντας στο ένα γόνατο πλάι του, αγγίζοντάς το. «Δεν είναι παλιά. Είναι καινούργιο.»

«Ναι,» συμφώνησε ο Βινάρης. «Τηλεπικοινωνιακό καλώδιο.»

«Τι χρειάζεται εδώ κάτω;» είπε η Καλλιόπη. «Περνάνε οι γραμμές του τηλεπικοινωνιακού δικτύου της Θακέρκοβ από εδώ;»

«Δε νομίζω, Καλλιόπη,» αποκρίθηκε η Ελοντί.

«Αποκλείεται,» τους διαβεβαίωσε η Αλκυόνη. «Αυτά τα μέρη είναι εγκαταλειμμένα.»

Ο Αργύριος είπε: «Πρέπει να το ακολουθήσουμε. Πιστεύω πως θα μας οδηγήσει στον Ζορδάμη.»

«Γιατί;» ρώτησε ο Βινάρης.

«Έχω... μια αίσθηση.» Ο Αργύριος σηκώθηκε όρθιος. «Αλλά και η Κλεισμένη προς τα κει δεν μας πηγαινε;»

Η γάτα, ίσως επειδή άκουσε τ' όνομά της, νιαούρισε ξανά, κουνώντας την ουρά της ανυπόμονα. Τα μάτια της γυάλιζαν μες στα σκοτάδια.

Ο Αργύριος είδε, τότε, ένα σαυράκι να τρέχει πάνω στον τοίχο, ακολουθώντας το καλώδιο προς το βάθος. *Ναι, προς τα εκεί...* σκέφτηκε.

«Πάμε,» είπε.

«Μια στιγμή!» τον διέκοψε η Καλλιόπη. «Δε μου φαίνονται όλ' αυτά και πολύ σοβαρά! Ακολουθούμε γάτες; Μυστηριώδη καλώδια; Είναι δυνατόν να-;»

«Έχεις καμια καλύτερη ιδέα;» είπε ο Βινάρης.

«Μα, δεν... δεν είναι...»

Αλλά οι άλλοι είχαν ήδη αρχίσει ν' ακολουθούν τον Μπαλαντέρ της Λόρκης ο οποίος είχε ήδη αρχίσει ν' ακολουθεί το καλώδιο μαζί με την Κλεισμένη.

Η Καλλιόπη ήρθε πίσω τους, νιώθοντας το υπόγειο σκοτάδι να την καταδιώκει σαν ανθρωποφάγο τέρας.

Πενήντα-Ένα Η Δεύτερη Απαγωγή

«Η Σιδηρά Δυναστεία είναι, λοιπόν, υπαρκτή οργάνωση, όχι μύθος,» είπε ο Απελευθερωτής, στεκόμενος αντίκρυ στον Ραλίστα με τα χέρια σταυρωμένα στο στήθος και με τον *Ζορκολ'ζορκά'αβάθ* πλάι του. «Αλλά εξακολουθούν να είναι και προστάτες της Σεργήλης, όπως πριν από αιώνες;»

Ο Ζορδάμης καθόταν σε μια παλιά καρέκλα μ'ένα μπουκάλι νερό στα χέρια. Το ύψωσε στα χείλη του γι'ακόμα μια φορά και ήπιε μια γουλιά. Ο έντονος πόνος στο πόδι του είχε περάσει, και τώρα πλέον αισθανόταν σαν κάτι να τον χτυπά στην κνήμη με σφυρί, ρυθμικά. «Προστάτες της Σεργήλης;» είπε, ρουθουνίζοντας. «Η Σιδηρά Δυναστεία είναι οργάνωση του υπόκοσμου. Μια παράλληλη κοινωνία μέσα στη Σεργήλη. Είναι η ισχυρότερη και πιο εξαπλωμένη από τις οργανώσεις του υπόκοσμου και, συγχρόνως, η πιο κρυφή. Ένα αόρατο χέρι. Και, πίστεψέ με, δε θες να μπλέξεις μαζί της.»

«Μην προσπαθείς να τρομοκρατήσεις εμένα, Ραλίστα,» είπε ο Απελευθερωτής. «Δεν τρομοκρατούμαι.»

«Δικό σου πρόβλημα.» Ο Ζορδάμης ήπιε μια γουλιά νερό, νιώθοντας το υγρό να κάνει καλό στον ξεραμένο οργανισμό του.

«Τι μπορείς να μας πεις για τη Σιδηρά Δυναστεία;» ρώτησε ο Απελευθερωτής.

Ο Ζορδάμης μόρφασε. «Τι άλλο να σας πω; Τι δουλειές κάνει;»

«Γι'αρχή, ναι, πες μας τι δουλειές κάνει.»

«Ό,τι δουλειές μπορείς να φανταστείς. Ουσιαστικά, υποστηρίζει τα μέλη της και τις δουλειές που κάνουν *αυτά*, οι οποίες είναι από λαθρεμπόριο όπλων μέχρι... επιστημονική έρευνα.» Μόρφασε ξανά, και ήπιε νερό. «Παρεμπιπτόντως, μήπως σας βρίσκεται κανένα τσιγάρο;»

«Δεν καπνίζουμε εμείς, Ραλίστα,» αποκρίθηκε ο Απελευθερωτής.

«Και ούτε εσύ θα έπρεπε να καπνίζεις,» του είπε η κρυσταλλωμένη που αποκαλούσαν *Μάγισσα*, αυτή που τον είχε παραλύσει με το άγγιγμά της. «Σε βλάπτει.»

«Δε δέχομαι τέτοιες συμβουλές από» – ήταν έτοιμος να πει *ανθρώπους* αλλά το άλλαξε – «άτομα που πριν από λίγο με πυροβόλησαν.» Ήπια ακόμα μια γουλιά νερό.

«Πες μας τώρα και όλα τα υπόλοιπα,» ζήτησε ο Απελευθερωτής.

«Ποια υπόλοιπα;»

«Τα πάντα που γνωρίζεις για τη Σιδηρά Δυναστεία. Τους ανθρώπους της, τις περιοχές της, τις βάσεις της.»

«Αφού παρακολουθούσατε κάπως τις τηλεπικοινωνίες μου, δεν είδατε σε ποιους μιλούσα;»

«Είμαστε όμως βέβαιοι ότι γνωρίζεις πολύ περισσότερους, και περιμένουμε ν'ακούσουμε.»

«Γιατί σας ενδιαφέρει τόσο πολύ;» ρώτησε ο Ζορδάμης. «Θέλετε να συνεργαστείτε με τη Σιδηρά Δυναστεία; Αυτό είναι;»

«Η εκδίκηση μάς ενδιαφέρει,» είπε ο Ζορκολ'ζορκά'άβάθ. «Για τον πόλεμο.»

«Ποιον πόλεμο;» Ο Ζορδάμης βέβαια υποπτευόταν ποιον πόλεμο αλλά δεν ήθελε να τους το πει.

«Πριν από αιώνες, εδώ, στη Σεργήλη, η Σιδηρά Δυναστεία ήταν προσητάτες. Σύμμαχοι των όντων στο φεγγάρι σας, και άλλων. Μας κατατρόπωσαν–»

«Κι ακόμα θυμάστε μια τόσο παλιά ιστορία; Πώς είναι δυνατόν να ζείτε από τότε, αλήθεια;»

«Αυτό,» του είπε ο Απελευθερωτής προτού το κρυσταλλικό έντομο μιλήσει, «δε σ'ενδιαφέρει. Πες μας για τη Σιδηρά Δυναστεία, όπως σου ζητήσαμε.»

«Κι αν αρνηθώ; Θα με μεταμορφώσετε; Θα με κάνετε σαν εσάς;»

Σιωπή έπεσε για μερικές στιγμές μέσα στην αίθουσα. Μετά, ο Απελευθερωτής είπε: «Θα ήταν δώρο να στείλουμε τον Κρύσταλλο μέσα σου–»

«Ευχαριστώ αλλά δεν δέχομαι δώρα από αγνώστους.»

«Θα μας γνωρίσεις; να είσαι βέβαιος γι'αυτό.»

«Τι θέλετε να μάθετε για τη Δυναστεία;»

«Σου είπαμε: τα μέλη της, κατά πρώτον. Όλα της τα μέλη.»

«Κανείς δεν ξέρει όλα της τα μέλη,» είπε ο Ζορδάμης. «Κι εγώ, προσωπικά, γνωρίζω ελάχιστα. Αυτούς εδώ πέρα, στη Θακέρκοβ, κυρίως.

Λογικά πρέπει να τους έχετε ακούσει, αφού παρακολουθούσατε τις τηλεπικοινωνίες μου.»

«Δεν μας λέει αλήθεια, Απελευθερωτή,» είπε ο Ζορκολ'ζορκά'αβάθ. «Ξέρει! Πρέπει να ξέρει!»

«Τι να ξέρω;» μούγκρισε ο Ζορδάμης. «Η Δυναστεία είναι λαβύρινθος. Είναι αχανής. Είναι απλωμένη παντού στη Σεργήλη. Κανείς δεν ξέρει όλη τη Δυναστεία. Δεν είναι αυτό που νομίζεις, έντομο. Δεν έχουν καμία σχέση πια με προστάτες της Σεργήλης. Καθάρματα είναι.»

«Ό,τι κι αν είναι» – τα μάτια του Ζορκολ'ζορκά'αβάθ άστραψαν κάτω από την κρυσταλλική του θωράκιση – «θα τους εξολοθρεύσουμε μέχρι τον τελευταίο!»

«Αυτό σημαίνει ότι θα σκοτώσετε κι εμένα; Γιατί να σας μιλήσω, τότε;»

«Θα σου προσφέρουμε το δώρο του Κρυστάλλου,» του είπε ο Απελευθερωτής.

«Ευχαριστώ, αλλά όχι,» απάντησε ξανά ο Ζορδάμης, ενώ συγχρόνως αναρωτιόταν τι είχε γίνει εκείνος ο σύνδεσμος της Δυναστείας που είχε εξαφανιστεί στα βορειοδυτικά. Αν είχε μετατραπεί σε κρυσταλλωμένος, γιατί δεν τους είχε μιλήσει για την οικογένεια; Ή μήπως τους είχε μιλήσει αλλά γνώριζε ελάχιστα – πράγματα που τους ήταν, ουσιαστικά, άχρηστα;

Θα μπορούσε, βέβαια, και να ήταν νεκρός...

Ο Ζορκολ'ζορκά'αβάθ στράφηκε στον Απελευθερωτή. «Προβλήματα θα προκαλέσει. Δεν θα πει την αλήθεια που ξέρει. Δεν τον εμπιστεύομαι!»

«Και τι προτείνεις, Ζορκολ'ζορκά'αβάθ;»

«Το ενεργειακό νοοσύστημα, Απελευθερωτή, θα πάρει όλη την αλήθεια από το κεφάλι του.»

Τι σκατά έλεγε το έντομο; Ποιο ενεργειακό νοοσύστημα;

«Κάνε ό,τι νομίζεις,» είπε ο Απελευθερωτής. «Δική σου υπόθεση είναι. Εμένα δεν μ'ενδιαφέρει, και το ξέρεις. Εγώ θα προτιμούσα απλά να στείλω τον Κρύσταλλο μέσα του.»

Ο Ζορδάμης αισθάνθηκε ένα ρίγος να τον διατρέχει. Απ'το κακό στο χειρότερο... Ήταν δυνατόν, κάπως, να καταφέρει να φύγει από δω; Η αίθουσα στην οποία βρισκόταν ήταν γεμάτη κρυσταλλωμένους. Πώς

μπορούσε να τους ξεγλιστρήσει; Υπήρχαν κάποιες ενεργειακές φιάλες εδώ, παρατήρησε. Αν μπορούσε να τις κάνει να εκραγούν...

Ο Ζορκολ'ζορκά'αβάθ πρόσταξε: «*Βάλτε το κεφάλι του κοντά στο νοοσύστημα!*»

Δύο κρυσταλλωμένοι πλησίασαν τον Ζορδάμη, αρπάζοντάς τον απ'τις μασχάλες και σηκώνοντάς τον όρθιο, τραβώντας τον προς το ενεργειακό, αργά περιστρεφόμενο παραλληλεπίπεδο στο κέντρο της αίθουσας. Εκείνος προσπάθησε να τους αντισταθεί, αλλά ο ένας τον γρονθοκόπησε στο στομάχι, κόβοντας την ανάσα του. Τον αλεξίσφαιρο θώρακα που φορούσε κάτω από τα ρούχα του τον είχαν πάρει εδώ και κάποια ώρα, αφότου έβγαλαν τη σφαίρα και έδεσαν το τραύμα του.

Οι κρυσταλλωμένοι τον πήγαν κοντά στο ενεργειακό παραλληλεπίπεδο και ώθησαν το κεφάλι του προς αυτό. Με τις άκριες των ματιών του, ο Ζορδάμης είδε πλοκάμια να έρχονται από γύρω. Ενεργειακά πλοκάμια που έβγαιναν μέσα από το παραλληλεπίπεδο.

Δεν πρόλαβε να φωνάξει να σταματήσουν, ξέπνοος καθώς ήταν. Τα αισθάνθηκε να τον αγγίζουν, τραντάζοντας το κρανίο του, γλιστρώοντας μέσα στο μυαλό του, μέσα στις σκέψεις του – αναζητώντας – αναζητώντας – αναζητώντας.

Αλλά ο Ζορδάμης τούς έκλεινε τις πόρτες. Δεν τ'άφηνε να περάσουν. Δεν ήθελε να μάθουν τα μυστικά της Δυναστείας. Και, κυρίως, δεν ήθελε να μάθουν για την Αστερόπη και για τον γιο του, τον Φιλοπολίτη.

«*Μην αντιστέκεσαι στο νοοσύστημα, Ραλίστα!*» άκουσε το ζουζούνισμα του Ζορκολ'ζορκά'αβάθ από κάπου δίπλα του. «*Άσε το να περάσει, για να μην υποφέρεις!*»

Ο Ζορδάμης έτριξε τα δόντια, προσπαθώντας να του πει να πάει να γαμηθεί, αλλά, μέσα στη νοητική του πάλη μ'αυτό το νοοσύστημα, μονάχα κάτι άναρθρο και ακατανόητο βγήκε από τα χείλη του σαν ξαφνικά να είχε χάσει την ικανότητα της ομιλίας.

Η αναζήτηση του νοοσυστήματος, τότε, εντάθηκε. Ο Ζορδάμης, που έβλεπε την πέτρινη οροφή της αίθουσας μέσα από μια παράξενη χρωματική θολούρα, έπαψε πλέον να τη βλέπει. Η χρωματική θολούρα τύλιξε τα πάντα. Και μετά, διαλύθηκε, και ο Ζορδάμης βρισκόταν σε μια απόκοσμη αίθουσα, γεμάτη αστραφτερά αντικείμενα που έμοιαζαν

καμωμένα από ενέργεια. Μαύρα πουλιά φτεροκοπούσαν, ερχόμενα καταπάνω του, προσπαθώντας να τον χτυπήσουν. Ο Ζορδάμης έσκυψε, αποφεύγοντας ένα· κοπάνησε ένα άλλο με τη γροθιά του. Έτρεξε να τους ξεφύγει. Τον κυνήγησαν μέσα σ'έναν διάδρομο...

Η Αστερόπη ερευνούσε τις σήραγγες γύρω από τη μεγάλη μεταλλική πόρτα, αναζητώντας κάποια άλλη είσοδο για το λημέρι των κρυσταλλωμένων. Βρήκε διάφορα ανοίγματα, αλλά κανένα που να οδηγεί εκεί όπου ήθελε. Κι άρχισε να αισθάνεται ολοένα και περισσότερο απεγνωσμένη. Ο Ζορδάμης κινδύνευε εκεί μέσα! Δε μπορούσε να τον αφήσει στα χέρια τους! *Μεγάλη Αρτάλη, ίσως ήδη να τον έχουν μεταμορφώσει! Τι κάθομαι και κάνω;* Έπρεπε να σκοτώσει τους φρουρούς και να μπει— Αλλά μετά τι θα γινόταν; Δε μπορούσε να τα βάλει μόνη της μ'όλους τους κρυσταλλωμένους που θα βρίσκονταν εκεί...

Η Αστερόπη πρόσεξε ξαφνικά ένα άνοιγμα που πριν της είχε διαφύγει. Το είδε στις άκριες του φωτός του φακού της. Κάτι προς τα δεξιά και προς τα πάνω. Ύψωσε το φως της και διέκρινε μια τρύπα κοντά στο ταβάνι της σήραγγας.

Θα μπορούσε αυτό να ήταν που αναζητούσε;

Η Αστερόπη κράτησε τον φακό της με τα δόντια και πιάστηκε στις πέτρες του τοίχου, σκαρφαλώνοντας, φτάνοντας μπροστά στην τρύπα, φωτίζοντας μέσα. Αντίκρισε μια κυλινδρική σήραγγα η οποία έστριβε στο βάθος. Η Αστερόπη τράβηξε το σώμα της επάνω, νιώθοντας το αριστερό της στήθος να τρίβεται επώδυνα σε μια τραχιά πέτρα, και μπήκε στη σήραγγα. Πήρε τον φακό της στο χέρι κι άρχισε να σέρνεται. Δε μπορούσε να σηκωθεί όρθια εδώ μέσα· ούτε καν καθιστή δεν μπορούσε να είναι.

Σύντομα έφτασε στο σημείο που η σήραγγα έστριβε, που χωριζόταν δεξιά κι αριστερά. Από τ'αριστερά μπορούσε ν'ακούσει θορύβους. Ομιλίες; Γρυλίσματα; Η Αστερόπη σύρθηκε προς τα εκεί, νιώθοντας τους αγκώνες και τα γόνατά της να πονάνε.

Στο πέρας της σήραγγας είδε τώρα φως, ενεργειακό φως, κι αμέσως έσβησε τον φακό της, γιατί μάλλον είχε βρει εκείνο που επιθυμούσε και δεν ήθελε κανένας να προσέξει τον ερχομό της. Αυτές οι στενές σή-

ραγγες πρέπει κάποτε να ήταν κάποιου είδους σύστημα εξαερισμού, συνειδητοποίησε καθώς σερνόταν προς το φως στο τέλος.

Βρέθηκε μπροστά σ'ένα άνοιγμα το οποίο ήταν στην κορυφή ενός τοίχου, κοντά στο ταβάνι μιας μεγάλης αίθουσας γεμάτης κρυσταλλωμένους ανθρώπους. Εδώ, επίσης, ήταν ένα γιγάντιο κρυσταλλικό φίδι, κι ένα κρυσταλλικό πλάσμα με κεντρί στη μουσούδα το οποίο θύμιζε έντομο. Στο κέντρο της αίθουσας υπήρχε ένα ψηλό παραλληλεπίπεδο που έμοιαζε καμωμένο από ενέργεια. Δύο κρυσταλλωμένοι κρατούσαν το κεφάλι του Ζορδάμη κοντά σ'αυτό το κατασκεύασμα, το οποίο είχε απλώσει ενεργειακά πλοκάμια και τα είχε τυλίξει γύρω από τους κροτάφους του. Τα δόντια του Ζορδάμη έτριζαν ενώ τα βλέφαρά του ανοιγόκλειναν σπασμωδικά. Πρέπει κάτι να έκαναν στο μυαλό του!

Το μεγάλο έντομο άγγιξε με το κεντρί του το ενεργειακό παραλληλεπίπεδο το οποίο φαινόταν, κάπως, να παίρνει διαταγές από αυτό. Θύμιζε μηχανήμα, αν μπορούσαν να υπάρξουν μηχανήματα από ενέργεια. Τι πράγμα ήταν;

Αλλά αυτό που απασχολούσε τώρα την Αστερόπη ήταν να σώσει τον Ζορδάμη. Τελικά, είχε δίκιο: δεν τον ήθελαν για να τον μεταμορφώσουν σε κρυσταλλωμένο. Κάτι άλλο ήθελαν από εκείνον. Διότι δεν μπορεί αυτή να ήταν η διαδικασία της μεταμόρφωσης· σωστά;

Η Αστερόπη τράβηξε το πιστόλι της. Το γύρισε στην ενεργειακή λειτουργία, σημάδεψε το παράξενο παραλληλεπίπεδο, και πάτησε τη σκανδάλη – μία, δύο, τρεις φορές.

Ενεργειακές ριπές εκτοξεύτηκαν από την κάννη, χτυπώντας το μυστηριώδες μηχανήμα, προκαλώντας παράξενες αντανakλάσεις και σχηματισμούς επάνω στις επιφάνειές του.

Οι κρυσταλλωμένοι άρχισαν να φωνάζουν, ξαφνιασμένοι–

Ο Ζορδάμης έπεσε σ'έναν λάκκο που βρισκόταν κάπου μέσα στον διάδρομο. Έπεσε και συνέχισε να πέφτει καθώς ο λάκκος ήταν απίστευτα βαθύς. Και τα πουλιά έρχονταν πίσω του, φτεροκοπώντας και κρώζοντας, καταδιώκοντάς τον, θέλοντας τις γνώσεις του, ζητώντας τα μυστικά του–

Βγήκε από τον λάκκο και βρέθηκε ξαφνικά μέσα στην αίθουσα με τους κρυσταλλωμένους. Δύο απ' αυτούς τον τραβούσαν τώρα μακριά από το ενεργειακό νοοσύστημα. Φωνές αντηχούσαν παντού.

Και πυροβολισμοί.

Είδε έναν κρυσταλλωμένο να πέφτει, αιμόφυρτος, με την κρυσταλλική υφή να διαλύεται σαν πούπουλα ολόγυρά του.

Εισβολέας! φώναζαν. Εισβολέας!

«Εκεί πάνω είναι! Εκεί! Ρίξτε του!»

Κι άλλοι πυροβολισμοί.

Ακολουθούσαν το καλώδιο για κάποια ώρα, όταν ο Φίλιππος'χοκ μουρμούρισε πάλι ένα ξόρκι και τώρα μια κόκκινη κουκίδα παρουσιάστηκε πάνω στα μικρά κάτοπτρα του ραβδιού του.

«Ο Ζορδάμης,» είπε.

«Τον βρήκες;» είπε η Καλλιόπη. «Πού είναι;»

«Προς τα δεξιά.»

«Προς τα δεξιά;» Η Καλλιόπη κοίταξε τον τοίχο που ήταν στα δεξιά τους. Δεν υπήρχε κανένα άνοιγμα εκεί.

«Πάω στοίχημα,» είπε ο Αργύριος, «ότι το καλώδιο σύντομα στρίβει.»

Και πράγματι, καθώς συνέχισαν να βαδίζουν, έχοντας επιταχύνει τα βήματά τους τώρα, έφτασαν σε μια δεξιά στροφή – και το καλώδιο την ακολουθούσε. Η κόκκινη κουκίδα ακόμα υπήρχε πάνω στα κάτοπτρα του Φίλιππου'χοκ, κι ο μάγος είπε: «Ναι, καλά φαίνεται να πηγαίνουμε.»

Τότε ήταν που πυροβολισμοί ακούστηκαν από το βάθος, και με προτροπή του Βινάρη όλοι τους άρχισαν να τρέχουν, αν και προσεχτικά, έχοντας όπλα στα χέρια τους. Στο πέρας μιας σήραγγας είδαν μια ψηλή, δίφυλλη μεταλλική πόρτα φωτισμένη από μια ενεργειακή λάμπα που κρεμόταν κοντά της. Τα δύο φύλλα της πόρτας ήταν ανοιχτά, και κρυσταλλωμένοι έβγαιναν κρατώντας όπλα.

«Μας κατάλαβαν!» γρύλισε η Ελοντί.

Ο Βινάρης και ο Φίλιππος'χοκ αμέσως πυροβόλησαν με τα πιστόλια τους, σωριάζοντας κρυσταλλωμένους στο έδαφος, κάνοντας αίματα και κρυσταλλική υφή να τινάζονται.

Οι κρυσταλλωμένοι, αντιθέτως με ό,τι είχε αρχικά νομίσει η Ελοντί, δεν έμοιαζαν να τους περιμένουν. Μάλλον ξαφνιασμένοι έδειχναν από την παρουσία τους. Για κάποιο άλλο λόγο πρέπει να έβγαιναν. Ό,τι κι αν ήταν, όμως, δεν υπήρχε τώρα χρόνος για σκέψεις.

Ο Βινάρης χίμησε καταπάνω τους, ύστερα από τις αρχικές ριπές που τους είχαν ξαφνιασει, και τραβώντας το *ίτρατ* από το θηκάρι στη ζώνη του τους επιτέθηκε, σπαθίζοντας δεξιά κι αριστερά. Ο Φίλιππος'χοκ χτύπησε έναν στο κεφάλι, με το κάτω πέρασ του ραβδιού του, σωριάζοντάς τον ακίνητο. Η Ελοντί ακολούθησε τους δύο άντρες τραβώντας το δικό της σπαθί και επιτιθέμενη στους κρυσταλλωμένους. Ο Αργύριος, η Αλκυόνη, και η Καλλιόπη έμειναν πίσω, με πιστόλια στα χέρια. Η Κλεισμένη γρύλιζε από κάπου.

Η μεγάλη πόρτα είχε ανοίξει και οι δύο φρουροί που στέκονταν απέξω είχαν κοιτάξει μέσα, ξαφνιασμένοι από τους πυροβολισμούς που αντηχούσαν.

Αυτοί που βρίσκονταν στην αίθουσα είχαν υψώσει τα όπλα τους και πυροβολούσαν προς το ταβάνι, προς ένα στενό άνοιγμα εκεί.

«Από έξω ήρθε!» φώναξε ο Απελευθερωτής. «Βγείτε! Βρείτε τους! Έξω είναι! Βγείτε!»

«Δεν είναι κανένας έξω, Απελευθερωτή!» είπε ο ένας από τους δύο φρουρούς της εισόδου.

«Πρέπει νάναι από άλλη μεριά, ανόητε! *Βρείτε τους!*»

Και, καθώς έπαυαν να έρχονται ριπές από την τρύπα κοντά στο ταβάνι, πολλοί από τους κρυσταλλωμένους κατευθύνθηκαν προς την έξοδο της βάσης. Αλλά, μόλις έβγαιναν, δέχτηκαν πυροβολισμούς από τη σήραγγα που ερχόταν το τηλεπικοινωνιακό καλώδιο. Και μετά εχθροί βρίσκονταν ανάμεσά τους, χτυπώντας τους με λεπίδες, από κοντά.

Ο Βινάρης ήταν άψογος στη χρήση του καινούργιου *ίτρατ* που είχε αγοράσει από τη Θακέρκοβ, εισαγμένο από τις νότιες ερήμους' σπάθι-

ζε τους κρυσταλλωμένους σαν θύελλα άμμου και καυτού ανέμου, ενώ η Ελοντί τον υποβοηθούσε με το δικό της σπαθί και ο Φίλιππος'χοκ με το ραβδί του.

Οι κρυσταλλωμένοι υποχώρησαν στο εσωτερικό της αίθουσας, και ο Βινάρης, η Ελοντί, κι ο Φίλιππος'χοκ εισβάλλοντας εκεί αντίκρισαν το γιγάντιο κρυσταλλικό φίδι, το ενεργειακό παραλληλόγραμμο, το κρυσταλλικό έντομο με το μεγάλο κεντρί – και τον Ζορδάμη, πεσμένο ανάμεσα στους κρυσταλλωμένους, καταφανώς ζαλισμένο και τραυματισμένο στο αριστερό πόδι.

«ΕΣΥ!» φώναξε ο Απελευθερωτής, αντικρίζοντας την παράξενη κρυσταλλική δομή της Ελοντί. «Πιάστε αυτή τη γυναίκα!» πρόσταξε. «Τη θέλω ζωντανή!»

Η Ελοντί τον άκουσε και τον είδε να τη δείχνει με το χέρι του, και συνειδητοποίησε ότι αυτός πρέπει να ήταν ο Ιερομύστης των κρυσταλλωμένων – αυτός πρέπει να ήταν ο Απελευθερωτής – ο οποίος, κάπως, μπορούσε να δει ότι κι εκείνη ήταν Ιερομύστης.

Ο Φίλιππος'χοκ ύψωσε το ραβδί του, τότε, ενώ άρθρωνε φωναχτά λόγια στη γλώσσα της μαγείας. Οι κρύσταλλοί του (που δεν έμοιαζαν καθόλου με την κρυσταλλική υφή των κρυσταλλωμένων) άστραψαν με δυνατό φως, κι ορισμένοι απ' αυτούς έσπασαν σε μυριάδες μικροσκοπικά θραύσματα. Ένας φωτεινός δίσκος παρουσιάστηκε απρόσμενα κοντά στο ταβάνι της μεγάλης αίθουσας. Ξόρκι Έλξεως Πυρών. Μόλις οι κρυσταλλωμένοι έκαναν τώρα να πατήσουν τις σκανδάλες των πυροβόλων όπλων τους, οι σφαίρες πήγαιναν κατευθείαν προς τον φωτεινό δίσκο, σαν κάποιος πανίσχυρος μαγνήτης να τις τραβούσε εκεί.

Η Αστερόπη, μέσα στον αεραγωγό, ψηλά στον τοίχο, είχε ξαφνιαστεί από την απρόσμενη είσοδο της Ελοντί, του Βινάρη, και του Φίλιππου'χοκ, αλλά σκέφτηκε: *Πάνω στην ώρα. Η τύχη μας, τελικά, δεν μας έχει εγκαταλείψει ακόμα.* Και παρατήρησε ότι τώρα κανένας δεν έδινε σημασία σ'εκείνη. Κανένας δεν την πυροβολούσε. Μπορούσε, επομένως, να δράσει. Βγήκε από τον αεραγωγό πηδώντας μέσα στην αίθουσα, έχοντας στο μυαλό της τον Ζορδάμη, που βρισκόταν πεσμένος ανάμεσα στους κρυσταλλωμένους ενώ μακελειό γινόταν.

Το γιγάντιο φίδι, τότε, ορθώθηκε αρχίζοντας να διαγράφει σπείρες με την ουρά του, ατελείωτα οχτάρια μέσα σε οχτάρια, ασκώντας υπνωτική επιρροή στα μυαλά όλων των μη κρυσταλλωμένων, προσπαθώντας να τους στείλει σ'ένα μαγευτικό ψυχεδελικό ταξίδι που θα τους άφηνε τελείως αβοήθητους.

«ΠΡΟΣΕΧΕΤΕ!» φώναξε ο Αργύριος, από την είσοδο της αίθουσας. «Μην το κοιτάτε! Μην το κοιτάτε!»

Αλλά ο Βινάρης ήδη το έβρισκε δύσκολο να επικεντρωθεί στη μάχη. Αισθανόταν σαν να έπρεπε συνεχώς να προσπαθεί να ξυπνά από έναν παραφυσικό ύπνο. Οι κινήσεις του φιδιού τραβούσαν ακούσια το βλέμμα του. Με το ζόρι απέκρουε τα όπλα των αντιπάλων του και τους κρατούσε μακριά.

Ο Φίλιππος'χοκ τα κατάφερνε καλύτερα. Καθότι του τάγματος των Διαλογιστών, ήξερε διάφορες τεχνικές ελέγχου του νου που του επέτρεπαν να αντιστέκεται, για την ώρα τουλάχιστον, στην υπνωτική επίδραση του φιδιού.

Η Ελοντί – ξαφνιασμένη κι η ίδια με τον εαυτό της – δεν ένιωθε να επηρεάζεται καθόλου από τις κινήσεις του κρυσταλλικού τέρατος. *Φταίει ότι είμαι Ιερομύστης;* αναρωτήθηκε φευγαλέα, ενώ απέφευγε το ρόπαλο ενός κρυσταλλωμένου και του έσκιζε το στήθος με το σπαθί της.

–Κάποιος ερχόταν από πίσω της!

Η Ελοντί στράφηκε, κλοτσώντας: και χτύπησε τη Μάγισσα στο στέρνο, τινάζοντάς την πέρα, προτού εκείνη προλάβει να την αγγίξει και να κλειδώσει την κρυσταλλική της δομή.

Η Ελοντί δεν είχε ιδέα από τι κίνδυνο είχε μόλις γλιτώσει, αλλά καταλάβαινε ότι αυτή η κρυσταλλωμένη, παρότι φαινόταν να ζυγώνει άοπλη, δεν μπορεί να ήθελε τίποτα το καλό ερχόμενη ύπουλα από πίσω της.

Και μετά, η Κλεισμένη όρμησε μέσα στην αίθουσα, πηδώντας από δω κι από κει, συρίζοντας, γρυλίζοντας, νιαουρίζοντας. Τρομοκρατώντας τους κρυσταλλωμένους με την αλλόκοτη μορφή της που μόνο εκείνοι μπορούσαν να δουν. Προκαλώντας φοβερή αναστάτωση ανάμεσά τους.

Και κάνοντας και τον Βινάρη να ξεφύγει από την υπνωτική επίδραση του *Σαρακμά'ό'οκ'ράθ*. Το *ίτρατ* του άρχισε πάλι να κινείται με ταχύτητα και ακρίβεια, ενώ εκείνος φώναζε: «Ζορδάμη! Έλα εδώ! *Ραλίστα!*»

Ο Ζορδάμης, μόλις άρχισε να συνέρχεται από τη ζαλάδα του και να συνειδητοποιεί τι γινόταν (*Κάποιοι επιτίθενται στους κρυσταλλωμένους! Όχι – όχι κάποιοι – αυτοί είναι – η Ελοντί! ο μάγος! ο Βινάρης!*), είχε προσπαθήσει να σηκωθεί όρθιος παρά τον έντονο πόνο στο αριστερό του πόδι.

Και καθώς σηκωνόταν είδε την Αστερόπη (!) παραδίπλα. Αλλά εκείνη δεν κουνιόταν· στεκόταν σαν υπνωτισμένη και κοίταζε πίσω του. Ο Ζορδάμης γύρισε, ξαφνιασμένος, κι αντίκρισε τις σπείρες που διέγραφε με την ουρά του το κρυσταλλικό φίδι. Τόσο μαγευτικές... τόσο όμορφες... Το κουρασμένο μυαλό του Ζορδάμη γλίστρησε μέσα σ'ένα χρωματικό όνειρο άπειρων σχηματισμών και αντανάκλασεων, απ' όπου μυστηριώδη όντα ξεπρόβαλλαν χαιρετώντας τον, γελώντας, χορεύοντας, μιλώντας του σε άγνωστες γλώσσες–

Ένα έντονο νιαούρισμα τα διέλυσε όλα, και ο Ραλίστας βλεφάρισε βλέποντας απρόσμενα την Κλεισμένη να πηδά μπροστά του και πέρα απ' αυτόν.

Γ'ακόμα μια φορά η γάτα τον είχε σώσει απ'το καταραμένο φίδι! «Αστερόπη!» φώναξε ο Ζορδάμης, κι έτρεξε προς το μέρος της γυναίκας του, πέφτοντας πάνω της, τυλίγοντας το χέρι του γύρω από τη μέση της, και σωριάζοντάς την κάτω, μαζί του, κάνοντάς την κι εκείνη να ξυπνήσει από το όνειρο του φιδιού.

«...Ζορδάμη,» είπε, βλεφαρίζοντας, σαστισμένη. «Τι...;»

«Σου είχα πει για το φίδι, δεν σου είχα πει;»

Ο Απελευθερωτής τότε πλησίασε από πάνω τους, κι έμοιαζε έτοιμος να τους χτυπήσει με τα ίδια του τα χέρια–

Η Αστερόπη, τραβώντας το ξιφίδιο από τη ζώνη της, το εκτόξευσε καταπάνω του. Η λεπίδα καρφώθηκε στα πλευρά του, κάνοντάς τον να γρυλίσει οργισμένα, να παραπατήσει, και να πέσει πάνω σε μια παλιά οθόνη, η οποία αναποδογύρισε πίσω από την πλάτη του κι εκείνος έπεσε μαζί της.

Η Αστερόπη σηκώθηκε όρθια και βοήθησε, συγχρόνως, και τον Ζορδάμη να σηκωθεί, λέγοντας του ξέπνοα: «Πάμε. Γρήγορα, πάμε.»

Η Ελοντί, βλέποντάς τους να ορθώνονται (και μην καταλαβαίνοντας από πού είχε ξαφνικά εμφανιστεί η Αστερόπη – όχι πως αυτό είχε καμια σημασία τώρα), είπε στον Φίλιππο: «Διάλυσε τον δίσκο! Διάλυσε τον δίσκο σου, Φίλιππε!»

Εκείνος δεν ρώτησε γιατί· υπέθετε ότι η Ελοντί θα είχε καλό λόγο για να το ζητά. Με μια μαγική λέξη κι ένα γρήγορο ανέμισμα του ραβδιού του, πάνω στο οποίο οι περισσότεροι κρύσταλλοι είχαν σπάσει, έκανε τον φωτεινό δίσκο να χαθεί.

Η Ελοντί φώναξε: «*ΖΟΡΔΑΜΗ ΑΣΤΕΡΟΠΗ ελάτε! Ελάτε εδώ!*» Και, υψώνοντας το πιστόλι της, πυροβόλησε – ξανά και ξανά και ξανά – τις ενεργειακές φιάλες που έβλεπε σε μια μεριά της αίθουσας, στο βάθος.

Μία τουλάχιστον έσπασε, και δυνατές εκρήξεις ακολούθησαν. Κρυσταλλωμένοι χτυπήθηκαν, εξοπλισμοί, κονσόλες, διάφορα αντικείμενα. Φωτιές άναψαν από δω κι από κει.

Η Αστερόπη κι ο Ζορδάμης έτρεχαν τώρα προς την έξοδο της αίθουσας, προς την Ελοντί και τους άλλους, περνώντας μέσα από τον χαλασμό, όσο ακόμα οι κρυσταλλωμένοι ήταν αποπροσανατολισμένοι από τις εκρήξεις και την παρουσία της Κλεισμένης.

Ο Απελευθερωτής σηκώθηκε όρθιος μέσα από τα συντρίμια, τραβώντας το ξιφίδιο έξω από τα πλευρά του. Το τραύμα άρχισε αμέσως να επουλώνεται από τον Κρύσταλλο. Το βλέμμα του στράφηκε στην Ελοντί, η οποία τώρα πυροβολούσε τον *Σαρακμά'όκ'ραθ* με το πιστόλι της. *Είσαι δική μου!* σκέφτηκε ο Καρνάδης. Αδιαφορούσε αν ο Ζορδάμης ξέφευγε ή όχι· αυτό ήταν δουλειά των δαιμόνων. Η ραλίστρια, όμως....

Ο Απελευθερωτής όρμησε προς το μέρος της, πηδώντας πάνω από συντρίμια και πτώματα, τρέχοντας.

Ο Φίλιππος'χοκ, που κατά τύχη βρισκόταν στο διάβα του, τον είδε πρώτος κι έκανε να τραβήξει το πιστόλι του και να το στρέψει ενάντια στον κρυσταλλωμένο. Αλλά εκείνος χτύπησε το όπλο με τη γροθιά του τινάζοντάς το πέρα. Άρπαξε τον μάγο από τα ρούχα του και τον πέταξε προς την έξοδο της αίθουσας, σαν να ήταν πάνινη κούκλα, κάνοντάς τον να χάσει το ραβδί του και, κατρακυλώντας, να καταλήξει μπροστά στα πόδια του Αργύριου, της Καλλιόπης, και της Αλκούνης.

Ο Απελευθερωτής χίμησε στην Ελοντί, ξαφνιάζοντάς την καθώς τον πρόσεξε την τελευταία στιγμή. Κρατούσε το πιστόλι της με το δεξί χέρι και το σπαθί της με το αριστερό, κι έκανε να τον σημαδέψει με το πρώτο, αλλά εκείνος το χτύπησε και το τίναξε πέρα όπως είχε τινάξει και το πιστόλι του μάγου. Μετά, μ'ακόμα ένα χτύπημα, τίναξε πέρα το σπαθί της. Η δύναμή του είχε εκπλήξει την Ελοντί – δεν μπορεί να ήταν φυσιολογική, όσο σωματικά εύρωστος κι αν ήταν! Επιχείρησε να τον κλοτσήσει, αλλά εκείνος την άρπαξε από τη μέση και, σηκώνοντάς την από το έδαφος σαν να μην είχε καθόλου βάρος, την τράβηξε προς το βάθος της αίθουσας. Η Ελοντί τον χτυπούσε με αγκώνες και φτέρνες, χρησιμοποιώντας όλα τα κόλπα που κάποτε της είχε διδάξει ο Φοίνικας, αλλά ο κρυσταλλωμένος δεν έμοιαζε να καταλαβαίνει τίποτα.

«ΕΛΟΝΤΙ!» φώναξε ο Αργύριος, ενώ πυροβολούσε μέσα στην αίθουσα

ενώ ο Ζορδάμης και η Αστερόπη πλησίαζαν την έξοδο

ενώ ο Βινάρης υποχωρούσε κρατώντας συγχρόνως κάμποσους κρυσταλλωμένους σε απόσταση με το *ίτρατ* του

ενώ η Κλεισμένη ακόμα πηδούσε από δω κι από κει, προκαλώντας χάος

ενώ οι φωτιές μέσα στην αίθουσα είχαν δυναμώσει

ενώ ακόμα μια έκρηξη γινόταν στο βάθος – ακόμα μια ενεργειακή φιάλη θρυμματιζόταν.

Η Ελοντί ούρλιαξε: «Φύγετε! Φύγετε! ΦΥΓΕΤΕ!» Και μετά, ο Απελευθερωτής την είχε τραβήξει πίσω από τους καπνούς και η μορφή της δεν φαινόταν πλέον.

«Πρέπει να φύγουμε,» είπε η Καλλιόπη. «Να φύγουμε προτού συνέλθουν! Δε βλέπετε πόσοι είναι;» Παρότι αρκετοί κρυσταλλωμένοι είχαν σκοτωθεί ή τραυματιστεί, η αίθουσα δεν είχε ούτε κατά διάνοια αδειάσει απ' αυτούς, και φαινόταν κι άλλοι να έρχονται από κάποιο άνοιγμα πίσω απ'τους καπνούς. Οι φωνές τους αντηχούσαν παντού.

«Όχι!» είπε ο Φίλιππος'χοκ καθώς σηκωνόταν όρθιος. «Όχι – δε μπορούμε ν'αφήσουμε πίσω την Ελοντί! Δε μπορούμε!» Αλλά οι άλλοι τον τράβηξαν έξω από την αίθουσα, πέρα από τη δίφυλλη μεταλλική πόρτα. «Δε μπορούμε να την αφήσουμε!»

«Θα σκοτωθούμε κι εμείς!» του είπε η Αλκυόνη. «Είσαι με τα καλά σου;»

Ο Βινάρης βγήκε τελευταίος από την πόρτα, αμέσως μετά απ'τον Ζορδάμη και την Αστερόπη. Ρίχνοντας κάτω το *ίτρατ* του, έπιασε τα δύο μεταλλικά φύλλα και προσπάθησε να τα κλείσει ενώ πυροβολισμοί άρχιζαν ν'αντηχούν από μέσα – οι κρυσταλλωμένοι μάλλον είχαν καταλάβει ότι τίποτα πια δεν τους εμπόδιζε απ'το να χρησιμοποιήσουν τα πυροβόλα τους. Μια σφαίρα χτύπησε τον Βινάρη στον αριστερό ώμο, μια άλλη στον δεξή μηρό· παραπάτησε, γρυλίζοντας, κι αν η Καλλιόπη δεν τον έπιανε θα έπεφτε.

Ο Αργύριος άρπαξε τα δύο μισάνοιχτα φύλλα της μεταλλικής πόρτας – που μονάχα μια χαραμάδα απέμενε πια ανάμεσά τους – και τα έκλεισε τελειώς. «Τρέξτε!» είπε. «Θα μας ακολουθήσουν!»

Κανένας τους εκείνη τη στιγμή του πανικού δεν σκέφτηκε ότι η Κλεισμένη είχε μείνει πίσω, μέσα στην αίθουσα, με τους κρυσταλλωμένους. Κι αυτοί τώρα, βλέποντας την αλλόκοτη κρυσταλλική δομή της που τους τρόμαζε, προσπαθούσαν να τη σκοτώσουν. Η γάτα απέφυγε ένα σπαθί, απέφυγε ένα τσεκούρι, πήδησε πάνω από φλόγες, απέφυγε σφαίρες, απέφυγε κι άλλες σφαίρες, απέφυγε ακόμα ένα τσεκούρι–

–και τινάχτηκε καταπάνω στο ενεργειακό νοοσύστημα.

Βούλιαξε μέσα του. Εξαφανίστηκε.

Το νοοσύστημα περιστράφηκε γρήγορα γύρω από τον κάθετο νοητό άξονά του, ενώ χρωματισμοί, αποχρώσεις, σκιές, και σχηματισμοί τρεμόπαιζαν επάνω στις επιφάνειές του, και πλοκάμια και αποφύσεις αναδεύονταν ολόγυρά του, εμφανίζονταν κι εξαφανίζονταν.

Υστερα, η εντατική λειτουργία του έπαψε.

Ο Ζορκολ'ζορκά'αβάθ, που είχε καλυφτεί μέσα στη μάχη, βγήκε πίσω από μια κονσόλα και, αγγίζοντας το ενεργειακό νοοσύστημα με το κεντρί του, το έλεγξε. Δεν του φαινόταν να είχε πάθει τίποτα. Τίποτα εξαιτίας της γάτας, τουλάχιστον. Εκείνες οι ενεργειακές ριπές που είχαν έρθει από την τρύπα στον τοίχο το είχαν τραντάξει άσχημα· είχαν προκαλέσει σύγχυση στις εσωτερικές του λειτουργίες.

ΠΟΥ ΕΙΝΑΙ Η ΓΑΤΑ; ρώτησε το νοοσύστημα ο *Ζορκολ'ζορκά'αβάθ*. Και η απάντηση που πήρε ήταν: ΑΔΥΝΑΜΙΑ ΕΚΤΕΛΕΣΗΣ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑΣ. ΖΗΤΟΥΜΕΝΟ ΑΓΝΩΣΤΟ. Έστερα, το νοοσύστημα άρχισε να λέει ασυναρτησίες, μάλλον ακόμα αποσυντονισμένο από τις ενεργειακές ριπές...

Πενήντα-Δύο Κρυσταλλοδομικές Ομοιότητες

Δεν έμειναν για πολύ στη σήραγγα με το μεγάλο τηλεπικοινωνιακό καλώδιο· με την πρώτη ευκαιρία έστριψαν και, μετά, έστριψαν ξανά, και ξανά, και ξανά. Για να τους χάσουν οι κρυσταλλωμένοι που σίγουρα τους καταδίωκαν. Ο Αργύριος προπορευόταν, φωτίζοντας με τον φακό του. Η Καλλιόπη και η Αλκυόνη ακολουθούσαν, υποβαστάζοντας τον Βινάρη, ο οποίος παραπατούσε ύστερα από τις σφαίρες που είχε δεχτεί. Μετά απ' αυτούς ερχόταν ο Φίλιππος'χοκ, και ο Ζορδάμης με την Αστερόπη. Ο Ραλίστας κούτσαινε από την αριστερή μεριά, αλλά η γυναίκα του τον βοηθούσε. Ο μάγος καταριόταν κάθε τόσο κι έλεγε ότι δεν έπρεπε να είχαν φύγει χωρίς την Ελοντί, δεν έπρεπε να είχαν φύγει χωρίς την Ελοντί...

«Πώς βρεθήκατε εδώ;» τον ρώτησε ο Ζορδάμης. «Δεν καταλαβαίνω.»

«Η γάτα σου ειδοποίησε τον Αργύριο–»

«Η γάτα μου;»

«Ναι. Πήγε στο σπίτι της Αλκυόνης, στο Λημέρι, και–»

«Πού είναι η Κλεισμένη τώρα, αλήθεια;» Ο Ζορδάμης κοίταξε ολόγυρα, μα δεν την είδε πουθενά. «Πού σκατά εξαφανίστηκε;»

Ο Φίλιππος'χοκ τον αγριοκοίταξε, σαν να ήθελε να πει *Σ'ενδιαφέρει η καταραμένη γάτα ενώ έχουμε χάσει την Ελοντί η οποία ήρθε μαζί μας για να σε σώσει!*;

«Αργύριε;» είπε τότε η Αλκυόνη, μπροστά από τον μάγο και τον Ραλίστα. «Ξέρεις πού μας πηγαίνεις;»

«Ελπίζω,» αποκρίθηκε εκείνος.

«Δε θυμάστε πώς να γυρίσουμε επάνω, στην πόλη;» τους ρώτησε ο Ζορδάμης.

«Έχουμε μπερδευτεί πια εδώ μέσα,» απάντησε η Καλλιόπη. «Αλλά εσύ πώς κατέληξες αιχμάλωτος των κρυσταλλωμένων; Τι ήθελες στις σήραγγες κάτω απ'τη Θακέρκοβ;»

«Με κάλεσαν.»

«Σε κάλεσαν; Ποιοι;»

«Οι κρυσταλλωμένοι. Ο Απελευθερωτής.»

«Ησυχία!» τους διέκοψε η Αστερόπη. «Μη μιλάτε. Αν έρχονται πίσω μας, καλό θα ήταν να τους ακούσουμε προτού μας πλησιάσουν.»

Οι κρυσταλλωμένοι άνοιξαν εύκολα τη μεγάλη μεταλλική πόρτα και βγήκαν από τη βάση για να κυνηγήσουν τους ανθρώπους που τους είχαν επιτεθεί. Αυτοί, όμως, είχαν ήδη φύγει. Οι κρυσταλλωμένοι ερεύνησαν τις σήραγγες γύρω από τη βάση τους, βρήκαν αίμα σε κάποια σημεία στο πάτωμα, και προσπάθησαν ν'ακολουθήσουν τους εχθρούς τους. Αλλά μετά έχασαν πάλι τα ίχνη τους, κι αποφάσισαν να επιστρέψουν για να δουν τι θα τους έλεγε ο Απελευθερωτής.

Στη βάση, οι υπόλοιποι κρυσταλλωμένοι είχαν μόλις σβήσει τις φλόγες και μάζευαν τα συντρίμια και τα πτώματα – τα πτώματα που ήταν όλα ανθρώπινα, τώρα που είχαν αποβάλει τον Κρύσταλλο.

«Δεν πιάσατε τον Ραλίστα!» ζουζούνισε θυμωμένα ο Ζορκολ'ζορκά'αβάθ σ'αυτούς που είχαν μόλις επιστρέψει.

«Εξαφανίστηκαν, δαίμονα!» αποκρίθηκε μια κρυσταλλωμένη. «Για λίγο είχαμε βρει τα ίχνη τους, μα ύστερα τα χάσαμε πάλι, και είναι ολόκληρος λαβύρινθος εκεί έξω. Μπορεί νάναι οπουδήποτε.»

Σ'ένα άλλο δωμάτιο της βάσης, ο Απελευθερωτής είχε από ώρα αλυσοδέσει την Ελοντί στον τοίχο – δεσμά που παγίδευαν τα χέρια της δεξιά κι αριστερά, μην αφήνοντάς τα ούτε να υψωθούν ούτε να τενωθούν – και της έκανε ερωτήσεις.

«Τι είσαι; Γιατί μου μοιάζεις;»

«Δε νομίζω ότι μοιάζουμε, τέρας!» γρύλισε η Ελοντί, με τα μάτια της ν'αστραφτούν οργισμένα, ενώ δάκρυα κυλούσαν στο σκονισμένο πρόσωπό της. Φοβόταν ότι θα τη μεταμόρφωναν, ότι θα την έκαναν σαν αυτούς: τέρατα.

«Η κρυσταλλική σου δομή μοιάζει με τη δική μου. Όλοι το λένε.»

«Δεν καταλαβαίνω τι εννοείς.»

«Δεν είσαι μια συνηθισμένη ραλίστρια! Είδα πώς το όχημά σου πήδησε πάνω από την ενέδρα μας! Είδα πώς... πώς ήταν η κρυσταλλική δομή σου όταν το όχημά σου πηδούσε. Τι είσαι;»

«Όχι τέρας, πάντως, σαν εσένα,» γρύλισε η Ελοντί, τραβώντας μάτια τις αλυσίδες της.

«Όταν έχεις λάβει το δώρο του Κρυστάλλου, θ'αλλάξεις γνώμη για το ποιος είναι 'τέρας' και ποιος όχι. Θα δεις τον κόσμο... διαφορετικά.»

Η Ελοντί προσπάθησε να τον φτύσει αλλά δεν της απέμενε πολύ σάλιο.

Ο Απελευθερωτής τη χαστούκισε κάνοντας τη μύτη της να ματώσει και τα δόντια της να τρίζουν. Και δεν πρέπει να είχε χρησιμοποιήσει ούτε τη μισή από τη δύναμή του, ήταν βέβαιη η Ελοντί. Η δύναμή του ήταν υπεράνθρωπη, όχι σαν των άλλων κρυσταλλωμένων.

«Εσύ, τέρας,» τον ρώτησε, μορφάζοντας, «τι σκατά είσαι; Δεν είσαι σαν αυτούς τους άλλους που είναι μαζί σου.» Τα δακρυσμένα μάτια της γυάλιζαν πίσω από τα κόκκινα μαλλιά που μισοσκέπαζαν το πρόσωπό της.

Ο Απελευθερωτής έπιασε το σαγόνι της μέσα στη γροθιά του. «Μια ιέρεια της Λόρκης, κάποτε, μου είπε ότι είμαι Ιερομύστης της Σεργήλης. *Ιερομύστης της Σεργήλης*. Σου λέει κάτι αυτό;»

Η Ελοντί δεν μίλησε.

«Είσαι κι εσύ Ιερομύστης, έτσι δεν είναι;» είπε ο Απελευθερωτής. «Γι'αυτό μοιάζουμε.»

«Δεν μοιάζουμε,» επέμεινε η Ελοντί.

Ο Απελευθερωτής άφησε απότομα το σαγόνι της. «Είσαι Ιερομύστης ή δεν είσαι;»

Η Ελοντί ξεροκατάπιε. «Κι αν είμαι;»

«Πες μου: τι σημαίνει να είσαι Ιερομύστης της Σεργήλης;»

«Δεν ξέρεις; Η ιέρεια της Λόρκης δεν σου εξήγησε;»

«Αν μου εξήγησε, δεν το θυμάμαι. Ήμουν... απασχολημένος με άλλα, τότε.»

«Οι δυνάμεις των Ιερομυστών ενεργοποιούνται όταν οι Ιερομύστες κάνουν κάτι συγκεκριμένο,» του είπε η Ελοντί. «Αυτό είναι όλο. Αλλά μ'εσένα... δεν καταλαβαίνω. Εσύ τούς μεταμόρφωσες όλους αυτούς σε κρυσταλλωμένους; Μπορείς με τις δυνάμεις σου να μεταμορφώνεις τους ανθρώπους;»

«Όχι,» είπε ο Απελευθερωτής, «δεν είναι αυτό. Οι δικές σου δυνάμεις τότε ενεργοποιούνται;»

Η Ελοντί δεν μίλησε.

Ο Απελευθερωτής την παρατηρούσε για λίγο, με τα μάτια του κρυμμένα πίσω από την κρυσταλλική θολούρα που κάλυπτε την όψη του. Μετά είπε: «Έχουν σχέση με το ράλι, ε; Ενεργοποιούνται όταν οδηγείς όχημα;»

Η Ελοντί εξακολούθησε να είναι σιωπηλή.

«Πες μου!» φώναξε ο Απελευθερωτής.

«Δεν έχω τίποτα να σου πω.»

«Θα μου πεις. Όταν θα είσαι μία από εμάς. Αναρωτιέμαι, μάλιστα... αναρωτιέμαι τι θα συμβεί μαζί σου, που είσαι σαν εμένα.»

«Θ' αυτοκτονήσω αν με μεταμορφώσεις σε τέρας, γαμημένο έκτρωμα της Λόρκης!» ούρλιαξε η Ελοντί, τραβώντας τις αλυσίδες της.

Ο Απελευθερωτής γέλασε. «Πίστεψέ με, τότε δεν θα θέλεις ν' αυτοκτονήσεις.»

Και, καθώς στράφηκε στην έξοδο του δωματίου, είδε τη Μάγισσα να στέκεται εκεί και να τους κοιτάζει, και διέκρινε μια κάποια οργή μέσα στην κρυσταλλική της δομή, την οποία εκείνη φρόντισε γρήγορα να κρύψει.

«Τι συμβαίνει;» τη ρώτησε ο Καρνάδης, πλησιάζοντάς την.

«Ίσως θα ήταν καλύτερα να τη σκοτώσουμε,» είπε η Λορύν'σαρ. «Ίσως νάναι επικίνδυνη.»

«Δε σοβαρολογείς!»

«Ας τη χρησιμοποιήσουμε για το πείραμά μου, τότε.»

«Ούτε συζήτηση!» είπε ο Απελευθερωτής.

Η κρυσταλλική δομή της Μάγισσας έγινε μια τρικυμία οργής. «Πού ξέρεις τι θα κάνει, αν είναι σαν εμένα;»

«Ακριβώς επειδή είναι σαν εμένα μ' ενδιαφέρει να της δώσω το δώρο του Κρυστάλλου,» αποκρίθηκε ο Καρνάδης, και παραμερίζοντάς την βγήκε από το δωμάτιο.

Σε μια σπηλιά σταμάτησαν για λίγο ώστε να δέσουν, όπως μπορούσαν, τα τραύματα του Βινάρη, αλλά αρκετά σφιχτά ώστε να πάψει η αιμορραγία παρότι οι σφαίρες ήταν, φυσικά, ακόμα μέσα. «Δεν πειράζει,» είπε εκείνος καθώς η Αλκούννη έδενε τα υφάσματα. «Έχω κι άλλη μια σφαίρα μέσα μου.»

«Ναι;» ρώτησε η ιέρεια. «Πού;»

«Στον δεξή βραχίονα. Δε μ'ενοχλεί πια.»

Η Αλκυόνη ψηλάφησε το μπράτσο του. «Πράγματι,» είπε. «Αυτό εδώ είναι πολύ σκληρό για νάναι μυς.»

Η Αστερόπη έκανε, επίσης, κάποια βιοσκοπικά ξόρκια, για να δει σε τι κατάσταση βρισκόταν ο οργανισμός του Βινάρη, και ανακοίνωσε: «Δεν κινδυνεύει η ζωή του. Όχι άμεσα, τουλάχιστον.»

«Δε μας είχες πει ότι είσαι του τάγματος των Βιοσκόπων,» παρατήρησε ο Φίλιππος'χοκ.

«Δεν είμαι του τάγματος των Βιοσκόπων.»

«Ποιου τάγματος είσαι;»

«Κανενός τάγματος. Αυτοδίδακτη, μπορείς να πεις. Περίπου.»

«Για Βιοσκόπο, όμως, την περνάνε όλοι,» πρόσθεσε ο Ζορδάμης.

«Ευτυχώς που ο άντρας μου δίνει πάντα τέτοιες διευκρινίσεις,» είπε η Αστερόπη, υπομειδιώντας.

Ο Αργύριος τούς προέτρεψε να συνεχίσουν τώρα, έτσι έφυγαν από τη σπηλιά και συνέχισαν να περιπλανιούνται μέσα στις σήραγγες.

«Έχεις καμία ιδέα που μας πηγαίνεις;» τον ρώτησε γι'ακόμα μια φορά η Αλκυόνη.

«Αν κάποιος ξέρει κανέναν καλύτερο δρόμο, ας μας οδηγήσει,» αποκρίθηκε ο Μπαλαντέρ της Λόρκης, που πράγματι δεν είχε καμία ιδέα που τους πήγαινε. Έλπιζε απλά να τον καθοδηγήσει η Κυρά της Τύχης μέσα από συμπτώσεις που δεν ήταν συμπτώσεις.

Μέχρι στιγμής, πάντως, δεν είχαν βγει στην επιφάνεια.

Και σύντομα έφτασαν μπροστά σ'ένα μεγάλο χάσμα που ούτε ο πάτος του φαινόταν στο φως των φακών τους ούτε η απέναντι μεριά του. Από κάποια απόσταση, όχι και πολύ μακριά, νερό ακουγόταν να τρέχει.

Η Αστερόπη τούς είπε ότι πρέπει να ήταν το ίδιο χάσμα που είχε συναντήσει και πριν, αλλά δεν μπορούσε να προσφέρει καμία καθοδήγηση πέραν τούτου. Έτσι άλλαξαν κατεύθυνση και δεν άργησαν να περάσουν κοντά από έναν ποταμό. Μέσα απ'το νερό βγήκε μια ορδή από κάτι πλάσματα που θύμιζαν διασταύρωση ανάμεσα σε ποντίκι και ψάρι, και τα οποία ήρθαν καταπάνω τους, τσυρίζοντας και χτυπώντας τα δόντια τους. Ο Βινάρης τράβηξε το *ίτρατ* του και τα σπάθισε, ενώ οι

άλλοι τα κλοτσούσαν και τα πατούσαν, γιατί δεν ήθελαν να πυροβολήσουν και να κάνουν θόρυβο. Ο Φίλιππος'χοκ καταράστηκε που είχε χάσει το ραβδί του· αλλά αυτό δεν τον ενδιέφερε καθόλου σε σχέση με το ότι οι κρυσταλλωμένοι είχαν αρπάξει την Ελοντί και πιθανώς ήδη να ήταν νεκρή ή... σαν αυτούς.

Μετά από τη συμπλοκή με τα ποντικόψαρα – ή, ίσως, τους ψαροπόντικες – αποφάσισαν να ξεκουραστούν σε μια σπηλιά προτού συνεχίσουν. Ευτυχώς κανένας δεν είχε δαγκωθεί απ' αυτά τα πλάσματα και δεν φοβόνταν μήπως πάθαιναν μόλυνση. Οι μπότες τους τους είχαν προστατέψει από τα μικρά δόντια.

«Τι ήθελαν από εσένα, Ζορδάμη;» ρώτησε ο Αργύριος, καθώς ήταν καθισμένοι επάνω σε πέτρες γεμάτες λειχήνες. Στη γωνία της σπηλιάς φύτρωναν ψηλάμανιτάρια, μάλλον όχι βρώσιμα.

Ο Ζορδάμης φάνηκε σκεπτικός για λίγο, κοιτάζοντας το πάτωμα. Τελικά είπε: «Πληροφορίες, βασικά... Γενικά... για το τι κάνουμε... Παρακολουθούσαν τις τηλεπικοινωνίες μας στον *Περίοικο*. Δεν ξέρω πώς αλλά τις παρακολουθούσαν. Γνώριζαν πολλά για εμάς. Και με κάλεσαν...»

«Πώς είναι δυνατόν η γαμημένη γάτα να βούτηξε εκεί μέσα;» γρύλισε ο Απελευθερωτής, δείχνοντας το ενεργειακό νοοσύστημα, ενώ μιλούσε στη γλώσσα των δαιμόνων. «Με κοροϊδεύεις; Μπορεί να γίνει τέτοιο πράγμα;»

«Κανονικά, όχι, Απελευθερωτή,» αποκρίθηκε ο *Ζορκολ'ζορκά'αβάθ*. «Αλλά αυτή η γάτα δεν είναι φυσιολογικό ζώο.»

«Τι είδους ζώο είναι;»

«Δεν είμαι βέβαιος.»

«Είναι από ύλη, ή είναι πνεύμα;»

«Από ύλη είναι, Απελευθερωτή.»

«Αν ρίξω, δηλαδή, ένα μαχαίρι τώρα εκεί μέσα» – έδειξε πάλι το νοοσύστημα – «θα εξαφανιστεί όπως η γάτα;»

«Σου εξήγησα: η γάτα είναι ιδιαίτερη περίπτωση.»

«Και πού μπορεί να πήγε; Είναι μέσα στο νοοσύστημα ακόμα;»

Το κρυσταλλικό έντομο άγγιξε το ενεργειακό παραλληλεπίπεδο με το κεντρί του, μοιάζοντας να το ελέγχει κάπως, ή να παίρνει πληροφορίες από αυτό. Οι σχηματισμοί επάνω στις πλευρές του νοοσυστήματος μεταβάλλονταν. Τελικά ο Ζορκολ'ζορκά'αβάθ είπε: «Δε νομίζω, Απελευθερωτή. Δε νομίζω να είναι ακόμα μέσα.»

Ο Καρνάδης στράφηκε στους υπόλοιπους κρυσταλλωμένους. «Ήρθε η ώρα να φύγουμε από εδώ,» είπε, στη Συμπαντική τώρα, όχι πια στη γλώσσα των δαιμόνων. «Αφού οι εισβολείς ξέφυγαν, υπάρχει κίνδυνος να οδηγήσουν κι άλλους στη βάση μας.»

«Μπορεί να μην έχουν βγει ακόμα από τις σήραγγες, Απελευθερωτή,» είπε ο Σαρντάνης. «Ξέρεις πόσο μπερδεμένες είναι.»

«Και νομίζεις ότι μπορούμε να τους βρούμε;»

«Μπορούμε να προσπαθήσουμε.»

«Χαμένος χρόνος, ίσως,» είπε ο Καρνάδης. «Επιπλέον, μπορεί ήδη, με κάποιο τρόπο, να έχουν ενημερώσει κι άλλους.» Στράφηκε πάλι στον Ζορκολ'ζορκά'αβάθ, και τον ρώτησε στη γλώσσα του: «Το νοοσύστημα μπορούμε να το πάρουμε μαζί μας, έτσι;»

«Το νοοσύστημα μπορεί να μετακινηθεί όταν κάποιος το κατευθύνει,» εξήγησε ο δαίμονας, κι άγγιξε το ενεργειακό παραλληλεπίπεδο με το κεντρί του, κάνοντας το ν'αλλάξει θέση, αιωρούμενο δύο μέτρα προς τα δεξιά.

Ο Απελευθερωτής είπε, στη Συμπαντική: «Ωραία. Φεύγουμε από εδώ, λοιπόν.»

«Και πού θα πάμε;» ρώτησε η Μάγισσα, που της άρεσε η βάση· είχε βολευτεί, και πίστευε ότι μπορούσε να κάνει πολλά σ'αυτό τον χώρο. «Μέσα στις σπηλιές;»

«Θα βρούμε κάποιο μέρος. Εδώ δεν είμαστε πια ασφαλείς, Μάγισσα.»

«Ο Κολπαδόρος της Λόρκης, Απελευθερωτή,» είπε ο Ζορκολ'ζορκά'αβάθ, μιλώντας σπαστά τη λαλιά των ανθρώπων. «Κάπου εδώ είναι. Βρες τον Κολπαδόρο!»

«Θα το έχω υπόψη μου, δαίμονα,» αποκρίθηκε ο Καρνάδης.

Και μετά, οι κρυσταλλωμένοι άρχισαν να ετοιμάζονται για γρήγορη αναχώρηση από την καινούργια τους βάση. Την Ελοντί την έφεραν στην κεντρική αίθουσα, με τα χέρια της δεμένα πίσω από την πλάτη. Ήταν η μοναδική τους αιχμάλωτη, και τους κοίταζε όλους ερευνητικά,

με στενεμένα μάτια. Καταλάβαινε τι συνέβαινε. Φεύγουν, σκέφτηκε. Φεύγουν επειδή φοβούνται ότι οι αρχές της Θακέρκοβ θα έρθουν εδώ για να τους εξολοθρεύσουν. Κι άρχισε να αναρωτιέται πώς, ίσως, μπορούσε να δραπετεύσει μέσα στην αναστάτωση.

Δύσκολο, όμως, της έμοιαζε: και όχι μόνο επειδή ο Απελευθερωτής την κρατούσε κοντά του, από το μπράτσο, σαν να ήταν προσωπική του αιχμάλωτη. Η λαβή του ήταν, αναμενόμενα, πιο δυνατή από τα σχοινιά που έδεναν τους καρπούς της.

«Φέρε μου όλους τους χάρτες που έχετε σχεδιάσει ως τώρα, Σαρντάνη,» είπε ο Απελευθερωτής, κι ένας από τους κρυσταλλωμένους έβγαλε μια κυλινδρική θήκη από έναν μεγάλο σάκο, την άνοιξε, και τράβηξε έξω μεγάλα κομμάτια χαρτί, τυλιγμένα το ένα μέσα στο άλλο. Τα έδωσε στον Απελευθερωτή, ο οποίος άφησε το μπράτσο της Ελοντί για να τα ξετυλίξει και ν'αρχίσει να τα κοιτάζει.

Η Ελοντί, βλέποντας κι εκείνη τους χάρτες, συμπέρανε πως απεικονίζουν κάποιες από τις σήραγγες κάτω από τη Θακέρκοβ. Πολλές από τις σήραγγες κάτω από τη Θακέρκοβ. «Οι περιοχές γύρω από το άντρο σας;» ρώτησε.

«Ναι,» αποκρίθηκε ο Απελευθερωτής.

«Πού θα πάτε τώρα;»

Η Μάγισσα την άρπαξε ξαφνικά από τα μαλλιά και την έσπρωξε, λέγοντας: «Μέχρι να είσαι μία από εμάς, δε χρειάζεται να ξέρεις τίποτα!»

Η Ελοντί παραπάτησε, σωριάστηκε στο πέτρινο δάπεδο, πλάι σε τρεις μεγάλους σάκους.

«Τι συμβαίνει, Μάγισσα;» ρώτησε ο Απελευθερωτής, μην κρύβοντας την οργή του στην κρυσταλλική του δομή. «Ποιο είναι το πρόβλημά σου;»

«Δεν την εμπιστεύομαι.»

«Επειδή μου μοιάζει;»

«Ναι. Ίσως ν'αρχίσει να νομίζει ότι μπορεί κι εκείνη να μας δίνει διαταγές τώρα!»

Ο Απελευθερωτής γέλασε. «Δεν είσαι σοβαρή, Μάγισσα! Σωστά;»

Η Λορύν'σαρ απομακρύνθηκε, χωρίς κι εκείνη να κρύβει τον θυμό στην κρυσταλλική δομή της.

Η Ελοντί – που δεν μπορούσε να διακρίνει ούτε την κρυσταλλική τους δομή ούτε τίποτα από την όψη τους – ήταν πολύ παραξενεμένη από τις αντιδράσεις τους. «Είστε τρελοί,» τους είπε καθώς προσπαθούσε να σηκωθεί όρθια, και ο Σαρντάνης την έπιασε από τη μασχάλη και τη βοήθησε γιατί μόνη της δυσκολευόταν, με τα χέρια της δεμένα πίσω από την πλάτη. «Δεν έχω καμια πρόθεση να δίνω διαταγές σε κανέναν σας.»

Η Λορύν'σαρ, όμως, παρατήρησε πώς ο Σαρντάνης είχε αμέσως σπεύσει να πιάσει την Ελοντί, και σκέφτηκε: *Τη βλέπουν από τώρα σαν αρχηγό τους επειδή μοιάζει με τον Καρνάδη! Κι αυτός ο ηλίθιος ο Καρνάδης δεν καταλαβαίνει τον κίνδυνο!*

Επιπλέον, δεν της άρεσε καθόλου έτσι όπως κινιόταν η κρυσταλλική του δομή όταν κοίταζε την Ελοντί. Της θύμιζε τον τρόπο που κινιόταν όταν κοίταζε εκείνη λίγο πριν από κρυσταλλική συνεύρεση.

Όταν αργότερα είχαν μαζέψει τα πράγματά τους και έφευγαν από τη βάση, βαδίζοντας μέσα στις περίπλοκες σήραγγες, η Ελοντί ρώτησε τον Απελευθερωτή: «Θα μπορούσαμε να κάνουμε μια συμφωνία για να μ'αφήσεις να φύγω;»

«Όχι,» αποκρίθηκε εκείνος.

«Δε μπορεί να μη θέλεις κάτι. Αν μ'αφήσεις ν'ανεβώ στη Θακέρκοβ προτού μάθω πού θα σταματήσετε–»

«Δεν υπάρχει κάτι που θέλω,» τη διέκοψε, «εκτός από εσένα ως μία από εμάς.»

Η Ελοντί αισθάνθηκε ένα ρίγος να τη διατρέχει από πάνω ως κάτω το οποίο δεν είχε καμια σχέση με την υγρασία και την παγωνιά των υπόγειων περασμάτων. Ξεροκατάπιε.

«Κοίτα,» του είπε. «Είμαι τραγουδίστρια, αν και τώρα πια σπάνια κάνω εμφανίσεις. Θα μου προκαλέσεις μεγάλο πρόβλημα αν εξαφανίσεις το πρόσωπό μου πίσω από κρυσταλλική θολούρα... Με καταλαβαίνεις;»

Ο Απελευθερωτής γέλασε. «Δε θα σε απασχολούν πια τέτοια πράγματα όταν θα είσαι μία από εμάς,» τη διαβεβαίωσε.

Δε μπορείς να συνεννοηθείς με τίποτα μ'αυτούς τους καριόληδες! σκέφτηκε η Ελοντί. «Υπάρχει, τουλάχιστον, λίγο νερό;»

Ο Απελευθερωτής πρόσταξε να του φέρουν ένα μπουκάλι, και μετά έλυσε τα χέρια της Ελοντί και της το έδωσε.

Η Μάγισσα, κοιτάζοντας τη ραλίστρια να πίνει νερό, αναρωτήθηκε αν υπήρχε τρόπος κάπως να τη βγάλει από τη μέση χωρίς ο Απελευθερωτής να καταλάβει ότι έγινε επίτηδες...

Δε μπορούσαν να ξεκουραστούν για πολύ στη σπηλιά, γιατί δεν είχαν καθόλου φαγητό μαζί τους και ελάχιστο νερό. Μόνο όσο είχε φέρει ο Βινάρης, βασικά, μέσα σ'ένα παγούρι. Επιπλέον, κάποιος έπρεπε σύντομα να περιποιηθεί σοβαρά τα τραύματα του Βινάρη – πράγμα αδύνατον να γίνει εδώ.

Ενόσω ξεκουράζονταν όμως ο Ζορδάμης ψιθύρισε στ'αφτί της Αστερόπης: «Αυτοί οι δαίμονες ήθελαν να τους πω για την οικογένεια.»

Η Αστερόπη τον κοίταξε ερωτηματικά, συνοφρυωμένη.

«Θα σου εξηγήσω αργότερα, αν βγούμε ζωντανόι από δω,» υποσχέθηκε ο Ραλίστας.

«Γι'αυτό είχαν το κεφάλι σου κοντά σ'εκείνο το... το μηχανήμα από ενέργεια;» ψιθύρισε η Αστερόπη.

«Θα σου εξηγήσω όταν βγούμε,» επανέλαβε ο Ζορδάμης, βλέποντας με τις άκριες των ματιών του ότι η Καλλιόπη, κουλουριασμένη μέσα στην καπαρντίνα της, παραδίπλα, τους παρατηρούσε· τα μάτια της γυάλιζαν μες στο σκοτάδι, σαν γάτας.

Γάτας... Πού να είναι τώρα η Κλεισμένη; αναρωτήθηκε ο Ζορδάμης. Και τι έγινε η Ελοντί; Μακάρι νάναι ζωντανή, αν και... Αυτά τα τέρατα μάλλον θα την έχουν ήδη μεταμορφώσει, ή σκοτώσει κατά τη μεταμόρφωση.

Γαμώ τα κέρατα του Κάρτωλακ – κανένας τους δεν έπρεπε να είχε έρθει! Τον ενοχλούσε που είχαν έρθει εδώ για εκείνον και εξαιτίας του, ουσιαστικά, είχε χαθεί η Ελοντί. Καταλάβαινε, βέβαια, ότι δεν έφταιγε ο ίδιος ακριβώς· αλλά αν η Ελοντί δεν είχε κατεβεί καθόλου σε τούτα τα μέρη....

Τέλος πάντων· δεν είχαν νόημα πλέον τέτοιες σκέψεις.

Όμως ο Φίλιππος'χοκ ήταν περίλυπος· ο Ζορδάμης μπορούσε εύκολα να το διακρίνει. Ακόμα και τώρα, που ο μάγος καθόταν οκλαδόν και διαλογιζόταν, η λύπη και η οργή ήταν φανερές σαν δαιμονικές σκιές στο συνήθως στωτικό πρόσωπό του.

Όταν θεωρούσαν ότι είχαν ξεκουραστεί αρκετά, σηκώθηκαν κι έφυγαν από τη σπηλιά, αρχίζοντας πάλι να περιπλανιούνται μέσα στις σήραγγες, ψάχνοντας για δίοδο προς την επιφάνεια ενώ συγχρόνως πρόσεχαν μήπως συναντήσουν τους κρυσταλλωμένους ή κανέναν άλλο κίνδυνο εδώ πέρα. Πέρασαν από ένα σπήλαιο γεμάτο με κάποιου είδους κόκαλα που έτριζαν κάτω από τα πόδια τους. Πέρασαν από ένα μέρος που είχε λάκκους με εκατοντάδες ερπετά, τα οποία σέρνονταν αποκρουστικά και σύριζαν απειλητικά. Πέρασαν κοντά από έναν τοίχο που επάνω του υπήρχε κάποια άγνωστη γραφή. Αντίκρισαν, στο βάθος μιας σήραγγας, μια παράξενη σκιερή μορφή σαν εξάποδο ζώο με μακριά αγκάθια στη ράχη· αμέσως τράβηξαν τα όπλα τους, έτοιμοι να δεχτούν επίθεση, αλλά μετά το θηρίο εξαφανίστηκε, ό,τι κι αν ήταν – αν ήταν καν πραγματικό και όχι παιχνίδι των σκιών ή καμια παράξενη πνευματική οντότητα. Σε κάποια στιγμή, συνάντησαν τρεις αλήτισσες που έκαναν γκράφιτι επάνω σ'έναν τοίχο· προτού όμως προλάβουν να τις ρωτήσουν τίποτα, αυτές το έβαλαν στα πόδια, τρέχοντας σαν να τις κυνηγούσαν όλοι οι δαίμονες του Κάρτωλακ.

«Τις τρομάξαμε,» παρατήρησε η Αλκυόνη.

«Δεν τις αδικώ,» είπε η Καλλιόπη.

Η Αλκυόνη μειδίασε. «Τελικά, εσένα έχω αρχίσει να σε συμπαθώ.»

«Μόνο οι κακοί άνθρωποι δεν με συμπαθούν εμένα.»

«Μάλλον δεν ισχύει αυτό.»

«Τι εννοείς;»

«Δηλητηριάστρια είμαι, στο επάγγελμα, και ιέρεια της Λόρκης.»

Η Καλλιόπη συνοφρυώθηκε, ενώ η Αλκυόνη χαμογελούσε.

Ο Ζορδάμης είπε: «Για να ήταν άνθρωποι, πάντως, εδώ, η επιφάνεια της πόλης δεν μπορεί νάναι μακριά.»

«Ναι,» συμφώνησε ο Αργύριος.

Ο Βινάρης, που η Καλλιόπη και η Αλκυόνη τον στήριζαν ανάμεσά τους, ήταν σιωπηλός, μοιάζοντας μισολιπόθυμος, αν όχι τελείως κοιμισμένος.

Η Αστερόπη ήταν επίσης σιωπηλή, αλλά για άλλο λόγο. Σκεφτόταν αυτό που της είχε πει ο Ζορδάμης όσο ξεκουράζονταν: για τους δαίμονες και τη Σιδηρά Δυναστεία...

Ο Φίλιππος'χοκ, γενικά, δεν μιλούσε πολύ πλέον.

Με τον Αργύριο να προπορεύεται, βάδισαν προς τη μεριά όπου είχαν τρέξει οι αλήτισσες και σύντομα διαπίστωσαν ότι η σήραγγα διακλαδιζόταν.

«Εσύ είσαι μάντης,» είπε ο Ζορδάμης στον Αργύριο. «Προς τα πού να πάμε;»

«Προς τα δω.»

«Τυχαία το διάλεξες, έτσι;» είπε ο Ραλίστας καθώς έστριβαν σε μια σήραγγα.

«Τίποτα δεν είναι τελείως τυχαίο, φίλε μου,» αποκρίθηκε αινιγματικά ο Αργύριος.

Μετά από λίγο βγήκαν σε μια άλλη σήραγγα όπου οι φακοί τους φωτιζαν σιδηροδρομικές γραμμές – και όχι παλιές σαν αυτές που είχε δει ο Ζορδάμης στο μέρος όπου τον είχαν οδηγήσει οι κρυσταλλωμένοι.

«Ο Υπόγειος Σιδηρόδρομος περνά από δω,» είπε η Αλκούνη. «Αν ακολουθήσουμε τις ράγες θα μας οδηγήσουν σε κάποιο σταθμό.»

«Κι αν περάσει το τρένο και μας κόψει;» έθεσε το ερώτημα η Καλλιόπη.

«Θα προσέχουμε, και θα πηγαίνουμε από την άκρη.»

«Και θα κάνουμε και μια προσευχή στη Λόρκη;»

«Ασφαλώς.»

Κανένας δεν διαφώνησε με το σχέδιο της Αλκούνης. Ακολούθησαν τη σήραγγα του σιδηρόδρομου, βαδίζοντας στην άκρη. Δύο φορές, ο συρμός πέρασε τρίζοντας και βροντώντας από δίπλα τους και σηκώνοντας αέρα, αλλά δεν τους πάτησε, ούτε τους παρέσυρε· κρατιόνταν από τις πέτρες του τοίχου κοντά τους.

«Το πόδι μου με πεθαίνει,» μούγκρισε ο Ζορδάμης καθώς η Αστερόπη τον βοηθούσε να περπατά· και δεν έλεγε ψέματα, δεν παραπονιόταν απλώς· ο πόνος ήταν, πράγματι, δυνατός. Έκανε σκοτοδίνες να παρουσιάζονται μπροστά στα μάτια του. *Αν συνεχίσουμε να βαδίζουμε για πολύ ακόμα, θα λιποθυμήσω*, σκέφτηκε ο Ραλίστας.

Αλλά σύντομα έφτασαν σ'έναν σταθμό του Υπόγειου Σιδηρόδρομου. Στον σταθμό Καιροσκόπου, στον Παλαιοπόλη. Ενώ ο κόσμος που βρισκόταν εκεί τους κοίταζε παραξενεμένος, ανέβηκαν τις σκάλες και βγήκαν στην επιφάνεια της πόλης και στην οδό Καιροσκόπου.

Ήταν πρωί. Ήμερώματα.

Πράγμα που δεν τους ξάφνιασε, φυσικά, γιατί όσο περιπλανιόνταν στις σήραγγες έβλεπαν τα ρολόγια τους.

Ο Φίλιππος'χοκ είπε: «Πρέπει να πάμε στη Χωροφυλακή. Πρέπει να τους ειδοποιήσουμε. Και πρέπει να επιστρέψουμε εκεί κάτω για να σώσουμε την Ελοντί. *Τώρα*. Χωρίς καθυστέρηση.»

Η Καλλιόπη ήταν έτοιμη να διαφωνήσει, αλλά ο Ζορδάμης την πρόλαβε: «Ναι,» αποκρίθηκε. «Θα πάμε στη Χωροφυλακή. Στο Κεντρικό Φρουραρχείο, στον Γαιοδόμο.»

Ο Φίλιππος κατένευσε, συμφωνώντας, αν και κρίνοντας από την έκφρασή του δεν έμοιαζε να έχει πολλές ελπίδες ότι θα έσωζαν έτσι την Ελοντί.

Ο Ζορδάμης αισθάνθηκε ένα σφίξιμο μέσα του. Δε μπορούσε να κάνει τίποτα για να βοηθήσει...

Αλλά τότε, ξαφνιάζοντάς τους όλους, ο Αργύριος είπε: «Η Ελοντί δεν είναι νεκρή. Ούτε θα πεθάνει. Θα την ξαναδούμε.»

Ο Φίλιππος'χοκ στράφηκε να τον ατενίσει. «Πώς το ξέρεις; Το έχεις... δει με κάποιον τρόπο;»

Ο Αργύριος ένευσε. «Ναι,» αποκρίθηκε.

Όμως ο Ζορδάμης αναρωτήθηκε μήπως το έλεγε απλά και μόνο για να ηρεμήσει τον μάγο.

Ειδοποίησαν τη Χωροφυλακή της Θακέρκοβ, όπως είχε προτείνει ο Φίλιππος'χοκ, αλλά πέρα απ' αυτό δεν μπορούσαν να κάνουν και πολλά. Ήταν όλοι τους εξουθενωμένοι και αδύνατον να ακολουθήσουν τους χωροφύλακες στους υπονόμους και στις σήραγγες κάτω από την πόλη. Είχαν δυνάμεις μόνο για να τους οδηγήσουν ως τη σχάρα που είχε αποτελέσει αρχή του υπόγειου ταξιδιού τους.

Ο *Γρύπας των Δρόμων* τούς περίμενε εκεί, αν και κάποιος ή κάποιοι είχαν σπάσει το ένα του τζάμι. Είχαν προσπαθήσει να τον κλέψουν αλ-

λά δεν τα είχαν καταφέρει να διαρρήξουν την κλειδαριά της μηχανής. Ο Ζορδάμης δεν μπόρεσε παρά να χαμογελάσει μουντά. *Ερασιτέχνες...* Εκείνος ήξερε να διαρρηγνύει κλειδαριές καλύτερα απ' αυτούς τους αλήτες του Χωνευτηρίου. Η Δυναστεία τον είχε μορφώσει: και δεν υπήρχε καλύτερος δάσκαλος για τέτοιες ικανότητες.

Το δικό του όχημα, όμως, ήταν άφαντο. Το είχαν κλέψει, δυστυχώς. Εδώ και ώρες, απ'ό,τι κατάλαβε· γιατί ο Αργύριος και η Αλκυόνη τον διαβεβαίωσαν πως όταν πέρασαν από τούτο το σημείο δεν το είχαν δει. *Ευτυχώς δεν ήταν πραγματικά δικό μου. Αλλά αυτός απ'τον οποίο το είχε δανειστεί – άνθρωπος της Δυναστείας, εννοείται – μάλλον θα τσαντιζόταν.*

Τα άλογα του Αργύριου και της Αλκυόνης – ο Ανεμοπόδης και η Ζωηράδα – είχαν απομακρυνθεί λίγο από εκεί όπου τα είχαν αφήσει αλλά δεν είχαν κλαπεί. Παραδίπλα ήταν ξαπλωμένος ανάσκελα ένας γαλανόδερμος λεχρίτης, με αίματα να πήζουν επάνω στα καστανά του μαλλιά. Κλοτσιά, μάλλον, από τον Ανεμοπόδη ή από τη Ζωηράδα. Κανένας δεν κάθισε ν'ασχοληθεί μαζί του, ούτε καν οι χωροφύλακες.

Όταν ο Ζορδάμης και η Αστερόπη πήγαν, τελικά, στο δωμάτιό τους στον *Περίοικο*, έκαναν ντους μαζί στο μπάνιο γιατί κι οι δύο βρομούσαν από το πέρασμα μέσα από τους υπόνομους, από τον ιδρώτα, κι από τις σήραγγες. Ύστερα, η Αστερόπη περιποιήθηκε με φάρμακα το τραύμα του Ζορδάμη και του είπε πως θα τον έλεγχε με μαγεία μόλις είχε ξεκουραστεί.

«Δε νομίζω ότι χρειάζεται,» αποκρίθηκε εκείνος, ξαπλωμένος στο κρεβάτι.

«Μην είσαι ανόητος.» Η Αστερόπη ήταν καθισμένη πλάι του, ντυμένη με μια ελαφριά ρόμπα. Ξάπλωσε κι εκείνη, και κοιμήθηκαν για ώρες.

Όταν ξύπνησαν ήταν απόγευμα και αισθάνονταν κι οι δυο τους μουνδιασμένοι. Η Αστερόπη πήρε καθιστή θέση στο κρεβάτι και μурμουρίσε ένα ξόρκι έχοντας τα χέρια της υψωμένα πάνω από τον Ζορδάμη – το ένα πάνω από το τραύμα στο πόδι του, το άλλο πάνω από το στήθος του.

Ο Ραλίστας, που δεν νόμιζε ότι υπήρχε κανένας λόγος για τέτοιες μαγικές ακρότητες, χασμουρήθηκε και έπιασε το τηλεχειριστήριο από το κομοδίνο. Αναρωτούμενος αν έλεγαν τίποτα στις ειδήσεις για την υ-

πόθεση στις σήραγγες, πάτησε το κουμπί που ενεργοποιούσε τον τηλεοπτικό δέκτη στον τοίχο.

Η οθόνη έδειξε κάτι παράξενα σχήματα και χρώματα – περίπου σαν αυτά που ο Ζορδάμης είχε δει στο ενεργειακό νοοσύστημα των κρυσταλλωμένων – και προς στιγμή νόμισε ότι ονειρευόταν ή, μάλλον, ότι έβλεπε παραισθήσεις–

Η Κλεισμένη πετάχτηκε μέσα από την οθόνη και προσγειώθηκε ευέλικτα στο πάτωμα. Νιαουρίζοντας και κουνώντας την ουρά της.

Η Αστερόπη στράφηκε, ξαφνιασμένη. «Τι...; Από πού...;»

Ο Ζορδάμης έδειξε τον τηλεοπτικό δέκτη, όπου τώρα προβάλλονταν κάτι διαφημιστικά μηνύματα του *Άστρου*.

«Τι εννοείς;» μόρφασε η Αστερόπη.

«Από την οθόνη ήρθε.»

«Με δουλεύεις, αγάπη μου;»

Ο Ζορδάμης ανασήκωσε τους ώμους. «Εκτός αν είδα παραισθήσεις, απ'την οθόνη βγήκε.»

«*Μιάαααααο!*» τόνισε η Κλεισμένη.

«Ναι,» της είπε ο Ζορδάμης, «άρχισε να μας βρίζεις κιόλας.»

Πενήντα-Τρία Ο Κρύσταλλος, Ἡ Θάνατος

Οι κρυσταλλωμένοι σταμάτησαν αφού είχαν κατεβεί πολύ βαθιά κάτω από τη γη, αφού είχαν φτάσει πολύ πέρα από τα όρια των χαρτών που είχαν σχεδιάσει. Πέρασαν μέσα από σήραγγες που ίσως να είχαν να πατηθούν αιώνες από ανθρώπινα πόδια· πέρασαν πλάι από χάσματα που μπορεί και να οδηγούσαν στο ίδιο το κέντρο της Σεργίλης (αν υπήρχε τέτοιο πράγμα)· πέρασαν μέσα από ρηχά υπόγεια ποτάμια. Σκότωσαν κάτι παράξενες λευκόδερμες σαύρες που περιφέρονταν γύρω από γιγάντια μανιτάρια και έδειχναν θυμωμένες που κάποιος άγνωστος είχαν εισβάλει στην περιοχή τους. Απομακρύνθηκαν γρήγορα από ένα σύμπλεγμα σπηλαίων όπου ανήσυχες πνευματικές οντότητες περιφέρονταν ουρλιάζοντας μέσα στο μυαλό τους.

Το μέρος όπου τελικά εγκαταστάθηκαν – προσωρινά, τουλάχιστον – έμοιαζε με ορυχείο. Παλιό. Αρχέγονο. Που ό,τι κι αν κάποτε έβγαζε, τώρα πλέον είχε εξαντληθεί μάλλον. Σε μια από τις σπηλιές του υπήρχε μια σειρά από στολές που ήταν κατασκευασμένες από κάποιο σκουριασμένο μέταλλο, αδύνατον να ανοίξουν και να φορεθούν πια. Και παραδίπλα βρίσκονταν πολλά και διάφορα εργαλεία εξόρυξης – άχρηστα τα περισσότερα, εννοείται, μισοκατεστραμμένα ή τελείως κατεστραμμένα, ή τόσο παράξενα που ήταν αδύνατον οι σημερινοί Σεργίλιοι να μαντέψουν σε τι μπορεί κάποτε να χρησίμευαν.

Κοντά στο ορυχείο ήταν οι όχθες μιας υπόγειας λίμνης, που τα νερά της έμοιαζαν μολυσμένα και μέσα της τίποτα δεν φαινόταν να κολυμπά. Η Μάγισσα έπιασε ένα μεγάλο έντομο των βράχων και το πέταξε στη λίμνη· το έντομο αμέσως πέθανε.

Οι κρυσταλλικοί δαίμονες τοποθέτησαν το ενεργειακό νοοσύστημα σ'ένα ασφαλές μέρος μέσα στο ορυχείο, και οι κρυσταλλωμένοι κάθισαν να αναπαυθούν χωρίς να κοιμούνται, γιατί δεν χρειαζόνταν ύπνο. Την Ελοντί την άφησαν με τα χέρια δεμένα πίσω από την πλάτη, αφού της έδωσαν να πιει νερό μετά από δικό της αίτημα. Ο Καρνάδης την κοίταζε εκεί όπου ήταν τώρα καθισμένη, με τη ράχη ακουμπισμένη σε μια πελώρια πέτρα, με τα πόδια της μαζεμένα από κάτω της, με το κε-

φάλι της γερμένο στο πλάι και τα μάτια της μισόκλειστα, στα όρια του ύπνου. Αν ήταν ακόμα άνθρωπος, νόμιζε πως θα τη βίαζε χωρίς δεύτερη σκέψη. Θα τραβούσε αυτές τις μπότες από τα πόδια της, και το παντελόνι της μετά, και θα έскиζε την περισκελίδα της, και θα χωνόταν μέσα της, θα την έλιωνε πάνω στον τοίχο του ορυχείου, θα την έκανε να ουρλιάζει και να ουρλιάζει. Αλλά δεν είχε τέτοιες ορέξεις πλέον. Του φαίνονταν, μάλιστα, τελείως αστείες και ανούσιες. Μόνο η κρυσταλλική συνεύρεση είχε κάποια σημασία για εκείνον, και βιασμός δεν νοείτο σε κατάσταση κρυσταλλικής συνεύρεσης. Θα ήθελε να βρεθεί σε κρυσταλλική συνεύρεση με την Ελοντί. Το αποτέλεσμα θα ήταν, αναμφίβολα... ενδιαφέρον.

Η Μάγισσα ήρθε ξαφνικά πλάι του. «Είναι επικίνδυνη,» του είπε. «Νομίζω πως θα έπρεπε να την ξεφορτωθούμε.»

«Γιατί;»

«Σου είπα – είναι επικίνδυνη.»

«Πού βλέπεις τον κίνδυνο;»

«Σου μοιάζει!»

«Και δεν είναι καλό αυτό;»

«Πιστεύεις ότι θα έπρεπε να έχουμε άλλον έναν σαν εσένα μαζί μας;»

«Κι ακόμα περισσότερους, Μάγισσα. Μπορεί οι Ιερομύστες της Σεργήλης να είναι το κλειδί για να κατακτήσουμε τη διάσταση.» Και την κάλεσε με την κρυσταλλική του δομή: την προκάλεσε να έρθει μαζί του στα απόμερα σημεία του ορυχείου, αν τολμούσε.

Η Λορύν'σαρ τον ακολούθησε, κι εκεί ξεφορτώθηκαν τα ρούχα τους, που τους ήταν άχρηστα έτσι κι αλλιώς, και επιδόθηκαν σε κρυσταλλική συνεύρεση για κάποια ώρα, αναπληρώνοντας μέρος των δυνάμεων που είχαν εξαντλήσει ύστερα από τόση υπόγεια περιπλάνηση. Σε κάποια στιγμή, βρέθηκαν στα όρια τού να γίνουν ξανά μια ενιαία οντότητα, μα δεν το έκαναν. Δεν ήταν για τέτοιους πειραματισμούς τώρα.

Μετά, ο Καρνάδης είπε, καθισμένος πάνω σ'έναν μεγάλο βράχο: «Αναρωτιέμαι πόσο βαθιά μπορεί να πηγαίνουν αυτές οι σήραγγες κάτω από τη Θακέρκοβ. Δε φαίνεται να έχουν τελειωμό, Λορύν!»

«Πράγματι,» συμφώνησε η Μάγισσα· «είναι πολύ παράξενη η ύπαρξή τους.» Βημάτιζε γύρω από τον Απελευθερωτή, με την κρυσταλλική δομή της να μην αλλοιώνεται από ρούχα, όπως ένα γυμνό ανθρώπινο

σώμα που δεν αλλοιώνεται από δερματοστιξίες ή άχρηστα κοσμήματα. «Οι δαίμονες μπορεί νάχουν δίκιο, Καρνάδη. Μπορεί εδώ κάτω, κάπου, να είναι το πεσμένο φεγγάρι που λένε. Κι αν είναι, τότε γιατί να μην το βρούμε;»

«Αν είναι εδώ, θα το βρούμε,» τη διαβεβαίωσε. Και η κρυσταλλική του δομή τής είπε: ΣΤΑΜΑΤΑ!

Η κρυσταλλική της δομή γέλασε, καθώς η Μάγισσα σταματούσε να βηματίζει, στεκόμενη μπροστά του, διαγράφοντας προκλητικές γεωμετρίες.

Μετά από κάμποσες ώρες, όταν όλοι οι κρυσταλλωμένοι είχαν αναπληρώσει τις δυνάμεις τους, ο Απελευθερωτής έλυσε τα χέρια της Ελοντί και της μίλησε για το δώρο του Κρυστάλλου. Της είπε ότι, όταν το είχε δεχτεί, δεν θα πεινούσε, δεν θα διψούσε, και θα έβλεπε έναν κόσμο μαγευτικό. Θα γινόταν σαν θεά. Επιπλέον, το γεγονός ότι ήταν Ιερομύστης μπορεί να σήμαινε ότι θα αποκτούσε κι άλλες δυνάμεις... απρόβλεπτες... καινούργιες.

Η Ελοντί στεκόταν αντίκρυ στον Απελευθερωτή, ανάμεσα στους κρυσταλλωμένους, νιώθοντας μια έντονη πείνα να τρώει τα σωθικά της – δεν είχε φάει τίποτα από τότε που την είχαν απαγάγει, και δεν είχαν φαγητό για να της δώσουν· οι ίδιοι δεν έτρωγαν. Αλλά, για την ώρα, μπορούσε να αγνοήσει την πείνα της γιατί αισθανόταν πως ήταν πολύ πιο σημαντικό να τους ξεφύγει κάπως. Πώς, όμως; Παντού γύρω της ήταν κρυσταλλωμένοι. Δεν υπήρχε μέρος για να τρέξει.

Ο Απελευθερωτής τής εξήγησε ότι ο *Ζορκολ'ζορκά'αβάθ* θα την τσιμπούσε και θα έστελνε τον Κρύσταλλο μέσα της, τον οποίο η Ελοντί δεν έπρεπε να φοβηθεί, ό,τι κι αν αισθανόταν· έπρεπε να τον αποδεχτεί εντός της, ολοκληρωτικά. Τότε θα μεταμορφωνόταν – θα γινόταν υπέροχη και δυνατή, και θα βίωνε μια πραγματικότητα που παρόμοια δεν είχε βιώσει ποτέ της. Αν όμως αντιστεκόταν στον Κρύσταλλο, ο Κρύσταλλος θα διέλυε το σώμα της, θα τη σκότωνε.

Η Ελοντί είπε, κουνώντας το κεφάλι: «Δε θέλω να γίνω σαν εσάς. Σε παρακαλώ, άφησέ με να φύγω. Δεν έχεις να κερδίσεις τίποτα από ακό-

μα μία κρυσταλλωμένη. Απλά άσε με να φύγω μόνη μου μέσα στις σήραγγες. Σε παρακαλώ.»

Ο Απελευθερωτής γέλασε. «Νομίζεις ότι θα επιβιώσεις, αν σ' αφήσω τώρα να φύγεις; Νομίζεις ότι θα βρεις ποτέ τον δρόμο για να φτάσεις στη Θακέρκοβ;»

Η Ελοντί ξεροκατάπιε. «Θα προσπαθήσω.»

Ο Απελευθερωτής είπε: «Όχι. Θα γνωρίσεις τον Κρύσταλλο-»

«Τι έχεις να κερδίσεις από ακόμα μία-;» άρχισε να φωνάζει η Ελοντί, νιώθοντας το στόμα της ξερό και δάκρυα να κυλάνε στα μάγουλά της.

«Δεν είσαι μια οποιαδήποτε γυναίκα!» τη διέκοψε εκείνος. «Είσαι Ιερομύστης της Σεργήλης. Κι όταν ο Κρύσταλλος είναι μέσα σου, θα καταλάβεις.»

Τότε ήταν που η Ελοντί προσπάθησε να φύγει. Απλά έτρεξε. Αλλά δεν την άφησαν να δραπετεύσει, φυσικά. Οι κρυσταλλωμένοι έπεσαν πάνω της από παντού και, παρότι εκείνη κλοτσούσε, γρύλιζε, δάγκωνε (η κρυσταλλική υφή είχε μια πολύ παράξενη αίσθηση στο στόμα της, στα δόντια και στη γλώσσα της – κάτι μαλακό και συγχρόνως σκληρό, σαν καραμέλα, που δρόσιζε την αναπνοή όπως κάποιες μαστίχες, αφήνοντας μετά μια τσουχτερή γεύση), έριχνε αγκωνιές και γονατιές, έβριζε, χτυπιόταν, την έριξαν κάτω και την κράτησαν ανάσκελα, με τα χέρια και τα πόδια της κολλημένα στη γη.

«Μην ξεχνάς εκείνο που σου είπα,» της τόνισε ο Απελευθερωτής. «Πρέπει να αποδεχτείς τον Κρύσταλλο, αλλιώς θα σε καταστρέψει.» Κι έκανε νόημα στο δαιμονικό έντομο.

Ο Ζορκολ'ζορκά'αβάθ πλησίασε, με το κεντρί του να προεξέχει σαν επικίνδυνη, λεπτή λόγχη.

Η Ελοντί ούρλιαζε, και τους έβριζε, και τους καταριόταν, αλλά δεν μπορούσε να τους ξεφύγει. Δάκρυα είχαν θολώσει την όρασή της, και οι κρυσταλλικές τους όψεις τής φαίνονταν ακόμα πιο περίεργες. «Σκοτώστε με!» φώναξε. «Σκοτώστε με! Απλά ΣΚΟΤΩΣΤΕ ΜΕ!»

Αρκετές φορές είχε αναρωτηθεί πώς θα πέθαινε, ειδικά τα τελευταία χρόνια. Ίσως να έφταιγε και το γεγονός ότι ήταν μεγάλη πλέον, πάνω από σαράντα-πέντε χρονών. Δεν αισθανόταν αθάνατη, όπως αισθανόταν όταν ήταν εικοσιπέντε ή τριάντα. Είχε φέρει, ως παιχνίδι ίσως, πολλούς θανάτους στο μυαλό της, κάποιοι από τους οποίους ιδιαίτερα

περίεργοι: θάνατο από φωτιά· θάνατο από πνιγμό μέσα σε ναυάγιο· θάνατο από σύγκρουση του οχήματός της σε κάποιο ράλι· θάνατο από σφαίρα· θάνατο από λεπίδα· θάνατο από τα νύχια, ή τα δόντια, κάποιου θηρίου· καρδιακή ανακοπή επάνω στην ερωτική πράξη· θάνατο από πτώση από μπαλκόνι ή ταράτσα· θάνατο από συντριβή αεροσκάφους– Είχε συνηθίσει την ιδέα του θανάτου· δεν την τρόμαζε.

Αλλά αυτή η... *μεταμόρφωση* την τρόμαζε. Δεν την ενδιέφερε αν οι κρυσταλλωμένοι τής έλεγαν πως αισθάνονταν καλά – δεν ήθελε να γίνει σαν αυτούς!

«Μην είσαι ανόητη,» της είπε ο Απελευθερωτής. «Θα είσαι αθάνατη όταν είσαι σαν εμάς–»

«Δε μου φανήκατε αθάνατοι όταν σας επιτεθήκαμε!»

«Μπορεί να πεθαίνουμε από όπλα, Ελοντί, αλλά δεν νομίζω ότι πεθαίνουμε από γεράματα. Θα είσαι για πάντα νέα.» Κι έκανε ξανά νόημα στον *Ζορκολ'ζορκά'αβάθ*. «Αποδέξου τον Κρύσταλλο!»

Το έντομο την κάρφωσε με το κεντρί του στα δεξιά πλευρά, και η Ελοντί αισθάνθηκε κάτι να εισβάλλει, βίαια, στο σώμα της και να εξαπλώνεται με ταχύ ρυθμό.

«*ΟΧΙ!*» ούρλιαξε, κι άρχισε να χτυπιέται καθώς οι κρυσταλλωμένοι την άφηναν τώρα επάνω στο πέτρινο πάτωμα της σπηλιάς. «*ΟΧΙ!*» Αλλά δεν υπήρχε επιστροφή· ο Κρύσταλλος ήταν μέσα της. Τον ένιωθε να καταβροχθίζει το σώμα της, τον ένιωθε σαν μυριάδες καρφιά σε κάθε σημείο της ύπαρξής της. Νόμιζε ότι τον ένιωθε ακόμα και μέσα στην ίδια της την ψυχή της. Ο πόνος την είχε τυλίξει, και ούτε που καταλάβαινε ότι σφάδαζε πάνω στο έδαφος. Μετά βίας άκουγε τη φωνή του Απελευθερωτή που της έλεγε να αποδεχτεί τον Κρύσταλλο, να αποδεχτεί τον Κρύσταλλο!

Η Ελοντί, όμως, αισθανόταν την παρουσία του *ξένου*, εχθρική προς εκείνη, όπως ένα δηλητήριο. Δεν τον ήθελε μέσα της! Την έτρωγε ζωντανή! Προσπάθησε να τον διώξει, να τον αποτινάξει – και ήταν σίγουρη πως θα μπορούσε να το κάνει, αν έτρεχε πολύ, πολύ γρήγορα, αν ξυπνούσε τις μυστηριακές της δυνάμεις. Αλλά τώρα οι δυνάμεις της δεν βρίσκονταν σε λειτουργία· ήταν σαν πουλί χωρίς φτερά. Πουλί που ένα επικίνδυνο φίδι έχει τυλιχτεί γύρω του, κατασπαράζοντάς το όσο είναι αβοήθητο στη γη.

Η Ελοντί ένιωθε το σώμα της να διαλύεται όπως ένα βάζο που τρίζει από μέσα κι ετοιμάζεται να σπάσει. Τα λόγια του Απελευθερωτή δεν τα άκουγε πλέον πίσω από το τρομερό βουητό που γέμιζε το κεφάλι της· ούτε τις ίδιες της τις κραυγές δεν άκουγε· ούτε καταλάβαινε τίποτα πέρα από τον πόνο και την απάνθρωπη πάλη.

Αν αποδεχτώ τον Κρύσταλλο έχουν νικήσει

Αν πεθάνω έχω ηττηθεί

Αν πεθάνω τελείωσε

Αν πεθάνω ο Φίλιππος....

Αν αποδεχτώ τον Κρύσταλλο έχουν νικήσει

Αν πεθάνω έχω ηττηθεί

Αν πεθάνω έχω ηττηθεί δεν μπορώ να τους νικήσω δεν υπάρχει ελπίδα να τους ξεφύγω

Η Ελοντί έριξε την άμυνά της. Έπαψε να αντιστέκεται, παρότι εξακολουθούσε να αισθάνεται την παρουσία του Κρυστάλλου εχθρική προς εκείνη. Άφησε τον εισβολέα να μολύνει την ύπαρξή της. Τότε, όμως, ξαφνικά συνειδητοποίησε, πολύ, πολύ καθαρά, ότι ο Κρύσταλλος ερχόταν ουσιαστικά από δύο μεριές: από μια μεριά που η Ελοντί ταύτιζε με το σώμα της, κι από μια μεριά που ταύτιζε με την ψυχή της. Και συνειδητοποίησε, ακόμα, ότι αυτές οι δύο μεριές δεν ήταν άμεσα δεμένες, ούτε όμοιες. Το σώμα δεν είχε τη δύναμη να αντισταθεί στον Κρύσταλλο και να μείνει άθικτο. Το σώμα έπρεπε να υποκύψει: και υπέκυψε. Ο Κρύσταλλος νίκησε τον πόλεμο. Αλλά την ψυχή δεν μπορούσε να την κατακτήσει. Η ψυχή της Ελοντί ήταν σαν ακλόνητος βράχος μπροστά σ'έναν ορμητικό ποταμό. Έμεινε σταθερή, και ο ποταμός – ο Κρύσταλλος – αναγκάστηκε να περάσει από γύρω της, αφήνοντάς την στην αρχική της μορφή, χωρίς να την αλλοιώσει.

Η Ελοντί αισθάνθηκε τον πόνο να καταλαγιάζει, και μπορούσε πάλι να αντιληφτεί ότι βρισκόταν ξαπλωμένη στο έδαφος της σπηλιάς.

Ανασηκώθηκε, κοιτάζοντας τον Απελευθερωτή και τους άλλους κρυσταλλωμένους ολόγυρά της: και τώρα δεν έβλεπε πια όψεις κρυμμένες από κρυσταλλική θολούρα· έβλεπε... Τι ήταν αυτό που έβλεπε; Ήταν η κρυσταλλική δομή που είχε αναφέρει ο Απελευθερωτής ανάμεσα στα υπόλοιπα, όταν της εξηγούσε τι θα γινόταν; Σίγουρα, αυτό πρέπει να ήταν. Και ήταν, όντως, κάτι το υπέροχο. Δεν υπήρχε αμφι-

βολία. Η Ελοντί, ξαφνικά, γνώριζε *τόσα πολλά* για όλους τους. Κι αυτοί τής μιλούσαν: την καλωσόριζαν στην οικογένειά τους, της μεταβίβαζαν τον θαυμασμό τους· της έλεγαν πως ήταν πανέμορφη. Και όλ' αυτά χωρίς ν'ανοίξουν καθόλου το στόμα τους.

Η Ελοντί, όμως, διέκρινε και μία ανάμεσά τους που δεν την καλωσόριζε, και δεν την κοίταζε με θαυμασμό αλλά με μίσος. *Η Μάγισσα*. Η κρυσταλλική δομή της έλεγε: ΔΕΝ ΕΧΕΙΣ ΘΕΣΗ ΕΔΩ!

«Καταλαβαίνεις τώρα;» ρώτησε ο Απελευθερωτής.

Η Ελοντί καταλάβαινε. Καταλάβαινε γιατί ήταν όλοι τους μαγεμένοι από αυτή την κρυσταλλική όραση, αυτή την κρυσταλλική πραγματικότητα. Αλλά εκείνη, παρότι μπορούσε να αξιολογήσει μια τέτοια αντίληψη, δεν αισθανόταν το ίδιο μαγεμένη. Γιατί; αναρωτήθηκε. Έφταιγε το γεγονός ότι είχε δει τόσα παράξενα οράματα στη ζωή της, όταν γινόταν μια θέληση επάνω στον δρόμο; Ή έφταιγε, μήπως, μόνο το γεγονός ότι ήταν Ιερομύστης της Σεργήλης; Αυτό ήταν που τη διαφοροποιούσε από τους υπόλοιπους; Αυτό ήταν που είχε καταστήσει την ψυχή της ανυπέρβλητη στην επίθεση του Κρυστάλλου; Αυτό ήταν που είχε αναγκάσει τον Κρύσταλλο να απλωθεί σαν ποταμός γύρω από την ψυχή της χωρίς να την αλλοιώσει;

«Καταλαβαίνεις, Ελοντί;» ρώτησε ο Απελευθερωτής ξανά.

«Ναι,» αποκρίθηκε εκείνη, «καταλαβαίνω.» Και σηκώθηκε όρθια, παρατηρώντας τώρα πως όλων οι κρυσταλλικές δομές έμοιαζε να συνδέονται κάπως. Ήταν μια σύνδεση δυσδιάκριτη, μια σύνδεση που ίσως εκείνη να παρατηρούσε τόσο εύκολα επειδή ήταν Ιερομύστης, επειδή η ψυχή της δεν είχε αλλοιωθεί από τον Κρύσταλλο. Και η σύνδεση αυτή κατέληγε... την ακολούθησε σαν να ήταν ποτάμι, σαν να ήταν πολλά ποτάμια που πήγαιναν προς μια συγκεκριμένη κατεύθυνση... στον Απελευθερωτή!

Πρέπει να τον αισθάνονται σαν... σαν πατέρα τους, σκέφτηκε η Ελοντί. *Σαν πρόγονό τους. Σαν αρχική πηγή τους.* Εκείνη, όμως, δεν αισθανόταν τίποτα τέτοιο.

Το αντιλαμβάνονται, άραγε, ότι είμαι διαφορετική από αυτούς; Μπορώ να τους το κρύψω; Ένιωθε πως μπορούσε να μετακινήσει την κρυσταλλική της δομή κατά βούληση, όπως τα χέρια της και τα πόδια της· ή, μάλλον, με πολύ περισσότερους τρόπους.

«Καταλαβαίνω,» είπε πάλι στον Απελευθερωτή. Και γέλασε – έκανε τον εαυτό της να γελάσει. «Είναι υπέροχο!»

Ο Απελευθερωτής χαμογέλασε με την κρυσταλλική δομή του. «Τι γνώμη έχεις τώρα για εμάς;»

«Είστε... είμαστε όλοι... σαν θεοί,» είπε η Ελοντί, χωρίς να ψεύδεται τελείως. Πράγματι, τώρα δεν θα τους αποκαλούσε τέρατα. Τώρα τους καταλάβαινε. Αλλά, κατά βάθος, εξακολουθούσε να μη θέλει να βρισκείται σ' αυτή την κατάσταση. Η ψυχή της δεν είχε αλλάξει καθόλου. Ο Κρύσταλλος δεν την είχε κυριαρχήσει· είχε απλά μεταμορφώσει το σώμα της.

«Κι εσύ,» της είπε ο Απελευθερωτής, ενώ η κρυσταλλική δομή του δεν έκρυβε τον θαυμασμό του, «είσαι πανέμορφη.»

Και πολλοί άλλοι κρυσταλλωμένοι το επανέλαβαν αυτό, με τις κρυσταλλικές δομές τους. Η δική της κρυσταλλική δομή πρέπει να τους εντυπωσίαζε πολύ, συμπέρανε η Ελοντί.

«Είσαι... διαφορετική,» πρόσθεσε ο Απελευθερωτής.

«Δηλαδή;» ρώτησε εκείνη, κρύβοντας κάθε ανησυχία από την κρυσταλλική δομή της – κι ελπίζοντας πως το έκανε σωστά. «Τι...;»

«Είσαι απλά διαφορετική,» αποκρίθηκε ο Απελευθερωτής. «Δεν ξέρω γιατί, αλλά έτσι είσαι, Ελοντί. Μάλλον φταίει το γεγονός ότι είσαι Ιερομύστης της Σεργήςλης, όπως εγώ. Πώς αισθάνεσαι; Πες μου.»

«Αισθάνομαι... μια σύνδεση με όλους σας. Αισθάνομαι σαν μητέρα σας. Και σαν αδελφή σου, Απελευθερωτή.» Δεν αισθανόταν έτσι, φυσικά· δεν αισθανόταν καμία συγγένεια μαζί τους· αλλά ήξερε πως αυτό ήταν που ήθελαν ν' ακούσουν.

Και πράγματι, οι κρυσταλλωμένοι τη χαιρέτισαν χωρίς να μιλάνε. Τη χαιρέτισαν όπως θα χαιρέτιζαν, ίσως, κάποια βασίλισσα άλλης διάστασης.

Αλλά όχι και η Μάγισσα.

Η Μάγισσα εξακολουθούσε να την ατενίζει με έκδηλη καχυποψία.

Θα πρέπει να την προσέχω αυτήν, σκέφτηκε η Ελοντί, και χαιρέτισε κι εκείνη τους κρυσταλλωμένους με την κρυσταλλική δομή της. Τους χαιρέτισε με ένταση και πάθος, όπως θα χαιρετούσε ένα πλήθος όταν ήταν στη σκηνή ως τραγουδίστρια. Τους έστειλε την αγάπη της και τον θαυμασμό της.

«Από εδώ και στο εξής,» της είπε ο Απελευθερωτής, «δεν θα είσαι η Έκπτωτη Ελοντί. Θα είσαι η Κρυστάλλινη Βασίλισσα!»

Και οι άλλοι κρυσταλλωμένοι δήλωσαν, χωρίς να μιλάνε, ότι συμφωνούσαν! συμφωνούσαν! συμφωνούσαν! Και φώναξαν, με κινήσεις δεκάδων κρυσταλλικών δομών: ΚΡΥΣΤΑΛΛΙΝΗ ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ! ΚΡΥΣΤΑΛΛΙΝΗ ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ! ΚΡΥΣΤΑΛΛΙΝΗ ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ!

Η Ελοντί τούς ευχαρίστησε, και τους έστειλε ξανά την αγάπη της.

ΕΙΜΑΙ Η ΚΡΥΣΤΑΛΛΙΝΗ ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ!

ΣΑΣ ΑΓΑΠΩ!

ΣΑΣ ΑΓΑΠΩ!

ΣΑΣ ΑΓΑΠΩ!

Πενήντα-Τέσσερα Η Μαγευτική Βασίλισσα

Η Χωροφυλακή της Θακέρκοβ, κατεβαίνοντας από τη σχάρα του υπονόμου στο Χωνευτήρι, ερευνήσε τις σήραγγες κάτω από τους δρόμους της πόλης και εντόπισε το μυστηριώδες καλώδιο που είχαν αναφέρει ο Ζορδάμης Λιγνόρρυγχος, ο Φίλιππος'χοκ, και οι άλλοι. Οι χωροφύλακες το ακολούθησαν και προς τις δυο μεριές, και ανακάλυψαν πως η μία κατέληγε επάνω, στην επιφάνεια της Θακέρκοβ, και συνδεόταν με το τηλεπικοινωνιακό της δίκτυο, ενώ η άλλη έφτανε, μετά από πολλές σήραγγες, σε μια υπόγεια βάση, φτιαγμένη πριν από αιώνες μάλλον. Κανένας κρυσταλλωμένος δεν ήταν τώρα εκεί· στο δάπεδο, όμως, βρίσκονταν αρκετά ανθρώπινα πτώματα. Οι χωροφύλακες ερεύνησαν διεξοδικά τον χώρο (με τη βοήθεια δύο μάγων, επιπλέον) αλλά δεν βρήκαν τίποτα χρήσιμο. Ούτε μπόρεσαν να καταλάβουν προς τα πού είχαν κατευθυνθεί οι κρυσταλλωμένοι. Για λίγο κατάφεραν να ακολουθήσουν τα ίχνη τους, όμως ύστερα τα έχασαν μέσα στα δαιδαλώδη περάσματα που συνεχίζονταν και συνεχίζονταν και συνεχίζονταν κάτω από τη γη...

Ο Ζορδάμης και οι άλλοι δεν άργησαν να μάθουν για τις ανακαλύψεις της Χωροφυλακής· η ίδια η Αρχιφρούραρχος, Ελίζα Αριθμόχειρη, τους ενημέρωσε, γιατί είχε ήδη μιλήσει μαζί τους από την προηγούμενη φορά. Επιπλέον, της άρεσε ο Ζορδάμης και ήθελε να τον ξαναδεί από κοντά.

Ο Φίλιππος'χοκ ήταν πολύ αναστατωμένος που κανένας τους δεν είχε την παραμικρή ιδέα τι μπορεί να είχε απογίνει η Ελοντί. Πριν, ήλπιζε ότι ίσως να είχε κάπως ξεφύγει από τον Απελευθερωτή και οι χωροφύλακες να τη συναντούσαν στις σήραγγες. Τώρα πλέον, όμως, ήταν βέβαιο πως οι κρυσταλλωμένοι την είχαν πάρει μαζί τους και, μάλλον, την είχαν ήδη μεταμορφώσει...

Περίλυπος για τον χαμό της Ελοντί, σκέφτηκε πως δεν είχε πια νόημα να μένει στη Θακέρκοβ. Για εκείνη καθόταν ως τώρα εδώ. Δεν τον ενδιέφερε πραγματικά η υπόθεση των κρυσταλλωμένων. Υπήρχαν άλλοι σε τούτη την πόλη που μπορούσαν να τους αναλάβουν· ο Φίλιππος

δεν ήταν απαραίτητος. Θα έφευγε, λοιπόν, αποφάσισε· θα επέστρεφε στη Βέλνιμ.

Μετά, όμως, άλλαξε γνώμη. Σκέφτηκε ότι αν μπορούσε να βρει κάποια θεραπεία για την κρυσταλλοποίηση, τότε θα είχε νόημα να μείνει στη Θακέρκοβ ώστε να εντοπίσει την Ελοντί και να τη σώσει από αυτή την κατάσταση. Τις επόμενες ημέρες, αφού αγόρασε ένα καινούργιο ραβδί από την πτέρυγα των Διαλογιστών της Μαγικής Ακαδημίας της Θακέρκοβ, άρχισε να ερευνά και να συνεργάζεται με τους άλλους μάγους της πόλης, προκειμένου να ανακαλύψει όσα περισσότερα μπορούσε για τους κρυσταλλωμένους, και πώς να αντιστρέψει την κρυσταλλοποίηση...

Ο Ζορδάμης και η Αστερόπη, εν τω μεταξύ, βρίσκονταν σε επαφή με τους συνδέσμους τους της Σιδηράς Δυναστείας. Τους είχαν ενημερώσει για τον κίνδυνο των κρυσταλλωμένων – ότι μπορούσαν να υποκλέπτουν τις τηλεπικοινωνίες – και τους είχαν πει να προσέχουν και να παρατηρούν: και να ειδοποιήσουν την Αστερόπη και τον Ζορδάμη μόλις αντιλαμβάνονταν κάτι παράξενο – κάποια μυστηριώδη εξαφάνιση, για παράδειγμα. Τις ημέρες που ακολούθησαν, όμως, οι μυστηριώδεις εξαφανίσεις έμοιαζε γενικά να έχουν πάψει. Ο Ζορδάμης και η Αστερόπη δεν μάθαιναν τίποτα το ύποπτο, και ούτε ακουγόταν κάτι στις ειδήσεις. Επίσης, οι εφημερίδες και τα περιοδικά, παρότι έπιαναν συνεχώς το θέμα των κρυσταλλωμένων, δεν ανέφεραν κανένα παράξενο συμβάν στους δρόμους της πόλης. Ούτε καν ο *Περίεργος Νους*, που έγραφε ένα σωρό άλλες εξωφρενικές ανοησίες.

Ο Βινάρης καθόταν, κυρίως, στο δωμάτιό του και αναπαυόταν ύστερα από τους τραυματισμούς του στα υπόγεια, αν και μπορούσε να σηκωθεί και να περπατήσει· δεν είχε χτυπηθεί και τόσο άσχημα. Η Καλλιόπη τον επισκεπτόταν συχνά για να του κάνει παρέα. Αλλά, ένα απόγευμα, του είπε ότι αν δεν ακουγόταν καμία εξέλιξη για την υπόθεση των κρυσταλλωμένων εκείνη θα έπρεπε σύντομα να φύγει, να επιστρέψει στην Αγκένροβ. Είχε πάρει άδεια από το *Ανοιχτό Πλάνο* – τη διαφημιστική εταιρεία όπου εργαζόταν – και είχε πει στον άντρα της, τον Μπραντ'μορ, ότι έλειπε για διαφημιστικές δουλειές. Αλλά ως τότε; Εκείνος θ'άρχιζε ν'ανησυχεί, και το *Ανοιχτό Πλάνο* θα θύμωνε μαζί της. Είχε ήδη ξεπεράσει τα όρια της άδειάς της. Ο Βινάρης αποκρίθηκε ότι

την καταλάβαινε· κι ο ίδιος, άλλωστε, κανονικά θα έπρεπε να βρισκόταν νότια τώρα, κοντά στις ερήμους. «Θα φύγουμε μαζί,» της είπε, «αν θέλεις.» Η Καλλιόπη ήθελε, αλλά κι οι δυο τους συμφωνούσαν ότι δεν ήταν ακόμα ώρα να εγκαταλείψουν τη Θακέρκοβ. Είχαν την περιέργεια να δουν τι θα γινόταν με τους κρυσταλλωμένους – αν γινόταν τελικά κάτι.

Ο Αργύριος έμενε με την Αλκυόνη, αν και επισκεπτόταν συχνά τον Ζορδάμη και τον Φίλιππο·χοκ και συζητούσαν. Τους επανέλαβε ότι πίστευε πως η Ελοντί ήταν ζωντανή και θα την ξανάβλεπαν. Το ήξερε.

Δεν φάνηκε, επίσης, να ξαφνιάζεται όταν έμαθε τον τρόπο με τον οποίο είχε επιστρέψει η Κλεισμένη.

Η Αλκυόνη είπε: «Αυτή η γάτα έχει επάνω της το άγγιγμα της Λόρκης,» ενώ όλοι τους – η ιέρεια, ο Αργύριος, ο Φίλιππος·χοκ, ο Ζορδάμης, και η Αστερόπη – κάθονταν σ'ένα εστιατόριο στον Γαιοδόμο.

«Ελπίζω πως όχι κάτι το τόσο τραγικό,» αποκρίθηκε ο Ζορδάμης, ενώ η Κλεισμένη ατένιζε την Αλκυόνη σαν να την είχε προσβάλει.

Οι κρυσταλλωμένοι δεν σκόπευαν να μείνουν μόνιμα στο εγκαταλειμμένο ορυχείο κοντά στη μολυσμένη λίμνη, αλλά είχαν, προς το παρόν, εγκατασταθεί εκεί, τοποθετώντας κανονικά τους εξοπλισμούς τους και καθαρίζοντας το μέρος.

Ήταν όλοι τους – ή, τουλάχιστον, οι περισσότεροι – ενθουσιασμένοι με την Κρυστάλλινη Βασίλισσα που είχε προστεθεί στην οικογένειά τους. Είχαν χάσει κάμποσους αδελφούς τους στη συμπλοκή που είχε γίνει με τους εισβολείς, αλλά η Κρυστάλλινη Βασίλισσα ήταν αρκετή αποζημίωση, νόμιζαν. Η κρυσταλλική της δομή τούς σαγήνευε. Είχε μια εσωτερική λαμπρότητα που δεν είχε η κρυσταλλική δομή κανενός άλλου, και έμοιαζε να μην περιορίζεται από το φυσικό της σώμα: απλωνόταν γύρω της σαν φτερά, σαν μανδύας, αναδεδυόμενη, εκπληκτική. Χωρίς αμφιβολία, η παρουσία της ανέβαζε το ηθικό τους.

Η Ελοντί τούς παρατηρούσε και μάθαινε γι'αυτούς. Παρότι αρκετά πράγματα τα είχε ανακαλύψει ως άμεση γνώση από τη μεταμόρφωσή της και μόνο, ήταν πολλά για τα σχέδιά τους που δεν μπορούσε να τα πληροφορηθεί έτσι. Αλλά ο Απελευθερωτής δεν φαινόταν να θέλει να

της κρύψει τίποτα. Της μίλησε για τους δαίμονες *Ζορκολ'ζορκά'αβάθ* και *Σαρακμά'ό'οκ'ράθ*, και για την εκδίκηση που αποζητούσαν από τη Σιδηρά Δυναστεία· της εξήγησε ότι γι'αυτό είχαν απαγάγει τον Ζορδάμη. Της είπε, επίσης, για το όραμά του, να κάνει κάποτε ολόκληρη τη Σεργήλη μια διάσταση του Κρυστάλλου. Και της είπε και για τον Κολπαδόρο της Λόρκης, το πεσμένο φεγγάρι που βρισκόταν (αν είχαν δικιο οι δαίμονες) κάτω από τη Θακέρκοβ, περιμένοντας να ανακαλυφτεί και να τους δώσει τρομερή δύναμη. Ο Απελευθερωτής είχε ήδη προστάξει τους ακόλουθούς του ν'αρχίσουν πάλι να ψάχνουν γι'αυτό μέσα στα υπόγεια βάθη.

Η Ελοντί όσο τον άκουγε τόσο περισσότερο τρόμαζε, αλλά φυσικά το έκρυβε, ώστε να μη φαίνεται στην κρυσταλλική δομή της. Πράγμα που διαπίστωσε πως δεν της ήταν καθόλου δύσκολο, γιατί εν μέρει (και τούτο ήταν, ίσως, πιο τρομαχτικό) συμφωνούσε μαζί του. Συμφωνούσε με τα σχέδιά του. Η σαγήνη του Κρυστάλλου ήταν, αναμφίβολα, τρομερή. Η Ελοντί μπορεί να είχε καταφέρει να κρατήσει την ψυχή της αναλλοίωτη, μα καταλάβαινε πολύ καλά πόσο μαγευτική ήταν αυτή η ύπαρξη. Τη δελέαζε ακόμα κι εκείνη. Τη δελέαζε να μέινει για πάντα έτσι, και να κάνει σαν τον εαυτό της όσους περισσότερους άλλους μπορούσε. Βαθιά μέσα της, όμως, υπήρχε ένας σταθερός πυρήνας που διαρκώς της θύμιζε ποια ήταν. Ο Κρύσταλλος ήθελε να κάνει την ψυχή της να ξεχάσει την παλιά της ύπαρξη, μα η ψυχή της αρνιόταν να ξεχάσει· δεν μπορούσε να υποταχθεί. Και η... αμνησία που προσπαθούσε να επιφέρει ο Κρύσταλλος δεν ήταν μια αμνησία του μυαλού – δεν θα σβήνονταν οι μνήμες από την προηγούμενη ζωή της Ελοντί – ήταν μια αμνησία των αισθήσεων και της αντίληψης: η Ελοντί, αν ενέδιδε, θα ξεχνούσε πώς ήταν να είναι άνθρωπος, και καθετί ανθρώπινο θα της έμοιαζε πλέον ανούσιο και άσκοπο, χωρίς το παραμικρό νόημα. Ακριβώς αυτό είχε συμβεί σ'όλους τους κρυσταλλωμένους· το καταλάβαινε πολύ καλά όσο περισσότερο τούς παρατηρούσε.

Η περίπτωση του Απελευθερωτή, ωστόσο, δεν ήταν ίδια, νόμιζε η Ελοντί. Εκείνου η ψυχή δεν πρέπει να είχε αλλοιωθεί από τον Κρύσταλλο όταν, από μόνος του, μπήκε στο Κρυσταλλικό Πεδίο (γιατί, φυσικά, της είχε πλέον διηγηθεί την ιστορία του, κι εκείνη, για να μην κινήσει υποψίες, του είχε μιλήσει για τις δικές της μυστηριακές δυνά-

μεις)· η ψυχή του ούτως ή άλλως επιθυμούσε να βρίσκεται σ' αυτή την κατάσταση. Ο Καρνάδης ήταν μαγεμένος από την κρυσταλλική όραση από τότε που ήταν άνθρωπος και βίαζε γυναίκες προκειμένου να ενεργοποιηθούν οι δυνάμεις του – μια πράξη που η Ελοντί έβρισκε αποτρόπαια, αλλά εκείνος τής την είχε αναφέρει σαν να μην ήταν τίποτα, πιστεύοντας ότι δεν θα είχε πια τέτοια ανθρώπινα αισθήματα.

Όταν τον ρώτησε τι ήταν όλα αυτά τα μηχανήματα μέσα στον χώρο που η Μάγισσα αποκαλούσε εργαστήριό της, ο Απελευθερωτής αποκρίθηκε μόνο «Το εργαστήριο της Μάγισσας είναι», πράγμα που αναμφίβολα γνώριζε πως η Ελοντί ήξερε· κι όταν εκείνη επέμεινε να μάθει περισσότερα, της είπε: «Δεν ξέρω τι ακριβώς κάνει η Μάγισσα. Οι πειραματισμοί της είναι... παράξενοι.» Η Ελοντί καταλάβαινε ότι κάτι τής έκρυβε. Έτσι είχε κατά νου να παρακολουθεί το εργαστήριο, και, σε κάποια στιγμή, κρυφάκουσε τον Απελευθερωτή και τη Μάγισσα να συζητούν καθώς στέκονταν ανάμεσα στους μηχανισμούς. Η Μάγισσα τού ζητούσε να κλέψει κι άλλους ανθρώπους από τους δρόμους της Θακέρκοβ για να τους χρησιμοποιήσει για τα πειράματά της, αλλά εκείνος αρνιόταν λέγοντας πως δεν ήταν τώρα τόσο εύκολο να ανεβαίνουν στην επιφάνεια· καλύτερα να επικεντρώνονταν στην εύρεση του Κολπαδόρου: αν όντως υπήρχε θα τους έδινε τεράστιες δυνάμεις.

«Δεν καταλαβαίνεις πόσο σημαντικά είναι τα πειράματά μου;» διαμαρτυρήθηκε η Μάγισσα. «Τι θα γίνει αν κάποτε συμβεί κάτι και χάσουμε τον Ζορκολ'ζορκά'αβάθ; Ή μήπως το θεωρείς απίθανο; Θ' αφήσεις την επιβίωσή μας να εξαρτάται μόνο απ' αυτό το γιγάντιο έντομο;»

«Θα ολοκληρώσεις τα πειράματά σου,» τη διαβεβαίωσε ο Απελευθερωτής, «αλλά όχι ακόμα. Περίμενε να δούμε πρώτα αν όντως υπάρχει αυτό το πεσμένο φεγγάρι κάπου εδώ κάτω,» επανέλαβε.

«Ίσως θα έπρεπε να πειραματιστώ πάνω σ' έναν από τους κρυσταλλωμένους που-»

«Σου ξαναείπα: αυτό αποκλείεται! Τα πειράματά σου θα τα κάνεις μόνο επάνω σε όσους έχουν μόλις κρυσταλλοποιηθεί. Δε θα θυσιάσω άσκοπα καλούς ακόλουθους.»

«Δεν είναι άσκοπο! Η επιβίωσή μας εξαρτάται απ' αυτό-»

«Θα βρούμε άλλο τρόπο, Μάγισσα. Εξάλλου, μπορεί τα πειράματά σου να μην έχουν ποτέ κανένα αποτέλεσμα. Πόσοι θα έχουν πεθάνει μέχρι να-»

«Τα πειράματά μου θα έχουν αποτέλεσμα, Καρνάδη! Είμαι *σίγουρη* πως θα έχουν. Αλλά πρέπει να μπορώ να πειραματιστώ. Μ'έχεις σταματήσει!»

«Δεν θα πειραματιστείς επάνω στους άλλους,» επέμεινε ο Απελευθερωτής. «Θα περιμένεις ώσπου να έχουμε πάλι αρπάξει καινούργιους ανθρώπους.»

Η Ελοντί απομακρύνθηκε προτού ο Απελευθερωτής ή η Μάγισσα την αντιληφτούν. Νόμιζε, άλλωστε, πως είχε καταλάβει περίπου τι συνέβαινε. Και την τρόμαζε.

Ο Απελευθερωτής ήθελε να συννευρεθεί κρυσταλλικά μαζί της. Ήταν προφανές από τον τρόπο που η κρυσταλλική δομή του την προκαλούσε κάθε τόσο. Και η Ελοντί δεν έβρισκε αυτή την ιδέα τόσο απωθητική. Αν και δεν είχε ακόμα συννευρεθεί με κανέναν από τους κρυσταλλωμένους, είχε δει πολλούς να το κάνουν, και καταλάβαινε την ομορφιά της πράξης αυτής. Η ψυχή της εξακολουθούσε να θυμάται πώς ήταν να κάνει έρωτα σαν άνθρωπος, αλλά το σώμα της δεν είχε πλέον τέτοιες επιθυμίες· είχαν σβήσει όταν ο Κρύσταλλος το είχε κατακτήσει. Μόνο κρυσταλλική συνένωση επιθυμούσε τώρα.

Το παρελθόν του Απελευθερωτή – το γεγονός ότι ήταν βιαστής – την απωθούσε, αλλά εγκεφαλικά μόνο, ως σκέψη. Το κρυσταλλικό μέρος του εαυτού της δεν ενδιαφερόταν καθόλου γι'αυτό. Τον έβρισκε, μάλιστα, αρκετά ελκυστικό. Εξέπεμπε μια *δύναμη* που δεν εξέπεμπε κανένας άλλος από τους κρυσταλλωμένους. Κι εκείνος της είχε ήδη μιλήσει για το ενιαίο ον στο οποίο είχε μεταμορφωθεί μαζί με τη Μάγισσα, και της είχε πει πως αναρωτιόταν αν αυτή η μεταμόρφωση οφειλόταν στο ότι ήταν Ιερομύστης, γιατί κανένας από τους υπόλοιπους δεν είχε καταφέρει ως τώρα κάτι τέτοιο. Της είχε πει, επίσης, χωρίς περιστροφές, πως αναρωτιόταν αν και η Ελοντί μπορούσε να το κάνει αυτό: αν μπορούσε να συννευρεθεί με κάποιον κρυσταλλωμένο και να μεταμορφωθεί σε ενιαίο ον μαζί του. Και, φυσικά, ήταν έκδηλο από τον τρόπο του

πως ήθελε, επιπλέον, να μάθει τι θα γινόταν αν οι δυο τους μεταμορφώνονταν σε ενιαίο ον. Ωστόσο, για κάποιο λόγο, δεν το ανέφερε ευθέως. Ίσως προτιμούσε να την αφήσει εκείνη να το προτείνει.

Και η Ελοντί δεν άργησε να ανταποκριθεί στις προκλήσεις της κρυσταλλικής δομής του. Ήταν περίεργη να δει πώς γινόταν η συνένωση, όπως μια έφηβη είναι περίεργη να γνωρίσει τον πρώτο της άντρα. Οι κρυσταλλωμένοι δεν είχαν ντροπή σχετικά με τα ερωτικά τους θέματα (αν μπορούσαν να ονομαστούν έτσι): ο Απελευθερωτής και η Κρυστάλλινη Βασίλισσα συνενυρέθηκαν στην άκρη μιας σπηλιάς όπου βρίσκονταν κι άλλοι. Γονάτισαν αντικριστά και χάθηκαν μέσα στις κρυσταλλικές δομές τους. Και η Ελοντί αμέσως κατάλαβε γιατί αυτή η διαδικασία άρεσε στους κρυσταλλωμένους. Ήταν σαν την κρυσταλλική όραση αλλά εκατό φορές ενισχυμένη. Ήταν το πιο μαγευτικό πράγμα που είχε βιώσει. Και η αλήθεια ήταν πως όταν έκανε τη σύγκριση με τον ανθρώπινο έρωτα – που ακόμα θυμόταν την αίσθησή του – ο ανθρώπινος έρωτας υστερούσε. Η κρυσταλλική συνένωση ήταν, πολύ απλά, μια ανώτερη ψυχική πράξη.

Ο Απελευθερωτής την τύλιξε μέσα σε μαγευτικούς σχηματισμούς, και η Ελοντί τον αγκάλιασε με ατέρμονες φτερούγες ασύλληπτων χρωματισμών. Γλιστρούσαν ο ένας μέσα στον άλλο και έξω από τον άλλο, διαδοχικά και συνεχόμενα, σ'ένα ατελείωτο παιχνίδι έκστασης. Και, τελικά, κατάλαβαν κι οι δύο ότι ήταν σαν τώρα ο Απελευθερωτής να έτρωγε τα πόδια της Ελοντί και η Ελοντί να έτρωγε τα πόδια του Απελευθερωτή. Είχαν μετατραπεί σ'έναν άθραυστο βρόχο. Ένα δαχτυλίδι κρυσταλλικής δύναμης. Ο ένας έδινε ενέργεια στον άλλο. Ένα κλειστό κύκλωμα εκστατικής κίνησης. Μια αέναη αλλαγή που έμενε αέναα σταθερή.

Η Ελοντί δεν ήθελε αυτό να τελειώσει ποτέ: και, πράγματι, είχε την ψευδαίσθηση ότι ποτέ δεν θα τελείωνε γιατί ποτέ δεν είχε αρχίσει: ίσχυε ανέκαθεν, από τις απαρχές του χρόνου. Κάτι τέτοιο δεν μπορούσε να τελειώσει.

ΘΑ ΓΙΝΟΥΜΕ ΘΕΟΙ ΤΗΣ ΣΕΡΓΗΛΗΣ!... παραληρούσε ο Απελευθερωτής. ΘΑ ΕΙΣΑΙ Η ΘΕΑ ΜΟΥ... ΘΑ ΚΥΡΙΑΡΧΗΣΟΥΜΕ Σ'ΑΥΤΗ ΤΗ ΔΙΑΣΤΑΣΗ· ΘΑ ΤΗΝ ΚΑΝΟΥΜΕ ΓΙΑ ΠΑΝΤΑ ΔΙΚΗ ΜΑΣ!

Και η Ελοντί το ήθελε αυτό· αληθινά το ήθελε... αν και δεν είχε ξεχάσει. Η ψυχή της δεν μπορούσε να ξεχάσει. Για τώρα, όμως... για τώρα, ήταν μια κρυσταλλική οντότητα. Και το απολάμβανε.

Καταλάβαινε ότι η κρυσταλλική της δομή είχε δεθεί απόλυτα με την κρυσταλλική δομή του Απελευθερωτή. Ήταν ένα! Δεν αλληλοκοιτάζονταν απλά. Ήταν ένα.

Ναι, συμφώνησε ο Απελευθερωτής, ήταν πράγματι ένα. Οι σκέψεις του αντανakλούσαν στο μυαλό της, και οι δικές της σκέψεις στο μυαλό του. (Και η Ελοντί ήξερε τώρα ότι έπρεπε να προσέχει, να προσέχει πολύ, τι σκεφτόταν. Απομάκρυνε από τον νου της κάθε συλλογισμό ενάντιο σ' αυτή την κρυσταλλική ύπαρξη. Τον γέμισε μόνο με εκστατικές σκέψεις.)

Προσπάθησαν να σηκωθούν, και διαπίστωσαν πως δεν είχαν δύο σώματα, αλλά ένα. Και το σώμα τους εύκολα έπαιρνε διάφορες μορφές. Πολύ πιο εύκολα απ' ό,τι το σώμα που ο Απελευθερωτής αποκτούσε όταν μεταμορφωνόταν μαζί με τη Μάγισσα. Είχαν περισσότερο έλεγχο επάνω στο ενιαίο ον. Και ο Απελευθερωτής ήταν βέβαιος πως η δύναμη αυτού του ενιαίου όντος, που αποτελείτο από δύο Ιερόμυστες της Σεργήςλης, ήταν πολύ μεγαλύτερη.

Οι άλλοι κρυσταλλωμένοι στράφηκαν στο μέρος τους, κοιτάζοντάς τους με δέος. Οι κρυσταλλικές τους δομές τρεμούλιαζαν, κι έκαναν σχηματισμούς που φανέρωναν ότι τους λάτρευαν.

Ο Κρυσταλλικός Άρχοντας (όπως έβλεπαν τώρα τον εαυτό τους η Ελοντί κι ο Καρνάδης) βγήκε από τη σπηλιά βαδίζοντας επάνω σε δύο δυνατά πόδια, ενώ τα χέρια του απλώνονταν μακριά δεξιά κι αριστερά του, έχοντας δύο παλάμες το καθένα και δέκα δάχτυλα που τελείωναν σε επικίνδυνες αιχμές. Προχώρησε για λίγο μέσα στο ορυχείο και έξω απ' αυτό, και σύντομα διαπίστωσε ότι οι αισθήσεις του ήταν ισχυρότερες από κάθε φαντασία του Καρνάδη ή της Ελοντί. Μπορούσε να αντιληφτεί πράγματα για το περιβάλλον του τα οποία ο Απελευθερωτής και η Κρυστάλλινη Βασίλισσα αδυνατούσαν πριν να διανοηθούν, και ήταν βέβαιοι πως, όταν χωρίζονταν, πάλι θα αδυνατούσαν να τα διανοηθούν.

Εξερεύνησαν για κάποια ώρα τις τριγυρινές σήραγγες ώστε να συνηθίσουν αυτές τις καινούργιες αισθήσεις, και μετά επέστρεψαν στο

ορυχείο και χωρίστηκαν, συνειδητοποιώντας ότι τα ρούχα τους είχαν καταστραφεί. Η μεταμόρφωση τα είχε διαλύσει· είχε αφήσει πίσω μόνο τις αληθινές κρυσταλλικές μορφές τους.

Οι υπόλοιποι κρυσταλλωμένοι εξακολουθούσαν να τους ατενίζουν με δέος, και τώρα τους θεωρούσαν και τους δύο, έκδηλα, θεούς τους.

Αλλά η Μάγισσα παρακολουθούσε κρυμμένη πίσω από μια γωνία του ορυχείου και αναρωτιόταν πώς μπορούσε να ξεφορτωθεί την Κρυστάλλινη Βασίλισσα. Δεν είχε καμία θέση ανάμεσά τους! *Η παράξενη κρυσταλλική δομή της δεν μπορεί να σαγηνέψει εμένα! Δεν τη θέλω εδώ!*

Πενήντα-Πέντε Στον Χιονισμένο Κρατήρα

Αφού είχαν κάνει έρωτα, η Αστερόπη ξάπλωσε δίπλα του, τεντώθηκε μουγκρίζοντας, και ρώτησε: «Θυμάσαι το Σημείο Επαφής που υπάρχει νότια της Θακέρκοβ, μέσα στη Ραχοκοκαλιά;»

«Αυτό που είχε χρησιμοποιήσει ο πατέρας σου όταν προσπαθούσε να μάθει για τη σκευωρία της Ασημίνας Νέρφελδιφ;» Ολόκληρη η Σιδηρά Δυναστεία είχε κινδυνέψει να καταστραφεί εκείνη την περίοδο, και, παρότι είχε περάσει μια δεκαετία από τότε, τα γεγονότα δεν είχαν σβήσει από τη μνήμη του Ζορδάμη. Ήταν, αντιθέτως, πολύ έντονα. Άρκετοί άνθρωποι που θεωρούσε φίλους είχαν σκοτωθεί, κι ο ίδιος είχε βρεθεί στα όρια του θανάτου αρκετές φορές.

«Ναι, αυτό,» αποκρίθηκε η Αστερόπη. «Λέω να πάω εκεί. Σήμερα.»

Ήταν πρωί, και είχαν ξυπνήσει πριν από μισή ώρα. «Τώρα το σκέφτηκες; Είναι από εκείνες τις ξαφνικές εμπνεύσεις που σου έρχονται μετά το σεξ;»

Η Αστερόπη τον χτύπησε με τον αγκώνα της στα πλευρά, μειδιώντας. «Για την ακρίβεια, το είχα σκεφτεί από χτες το βράδυ.»

«Αλλά τώρα αποφάσισες να μου το αναφέρεις; Σκέφτηκες ότι μετά το σεξ δεν θα έφερνα αντίρρηση;»

«Μου πέρασε απ'το μυαλό,» τον πείραξε, και σηκώθηκε απ'το κρεβάτι, πλάνοντας τα εσώρουχά της, που ήταν μπλεγμένα μέσα στα σκεπάσματα, κι αρχίζοντας να τα φορά.

«Φέρνω αντίρρηση, πάντως,» της είπε ο Ζορδάμης. «Τι δουλειά έχουμε να τρέχουμε εκεί πέρα; Και πώς θα πάμε; Είναι ορεινή περιοχή, δεν είναι; Ο πατέρας σου είχε χρησιμοποιήσει αεροσκάφος, αν δεν κάνω λάθος.»

«Υπάρχει και μονοπάτι που οδηγεί εκεί.»

«Έχεις ξαναπάει, να υποθέσω;»

«Ναι,» παραδέχτηκε η Αστερόπη και, αφού έριξε μια ρόμπα επάνω της, κάθισε μπροστά στον καθρέφτη για να φτιαχτεί. «Δεν είναι ανάγκη να έρθεις, αν δεν θέλεις.»

«Το ξέρεις ότι θα έρθω,» αποκρίθηκε ο Ζορδάμης, καθώς κι εκείνος σηκωνόταν από το κρεβάτι ρίχνοντας μια άλλη ρόμπα επάνω του – χωρίς να φορέσει τίποτα από μέσα, παρατήρησε η Αστερόπη με την άκρια του ματιού της.

Ο Ζορδάμης κατευθύνθηκε προς το μπάνιο και, ενώ περνούσε από δίπλα της, η Αστερόπη άπλωσε το χέρι της για να το γλιστρήσει μέσα στη ρόμπα του και να τον αγγίξει στα χαμηλά, αλλά εκείνος τής χτύπησε τον καρπό, απομακρύνοντάς το. Η Αστερόπη είπε: «Κάθαρμα,» καθώς ο Ζορδάμης έμπαινε στο μπάνιο. Μετά από λίγο, νερό ακούστηκε να τρέχει από εκεί, κι όταν ο Ραλίστας βγήκε ήταν πλυμένος και η Αστερόπη είχε τελειώσει με τον καλλωπισμό της μπροστά στον καθρέφτη.

«Τι νομίζεις ότι θα ανακαλύψεις έτσι;» τη ρώτησε.

«Αυτοί οι δαίμονες μού είπες ότι ισχυρίζονται πως είναι από τότε που η οικογένεια ήταν προστάτες της Σεργήλης. Θέλω να μάθω αν αληθεύει. Και θέλω επίσης να μάθω, ει δυνατόν, πώς έμειναν ζωντανοί τόσους αιώνες.»

«Κι αν αποτύχεις;»

Η Αστερόπη άρχισε να ντύνεται. «Δε θα είναι η πρώτη φορά που ταξιδεύω στο φεγγάρι, αγάπη μου. Άντε, φόρεσε τα ρούχα σου, να φύγουμε.»

«Βιάζεσαι κιόλας...»

«Δεν υπάρχει λόγος να χάνουμε χρόνο.»

«Να ειδοποιήσουμε τον Βινάρη; Να του ζητήσω να έρθει μαζί μας;»

«Ο Βινάρης είναι τραυματισμένος, αγάπη μου! Επιπλέον, δεν είναι της παλιάς οικογένειας· δε χρειάζεται να ξέρει πού θα πάμε. Πες του μόνο ότι θα κάνουμε μια γρήγορη δουλειά εκτός πόλης και μάλλον θα επιστρέψουμε αύριο.»

Ο Ζορδάμης άρχισε να ντύνεται. «Θα πάρουμε τον Χρυσό Κεραυνό, ή θα χρειαστούμε κανένα όχημα καλύτερο για ορεινό ταξίδι;»

«Το μονοπάτι είναι αρκετά βατό και ο Χρυσός Κεραυνός αρκετά ανθεκτικός, νομίζω.»

«Αν μου καταστρέψεις το όχημα θα το μετανιώσεις,» την προειδοποίησε ο Ζορδάμης, μεταξύ αστείου και σοβαρού.

Αφού ετοιμάστηκαν και ειδοποίησαν τον Βινάρη για την αναχώρησή τους, πήραν τον *Χρυσό Κεραυνό* από το γκαράζ του *Περίοικου* και έφυγαν από τη Θακέρκοβ, κατευθυνόμενοι προς τα νότια, επάνω στη δημοσιά που περνούσε μέσα από τα βουνά της Ραχοκοκαλιάς. Μαζί τους ήταν μόνο η Κλεισμένη. Ο Ζορδάμης είχε πιάσει πάνω από εκατό χιλιόμετρα την ώρα, και το τοπίο γύρω τους περνούσε σαν κινηματογραφική ταινία που τη γυρίζεις γρήγορα για να φτάσεις στο σημείο που θέλεις. Η Αστερόπη αισθανόταν τσιτωμένη, ειδικά όποτε ο Ραλίστας προσπερνούσε άλλα οχήματα με μανούβρες που εκείνη θεωρούσε επικίνδυνες.

«Αν είναι να μας σκοτώσεις,» του είπε, αφού είχαν βγει μπροστά από ένα εξάτροχο φορτηγό διαγράφοντας ημικύκλιο, «άσε εμένα να οδηγήσω.»

«Μόνο εγώ οδηγώ τον *Χρυσό Κεραυνό*,» αποκρίθηκε ο Ζορδάμης. «Το είπαν οι θεοί όταν έφτιαξαν τη Σεργήλη.»

«Ναι,» μουρμούρισε η Αστερόπη, «το έχει η Λόρκη γραμμένο στην αριστερή της πατούσα.»

«Τι είπες, αγάπη μου;» ρώτησε ο Ζορδάμης, υπομειδιώντας, αν και την είχε ακούσει.

Η Αστερόπη άναψε τσιγάρο. «Τίποτα.»

Η Κλεισμένη ήταν σιωπηλή καθώς βρισκόταν κουλουριασμένη στο πίσω κάθισμα ανάμεσα στα πράγματά τους.

Είχε περάσει μια ώρα όταν έφτασαν στο πανδοχείο «*Ο Βράχος του Κάρτωλακ*», το οποίο ήταν οικοδομημένο στο πλάι της δημοσιάς, μέσα στα βουνά, και είχε από πάνω του μια φωλιά για τον γρύπα του ιδιοκτήτη. Το μεγάλο φτερωτό πλάσμα βρισκόταν επί του παρόντος εκεί, και τα μάτια του ατένιζαν τον *Χρυσό Κεραυνό* καθώς έκοβε ταχύτητα. Ο Ζορδάμης έβαλε το όχημα στο γκαράζ πλάι στο πανδοχείο, κι εκείνος και η Αστερόπη πήγαν στην τραπεζαρία, όπου ήταν και μερικοί άλλοι πελάτες.

Στον *Βράχο του Κάρτωλακ*, η Τζιλ, η γυναίκα του πανδοχέα, ήταν μέλος της Σιδηράς Δυναστείας. Είχε κατάλευκο δέρμα σαν πανί και μαλλιά μακριά και πυρόξανθα. Όμως δεν ήταν αυτό το πραγματικό τους χρώμα· ο Ζορδάμης, παλιά, τη θυμόταν με καστανά μαλλιά· αλλά πρέ-

πει πια να τα έβαφε επειδή κάποιες τούφες είχαν αρχίσει να ασπρίζουν, υπέθετε.

Η Τζίλ χαιρέτησε τον Ραλίστα και την Αστερόπη μ'ένα νεύμα μονάχα, κι ύστερα εκείνοι παράγγειλαν φαγητό από μια σερβιτόρα και σε λίγο το είχαν μπροστά τους. Για την Κλεισμένη, η σερβιτόρα έφερε ένα πιάτο με ψητό κοτόπουλο και το απόθεσε πλάι στην καρέκλα του Ζορδάμη.

«Θα μείνουμε εδώ για το μεσημέρι;» ρώτησε ο Ραλίστας τη γυναίκα του. Γνώριζε πως, για να φεγγαροταξιδέψει, έπρεπε να είναι νύχτα· το φεγγάρι έπρεπε να φαίνεται καθαρά στον ουρανό.

«Καλύτερα να μπορούμε στα βουνά όσο είναι μέρα ακόμα,» αποκρίθηκε η Αστερόπη, «και τώρα βραδιάζει γρήγορα.» Βρίσκονταν στα μέσα του χειμώνα.

«Είναι επικίνδυνο, δηλαδή, το μονοπάτι;»

«Δεν είναι 'επικίνδυνο' ακριβώς, αλλά δεν είναι κι ακίνδυνο.»

«Σ'το λέω: αν γαμηθεί το όχημά μου, θα γίνει χαμός.»

«Όλο απειλές είσαι,» τον πείραξε η Αστερόπη, και πήρε με το πιρούνι της μια από τις ψητές πατάτες πλάι στο ψητό ελάφι του.

Αφού έφαγαν και ξεκουράστηκαν λίγο, καθισμένοι στο τραπέζι τους και καπνίζοντας, πλήρωσαν το πανδοχείο και έφυγαν. Ο Ζορδάμης έβγαλε τον *Χρυσό Κεραυνό* από το γκαράζ και τον οδήγησε νότια ξανά, για καμια δεκαριά χιλιόμετρα, προτού η Αστερόπη του πει, δείχνοντας ανατολικά: «Εκεί. Εκεί στρίβεις.»

Ο Ραλίστας έστριψε, αφήνοντας πίσω του τη δημοσιά και μπαίνοντας σ'ένα ορεινό μονοπάτι όλο πέτρες και χώματα. Το όχημά του ευτυχώς δεν ήταν από εκείνα που είναι για τις πόλεις· τα ράλι στα οποία συμμετείχε γίνονταν σε υπαίθριες περιοχές· έτσι διέθετε τροχούς ατρακτοειδείς και δυνατούς, και δεν δυσκολευόταν σε τούτη την περιοχή. Αυτό, βέβαια, δεν σήμαινε πως δεν ζοριζόταν και καθόλου. Το μέρος, όπως είχε πει η Αστερόπη, πράγματι δεν ήταν ακίνδυνο. Ο Ζορδάμης δεν μπορούσε, ούτε κατά διάνοια, να τρέχει τόσο γρήγορα όσο έτρεχε πάνω στη δημοσιά. Με το ζόρι έπιανε τα πενήντα χιλιόμετρα την ώρα, και μόνο επειδή ήταν καλός οδηγός. Η Κλεισμένη γρύλιζε κάθε τόσο, από το πίσω κάθισμα, ειδικά όταν ο *Χρυσός Κεραυνός* τρανταζόταν. Η Αστερόπη καπνίζε και έδινε οδηγίες στον Ζορδάμη, γιατί κάπου-

κάπου το μονοπάτι διακλαδιζόταν, συναντώντας άλλα μονοπάτια. Σ'ένα σημείο, μάλιστα, έμοιαζε να τελειώνει, μα δεν τελείωνε· μετά από μια κατηφορική πλαγιά συνεχιζόταν.

Οι περιοχές εδώ ήταν, αναμφίβολα, άγριες. Στον ουρανό γρύπες φαίνονταν να πετάνε, καθώς και μεγάλα αρπακτικά πουλιά των βουνών. Θηρία ατένιζαν το αγωνιστικό όχημα από ψηλούς βράχους ή μισοκρυμμένα από τη βλάστηση αειθαλών δασών· ή έτρεχαν ν'απομακρυνθούν από το διάβα του, καθώς η παρουσία του τα τρόμαζε.

Πολλά μέρη ήταν χιονισμένα, ειδικά στις πλαγιές των βουνών και γύρω από τις κορυφές τους. Το μονοπάτι, ευτυχώς, ήταν καθαρό από χιόνι στο μεγαλύτερό του μέρος, κι εκεί όπου λευκά στρώματα το σκέπαζαν δεν ήταν πυκνά, ούτε ήταν δύσκολο ο Ζορδάμης να τα διασχίσει με λίγο προσεχτική οδήγηση.

Από ένα σημείο και μετά, αναγκάστηκε ν'ανάψει τους προβολείς του γιατί ο ήλιος είχε δύσει. «Έχουν περάσει τρεις ώρες από τότε που φύγαμε απ'το πανδοχείο,» είπε στην Αστερόπη. «Πόσο μακριά είναι αυτό το Σημείο Επαφής;»

«Δεν είναι μακριά. Πλησιάζουμε.» Η Αστερόπη δεν κάπνιζε πλέον.

«Όποτε σ'ακούω όταν μου λες να πάω από κάποιον άγνωστο δρόμο, πάντα φτύνουμε αίμα.»

«Όσο γερνάς τόσο πιο γκρινιάρης γίνεσαι, αγάπη μου.»

«Να μιλάς για τον εαυτό σου.»

Η Κλεισμένη σύριξε από το πίσω κάθισμα.

«Ακόμα και η Κλεισμένη συμφωνεί μαζί μου,» παρατήρησε η Αστερόπη.

«Δεν συμφώνησε μαζί σου· μαζί μου συμφώνησε.»

«Ξέρεις τώρα και τη γλώσσα των γατών;»

«Ανέκαθεν την ήξερα.»

Μετά από μισή ώρα άγριας διαδρομής ακόμα, έφτασαν αντίκρου σ'ένα βουνό που στη χιονισμένη πλαγιά του, υπό το φεγγαρόφωτο, κάτι μεγάλο και μαύρο φαινόταν.

«Εδώ είμαστε,» είπε η Αστερόπη. «Αυτό είναι.»

«Ο κρατήρας είναι αυτό το μαύρο που φαίνεται;»

«Ναι. Μπορείς ν'ανεβείς την πλαγιά, ή θα πρέπει ν'αφήσουμε το όχημα κάτω;»

«Θα δω.» Ο Ζορδάμης οδήγησε τον *Χρυσό Κεραυνό* προς το βουνό, με προσοχή, γιατί εδώ υπήρχαν γλιστερά στρώματα χιονιού στο έδαφος. Φώτισε την πλαγιά με τους προβολείς του και διέκρινε χαμηλή βλάστηση και πολλούς μεγάλους βράχους. «Δε νομίζω,» είπε. «Καλύτερα να βαδίσουμε.»

«Δε θες να προσπαθήσεις, ε;» Υπήρχε κάτι το πειραχτικό στον τόνο της, καθώς τον λοξοκοίταζε.

«Δε θα γαμήσω το όχημα για ν'ανεβούμε εκεί που μπορούμε να πάμε και με τα πόδια,» είπε σοβαρά ο Ζορδάμης.

Πήραν τα πράγματά τους από το πίσω κάθισμα και βγήκαν μαζί με την Κλεισμένη. Το νυχτερινό κρύο των χιονισμένων βουνών ήταν έντονο, και ο Ζορδάμης κι η Αστερόπη φορούσαν δερμάτινα πανωφόρια με γούνα από μέσα. Η Κλεισμένη τουρτούριζε φανερά, αλλά όταν ο Ραλίστας τής άνοιξε μια πόρτα του *Χρυσού Κεραυνού* και της πρότεινε να επιστρέψει μέσα, εκείνη δεν υπάκουσε. Ήθελε να τους ακολουθήσει.

Χρησιμοποιώντας μεταλλικά μπαστούνια με αιχμηρό πέρας, ειδικά για ορειβασία, ο Ζορδάμης και η Αστερόπη άρχισαν ν'ανεβαίνουν την πλαγιά, με τη γάτα στο κατόπι τους· ή, μάλλον, μπροστά τους πολλές φορές, να στέκεται πάνω σε κάποιον βράχο και να τους περιμένει υπομονετικά μέχρι να έρθουν. Τα μάτια της γυάλιζαν μες στο σκοτάδι.

Όταν έφτασαν κοντά στον κρατήρα, ο Ζορδάμης φώτισε μέσα με τον φακό του και είδε επικλινείς πλευρές που δεν φαίνονταν δύσβατες αλλά ήταν γεμάτες χιόνι κι επομένως γλιστερές. «Πρέπει να προσέχουμε,» είπε.

«Ναι,» συμφώνησε η Αστερόπη.

Καπνός έβγαине, εξαιτίας του κρύου, από το στόμα τους καθώς μιλούσαν.

«Δεν έχεις κανένα ξόρκι που μπορεί να βοηθήσει;» ρώτησε ο Ζορδάμης.

«Δε νομίζω,» αποκρίθηκε εκείνη, και ξεκίνησε να κατεβαίνει πρώτη, χρησιμοποιώντας το μεταλλικό ραβδί της για στήριγμα.

Η Κλεισμένη, αναμενόμενα, έφτασε στον πάτο πολύ πριν από αυτούς, και τους περίμενε.

Όταν ήταν κάτω, ο Ζορδάμης φώτισε τη σπηλιά που είχε δημιουργηθεί από την πτώση θραυσμάτων του φεγγαριού τα οποία είχαν πέσει εδώ πριν από αιώνες, την περίοδο που γινόταν κάποιος μεγάλος αρχέγονος πόλεμος στη Σεργήλη. Ο πόλεμος στον οποίο, μάλλον, είχαν συμμετάσχει και οι δαίμονες των κρυσταλλωμένων: οι δαίμονες που τώρα αποζητούσαν εκδίκηση από τη Σιδηρά Δυναστεία.

Στο βάθος της σπηλιάς υπήρχαν μεγάλα γαλαζόγκριζα κομμάτια πέτρας, καρφωμένα στη σάρκα των βουνών σαν γιγάντια μαχαίρια. Γύρω τους ανέδιδαν μια αραιά ομίχλη.

Η Κλεισμένη γρύλισε σαν να αντίκριζε κάτι το επικίνδυνο· το τρίχωμά της ήταν ορθωμένο.

Η Αστερόπη είπε: «Θα ξεκουραστώ κάνα τέταρτο και μετά θα ταξιδέψω.»

«Όπως νομίζεις.»

Το μέρος εδώ δεν ήταν χιονισμένο, έτσι η Αστερόπη κάθισε σε μια πέτρα και ο Ζορδάμης σε μια άλλη.

«Μπορούμε να πάμε μαζί;» ρώτησε ο Ραλίστας.

«Πού;»

«Στο φεγγάρι, φυσικά.»

«Σου έχω ξαναπεί ότι δεν γίνεται, δεν σ'το έχω ξαναπεί;»

«Γιατί, όμως;»

Η Αστερόπη ανασήκωσε τους ώμους. «Δεν ξέρω. Έτσι μου έχει πει ο μπαμπάς. Επιπλέον... ταξίδεψες κι εσύ στο φεγγάρι, Ζορδάμη. Είδες πώς γίνεται. Νομίζεις ότι θα ήταν δυνατόν δύο άτομα να πάνε μαζί;»

Πράγματι. Έμοιαζε λιγάκι αδύνατο, όφειλε να παραδεχτεί ο Ζορδάμης. Αλλά έμεινε σιωπηλός.

Όταν η Αστερόπη είχε ξεκουραστεί, τον φίλησε στα χείλη και σηκώθηκε όρθια. «Μη με πλησιάζεις τώρα,» του είπε.

Ο Ζορδάμης ένευσε.

Η Αστερόπη ζύγωσε τις φεγγαρόπετρες, γλιστρώντας μέσα στις ομίχλες τους. Άπλωσε το χέρι της κι άγγιξε μία απ' αυτές. Έκλεισε τα βλέφαρά της, και ο Ζορδάμης είδε το σώμα της να πέφτει στη γη σαν να είχε ξαφνικά παραλύσει. Το ήξερε πώς αυτό ήταν φυσιολογικό, τίποτα

το ανησυχητικό, αλλά και πάλι τον έκανε να αισθάνεται περίεργα. Αναστέναξε κι άναψε τσιγάρο. Περιμένοντας.

Η Κλεισμένη περιφερόταν γύρω του, νιαουρίζοντας κάπου-κάπου. Όταν έκανε να πλησιάσει τις παράξενες ομίχλες των κομματιών του φεγγαριού, ο Ζορδάμης την έπιασε αμέσως και την τράβηξε πίσω. «Μακριά από κει,» της είπε, και η Κλεισμένη φάνηκε να παίρνει την προειδοποίησή του πολύ σοβαρά.

Δε χρειάζεται να κυνηγάμε υπερδιαστασιακές γάτες στο φεγγάρι, σκέφτηκε ο Ραλίστας. Μόνο αυτό μάς έλειπε τώρα.

Και το μυαλό του, για κάποιο λόγο, πήγε ξανά στην Ελοντί. Ο Αργύριος έλεγε πως ήταν σίγουρος ότι θα την ξανάβλεπαν, αλλά εκείνος δεν ήξερε αν έπρεπε να τον πιστέψει...

Μετά από καμια ώρα αναμονής, ο Ζορδάμης άρχισε ν'ανησυχεί για την Αστερόπη, ξεχνώντας την Ελοντί. Γιατί αργούσε τόσο; Όταν εκείνες οι παράξενες οντότητες στο φεγγάρι έστελναν το πνεύμα σου πίσω, σε παλιές εποχές, για να τις βιώσεις μέσα από τα μάτια, μέσα από τα μυαλά, αρχαίων ανθρώπων της Σιδηράς Δυναστείας, έχανες τελείως τον χρόνο· αλλά, επιστρέφοντας στο σώμα σου, διαπίστωνες συνήθως ότι δεν είχε κυλήσει πάνω από μισή, το πολύ μία, ώρα.

Ο Ζορδάμης αισθάνθηκε τα νεύρα του να τσιτώνονται, όμως ηρέμησε τον εαυτό του. *Η Αστερόπη ξέρει τι κάνει. Έχει μια κάποια εμπειρία σ'αυτού του είδους τα ταξίδια. Δεν υπάρχει σοβαρός λόγος για ανησυχία.*

Το πεσμένο σώμα της άρχισε να κουνιέται αφότου μιάμιση ώρα είχε περάσει από τότε που άγγιξε την φεγγαρόπετρα, και ο Ζορδάμης αμέσως τινάχτηκε όρθιος και την πλησίασε, γονατίζοντας δίπλα της.

«Αστερόπη... Είσαι καλά;»

«Ναι,» αποκρίθηκε εκείνη, ζαλισμένα. Ανασηκώθηκε, και μόρφασε σαν από πόνο. «Το κεφάλι μου... Βοήθησέ με.»

Ο Ζορδάμης τη βοήθησε να σηκωθεί και να έρθει να καθίσει μαζί του πάνω σ'έναν βράχο.

«Μην ανησυχείς,» του είπε η Αστερόπη· «συμβαίνει αυτό όταν αργήσεις να επιστρέψεις. Και πρέπει ν'άργησα, ε;»

«Παραπάνω από μιάμιση ώρα. Τι έκανες;»

«Ερευνούσα, και... Αυτοί οι δαίμονες πρέπει πράγματι να είναι από εκείνη την εποχή, Ζορδάμη. Κάποιοι από τους εισβολείς είχαν τέτοιες

μορφές. Ήταν σαν έντομα και σαν γιγάντια φίδια. Πετούσαν. Και τα έντομα και τα φίδια.»

«Οι δύο που έχουν μαζί τους οι κρυσταλλωμένοι δεν πετάνε.»

«Ναι, ίσως λόγω της μεταμόρφωσής τους.»

«Είναι λογικό, όμως, να έχουν ζήσει από τότε; Και πώς το τσίμπημα του εντόμου σε μεταμορφώνει σε κρυσταλλωμένο; Το έκανε και παλιά;»

«Δε νομίζω. Δεν είχαν παλιά καμία σχέση με κρυσταλλωμένους ανθρώπους, απ'ότι κατάλαβα. Κατά τη διάρκεια του πολέμου, όμως – προς το τέλος του, βασικά – κάποιοι από τους εξωδιαστασιακούς εισβολείς έπεσαν στο Κρυσταλλικό Πεδίο. Ξέρεις τι είναι το Κρυσταλλικό Πεδίο;»

«Κάτι έχω ακούσει. Δεν έχω ποτέ ταξιδέψει εκεί.»

«Ούτε εγώ. Παρά μόνο... τώρα. Μέσω των προγόνων μας. Μια μεγάλη μάχη έγινε, τότε, κοντά στο Κρυσταλλικό Πεδίο, και κάποιοι από τους εισβολείς έπεσαν μέσα και... κρυσταλλώθηκαν. Δε βγαίνεις από εκεί όταν πέσεις μέσα. Δεν υπάρχει επιστροφή. Εκτός αν...»

«Εκτός αν;»

«Εκτός αν αυτοί οι δύο δαίμονες κάπως τα κατάφεραν. Δεν μπορώ, όμως, να μαντέψω πώς, Ζορδάμη.»

«Βγήκαν ύστερα από τόσους αιώνες;»

Η Αστερόπη ανασήκωσε τους ώμους, μορφάζοντας. Το κεφάλι της ακόμα την πονούσε, και ζαλιζόταν. Έγειρε πάνω στον ώμο του Ζορδάμη καθώς εκείνος την είχε στην αγκαλιά του. «Δε νομίζω ότι μπορώ ν'ανεβώ τον κρατήρα,» του ψιθύρισε.

«Προτείνεις να περάσουμε τη νύχτα μες στη σπηλιά; Θα ξεπαγιάσουμε, Αστερόπη.»

Περίμεναν καμία ώρα, κι ύστερα η Αστερόπη είπε ότι αισθανόταν καλύτερα, ότι τώρα μπορούσε να προσπαθήσει ν'ανεβεί. Έπιασαν, έτσι, τα μεταλλικά ραβδιά τους και σκαρφάλωσαν την πλαγιά του κρατήρα, με προσοχή κι ενώ ο Ζορδάμης υποβάσταζε την Αστερόπη. Η Κλεισμένη είχε, φυσικά, ήδη ανεβεί όταν έφτασαν επάνω και στεκόταν στην οροφή του *Χρυσού Κεραυνού*. Ο Ζορδάμης άνοιξε το όχημα και μπήκαν όλοι τους. Ενεργοποίησε τα συστήματά του και έβαλε σε λει-

τουργία το σύστημα θέρμανσης. Το νιαούρισμα της Κλεισμένης έμοιαζε με ευχαριστώ για τη θερμότητα που απλώθηκε στον χώρο.

«Θα επιστρέψουμε στη Θακέρκοβ το πρωί,» είπε ο Ζορδάμης.

«Εννοείται,» αποκρίθηκε η Αστερόπη. «Είναι πολύ επικίνδυνο να οδηγήεις εδώ πέρα μες στη νύχτα.»

«Νομίζεις ότι τελικά άξιζε τον κόπο αυτό που έκανες;» τη ρώτησε, ύστερα από λίγο, ενώ οι δυο τους ήταν ξαπλωμένοι στο πίσω κάθισμα, τυλιγμένοι μέσα σε κουβέρτες.

«Πήραμε κάποιες πληροφορίες... Μάθαμε ότι μπορεί να ήρθαν από το Κρυσταλλικό Πεδίο, Ζορδάμη.»

«Μπορεί όμως και όχι. Δεν είναι βέβαιο.»

«Πώς αλλιώς να κρυσταλλοποιήθηκαν οι δαίμονες; Αν αυτό το γιγάντιο έντομο σε τσιμπά και μεταμορφώνεσαι, τότε πώς μεταμορφώθηκε το ίδιο το έντομο;»

«Ναι, καλό ερώτημα,» παραδέχτηκε ο Ζορδάμης νυσταγμένα.

«Η μόνη εξήγηση είναι πως ήταν ήδη κρυσταλλωμένο. Κι αν κατάφερε κάπως να βγει από το Κρυσταλλικό Πεδίο, πιθανώς αυτό να εξηγεί τη μεταμόρφωσή του. Απ'ό,τι έχω ακούσει, τίποτα δεν βγαίνει από εκεί, βέβαια, αλλά αν υποθέσουμε πως κάτι μπορούσε όντως να βγει, τότε η μορφή του δεν θα ήταν αλλαγμένη; Δεν είναι πιθανό;»

«Τι να σου πω; Ούτε μάγος είμαι ούτε μελετητής τέτοιων πραγμάτων. Αν με ρωτούσες τίποτα για οχήματα....»

«Νομίζω πως αυτό έγινε, Ζορδάμη. Από το Κρυσταλλικό Πεδίο ήρθαν, ύστερα από αιώνες φυλάκισης εκεί. Και τώρα θέλουν να μας εκδικηθούν όλους για την ήττα που κάποτε υπέστησαν από τους υπερασπιστές της Σεργήλης.»

«Με τσαντίζουν οι άνθρωποι που θυμούνται τόσο παλιές ιστορίες,» σχολίασε ο Ζορδάμης.

«Δεν είναι άνθρωποι, αγάπη μου,» του είπε η Αστερόπη.

Πενήντα-Έξι Ο Πεινασμένος Λαβύρινθος

Οι κρυσταλλωμένοι έψαχναν για τον Κολπαδόρο της Λόρκης στα βάθη κάτω από τη Θακέρκοβ, και περιπλανιόνταν σε αρχέγονες σήραγγες και σπηλιές, χαμένοι μέσα σε λαβύρινθους, χωρίς να βρίσκουν τίποτα που ο *Ζορκολ'ζορκά'αβάθ* και ο *Σαρακμα'ό'οκ'ραθ* θεωρούσαν ότι μπορεί να ήταν το πεσμένο φεγγάρι. Και οι κρυσταλλικοί δαίμονες δεν βασίζονταν μόνο στα λόγια των ερευνητών· έπαιρναν τις μνήμες από το μυαλό τους μέσω του ενεργειακού νοοσυστήματος και τις πρόβαλλαν ως ολογράμματα μπροστά τους.

Δεν άργησαν, έτσι, ο Απελευθερωτής και η Κρυστάλλινη Βασίλισσα να αποφασίσουν πως καλύτερα οι δυο τους να έψαχναν για τον Κολπαδόρο, ως ενιαίο ον, ως Κρυσταλλικός Άρχοντας. Ύστερα από εκείνη την πρώτη φορά που είχαν μεταμορφωθεί, το είχαν ξανακάνει άλλες δύο φορές, και το αποτέλεσμα ήταν εντυπωσιακότερο· ο έλεγχός τους επάνω στο ενιαίο ον ήταν μεγαλύτερος και είχαν συνηθίσει πιο πολύ τις διευρυμένες αισθήσεις του. Η δύναμη του Κρυσταλλικού Άρχοντα ήταν τέτοια που μεθούσε ακόμα και την Ελοντί· την έκανε πραγματικά να θέλει να μείνει για πάντα με τους κρυσταλλωμένους, την έκανε να νομίζει ότι η παλιά της ζωή δεν ήταν παρά σκόνη στον άνεμο μπροστά σε τούτο το μαγευτικό όνειρο!

Ενώνοντας ξανά τις κρυσταλλικές δομές τους, άρχισαν να εξερευνούν τα υπόγεια βάθη προς αναζήτηση του χαμένου φεγγαριού. Πήραν τη μορφή ενός τετράποδου μακρόσωμου πλάσματος με πλοκάμια που απλώνονταν γύρω του σαν ευαίσθητες κεραίες, αγγίζοντας τις πέτρες και αντλώντας πληροφορίες από αυτές – *ακούγοντας* τις σήραγγες και τα σπήλαια με μια αίσθηση που δεν ήταν ακοή. Μπροστά του το κρυσταλλικό πλάσμα είχε δύο μεγάλες δαγκάνες, αρκετά δυνατές για να κόψουν ατσάλι αν χρειαζόταν. Αλλά δεν φαινόταν να χρειάζεται να εμπλακεί σε μάχη· ό,τι άλλα πλάσματα συναντούσε στα υπόγεια σκορπίζονταν στο διάβα του, τρομοκρατημένα.

Ο Κρυσταλλικός Άρχοντας έψαξε μέσα σε περάσματα και σήραγγες· διέσχισε επικίνδυνες λίθινες γέφυρες που περνούσαν πάνω από αβύσ-

σους· φυτρώνοντας φτερά, πέταξε μέσα σε σκοτεινά χάσματα· κρύβοντας τα πόδια του, μοιάζοντας με φίδι, σύρθηκε μέσα σε τρύπες· σκαρφαλώνοντας πάνω σε τοιχώματα, σαν έντομο, ερεύνησε δυσπρόσιτα σημεία. Και η ταχύτητά του ήταν μεγάλη όταν ήθελε. Μπορούσε να τρέξει ή να πετάξει πιο γρήγορα από οποιοδήποτε άλλο ζώο στη Σεργήλη, νόμιζε η Ελοντί, η οποία υπολόγιζε την ταχύτητά του, στο μέγιστο ύψος της, γύρω στα τετρακόσια χιλιόμετρα την ώρα. Ήταν αρκετά μεγάλη για να κάνει τις μυστηριακές δυνάμεις της να φανερωθούν – αν μπορούσαν να φανερωθούν όσο ήταν ένα με τον Απελευθερωτή, που, δυστυχώς, δεν μπορούσαν. Όταν οι δυο τους ήταν ο Κρυσταλλικός Άρχοντας, η Ελοντί δεν ήταν πια η Ελοντί ακριβώς, ούτε ο Καρνάδης ήταν ο Καρνάδης. Το ενιαίο ον αποτελούσε μια μείξη και των δύο: των δυνάμεών τους και των κρυσταλλικών τους δομών.

Ακόμα και ο Κρυσταλλικός Άρχοντας, όμως, δυσκολευόταν να βρει τον Κολπαδόρο της Λόρκης, και ο Καρνάδης κι η Ελοντί άρχιζαν να πιστεύουν ότι ίσως το χαμένο φεγγάρι τελικά να μην ήταν κάτω από τη Θακέρκοβ, ίσως οι εξωδιαστασιακοί δαίμονες να έκαναν λάθος. Αλλά, μετά, οι διευρυμένες αισθήσεις του Κρυσταλλικού Άρχοντα εντόπισαν κάτι που τους παραξένεψε:

Ένα εμπόδιο.

Αγγίζοντας τους βράχους και τη γη με τα αισθητήρια όργανά του, ο Κρυσταλλικός Άρχοντας μπορούσε να ανιχνεύσει πράγματα και ενέργειες σε απόσταση εκατοντάδων μέτρων. Τώρα, όμως, κάτι τον σταματούσε. Ένα αλλόκοτο φράγμα, το οποίο μπορούσε να εκλάβει μόνο ως κενό, σαν εκεί, κυριολεκτικά, η Σεργήλη να τελείωνε. Ο Καρνάδης και η Ελοντί αναρωτήθηκαν μήπως είχαν φτάσει, όντως, σε κάποιο πέρας της διάστασης. Μήπως είχαν κατεβεί τόσο βαθιά και προς τέτοια κατεύθυνση που, από εδώ και πέρα, η πραγματικότητα της Σεργήλης θρυμματιζόταν. Ό,τι κι αν ήταν, άξιζε σίγουρα να το ερευνήσουν. Τους κέντριζε την περιέργεια.

Ο Κρυσταλλικός Άρχοντας κατέβηκε μέσα σε μια κάθετη σήραγγα. Η κλίση της ήταν τόσο απότομη που άνθρωπος αποκλείεται να μπορούσε να την κατεβεί χωρίς τη βοήθεια σχοινιών και γάντζων. Το πλάτος της ήταν, επίσης, πολύ μεγάλο για να κρατηθεί δεξιά κι αριστερά με τα χέρια και τα πόδια του. Ο Κρυσταλλικός Άρχοντας, όμως, δεν είχε τέ-

τοια προβλήματα· τα τέσσερα πόδια του καρφώνονταν σαν σπαθιά πάνω στις πέτρες και κατέβαινε σταθερά. Τα πλοκάμια του άγγιζαν ολόγυρα, φέρνοντας πληροφορίες στο μυαλό του· οι άλλες του αισθήσεις απλώνονταν μπροστά, αναζητώντας. Από ένα σημείο και μετά, τα πάντα τού έλεγαν πως μονάχα... κενό... υπήρχε.

Η κάθετη σήραγγα ήταν μεγάλη, αλλά το ίδιο και η ταχύτητα του Κρυσταλλικού Άρχοντα (αν και, βέβαια, δεν είχε αναπτύξει τη μέγιστη ταχύτητα που μπορούσε) κι έτσι γρήγορα έφτασε στο τέλος της, όπου υπήρχε ένα άνοιγμα στο πλάι, αρκετά ψηλό και φαρδύ για να χωρέσει άνθρωπος.

Απρόσμενα, γιγάντια γράμματα παρουσιάστηκαν στον αέρα μπροστά του – ένα ολόγραμμα:

ΑΠΑΓΟΡΕΥΜΕΝΗ ΠΕΡΙΟΧΗ

ΕΙΣΑΓΕΤΕ ΝΟΗΤΙΚΟ ΚΩΔΙΚΟ ΓΙΑ ΠΡΟΣΒΑΣΗ

Ο Κρυσταλλικός Άρχοντας προσπάθησε να σπάσει τον κωδικό του συστήματος με τη νόησή του, αλλά το βρήκε αδύνατο γιατί ύστερα απ' αυτό το σημείο ήταν που υπήρχε το φράγμα που εμπόδιζε την πρόσβαση των αισθήσεών του. Οργισμένος που κάτι τέτοιο τολμούσε να σταθεί στο διάβα, χτύπησε το ολόγραμμα με τα πλοκάμια του, κάνοντάς το να τρίζει και να διασκορπιστεί σε μικροθραύσματα ενέργειας.

Το άνοιγμα αντίκρυ του αμέσως έκλεισε από ένα πλέγμα αποτελούμενο από στροβιλιζόμενες ενεργειακές δίνες που θύμιζαν δρεπάνια.

—*Κάποιος ή κάτι δεν μας θέλει εδώ, σκέφτηκε ο Καρνάδης.*

—*Προγραμματισμένο είναι, σκέφτηκε η Ελοντί.*

—*Δεν μπορεί, όμως, να μας σταματήσει!*

—*Όχι, δεν μπορεί!*

Ο Κρυσταλλικός Άρχοντας πήρε τη μορφή ανθρώπου. Το ένα του χέρι κατέληγε σε κρυστάλλινη λεπίδα, το άλλο σε κρυστάλλινο αλλά ευλύγιστο μαστίγιο. Εστιάζοντας τις καταστροφικές του δυνάμεις στο μαστίγιο, το τίναξε προς το πλέγμα που έφραζε την είσοδο. Ενεργειακά θραύσματα πετάχτηκαν ολόγυρα· ο Κρυσταλλικός Άρχοντας τραντάχτηκε, παραπάτησε, παραλίγο να πέσει. Το φράγμα ακόμα υπήρχε, αλλά πολλές από τις στροβιλιζόμενες δίνες είχαν διαλυθεί. Ο Κρυσταλλικός Άρχοντας το χτύπησε ξανά και ξανά με το μαστίγιό του, νιώθοντας τις εχθρικές ενέργειες να τον κλονίζουν. Όμως δεν ήταν αρκετά

ισχυρές για να τον καταστρέψουν· τον κούραζαν μονάχα. Ενώ οι στροβιλιζόμενες δίνες χάνονταν η μία μετά την άλλη, κάτω από τις επιθέσεις του μαστιγίου του. Στο τέλος, δεν έμεινε παρά μία δίνη στο κέντρο της εισόδου, σε μια τελευταία προσπάθεια του ενεργειακού προγράμματος να κλείσει τον δρόμο του εισβολέα. Ο Κρυσταλλικός Άρχοντας ήταν εξοργισμένος πλέον από τον πόνο που αισθανόταν σε κάθε σημείο της ύπαρξής του, ύστερα από τόσα τραντάγματα. Τα δύο χέρια του ενώθηκαν, σχηματίζοντας μια πελώρια, παλλόμενη δυναμική σφύρα, την οποία κίνησε με τόσο μεγάλη ταχύτητα που η μορφή της φάνηκε να αλλοιώνεται. Χτύπησε την τελευταία δίνη σκορπίζοντάς την σε μυριάδες ενεργειακά μικροθραύσματα χωρίς ο ίδιος να τρανταχτεί στο ελάχιστο.

Η είσοδος τώρα ήταν αφύλακτη.

Με τα χέρια του να έχουν μετατραπεί σε σπαθιά, και με ευαίσθητα πλοκάμια να ξεφυτρώνουν από διάφορα σημεία του σώματός του, ο Κρυσταλλικός Άρχοντας πέρασε το κατώφλι, μπαίνοντας στον χώρο που μπορούσε να αντιληφτεί ως κενό. Όταν ήταν μέσα, όμως, το κενό απέκτησε μια δική του υφή και αίσθηση. Δεν έμοιαζε με τίποτ' άλλο στη Σεργήλη, ίσως, αλλά η φύση του δεν ήταν και τελείως ακατάληπτη.

Μπροστά στον Κρυσταλλικό Άρχοντα απλωνόταν ένας διάδρομος από αυτόφωτα μέταλλα ιωδών, πράσινων, και μαύρων (αλλά φωτεινών μαύρων, όσο παράδοξο κι αν φαινόταν) χρωματισμών. Στο πέρας του ο διάδρομος χωριζόταν στα δύο, και λίγο πιο πριν υπήρχε ακόμα ένα άνοιγμα, προς τα δεξιά, αν και μισοκαλυμμένο απ'τους χρωματισμούς. Ο Κρυσταλλικός Άρχοντας βάδισε ως αυτό το άνοιγμα, κοίταξε μέσα, και είδε έναν παρόμοιο διάδρομο, ελαφρώς μικρότερο, που στο πέρας του κι αυτός χωριζόταν. Τον ακολούθησε και έστριψε αριστερά, φτάνοντας σ'άλλο διάδρομο, ο οποίος οδηγούσε σ'άλλο διάδρομο, ο οποίος οδηγούσε σ'άλλο διάδρομο, ο οποίος οδηγούσε σ'άλλο διάδρομο... Ένας λαβύρινθος που μπέρδευε ακόμα και τις αισθήσεις του Κρυσταλλικού Άρχοντα και τον έκανε να χάνει τον δρόμο του, μη μπορώντας να διακρίνει το τέλος. Ούτε καν να επιστρέψει στην είσοδο δεν μπορούσε, ύστερα από κάποια ώρα περιπλάνησης.

Ήταν κουρασμένος από τα ενεργειακά τραντάγματα του φράγματος και, όσο βιάδιζε εδώ μέσα, κουραζόταν ολοένα και περισσότερο.

Παράξενο, όμως...

—Δε θάπρεπε να κουραζόμαστε έτσι, σκέφτηκε η Ελοντί, απλά και μόνο επειδή κινούμαστε.

—Κάτι μάς επιτίθεται! σκέφτηκε ο Καρνάδης.

Αλλά τίποτα δεν έβλεπαν, τίποτα δεν διέκριναν. Οι αισθήσεις τους ήταν μπερδεμένες από τον μεταλλικό λαβύρινθο. Μετά, όμως, κατάλαβαν: ο ίδιος ο λαβύρινθος ήταν ο εχθρός! Τα μέταλλά του – όλα τους άγνωστα για την Ελοντί και τον Καρνάδη – ρουφούσαν την ενέργειά τους. Τους εξαντλούσαν.

Ο Κρυσταλλικός Άρχοντας σταμάτησε, έμεινε ακίνητος, αλλά εξακολουθούσε να κουράζεται. Ναι, σίγουρα αυτό δεν ήταν κάτι που είχε σχέση με την κίνησή του! Προσπάθησε, θεληματικά, να διατηρήσει την ενέργειά του, κι ένιωσε η διαρροή να μειώνεται, μα όχι να παύει τελείως.

—Αν αυτός ο λαβύρινθος μάς κλέβει την ενέργεια, τι την κάνει; αναρωτήθηκε ο Καρνάδης.

—Νομίζω ότι υπάρχει κάποιο νοοσύστημα εδώ. Αυτό πρέπει να ήταν που μας ζήτησε κωδικό πρόσβασης και μετά έβαλε σε λειτουργία το φράγμα.

—Πού πηγαίνει, όμως, η ενέργεια που μας κλέβει; Διαλύεται;

—Δεν μπορούμε να ανακαλύψουμε;

Η Ελοντί και ο Καρνάδης αισθάνονταν τη σύνδεσή τους ήδη να έχει αρχίσει να χαλαρώνει, ύστερα από τόση αποδυνάμωση του ενιαίου όντος, και ήξεραν πως αν εξαναγκάζονταν να χωριστούν εδώ μέσα, ίσως αυτό να ήταν το τέλος τους, Ιερομύστες ή όχι. Πιθανώς να μην κατάφερναν να ξανακάνουν κρυσταλλική συνεύρεση και να μεταμορφωθούν· ο λαβύρινθος, μάλλον, δεν θα τους άφηνε.

Ο Κρυσταλλικός Άρχοντας, που τώρα δεν είχε κανένα πλοκάμι απλωμένο, τέντωσε το ένα του χέρι ενώ το άλλο χέρι εξαφανιζόταν μες στο σώμα του. Στην άκρη του χεριού ήταν ένα κεντρί, το οποίο διαπέρασε τον μεταλλικό τοίχο, αν και με κάποια δυσκολία: χώθηκε μέσα του κι έμεινε σταθερά εκεί. Και τώρα ο Κρυσταλλικός Άρχοντας προσπάθησε να ξεγελάσει τον λαβύρινθο για να του αποκαλύψει τα μυ-

στικά του. Έφερε μεγάλη αντίσταση στην απορρόφηση ενέργειας από κάθε μεριά του σώματός του, εκτός από την αιχμή του κεντριού στο πέρας του χεριού του που βρισκόταν μέσα στον τοίχο. Και εστίασε όλες του τις αισθήσεις εκεί, στο κεντρί. Ο λαβύρινθος, δρώντας προγραμματισμένα μάλλον, ακολούθησε την πιο απλή πορεία προς την επίτευξη του σκοπού του: ρούφηξε ενέργεια από την αιχμή του κεντριού. Απορρόφηση από μία μόνο κατεύθυνση. Και οι αισθήσεις του Κρυσταλλικού Άρχοντα ακολούθησαν την κατεύθυνση αυτή. Βρήκαν το μέρος όπου πήγαινε η κλεμμένη ενέργεια. Ο Άρχοντας κλείδωσε την πορεία μέσα στη μνήμη του, στον εσωτερικό χάρτη που προσπαθούσε να δημιουργήσει η νόησή του κι όλο αποτύχαινε.

Τράβηξε πίσω το κεντρί, έξω από τον τοίχο.

Αν ήθελε να φτάσει στη θήκη κλεμμένης ενέργειας, δεν μπορούσε ν'ακολουθήσει τις στροφές του λαβυρίνθου· απλά θα χανόταν ξανά. Μονάχα ένας τρόπος υπήρχε. Σχηματίζοντας και με τα δύο χέρια ένα πελώριο, παλλόμενο δυναμικό τσεκούρι, πελέκισε άγρια τον τοίχο, μία, δύο φορές. Ένα ικανοποιητικό άνοιγμα δημιουργήθηκε. Ο Κρυσταλλικός Άρχοντας πέρασε από μέσα του και βρέθηκε σ'έναν άλλο διάδρομο. Η πορεία προς τη θήκη κλεμμένης ενέργειας βρισκόταν σταθερά στη νόησή του, καθώς πελέκισε πάλι τον τοίχο αντίκρυ του. Βγήκε σε επόμενο διάδρομο, και πελέκισε κι άλλο τοίχο... κι αυτό συνεχίστηκε για τέσσερις φορές ακόμα. Ο Κρυσταλλικός Άρχοντας άνοιγε δρόμο μέσα από τον λαβύρινθο, ενώ ένιωθε τις δυνάμεις του να μειώνονται ολοένα και περισσότερο. Οι αισθήσεις του ήταν τρομερά συρρικνωμένες τώρα, εστιασμένες αποκλειστικά και μόνο στο σώμα του, για να χτυπά και να ξαναχτυπά και να ξαναχτυπά με το παλλόμενο, δυναμικό τσεκούρι του.

Όταν έφτασε στον προορισμό του, φοβόταν ότι ίσως πλέον να ήταν πολύ ανίσχυρος για οτιδήποτε. Μπροστά του ανοιγόταν ένας κυβικός χώρος χωρίς καμία έξοδο πέρα από αυτή που είχε ο ίδιος δημιουργήσει. Καλώδια προεξείχαν από τους τοίχους και τεντώνονταν σαν νήματα, πηγαίνοντας στο κέντρο του δωματίου, όπου βρισκόταν ένας μηχανισμός γεμάτος κυκλώματα και παράξενα χαράγματα, εγκοπές, εσοχές, και προεξοχές.

—Μια πελώρια μπαταρία, παρατήρησε η Ελοντί.

—Πού είναι το νοοσύστημα; αναρωτήθηκε ο Καρνάδης.

—Δεν πρέπει να είναι σ' αυτό τον χώρο. Κάπου αλλού μες στον λαβύρινθο, ίσως...

Ο Κρυσταλλικός Άρχοντας εξαφάνισε το μεγάλο τσεκούρι του και έμεινε χωρίς χέρια. Το κεφάλι του μετατράπηκε σε πλοκάμι· απλώθηκε και άγγιξε τη γιγάντια μπαταρία, νιώθοντας τις ενέργειες που ήταν παγιδευμένες εντός της. Διαφόρων ειδών ενέργειες. Από αρχαίες εποχές, σίγουρα. Εδώ και αιώνες κανένας δεν πρέπει να είχε έρθει σε τούτο τον λαβύρινθο. Ο Κρυσταλλικός Άρχοντας εύκολα διέκρινε την ενέργεια που είχε κλαπεί από εκείνον, και την άντλησε πίσω στον εαυτό του, σταδιακά, όχι απότομα, γιατί φοβόταν ότι ίσως έτσι να κομματιαζόταν.

Όταν την είχε τραβήξει όλη, δελεάστηκε για λίγο – αλλά μόνο για λίγο – να απορροφήσει κι άλλες ενέργειες. Δεν το έκανε, όμως, κρίνοντάς το ριψοκίνδυνο. Μπορεί να ήταν μολυσματικές ή ασύμβατες με εκείνον.

Απομάκρυνε το πλοκάμι του από τη μπαταρία, μετατρέποντάς το πάλι σε κεφάλι. Δύο χέρια είχαν ήδη φυτρώσει δεξιά κι αριστερά του, και τώρα μάκρυναν, έχοντας στο πέρας τους ψαλίδια. Τα οποία άρχισαν να κόβουν τα καλώδια που συνέδεαν τη μπαταρία με τους μεταλλικούς τοίχους, απομονώνοντάς την.

Ο λαβύρινθος, μάλλον, δεν θα μπορούσε τώρα να κλέψει ενέργειες. Δε θα είχε πού να τις αποθηκεύσει.

Αλλά πού βρισκόταν το νοοσύστημα που έλεγχε αυτό τον χώρο; Σίγουρα κρυβόταν από τις αισθήσεις του Κρυσταλλικού Άρχοντα, όμως ίσως τώρα να ήταν εφικτό να εντοπιστεί. Ο Κρυσταλλικός Άρχοντας, απλώνοντας ένα μακρύ, λεπτό πλοκάμι, άγγιξε ένα από τα κομμένα καλώδια, με προσοχή...

Αν υπήρχε νοοσύστημα στον λαβύρινθο (που πιθανότατα υπήρχε) θα προσπαθούσε να κάνει εκτίμηση της ζημιάς που είχε προκληθεί και, ει δυνατόν, με κάποιον τρόπο, να την επιδιορθώσει. Επομένως, οι αισθήσεις του θα έρχονταν προς τα εδώ, εξερευνητικά, μέσω των καλωδίων. Ο Κρυσταλλικός Άρχοντας περίμενε, χωρίς βιασύνη, κι ένιωσε μια παρουσία να πλησιάζει από το καλώδιο που άγγιζε με το πλοκάμι του. Επικέντρωσε τη νόησή του και ακολούθησε την παρουσία, για να

ανακαλύψει την προέλευσή της. Οι αισθήσεις του διέσχισαν καλώδια που έτρεχαν μέσα στους τοίχους, ενώ η μνήμη του αποθήκευε σταθερά τη διαδρομή· και, ναι, εκεί – εκεί – ήταν η πηγή προέλευσης της ερευνητικής παρουσίας. Εκεί ήταν το ενεργειακό νοοσύστημα.

Το οποίο αμέσως κατάλαβε ότι κάτι συνέβαινε, και τίναξε πέρα τον Κρυσταλλικό Άρχοντα, κρύφτηκε πάλι από τις αισθήσεις του. *Κενό, μονάχα κενό.*

Ο Κρυσταλλικός Άρχοντας παραπάτησε, έπεσε στο μεταλλικό δάπεδο. Σηκώθηκε ξανά όρθιος, γελώντας. Στο μυαλό του ο χάρτης της διαδρομής δεν είχε σβήσει, αν και τώρα στο τέλος της υπήρχε κενό. Κανένα πρόβλημα, όμως. Θα έφτανε σύντομα στο κενό.

Τα χέρια του σχημάτισαν ένα πελώριο, παλλόμενο δυναμικό τσεκούρι, κι άρχισε να πελεκά τους μεταλλικούς τοίχους του λαβυρίνθου, δημιουργώντας δικά του ανοίγματα και διαδρόμους. Όταν πλησίαζε στο νοοσύστημα, ενεργειακές ριπές βλήθηκαν εναντίον του από δύο κανόνια στο ταβάνι μιας αίθουσας. Τις απέκρουσε με το τσεκούρι του και, μετατρέποντάς το σε επιφάνεια κρυσταλλικής αντανάκλαστικότητας, τις έστειλε πίσω στα κανόνια, καταστρέφοντάς τα ύστερα από μερικούς επιδέξιους χειρισμούς, διαλύοντάς τα σε μεταλλικά κομμάτια.

Στο βάθος της αίθουσας αιωρείτο το νοοσύστημα. Ένα ακατονόμαστο πολυεδρικό σχήμα από ενέργεια, πολύ μεγαλύτερο από αυτό που χειρίζονταν ο *Ζορκολ'ζορκά'αβάθ* και ο *Σαρακμα'ό'οκ'ραθ*. Πέντε φορές μεγαλύτερο, το υπολόγιζε ο νους του Κρυσταλλικού Άρχοντα, και σαφώς ισχυρότερο. Δε χρησιμοποιούσε καλώδια για να συνδέεται με τον λαβύρινθο γύρω του· δεν του *χρειάζονταν* καλώδια. Τον έλεγχε με τις συχνότητες που εξέπεμπε. Τις συχνότητες που τώρα έστειλε, σε κύματα ενεργοπνευματικής απορρύθμισης, εναντίον του Κρυσταλλικού Άρχοντα.

Ο Κρυσταλλικός Άρχοντας αισθάνθηκε να μη μπορεί να ελέγξει τη μορφή του. Πλοκάμια ξεπρόβαλλαν επάνω του, διχοτομούνταν, εξαφανίζονταν. Μια ουρά ξεφύτρωσε και τύλιξε τα πόδια του, σωριάζοντάς τον κάτω. Τα πόδια εξαφανίστηκαν. Το κεφάλι του έγινε τρία κεφάλια κι ένα κέρατο. Στα χέρια του δεν υπήρχε πια κανένα τσεκούρι· τα χέρια είχαν σχηματίσει βρόχο, σαν πλοκάμι που δεν ξέρει πού αρχίζει και πού τελειώνει.

—*Αρκετά μ'αυτές τις ανοησίες!* ούρλιαξε ο Καρνάδης, αποπροσανατολισμένος. Οι σκέψεις του σκορπίζονταν και στροβιλίζονταν μέσα σε μια χαοτική θύελλα.

—*Εστιάσου μόνο σε ένα πράγμα – MONO ΣΕ ΕΝΑ ΠΡΑΓΜΑ!* Η σκέψη της Ελοντί τρύπησε το πνευματικό χάος.

Μία μορφή, και μόνο μία μορφή.

Ο Κρυσταλλικός Άρχοντας, πεσμένος στο μεταλλικό δάπεδο, μεταμορφώθηκε σε τετράκυκλο όχημα χωρίς πόρτες και παράθυρα, αλλά με ένα αιχμηρό έμβολο μπροστά του. Μια μορφή συμπαγής, σταθερή. Μονοκόμματα. Οι τροχοί μπήκαν σε ξαφνική κίνηση, ούρλιαξαν πάνω στα μέταλλα του πατώματος· και το όχημα κινήθηκε με τρομερή ταχύτητα, τρυπώντας ενεργοπνευματικές συχνότητες, κατευθυνόμενο προς το νοοσύστημα που αιωρείτο μισό μέτρο από το έδαφος τρίζοντας και σπινθηροβολώντας.

Ο χρόνος έμοιασε να σταματά...

Το όχημα διέσχισε την απόσταση που το χώριζε από τον στόχο του, περνώντας μέσα από τη χαοτική θύελλα...

Το όχημα βρέθηκε μπροστά στον στόχο του...

Οι πίσω τροχοί του οχήματος – απρόσμενα! – μετατράπηκαν σε ισχυρά πόδια όπως του βατράχου, τινάζοντάς το ψηλά–

Το όχημα έπεσε σαν πανίσχυρο έμβολο πάνω στο ενεργειακό νοοσύστημα, καρφώνοντάς το–

–τρυπώντας το–

–διαπερνώντας το–

–βγαίνοντας από την άλλη μεριά του και χτυπώντας στο μεταλλικό δάπεδο με εκκωφαντικό ήχο και δυνατό τράνταγμα.

Το νοοσύστημα, κροτώντας, *ουρλιάζοντας*, θρυμματίστηκε σε πεπερασμένο αριθμό πάμπολλων ενεργειακών θραυσμάτων που η νόηση του Κρυσταλλικού Άρχοντα δεν προλάβαινε να υπολογίσει. Τα θραύσματα πετάχτηκαν προς κάθε κατεύθυνση της ευρύχωρης αίθουσας· κάποια απ' αυτά χτύπησαν το κρυσταλλικό όχημα και το τίναξαν πάνω σ'έναν τοίχο. Ο Άρχοντας τα ένωσε σαν φωτιά, σαν κομμάτια από πύρινη λαίλαπα. Πήρε ανθρωποειδή μορφή καθώς έπεφτε ξανά στο δάπεδο, κι έμεινε για λίγο εκεί, στα τέσσερα, παρατηρώντας τον χώρο.

Τα ενεργειακά θραύσματα ήταν παντού, κολλημένα στους μεταλλικούς τοίχους, μπηγμένα μέσα τους, θυμίζοντας τρομερές λεπίδες.

Ο Κρυσταλλικός Άρχοντας αντιλαμβανόταν ότι ο βασικός κίνδυνος του λαβύρινθου είχε λάβει τέλος. Αλλά αισθανόταν κουρασμένος από τη μάχη. Χρειαζόταν ξεκούραση. Χρειαζόταν... διαίρεση.

Χωρίστηκε στα δύο.

Η Ελοντί και ο Καρνάδης βρέθηκαν μισοξαπλωμένοι στο μεταλλικό δάπεδο, με την κόπωση εμφανή στις κρυσταλλικές δομές τους.

ΞΕΚΟΥΡΑΣΗ, είπε η Κρυστάλλινη Βασίλισσα.

ΝΑΙ, συμφώνησε ο Απελευθερωτής.

Και καθίζοντας οκλαδόν έπεσαν σε κατάσταση αδράνειας για κάποιες ώρες.

Κανένας και τίποτα δεν τους ενόχλησε.

Ύστερα, σηκώθηκαν όρθιοι και βημάτισαν μέσα στη μεταλλική αίθουσα, ανάμεσα στα ενεργειακά θραύσματα που ακόμα έμοιαζε να εμπεριέχουν κάποιου είδους νοημοσύνη, αν και κατακερματισμένη.

«Ελπίζω,» είπε η Ελοντί, «όλ' αυτά να άξιζαν τον κόπο.»

«Δε μπορεί τούτος ο λαβύρινθος να είναι τυχαία εδώ,» αποκρίθηκε ο Καρνάδης.

«Σίγουρα όχι. Αλλά ακόμα δεν έχουμε καμία ένδειξη ότι σχετίζεται κάπως με τον Κολπαδόρο της Λόρκης.»

Ο Απελευθερωτής άγγιξε ένα ενεργειακό θραύσμα καρφωμένο στον τοίχο. «Το νοοσύστημα μάλλον θα μπορούσε να μας πει. Όμως όχι πλέον.»

Έκαναν, ύστερα, κρυσταλλική συνεύρεση και σύντομα μεταμορφώθηκαν στο ενιαίο ον.

Ο Κρυσταλλικός Άρχοντας έπιασε το ενεργειακό θραύσμα που είχε αγγίξει πιο πριν ο Καρνάδης και το τράβηξε έξω από τον τοίχο. Το κράτησε με το ένα χέρι ενώ με το άλλο το χτυπούσε με μια κοφτερή λεπίδα. Σχημάτισε έτσι ένα ενεργειακό σπαθί από το θραύσμα του νοοσυστήματος. Ίσως να του φαινόταν χρήσιμο.

Άπλωσε τα πλοκάμια του κι άγγιξε τους τοίχους καθώς έβγαινε από την αίθουσα, προσπαθώντας πάλι να βρει τον δρόμο του μέσα στον λαβύρινθο. Κι αυτή τη φορά δεν δυσκολεύτηκε. Δεν υπήρχε τίποτα που να τον αποπροσανατολίζει. Διέσχισε μερικούς μεταλλικούς δια-

δρόμους – πέρασε και μέσα από κάποια ανοίγματα που είχε προηγουμένως ο ίδιος δημιουργήσει – κι έφτασε μπροστά σε μια ανοιχτή θύρα. Διάβηκε το κατώφλι της, βλέποντας μόνο σκοτάδι μετά απ' αυτό αλλά νιώθοντας μια ισχυρή παρουσία με τις διευρυμένες αισθήσεις του, ψηλαφώντας τον χώρο χωρίς να του είναι απαραίτητη η όραση–

Φως, ξαφνικά!

Ο Κρυσταλλικός Άρχοντας βρισκόταν σ'έναν πλακόστρωτο κήπο με φυτά και δέντρα και μαρμάρινες καμάρες ολόγυρα, κι ένα σιντριβάνι στο κέντρο. Από πάνω του φαινόταν γαλανός ουρανός με διάφορα άγνωστα ουράνια σώματα και μαβιά σύννεφα.

Παραίσθηση. Δεν υπήρχε χώρος για αμφιβολία· όλες του οι αισθήσεις αυτό τού έλεγαν, αν και ομολογουμένως κάτι έκανε πολύ καλές προσπάθειες για να τις μπερδέψει.

Τρεις φιγούρες ξεπρόβαλαν ανάμεσα από τις καμάρες: κάποιος (ή κάποια) με λευκά ράσα και κουκούλα που μέσα της μόνο κρύσταλλος φαινόταν· μια πανέμορφη γαλανόδερμη γυναίκα με λουλούδια στα μακριά, κόκκινα μαλλιά της, ντυμένη με αεράτο φόρεμα με καλλιτεχνικά κεντήματα· και ένας εξίσου όμορφος άντρας με δέρμα λωριδωτό, χρυσό και μαύρο, μακριά μαύρα μαλλιά, και αμφίεση πολεμιστή: πανοπλία από μέταλλα που έκαναν παράξενες ανταύγειες και αντανάκλασεις, ένα σπαθί κρεμασμένο στην πλάτη του, ένα μακρύκαννο πιστόλι θηκαρωμένο στη ζώνη του, καθώς κι ένα πλατυλέπιδο ξιφίδιο. Πίσω του ένας γαλανός μανδύας ανέμιζε χωρίς να έρχεται αέρας από πουθενά. Τα μάτια του άντρα στραφτάλιζαν σαν πολύτιμοι λίθοι πρασινόμαυρου χρώματος.

Παραίσθηση. Κανένας από τους τρεις δεν ήταν αυτό που φαινόταν. Και κανένας δεν είχε κρυσταλλική δομή. Ήταν σαν αντικείμενα!

«Ποιος είσαι;» ρώτησε ο κουκουλοφόρος. Μιλούσε σε μια διάλεκτο της Παλιάς Σεργήλιας που με το ζόρι κατανοούσαν ο Καρνάδης και η Ελοντί: κι αυτό επειδή ήταν ενωμένοι ως ενιαίο ον και είχαν υπεράνθρωπες δυνάμεις νόησης.

«Τι είναι εδώ;» είπε ο Κρυσταλλικός Άρχοντας, δίχως ν'απαντήσει. «Πού βρισκόμαστε;»

Η γυναίκα γέλασε. «Διέσχισες τον λαβύρινθο χωρίς να ξέρεις τι αναζητάς;» Κι αυτή στην ίδια διάλεκτο μιλούσε.

«Τι είσαι;» ρώτησε ο πολεμιστής με τα λίθινα μάτια – στην Παλιά Σεργήλια, φυσικά. «Δεν είσαι άνθρωπος της Σεργήλης. Ούτε καμια άλλη Σεργήλια οντότητα που θυμόμαστε.»

«Εκτός αν οι άνθρωποι έχουν πια αλλάξει τόσο...» είπε ο κουκουλοφόρος.

«Αποκλείεται,» είπε ο πολεμιστής.

«Έχεις δίκιο,» του είπε ο Κρυσταλλικός Άρχοντας. «Δεν είμαστε άνθρωπος. Είμαστε ο Κρυσταλλικός Άρχοντας. Είμαστε η Κρυστάλλινη Βασίλισσα και ο Απελευθερωτής. Κι αν καταλαβαίνουμε καλά, βρισκόμαστε μέσα στον Κολπαδόρο της Λόρκης. Σωστά;»

Ο πολεμιστής γέλασε. «‘Κολπαδόρο της Λόρκης’ ονομάζουν το σπίτι μας οι άνθρωποι! Το αληθινό όνομά του είναι _____.»

Ακόμα και η νοημοσύνη του Κρυσταλλικού Άρχοντα δεν μπορούσε να συλλάβει την παράδοξη λέξη, όπως κάποτε δεν μπορούσε να την κατανοήσει ο Καρνάδης όταν του την είχε αναφέρει ο Ζορκολ’ζορκά’αβάθ. Ήταν σαν το μυαλό του να την εξοστράκιζε ως τελείως, τελείως ασύμβατη.

«Εμείς,» αποκρίθηκε ο Κρυσταλλικός Άρχοντας, «θα το λέμε Κολπαδόρο, αν δεν σας πειράζει. Δείξτε μας τώρα τις *πραγματικές* σας μορφές! Καταλαβαίνουμε ότι όλα τούτα είναι παραισθήσεις!»

Οι τρεις οντότητες γέλασαν τόσο συγχρονισμένα που ήταν τρομαχτικό. Και μετά η πανέμορφη γαλανόδερμη, κοκκινομάλλα γυναίκα είπε: «Δεν έχουμε ‘πραγματικές’ μορφές.»

Αυτό εξηγούσε, ίσως, όλες τις αισθητηριακές παραδοξότητες που αντιλαμβανόταν ολόγυρά του ο Κρυσταλλικός Άρχοντας...

Πενήντα-Εφτά Η Συμφωνία των Άμορφων

«Τι ζητάς εδώ;» ρώτησε ο κουκουλοφόρος με το κρυσταλλικό πρόσωπο που έμοιαζε (σχετικά) με τις όψεις των κρυσταλλωμένων όταν τις έβλεπαν άνθρωποι.

«Για εσάς ήρθαμε,» αποκρίθηκε ο Κρυσταλλικός Άρχοντας. «Για τον Κολπαδόρο της Λόρκης. Ήρθαμε για να σας ελευθερώσουμε από την αγκαλιά της γης.»

«Πώς ξέρεις για εμάς;» θέλησε να μάθει η γαλανόδερμη γυναίκα με τα λουλούδια στα κόκκινα μαλλιά της. «Έχουν περάσει... αιώνες από τότε που η _____ έπεσε από τους ουρανούς της Σεργής.»

«Και πώς διέσχισες τον λαβύρινθο;» πρόσθεσε ο κουκουλοφόρος. «Απ'ό,τι μας λένε οι αισθήσεις και τα όργανά μας, ένας λαβύρινθος είναι χτισμένος μπροστά από την _____ προκειμένου κανένας να μη μας βρει.»

«Τον περισσότερο λαβύρινθο τον κόψαμε,» αποκρίθηκε ο Κρυσταλλικός Άρχοντας, και το ελεύθερο χέρι του μετατράπηκε σ'ένα γιγάντιο, παλλόμενο δυναμικό τσεκούρι, το οποίο ύστερα εξαφανίστηκε πάλι. «Και καταστρέψαμε το ενεργειακό νοοσύστημα που τον έλεγχε.» Ο Άρχοντας ύψωσε το ενεργειακό σπαθί που κρατούσε στο άλλο του χέρι. «Αυτό είναι ένα από τα κομμάτια του που απέμειναν. Αλλά ποιος είχε φτιάξει τον λαβύρινθο; Και γιατί; Εσείς;»

«Εκείνοι που μας φυλάκισαν!» είπε ο πολεμιστής με το λωριδωτό, χρυσό/μαύρο δέρμα.

«Ποιοι σας φυλάκισαν;»

«Εσύ πώς ξέρεις για εμάς;» επανέλαβε η γαλανόδερμη γυναίκα με τα κόκκινα μαλλιά.

«Έχουμε μιλήσει με κάποιους που ίσως να είναι γνωστοί σας. Κάποιους από την εποχή σας. Τα ονόματά τους είναι *Ζορκολ'ζορκά'αβάθ* και *Σαρακμα'ό'οκ'ράθ*.»

«Αδύνατον!» αναφώνησε ο πολεμιστής.

«Δε μπορεί να είναι ακόμα ζωντανοί,» είπε ο κουκουλοφόρος, ενώ η γαλανόδερμη γυναίκα γελούσε χλευαστικά.

«Εσείς ζωντανοί δεν είστε;» τους είπε ο Κρυσταλλικός Άρχοντας.

«Εμείς δεν είμαστε το ίδιο μ'αυτούς,» εξήγησε ο κουκουλοφόρος. «Εμείς δεν είμαστε αυτό που βλέπετε.»

«Όπως και νάχει, ο Ζορκολ'ζορκά'αβάθ και ο Σαρακμα'ό'οκ'ραθ ζουν. Διατηρήθηκαν σε στάση μέσα στο Κρυσταλλικό Πεδίο, όπου έπεσαν κατά τη διάρκεια του πολέμου. Έμειναν εκεί, παγιδευμένοι, ώσπου τους ελευθερώσαμε.»

«Και πού βρίσκονται τώρα;» ρώτησε η γαλανόδερμη γυναίκα, στενέυοντας τα μάτια.

«Μαζί μας. Πιθανώς να έρθουν, μάλιστα, να σας συναντήσουν μόλις τους ενημερώσουμε για την παρουσία σας.»

«Ακόμα,» είπε ο πολεμιστής, «δεν έχουμε καταλάβει τι ακριβώς είσαι.»

«Ερχόμαστε για να σας δώσουμε ελευθερία· αυτό δεν είναι αρκετό για εσάς;»

«Θα σκάψετε τη γη; Βρισκόμαστε πολύ βαθιά κάτω από τη γη!»

«Θα δούμε τι μπορούμε να κάνουμε. Τώρα, πρέπει να φύγουμε, να πάμε να μιλήσουμε στον Ζορκολ'ζορκά'αβάθ και στον Σαρακμα'ό'οκ'ραθ. Θα μπορούσατε να έρθετε μαζί μας· ο λαβύρινθος δεν έχει πια τη δύναμη να σας σταματήσει.»

«Δεν είναι ο λαβύρινθος το πρόβλημά μας,» εξήγησε ο κουκουλοφόρος. «Ποτέ δεν ήταν.»

«Δεν μπορούμε να βγούμε από την _____,» πρόσθεσε η γαλανόδερμη γυναίκα. «Μόνο εδώ οι συνθήκες είναι κατάλληλες για την ύπαρξή μας. Το εσωτερικό της _____ είναι αυτό που οι άνθρωποι αποκαλούν 'ενδοδιάσταση'.»

«Δε μπορείτε να πάτε στη Σεργήλη;» απόρησε ο Κρυσταλλικός Άρχοντας.

«Μπορούμε μόνο να πετάξουμε από πάνω της,» είπε ο πολεμιστής. «Αλλά όχι τώρα, που είμαστε παγιδευμένοι κάτω από τη γη!» Οργή ακουγόταν στη φωνή του.

«Θα επιστρέψουμε,» υποσχέθηκε ο Κρυσταλλικός Άρχοντας, και εγκατέλειψε τον Κολπαδόρο της Λόρκης.

Έφυγε από το θαμμένο φεγγάρι, μεταμορφώθηκε σε τετράποδο πλάσμα, και διέσχισε τα υπόγεια βάθη με μεγάλη ταχύτητα, κατευθυνόμενος προς το παλιό ορυχείο και τη μολυσμένη λίμνη...

«Σας γνωρίζουν,» είπε ο Απελευθερωτής στον Ζορκολ'ζορκά'αβάθ και στον Σαρακμα'ό'οκ'ραθ, μιλώντας στην αρχαία γλώσσα τους, την οποία η Ελοντί πλέον κατανοούσε χωρίς δυσκολία, ύστερα από τις κρυσταλλικές συνενυρέσεις με τον Καρνάδη, ύστερα από τόσες ώρες που το μυαλό της άγγιζε το δικό του, ως ενιαίο ον. «Είχατε συναναστροφές μαζί τους;»

«Ναι,» αποκρίθηκε το κρυσταλλικό έντομο· «ήμασταν σύμμαχοι κάποτε.»

«Σύμμαχοι; Μα, ήσασταν εισβολείς στη Σεργήλη, έτσι δεν είναι;»

«Και λοιπόν;» σύριξε ο Σαρακμα'ό'οκ'ραθ. «Κάποιοι Σεργήλιοι καταλάβαιναν ότι είχαν να κερδίσουν πολλά από εμάς!» Και εξήγησε στον Απελευθερωτή και στην Κρυστάλλινη Βασίλισσα ότι οι κάτοικοι του Κολπαδόρου της Λόρκης – γνωστοί ως Άμορφοι στους αρχαίους ανθρώπους της Σεργήλης – είχαν συνάψει συμμαχία με τους εισβολείς. Τους είχαν βοηθήσει στην προσπάθειά τους να κατακτήσουν τη διάσταση. Αλλά οι άλλες οντότητες της Σεργήλης σύντομα το κατάλαβαν, κι έστρεψαν τρομερές δυνάμεις εναντίον της _____. Τη χτύπησαν και την έριξαν από τους ουρανούς, βόρεια της Ραχοκοκαλιάς, σ'ετούτα τα μέρη. Το φεγγάρι, πέφτοντας με τρομερή ορμή, βυθίστηκε κάτω από το έδαφος, παγιδεύτηκε εκεί, έχοντας υποστεί μεγάλες ζημιές.

«Και οι αρχαίοι Σεργήλιοι πρέπει να το έθαψαν,» τελείωσε τη διήγησή του ο Σαρακμα'ό'οκ'ραθ.

«Και ποιος έφτιαξε τον λαβύρινθο;» ρώτησε η Ελοντί.

«Δεν είμαστε σίγουροι,» ζουζούνισε ο Ζορκολ'ζορκά'αβάθ, «αλλά αναμφίβολα εκείνη την εποχή φτιάχτηκε κι αυτός, προκειμένου να μη μπορεί κανένας να φτάσει στο θαμμένο φεγγάρι εκτός από τους φύλακές του.»

«Πιθανώς,» πρόσθεσε ο Σαρακμα'ό'οκ'ραθ, «να τον έχτισε η Σιδηρά Δυναστεία!»

«Ναι,» συμφώνησε ο Ζορκολ'ζορκά'αβάθ, «είναι πιθανό.»

«Και τι θα κάνουμε τώρα που βρήκαμε τον Κολπαδόρο της Λόρκης;» ρώτησε ο Απελευθερωτής. «Δεν είναι δυνατόν να σκάψουμε και να τον βγάλουμε στην επιφάνεια! Χρειάζονται πάρα πολλά μηχανήματα για μια τέτοια δουλειά – μεγάλα και ισχυρά μηχανήματα – και πάρα πολλή ενέργεια. Δεν έχουμε τέτοια πράγματα στη διάθεσή μας.»

«Και ούτε θα ήταν φρόνιμο, Απελευθερωτή, να ελευθερώσουμε την _____,» είπε ο Ζορκολ'ζορκά'αβάθ. «Οι κάτοικοί της είναι ύπουλοι.»

«Εσείς, όμως, συμμαχήσατε μαζί τους...»

«Ναι, επειδή μας βόλεψε. Τώρα, ωστόσο, θα μπορούσαν να αποδειχτούν επικίνδυνοι. Πρέπει να τους ελέγχουμε. Πρέπει να μπορούμε να χρησιμοποιήσουμε τις δυνάμεις του Κολπαδόρου για δικό μας όφελος.»

«Με τι τρόπο; Όπως σου είπα και την άλλη φορά, δαίμονα, δεν είμαι μάγος. Δεν ξέρω πώς να χειρίζομαι τέτοιες δυνάμεις.»

Ο Ζορκολ'ζορκά'αβάθ εξήγησε τι πρότεινε να κάνουν, και μετά ρώτησε: «Συμφωνείτε;» απευθυνόμενος, προφανώς, και σ'εκείνον και στην Κρυστάλλινη Βασίλισσα.

Η Ελοντί, φυσικά, δεν συμφωνούσε με τίποτα απ' αυτά, αλλά είπε πως συμφωνούσε.

Υστερα, καθώς οι Ιερομύστες απομακρύνονταν από τους δύο δαίμονες, η Μάγισσα τούς πλησίασε και ρώτησε τον Απελευθερωτή: «Τι λέγατε; Τι έγινε με τον Κολπαδόρο της Λόρκης;»

«Νομίζω,» της είπε ο Καρνάδης, «ότι σύντομα θα μπορείς πάλι να συνεχίσεις τα πειράματά σου.»

Η κρυσταλλική δομή της φανέρωσε ενθουσιασμό. «Πες μου τι ακριβώς είπατε!» επέμεινε όμως. «Τι έγινε με τον Κολπαδόρο της Λόρκης;»

Οι κρυσταλλωμένοι έφτιαξαν μια πελώρια σκάλα μέσα στο ορυχείο, χρησιμοποιώντας ό,τι υλικά είχαν στη διάθεσή τους και ό,τι υλικά μπορούσαν να βρουν. Μετά, υπό την καθοδήγηση του Κρυσταλλικού Άρχοντα, τη μετέφεραν μέσα στις σήραγγες και στα σπήλαια ώσπου έφτασαν στην απότομη κάθετη σήραγγα που οδηγούσε στον κατεστραμμένο λαβύρινθο. Εκεί, τοποθέτησαν τη σκάλα στο εσωτερικό της

σήραγγας ώστε να μπορούν να κατεβούν ο *Ζορκολ'ζορκά'αβάθ* και ο *Σαρακμα'ό'οκ'ραθ*.

Οι δύο δαίμονες κατέβηκαν, και ο Κρυσταλλικός Άρχοντας και μερικοί ακόμα κρυσταλλωμένοι – ανάμεσά τους και η Μάγισσα – τους ακολούθησαν. Διέσχισαν τον μεταλλικό λαβύρινθο και έφτασαν στον Κολπαδόρο της Λόρκης, που ο πρώτος χώρος του τώρα δεν ήταν μια πλακόστρωτη αυλή, αλλά μια μεγάλη αίθουσα με δύο κιονοστοιχίες από μαρμαροκολόνες. Κι ανάμεσα στις κολόνες στέκονταν διάφοροι άνθρωποι. Κανένας τους δεν ήταν αυτό που φαινόταν, όπως αντιλαμβάνόταν εύκολα ο Κρυσταλλικός Άρχοντας, και κανένας τους δεν είχε κρυσταλλική δομή. Ούτε, ασφαλώς, η αίθουσα ήταν πραγματική.

«Τι μέρος είν' αυτό;» μουρμούρισε μια κρυσταλλωμένη, αλλά ένας άλλος τής είπε να κάνει ησυχία.

«*Ζορκολ'ζορκά'αβάθ, Σαρακμα'ό'οκ'ραθ!*» είπε ένας από τους κατοίκους του Κολπαδόρου. «Έχετε αλλάξει πολύ...» Ο Κρυσταλλικός Άρχοντας νόμιζε ότι αναγνώριζε την οντότητα: ήταν η γυναίκα με το γαλανό δέρμα και τα λουλούδια στα κόκκινα μαλλιά, αλλά τώρα η μορφή της ήταν τελείως διαφορετική: ήταν η μορφή ενός άντρα με κοστούμει παράξενης μόδας, κόκκινο μανδύα, και χρυσό διάδημα στο κεφάλι. Είχε δέρμα λευκό-ροζ, μαλλιά καστανά και κοντά, και πρόσωπο φρεσκοξυρισμένο.

«Ήμασταν παγιδευμένοι στο Κρυσταλλικό Πεδίο, για πολλούς αιώνες,» ζουζούνισε ο *Ζορκολ'ζορκά'αβάθ* στη δική του γλώσσα – τη γλώσσα στην οποία του είχε μιλήσει και η οντότητα του Κολπαδόρου. «Αλλά τώρα επιστρέψαμε, με τη βοήθεια του Απελευθερωτή, και θα πάρουμε εκδίκηση από εκείνους που μας φυλάκισαν! Όπως, υποθέτω, αυτή θα είναι και η δική σας επιθυμία.»

«Ελευθερώστε μας,» είπε μια άλλη οντότητα του Κολπαδόρου, «και η συμμαχία μας θα εξακολουθήσει να ισχύει.»

«Αυτό,» αποκρίθηκε ο *Σαρακμα'ό'οκ'ραθ*, «δεν μπορεί να γίνει αμέσως. Βρίσκεστε πολύ βαθιά κάτω από τη γη–»

«Το γνωρίζουμε, *Σαρακμα'ό'οκ'ραθ!*» είπε μια τρίτη οντότητα.

«Χρειαζόμαστε τη βοήθειά σας για να σας ελευθερώσουμε.»

«Τι είδους βοήθεια;» «Και πώς ελευθέρωσε εσάς αυτός ο Απελευθερωτής; Ποιος είναι; Είναι ο Κρυσταλλικός Άρχοντας;» «Και ποιοι είναι

όλοι αυτοί οι άνθρωποι που κρύσταλλος τούς σκεπάζει και είναι διαφορετικοί από τους κανονικούς Σεργίλιους που θυμόμαστε;» «Πού βρήκατε τέτοιους συμμάχους; Από ποια διάσταση είναι;»

«Θα τα μάθετε όλα,» τους υποσχέθηκε ο Ζορκολ'ζορκά'αβάθ. «Ακούστε...» Και τους διηγήθηκε, εν συντομία, όσα είχαν συμβεί από τότε που ο Καρνάδης ελευθέρωσε τους δύο δαίμονες από το Κρυσταλλικό Πεδίο.

Τα βλέμματα των Άμορφων στράφηκαν στον Κρυσταλλικό Άρχοντα, και οι φωνές τους ακούστηκαν ξανά: «Δύο Ιερομύστες...» «...έχοντας μία μορφή.» «Παράξενο που τώρα Ιερομύστες βοηθούν εκείνους που κάποτε ήθελαν να εισβάλουν.» «Τα πράγματα έχουν, προφανώς, αλλάξει πολύ...» «Κάποτε, πριν από αιώνες, μία Ιερομύστης ερχόταν και μιλούσε μαζί μας...» Και όλες οι παραισθήσεις έσβησαν, όλες οι οντότητες του Κολπαδόρου πήραν την ίδια μορφή: έγιναν αιωρούμενες, φωτεινές σφαίρες, σαν μικροσκοπικά φεγγάρια, το καθένα με το δικό του χρώμα. Αμφίβολο, όμως, ήταν αν αυτή ήταν η πραγματική τους μορφή. Η γαλανόδερμη γυναίκα πρέπει να είχε πει αλήθεια όταν είπε ότι δεν είχαν πραγματική μορφή.

Μία από τις σφαίρες ρώτησε: «Πώς θα μας ελευθερώσετε από τη γη; Έχουν οι Ιερομύστες κάποιο σχέδιο;»

«Πάνω από τον Κολπαδόρο της Λόρκης βρίσκεται τώρα οικοδομημένη μια ολόκληρη μεγαλούπολη,» τους πληροφόρησε ο Κρυσταλλικός Άρχοντας, «όπως σας εξήγησε ο Ζορκολ'ζορκά'αβάθ, η οποία ονομάζεται Θακέρκοβ. Δεν είναι εύκολο να σκάψουμε για να βγάλουμε το φεγγάρι σας. Επιπλέον, δεν έχουμε τους απαραίτητους εξοπλισμούς. Μπορείτε όμως να μας βοηθήσετε να τους αποκτήσουμε...»

«Με τι τρόπο;» «Όσο είμαστε φυλακισμένοι εδώ κάτω δεν μπορούμε να κάνουμε τίποτα!» «Έχεις κάτι να προτείνεις;»

Αλλά ο Ζορκολ'ζορκά'αβάθ ήταν που τους απάντησε: «Πρέπει να πάρουμε τον έλεγχο της πόλης, ώστε να εξαπλώσουμε την επιρροή μας εκεί! Κι αυτό θα μπορούσαμε εύκολα να το κατορθώσουμε με τη χρήση των δυνάμεων της _____. Το πρόβλημα, φυσικά, είναι ότι δεν μπορείτε να χρησιμοποιήσετε τις δυνάμεις σας πάνω στη Θακέρκοβ όσο είστε παγιδευμένοι εδώ κάτω-»

«Πρέπει να πετάξουμε πάλι στους ουρανούς!»

«Ή να μεταβιβάσουμε τηλεπικοινωνιακά τις δυνάμεις της _____.»

«Τι εννοείς, *Ζορκολ'ζορκά'αβάθ*;» «Μίλα καθαρά, εξωδιαστασιακέ! Μην παίζεις παιχνίδια μαζί μας!»

«Θα φέρουμε ένα γιγάντιο καλώδιο,» ζουζούνισε το κρυσταλλικό έντομο, «το οποίο θα ξεκινά από εδώ, από την _____, και θα καταλήγει σ'έναν πολύ ισχυρό πομπό στη Θακέρκοβ. Οι συχνότητες που θα εκπέμπονται από εκεί θα επηρεάσουν την πραγματικότητα όλων των κατοίκων της πόλης. Θα τους θέσουν υπό την κυριαρχία μας.»

«Το σχέδιό σου δεν είναι άσχημο, εξωδιαστασιακέ...» «Θα χρειαστείς έναν πολύ ισχυρό πομπό για να το κάνεις αυτό!» «Και ποιος θα ρυθμίζει την πραγματικότητα των Σεργήλιων; Εσύ; Θα παίρνουμε διαταγές από εσένα, τώρα;»

«Είμαστε σύμμαχοι, δεν είμαστε;» σύριξε ο *Σαρακμα'ό'οκ'ραθ*.

«Σύμμαχοι, όχι πειθαρχικοί σας!» «Τι ύπουλο κόλπο είναι αυτό;»

«Δε βρίσκεστε σε θέση να κάνετε παζάρια!» αγρίεψε το σύριγμα του κρυσταλλικού φιδιού.

«Δεν υπάρχει λόγος για φιλονικία,» τους διέκοψε ο *Ζορκολ'ζορκά'αβάθ*. «Έχουμε στην κατοχή μας ένα ενεργειακό νοοσύστημα, φίλοι μας της _____. Το τηλεπικοινωνιακό καλώδιο θα συνδέεται και με αυτό, και το νοοσύστημα θα ρυθμιστεί έτσι ώστε να μπορεί να χειριστεί ανάλογα τις δυνάμεις της _____. Με την άδειά σας, ασφαλώς.»

«Κι αν το νοοσύστημα πάρει τον πλήρη έλεγχο της _____;»

Ο *Ζορκολ'ζορκά'αβάθ* γέλασε ζουζουνίζοντας. «Θεωρείτε ότι ένα απλό νοοσύστημα μπορεί τόσο εύκολα να σας υποδουλώσει;»

«Δεν είμαστε βέβαιοι ότι θέλουμε να σε εμπιστευτούμε σε τέτοιο βαθμό, *Ζορκολ'ζορκά'αβάθ*!»

«Προτιμάτε, τότε, να μείνετε για πάντα εδώ, παγιδευμένοι κάτω από τη γη;»

Οι πολύχρωμες φωτεινές σφαίρες μίλησαν, ξαφνικά, αναμεταξύ τους, με τόσο μεγάλη ταχύτητα που ο Κρυσταλλικός Άρχοντας, ακόμα και με τις δικές του υπερβατικές αισθήσεις, ήταν αδύνατον να παρακολουθήσει τι έλεγαν. Και μάλλον ούτε οι δαίμονες μπορούσαν να τους παρακολουθήσουν. Ήταν σαν να γυρίζεις πολύ, πολύ γρήγορα μια η-

χητικά αποθηκευμένη συνομιλία, ακούγοντας ασυναρτησίες από τα ηχεία.

Όταν το ξέφρενο συμβούλιό τους τελείωσε, όλοι οι Άμορφοι πήραν τις μορφές διάφορων πουλιών: γεράκια, σπουργίτια, κόρακες, ερίθαικες, αετοί, γλάροι, περιστέρια...

«Δεχόμαστε την πρότασή σας, Ζορκολ'ζορκά'αβάθ,» δήλωσε ένας μεγάλος γύπας, με επιβλητικό ράμφος και κατάμαυρα σπινθηροβόλα μάτια, ο οποίος φάνταζε πανίσχυρος μονάρχης ανάμεσα στα υπόλοιπα πτηνά. «Αλλά όταν έχετε τη θακέρκοβ υπό την επιρροή σας θα φροντίσετε, το συντομότερο δυνατό, να σκάψετε μέσα στη γη για να ελευθερώσετε την _____. Συμφωνείτε;»

«Συμφωνούμε,» αποκρίθηκε το κρυσταλλικό έντομο.

«Συμφωνούμε,» σύριξε και ο Σαρακμα'ό'οκ'ραθ.

«Συμφωνούμε,» είπε ο Κρυσταλλικός Άρχοντας.

Οι άλλοι κρυσταλλωμένοι έμειναν σιωπηλοί. Ούτως ή άλλως, δεν καταλάβαιναν τίποτα απ' αυτά που λέγονταν, καθώς ήταν λόγια στην αρχαία γλώσσα των εξωδιαστασιακών δαιμόνων.

Πενήντα-Οκτώ Ο Τηλεοπτικός Σταθμός

Απόγευμα. Ο Αργύριος καθόταν σ'ένα μπαρ στο Λημέρι και έπινε, αργά, ένα ποτήρι Πράσινη Γαλανή, περιμένοντας και την Αλκυόνη να έρθει μετά από μια δουλειά που είχε. Τουλάχιστον, έτσι του είχε υποσχεθεί. Έξω από το μπαρ, καθώς και μέσα, σε αρκετούς από τους τοίχους, ήταν κολλημένη μια αφίσα που έγραφε:

ΑΛΛΑΞΤΕ ΣΥΧΝΟΤΗΤΑ!

[συναυλία]

Ατίθασες Συχνότητες

19 ΧΕΙΜΕΡΙΟΥ ΤΟΥ ΤΡΙΤΟΥ

από τη δύση ως τα ξημερώματα!

19 του Χειμρίου του Τρίτου ήταν αύριο· και, βλέποντας αυτή την αφίσα, ο Αργύριος δεν ήξερε γιατί αλλά είχε μια παράξενη αίσθηση, σαν να την είχε τοιχοκολλήσει εκεί η Λόρκη η ίδια. Δεν μπορεί, όμως, αυτό το συγκρότημα, οι Ατίθασες Συχνότητες – καινούργιο μάλλον – να ήταν τόσο διαβολικό...

Ο τηλεοπτικός δέκτης του μπαρ ήταν ανοιχτός και συντονισμένος στο *Άστρο*, τον μοναδικό τηλεοπτικό σταθμό της Θακέρκοβ. Ο Αργύριος δεν έδινε και πολλή σημασία στην οθόνη· μετά, όμως, άκουσε από εκεί, αρκετά καλά, την τηλεπαρουσιάστρια να λέει: «...στη συχνότητά μας! Και αύριο το βράδυ–» Η φωνή της διακόπηκε απότομα, ενώ το βλέμμα του Αργύριου είχε ήδη στραφεί στον τηλεοπτικό δέκτη. Η εικόνα αλλοιώθηκε με τρόπο παράξενο, λόγω παρεμβολών μάλλον. Το πρόσωπο της τηλεπαρουσιάστριας, κι ολόκληρη η παρουσιάστρια, σκεπάστηκε από κάτι που θύμιζε κρυσταλλική υφή στον Αργύριο· κι ύστερα όλη η εικόνα καλύφθηκε από αυτή την κρυσταλλική υφή.

«Τι σκατά γίνεται, γαμώ τις κεραίες τους;» μούγκρισε ο άντρας του μπαρ, πίσω απ'τον Μπαλαντέρ της Λόρκης.

Μετά, η εικόνα επανήλθε κανονικά. Στοίχημα ήταν αν η παρεμβολή κράτησε δέκα, δεκαπέντε δευτερόλεπτα.

Σαν να είχε γίνει για τον Αργύριο...

Ο Μπαλαντέρ της Λόρκης είχε την αίσθηση ότι αύριο βράδυ κάποια συχνότητα θα άλλαζε, κι ό,τι κι αν ήταν θα ξεκινούσε απ'το *Άστρο*...

Οι κρυσταλλωμένοι; Στον τηλεοπτικό σταθμό;

Γιατί;

Αισθάνθηκε μια παρουσία δίπλα του και, προς στιγμή, νόμισε ότι η Αλκυόνη είχε έρθει. Στρέφοντας όμως το βλέμμα του είδε την Κλεισμένη να νιαουρίζει κοντά το ψηλό σκαμνί του, κουνώντας την ουρά της.

Η αιφνίδια εμφάνιση της, για κάποιο λόγο, δεν τον εξέπληττε...

«Πώς μπήκε τούτ' η κωλόγατα δω μέσα, ρε πούστη μου;» μούγκρισε ο άντρας του μπαρ.

«Δική μου είναι,» του είπε ο Αργύριος, κι έσκυψε προς την Κλεισμένη, απλώνοντας τα χέρια του. Εκείνη πήδησε στην αγκαλιά του.

Ο άντρας του μπαρ τον ατένισε καχύποπτα. «Καλώς, αλλά να την προσέχεις. Μην αρχίσει να μου πηδά δώθε-κείθε, να πούμε, και γίνει της Λόρκης το γλέντι δω μέσα. Καλώς;»

«Καλώς,» αποκρίθηκε ο Μπαλαντέρ της Λόρκης.

Νύχτα.

Ομίχλη απλωμένη στους δρόμους της Θακέρκοβ, περιορίζοντας την ορατότητα στα πέντε, δέκα μέτρα.

Δύο ψευδάνθρωποι βάδιζαν: ο Αρτέμιος Νιλμάνης και ο Χρίστος, που ήταν συνοδηγός του σε πολλά ράλι. Ο πρώτος κρατούσε στα χέρια του έναν δέκτη με μικρή οθόνη, επάνω στην οποία φαινόταν μια κόκκινη κουκίδα που έδειχνε τη θέση των κρυσταλλωμένων που βρίσκονταν κάτω από τους δρόμους της μεγαλούπολης, στους υπονόμους. Ο Χρίστος κρατούσε έναν τηλεπικοινωνιακό πομπό και τους μιλούσε, λέγοντάς τους προς τα πού να στρίψουν, καθοδηγώντας τους.

Οι δύο ψευδάνθρωποι ήταν στον Γαιοδόμο, φορώντας ζωντανές μάσκες που δεν έμοιαζαν και τόσο απαραίτητες με τέτοια ομίχλη που σκέπαζε τα πάντα. Βαδίζοντας σταθερά, πλησίαζαν το ψηλό χτίριο του τηλεοπτικού σταθμού *«Το Άστρο»*. Και οι άλλοι κρυσταλλωμένοι το

πλησίαζαν από κάτω, από τους υπονόμους, προσπαθώντας να βρουν τον δρόμο τους μέσα από τις σήραγγες. Μαζί τους τραβούσαν ένα μακρύ καλώδιο που είχαν φέρει από ανείπωτα βάθη, από τον ίδιο τον Κολπαδόρο της Λόρκης, χιλιόμετρα κάτω από τη γη (όχι υπολογίζοντας κάθετα αλλά μέσα από τις στροφές των δαιδαλωδών περασμάτων).

«Καλά πηγαίνετε,» είπε ο Χρίστος στον πομπό του. «Δεν είμαστε μακριά. Συνεχίστε.»

Οι δύο ψευδάνθρωποι προχωρούσαν με κάποια προσοχή μέσα στην ομίχλη, βλέποντας κάπου-κάπου σκιερές φιγούρες να περνάνε με ταχύ βάδισμα, ακούγοντας μεταλλικούς τροχούς πάνω στο οδόστρωμα ή τακούνια στο πλακόστρωτο των πεζόδρομων, διακρίνοντας τους προβολείς οχημάτων. Δυο φορές, το φτεροκόπημα κάποιου γρυποκαβαλάρη – αερομεταφορέα, μάλλον – αντήχησε από πάνω τους, και η σκιά του έπεσε μέσα στην ομίχλη.

Οι ψευδάνθρωποι είδαν το χτίριο του Άστρου μπροστά τους, και ο Χρίστος είπε σ'αυτούς που βρίσκονταν στους υπονόμους: «Αντίκρυ μας είναι. Προχωρήστε καμια δεκαριά μέτρα και θα είστε ακριβώς από κάτω του.» Ο ίδιος είχε σταματήσει να βαδίζει· όπως κι ο Αρτέμιος, ο οποίος παρατηρούσε τη μικρή οθόνη του δέκτη του.

Η κόκκινη κουκίδα άλλαζε θέση, κατευθυνόμενη προς τη μεριά του Άστρου, και μετά σταμάτησε.

«Καλά είμαστε εδώ;» ακούστηκε η παράξενη ανδρόγυνη φωνή του Κρυσταλλικού Άρχοντα από τον τηλεπικοινωνιακό πομπό.

«Ναι,» απάντησε ο Αρτέμιος αντί για τον Χρίστο. «Πρέπει να είστε ακριβώς κάτω από το χτίριο.»

Μέσα στους υπονόμους, ο Κρυσταλλικός Άρχοντας είπε στους ακόλουθούς του να ετοιμάσουν τα όπλα τους. Πολλοί είχαν ήδη πιστόλια ή αγχέμαχα όπλα στα χέρια, αλλά τώρα τα τράβηξαν κι οι υπόλοιποι από τα θηκάρια. Ο Σαρντάνης ο λήσταρχος έμοιαζε ανυπόμονος να χύσει αίμα ξανά. Η κρυσταλλική δομή της Μάγισσας φανέρωνε ενθουσιασμό για άλλο λόγο.

Ο Κρυσταλλικός Άρχοντας ήταν πιο ψηλός από όλους τους· έχοντας ανθρωποειδή μορφή, βάδιζε διπλωμένος εδώ κάτω. Τώρα τα χέρια του ενώθηκαν, σχηματίζοντας μια πανίσχυρη κρυστάλλινη σφύρα. Με την

οποία κοπάνησε την οροφή του υπονόμου. Ξανά και ξανά και ξανά και ξανά. Κομμάτια πέτρας και χώματα έπεσαν από πάνω, σκεπάζοντάς τον αλλά μη μπορώντας να σταματήσουν την τρομερή του δύναμη. Και μόλις το άνοιγμα είχε δημιουργηθεί, ο Κρυσταλλικός Άρχοντας πήδησε πάνω.

Είδε πως βρισκόταν μέσα σε κάποιο γκαράζ. Το γκαράζ του τηλεοπτικού σταθμού, αναμφίβολα.

Οι υπόλοιποι κρυσταλλωμένοι σύντομα ανέβηκαν επίσης, και τότε βήματα ακούστηκαν να έρχονται γρήγορα προς το μέρος τους. Μισθοφόροι φύλακες, με όπλα στα χέρια, οι οποίοι φώναζαν: «Ακίνητοι! Ακίνητοι!»

Ο Κρυσταλλικός Άρχοντας τινάχτηκε αστραπιαία καταπάνω τους, λιανίζοντάς τους με χέρια που είχαν μετατραπεί σε λεπίδες και οι κρυσταλλωμένοι τον ακολούθησαν. Πολύ σύντομα, μόνο κομμάτια είχαν απομείνει από τους μισθοφόρους. Οι κρυσταλλωμένοι εισέβαλαν στον τηλεοπτικό σταθμό τραβώντας το γιγάντιο καλώδιο μαζί τους. Στο δρόμο τους, όποιον συναντούσαν ή τον σκότωναν (όταν δεν γινόταν αλλιώς) ή τον αναισθητοποιούσαν ώστε να τον μετατρέψουν αργότερα σε έναν απ' αυτούς. Μισθοφόροι φρουροί αιχμαλωτίστηκαν έτσι, καθώς και κάμποσοι δημοσιογράφοι αλλά και διάφοροι υπάλληλοι του σταθμού που είχαν νυχτερινές βάρδιες.

Η Ελοντί προσπαθούσε να καλύψει τις πραγματικές της σκέψεις από τον Καρνάδη – τις σκέψεις που δεν συμφωνούσαν καθόλου μ' αυτό που συνέβαινε – και δεν το έβρισκε δύσκολο, γιατί η κρυσταλλική ύπαρξη την ενθουσίαζε, τη συνέπαιρνε. Όλα τής έμοιαζαν με όνειρο. Οι άνθρωποι που σκοτώνονταν στο πέρασμα του Κρυσταλλικού Άρχοντα, ή που αναισθητοποιούνταν για να αιχμαλωτιστούν, δεν της φαίνονταν πραγματικοί. Μαριονέτες μονάχα, ή έντομα που κάποια ανώτερη οντότητα παίζει μαζί τους. Μόνο η ψυχή της, που δεν είχε αλλοιωθεί από τον Κρύσταλλο, ήταν που της έλεγε ότι κάτι δεν πήγαινε καλά, ότι αυτό δεν έπρεπε να συμβαίνει.

Η Ελοντί θα είχε διαλύσει την ένωσή της με τον Καρνάδη εδώ και τώρα, αλλά ήξερε πως αν το έκανε θα έβαζε τον εαυτό της σε τρομερό κίνδυνο χωρίς να καταφέρει τίποτα. Ο Απελευθερωτής, αν την υποπτευόταν για προδοσία, δεν θα δίσταζε να τη σκοτώσει: και η Μάγισ-

σα, αναμφίβολα, θα ήταν παραπάνω από πρόθυμη να μπήξει η ίδια μια λεπίδα στο στήθος της Κρυστάλλινης Βασίλισσας. Επομένως, η Ελοντί έπρεπε να περιμένει. Τώρα που είχε επιστρέψει στην επιφάνεια της Σεργήλης, έπρεπε να περιμένει μέχρι να έρθει η κατάλληλη στιγμή για να ξεφύγει από τους κρυσταλλωμένους και, ει δυνατόν, να βάλει τέλος στα σχέδιά τους.

Ο τηλεοπτικός σταθμός δεν άργησε να καταληφθεί από τις δυνάμεις του Κρυστάλλου· οι φύλακές του δεν ήταν προετοιμασμένοι για τόσο τρομερή και απρόσμενη επίθεση μέσα από το ίδιο το οικοδόμημα. Οι κρυσταλλωμένοι μπήκαν στο κέντρο τηλεοπτικού ελέγχου και, με τα πιστόλια τους υψωμένα, πρόσταξαν τους υπαλλήλους εκεί να παραδοθούν. Αυτοί δεν έφεραν την παραμικρή αντίσταση, σηκώνοντας αμέσως τα χέρια τους στον αέρα. Ο ένας ανάμεσά τους ήταν, δίχως αμφιβολία, μάγος. Καθόταν σ'ένα ειδικό κάθισμα με καλώδια και κυκλώματα, κι έμοιαζε ξαφνιασμένος, σαν να είχε ξυπνήσει από όνειρο. Πρέπει να βρισκόταν εδώ προκειμένου να διατηρεί το σήμα του σταθμού σταθερό.

«Τι συμβαίνει;» ψέλλισε.

Ο Κρυσταλλικός Άρχοντας τον ρώτησε: «Η δουλειά σου είναι απαραίτητη για τη μετάδοση του σήματος του σταθμού;»

«Ναι,» αποκρίθηκε ο μάγος. «Για την εμβέλεια που χρειάζεται, ναι, είναι.»

«Τι εννοείς;»

«Ποιοι είστε; Τι συμβαίνει εδώ;» Τους κοίταζε με μάτια γουρλωμένα πίσω από στρογγυλά γυαλιά.

«Ο σταθμός είναι δικός μας τώρα. Αλλά πες μου, μάγε: τι εννοείς; Κάτι έλεγες για την εμβέλεια...»

«Για να φτάνει το σήμα του σταθμού πιο μακριά...» εξήγησε ο μάγος, φανερά αναστατωμένος. «Δε γίνεται χωρίς τη βοήθεια Μαγγανείας Σταθεροποιήσεως Τηλεπικοινωνιακού Σήματος.»

«Ο σταθμός, δηλαδή, χρειάζεται μάγο για να εκπέμπει στην πόλη;» ρώτησε ο Κρυσταλλικός Άρχοντας.

Ο μάγος καθάρισε νευρικά τον λαιμό του, έστρωσε νευρικά τα γυαλιά του. «Όχι, όχι στην πόλη. Στην πόλη, εντάξει, φτάνει και χωρίς τη συμβολή μαγγανείας. Αλλά ο σταθμός θέλει να μπορεί να εκπέμπει κι

εκτός πόλης, στις περιοχές γύρω από τη Θακέρκοβ, για κάμποσες δεκάδες χιλιόμετρα. Κι αυτό δεν γίνεται μόνο με την κεραία στην κορυφή του οικοδομήματος.»

«Μάλιστα,» είπε ο Κρυσταλλικός Άρχοντας. Και στράφηκε στη Μάγισσα: «Εσύ την ξέρεις αυτή τη Μαγγανεία Σταθεροποιήσεως Τηλεπικοινωνιακού Σήματος;»

«Όχι.»

«Επομένως, σε χρειάζομαστε ζωντανό,» είπε ο Κρυσταλλικός Άρχοντας στον μάγο.

Το λευκό-ροζ δέρμα του μάγου πλησίασε να γίνει σαν το δέρμα των κατάλευκων ανθρώπων. «Αλλιώς θα... θα με...;»

Ο Άρχοντας πρόσταξε τους κρυσταλλωμένους με την κρυσταλλική του δομή: ΑΝΑΙΣΘΗΤΟΠΟΙΗΣΤΕ ΤΟΥΣ ΑΛΛΟΥΣ· και οι κρυσταλλωμένοι χτύπησαν τους υπαλλήλους του κέντρου τηλεοπτικού ελέγχου, σωριάζοντάς τους στο δάπεδο.

«Φέρνουμε ένα καλώδιο από μια δική μας συσκευή,» είπε η Μάγισσα στον μάγο. «Πού να το συνδέσουμε;»

«Τι... τι συσκευή;»

«Συσκευή ελέγχου, ας πούμε.»

«Υποθέτω, τότε...» ανασήκωσε τους ώμους του, «εκεί.» Έδειξε μια κονσόλα με θύρες, όπου τελείωναν και κάποια άλλα καλώδια.

Οι κρυσταλλωμένοι προσάρμοσαν το μακρύ καλώδιό τους σε μια από τις θύρες που ταίριαζε στο πέρας του. Τα συστήματα ολόγυρά τους τρεμόπαιξαν: φωτάκια και οθόνες αναβόσβησαν, παράξενοι ήχοι ακούστηκαν. Και μετά, η φωνή του *Ζορκολ'ζορκά'αβάθ*, στη γλώσσα των δαιμόνων, μέσα από παράσιτα και τριξίματα: «Απελευθερωτή;»

«Ναι!» είπε ο Κρυσταλλικός Άρχοντας. «Είμαστε στον σταθμό, *Ζορκολ'ζορκά'αβάθ*. Τι σου λέει το νοοσύστημα για την κατάσταση; Είναι η σύνδεση σωστή;»

Η όψη του κρυσταλλικού εντόμου παρουσιάστηκε μέσα σε μια μεγάλη οθόνη του κέντρου ελέγχου, και ο δαίμονας απάντησε: «Η σύνδεση είναι άψογη. Είναι σαν να βρίσκομαι εκεί, Απελευθερωτή. Το νοοσύστημα εντοπίζει κανονικά την κεραία τους, και είναι όντως δυνατή.»

«Το σήμα της φτάνει και έξω από την πόλη, με τη βοήθεια μάγου,» τον πληροφόρησε ο Κρυσταλλικός Άρχοντας.

«Υπέροχα,» είπε ο Ζορκολ'ζορκά'αβάθ. «Όσο μεγαλύτερη περιοχή μπορούμε να θέσουμε υπό τον έλεγχό μας, τόσο το καλύτερο!»

«Θα ξεκινήσεις τώρα;»

«Ασφαλώς. Τα πάντα είναι έτοιμα. Η πραγματικότητα των κατοίκων της Θακέρκοβ μάς ανήκει.»

Τότε, η Ελοντί αντέδρασε. Δεν μπορούσε να το καθυστερήσει άλλο. Όταν ο δαίμονας εξαπέλυε τη δύναμη του Κολπαδόρου της Λόρκης επάνω στην πόλη, τα αποτελέσματα θα ήταν ανείπωτα, απερίγραπτα – στην κυριολεξία, ίσως.

Η Ελοντί πάλεψε ενάντια στον Καρνάδη, σπρώχνοντάς τον, απομακρύνοντάς τον από εκείνη, καταλαβαίνοντας το ξάφνιασμά του, ακούγοντάς τον να σκέφτεται: *Τι κάνει; Τι της συμβαίνει;*

Οι άλλοι κρυσταλλωμένοι είδαν τον Κρυσταλλικό Άρχοντα να γονατίζει στο πάτωμα, κραυγάζοντας σαν από πόνο, και η μορφή του γρήγορα αλλοιώθηκε, διαιρέθηκε, και δύο πολύ γνωστά τους άτομα βρίσκονταν τώρα μισοξαπλωμένα στο δάπεδο: ο Απελευθερωτής και η Κρυστάλλινη Βασίλισσα.

«Τι συμβαίνει;» γρύλισε ο Καρνάδης, ζαλισμένος.

Η Ελοντί τινάχτηκε όρθια και είπε σ'έναν κρυσταλλωμένο: «Το πιστόλι σου!» ενώ συγχρόνως του το άρπαζε, κι εκείνος δεν της έφερε την παραμικρή αντίσταση, σαγηνεμένος ως συνήθως από την κρυσταλλική δομή της Βασίλισσας.

Η Ελοντί, ενώ βάδιζε, ενώ απομακρυνόταν ανάμεσα από τους ξαφνιασμένους ακόλουθους του Απελευθερωτή, έστρεψε την κάννη του όπλου της προς την κονσόλα όπου συνδεόταν το μεγάλο καλώδιο που είχαν φέρει από τα υπόγεια. Σημάδεψε–

Ένα άγριο χτύπημα στον καρπό της.

Η ριπή του πιστολιού αστόχησε, έσπασε μια οθόνη, ενώ το πιστόλι έφευγε απ'το χέρι της.

Η Ελοντί στράφηκε για να δει τη Μάγισσα, η οποία τώρα της χιμούσε. Η ραλίστρια την έσπρωξε πίσω, κι εκείνη παραπάτησε, αλλά η κρυσταλλική της δομή έκανε παράξενους σχηματισμούς αμέσως – προετοιμάζοντας κάποιο ξόρκι, σίγουρα. Η Ελοντί δεν την άφησε να τελειώσει τη μαγεία της, ό,τι κι αν ήταν· την κλότσησε στην κοιλιά, κλοντάς τη να διπλωθεί, την άρπαξε από τα μαλλιά, που ήταν κρυμμένα

μέσα σε κρυσταλλική υφή (σκληρή και, παραδόξως, μαλακή ύλη συγχρόνως), και την πέταξε πάνω σε κάτι μηχανήματα, ανατρέποντάς τα μαζί με τη Μάγισσα η οποία ούρλιαζε εξαγριωμένη.

«Κυκλώστε την!» κραύγασε ο Απελευθερωτής, σηκωμένος στο ένα γόνατο και δείχνοντας την Ελοντί, έχοντας ξεπεράσει το αρχικό του ξάφνιασμα, καταλαβαίνοντας ότι, παρότι αυτό φάνταζε αδύνατο, εξωφρενικό, η Κρυστάλλινη Βασίλισσα τούς είχε προδώσει. ΘΑ ΣΕ ΣΚΟΤΩΣΩ! την απειλούσε η κρυσταλλική δομή του.

Η Ελοντί έτρεξε, περνώντας ανάμεσα από τρεις κρυσταλλωμένους που προσπάθησαν να την αρπάξουν σαν να ξυπνούσαν από βαθύ ύπνο. Βγήκε από το κέντρο τηλεοπτικού ελέγχου κι άρχισε να κατεβαίνει, γρήγορα, τις σκάλες του Άστρου, πηδώντας δύο-δύο τα σκαλοπάτια. Το μεγάλο τηλεπικοινωνιακό καλώδιο βρισκόταν δίπλα της αλλά τώρα δεν είχε χρόνο για να σταθεί και να το κόψει. Δεν είχε ούτε καν κάποιο όπλο μαζί της.

Συνάντησε μερικούς κρυσταλλωμένους και τους ζήτησε αμέσως ένα πιστόλι κι ένα σπαθί. Εκείνοι υπάκουσαν χωρίς δισταγμό. Δύο απ' αυτούς έλυσαν τις ζώνες τους και τις πρόσφεραν στην Κρυστάλλινη Βασίλισσα, με ένα πιστόλι κι ένα σπαθί θηκαρωμένα επάνω. Η Ελοντί πήρε τη μία κι απομακρύνθηκε, συνεχίζοντας να τρέχει, κατεβαίνοντας τη σκάλα. Συγχρόνως, έδεσε τη ζώνη γύρω από τη μέση της, γνωρίζοντας πως αυτό ήταν το μοναδικό ρούχο που τώρα φορούσε – αν και κρυσταλλική υφή, φυσικά, κάλυπτε ολόκληρο το σώμα της. Τα ρούχα πάντα καταστρέφονταν ύστερα από τη μεταμόρφωση σε ενιαίο ον με τον Καρνάδη.

Προς το τέλος της σκάλας, αφότου η Ελοντί είχε προσπεράσει κι άλλους κρυσταλλωμένους, στάθηκε για να σπαθίσει τρεις φορές το χοντρό καλώδιο και να το κόψει. Το ήξερε πως αυτό δεν θα σταματούσε για πολύ τον Ζορκολ'ζορκά'αβάθ και τον Απελευθερωτή, αλλά τώρα τι άλλο να έκανε; Αν είχε μείνει στο κέντρο ελέγχου, θα τη σκότωναν.

Λίγο προτού βγει από το χτίριο του Άστρου, αντίκρυ στην είσοδό του συνάντησε τον Αρτέμιο Νιλμάνη και τον συνοδηγό του, τον Χρίστο, ντυμένους ως ψευδανθρώπους, όπως ονόμαζε τους κατασκόπους του ο Απελευθερωτής.

«Δώσε μου τη μάσκα σου, Αρτέμιε!» είπε εσπευσμένα η Κρυστάλλινη Βασίλισσα.

«Ελοντί... τι συμβαίνει; Κάτι δεν πήγε καλά;»

«Τη μάσκα σου!»

Αλλά ο Χρίστος είχε ήδη βγάλει τη δική του ζωντανή μάσκα, πρόθυμος, όπως όλοι τους, να υπηρετήσει αμέσως τη Βασίλισσα με τη σαγηνευτική κρυσταλλική δομή.

«Ευχαριστώ,» είπε η Ελοντί, παίρνοντάς την από τα χέρια του και τρέχοντας προς την είσοδο του *Άστρου*.

«Πού πας;» ρώτησε ο Αρτέμιος πίσω της.

Η Ελοντί άνοιξε το ένα φύλλο της τζαμένιας πόρτας και βγήκε στους ομιχλώδεις δρόμους της Θακέρκοβ, γνωρίζοντας πως, εκτός από ζωντανή μάσκα, χρειαζόταν και ρούχα. Οι κατώτεροι- οι κανονικοί άνθρωποι δεν έβλεπαν κρυσταλλικές δομές· έβλεπαν ρούχα που κάλυπταν κάποιον με κρυσταλλική υφή. Τα ρούχα ήταν βασικά, αν ήθελε να μην την κυνηγήσουν και τη σκοτώσουν οι χωροφύλακες της Θακέρκοβ. Οι οποίοι, ευτυχώς, δεν βρίσκονταν ακόμα εδώ· η επίθεση στον τηλεοπτικό σταθμό ήταν πολύ απρόσμενη, και είχε τελειώσει πολύ γρήγορα, για να προλάβουν να ειδοποιηθούν και να έρθουν να αντιμετωπίσουν τους εισβολείς.

Η Ελοντί, επομένως, έπρεπε τώρα ν'ανησυχεί περισσότερο για τους κρυσταλλωμένους παρά γι'αυτούς. Η καταραμένη Μάγισσα ίσως να είχε κάποιον τρόπο για να την εντοπίσει. Δε μπορούσε να μείνει εδώ γύρω για πολύ.

Μπήκε σ'ένα σοκάκι απέναντι από το χτίριο του τηλεοπτικού σταθμού-

-και, απότομα, σταμάτησε. Μέσα στην ομίχλη, κάποιος στεκόταν αντίκρυ της, και η κρυσταλλική του δομή δεν ήταν σαν των άλλων κανονικών ανθρώπων που είχε δει η Ελοντί. Ήταν... διαφορετική. Αλλά η ραλίστρια καταλάβαινε ότι ήταν άντρας, ότι είχε κουκούλα σηκωμένη στο κεφάλι, και ότι το χέρι του είχε πάει στο εσωτερικό της κάπας του για να τραβήξει ένα πιστόλι που κρυβόταν εκεί. Επίσης, νόμιζε ότι κάποιον τής θύμιζε, αλλά δεν μπορούσε να είναι βέβαιη ποιον. Μετά, είδε πλάι στα πόδια του κάτι το *τερατώδες*, κάτι που δεν μπορούσε να *υπάρχει!* Ήταν σαν μια τρύπα στην πραγματικότητα της Σεργίλης· το

αντιλαμβανόσουν περισσότερο από την ανυπαρξία του, ίσως, παρά από την ύπαρξή του. Αλλά δεν ήταν μεγάλο· είχε, περίπου, το μέγεθος... γάτας – και νιαούρισε, έντονα, επίμονα.

«Αργύριε;» έκανε η Ελοντί. «Εσύ είσαι, Αργύριε;»

Εκείνος δεν τράβηξε το όπλο μέσα από την κάπα του. «Ελοντί;» άρθρωσε.

«Ναι, εγώ είμαι. Εγώ.»

«Είσαι κρυστ-»

«Όχι, δεν είμαι σαν αυτούς. Δηλαδή, εξωτερικά, ναι, είμαι. Αλλά δεν βρίσκομαι υπό την κυριαρχία του Κρυστάλλου.»

«Τι εννοείς;»

«Θα σου εξηγήσω· πάμε – πρέπει να φύγουμε, τώρα!» Η Ελοντί τον προσπέρασε, τρέχοντας.

Ο Μπαλαντέρ της Λόρκης και η Κλεισμένη την ακολούθησαν.

«Τι συμβαίνει στον τηλεοπτικό σταθμό; Άκουσα πυροβολισμούς, είδα ανθρώπους να βγαίνουν τρέχοντας, πανικόβλητοι. Είναι οι κρυσταλλωμένοι μέσα, έτσι;»

«Ναι. Ήρθαμε από τους υπονόμους. Ήρθαμε για να... Η Θακέρκοβ βρίσκεται σε θανάσιμο κίνδυνο, Αργύριε. Ολόκληρη η Θακέρκοβ, και τα περίχωρά της μάλλον.»

«Γιατί; Τι θα κάνουν;»

Η Ελοντί σταμάτησε σ'ένα σοκάκι που νόμιζε ότι ήταν αρκετά μακριά από το Άστρο. «Πρέπει να τους σταματήσω. Αλλά... δε νομίζω ότι προλαβαίνω.» Ακουγόταν απεγνωσμένη.

«Δεν καταλαβαίνω, Ελοντί. Είσαι καλυμμένη από κρυσταλλική υφή, από το κεφάλι ως πόδια, αλλά... γιατί δεν είσαι σαν αυτούς; Γιατί...; Οι άλλοι δεν έχουν αμφιβολίες, έτσι δεν είναι; Τους αρέσει η ύπαρξή τους όπως είναι τώρα. Ή είναι λάθος ό,τι ξέραμε;»

«Ο Κρύσταλλος έχει κυριαρχήσει μέσα στην ψυχή τους. Αλλά εγώ τον κράτησα μακριά. Επηρέασε μόνο το σώμα μου, έτσι θυμάμαι ακόμα την ανθρώπινη ύπαρξη.»

«Δηλαδή, οι άλλοι έχουν αμνησία;»

«Όχι, δεν έχουν αμνησία ακριβώς. Δεν έχουν αμνησία του μυαλού, έχουν αμνησία της ψυχής» καταλαβαίνεις;»

Ο Αργύριος ένευσε αργά. «Νομίζω... νομίζω πως ναι.»

«Έχουν ξεχάσει πώς αισθάνεσαι όταν είσαι κανονικός άνθρωπος, και η ύπαρξη των κρυσταλλωμένων είναι όντως μαγευτική, Αργύριε. Κι εγώ, πολλές φορές... πολλές φορές, μπήκα στον πειρασμό να μείνω για πάντα μαζί τους.»

«Χαίρομαι που δεν το έκανες,» είπε ο Αργύριος. «Αλλά τώρα... πώς...; Η εμφάνισή σου... Αντιλαμβάνεσαι ότι όποιος σε δει-»

«Γνωρίζω πώς φαίνομαι· με είδα στον καθρέφτη. Όταν οι κρυσταλλωμένοι κοιτάζουν αντανakλάσεις, δεν βλέπουν κρυσταλλικές δομές.»

Συνοφρυώθηκε μέσα απ' την κουκούλα του. «Τι εννοείς;»

«Δεν έχω χρόνο να σου εξηγήσω τώρα. Πρέπει, κατ' αρχήν, ν' αποτινάξω τον Κρύσταλλο από πάνω μου.»

«Μπορείς να το κάνεις; Ξέρεις πώς γίνεται;»

«Ξέρω πώς μπορώ να το κάνω για εμένα, τουλάχιστον. Πού βρίσκεται ο *Γρύπας των Δρόμων*, Αργύριε; Πού είναι το όχημά μου;»

«Στον *Περίοικο* πρέπει να το έχουν ακόμα, αν δεν κάνω λάθος,» αποκρίθηκε ο Μπαλαντέρ της Λόρκης, και η Κλεισμένη νιαούρισε σαν για να επιβεβαιώσει τα λόγια του.

Πενήντα-Εννιά Μην Πιστεύεις Τίποτα

Ένας άντρας βάδιζε βιαστικά στους δρόμους του Γαιοδόμου, μέσα στην ομίχλη.

Ένα χέρι απλώθηκε από πίσω του, τον άρπαξε απ'τον ώμο, και τον τράβηξε σ'ένα στενορύμι, ανάμεσα σε δυο ψηλές πολυκατοικίες.

«Μην κάνεις καμια ανοησία,» του είπε ένας κουκουλοφόρος, σημάδεύοντάς τον με πιστόλι που γυάλιζε στο φως του φακού που είχε ξαφνικά ανάψει.

Πλάι του στεκόταν κάτι που ο ξαφνιασμένος περαστικός δεν ήξερε αν έπρεπε να χαρακτηρίσει οφθαλμαπάτη, τέρας, ή μασκαρεμένο άνθρωπο. Ήταν, πάντως, ανθρωποειδές, ό,τι κι αν ήταν. Είχε κεφάλι άντρα και σώμα καλυμμένο από κάποιου είδους παράξενη θολούρα το οποίο έδινε, όμως, την εντύπωση πως ήταν γυναικείο.

«Τα ρούχα σου,» είπε το έκτρωμα.

«Τα... τα...;» ψέλλισε ο άντρας.

«Κάνε ό,τι σου λέει,» πρόσταξε ο κουκουλοφόρος με το πιστόλι.

«Τα ρούχα σου,» επανέλαβε το έκτρωμα. «Όλα. Τώρα!»

Ο άντρας, τρομοκρατημένος, γδύθηκε, βγάζοντας καπαρντίνα, παπούτσια, παντελόνι, και μάλλινη μπλούζα, μένοντας με τα εσώρουχα. Οπότε η Ελοντί τού είπε: «Φύγε. Γρήγορα,» κι εκείνος έφυγε τρέχοντας από το στενορύμι, σαν να τον κυνηγούσαν όλοι οι δαίμονες του Κάρτωλακ.

Η Ελοντί πήρε τα ρούχα του από κάτω και τα φόρεσε. Είχε προτιμήσει να είναι αντρικά γιατί και το πρόσωπό της ήταν αντρικό. Τα παπούτσια του της ήταν μεγάλα, αλλά τα έβαλε κι αυτά. Κρύβοντας την κρυσταλλική υφή της. Δυστυχώς, ο άντρας δεν είχε και γάντια, όμως το συγκεκριμένο πρόβλημα τής το έλυσε ο Αργύριος, δίνοντάς της τα δικά του.

Και τώρα τη ρώτησε: «Τα μάτια πώς μπορείς και τα κινείς; Τα μάτια της μάσκας, εννοώ.»

«Δεν ξέρω ακριβώς. Απλά τα... αισθάνομαι. Όταν φοράω τη ζωντανή μάσκα, τη νιώθω ως μέρος της κρυσταλλικής μου δομής. Βασικά, οι

κρυσταλλωμένοι δεν βλέπουν ρούχα, γάντια, μάσκες, και τέτοια εξαρτήματα. Ό,τι είναι επάνω σου γίνεται μέρος της κρυσταλλικής σου δομής – επομένως και η μάσκα. Γίνεται κάτι σαν προέκταση του εαυτού σου. Τα μάτια της μάσκας απλά κινούνται συγχρονισμένα με τα κανονικά μου μάτια, που εσύ δεν βλέπεις γιατί είναι κρυμμένα κάτω από κρυσταλλική υφή.»

«Παράξενα πράγματα...»

«Αναμφίβολα. Αλλά, όταν είσαι κρυσταλλωμένος, σου φαίνονται φυσι-»

Κοίταξαν κι οι δυο τους ψηλά, καθώς περισσότερο διαισθάνθηκαν παρά είδαν κάτι να συμβαίνει στον ουρανό. Και, με τα βλέμματά τους στραμμένα στο κενό που άφηναν ανάμεσά τους οι δύο πολυκατοικίες, παρατήρησαν πως ο νυχτερινός ουρανός είχε ξαφνικά κρυφτεί πίσω από κάποιου είδους ημιδιαφανές πέπλο.

«Τι γίνεται, Ελοντί;»

«Δεν τους προλάβαμε. Δεν μπορούσαμε...»

«Τι εννοείς;»

«Ο *Ζορκολ'ζορκά'αβάθ* αλλοιώνει την πραγματικότητα ολόκληρης της πόλης. Αυτό που βλέπεις είναι παραίσθηση, βασικά, αλλά πολύ ισχυρή παραίσθηση. Όλες σου οι αισθήσεις το εκλαμβάνουν ως αληθινό.»

«Τι διαφορά έχει από την πραγματικότητά, τότε;»

«Μικρή, πίστεψέ με. –Πάμε τώρα.»

Βγήκαν απ'το στενορόυμι, εκείνη, εκείνος, και η Κλεισμένη, και βάδισαν βιαστικά προς τον *Περίοικο*, ο οποίος δεν ήταν πλέον μακριά.

«Δε βλέπω καμία σοβαρή διαφορά στους δρόμους, ούτε στα οικήματα,» είπε ο Αργύριος.

«Δεν είναι αυτός ο σκοπός του *Ζορκολ'ζορκά'αβάθ*, αν και θα μπορούσε να το κάνει, υποθέτω.»

«Ποιος είναι ο *Ζορκο'ζόρκ*;»

«Ο *Ζορκολ'ζορκά'αβάθ* είναι το γιγάντιο κρυσταλλικό έντομο που, με το τσίμπημά του, στέλνει τον Κρύσταλλο μέσα σου και ή κρυσταλλοποιείσαι ή πεθαίνεις. Είναι εξωδιαστασιακό πλάσμα. Είχε έρθει εδώ πριν από αιώνες, μαζί με άλλους του είδους του και όχι μόνο. Είχαν κάνει εισβολή στη Σεργήλη. Αλλά οι Σεργήλιοι τούς κατατρόπωσαν, κι

αυτοί οι δύο – ο Ζορκολ'ζορκά'αβάθ και ο Σαρακμα'ό'οκ'ραθ, το πελώριο φίδι των κρυσταλλωμένων – έπεσαν στο Κρυσταλλικό Πεδίο, όπου έμειναν παγιδευμένοι για αιώνες. Μέχρι που ο Καρνάδης – ο Απελευθερωτής – ήρθε και τους ελευθέρωσε. Κι έτσι όλα ξεκίνησαν.»

«Όλα με τους κρυσταλλωμένους;»

«Ναι.»

«Περίεργο...»

«Δεν έχω χρόνο να σου εξηγήσω, τώρα.»

Το ξενοδοχείο φάνηκε αντίκρυ τους μέσα από την ομίχλη, κι έτρεξαν προς την είσοδό του. Δεν πήγαν στο γκαράζ κατευθείαν, για να πάρουν τον Γρύπα των Δρόμων, επειδή η Ελοντί δεν είχε μαζί της τα κλειδιά του οχήματος· τα είχαν οι κρυσταλλωμένοι. Δεν κρατούσε πράγματα μαζί της όταν γινόταν ενιαίο ον με τον Καρνάδη.

Στη ρεσεψιόν του *Περίοικου*, ένας άντρας στεκόταν πίσω από το γραφείο και κοίταζε τον τηλεοπτικό δέκτη στον τοίχο. Στην οθόνη η όψη ενός τηλεπαρουσιαστή φαινόταν, ο οποίος έλεγε: «...λόγος για ανησυχία, αρκεί να ακολουθήσετε τις οδηγίες που θα σας δώσουμε. Για την ώρα μένετε όλοι στα σπίτια σας· μην κυκλοφορείτε άσκοπα στους δρόμους...»

«Συγγνώμη,» είπε ο Αργύριος στον άντρα της ρεσεψιόν. «Μπορείτε να-;»

Εκείνος στράφηκε να τον κοιτάξει, ξαφνιασμένος, σα να μην τον είχε δει να μπαίνει. «Τόχετε ακούσει αυτό;» είπε.

«Ποιο;»

«Κάποια επιδημία έχει απλωθεί στην πόλη. Τώρα το λένε.» Έδειξε τον τηλεοπτικό δέκτη.

Η Ελοντί ψιθύρισε στ'αφτί του Αργύριου: «Γάμα τον. Δε νομίζω ότι θα μας σταματούσε ούτως ή άλλως»· και βάδισε προς έναν ανελκυστήρα.

Ο Μπαλαντέρ της Λόρκης την ακολούθησε, με την Κλεισμένη πλάι του.

Ο άντρας της ρεσεψιόν, πράγματι, δεν τους σταμάτησε· έμοιαζε πολύ σαστισμένος. Το βλέμμα του στράφηκε ξανά στην οθόνη, όπου τώρα παρουσιάστηκε το σήμα του *Άστρου* και έμεινε εκεί, σταθερό.

Η Ελοντί είχε ήδη πατήσει το κουμπί που καλούσε τον ανελκυστήρα, κι αυτός κατέβηκε. Η πόρτα του άνοιξε.

«Μια στιγμή!» τους φώναξε ο άντρας της ρεσεψιόν. «Πού πηγαίνετε;»

«Να συναντήσουμε έναν φίλο,» του είπε ο Αργύριος πάνω απ'τον ώμο του, καθώς έμπαιναν στον ανελκυστήρα και η Ελοντί πατούσε ένα κουμπί στη μικρή κονσόλα στον τοίχο. Η πόρτα του θαλάμου έκλεισε κι άρχισαν ν'ανεβαίνουν.

«Δε θα μας σταματούσε, ε;» είπε ο Αργύριος στην Ελοντί, υπομειδώντας. Και μετά: «Ψέματα ήταν αυτό που έλεγαν στην οθόνη, έτσι;»

«Φυσικά. Είναι μέρος του σχεδίου του Απελευθερωτή για να τους μεταμορφώσει όλους σε κρυσταλλωμένους.»

Ο ανελκυστήρας σταμάτησε και η πόρτα του άνοιξε. Η Ελοντί, ο Αργύριος, και η Κλεισμένη βγήκαν και βάδισαν ως το δωμάτιο του Ζορδάμη. Ο Μπαλαντέρ της Λόρκης χτύπησε την πόρτα με τη γροθιά του.

Μετά από λίγο, η φωνή του Ζορδάμη ακούστηκε από μέσα: «Ποιος είναι;»

«Ο Αργύριος.»

Ο Ζορδάμης άνοιξε την πόρτα, και συνοφρυώθηκε. «Κι ο κύριος;»

«Η Ελοντί,» είπε η ίδια – ένα αντρικό πρόσωπο που μιλούσε με γυναικεία φωνή.

Τα μάτια του Ζορδάμη γούρλωσαν. «Τι;»

«Να μπορούμε;» είπε ο Αργύριος. «Πρέπει να μιλήσουμε. Τώρα.»

Ο Ζορδάμης οπισθοχώρησε μέσα στο δωμάτιο, και ο Αργύριος κι η Ελοντί μπήκαν, κλείνοντας την πόρτα.

Η Αστερόπη είχε μόλις σηκωθεί από το κρεβάτι, φορώντας μια άσπρη ρόμπα πάνω από το μαύρο μεσοφόρι της, ενώ στο δεξί της χέρι ήταν ένα μικρό πιστόλι, μισοκρυμμένο στις πτυχές της ρόμπας. Ο Ζορδάμης φορούσε μια καφετιά ρόμπα, κι από μέσα μόνο μια γκριζα περισκελίδα φαινόταν εκτός απ'το χρυσαφένιο δέρμα του. Το ένα του χέρι ήταν πίσω από την πλάτη του – μάλλον κρατώντας πιστόλι κι εκείνος, υπέθετε ο Αργύριος· ενώ η Ελοντί ήταν σίγουρη πως κρατούσε πιστόλι: το διάβαζε στην κρυσταλλική του δομή.

Έβγαλε τη ζωντανή μάσκα της, αποκαλύπτοντας το κεφάλι της που ήταν καλυμμένο από κρυσταλλική υφή. Τίποτα από τα χαρακτηριστικά της δεν φαινόταν.

Η Αστερόπη κι ο Ζορδάμης ύψωσαν τα πιστόλια τους. «Τι σκατά...;» έκανε ο τελευταίος.

«Βγάλε κι εσύ τη μάσκα!» πρόσταξε η Αστερόπη τον Αργύριο.

«Δε φοράω μάσκα,» είπε εκείνος.

«Κι εγώ,» πρόσθεσε η Ελοντί, «δεν είμαι εχθρός σας-»

«Είσαι σαν αυτούς!» τη διέκοψε ο Ζορδάμης. «Σε μεταμόρφωσαν!»

«Ναι, και όχι. Εξωτερικά είμαι σαν αυτούς, αλλά εσωτερικά δεν είμαι. Ο Κρύσταλλος δεν έχει σαηνέψει την ψυχή μου, και μπορώ να τον αποτινάξω από πάνω μου. Η Θακέρκοβ βρίσκεται σε τρομερό κίνδυνο, Ζορδάμη, και δεν έχω χρόνο τώρα να σου εξηγήσω τι ακριβώς συμβαίνει. Ένα, όμως, θα σου πω: *Μην πιστεύεις τίποτα*. Όλα όσα θα δεις και θα ακούσεις – και θα αισθανθείς κιόλας, πιθανώς – είναι παραισθήσεις. Πολύ, πολύ ισχυρές παραισθήσεις που προέρχονται από την κεραία του *Άστρου*, το οποίο έχουν καταλάβει οι κρυσταλλωμένοι-»

«Τι είναι αυτά που λες;» απόρησε η Αστερόπη. «Πώς ξέρουμε;-»

«Είναι αλήθεια αυτά που σας λέω. Οι κρυσταλλωμένοι πριν από λίγη ώρα κατέλαβαν το *Άστρο*: ο Απελευθερωτής είναι εκεί. Τώρα, Ζορδάμη, χρειάζομαι τα κλειδιά για το όχημά μου. Έχεις κλειδιά για το όχημά μου, έτσι; Έχεις τρόπο να το ανοίξεις...»

«Εσύ δεν έχεις; Αν είσαι η Ελοντί, πώς είναι δυνατόν να μην έχεις τα κλειδιά; Τα είχες μαζί σου όταν σε άρπαξαν οι κρυσταλλωμένοι.»

«Ναι, αλλά τώρα δεν τα έχω μαζί μου πια. Δεν μπορούσα να τα κρατήσω. Το όχημά μου είναι εδώ, στον *Περίοικο*, έτσι δεν είναι;»

Ο Ζορδάμης την ατένισε συνοφρυωμένος. «Πώς μπορούμε να σε εμπιστευτούμε; Απόδειξε κάπως ότι είσαι η Ελοντί!»

Η Ελοντί αναστέναξε, και του είπε για κάποιους παλιούς αγώνες ράλι.

«Αυτά μπορεί να τα ξέρουν κι άλλοι,» είπε ο Ζορδάμης. «Δεν είναι και τόσο-»

«Χωρίσαμε,» του είπε η Ελοντί, «πριν από χρόνια, επειδή σε έπιασα στη Χαρπόβη να πηδιέσαι με μια λευκόδερμη, ξανθομάλλα τσούλα μέσα στο όχημά σου. Ήταν απόγευμα και γύριζα από τις πρόβες-»

«Δεν ήταν τσούλα.»

«Άντε γαμήσου, μαλάκα, που δεν ήταν τσούλα!»

Ο Ζορδάμης μειδίασε. «Εντάξει,» είπε, «είσαι η Ελοντί. Αλλά δεν έχω κλειδιά για το όχημά σου. Η Χωροφυλακή το έφερε εδώ αφότου σε χάσαμε στα υπόγεια.»

«Μπορείς να το διαρρήξεις, όμως, δεν μπορείς;»

«Μπορώ–»

«Πάμε, τότε. Αμέσως.»

«Μισό λεπτό. Γιατί έχει τόση σημασία να–;»

«Μη ρωτάς. Σε παρακαλώ. Πάμε. Είναι πολύ σημαντικό.»

Ο Ζορδάμης έριξε ένα λοξό βλέμμα στην Αστερόπη. Εκείνη κατένευσε, κι άρχισαν αμέσως κι οι δυο τους να ντύνονται.

Η Ελοντί φόρεσε πάλι τη ζωντανή μάσκα της.

Εν τω μεταξύ, ο Ζορδάμης πρόσεξε την Κλεισμένη και της είπε: «Αποφάσεις να επιστρέψεις, ε; Ή απλά ακολουθείς τον άλλο σου φίλο τώρα;»

Η γάτα νιαούρισε.

Χτες το βράδυ, ο Αργύριος είχε καλέσει τηλεπικοινωνιακά τον Ζορδάμη και του είχε πει ότι η Κλεισμένη ήταν μαζί του και φαινόταν να θέλει να μείνει. Ο Ζορδάμης δεν είχε καταλάβει τότε η γάτα είχε εξαφανιστεί· ήλπιζε, πάντως, να μην είχε πηδήσει ξανά μέσα σε κανέναν τηλεοπτικό δέκτη...

«Θα μας εξηγήσεις τι σκατά συμβαίνει;» ρώτησε την Ελοντί, όταν εκείνος κι η Αστερόπη είχαν ντυθεί κι όλοι μαζί έβγαιναν απ'το δωμάτιο. «Πρώτη φορά βλέπουμε κρυσταλλωμένο να μην είναι με το μέρος του Απελευθερωτή. Έχει γίνει καμια διάσπαση ανάμεσά τους;»

«Σου είπα: ο Κρύσταλλος δεν έχει κυριαρχήσει στην ψυχή μου.»

«Και τι σημαίνει αυτό;»

Βάδισαν ώς τον ανελκυστήρα, μπήκαν, και ο Ζορδάμης πάτησε το κουμπί για το ισόγειο.

«Σημαίνει ότι θυμάμαι την ανθρώπινη ύπαρξη,» εξήγησε η Ελοντί. «Είμαι εναντίον του Απελευθερωτή. Θα σου εξηγήσω όταν έχω αποτινάξει τον Κρύσταλλο.»

«Έχεις βρει τη θεραπεία για τους κρυσταλλωμένους;» είπε η Αστερόπη. «Ο φίλος σου, ο Φίλιππος'χοκ, ακόμα την αναζητά μαζί με τους μάγους της πόλης.»

«Δεν είναι 'θεραπεία', και δεν είμαι σίγουρη ότι πιάνει για άλλους· μόνο για μένα.»

Όταν έφτασαν στο γκαράζ του ξενοδοχείου, βάδισαν γρήγορα ανάμεσα στα οχήματα που βρίσκονταν σταθμευμένα εκεί ώσπου έφτασαν στον *Γρύπα των Δρόμων*.

«Αυτό το τζάμι,» είπε ο Ζορδάμης δείχνοντας το παράθυρο πλάι στο τιμόνι, «το έσπασαν στο Χωνευτήρι κάποιοι που προσπάθησαν να κλέψουν το όχημα· αλλά το επισκευάσαμε, όπως βλέπεις.»

«Και κανένας δεν άλλαξε τις κλειδαριές;» απόρησε η Ελοντί.

«Η Χωροφυλακή το ξεκλείδωνε μέσω μαγείας. Μια Τεχνομαθής μάγισσα.» Ο Ζορδάμης έβγαλε ένα εργαλείο μέσα από το πέτσινο πανωφόρι του, το πέρασε μέσα στην κλειδαριά της πόρτας, και τη σκάλισε με έμπειρες κινήσεις. Οι άλλοι κοίταζαν γύρω-γύρω, μήπως κανένας φύλακας τούς πλησιάσει, αλλά όλα ήταν ήσυχα.

Μόλις όμως η πόρτα άνοιξε, ένας φύλακας όντως φάνηκε να έρχεται προς το μέρος τους με γρήγορα βήματα.

«Όλα εντάξει είναι,» του είπε ο Ζορδάμης. «Εγώ είμαι.»

Ο άντρας στάθηκε αντίκρυ τους, αναγνωρίζοντάς τον. «Κύριε Λιγνόρρυχε... Αυτό το όχημα δεν είναι δικό σας...»

«Ναι αλλά έχω το κλειδί,» είπε ψέματα ο Ζορδάμης. «Εγώ εξάλλου δεν το έφερα εδώ, τώρα που η κυρία Αλλόγνωμη λείπει; Απλώς θέλω κάτι να δω. Δεν υπάρχει λόγος ανησυχίας.»

«Την προηγούμενη φορά, η Χωροφυλακή το είχε φέρει στο γκαράζ, και μετά νόμιζα ότι κανένας δεν είχε τα κλειδιά του...»

«Τα έχω, φίλε μου,» είπε ο Ζορδάμης υψώνοντας τα κλειδιά του δικού του οχήματος, υποθέτοντας ότι ο φύλακας δεν θα έμπαινε στον κόπο να τα δοκιμάσει. «Εντάξει, τώρα; Δεν πρόκειται να κλέψω το όχημα της κύριας Αλλόγνωμης. Αν ήθελα να το κλέψω δεν θα το είχα καν φέρει εδώ—»

«Δεν υπονοούσα ότι θέλετε να το κλέψετε. Απλώς... μήπως χρειάζοσασταν κάποια βοήθεια...» τα μάζησε ο φύλακας, προφανώς προσπαθώντας να αποφύγει κάποια παρεξήγηση.

«Δεν υπάρχει πρόβλημα. Καλό υπόλοιπο.»

«Κύριε Λιγνόρρυγχε,» πρόσθεσε ο φύλακας. «Να προσέχετε, πάντως, αν σκοπεύετε να φύγετε. Ακούσατε τι λέει το Άστρο, έτσι;»

«Τι λέει;»

«Μια επιδημία έχει εξαπλωθεί στην πόλη. Και προτείνουν στους πάντες να μείνουν στα σπίτια τους.»

Η Ελοντί ψιθύρισε στον Ζορδάμη και στην Αστερόπη: «Μην πιστεύετε τίποτα. Είναι κόλπο του Απελευθερωτή.»

«Ναι, το άκουσα,» αποκρίθηκε ο Ραλίστας στον φύλακα. «Θα προσέχω.»

Ο άντρας ένευσε, κι απομακρύνθηκε ξανά. Χάθηκε μέσα στις σκιές του γκαράζ.

Ο Ζορδάμης μπήκε στο όχημα κι άρχισε να σκαλίζει την κλειδαριά της μηχανής. «Τι επιδημία είν' αυτή;»

«Δεν είναι επιδημία,» είπε η Ελοντί. «Ψέμα είναι. Για να μεταμορφώσουν όλους τους ανθρώπους μέσα στη Θακέρκοβ σε κρυσταλλωμένους.»

«Και πώς θα το κάνουν αυτό;» ρώτησε η Αστερόπη. «Έχουν εξαπλώσει κάποιον... ιό;»

«Όπως είπα, δεν υπάρχει επιδημία. Είναι κόλπο. Θέλουν να τους τρομοκρατήσουν όλους. Κι ένα ενεργειακό πεδίο φαίνεται τώρα να έχει σκεπάσει τη Θακέρκοβ, και θα νομίζετε ότι δεν μπορείτε να βγείτε από μέσα του. Για λόγους προστασίας, υποτίθεται. Αλλά είναι απλά για να σας κρατά εδώ. Παραίσθηση, φυσικά, όμως θα πιστεύετε ότι είναι πραγματικότητα. Οι κρυσταλλωμένοι επηρεάζουν τα μυαλά των πάντων μέσω της κεραίας του Άστρου.»

«Αυτά που λες,» της είπε η Αστερόπη, «δεν βγάζουν κανένα νόημα.»

«Τα μυαλά σου πειράχτηκαν, μου φαίνεται, όσο έμεινες μαζί τους,» πρόσθεσε ο Ζορδάμης, από το εσωτερικό του οχήματος, συνεχίζοντας να σκαλίζει την κλειδαριά.

«Γαμώ τα κέρατα του Κάρτωλακ! Δεν έχω χρόνο να σας πω λεπτομέρειες τώρα,» αποκρίθηκε η Ελοντί. «Αλλά είναι αλήθεια αυτά. Οι κρυσταλλωμένοι αλλοιώνουν, μέσω τηλεπικοινωνιακών συχνοτήτων, την πραγματικότητα που βιώνετε. Μην πιστεύετε τίποτα. Θα είναι όλα ψέματα' σας προειδοποιώ.»

«Πώς είναι δυνατόν να κατέχουν τέτοια τεχνολογία;» ρώτησε η Αστερόπη. «Πού τη βρήκαν;»

«Στα υπόγ-»

Η μηχανή του Γρύπα των Δρόμων μούγκρισε.

«Βγες!» είπε η Ελοντί στον Ζορδάμη.

Εκείνος βγήκε. «Έυχαριστώ' δεν άκουσα ακόμα.»

Η Ελοντί μπήκε στο όχημα, καθίζοντας στη θέση του οδηγού, και ο Αργύριος, ανοίγοντας την άλλη πόρτα, κάθισε πλάι της, στη θέση του συνοδηγού.

«Δε χρειάζεται νάρθει άλλος,» είπε αμέσως η ραλίστρια, προτού ο Ζορδάμης και η Αστερόπη ανοίξουν τις πίσω πόρτες.

«Γιατί;» ρώτησε εκείνος.

«Υπάρχει λόγος. Εμπιστέψου με, εντάξει; Μείνε έξω. Πρέπει να πηγαίνω τώρα.» Η Ελοντί αντέστρεψε τη φορά των τροχών και πάτησε το πετάλι, κάνοντας το όχημα να κυλήσει προς τα πίσω.

Ένα νιαούρισμα την ενημέρωσε πως είχε έναν ακόμα επιβάτη πέρα από τον Μπαλαντέρ της Λόρκης.

Οδήγησε προς την έξοδο του γκαράζ και βγήκε απ'το ξενοδοχείο, μες στη νύχτα, κάτω από τον ουρανό που ήταν κρυμμένος πίσω από το ημιπραγματικό πεδίο που είχε δημιουργήσει ο Ζορκολ'ζορκά'αβάθ με τις δυνάμεις του Κολπαδόρου της Λόρκης.

Τον Πολιτειάρχη τον ξύπνησαν καμια ώρα αφότου είχε πέσει για ύπνο μαζί με τη γυναίκα του, και τον ενημέρωσαν, τηλεπικοινωνιακά, ότι έλεγαν από το Άστρο πως κάποια επιδημία είχε εξαπλωθεί στην πόλη και πως όλοι έπρεπε να μείνουν στα σπίτια τους. «Και πώς το Άστρο έχει τέτοια πληροφορία;» ρώτησε ο Λαέρτης Μάθαρλοφτ. «Ποιος τους το είπε; Πότε συνέβη;» Κανένας όμως δεν μπορούσε να του απαντήσει, κανένας δεν ήξερε. Οπότε ο Πολιτειάρχης κάλεσε το Άστρο ο ίδιος, αλλά οι κλήσεις του στον τηλεοπτικό σταθμό δεν έβρισκαν ανταπόκριση. «Τι σκατά γίνεται, γαμώ το μουνί της Λόρκης γαμώ!» γρύλισε, κάτω απ'την ανάσα του.

«Πώς μιλάς έτσι, Λαέρτη!» είπε η γυναίκα του, η Τζακλίν. «Στο σπίτι σου είσαι, όχι-»

Ο δίαυλος, τότε, κουδούνισε και ήταν η Αρχιφρούραρχος Ελίζα Αριθμόχειρη, η οποία ενημέρωσε τον Πολιτειάρχη ότι κάποιοι είχαν εισβάλει στο Άστρο και το είχαν καταλάβει. Ορισμένοι έλεγαν πως ήταν οι κρυσταλλωμένοι άνθρωποι.

«Γι' αυτό διαδίδουν τις ανοησίες σχετικά με την επιδημία;» μούγκρισε ο Λαέρτης. «Στείλτε χωροφύλακες εκεί. Σκοτώστε όλα αυτά τα τέρατα!»

Η Ελίζα Αριθμόχειρη τον πληροφόρησε πως είχαν ήδη σταλεί χωροφύλακες, αλλά ο σταθμός δεν ήταν πλέον όπως παλιά. Δεν ήταν εκείνο το χτίριο που όλοι θυμόνταν· ήταν μια ψηλή, χοντρή πέτρινη στήλη, χωρίς καμία είσοδο.

«Με κοροϊδεύεις, Αρχιφρούραρχε;» γρύλισε ο Λαέρτης.

«Τη βλέπω μπροστά μου, κύριε Πολιτειάρχη. Κι εγώ δεν το πίστευα όταν μου το είπαν, γι' αυτό είμαι τώρα αντίκρυ στον σταθμό...» απάντησε η φωνή μέσα από το μεγάφωνο του διαύλου. «Επιπλέον, έχετε κοιτάξει τον ουρανό, κύριε Πολιτειάρχη;»

«Όχι—»

«Κάτι τον κρύβει. Κάτι σαν... σαν καπνισμένο γυαλί. Πάνω απ' όλη την πόλη.»

Ο Λαέρτης Μάθαρλοφτ απομακρύνθηκε από τον δίαυλο, πηγαίνοντας προς τη μπαλκονόπορτα του γραφείου του...

Ο Ζορδάμης ειδοποίησε τον Φίλιππο'χοκ, την Καλλιόπη, και τον Βινάρη. Τους έφερε όλους στο δωμάτιό του, ενώ και η Αστερόπη ήταν, φυσικά, εκεί. Τους είπε τι είχε συμβεί.

«Και την άφησες να φύγει;» φώναξε ο μάγος. «Χωρίς, τουλάχιστον, πρώτα να με ειδοποιήσεις;»

«Μου φάνηκε να βιάζεται, και να ξέρει τι κάνει,» αποκρίθηκε ο Ραλίστας.

«Οι κρυσταλλωμένοι δεν ξέρουν τι κάνουν, Ζορδάμη! Το μυαλό τους έχει επηρεαστεί κάπως—»

«Η Ελοντί είπε πως δεν είναι σαν τους υπόλοιπους. Και ήταν κι ο Αργύριος μαζί της, εξάλλου, και η γάτα μου—»

«Η Ελοντί μπορεί να νόμιζε ότι δεν είναι σαν τους υπόλοιπους—»

«Αν ήταν σαν τους υπόλοιπους, μάγε, γιατί να έρθει να μας ειδοποιήσει; Θα με τρελάνεις; Επιπλέον, ισχυρίστηκε ότι μπορεί να αποτινάξει τον Κρύσταλλο – να γίνει πάλι κανονικός άνθρωπος, απ'ό,τι κατάλαβα.»

«Πώς;»

«Δεν είπε λεπτομέρειες. Ήθελε μόνο το όχημά της–»

«Κάποιο κόλπο ήταν, Ζορδάμη,» παρενέβη η Καλλιόπη. «Σε ξεγέλασε.»

«Δεν ήταν κόλπο,» είπε η Αστερόπη. «Ήταν... Ήταν πολύ παράξενο για να είναι κόλπο, Καλλιόπη.»

Η Καλλιόπη την κοίταξε συνοφρυωμένη.

Η Αστερόπη άνοιξε τον τηλεοπτικό δέκτη του δωματίου. Μόνο το σήμα του Άστρου φαινόταν στην οθόνη: ένα πεντάκτινο αστέρι μέσα σε κύκλο.

«Τι κάνουμε τώρα, λοιπόν;» ρώτησε ο Βινάρης. «Είπατε ότι η Ελοντί σάς προειδοποίησε να μην πιστεύετε τίποτα, ότι κάπως επηρεάζουν τα μυαλά μας μέσω του τηλεοπτικού σταθμού, σωστά;»

Ο Ζορδάμης ένευσε. «Ναι. Αν και δεν κατάλαβα ακριβώς τι εννοούσε. Τα είπε γρήγορα και μπερδεμένα.»

Ο Φίλιππος'χοκ αναστέναξε.

Το σήμα του άστρου χάθηκε από την οθόνη και το πρόσωπο μιας γυναίκας παρουσιάστηκε, η οποία είπε: «Έκτατη ενημέρωση! Προειδοποιούμε και πάλι ότι μια σοβαρή επιδημία έχει εξαπλωθεί στη Θακέρκοβ. Για λόγους προστασίας έχουμε κλείσει την πόλη μέσα σε ένα ενεργειακό πεδίο, ώστε κανείς να μη μπορεί να μπει ή να βγει. Εργαζόμαστε εντατικά για την εξεύρεση θεραπείας της επιδημίας, και σύντομα θα σας ενημερώσουμε τι ακριβώς πρέπει να κάνετε. Όλοι όσοι βρίσκονται στη Θακέρκοβ είναι σε άμεσο κίνδυνο, ακόμα κι αν τα συμπτώματα της επιδημίας δεν έχουν παρουσιαστεί επάνω τους. Ακολουθούν κάποιες εικόνες από μολυσμένους ανθρώπους...» Το πρόσωπο της γυναίκας εξαφανίστηκε από την οθόνη, και φωτογραφίες άρχισαν να παρουσιάζονται: άντρες και γυναίκες, διαφόρων ηλικιών, γεμάτοι πληγές και φριχτά εξανθήματα σ'όλο τους το σώμα.

Ύστερα, μόνο το σήμα του Άστρου φαινόταν ξανά.

«Δε μπορεί νάναι αλήθεια...» μουρμούρισε ο Βινάρης. «Η Ελοντί έχει δίκιο. Αποκλείεται κανένας να το πιστέψει. Είναι καταφανώς απάτη.»

Ο Φίλιππος'χοκ άνοιξε τη μπαλκονόπορτα και κοίταξε έξω και ψηλά. «Ο ουρανός, πάντως, είναι κρυμμένος πίσω από κάποιο ημιδιαφανές πεδίο.»

Οι άλλοι ήρθαν αμέσως να κοιτάζουν επίσης.

«Αποκλείεται νάναι πραγματικό, μάγε,» είπε ο Βινάρης.

«Μπορεί,» αποκρίθηκε ο Φίλιππος'χοκ, ακόμα κοιτάζοντας τον ουρανό. «Αλλά, αν είναι οφθαλμαπάτη, αναρωτιέμαι πώς τη δημιούργησαν. Φαίνεται να σκεπάζει ολόκληρη την πόλη.»

«Ίσως να μην είναι οφθαλμαπάτη,» είπε η Καλλιόπη. «Δεν μπορεί να έχουν όντως φτιάξει ένα τέτοιο πεδίο;»

«Πάνω απ' όλη τη Θακέρκοβ;» είπε ο Φίλιππος'χοκ. «Σίγουρα γίνεται, αλλά απαιτεί το στήσιμο μηχανισμών στις σωστές θέσεις και πολλή – πάρα πολλή – ενέργεια. Αν είχαν ξεκινήσει προετοιμασίες για κάτι τέτοιο, δεν θα το είχα μάθει τόσες μέρες στη Μαγική Ακαδημία;»

«Η Ελοντί είπε να μην πιστεύουμε τίποτα απ'ό,τι θα δούμε ή θα ακούσουμε,» τους θύμισε η Αστερόπη.

Ήθελε να πατά τα πετάλια με άνεση, αλλά τα κλεμμένα παπούτσια ήταν μεγάλα και δεν τη βόλευαν. Τα έβγαλε και τα έριξε στο πίσω κάθισμα του οχήματος. Οδήγησε τον *Γρύπα των Δρόμων* σταθερά μέσα στις οδούς της Θακέρκοβ, καταλαβαίνοντας ότι θα ήταν πολύ επικίνδυνο να επιταχύνει, λόγω της ομίχλης που απλωνόταν.

«Θα κάνεις εκείνο που νομίζω;» τη ρώτησε ο Αργύριος.

«Ναι. Πρέπει να τρέξω. Γρήγορα.»

«Καλύτερα να βγεις από την πόλη, τότε.»

«Το ίδιο σκεφτόμουν κι εγώ. Αλλά το πεδίο....»

«Είπες ότι είναι παραίσθηση.»

«Δεν είναι ακριβώς παραίσθηση, Αργύριε. Είναι παραίσθηση που περιλαμβάνει όλες τις αισθήσεις, όπως σου εξήγησα. Δεν είναι κάτι που θα περάσεις από μέσα του αν απλά βαδίσεις.»

«Θα σταματήσει το όχημά σου, δηλαδή;»

«Κατά πάσα πιθανότητα, ναι.»

«Μα, αν το πεδίο είναι μόνο στο μυαλό μας, τότε δεν θα μπορεί να εμποδίσει πράγματα χωρίς μυαλό – όπως ένα όχημα.»

«Οι δυνάμεις του Κολπαδόρου της Λόρκης αλλοιώνουν την πραγματικότητα. Το όχημα δεν θα περάσει γιατί δεν μπορούμε να πιστέψουμε ότι θα περάσει. Αλλά... ας το δοκιμάσω.»

Η Ελοντί έστριψε και οδήγησε, όσο πιο γρήγορα τολμούσε μέσα στην ομίχλη, προς τα βόρεια άκρα της Θακέρκοβ. Ακολούθησε την Οδό Γαι-οδόμου ως το πέρας της, ως εκεί όπου η πόλη τελείωνε, και αντίκρισε μπροστά της το ημιδιαφανές πεδίο. Μείωσε την ταχύτητά της – τη μείωσε πολύ – και προσπάθησε να περάσει από μέσα του.

Ο Γρύπας των Δρόμων ήταν σαν να συνάντησε τοίχο.

«Βλέπεις;» είπε η Ελοντί στον Αργύριο.

«Τότε, δεν είναι παραίσθηση.»

«Παραίσθηση είναι. Αλλοίωση της πραγματικότητας. Αυτό κάνει ο Κολπαδόρος της Λόρκης.»

«Τι είναι ο Κολπαδόρος της Λόρκης; Κάποιος απ' αυτούς τους δαίμονες;»

«Ένα πεσμένο φεγγάρι, θαμμένο βαθιά κάτω από τη Θακέρκοβ.»

«Τι;»

Η Κλεισμένη νιαούρισε.

Η Ελοντί αναστέναξε. «Πρέπει να τρέξω· δε γίνετ' αλλιώς. Αν θέλεις βγες, Αργύριε. Ίσως νάναι επικίνδυνο.»

«Δε σ'αφήνω μόνη.»

«Όπως νομίζεις.»

Η Ελοντί έστριψε, και επιτάχυνε, μπαίνοντας στον Καλόπιστο, ελπίζοντας πως μες στη νύχτα, μες στην ομίχλη, δεν θα είχε κίνηση – ειδικά μ'αυτά που εξέπεμπε το Άστρο, να μείνουν όλοι στα σπίτια τους και τα λοιπά. Η μηχανή του Γρύπα των Δρόμων βούιζε, οι μεταλλικοί τροχοί του γρούλιζαν πάνω στο οδόστρωμα. Ολοένα και πιο γρήγορα έτρεχε η Ελοντί – *τα πετάλια τα αισθανόταν σαν προέκταση των ποδιών της, το τιμόνι σαν προέκταση των χεριών της* – έστριψε, απέφυγε ένα άλλο όχημα, έστριψε, συνέχισε ευθεία, απέφυγε χωρίς δυσκολία έναν διαβάτη που βάδιζε στην άκρη το δρόμου, συνέχισε ευθεία, έστριψε, ευθεία ξανά – *το όχημά της ήταν προέκταση του σώματός της* – έστριψε, συνέχισε ευθεία, ευθεία, ευθεία, πέρασε ξυστά δίπλα από ένα δίκυκλο,

ευθεία, έστριψε, ευθεία πάλι, ευθεία, ευθεία – δεν υπήρχε διαφορά ανάμεσα στο σώμα της και στο όχημά της – έστριψε, απέφυγε ένα τετράκυκλο, συνέχισε ευθεία, ευθεία, ευθεία, έστριψε αριστερά, ευθεία – μπορούσε να κάνει τα πάντα, τώρα! τα πάντα! είχε την Αίσθηση! η Σεργίλη την άκουγε...

Η Ελοντί αισθανόταν τον Κρύσταλλο σαν πέπλο επάνω της, σαν μανδύα που την τύλιγε. Ένα κολλώδες, επίμονο ύφασμα. Αλλά, όταν μπορείς να κάνεις τα πάντα, κανένα κολλώδες ύφασμα δεν έχει τη δύναμη να μείνει επάνω σου. Η Ελοντί, μ'ένα ξαφνικό γέλιο, τίνανε πίσω τον κρυσταλλικό μανδύα χωρίς να κινήσει ούτε τα χέρια της, ούτε τα πόδια της, ούτε καν τους ώμους ή τη μέση της.

Ο Αργύριος, που καθόταν δίπλα της, είδε τον Κρύσταλλο να φεύγει μέσα από τα αντρικά ρούχα της και μέσα από τα ανοίγματα της ζωντανής μάσκας, σαν να είχε ξαφνικά μετατραπεί σε πούπουλα, σαν η κρυσταλλωμένη να είχε σκοτωθεί. Αλλά ήταν ζωντανή.

Η Ελοντί πάτησε το φρένο, αφήνοντας το πετάλι της επιτάχυνσης. Οι τροχοί έτριξαν δυνατά πάνω στο πλακόστρωτο, ουρλιάζοντας, καθώς η ραλίστρια προσπαθούσε να υποβοηθήσει το σταμάτημα του οχήματος με το στρίψιμο του τιμονιού.

Η Κλεισμένη γρύλισε τρομαγμένα. Η ανάσα του Αργύριου κόπηκε για λίγο, βλέποντας πως κατευθύνονταν καταπάνω σ'έναν τοίχο. Ο Γρύπας των Δρόμων, όμως, σταμάτησε μερικά εκατοστά προτού κουτουλήσει εκεί.

Η Ελοντί, αναστενάζοντας, έβγαλε τη ζωντανή μάσκα και την πέταξε πίσω. «Έπρεπε να τόχα σκεφτεί από την αρχή!» είπε. «Διώχνοντας τον Κρύσταλλο, δεν μπορούσα πια να δω μέσα από τα μάτια της μάσκας.» Κοίταξε τον τοίχο. «Παραλίγο να μας σκοτώσω,» παρατήρησε. Μετά κοίταξε γύρω της, τα κομμάτια του Κρυστάλλου που κατακάθονταν και, σιγά-σιγά, εξαφανίζονταν, σαν νιφάδες χιονιού που λιώνουν.

«Τα κατάφερες,» είπε ο Αργύριος. «Το πρόσωπό σου είναι πάλι κανονικό.»

Η Ελοντί κοίταξε τον εαυτό της στον καθρέφτη του οχήματος. «Ναι, είναι,» αποκρίθηκε, νιώθοντας εντός της μια κάποια απογοήτευση που είχε χάσει εκείνη τη μυστηριακή όραση. Ήταν τόσο μαγευτικό να βλέ-

πεις τις κρυσταλλικές δομές όλων των ζωντανών όντων της Σεργή-
λης...

Εξήντα Το Καινούργιο Πλάσμα

Η ομίχλη είχε αρχίσει να αραιώνει.

Ο Πολιτειάρχης της Θακέρκοβ ήρθε μέσα σ'ένα θωρακισμένο τετράκυκλο όχημα. Οι τροχοί σταμάτησαν, οι πόρτες άνοιξαν, και ο Λαέρτης Μάθαρλοφτ βγήκε μαζί με τους μισθοφόρους του – τέσσερις άντρες ντυμένους με αλεξισφαιρες πανοπλίες, τουφέκια στα χέρια, και διάφορα άλλα όπλα στις ζώνες και στην πλάτη.

Ο παράξενος μονόλιθος που κάποτε ήταν το χτίριο του Άστρου ορθωνόταν αντίκρυ τους, ψηλός και επιβλητικός, σαν να είχε έρθει από άλλη διάσταση – πράγμα που πολλοί τώρα δεν απέκλειαν.

Χωροφύλακες ήταν συγκεντρωμένοι τριγύρω, με όπλα και οχήματα, καθώς και αρκετοί μάγοι της πόλης.

Ο Πολιτειάρχης πλησίασε την Αρχιφρουράρχο Ελίζα Αριθμόχειρη και ζήτησε να μάθει τι είχε ως τώρα συμβεί.

«Τίποτα, Εντιμότητα. Απλά περιμένουμε. Και δεν φαίνεται να υπάρχει τρόπος να μπορούμε, όπως σας είπα.»

Ο Πολιτειάρχης στράφηκε τότε στους μάγους που στέκονταν παράδίπλα· τους ρώτησε τι ήταν αυτή η γιγάντια πέτρα, πού είχε πάει το χτίριο του Άστρου. Αλλά εκείνοι αποκρίθηκαν ότι δεν μπορούσαν να εντοπίσουν τίποτα το ασυνήθιστο, σαν κάτι να μπερδευε τα ανιχνευτικά ξόρκια τους.

«Κάτι δεν πηγαίνει καθόλου καλά, απόψε, Εντιμότητα,» είπε ένας μάγος.

«Αυτό,» γρύλισε ο Λαέρτης Μάθαρλοφτ, «το έχω καταλάβει κι εγώ που δεν είμαι μάγος!» Και στράφηκε ξανά στον πελώριο μονόλιθο. «Δώστε μου έναν τηλεβόα,» πρόσταξε, και οι χωροφύλακες τού έφεραν έναν. Ο Λαέρτης τον κράτησε υψωμένο μπροστά του και είπε:

«ΣΑΣ ΜΙΛΑ Ο ΠΟΛΙΤΕΙΑΡΧΗΣ ΤΗΣ ΘΑΚΕΡΚΟΒ! ΘΕΛΩ ΝΑ ΜΑΘΩ ΠΟΙΟΙ ΕΙΣΤΕ, ΓΙΑΤΙ ΕΧΕΤΕ ΚΑΤΑΛΑΒΕΙ ΤΟΝ ΤΗΛΕΟΠΤΙΚΟ ΣΤΑΘΜΟ, ΚΑΙ ΓΙΑΤΙ ΕΞΑΠΛΩΝΕΤΕ ΑΥΤΑ ΤΑ ΨΕΜΑΤΑ ΣΧΕΤΙΚΑ ΜΕ ΜΙΑ ΕΠΙΔΗΜΙΑ ΣΤΗΝ ΠΟΛΗ ΜΟΥ!»

Ένα παράθυρο που θύμιζε γιγάντια οθόνη παρουσιάστηκε πάνω σ'έναν από τους τοίχους του μονόλιθου, κι ένα αντρικό πρόσωπο φάνηκε μέσα του, το οποίο είπε, με μεγεθυσμένη φωνή όπως του Πολιτείαρχη: «Η ΕΠΙΔΗΜΙΑ ΕΙΝΑΙ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΗ. ΣΥΝΤΟΜΑ, ΟΛΟΙ ΜΕΣΑ ΣΤΗΝ ΠΟΛΗ ΘΑ ΕΧΟΥΝ ΠΡΟΣΒΛΗΘΕΙ ΑΠΟ ΑΥΤΗΝ. Ο ΔΙΚΟΣ ΜΑΣ ΣΚΟΠΟΣ ΕΙΝΑΙ ΝΑ ΣΑΣ ΣΩΣΟΥΜΕ-»

«ΚΑΝΕΝΑΣ ΔΕΝ ΕΧΕΙ ΑΥΤΗ ΤΗΝ ΕΠΙΔΗΜΙΑ ΓΙΑ ΤΗΝ ΟΠΟΙΑ ΛΕΤΕ! ΟΥΤΕ ΕΝΑΝ ΑΝΘΡΩΠΟ ΔΕΝ ΕΧΩ ΔΕΙ ΠΕΡΑ ΑΠΟ ΤΙΣ ΕΙΚΟΝΕΣ ΠΟΥ...» Η φωνή του διακόπηκε από μόνη της καθώς ο Πολιτείαρχης συνοφρυώθηκε, κατεβάζοντας τον τηλεβόα από μπροστά του.

«ΑΙΣΘΑΝΕΣΑΙ ΚΑΤΙ, ΠΟΛΙΤΕΙΑΡΧΗ ΤΗΣ ΘΑΚΕΡΚΟΒ; ΚΑΠΟΙΟ ΠΟΝΟ; ΚΑΠΟΙΑ ΦΛΟΓΩΣΗ;» ρώτησε ο παράξενος άντρας από τη φασματική οθόνη στον τοίχο του μονόλιθου.

Ο Λαέρτης Μάθαρλοφτ σήκωσε το μανίκι του σακακιού του και το μανίκι του πουκαμίσου του, και πάνω στον πήχη του χεριού του είδε ένα πελώριο εξάνθημα, κατακόκκινο και αποκρουστικό, το οποίο έμοιαζε μ'αυτά που είχε δει στην οθόνη του τηλεοπτικού του δέκτη. Αναφώνησε, σαστισμένος.

«ΝΟΜΙΖΩ ΠΩΣ ΕΧΕΙΣ ΠΡΟΣΒΛΗΘΕΙ ΑΠΟ ΤΗΝ ΕΠΙΔΗΜΙΑ...» είπε ο άντρας από τη φασματική οθόνη.

«Ποιος είσαι;» φώναξε ο Λαέρτης χωρίς να ξαναπιάσει τον τηλεβόα, τον οποίο είχε δώσει σ'έναν από τους σωματοφύλακές του. «Ποιος είσαι; Από πού ήρθες;»

«ΤΟ ΟΝΟΜΑ ΜΟΥ ΔΕΝ ΕΧΕΙ ΣΗΜΑΣΙΑ ΑΥΤΗ ΤΗ ΣΤΙΓΜΗ· ΣΗΜΑΣΙΑ ΕΧΕΙ ΜΟΝΟ ΝΑ ΣΩΣΟΥΜΕ ΤΗΝ ΠΟΛΗ ΣΑΣ. Γ'ΑΥΤΟ ΒΡΙΣΚΟΜΑΣΤΕ ΕΔΩ.»

«Έχετε έρθει από άλλη διάσταση;» ρώτησε, μεγαλόφωνα, η Ελίζα Αριθμόχειρη. «Εσείς φέρατε αυτή την ασθένεια μαζί σας; Από πού είστε;»

«ΔΕΝ ΕΙΜΑΣΤΕ ΑΠΟ ΑΛΛΗ ΔΙΑΣΤΑΣΗ, ΑΡΧΙΦΡΟΥΡΑΡΧΕ. ΘΑ ΑΝΑΚΑΛΥΨΕΤΕ ΣΥΝΤΟΜΑ ΠΟΙΟΙ ΕΙΜΑΣΤΕ. ΑΛΛΑ ΠΡΩΤΑ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΣΩΣΟΥΜΕ ΤΗΝ ΠΟΛΗ.»

Χωροφύλακες είχαν αρχίσει να φωνάζουν από γύρω· ακούγονταν φοβισμένοι, πανικόβλητοι. Η Ελίζα ρώτησε τι συνέβαινε, κι εκείνοι, έχοντας ανοίξει τις στολές τους, της έδειξαν εξανθήματα και πληγές

που είχαν εμφανιστεί επάνω στα σώματά τους: στα χέρια τους, στα πόδια τους, στο στήθος, στα πλευρά, στις κοιλίες, στις πλάτες. Η Αρχιφρούραρχος αισθάνθηκε την αναπνοή της να κόβεται, ένιωσε κρύο ιδρώτα να κυλά στο πλάι του λαιμού της. Ευχαρίστησε, σιωπηλά, τη Μεγάλη Αρτάλη που κι εκείνη δεν είχε κολλήσει. Αν και με τόσους γύρω της.... Η καρδιά της άρχισε να χτυπά δυνατά.

Ορισμένοι είχαν εξανθήματα και πληγές ακόμα και στα πρόσωπά τους, παρατήρησε. Οι όψεις τους παραμορφώνονταν.

Ο Λαέρτης Μάθαρλοφτ φώναξε στον άντρα στη φασματική οθόνη: «Γιατί έχετε κλείσει την πόλη μέσα σ'αυτό το πεδίο; Πώς το κάνετε αυτό; Πώς το κάνετε τόσο γρήγορα;»

«ΘΑ ΑΠΑΝΤΗΘΟΥΝ ΤΑ ΕΡΩΤΗΜΑΤΑ ΣΑΣ ΟΤΑΝ ΕΙΝΑΙ ΚΑΙΡΟΣ. ΓΙΑ ΤΗΝ ΩΡΑ, ΘΕΛΩ ΝΑ ΣΥΓΚΕΝΤΡΩΘΟΥΝ ΣΤΑΔΙΑΚΑ ΕΔΩ ΟΛΟΙ ΟΣΟΙ ΒΡΙΣΚΟΝΤΑΙ ΜΕΣΑ ΣΤΗ ΘΑΚΕΡΚΟΒ.»

«Γιατί;» ρώτησε ο Πολιτειάρχης.

«ΓΙΑ Ν'ΑΡΧΙΣΟΥΜΕ ΝΑ ΤΟΥΣ ΘΕΡΑΠΕΥΟΥΜΕ, ΦΥΣΙΚΑ.»

Ο Λαέρτης Μάθαρλοφτ αισθάνθηκε τότε έναν κοφτερό πόνο στ'αριστερά πλευρά. Τρομαγμένος τράβηξε το πουκάμισο έξω από το παντελόνι και τη ζώνη του. Το σήκωσε και είδε μια πληγή, σαν από σπαθιά, να αιμορραγεί επάνω του. Αναφώνησε, ζητώντας κάποιος να έρθει για να δέσει το τραύμα.

Στο εσωτερικό του Άστρου, ο Σαρακμά'ό'οκ'ραθ μιλούσε μέσω μιας μεγάλης οθόνης και έλεγε: «Αν και δεν νομίζω να μπορεί να κάνει τίποτα για να μας σταματήσει, πρέπει να τη βρεις, Απελευθερωτή, και να την εξολοθρεύσεις!»

«Δεν άκουσες τι είπα στον Ζορκολ'ζορκά'αβάθ; Έστειλα ψευδανθρώπους μέσα στην πόλη,» αποκρίθηκε ο Απελευθερωτής, έχοντας πριν από λίγο πάψει να μιλά στον Πολιτειάρχη της Θακέρκοβ μέσω των συστημάτων του τηλεοπτικού σταθμού τα οποία ελέγχονταν από το ενεργειακό νοοσύστημα κάτω από την πόλη. «Αλλά, έτσι κι αλλιώς, σε όποιον κι αν πει για το σχέδιό μας, αποκλείεται να την πιστέψει! Οι αποδείξεις για την επιδημία είναι μπροστά στα μάτια τους! Επάνω στα σώματά τους!»

«Οι φίλοι της και ο Ραλίστας της Σιδηράς Δυναστείας θα την πιστέψουν.»

«Δε μπορούν να κάνουν τίποτα, όμως. Και ο Ζορκολ'ζορκά'αβάθ σύντομα θα είναι εδώ και θ'αρχίσει να στέλνει τον Κρύσταλλο μέσα στους πολίτες της Θακέρκοβ.» Το κρυσταλλικό έντομο είχε ήδη ξεκινήσει να έρχεται από το ορυχείο, βαθιά κάτω από τη γη, μαζί με μερικούς κρυσταλλωμένους.

«Τι λέτε τόσο ωρα;» παρενέβη η Μάγισσα. «Τι λέτε πάλι;»

Ο Απελευθερωτής στράφηκε οργισμένος να την αντικρίσει. «Εσύ τι υποθέτεις ότι λέμε; Για την κατάσταση!»

«Για την καταραμένη ραλίστρια;» Δεν ήθελε να την αποκαλεί Κρυστάλλινη Βασίλισσα.

«Εκτός των άλλων.»

«Πώς είναι δυνατόν να μας πρόδωσε έτσι, Καρνάδη; Δεν καταλαβαίνω. Ούτε κανένας άλλος καταλαβαίνει!» Έριξε μια ματιά στους κρυσταλλωμένους που ήταν συγκεντρωμένοι ολόγυρα, με την απορία έκδηλη στις κρυσταλλικές δομές τους.

«Είναι, όντως, αδιανόητο,» είπε ο Αρτέμιος Νιλμάνης, ο ραλίστας. «Όταν την είδα να φεύγει, δεν φαντάστηκα ούτε στιγμή ότι....»

«Πρέπει να φταίει το γεγονός ότι είναι σαν εμένα,» είπε ο Απελευθερωτής, σιγανά, συλλογισμένα. «Ιερομύστης της Σεργήλης... Η βούλησή της είναι διαφορετική από τη δική μας.»

«Σ'το είχα πει από την αρχή να μην την εμπιστευτείς!» του θύμισε η Μάγισσα. «Έπρεπε να την είχες σκοτώσει!»

«Μπορεί,» παραδέχτηκε ο Καρνάδης χωρίς η κρυσταλλική του δομή να φανερώνει τίποτα. «Όμως, αν δεν είχαμε μαζί μας την Κρυστάλλινη Βασίλισσα, ίσως να μην καταφέραμε ποτέ να βρούμε τον Κολπαδόρο της Λόρκης. Οπότε, ακόμα κι αν μας πρόδωσε, της χρωστάμε... Επιπλέον, τι νομίζει πως θα κάνει μόνη της, σ'έναν κόσμο όπου κανένας δεν είναι σαν αυτήν; Θα επιστρέψει σύντομα σ'εμάς.»

«Και θα την ξαναδεχτείς;» είπε η Μάγισσα. «Αν επιστρέψει, πρέπει να τη σκοτώσεις!»

«Θα δούμε...»

«Πρέπει να τη σκοτώσεις, Καρνάδη, αλλιώς θα μας καταστρέψει όλους!»

Η Ελοντί σταμάτησε το όχημά της σ'έναν σκοτεινό, ήσυχο δρόμο του Καλόπιστου και άρχισε να διηγείται στον Μπαλαντέρ της Λόρκης όλα όσα είχαν συμβεί από τότε που ο Απελευθερωτής την απήγαγε. Προτού φτάσει καν στη μέση, όμως, αισθάνθηκε έντονη πείνα και έντονη δίψα. Από πότε είχε να πιει και να φάει; Οι σωματικές της λειτουργίες είχαν πάψει όταν ο Κρύσταλλος είχε καταλάβει το σώμα της.

«Πρέπει να πάρω κάτι να φάω και να πιω,» είπε στον Αργύριο, εξηγώντας του γιατί, καθώς έβαζε πάλι μπροστά το όχημά της και το οδηγούσε μέσα στους δρόμους της Θακέρκοβ, όπου η ομίχλη είχε αισθητά αραιώσει.

«Μην πας προς τον Γαιοδόμο.»

«Δεν πηγαίνω προς τα εκεί.»

Η Ελοντί κατευθύνθηκε δυτικά και, φτάνοντας στην Κεντρική Δημοσιά, που χώριζε το Χωνευτήρι από τον Καλόπιστο, είδε ένα ανοιχτό περίπτερο. Σταμάτησε κοντά του, βγήκε ξυπόλυτη από τον *Γρύπα των Δρόμων*, και πλησίασε το παράθυρο του μικρού οικήματος ζητώντας δύο σοκολάτες, ένα σακουλάκι ψητές πατάτες, ένα σακουλάκι σαλάτα, δύο μπουκαλάκια νερό, ένα κουτάκι Φλεγόμενο Γρύπα, κι ένα πακέτο τσιγάρα Αεροπόρος. Έψαξε επάνω της για λεφτά και βρήκε μέσα στο παντελόνι της το πορτοφόλι του άντρα που είχε ληστέψει. Τράβηξε ένα χαρτονόμισμα και το έδωσε στον περιπτερά, λέγοντας πως δεν ήθελε ρέστα.

«Μοιάζεις πολύ με μια γνωστή τραγουδίστρια,» είπε εκείνος, «ή είναι η ιδέα μου;»

Η Ελοντί, παίρνοντας τα πράγματα μέσα στην αγκαλιά της, γέλασε κοφτά. «Η ιδέα σου είναι, φίλε· όταν τραγουδάω όλοι τρέχουν να φύγουν.»

Μπήκε πάλι στον *Γρύπα των Δρόμων*, πάτησε το πετάλι, κι απομακρύνθηκε γρήγορα απ'το περίπτερο. Στρίβοντας δεξιά μπήκε στο Χωνευτήρι, που ήταν λαβύρινθος, κι αν οι ψευδάνθρωποι του Απελευθερωτή την έψαχναν, εδώ δεν θα μπορούσαν να τη βρουν. Καθώς οδηγούσε άνοιξε το ένα μπουκαλάκι νερό και ήπιε βαθιά.

«Δεν είχα ξεχάσει πόσο ωραία είναι να πίνεις νερό,» είπε, μειδιώντας, στον Αργύριο, «αλλά τόσο καιρό δεν διψούσα. Δεν διψούσα καθόλου. Μου φαινόταν, μάλιστα, τελείως παράλογο να πιω οτιδήποτε.»

«Και μετά τι έγινε, Ελοντί;»

«Μετά...» Άνοιξε μια σοκολάτα. Τη δάγκωσε. «Μετά, κάναμε κρυσταλλική συνεύρεση με τον Καρνάδη. Είναι σαν σεξ, αλλά δεν είναι σεξ.» Του εξήγησε, όσο καλύτερα μπορούσε, τι ήταν, και είδε, με τις άκριες των ματιών της (γιατί κοίταζε μπροστά, φυσικά, καθώς οδηγούσε), την έκφρασή του ν'αλλάζει, τα μάτια του να γυαλίζουν σαν να είχε ξαφνικά καταλάβει ή θυμηθεί κάτι. Συνέχισε, όμως, τη διήγησή της χωρίς να σταματήσει για να τον ρωτήσει τι ήταν. Και προτού τελειώσει είχε σταθμεύσει το όχημά της πίσω από ένα πανδοχείο της κακής ώρας, κοντά στη Μακριά Λεωφόρο, στις δυτικές παρυφές του Χωνευτηρίου.

Όταν μίλησε πια για όλα όσα της είχαν συμβεί, όταν η διήγησή της έφτασε στον τηλεοπτικό σταθμό και στη συνάντησή της με τον Μπαλαντέρ της Λόρκης, είχε φάει και τις δύο σοκολάτες, είχε πιει το ένα μπουκαλάκι νερό, και είχε ανοίξει το σακουλάκι με τη σαλάτα.

Ο Αργύριος κάπνιζε ένα τσιγάρο από το πακέτο της. Η Κλεισμένη ήταν σιωπηλή σαν φάντασμα με γυαλιστερά μάτια.

Σιγή απλώθηκε για μερικές στιγμές.

Μετά: «Θα σου πω κάτι, Ελοντί, κι ελπίζω να μη με παρεξηγήσεις...»

Η ραλίστρια συνοφρυώθηκε. «Να σε παρεξηγήσω; Γιατί;»

«Θα καταλάβεις. Ύστερα όμως απ'ό,τι άκουσα για το ενιαίο ον... για την κρυσταλλική συνεύρεση και για τη μεταμόρφωση...»

«Τι εννοείς, Αργύριε; Πες μου. Δεν πρόκειται να σε παρεξηγήσω, ό,τι κι αν είναι. Δε νομίζω ότι θα μπορούσες ποτέ να πεις κάτι που θα παρεξηγούσα, γνωρίζοντας ποιος είσαι.» Έπιασε το πακέτο με τα τσιγάρα Αεροπόρος και άναψε ένα με τον ενεργειακό αναπτήρα του οχήματός της.

Ο Μπαλαντέρ της Λόρκης είπε: «Προτού εξαφανιστείς στα υπόγεια, κάναμε μια βραδιά έρωτα με την Αλκυόνη, αλλά νόμιζα ότι ήμουν μαζί σου...» Και της εξήγησε ακριβώς τι εννοούσε: της μίλησε για εκείνο το παράξενο όραμα που ήταν κάτι περισσότερο από όραμα. Ήταν τόσο δυνατό που μπορούσε να αισθανθεί την Ελοντί κοντά του. Και νόμιζε

ότι είχε γίνει ένα μαζί της, νόμιζε ότι ταξίδευε μέσα στο σώμα της με το μυαλό του, ότι έβλεπε μέσα από τα πόδια της.

Η Ελοντί τον άκουγε χωρίς να μιλά. Ύστερα είπε: «Σα να περιγράφεις την κρυσταλλική συνεύρεση... περίπου.»

«Και δεν είναι η πρώτη φορά που είδα κάτι τέτοιο,» αποκρίθηκε ο Αργύριος, και της είπε τώρα για το όνειρο που είχε δει προτού έρθει στη Θακέρκοβ. Το όνειρο στο οποίο ήταν μέρος ενός αλλόκοτου όντος που αποτελείτο από ακόμα ένα άτομο εκτός από εκείνον. «Και τη νύχτα που η Κλεισμένη ήρθε για να με ειδοποιήσει για τον Ζορδάμη, τη νύχτα που τελικά σε άρπαξε ο Απελευθερωτής, λίγο προτού η γάτα γρατσουνίσει την πόρτα της Αλκυόνης έβλεπα πάλι ένα όνειρο. Έβλεπα ότι πετούσαμε πάνω από τη Θακέρκοβ, εσύ κι εγώ, ως ένα ενιαίο πλάσμα... Και η πόλη είχε το σχήμα του Οκτώ των Πόλεων.» Έβγαλε την Τράπουλα της Πανούργου Κυράς από τη θήκη της και τράβηξε το εν λόγω τραπουλόχαρτο.

Η Ελοντί έσβησε το τσιγάρο της μέσα στο τασάκι του οχήματος, φυσώντας τον τελευταίο καπνό απ'τα ρουθούνια. «Νομίζεις ότι μπορεί να γίνει;» ρώτησε.

«Να γίνει;... Να μεταμορφωθούμε, εννοείς;»

«Ναι.» Τον κοίταξε ευθέως. «Νομίζεις ότι μπορεί να γίνει, Αργύριε;»

Εκείνος απέφυγε το βλέμμα της, νιώθοντας ξαφνικά αμήχανα. «Δεν ξέρω, Ελοντί... Δεν είμαστε σαν τους κρυσταλλωμένους που περιγράφεις... Έχουμε σώματα... υλικά σώματα...»

«Και οι κρυσταλλωμένοι έχουν υλικά σώματα. Μόνο εγώ κι ο Καρνάδης, όμως, μπορούμε να μεταμορφωθούμε σε ενιαίο ον. Επειδή είμαστε Ιερομύστες.»

«Αλλά ο Καρνάδης μπορεί να μεταμορφωθεί και με άλλες κρυσταλλωμένες, έτσι δεν είναι; Είπες ότι το είχε κάνει και με τη Μάγισσα.»

«Ναι, όμως εκείνη δεν μπορούσε ν'αντέξει για πολύ στην κατάσταση του ενιαίου όντος. Και ούτε το ενιαίο ον είχε τις δυνάμεις που είχε όταν το δημιουργούσαμε εγώ κι ο Καρνάδης. Νομίζω, μάλιστα, πως γι'αυτό η Μάγισσα ήταν η μόνη από τους κρυσταλλωμένους που με αντιπαθούσε.»

«Σε ζήλευε;»

«Αν και το ξέρω πως ίσως ν'ακούγομαι σαν μαλακισμένη που το λέω, ναι, είναι πολύ πιθανό. Όπως και νάχει, πάντως, δε νομίζω ότι η δημιουργία του ενιαίου όντος έχει να κάνει αποκλειστικά με τη φύση των κρυσταλλωμένων.»

«Με τον Φίλιππο'χοκ, δηλαδή, πιστεύεις ότι θα μπορούσες να μεταμορφωθείς σε... κάτι;»

Η Ελοντί κούνησε το κεφάλι. «Όχι, όχι με τον Φίλιππο. Αλλά μαζί σου, ίσως.»

«Γιατί;»

«Γιατί η κρυσταλλική σου δομή δεν είναι σαν των άλλων ανθρώπων, Αργύριε. Είναι... διαφορετική. Δεν είναι ούτε καν σαν του Καρνάδη. Δεν είναι η κρυσταλλική δομή Ιερομύστη. Είναι... είναι μπαλαντέρ, βασικά. Δε μπορώ αλλιώς να τη χαρακτηρίσω.»

Ο Αργύριος έμεινε σιωπηλός. Σκεπτικός.

Η Κλεισμένη αναδεύτηκε ανάμεσά τους, κουνώντας την ουρά της. Σιωπηλή κι εκείνη.

Η Ελοντί είπε: «Ίσως να χρειαστούμε το ενιαίο ον...»

«Νομίζεις ότι θα έχουμε τις ίδιες δυνάμεις που...;»

«Ή παρόμοιες. Και σου είπα τι σχεδιάζουν ο Απελευθερωτής και οι κρυσταλλικοί δαίμονες, δεν σου είπα; Πώς αλλιώς πιστεύεις ότι μπορούμε να τους σταματήσουμε; Η Χωροφυλακή της Θακέρκοβ αποκλείεται να μπορεί να κάνει κάτι εναντίον τους. Σε μερικές ώρες, όλοι οι άνθρωποι εδώ πέρα θα ζουν σε μια κατάσταση πλήρους αλλοιωμένης πραγματικότητας. Θα είναι σαν να βρίσκονται σε άλλη διάσταση. Μια διάσταση απόλυτα ελεγχόμενη από τον Απελευθερωτή. Θα έχει μπει κυριολεκτικά μέσα στο μυαλό τους.»

«Θα διαβάζει και τις σκέψεις τους;»

«Δε νομίζω. Αλλά τι σημασία έχει αυτό, όταν θα τους κάνει να βλέπουν και να νιώθουν ό,τι θέλει;»

«Το ίδιο θα μπορεί, λοιπόν, να κάνει και σ'εμάς.»

«Όχι όταν είμαστε ενιαίο ον,» είπε η Ελοντί. «Όταν εγώ κι ο Καρνάδης ήμασταν Κρυσταλλικός Άρχοντας καταλαβαίναμε αμέσως τις παραισθήσεις των Άμορφων του Κολπαδόρου της Λόρκης· δε μπορούσαν να μας κοροϊδέψουν.»

«Βλέπατε από πίσω τους, δηλαδή;»

«Δε βλέπαμε από πίσω τους γιατί δεν υπήρχε τίποτα από πίσω τους. Οι Άμορφοι δεν ονομάζονται τυχαία έτσι. Και το εσωτερικό του πεσμένου φεγγαριού... ίσως κι αυτό να είναι άμορφο, κατά μία έννοια – δεν ξέρω... Όπως και νάχει, δεν μπορεί να ισχύει το ίδιο για τη Θακέρκοβ. Η Θακέρκοβ είναι μια κανονική πόλη της Σεργήλης. Μάλλον θα μπορούμε να δούμε πέρα από τις παραισθήσεις των δαιμόνων. Αυτό το πεδίο, κατά πρώτον, υποθέτω, δεν θα υπάρχει για εμάς.»

«Εσύ αποφασίζεις, Ελοντί,» είπε ο Αργύριος ύστερα από μερικές στιγμές σιγής. «Αν θέλεις, μπορούμε να το προσπαθήσουμε.»

Η Ελοντί ένενυσε. «Ας το προσπαθήσουμε.»

Πήγαν στο πίσω κάθισμα του *Γρύπα των Δρόμων*, ενώ η Κλεισμένη έμεινε μπροστά, παραδόξως διακριτική καθώς απέφευγε να τους κοιτάξει. Άρχισαν να αγγίζονται και να φιλιούνται και να βγάζουν τα ρούχα τους, παριστάνοντας το ερωτευμένο ζευγάρι. Αλλά η Ελοντί σύντομα διαπίστωσε ότι κάτι δεν πήγαινε καλά. Ο ανθρώπινος έρωτας δεν ήταν όπως η κρυσταλλική συνεύρεση. Δεν αρκούσε απλά να κοιτάξεις την κρυσταλλική δομή του άλλου και να χάνεσαι μέσα της. Το σώμα της Ελοντί δεν ανταποκρινόταν. Ίσως επειδή ήταν πολύ αγχωμένη, ή πολύ κουρασμένη, ή ίσως επειδή δεν ήταν αληθινά ερωτευμένη με τον Αργύριο. Και δεν νόμιζε πως η μεταμόρφωση μπορούσε να επιτευχθεί αν απλά τον δεχόταν μέσα της χωρίς να τον θέλει εκεί.

«Όχι,» του είπε, απωθώντας τον με τα χέρια της στους ώμους του, «δεν γίνεται... Δεν...» Παραμέρισε τα μαλλιά από το μέτωπό της. «Δεν αισθάνομαι σαν να... Γαμώτο!» Κοίταξε έξω απ'το παράθυρο, τον νυχτερινό δρόμο, αναστενάζοντας, τσαντισμένη με τον εαυτό της. Δε φορούσε πια κανένα ρούχο επάνω της, όμως δεν προσπάθησε να ντυθεί.

Ο Αργύριος φορούσε ακόμα την κάπα του αλλά από μέσα μόνο την περισκελίδα του η οποία ήταν φανερά τσιτωμένη στη μπροστινή μεριά. «Μάλλον δεν ήταν καλή ιδέα, εξαρχής,» είπε. «Με συγχωρείς, Ελοντί. Ίσως δεν θάπρεπε καν να σ'το είχα αναφέρ-»

«Μη λες σαχλαμάρες!» τον διέκοψε εκείνη, θυμωμένα. «Κανονικά, αυτό πρέπει να γίνει. Δεν είναι τυχαίο που το οραματίστηκες. Είσαι ο

Μπαλαντέρ της Λόρκης, Αργύριε. Κι αυτός ίσως νάναι ο μόνος τρόπος για να σταματήσουμε τον Απελευθερωτή.»

«Μπορεί,» αποκρίθηκε εκείνος, «αλλά θα ήταν ανόητο να εξαναγκάσεις τον εαυτό σου να κάνει κάτι που δεν θέλεις. Δε νομίζω ότι έτσι θα γίνει η μεταμόρφωση-»

«Ούτε εγώ το νομίζω,» συμφώνησε η Ελοντί, κι έστρεψε πάλι το βλέμμα της στο πρόσωπό του. Άγγιξε το μάγουλό του, το χάιδεψε.

Ο Αργύριος φίλησε την παλάμη της. «Δεν πειράζει,» είπε.

«Δε μου είσαι απωθητικός,» είπε η Ελοντί, «απλώς... μάλλον φταίει η όλη κατάσταση τώρα. Τα νεύρα μου είναι τεντωμένα...» Κόμπιασε. Συνοφρυώθηκε. Τα μάτια της γυάλισαν. «Θα σε πείραζε να τρέξουμε;»

«Με το όχημα;»

Μειδίασε. «Ναι, προφανώς.»

«Υπάρχει κάποιος συγκεκριμένος λόγος;»

«Νομίζω πως αυτό θα... άλλαζε πολλά πράγματα.»

«Εσύ αποφασίζεις,» της είπε, όπως και πριν.

Η Ελοντί, χωρίς να ρίξει ρούχο επάνω της, πήδησε στη θέση του οδηγού. Ενεργοποίησε τη μηχανή και πίεσε το πετάλι κάτω από το γυμνό της πόδι, έστριψε το τιμόνι. Έβγαλε τον *Γρύπα των Δρόμων* από το Χωνευτήριο.

Η Κλεισμένη νιαούρισε σαν να είχε ανησυχήσει.

«Πρόσεχε,» είπε ο Αργύριος.

Η Ελοντί οδήγησε πάνω στη Μακριά Λεωφόρο, τρέχοντας προς τα νότια, τρέχοντας με ολοένα και μεγαλύτερη ταχύτητα. Τα οχήματα που έπρεπε να αποφύγει ήταν λίγα, και οι διαβάτες ακόμα λιγότεροι. Πέρασε πάνω από την Πρώτη Γέφυρα της Θακέρκοβ και βρέθηκε στις νότιες όχθες του ποταμού Κάλμωθ, ανάμεσα στις Λιμανοκατοικίες και στο Λημέρι, στρίβοντας στην Οδό Χρειώδους. Η Αίσθηση την είχε πια καταλάβει. Δεν ήταν απλώς προέκταση του οχήματός της· ήταν ένα με το όχημά της, είχε ξεχάσει το σώμα της. Πλησίαζε σχεδόν να γίνει μια θέληση – ένα πνεύμα των νυχτερινών δρόμων της πόλης.

Μπορούσε να κάνει *οτιδήποτε* τώρα. Δεν ήταν τίποτα το σπουδαίο να φέρει τον εαυτό της σε έντονη ερωτική διάθεση. Μια φλόγα άναψε μέσα της, ξεκινώντας από τη γυναικεία της φύση και ανεβαίνοντας, απειλώντας να την καταβροχθίσει.

Ελάττωσε την ταχύτητα του οχήματος και το σταμάτησε μέσα σ'έναν σκοτεινό δρόμο στον Γύρο, πλάι σ'ένα μικρό πάρκο.

Κοίταξε τον Αργύριο πάνω απ'τον γυμνό ώμο της, με τα μάτια της να γυαλίζουν κι ένα στραβό μειδίαμα στα χείλη της. «Ελπίζω η γρήγορη βόλτα να μη σ'έχει αποθαρρύνει,» είπε, κι επέστρεψε στο πίσω κάθισμα και στην αγκαλιά του. Φίλησε τα χείλη του, πεινασμένα, ενώ τα χέρια της γρατσούνιζαν την πλάτη του κάτω από την κάπα του.

«Το κάνεις αυτό πάντα όταν φέρνεις άντρες στο όχημά σου;» τη ρώτησε ο Αργύριος, κρατώντας την σαν να ήταν μια άγρια και επικίνδυνη, αλλά απείρως θελκτική, στοιχειακή δύναμη.

Η Ελοντί γέλασε. «Συνήθως όχι.» Έτριψε το ένα της χέρι επάνω στο στήθος του, στην κοιλιά του· άγγιξε τη στύση του, τράβηξε την περισκελίδα του προς τα κάτω. «Είναι η πρώτη μου φορά· θα το πίστευες;»

«Σίγουρα όχι.» Ήταν όπως στο όραμά του. Ήταν καλύτερα απ'ό,τι στο όραμά του. Την επιθυμούσε ακόμα περισσότερο. Τη συνέθλιψε μέσα στην αγκαλιά του, κι εκείνη καρφώθηκε πρόθυμα πάνω στον ανδρισμό του, μουγκρίζοντας ικανοποιημένα, δαγκώνοντας το αφτί του.

Ο Αργύριος γύρισε στο πλάι, παρασέρνοντάς την μαζί του, ενώ είχαν κι οι δυο τους αρχίσει να αισθάνονται μια τρομερά έντονη ένωση – μια ένωση που δεν είχαν αισθανθεί με κανέναν άλλο εραστή ή ερωμένη. Απλώθηκαν πάνω στο πίσω κάθισμα. Τα σώματά τους προσπαθούσαν να λιώσουν το ένα μέσα στο άλλο, τα χείλη τους ήταν συνεχώς κοντά, οι γλώσσες τους μπερδεμένες, τα δάχτυλα των χεριών τους ενωμένα, τα χέρια απλωμένα. Η Ελοντί κρατούσε τον Αργύριο γερά από πάνω της, με τα πόδια της τυλιγμένα γύρω από τη μέση του, υψωμένα. Νόμιζε ότι ξεχνούσε τον εαυτό της ξανά, όπως και πιο πριν, που είχε την Αίσθηση.

Ή μάλλον, είχε *όντως* την Αίσθηση πάλι. Αυτή ήταν η Αίσθηση· δεν μπορεί να ήταν τίποτε άλλο.

Κι οι δυο τους ένιωθαν ολοένα και περισσότερο σαν να ήταν ένα. Και μετά, *ήταν* ένα: ούτε η Ελοντί ούτε ο Αργύριος το αμφέβαλλε. Ο Μπαλαντέρ της Λόρκης ταξίδευε μέσα στο σώμα της όπως είχε ταξιδέψει στο όραμά του. Κοίταξε μέσα από τα πόδια της! Και ήξερε ότι η Ελοντί αισθανόταν το ίδιο. Η Ελοντί γελούσε μέσα στο σώμα του.

Η Κλεισμένη, που τώρα τους κρυφοκοίταζε ανάμεσα από τα δύο μπροστινά καθίσματα του οχήματος, είδε τα σώματά τους πραγματικά να ενώνονται σαν να ήταν ρευστά κι ένα νέο σώμα να δημιουργείται: ένα πλάσμα που το κεφάλι του ήταν στο σημείο που πριν βρίσκονταν τα ενωμένα πέλματα της Ελοντί· ο λαιμός του εκεί που πριν βρίσκονταν τα ενωμένα πόδια της Ελοντί· τα φτερά του εκεί που πριν βρίσκονταν τα χέρια της Ελοντί καθώς τα δάχτυλά τους ήταν μπλεγμένα με τα δάχτυλα των χεριών του Αργύριου· η ουρά του εκεί που πριν βρίσκονταν τα κεφάλια της Ελοντί και του Αργύριου καθώς φιλιόνταν παθιασμένα.

Η Κλεισμένη σύριξε, σαστισμένη. Το καινούργιο πλάσμα την τρόμαζε λιγάκι. Οι τρίχες της είχαν ορθωθεί, το ίδιο και τ'αφτιά και η ουρά της. Τα μάτια της στραφτάλιζαν.

Οι Ελοντί/Αργύριος έστρεψαν το κεφάλι τους και ατένισαν τη γάτα. Τα δικά τους μάτια ήταν στενά και γυαλιστερά, γεμάτα φως. Η μουσούδα τους μακριά και λιγνή, σαν ανάμιξη πουλιού και ερπετού. Το στόμα τους άνοιξε, γελώντας.

«Μη φοβάσαι, Κλεισμένη,» είπαν οι Ελοντί/Αργύριος. «Μας αναγνωρίζεις, δεν μας αναγνωρίζεις;»

Η Κλεισμένη ζάρωσε πάνω στη θέση του συνοδηγού.

—Ας πετάξουμε, σκέφτηκε η Ελοντί.

—Ας πετάξουμε, συμφώνησε ο Αργύριος.

Το σώμα τους ανασηκώθηκε επάνω σε λιγνά αλλά δυνατά πόδια που τελείωναν σε γαμψά νύχια, τρυπώντας το δέρμα του καθίσματος από κάτω τους. Το ένα μπροστινό πόδι απλώθηκε κι άνοιξε μια πόρτα του οχήματος. Οι Ελοντί/Αργύριος βγήκαν και, χτυπώντας τις φτερούγες τους, πέταξαν πάνω από την πόλη.

Το ενεργειακό πεδίο που σκέπαζε θολωτά τη Θακέρκοβ δεν ήταν παρά μια οφθαλμαπάτη για το καινούργιο πλάσμα.

Ολοφάνερα.

Εξήντα-Ένα Η Επίθεση του Δράκου

«Θα ήταν καλύτερα εσύ ο ίδιος, Πολιτειάρχη, να μιλήσεις στους ανθρώπους της πόλης σου,» είπε ο άντρας μέσα από τη φασματική οθόνη στον τοίχο του πελώριου μονόλιθου· και ένας μηχανικός οφθαλμός, γυαλιστερός και ψυχρός, παρουσιάστηκε δίπλα από την οθόνη, ξεπροβάλλοντας μέσα από την πέτρα, ενώ από κάτω του ξεφύτρωσε ένα μικρόφωνο. «Μίλησέ τους, και όλοι θα σε ακούσουν!»

Ο Λαέρτης Μάθαρλοφτ δίστασε προς στιγμή, νιώθοντας αβέβαιος· μετά πλησίασε το μικρόφωνο και, κοιτάζοντας τον μηχανικό οφθαλμό, είπε στους κατοίκους της Θακέρκοβ ότι η επιδημία ήταν αληθινή και πολύ επικίνδυνη, αλλά ευτυχώς υπήρχε θεραπεία. Και τους ζήτησε να έρθουν εκεί όπου μέχρι στιγμής βρισκόταν το χτίριο του Άστρου, προκειμένου να θεραπευτούν – ακόμα και όσοι δεν είχαν συμπτώματα της ασθένειας επάνω τους, γιατί κατά πάσα πιθανότητα είχαν προσβληθεί. Τόνισε, όμως, να μην έρθουν όλοι μαζί, για να μην επικρατήσει χάος. Πρώτα θα έρχονταν οι κάτοικοι του Γαιοδόμου, και όφειλαν να τηρήσουν τη σειρά που θα τους υποδείκνυαν οι χωροφύλακες. Αυτός ήταν ο μόνος τρόπος για να σωθεί η πόλη και όσοι βρίσκονταν τώρα εντός της.

Στον *Περίοικο*, ο Ζορδάμης έβλεπε τον Πολιτειάρχη της Θακέρκοβ να μιλά μέσα από τον τηλεοπτικό δέκτη του δωματίου του και αναρωτιόταν αν έπρεπε να τα πιστέψει αυτά που έλεγε. *Η Ελοντί είπε να μην πιστεύουμε τίποτα. Μπορεί, όμως, ακόμα κι ο Πολιτειάρχης να είναι παραιίσθηση; Γιατί όχι;*

Η Καλλιόπη ρώτησε: «Να πάμε, ή να μείνουμε;»

«Δεν πηγαίνουμε πουθενά,» είπε η Αστερόπη.

«Κι αν υπάρχει όντως αυτή η επιδημία;»

«Δεν υπάρχει επιδημία–»

«Πώς μπορείτε να είστε τόσο σίγουροι ότι η Ελοντί σάς είπε την αλήθεια; Πώς μπορείτε να είστε τόσο σίγουροι ότι ήταν καν η Ελοντί, γαμώτο;»

«Η Ελοντί ήταν,» τη διαβεβαιώσει ο Ζορδάμης· «δεν υπάρχει αμφιβολία.» Και στράφηκε στον Φίλιππο·χοκ. «Εσύ τι λες, μάγε; Θα ήταν συνετό να πάμε στο Άστρο;»

«Μάλλον όχι,» αποκρίθηκε εκείνος, συλλογισμένα.

Ο Βινάρης ήταν σιωπηλός, με τα χέρια του σταυρωμένα μπροστά του.

Κανένας δεν καθόταν· όλοι στέκονταν μες στο δωμάτιο, με τα νεύρα τους τσιτωμένα.

Πρέπει να φύγουμε από την πόλη, σκέφτηκε ο Ζορδάμης. Όσο μένουμε εδώ, τόσο πιο δύσκολο θάναι μετά να φύγουμε. Κι αν αυτό το πεδίο που σκεπάζει τη Θακέρκοβ δεν είναι παρά οφθαλμαπάτη, δεν θάναι δύσκολο να περάσουμε από μέσα του–

Δυνατά φτεροκοπήματα από τη μεριά της μπαλκονόπορτας, κι ένας μεγάλος όγκος πίσω από το τζάμι.

Ο Ζορδάμης κι οι άλλοι στράφηκαν, για να δουν ένα πλάσμα με φτερούγες να έχει πιαστεί στο μπαλκόνι. Το σώμα του ήταν γκρίζο, μυώδες, και γεμάτο ρωγμές και αυλακώσεις. Το κεφάλι του ήταν μακρύ, και τα μάτια του εξέπεμπαν φως. Έμοιαζε με ανάμιξη πτηνού και ερπετού.

«Θεοί!» αναφώνησε η Αστερόπη, καθώς είχε αμέσως, ενστικτωδώς, υψώσει το πιστόλι της.

«Δεν έχει, πάντως, κρυσταλλική υφή,» είχε την ψυχραιμία να παρατηρήσει ο Φίλιππος·χοκ.

Το πλάσμα άπλωσε ένα νυχάτο πόδι και έσπρωξε τη μπαλκονόπορτα που ήταν μισάνοιχτη. Τα σαγόνια του κινήθηκαν και ανθρώπινη φωνή βγήκε, αλλά παράξενη, πολύ παράξενη, και αβέβαιο αν ήταν αντρική ή γυναικεία.

«Μην τρομάζετε,» είπε. «Γνωριζόμαστε.»

«Είμαι σίγουρος ότι θα σε θυμόμουν...» αποκρίθηκε ο Ζορδάμης, τραβώντας κι εκείνος το πιστόλι του.

«Η Ελοντί είμαι, Ζορδάμη, αλλά όχι μόνο.»

«Δεν είναι πραγματικό, Ζορδάμη!» είπε η Αστερόπη. «Η Ελοντί μάς προειδοποίησε να μην πιστεύουμε τίποτα. Κάποιο κόλπο του Απελευθερωτή είναι.»

«Δεν είμαστε κόλπο του Απελευθερωτή,» επέμεινε το πλάσμα, βάζοντας το μισό του σώμα μέσα στο δωμάτιο. «Μην τρομάζετε. Είμαστε η Ελοντί και ο Αργύριος.»

«Καλό αστείο,» είπε ο Ζορδάμης, «αλλά δε βλέπω κανέναν να γελά εδώ μέσα. Πάρε δρόμο, τέρας, αλλιώς θα πυροβολήσουμε, ό,τι σκατά κι αν είσαι – αν υπάρχουν καν.»

Το πλάσμα γέλασε. «Ζορδάμη,» αποκρίθηκε, «θέλεις να σου πω ξανά πώς χώρισες με την Ελοντί; Χώρισες στη Χαρπόβη, ενώ εκείνη επέστρεψε από τις πρόβες της και σε βρήκε να πηδιέσαι με μια λευκόδερμη, ξανθομάλλα τσούλα μέσα στο αγωνιστικό όχημά σου.»

«Δεν ξέρω πώς σκατά το έμαθες αυτό, αλλά–»

«Το έμαθα επειδή είμαστε η Ελοντί και ο Αργύριος! Ρωτήστε μας ό,τι άλλο θέλετε και θα απαντήσουμε. Ρωτήστε μας πράγματα που μόνο η Ελοντί και ο Αργύριος γνωρίζουν.»

Ο Ζορδάμης και οι άλλοι έκαναν στο πλάσμα μερικές ερωτήσεις για πράγματα και περιστατικά που, λογικά, δεν πρέπει να είχαν διαρρεύσει, και εκείνο απάντησε στα πάντα σωστά.

«Δεν υπάρχει περίπτωση να είσαι ούτε η Ελοντί ούτε ο Αργύριος,» είπε τελικά ο Ραλίστας, εξακολουθώντας να έχει το πιστόλι του υψωμένο.

«Πράγματι, δεν είμαστε ούτε η Ελοντί ούτε ο Αργύριος· είμαστε και η Ελοντί και ο Αργύριος.»

«Πώς είναι δυνατόν;» ρώτησε ο Φίλιππος'χοκ, μιλώντας πιο ήρεμα από τον Ζορδάμη και την Αστερόπη. «Μεταμορφωθήκατε με κάποιον τρόπο;»

«Ναι, και πρέπει να σου ζητήσω συγγνώμη, Φίλιππε, αλλά δεν γινόταν αλλιώς.»

«Δεν καταλαβαίνω,» είπε ο μάγος. «Γιατί να μου ζητήσεις συγγνώμη; Η Ελοντί... η Ελοντί είναι νεκρή;»

«Δεν είναι νεκρή.»

«Τότε;»

«Θα με ακούσετε;» ρώτησε το πλάσμα. «Είναι πολλά αυτά που πρέπει να σας πω, και ο χρόνος εναντίον μας. Εναντίον ολόκληρης της Θακέρκοβ.»

«Θα σε ακούσουμε,» είπε ο Φίλιππος'χοκ.

Ο Ζορδάμης κατέβασε το πιστόλι του αλλά δεν το θηκάρωσε.

Οι Ελοντί/Αργύριος άρχισαν να τους διηγούνται τα πάντα: από τότε που η Ελοντί απήχθη από τον Απελευθερωτή ως τώρα. Και καθώς τελείωναν με την αφήγησή τους δεν είδαν κανέναν θυμό στο πρόσωπο του Φίλιππου'χοκ. Ίσως να έφταιγε το γεγονός ότι ήταν του τάγματος των Διαλογιστών και ήξερε πώς να κυριαρχεί πάνω στα συναισθήματά του. Ή ίσως να καταλάβαινε πολύ καλά την κατάσταση – ότι δεν υπήρχε τίποτα το αληθινά ερωτικό ανάμεσα στην Ελοντί και στον Αργύριο πέρα από αυτή την αναγκαία πράξη για τη μεταμόρφωση.

«Γι'ακόμα μια φορά,» είπε η Αστερόπη, «αν όλα τούτα είναι ψέματα... είναι... είναι πολύ παράξενα ψέματα, μα τους θεούς.»

«Δεν είναι ψέματα,» αποκρίθηκαν οι Ελοντί/Αργύριος.

«Η Ελοντί μάς συμβούλεψε να μην πιστεύουμε τίποτα,» είπε ο Ζορδάμης.

«Και πολύ καλά έκανε, αλλά τη δική μας ιστορία *πρέπει* να την πιστέψετε, αλλιώς θα πέσετε θύματα του Απελευθερωτή.»

«Δε σκοπεύαμε να πάμε στο *Άστρο* για να μας... θεραπεύσει.»

«Έχει ζητήσει να έρχονται άνθρωποι εκεί;»

«Ναι. Τώρα μόλις. Προτού εμφανιστείτε εσείς– εσύ– εσείς.» Δεν ήξερε αν έπρεπε να απευθύνεται σ'αυτό το πλάσμα σαν να ήταν μία ή δύο οντότητες. «Το καλύτερο, πάντως, δεν θα ήταν να φύγουμε όλοι από εδώ; Δεν είμαστε προστάτες της Θακέρκοβ.»

«Είμαστε οι μόνοι που τώρα μπορούμε να βοηθήσουμε. Και εννοούμε εμάς, Ζορδάμη, όχι εσάς. Εσείς, για την ώρα, να μείνετε εδώ.»

«Επιμένω ότι θα ήταν καλύτερα να φύγουμε, όσο έχουμε καιρό.»

«Το ενεργειακό πεδίο θα σας σταματήσει. Η Ελοντί προσπάθησε να το περάσει με το όχημά της και δεν τα κατάφερε.»

«Μα, αν είναι παραίσθηση...»

«Σας εξηγήσαμε ότι δεν είναι ακριβώς παραίσθηση. Είναι αλλοίωση της πραγματικότητας. Δεν είναι κάτι που εξαφανίζεται όταν κλείνεις τα μάτια σου.»

Ο Φίλιππος'χοκ ρώτησε: «Τι σκοπεύετε να κάνετε;»

«Να σταματήσουμε τον Απελευθερωτή.»

«Μόνοι σας;»

«Δεν γίνεται αλλιώς. Πρέπει να προσπαθήσουμε.»

Και το πλάσμα βγήκε στο μπαλκόνι του δωματίου και πέταξε, φεύγοντας από το ξενοδοχείο.

«Δε μ'αρέσει αυτό,» είπε ο Φίλιππος'χοκ. «Φοβάμαι ότι θα βρεθούν σε μεγάλο κίνδυνο.»

«Ελπίζω μόνο να μην προτείνεις να τους βοηθήσουμε, μάγε,» είπε ο Ζορδάμης. «Γιατί δεν υπάρχει τίποτα που μπορούμε να κάνουμε.»

Οι Ελοντί/Αργύριος δεν άργησαν να φτάσουν πετώντας στο *Άστρο*, που έμοιαζε μ'έναν ψηλό μονόλιθο αλλά εκείνοι μπορούσαν να διακρίνουν ότι, στην πραγματικότητα, ήταν ένα ψηλό χτίριο. Το έβλεπαν όπως μια εικόνα που μια άλλη, ημιδιαφανής εικόνα την επικαλύπτει.

Από κάτω τους φωνές ακούστηκαν, καθώς χωροφύλακες και διάφοροι άνθρωποι τούς έβλεπαν και τους έδειχναν. Ανάμεσα σε άλλες λέξεις αντήχησε και η λέξη *δράκος*.

—*Πράγματι, σκέφτηκε η Ελοντί, μοιάζουμε με δράκο. Η αντανάκλασή μας στον καθρέφτη του δωματίου του Ζορδάμη θύμιζε δράκο.*

—*Όπως απεικονίζουν τον δράκο σε ορισμένες ιστορίες, τουλάχιστον, πρόσθεσε ο Αργύριος.*

Οι Ελοντί/Αργύριος, κοιτάζοντας μέσα από τα παράθυρα του ψηλού οικοδομήματος, εντόπισαν το κέντρο τηλεοπτικού ελέγχου. Στο εσωτερικό της αίθουσας διέκριναν τον Απελευθερωτή, τη Μάγισσα, και άλλους κρυσταλλωμένους. Κι εκείνοι στράφηκαν, ξαφνιασμένοι, προς το μέρος τους.

Το φτερωτό πλάσμα όρμησε καταπάνω στο παράθυρο, θρυμματίζοντας τζάμια και εισβάλλοντας στο δωμάτιο. Οι κρυσταλλωμένοι πετάχτηκαν πίσω, κραυγάζοντας, φωνάζοντας, υψώνοντας όπλα. Η κρυσταλλική δομή του δεν τους ήταν τελείως άγνωστη· κάτι τούς θύμιζε.

Ο Καρνάδης κατάλαβε. «Ελοντί!» αναφώνησε. «Τι...;»

«Το παιχνίδι σου τελείωσε, Απελευθερωτή!» είπαν οι Ελοντί/Αργύριος, και το ένα νυχάτο μπροστινό πόδι τους τινάχτηκε προς τον αρχηγό των κρυσταλλωμένων, χτυπώντας τον στο στήθος και εκτοξευοντάς τον πίσω. Αίματα και κομμάτια κρυσταλλικής ύλης πετάχτηκαν από πάνω του, καθώς ο Απελευθερωτής κατρακυλούσε ανατρέποντας μηχανήματα και καρέκλες.

«Σκοτώστε το!» κραύγασε ο Σαρντάνης ο λήσταρχος, και πυροβόλα ήχησαν, κάννες άστραψαν. Σφαίρες χτύπησαν το πλάσμα, κι άλλες το τραυμάτισαν, άλλες εξοστρακίστηκαν καθώς το δέρμα του ήταν απίστευτα σκληρό.

Οι Ελοντί/Αργύριος γρύλισαν από πόνο, σύριξαν, και μια θύελλα στροβιλώδους φωτός εξαπολύθηκε από τα λαμπερά μάτια τους, χτυπώντας κρυσταλλωμένους και τινάζοντάς τους πέρα, διώχνοντας τον Κρύσταλλο από πάνω τους καθώς τους σκότωνε με ενεργειακά τραντάγματα.

Η Μάγισσα έτρεξε έξω απ'το δωμάτιο, τρομοκρατημένη, και μερικοί την ακολούθησαν.

Οι Ελοντί/Αργύριος χτύπησαν μηχανήματα ολόγυρα, με τις φτερούγες και τα νυχάτα πόδια τους, σωριάζοντάς τα, σπάζοντάς τα. Η μεγάλη οθόνη όπου φαινόταν η εικόνα του *Σαρακμα'όκ'ραθ* έσβησε.

Πυροβόλα άρχισαν πάλι να ρίχνουν, τραυματίζοντας το φτερωτό πλάσμα, ανοίγοντας κι άλλες πληγές επάνω στο σκληρό γκρίζο πετσί του. Η Ελοντί και ο Αργύριος αισθάνθηκαν την ένωσή τους να κινδυνεύει να σπάσει, και ήξεραν ότι αυτό θα σήμαινε θάνατο και για τους δυο τους. Έστρεψαν τα φωτεινά μάτια τους ξανά προς τους κρυσταλλωμένους και εξαπέλυσαν θύελλα στροβιλώδους φωτός. Επιθανάτιες κραυγές αντήχησαν καθώς σώματα τραντάζονταν και κρυσταλλική ύλη τιναζόταν ολόγυρα σαν πούπουλα. Διέκριναν τον Σαρντάνη τον λήσταρχο να σκοτώνεται από την επίθεσή τους, καθώς και τον Χρίστο, τον συνοδηγό του Αρτέμιου Νιλμάνη.

Ο Απελευθερωτής είχε, όμως, ήδη σηκωθεί όρθιος και ξετύλιξε το ενεργειακό σπαθί από τα δέρματα όπου το είχε τυλιγμένο – το σπαθί που είχε λαξέψει ο Κρυσταλλικός Άρχοντας από εκείνο το κομμάτι του κατεστραμμένου αρχαίου νοοσυστήματος. Τα τραύματα του Απελευθερωτή είχαν σχεδόν θεραπευτεί από τον Κρύσταλλο, και η κρυσταλλική του θωράκιση έμοιαζε πάλι ισχυρή. Υψώνοντας το ενεργειακό σπαθί, όρμησε καταπάνω στο φτερωτό πλάσμα που δεν ήξερε τι ακριβώς ήταν αλλά καταλάβαινε ότι ήταν, αναμφίβολα, κάτι σαν τον Κρυσταλλικό Άρχοντα – ένα ενιαίο ον.

Οι Ελοντί/Αργύριος, έχοντας μόλις συνέλθει από τις ριπές των άλλων κρυσταλλωμένων, προσπάθησαν να χτυπήσουν τον Απελευθερωτή

μ'ένα τους πόδι, να τον πετάξουν πίσω. Αλλά εκείνος κατέβασε το σπαθί του πάνω στο νυχάτο μέλος, τραυματίζοντας το βαθιά. Παραλίγο να το κόψει! Οι Ελοντί/Αργύριος σύριξαν, τραβώντας πίσω το αιματοβαμμένο πόδι.

«Ό,τι κι αν είσαι,» φώναξε ο Απελευθερωτής, «έκανες το τελευταίο σου λάθος όταν μας πρόδωσες, Ελοντί!» καθώς έπεφτε πάνω στο ενιαίο ον, αρπάζοντάς το απ'τον λαιμό με το ένα χέρι ενώ με το άλλο ύψωνε το ενεργειακό του σπαθί για να το καρφώσει κάτω απ'το σαγόνι.

Το ατραυμάτιστο μπροστινό πόδι των Ελοντί/Αργύριου τον κλότσησε στο στήθος, με όλη την τρομερή δύναμη του φτερωτού πλάσματος, και ο Απελευθερωτής, χάνοντας τη λαβή του πάνω στον μακρύ λαιμό, πετάχτηκε πέρα, κραυγάζοντας αλλά χωρίς να του πέσει το σπαθί του.

Από την είσοδο του κέντρου τηλεοπτικού ελέγχου ένα οργισμένο ζουζούνισμα ήχησε και, γυρίζοντας το βλέμμα τους, οι Ελοντί/Αργύριος αντίκρισαν τον *Ζορκολ'ζορκά'αβάθ*, το κρυσταλλικό έντομο.

«*Εσύ!*» είπε στην αρχαία γλώσσα του, την οποία η Ελοντί γνώριζε, άρα και το ενιαίο ον τη γνώριζε. «Κρυστάλλινη Βασίλισσα! Προδότριά!» Και όρμησε καταπάνω στο φτερωτό πλάσμα για να το καρφώσει με το κεντρί του.

Οι Ελοντί/Αργύριος ίσα που πρόλαβαν να γείρουν στο πλάι και ν'αποστρέψουν τη μακριά λόγχη με το ατραυμάτιστο πόδι τους, να την κάνουν να περάσει πάνω απ'τον ώμο τους, μερικά εκατοστά δίπλα από τη μια φτερούγα τους. Ο *Ζορκολ'ζορκά'αβάθ*, όμως, δεν τα παράτησε· αμέσως γαντζώθηκε στο σώμα τους με τα δάχτυλα των ποδιών του που δεν έμοιαζαν καθόλου εντομοειδή και τρυπούσαν με τρομερή δύναμη, σκίζοντας το σκληρό πετσί τους. Οι Ελοντί/Αργύριος προσπάθησαν να τον αποτινάξουν, παλεύοντας μαζί του. Κυλίστηκαν στο πάτωμα της αίθουσας, πετώντας μηχανήματα και καθίσματα από δω κι από κει.

—*Είναι πολύ δυνατός, παρατήρησε ο Αργύριος, κι εμείς είμαστε τραυματισμένοι...*

—*Ναι, σκέφτηκε η Ελοντί, είναι πολύ δυνατός...*

Το κρυσταλλικό έντομο βρέθηκε ξαφνικά από πάνω τους. Τα μάτια του στραφτάλιζαν μέσα από την κρυσταλλική του θωράκιση. Έκανε πίσω το κεφάλι του, και το κεντρί του, για να τους καρφώσει—

Οι Ελοντί/Αργύριος συγκέντρωσαν όσες δυνάμεις τούς είχαν απομείνει και εξαπέλυσαν στροβιλιζόμενο φως από τα δικά τους μάτια: μια ενεργειακή δύναμη που κοπάνησε τον Ζορκολ'ζορκά'αβάθ σαν σφύρα, πετώντας τον πίσω. Το ουρλιαχτό του ήταν ένα εκκωφαντικό ζουζούνισμα, καθώς κατρακυλούσε στο πάτωμα με αίματα επάνω του και μεγάλο μέρος της κρυσταλλικής του υφής κατεστραμμένη.

Οι Ελοντί/Αργύριος ορθώθηκαν, αιμορραγώντας επίσης: αιμορραγώντας από δεκάδες πληγές.

—*Ήμασταν βιαστικοί που ήρθαμε εδώ, τελικά, σκέφτηκε ο Μπαλαντέρ της Λόρκης.*

Αντίκρυ τους είδαν πως και ο Απελευθερωτής είχε σηκωθεί, βαστώντας το ενεργειακό σπαθί, ενώ πίσω του στέκονταν η Μάγισσα κι άλλοι κρυσταλλωμένοι, όλοι με πυροβόλα όπλα στα χέρια.

Οι Ελοντί/Αργύριος τινάχτηκαν προς ένα παράθυρο, σπάζοντας το τζάμι και φτεροκοπώντας έξω από τον τηλεοπτικό σταθμό. Πυροβολισμοί αντήχησαν στο κατόπι τους. Αλλά καμία σφαίρα δεν τους πέτυχε.

Πέταξαν πάνω απ'τις πολυκατοικίες του Γαιοδόμου και, πρώτα, καθώς κοίταζαν ψηλά, παρατήρησαν ότι το ενεργειακό πεδίο είχε εξαφανιστεί· μετά, στρέφοντας το βλέμμα τους προς τα κάτω, είδαν ότι και ο μονόλιθος είχε εξαφανιστεί. Στη θέση του βρισκόταν το χτίριο του Άστρου.

—*Τα χτυπήματα που δώσαμε στα μηχανήματα, σκέφτηκε η Ελοντί, διέκοψαν την επίδραση του Κολπαδόρου της Λόρκης.*

—*Αναρωτιέμαι, όμως, για πόσο...*

—*Αρκετά για να μπει η Χωροφυλακή μέσα στο χτίριο και να αποτελειώσει τον Απελευθερωτή και τον Ζορκολ'ζορκά'αβάθ, ελπίζω.*

—*Πρέπει να ξεκουραστούμε, Ελοντί. Είμαστε άσχημα τραυματισμένοι.*

—*Όχι. Πρέπει να τρέξουμε!*

Το φτερωτό πλάσμα που έμοιαζε με τον μυθικό δράκο της Σεργήλης (όπως ορισμένοι ήθελαν να τον απεικονίζουν) πέταξε προς τα νότια, προς τον Γύρο, προς τα εκεί όπου είχαν αφήσει τον Γρύπα των Δρόμων και την Κλεισμένη.

Εξήντα-Δύο

Παραίσθηση και Πραγματικότητα

Ο Πολιτειάρχης, οι χωροφύλακες, και οι άλλοι που ήταν συγκεντρωμένοι μπροστά στον μονόλιθο είδαν ένα φτερωτό πλάσμα να έρχεται από τον ουρανό (το οποίο πολλοί είπαν ότι θύμιζε τον μυθικό δράκο) και να βουτά μέσα στην ψηλή πέτρα, εκεί όπου δεν υπήρχε κανένα φανερό άνοιγμα. Άρχισαν όλοι να μιλάνε αναμεταξύ τους, καθώς αναρωτιόνταν τι μπορεί να ήταν αυτό το πλάσμα. Ορισμένοι εικάζαν ότι ήταν από άλλη διάσταση· ορισμένοι υπέθεταν ότι ίσως να έφερνε τη θεραπεία για την επιδημία που είχε πλήξει την πόλη· άλλοι, πάλι, έλεγαν ότι γρύπας ήταν, απλά δεν τον είχαν δει καλά μες στη νύχτα.

Τα λόγια τους διακόπηκαν από την ξαφνική μεταμόρφωση του πελώριου μονόλιθου στο χτίριο του *Άστρου*. Οι πάντες έμειναν, προς στιγμή, άναυδοι. Μετά πρόσεξαν ότι οι πληγές και τα εξανθήματα είχαν εξαφανιστεί από τα σώματά τους, καθώς επίσης και το ενεργειακό πεδίο από τον ουρανό.

Θεραπευτήκαμε! αναφώνησαν κάποιοι. *Θεραπευτήκαμε!* Άλλοι, όμως, ήταν απλά παραξενεμένοι.

Το φτερωτό πλάσμα έσπασε ένα παράθυρο ψηλά επάνω στο χτίριο του *Άστρου*, πετώντας και φεύγοντας. Πυροβολισμοί αντηχούσαν.

Ο Λαέρτης Μάθαρλοφτ άγγιζε τον εαυτό του εκεί όπου πριν ήταν το εξάνθημα και η πληγή, και δεν έβρισκε κανένα σημάδι για την προηγούμενη παρουσία τους. Ήταν τόσο... θαυματουργική η θεραπεία αυτών των ξένων; Είχε, τόσο ξαφνικά, η επιδημία λάβει τέλος στην πόλη του;

«Τι κάνουμε, κύριε Πολιτειάρχη;» τον ρώτησε η Αρχιφρουράρχος Ελίζα Αριθμόχειρη. «Να μπορούμε στον σταθμό;»

Την ίδια ώρα, στο εσωτερικό του τηλεοπτικού σταθμού, στο κέντρο τηλεοπτικού ελέγχου, ο *Ζορκολ'ζορκά'αβάθ* ζουζούνιζε έντονα, μιλώντας στη λαλιά των ανθρώπων: «*Φτιάξτε το καλώδιο! Φέρτε το με την κεραία σε επαφή ξανά! Η επίδραση του Κολπαδόρου έχει σταματήσει!*» Το κρυσταλλικό έντομο ήταν τραυματισμένο, η κρυσταλλική του θω-

ράκιση διαλυμένη από δω κι από κει, αλλά ο Κρύσταλλος φαινόταν να το θεραπεύει γρήγορα.

Το δωμάτιο ήταν άνω-κάτω: γεμάτο συντρίμια και νεκρούς – ανθρώπινα σώματα που είχαν αποβάλει τον Κρύσταλλο καθώς πέθαιναν.

Ο Απελευθερωτής πρόσταξε να φέρουν εδώ τους υπάλληλους που είχαν αιχμαλωτίσει, καθώς και τον μάγο, τον οποίο είχαν απομακρύνει για την ώρα επειδή δεν χρειαζόταν το σήμα του σταθμού να φτάνει πέρα από τα όρια της πόλης.

Ενώ οι κρυσταλλωμένοι έφευγαν για να εκτελέσουν τις διαταγές του Απελευθερωτή, η Μάγισσα τον ρώτησε: «Ήταν πράγματι η Ελοντί αυτό το τέρας;»

«Ναι. Το διέκρινα στην κρυσταλλική δομή του.»

«Μα... πώς είναι δυνατόν; Πώς...;»

«Μόνο με κρυσταλλική συνεύρεση θα μπορούσε να είχε γίνει αυτό,» είπε ο Απελευθερωτής. «Ήταν ένα ενιαίο ον.»

«Μα δεν ήταν κρυσταλλωμένο αυτό το πλάσμα, Καρνάδη!»

«Ναι, δεν ήταν,» συμφώνησε εκείνος. «Είναι όντως παράξενο, Μάγισσα...»

«Η Ελοντί κατάφερε, κάπως, να αποτινάξει τον Κρύσταλλο και να... να μεταμορφωθεί σ' αυτό το πλάσμα; Μαζί με ποιον;»

«Δεν είμαι σίγουρος μαζί με ποιον—»

Οι κρυσταλλωμένοι επέστρεψαν στην αίθουσα φέρνοντας τους αιχμαλώτους – τους υπάλληλους και τον μάγο. Και ο Απελευθερωτής είπε στους τελευταίους τι ήθελε να κάνουν. Τους είπε να συνδέσουν πάλι το καλώδιο με την κεραία στην κορυφή του σταθμού, ενώ τους έδειχνε το κατεστραμμένο μηχάνημα όπου τώρα ήταν ενωμένο το μεγάλο καλώδιο και άλλα καλώδια.

Οι υπάλληλοι και ο μάγος δεν έφεραν αντίρρηση, φυσικά· ήταν πολύ τρομαγμένοι για να φέρουν αντίρρηση. Άρχισαν να κοιτάνε και να σκαλίζουν τους μηχανισμούς, υπό την επίβλεψη των κρυσταλλωμένων.

Ο Απελευθερωτής πλησίασε το σπασμένο παράθυρο, απ' όπου είχε φύγει το φτερωτό πλάσμα, και κοίταξε κάτω, τους χωροφύλακες και τον Πολιτειάρχη της Θακέρκοβ.

Το φτερωτό πλάσμα βρήκε το αγωνιστικό όχημα εκεί όπου το είχε αφήσει. Παρότι είχε περάσει κάμποση ώρα από τότε που το είχε παρατήσει εδώ για να πετάξει προς τον *Περίοικο*, κανένας δεν το είχε κλέψει. Ο Γύρος δεν ήταν και τόσο κακή περιοχή, και τώρα όλος ο κόσμος ήταν στα σπίτια του, ύστερα απ' όσα ακούγονταν στους τηλεοπτικούς δέκτες.

Το φτερωτό πλάσμα, τραυματισμένο σε δεκάδες σημεία και κατάκοπο, μπήκε στο πίσω κάθισμα του οχήματος και ξάπλωσε.

Η Κλεισμένη, που ήταν ακόμα εδώ, κουλουριασμένη στη θέση του συνοδηγού, γρύλισε, τσιτώθηκε.

Το πλάσμα χαλάρωσε πάνω στο μαλακό κάθισμα, και η μορφή του αλλοιώθηκε, σαν να έγινε ρευστή. Δύο άλλα σώματα άρχισαν να διακρίνονται μέσα της, και μετά το ενιαίο ον δεν υπήρχε καθόλου, αλλά μόνο ο Αργύριος και η Ελοντί, στην ερωτική στάση που βρίσκονταν προτού μεταμορφωθούν: τα χέρια τους ενωμένα, τα πόδια της τυλιγμένα γύρω από τη μέση του και υψωμένα, τα πρόσωπά τους και τα χείλη τους κοντά. Αλλά τώρα ήταν κι οι δυο τους γεμάτοι πληγές και μώλωπες.

Βογκώντας, ξεμπλέχτηκαν και πήραν καθιστή θέση πάνω στο κάθισμα. Ο Αργύριος είχε ένα μεγάλο τραύμα στην αριστερή κνήμη: ένα μεγάλο και βαθύ τραύμα, που έφτανε ως το κόκαλο και αιμορραγούσε ανησυχητικά.

«Το σπαθί του Απελευθερωτή...» είπε η Ελοντί κοιτάζοντάς το. Αυτό πρέπει να ήταν το χτύπημα που είχε δώσει το ενεργειακό σπαθί του Απελευθερωτή στο πόδι του ενιαίου όντος, παραλίγο κόβοντάς το.

«Ναι,» γρύλισε ο Αργύριος, τρίζοντας τα δόντια. Δεν ήταν, βέβαια, το μοναδικό τραύμα επάνω του, αλλά τα υπόλοιπα έμοιαζαν αμελητέα μπροστά του.

«Θα τρέξω,» είπε η Ελοντί, «και θα μας θεραπεύσω και τους δύο.»

«Είσαι σίγουρη;»

«Αν δεν τα καταφέρω, θα πρέπει να επισκεφτούμε το κοντινότερο νοσοκομείο.»

Η ραλίστρια πήγε στη θέση του οδηγού, μορφάζοντας από τον πόνο που της προκαλούσαν οι πληγές και οι μελανιές επάνω της. Προς στιγ-

μή, είδε τον εαυτό της στον καθρέφτη και σκέφτηκε: *Τι χάλια είν' αυτά, γαμώ τα μαλλιά της Λόρκης γαμώ; Δε θυμόταν ποτέ να είχε ξαναδεί τον εαυτό της σε τέτοια χάλια. Ήταν σαν φορτηγό να είχε περάσει από πάνω της.*

Η Κλεισμένη νιαούριζε φοβισμένα από τη θέση του συνοδηγού.

«Μη με σχολιάζεις εσύ,» της είπε η Ελοντί, κι αμέσως παρατήρησε: *Έχω αρχίσει να μιλάω στη γάτα, σαν τον Ζορδάμη! Κάτι δεν πάει καθόλου καλά εδώ. Ρίχνοντας μια ματιά πάνω απ'τον ώμο της, ζήτησε: «Κλείσε την πίσω πόρτα, Αργύριε.»*

Ο Μπαλαντέρ της Λόρκης την έκλεισε.

Η Ελοντί πάτησε το πετάλι, ξεκινώντας τους τροχούς του *Γρύπα των Δρόμων*. Έτρεξε μέσα στους σκοτεινούς δρόμους του Γύρου, φωτίζοντάς τους με τους προβολείς της. Βγήκε στην Κυρτή Οδό κι έστριψε δεξιά. Παρά τις πληγές και τον πόνο στο σώμα της, άρχισε να νιώθει προέκταση του οχήματός της. Συνέχισε έτσι, αυξάνοντας ταχύτητα, πιάνοντας την Κεντρική Δημοσιά και στρίβοντας αριστερά, τρέχοντας ανάμεσα στον Παλαιοπώλη και στο Λημέρι, αποφεύγοντας άλλα οχήματα. Δεν ξεχώριζε πια τα πόδια της από τα πετάλια και τα χέρια της από το τιμόνι. Το όχημά της και εκείνη γίνονταν ένα. Δύο δίκυκλα της Χωροφυλακής άρχισαν να την ακολουθούν, και οι αναβάτες τής έκαναν νόημα να σταματήσει στο πλάι του δρόμου. *Μόνο αυτοί μάς έλειπαν*, σκέφτηκε η Ελοντί, κι έστριψε μέσα στη Γωνιά, αποφεύγοντάς τους. Είχε τώρα ξεχάσει τις πληγές και τις μελανιές, και ο πόνος στο σώμα της δεν ήταν παρά μια απόμακρη, πολύ απόμακρη αίσθηση. Διέσχισε τους δρόμους της Γωνιάς, κάνοντας ζικ-ζακ από δω κι από κει, περνώντας επικίνδυνα κοντά από έναν ιππέα σε μια στιγμή, αλλά καταφέρνοντας σύντομα να τη χάσουν οι χωροφύλακες. Και τώρα είχε ξεχάσει τελείως το σώμα της και κάθε πόνο που αυτό προκαλούσε. Το μυαλό της ήταν μόνο στο όχημά της. Ήταν ένα με το όχημά της.

Η Αίσθηση την είχε καταλάβει.

Ήταν πανίσχυρη! Μπορούσε να κάνει οτιδήποτε!

Κι εκείνο που πραγματικά ήθελε ήταν όλες οι πληγές και οι μελανιές να σβήσουν από το σώμα της και από το σώμα του Αργύριου. Να θεραπευτούν κι οι δυο τους.

Βγήκε από τη Γωνιά, πιάνοντας την Καιροσκόπου, στρίβοντας αριστερά, πλησιάζοντας την Τρίτη Γέφυρα της Θακέρκοβ – και συνειδητοποιώντας ξαφνικά ότι από εδώ πήγαινε προς τον Γαιοδόμο, προς τον τηλεοπτικό σταθμό. Μάλιστα, το χτίριο του Άστρου φαινόταν από τη γέφυρα. Φαινόταν πέρα από τη βόρεια όχθη του ποταμού.

«Ελοντί,» ακούστηκε η φωνή του Αργύριου από πίσω, «τα κατάφερες. Θεραπευτήκαμε.»

Η Ελοντί βλεφάρισε και κοίταξε προς στιγμή το σώμα της, από τον καθρέφτη. *Πράγματι*, σκέφτηκε. Δεν υπήρχαν πλέον ούτε πληγές ούτε μελανιές επάνω στο λευκό-ροζ δέρμα της.

Άφησε πίσω της τη γέφυρα και μπήκε στη Γαιοδόμου, ακολουθώντας την προς τα βόρεια και στρίβοντας σύντομα δεξιά, μπαίνοντας στην Ελεγεία και σταματώντας σ'έναν σκοτεινό δρόμο, γιατί αισθανόταν κουρασμένη. Εξαντλημένη. Όλ' αυτά – η προδοσία της εναντίον του Απελευθερωτή, το διώξιμο του Κρυστάλλου από πάνω της, η μεταμόρφωσή της σε ενιαίο ον μαζί με τον Αργύριο, η μάχη με τους κρυσταλλωμένους, η θαυματουργική θεραπεία των τραυμάτων – την είχαν εξουθενώσει.

«Δε νομίζω ότι μπορώ να κάνω τίποτ' άλλο,» είπε στον Μπαλαντέρ της Λόρκης, ακουμπώντας το κεφάλι της πίσω και κλείνοντας τα μάτια. «Δε νομίζω ότι μπορούμε να ξαναμεταμορφωθούμε τώρα, Αργύριε.»

«Ούτε εγώ το νομίζω,» αποκρίθηκε εκείνος. Και μετά από μια στιγμή: «Δε θες να ντυθείς;»

«Ναι.»

Ο Αργύριος τής έδωσε τα ρούχα της απ'το πίσω κάθισμα, και η Ελοντί τα πήρε και τα φόρεσε, καθισμένη μπροστά στο τιμόνι.

Ο Πολιτειαρχής και η Αρχιφρουράρχος της Θακέρκοβ αποφάσισαν, τελικά, να μπουν στον τηλεοπτικό σταθμό, αλλά με προσοχή. Παίρνοντας μαζί τους τέσσερις χωροφύλακες και τους σωματοφύλακες του Λαέρτη Μάθαρλοφτ, πλησίασαν τη γυάλινη είσοδο, την άνοιξαν, και μπήκαν.

Αντίκρυ τους στεκόταν ένας ξανθομάλλης άντρας με λευκό-ροζ δέρμα, ντυμένος με άσπρο κοστούμι, άσπρα γάντια, και μαύρη κάπα. Γύρω του βρίσκονταν μερικοί άλλοι, όλοι τους με γάντια στα χέρια.

«Πού πηγαίνετε, κύριε Πολιτειάρχη;» ρώτησε ο ξανθομάλλης άντρας.

Ο Λαέρτης Μάθαρλοφτ, η Ελίζα Αριθμόχειρη, και οι άλλοι στάθηκαν, κοιτάζοντάς τους με κάποια περιέργεια.

«Ποιοι είστε;» ρώτησε ο Πολιτειάρχης. «Είστε του σταθμού;... Δε σας έχω ξαναδεί.»

«Υπάρχει κίνδυνος, κύριε Πολιτειάρχη. Καλύτερα να βγείτε,» είπε ο ξανθομάλλης άντρας.

«Τι... τι κίνδυνος; Η επιδημία... Θεραπευτήκαμε όλοι. Η επιδημία τελείωσε. Εσείς τη θεραπεύσατε;»

«Η επιδημία δεν τελείωσε. Αλλά είναι γνωστό ότι προκαλεί παραισθήσεις, ορισμένες φορές.»

Ο Λαέρτης Μάθαρλοφτ συνοφρυώθηκε. «Παραισθήσεις; Τι εννοείτε;»

«Κανένας μας δεν βλέπει παραισθήσεις!» είπε η Ελίζα Αριθμόχειρη.

«Νομίζετε ότι η επιδημία έχει περάσει, έτσι δεν νομίζετε;» ρώτησε ο λευκοντυμένος, ξανθομάλλης άντρας.

«Οι πληγές και τα εξανθήματα χάθηκαν!» είπε ο Πολιτειάρχης. «Κανένας δεν είναι άρρωστος πια!»

«Όπως σας εξήγησα, παραισθήσεις.»

Και την ίδια στιγμή, ο τηλεπικοινωνιακός πομπός του Απελευθερωτή – ο οποίος φορούσε τη ζωντανή μάσκα του λευκόδερμου ξανθομάλλη άντρα – κουδούνισε στην τσέπη του σακακιού του. Εκείνος έπιασε τη συσκευή και την έφερε στ'αφτί του. «Ναι;»

Η φωνή του *Ζορκολ'ζορκά'αβάθ* τού είπε, στην αρχαία γλώσσα των δαιμόνων: «*Η σύνδεση επιδιορθώθηκε, Απελευθερωτή.*»

«Μάλιστα. Συνεχίζουμε μόλις σου πω.»

Και κατεβάζοντας τον πομπό, είπε στον Πολιτειάρχη και τους άλλους: «Πρέπει να βγείτε από τον σταθμό. Τώρα. Προτού είναι πολύ αργά.»

«Γιατί να είναι πολύ αργά;» ρώτησε η Ελίζα Αριθμόχειρη. «Κάτι δεν πηγαίνει καλά εδώ. Ποιος είσαι; Σίγουρα δεν είσαι άνθρωπος του σταθμού, και προτού αρχίσουν να συμβαίνουν παράξενα πράγματα

μάς είπαν ότι κάποιοι εισέβαλαν στον σταθμό. Κρυσταλλωμένοι άνθρωποι, έλεγαν ορισμένοι, μάλιστα.» Στο χέρι της ήταν το πιστόλι της, κι έμοιαζε στα πρόθυρα να το υψώσει.

«Βγείτε,» επανέλαβε ο Απελευθερωτής. «Δε θα το επαναλάβω. Δεν έχουμε χρόνο. Βγείτε!»

Ο Πολιτειάρχης είπε στην Αρχιφρούραρχο: «Πάμε.»

«Περιμένετε, Εντιμότατε. Κάτι δεν μ'αρέσει εδώ.»

«Πάμε,» επέμεινε εκείνος. «Έχουν δίκιο. Η επιδημία δεν είναι δυνατόν να εξαφανίστηκε τόσο γρήγορα. Έχουμε παραισθ—»

«Εξαφανίστηκε ακριβώς όπως εμφανίστηκε, Εντιμότατε. Το ίδιο γρήγορα δεν εμφανίστηκε;»

«Βγείτε!» φώναξε ο Απελευθερωτής. «*Τώρα!*»

«Δεν πηγαίνουμε πουθενά!» του είπε η Ελίζα Αριθμόχειρη. «Πρώτα θα μας εξηγήσεις ποιος είσαι, από πού ήρθες, τι έγιναν οι εισβολείς που μπήκαν στον σταθμό, και—»

«Διώξτε τους!» πρόσταξε ο Απελευθερωτής, και κρυσταλλωμένοι (όλοι ντυμένοι με κουκούλες και ρούχα που σκέπαζαν τα σώματά τους) όρμησαν από τριγυρινές πόρτες, πυροβολώντας προειδοποιητικά προς τον Πολιτειάρχη, την Αρχιφρούραρχο, και τους ανθρώπους τους, αναγκάζοντάς τους να υποχωρήσουν. Η Ελίζα Αριθμόχειρη ύψωσε το πιστόλι της κι ανταπέδωσε τα πυρά δύο φορές, προτού βγουν από τη τζαμένια πόρτα του τηλεοπτικού σταθμού που τρεις τρύπες είχαν ήδη δημιουργηθεί επάνω της από τις σφαίρες.

Καθώς απομακρύνονταν από το χτίριο του *Άστρου*, η Ελίζα είπε στον Λαέρτη Μάθαρλοφτ: «Δε λένε αλήθεια, κύριε Πολιτειάρχη. Κάποια απάτη συμβαίνει.»

«Ανόητη!» γρύλισε εκείνος. «Δεν έπρεπε να τους κοντράρεις! Ίσως να έχουν δίκιο. Ίσως να είναι παραισθήσεις—»

«Αν είναι παραισθήσεις, τότε γιατί νιώθετε καλά εσείς κι οι άλλοι, κύριε Πολιτειάρχη; Και γιατί ήθελαν οπωσδήποτε να μας διώξουν απ'τον τηλεοπτικό σταθμό;»

Φωνές ακούστηκαν από γύρω.

Το χτίριο του *Άστρου* είχε εξαφανιστεί ξανά. Στη θέση του βρισκόταν ένας ψηλός μονόλιθος. Το ενεργειακό πεδίο, επίσης, είχε παρουσιαστεί πάλι στον ουρανό· κάποιοι το έδειχναν.

Και μετά, άνθρωποι άρχισαν να ουρλιάζουν καθώς εξανθήματα και πληγές εμφανίζονταν επάνω τους, όπως πριν.

Ο Λαέρτης Μάθαρλοφτ αισθάνθηκε μια τρομερή ενόχληση στον πήχη του χεριού του κι έναν δυνατό πόνο στα πλευρά του. Το εξάνθημα και το τραύμα του είχαν εμφανιστεί ξανά! «Σ'το είπα, Αρχιφρούραρχε!» σύριξε, «δε σ'το είπα;»

«Μα...» ψέλλισε η Ελίζα. «Δεν... δεν είναι δυνατόν! Πιο πριν δεν πονούσατε. Πονούσατε;»

Μια μεγάλη φασματική οθόνη παρουσιάστηκε πάνω στον μονόλιθο, και μέσα της, το πρόσωπο του ξανθομάλλη άντρα. «Πολιτειάρχη της Θακέρκοβ,» είπε, «συγκέντρωσε τους κατοίκους της πόλης σου εδώ, μπροστά στον μονόλιθο, στη σειρά, ώστε ν'αρχίσουμε να τους θεραπεύουμε.»

«Τι ήταν αυτό που έγινε;» φώναξε ο Λαέρτης Μάθαρλοφτ, μορφάζοντας από τον πόνο στα πλευρά του. «Γιατί πριν η επιδημία είχε εξαφανιστεί;»

«Σας εξήγησα: η ασθένεια αυτή προκαλεί πολλές φορές παραισθήσεις. Θα καταλάβετε τα πάντα, πολύ σύντομα, αλλά πρώτα πρέπει να φροντίσουμε για τη θεραπεία των ανθρώπων της Θακέρκοβ. Για τώρα, όμως, μόνο ένας θα μπει. Μόνο ένας.»

Και μια είσοδος παρουσιάστηκε επάνω στον μονόλιθο, μια πόρτα που χωρούσε μονάχα έναν άνθρωπο. Εμφανίστηκε σαν κάποια σκιά να είχε ξαφνικά φύγει από μπροστά της.

«Ποιος θα έρθει;» ρώτησε ο Απελευθερωτής.

Κανένας δεν μίλησε. Σιωπή έπεσε ανάμεσα στους ανθρώπους που ήταν συγκεντρωμένοι μπροστά στον μονόλιθο. Μονάχα κανένα βογκητό ή κλαψούρισμα από τους αρρώστους ακουγόταν κάπου-κάπου.

Μετά, μια χωροφύλακας, που το μισό της πρόσωπο ήταν καλυμμένο από εξανθήματα και δάκρυα κυλούσαν από τα μάτια της, βάδισε αποφασιστικά προς την είσοδο. Πέρασε το κατώφλι και η σκοτεινή πόρτα εξαφανίστηκε πίσω της – μόνο η λεία επιφάνεια του μονόλιθου έμεινε εκεί.

Η φασματική οθόνη είχε επίσης εξαφανιστεί.

Για κάποια ώρα, το ενεργειακό πεδίο στον ουρανό είχε χαθεί, και νόμιζαν ότι η Ελοντί και ο Αργύριος είχαν καταφέρει να νικήσουν τον Απελευθερωτή και τους κρυσταλλικούς δαίμονες· αλλά μετά το πεδίο παρυσιάστηκε πάλι, και ο τηλεοπτικός δέκτης πρόβαλε τον Πολιτειαρχή να λέει όλα όσα είχε πει και πριν. Καταφανής επανάληψη.

«Τι σκατά έγινε, τελικά;» είπε ο Ζορδάμης.

«Έπρεπε να τους είχαμε δώσει έναν τηλεπικοινωνιακό πομπό να πάνε μαζί τους,» είπε η Αστερόπη.

«Νομίζεις ότι αυτό το πλάσμα μπορούσε να κουβαλά πομπό στη ζώνη του;»

Ο Βινάρης είπε: «Ο Αργύριος έχει πομπό μαζί του, δεν έχει;»

«Ναι,» συμφώνησε ο Φίλιππος·чок, «έχει. Αλλά σ'αυτή τη μορφή αποκλείεται να τον κουβαλά, Βινάρη.»

«Μπορούμε να δοκιμάσουμε να τον καλέσουμε, να δούμε ποιος θ'απαντήσει.»

«Καλύτερα όχι,» είπε ο Ζορδάμης. «Θυμάσαι τι γινόταν με τις τηλεπικοινωνίες, την προηγούμενη φορά...»

«Εννοείς ότι τις παρακολουθούσαν;»

«Ναι· και φαντάσου τώρα τι θα γίνεται.»

Ο Βινάρης δεν διαφώνησε, μοιάζοντας σκεπτικός.

Η Καλλιόπη, καθισμένη στην άκρη του κρεβατιού του Ζορδάμη – η μόνη καθισμένη μέσα στο δωμάτιο – ρώτησε: «Σίγουρα δεν υπάρχει τρόπος να φύγουμε από την πόλη;»

Κανένας δεν της απάντησε.

«Ας περιμένουμε,» πρότεινε ο Φίλιππος·чок. «Μπορεί σύντομα η Ελοντί κι ο Αργύριος να επιστρέψουν εδώ. Ή κάπως να επικοινωνήσουν μαζί μας.»

Περίμεναν, λοιπόν, σιωπηλοί. Ο Ζορδάμης έβγαλε μερικά μπουκαλάρια Κρύο Ουρανό από το ψυγείο και τους κέρασε όλους. Ο ίδιος, η Καλλιόπη, και η Αστερόπη άναψαν τσιγάρα και κάπνιζαν συγχρόνως. Ο τηλεοπτικός δέκτης έδειχνε τώρα μόνο το σήμα του *Άστρου*.

Ο τηλεπικοινωνιακός πομπός του Ζορδάμη ξαφνικά κουδούνισε.

Ο Ραλίστας τον έπιασε και κοίταξε τη μικρή οθόνη. «Ο Αργύριος,» παρατήρησε, κι αποδέχτηκε την κλήση, έχοντας τη συσκευή ανοιχτή έτσι ώστε να μπορούν ν'ακούνε όλοι. «Αργύριε;»

«Ναι, εγώ είμαι, Ζορδάμη.»

«Κατά πρώτον, μια ερώτηση επειδή είμαι πάντα καχύποπτος άνθρωπος. Πριν από κάποια ώρα ένα φτερωτό πλάσμα ήρθε εδώ, στο ξενοδοχείο, και μας είπε ότι ήταν, ουσιαστικά, εσύ και η Ελοντί!»

«Ναι, Ζορδάμη, εμείς ήμασταν δεν ήταν απάτη. Και όλα όσα σάς είπαμε είναι αλήθεια.»

«Τι έγινε στον τηλεοπτικό σταθμό; Πού είστε τώρα;»

«Επιτεθήκαμε στον Απελευθερωτή, σπάσαμε αρκετά από τα μηχανήματά του, αλλά οι κρυσταλλωμένοι τελικά ήταν ισχυρότεροι από,τι φανταζόμασταν. Ήμασταν βιαστικοί!»

«Δεν έπρεπε να είχατε φύγει τόσο γρήγορα!» είπε ο Φίλιππος'χοκ. «Είναι καλά η Ελοντί;»

«Καλά είναι, μάγε' απλώς κουρασμένη. Τραυματιστήκαμε, όμως, κατά τη σύγκρουση. Σκοτώσαμε αρκετούς κρυσταλλωμένους. Τραυματίσαμε τον» – είπε το όνομα με προσοχή – «Ζορκολ'ζορκά'αβάθ και τον Απελευθερωτή-»

«Πού είστε τώρα;» ρώτησε ο Φίλιππος'χοκ.

«Ξεκουραζόμαστε, σ'έναν δρόμο, μέσα στον Γρύπα. Είμαστε καλά. Η Ελοντί μάς θεράπευσε με τις μυστηριακές της δυνάμεις, ύστερα από κάμποσο τρέξιμο.»

Ο Ζορδάμης και οι άλλοι δεν εκπλήσσονταν από αυτό, γιατί πιο πριν το φτερωτό πλάσμα τούς είχε πει ότι η Ελοντί ήταν Ιερομύστης της Σεργήλης· δεν μπορούσε να τους το κρύψει, προκειμένου τα υπόλοιπα που διηγούνταν να βγάζουν νόημα. Και ο Ζορδάμης είχε, ξαφνικά, καταλάβει πολλά για την Ελοντί. Η ραλίστρια είχε κάποτε βγάλει έναν εξωδιαστασιακό δαίμονα από το όχημα του, στο Πρώτο Πανδιαστασιακό Ράλι Σεργήλης· κι αυτή πρέπει να ήταν η εξήγηση: τον είχε διώξει με τις δυνάμεις που διέθετε ως Ιερομύστης. Ο Ζορδάμης είχε ξανασυναντήσει έναν Ιερομύστη, όσο προσπαθούσε να ξεπληρώσει το χρέος του στη Σιδηρά Δυναστεία, μα ποτέ δεν φανταζόταν ότι η Ελοντί – η Ελοντί, μα τα πόδια της Λόρκης και το Φως της Αρτάλης! – μπορεί να ήταν Ιερομύστης! Του έμοιαζε εξωφρενικό.

«Δε σας λέω πού ακριβώς είμαστε,» συνέχισε ο Αργύριος, «γιατί φοβάμαι μήπως ο Απελευθερωτής μπορεί να με ακούσει.»

«Και πολύ καλά κάνεις,» συμφώνησε ο Ζορδάμης. «Δεν τους προκαλέσατε, όμως, καμια σπουδαία ζημιά, το ξέρεις; Το ενεργειακό πεδίο έχει ξαναπαρουσιαστεί στον ουρανό.»

«Το ξέρω. Το είδα.»

«Πού είναι η Ελοντί;» ρώτησε ο Φίλιππος'χοκ. «Γιατί δεν μας μιλά;»

«Κοιμάται,» είπε ο Αργύριος. *«Είναι εξουθενωμένη. Θέλεις να την ξυπνήσω;»*

«Δε χρειάζεται. Είναι καλά;»

«Το είπα ήδη: είναι καλά. Μας θεράπευσε και τους δύο από τα τραύματά μας.»

«Αυτό αρκεί» αποκρίθηκε ο Φίλιππος'χοκ.

«Η γάτα μου πού είναι;» ρώτησε ο Ζορδάμης.

«Μαζί μας την έχουμε.»

Το νιαούρισμά της ακούστηκε μέσα από το μεγάφωνο του πομπού, σαν η Κλεισμένη να είχε καταλάβει ότι τη μελετούσαν.

«Τι προτείνεις να κάνουμε τώρα, Αργύριε;» ρώτησε η Αστερόπη. «Ο τηλεοπτικός δέκτης πρόβαλε, πριν από λίγο, το μήνυμα του Πολιτειαρχη ξανά. Ο Απελευθερωτής συνεχίζει το σχέδιό του.»

«Μείνετε στο ξενοδοχείο,» είπε ο Αργύριος. *«Για την ώρα, τίποτ' άλλο δεν είναι ασφαλές.»*

Η χωροφύλακας με τα εξανθήματα που κάλυπταν σχεδόν όλη τη δεξιά μεριά του προσώπου της βρέθηκε σ'ένα σφαιρικό, μεταλλικό δωμάτιο το οποίο, για κάποιο λόγο, τη ζάλιζε. Στο κέντρο του στεκόταν μια γυναίκα με λευκό-ροζ δέρμα και μακριά μαύρα μαλλιά, ντυμένη με γαλανό χιτώνα που ανέμιζε γύρω της παρότι αέρας δεν ερχόταν από πουθενά.

Χαμογέλασε. «Καλωσόρισες,» είπε.

«Μπορείτε να με θεραπεύσετε;» ρώτησε η χωροφύλακας, σκουπίζοντας τα δάκρυα από τα μάτια της με την ανάστροφη του χεριού της.

«Φυσικά. Γι'αυτό είμαστε εδώ. Έλα μαζί μου.»

Η γυναίκα ανέβηκε μια σκάλα που έμοιαζε να είναι κατασκευασμένη από φως, και η χωροφύλακας την ακολούθησε. Πέρασαν δίπλα από κάποιους άλλους ανθρώπους και μετά μπήκαν σ'ένα δωμάτιο όπου

παράξενoi τεχνικοί εξοπλισμοί ήταν στημένοι. Ανάμεσά τους στέκονταν ένας άντρας κι ένα πράγμα που θύμιζε ζωντανό πλάσμα και μηχανή συγχρόνως. Ήταν όλο γρανάζια, καλώδια, και κυκλώματα. Τα μετάλλά του γυάλιζαν. Είχε τέσσερα πόδια, και η μουσούδα του ήταν αιχμηρή σαν κεντρί.

«Αυτή είναι η φίλη μας;» είπε ο άντρας, χαμογελώντας. Στη χωροφύλακα έμοιαζε με γιατρό.

«Μπορείτε να το κάνετε να εξαφανιστεί;» τον ρώτησε, δείχνοντας τα εξανθήματα στο πρόσωπό της.

«Γι' αυτό δεν είσαι εδώ;» είπε ο Απελευθερωτής, αγγίζοντας σταθερά τον ώμο της.

Η χωροφύλακας ξεροκατάπιε. «Ναι.»

«Λοιπόν, άκου. Ο φίλος μου από εδώ θα σε τσιμπήσει.» Έδειξε τον *Ζορκολ'ζορκά'αβάθ*, που εκείνη συνέχιζε να βλέπει σαν μηχανήμα. «Το κεντρί του δεν είναι τίποτα περισσότερο από μια σύριγγα.»

«Ναι...»

«Θα αισθανθείς κάτι να εισβάλλει στο σώμα σου. Θα το νιώσεις εχθρικό προς εσένα, ότι θέλει να σε διαλύσει. Αλλά αυτό δεν θα είναι παρά μια παραίσθηση που σου προκαλείται από την επιδημία. Πρέπει να αγνοήσεις την παραίσθηση και να αποδεχτείς τη θεραπεία *παρότι* θα νομίζεις ότι προσπαθεί να σε καταστρέψει. Με καταλαβαίνεις;»

Η χωροφύλακας ένευσε. «Καταλαβαίνω.» Και ρώτησε: «Πώς έχετε τέτοια μέσα; Από πού είστε;»

Ο Απελευθερωτής γέλασε φιλικά. «Μη βιάζεσαι να τα μάθεις όλα από τώρα. Δε θέλεις πρώτα να γίνεις καλά;»

«Ναι.»

«Ωραία,» είπε ο Απελευθερωτής. «Θυμάσαι τι σου είπα;»

«Θυμάμαι.»

«Εξήγησέ μου τι πρέπει να κάνεις, λοιπόν.»

Η χωροφύλακας επανέλαβε τα λόγια του, με δικά της λόγια. Είχε καταλάβει.

Ο Απελευθερωτής έκανε νόημα στον *Ζορκολ'ζορκά'αβάθ*, και ο δαίμονας πλησίασε απότομα και τσίμπησε τη χωροφύλακα στα πλευρά. Εκείνη αναφώνησε, ξαφνιασμένη, περιμένοντας μάλλον να της ζητή-

σουν πρώτα να βγάλει τα ρούχα της. Και μετά οι φωνές της έγιναν φωνές πόνου, καθώς διπλωνόταν κι έπεφτε στο πάτωμα.

«Αποδέξου τη θεραπεία!» της υπενθύμισε ο Απελευθερωτής. «Αποδέξου την, αλλιώς θα καταστραφείς!»

Η χωροφύλακας ούρλιαζε και χτυπιόταν επάνω στο πάτωμα, όμως σύντομα όλα αυτά σταμάτησαν και κρυσταλλική υφή άρχισε να την τυλίγει. Ο Απελευθερωτής και η Μάγισσα έβλεπαν την κρυσταλλική της δομή να αλλάζει. Και ήξεραν ότι η χωροφύλακας θα έπαυε πλέον να υπόκειται στις παραισθήσεις του Κολπαδόρου· ο *Σαρακμά'ό'οκ'ραθ* και ο *Ζορκολ'ζορκά'αβάθ* είχαν ρυθμίσει τα πράγματα έτσι ώστε οι παραισθήσεις να μην επηρεάζουν τους κρυσταλλωμένους.

Η χωροφύλακας ανασηκώθηκε επάνω στο πάτωμα, γονατίζοντας στο ένα γόνατο. «Τι...» ψέλλισε. «Τι είναι αυτό; Βλέπω... βλέπω πράγματα υπέροχα! Ποιοι είστε; Γιατί νιώθω... *συγγένεια* προς εσάς;»

Ο Απελευθερωτής, τότε, παρότι είχε τους ενδοιασμούς του, την άρπαξε απότομα και την οδήγησε προς το ανοιχτό κέλυφος στο βάθος του δωματίου.

«Τι κάνεις!» φώναξε η καινούργια κρυσταλλωμένη.

Ο Απελευθερωτής την έσπρωξε μες στο ανθρωπόσχημο κέλυφος και το έκλεισε. Η κρυσταλλωμένη άρχισε να ουρλιάζει, ζητώντας να της ανοίξουν.

Ο Απελευθερωτής στράφηκε στη Λορύν'σαρ: «Κάνε τη δουλειά σου, Μάγισσα. Κι ελπίζω αυτή τη φορά το πείραμα να έχει κάποιο νόημα.»

«Τα πειράματά μου πάντα έχουν νόημα. Αλλά δεν είναι δυνατόν να δεις επιτυχία αμέσως.» Η Λορύν'σαρ πλησίασε τον πίνακα ελέγχου.

Ολόκληρο το σύστημα που χρειαζόταν ήταν στημένο εδώ· οι κρυσταλλωμένοι το είχαν φέρει από τα υπόγεια. Οι ενεργειακές φιάλες συνδέονταν, μέσω καλωδίων, με τον μετατροπέα ενέργειας, και ο μετατροπέας ενέργειας συνδεόταν μέσω καλωδίων με το ανθρωπόσχημο κέλυφος, απ' όπου ξεκινούσε ένας διαφανής σωλήνας ο οποίος κατέληγε σ'ένα μεγάλο, διαφανές δοχείο.

Ο πίνακας ελέγχου συνδεόταν με τον μετατροπέα ενέργειας μέσω καλωδίων, και τώρα η Μάγισσα πάτησε μερικά πλήκτρα επάνω του. Οι κραυγές της παγιδευμένης κρυσταλλωμένης δυνάμωσαν – ολόκληρος

ο σταθμός αντηχούσε – και μετά έπαψαν, κι ένα γυαλιστερό υγρό φάνηκε να διασχίζει τον σωλήνα, πηγαίνοντας στο μεγάλο δοχείο.

«Αυτό ήταν!» αναφώνησε η Μάγισσα, με την κρυσταλλική της δομή να φανερώνει ενθουσιασμό. «Αυτό ήταν. Τα κατάφερα, Καρνάδη! Έχουμε κρυσταλλική ενέργεια σε υγρή μορφή.»

«Και θα μπορεί αυτή η ενέργεια να μεταμορφώσει κατώτερους ανθρώπους σε κρυσταλλωμένους;»

«Δεν έχουμε παρά να τη δοκιμάσουμε,» είπε η Μάγισσα. «Φέρε κι άλλους μέσα στο σταθμό! Ή φέρε κάποιους από τους αιχμάλωτους υπαλλήλους ή φύλακες του σταθμού.»

Ο Απελευθερωτής πλησίασε το κέλυφος. Το άνοιξε κι από μέσα έπεσαν καμένα κόκαλα και λιωμένη σάρκα, καταλήγοντας σ'έναν σωρό στα πόδια του.

«Η θυσία ενός,» είπε ο Απελευθερωτής, «πόσους καινούργιους μπορεί να δημιουργήσει, Μάγισσα;»

Η Λορύν'σαρ κοίταξε την ποσότητα υγρού Κρυστάλλου μέσα στο δοχείο. «Τρεις. Αν οι υπολογισμοί μου είναι σωστοί.»

«Ελπίζω να είναι σωστοί, Μάγισσα,» είπε ο Απελευθερωτής ενώ συγκαλυμμένη οργή διαφαινόταν στην κρυσταλλική δομή του. Δεν του άρεσαν καθόλου αυτές οι θυσίες. Θεωρούσε τους κρυσταλλωμένους κάτι το ιερό.

Εξήντα-Τρία Μεταμορφώσεις, Τραύματα, και ένα Σχέδιο Δράσης

Έφεραν μέσα στο δωμάτιο με τα μηχανήματα της Μάγισσας έναν από τους αιχμάλωτους φύλακες του τηλεοπτικού σταθμού, χωρίς η επίδραση του Κολπαδόρου της Λόρκης να τον κάνει να βλέπει παραισθήσεις. Ο Ζορκολ'ζορκά'αβάθ είχε πει ότι φρόντισε το νοοσύστημα να αποκλείσει τη συχνότητα του μυαλού του – ό,τι κι αν σήμαινε αυτό. Ο Απελευθερωτής δεν καταλάβαινε πώς λειτουργούσε το ενεργειακό νοοσύστημα παρά μόνο ως Κρυσταλλικός Άρχοντας. Όταν ήταν μεταμορφωμένος σε ενιαίο ον μαζί με την Ελοντί αποκτούσε αισθήσεις που δεν ήταν ανθρώπινες. Το παράξενο, όμως, ήταν πως αυτό το συγκεκριμένο νοοσύστημα πρέπει – σύμφωνα με τα λεγόμενα των δαιμόνων – να ήταν κάποτε φτιαγμένο για ανθρώπους, όχι για υπεράνθρωπα όντα. Ίσως απλά να χρειαζόταν να το μελετήσει – πράγμα που ποτέ δεν είχε καθίσει να κάνει. Ούτε είχε ζητήσει από τους δαίμονες να τον διδάξουν· είχε άλλες δουλειές.

Ο μισθοφόρος κοίταζε τον Απελευθερωτή, τη Μάγισσα, και τα μηχανήματα με γουρλωμένα μάτια. Η κρυσταλλική του δομή φανέρωνε έκδηλο τρόπο, καθώς επίσης και ότι το στόμα του ήταν τελείως ξερό και τα γόνατά του αδύναμα.

Ο Απελευθερωτής έκανε νόημα στους δύο κρυσταλλωμένους που τον είχαν φέρει εδώ να φύγουν, κι εκείνοι αποχώρησαν. «Πρόκειται να λάβεις ένα εξαιρετικό δώρο,» είπε στον μισθοφόρο φύλακα του τηλεοπτικού σταθμού. «Θα γίνεις αθάνατος και θα έχεις δυνάμεις αντίληψης που ποτέ δεν μπορούσες να φανταστείς. Δυνάμεις σαν τις δικές μας. Ξέρεις τι σημαίνει αυτό;»

Ο άντρας κόμπιασε. «Όχι. Αλλά δεν θέλω.»

Ο Απελευθερωτής γέλασε. «Έτσι νομίζεις! Όταν γευτείς το δώρο του Κρυστάλλου θ'αλλάξεις γνώμη.»

«Δε θέλω. Αρνούμαι! Απλά αφήστε με να φύγω.»

«Δυστυχώς,» είπε ο Απελευθερωτής, «αυτό δεν γίνεται,» και η Μάγισσα τράβηξε κοντά τους ένα δοχείο που κυλούσε επάνω σε δύο μικρές ρόδες. Από το δοχείο ξεκινούσε ένας σωλήνας που κατέληγε σε μια σύριγγα η οποία βρισκόταν στα χέρια της κρυσταλλωμένης.

Ο μισθοφόρος ξεροκατάπιε. Ο Απελευθερωτής διέκρινε, μέσα στην κρυσταλλική του δομή, τα εντόσθιά του να σφίγγονται, τα γόνατά του να τρέμουν, την αναπνοή του να γίνεται κοφτή, την καρδιά του να χτυπά δυνατά. Και τα είπε όλα αυτά στον μισθοφόρο, ένα προς ένα: όλες τις αντιδράσεις του σώματός του. «Θα βλέπεις κι εσύ παρόμοια πράγματα στους άλλους, όταν θα έχεις το δώρο του Κρυστάλλου.»

Ο μισθοφόρος προσπάθησε να χαμογελάσει – μια τελείως αποτυχημένη προσπάθεια. «Δεν είναι και πολύ δύσκολο να τα μαντέψεις. Είσαι παρατηρητικός.»

«Αισθάνεσαι τώρα ένα ρυάκι ιδρώτα να κυλά στον αυχένα σου, προκαλώντας σου ένα γαργαλητό,» του είπε ο Απελευθερωτής.

Ο μισθοφόρος ξεροκατάπιε πάλι. Κόμπιασε.

«Δεν είναι αλήθεια;» ρώτησε ο Απελευθερωτής. «Πώς θα μπορούσα αυτό να το είχα 'μαντέψει'; Ο Κρύσταλλος μού το αποκάλυψε. Ο Κρύσταλλος, που με κάνει αθάνατο. Και σύντομα θα είσαι κι εσύ αθάνατος. Δεν θα έχεις ανάγκη ούτε από τροφή ούτε από νερό, και θα αντιλαμβάνεσαι μια πραγματικότητα πέρα από αυτήν που ήξερες.

»Μόνο ένα πράγμα πρέπει να θυμάσαι: να αποδεχτείς τον Κρύσταλλο, παρότι θα τον νιώσεις να γλιστρά μέσα σου σαν να είναι εχθρός, σαν να θέλει να σε κομματιάσει. Αν του φέρεις αντίσταση θα σε καταστρέψει.» Και για λίγο έκανε και σ'αυτόν την κατήχηση που είχε μέχρι στιγμής κάνει σε πολλούς. Ο Απελευθερωτής, ορισμένες φορές, αισθανόταν σαν ιερέας όταν μιλούσε έτσι. Είχε μάθει τόσο καλά να προσπαθεί να προσηλυτίσει τους κατώτερους ανθρώπους, να προσπαθεί να τους κάνει δεκτικούς στον Κρύσταλλο, που αναρωτιόταν αν, μήπως, είχε ξεκινήσει ουσιαστικά μια δική του, καινούργια θρησκεία επάνω στη Σεργήλη. Αν και η θρησκεία του δεν είχε θεούς πέρα από τους ίδιους τους κρυσταλλωμένους. Και εκείνον, φυσικά, ως πατέρα τους.

Και η Κρυστάλλινη Βασίλισσα θα μπορούσε να είναι μητέρα τους. Αλλά ήταν τόσο ανόητη...

Δεν είχε σημασία πια, όμως!

«Με κατάλαβες;» ρώτησε ο Απελευθερωτής.

Ο μισθοφόρος ένευσε. «Αλλά δεν το θέλω...» τραύλισε. «Δεν...»

«Θα δεις ότι σου κάνουμε χάρη,» του είπε ο Απελευθερωτής, και η Μάγισσα τον πλησίασε βαστώντας τη σύριγγα. «Άπλωσε το χέρι σου και μη φέρεις αντίσταση, γιατί θα χρειαστεί να γίνουμε βίαιοι μαζί σου.»

Ο μισθοφόρος δεν αντιστάθηκε. Άπλωσε το χέρι του, σήκωσε το μανίκι του, και η Μάγισσα τον τρύπησε με τη βελόνα, στέλνοντας τον υγρό Κρύσταλλο μέσα του. Ο άντρας συνοφρυώθηκε προς στιγμή, σαν να περίμενε κάτι πολύ χειρότερα. Μετά, όμως, το χειρότερο ήρθε. Έτριξε τα δόντια του καθώς διπλωνόταν. Έπεσε στο πάτωμα, ουρλιάζοντας, Σπαρταρώντας.

Ο Απελευθερωτής, συνεχώς, του θύμιζε να αποδεχτεί τον Κρύσταλλο, να αποδεχτεί τον Κρύσταλλο, να αποδεχτεί τον Κρύσταλλο!

Και, στο τέλος, ενώ το σώμα του είχε αρχίσει να τραυματίζεται, μοιάζοντας έτοιμο να σπάσει από μέσα, ο μισθοφόρος τα κατάφερε. Σταδιακά, η κρυσταλλική υφή τον τύλιξε, κι όταν ορθώθηκε είχε τις αναμενόμενες αντιδράσεις. Τις αντιδράσεις που είχαν όλοι τους ύστερα από τη μεταμόρφωση. Ο Απελευθερωτής δεν εξεπλάγη καθόλου όταν ο νέος κρυσταλλωμένος τον ευχαρίστησε για το δώρο που του είχε κάνει. Και δεν έλεγε ψέματα: ήταν καταφανές από τον ενθουσιασμό και την έκσταση στην κρυσταλλική δομή του.

Ο πρώην φύλακας του σταθμού έφυγε, τελικά, μαζί με δύο άλλους κρυσταλλωμένους και μια κρυσταλλωμένη που τον καλωσόριζαν με τις κρυσταλλικές τους δομές και προθυμοποιούνταν να του δείξουν πράγματα θαυμαστά. Η Μάγισσα, τότε, στράφηκε στον Απελευθερωτή λέγοντας: «Λειτουργεί! Η εφεύρεσή μου λειτουργεί.» Και ο δικός της ενθουσιασμός έμοιαζε ακόμα μεγαλύτερος, ίσως, από του μεταμορφωμένου μισθοφόρου.

«Ναι,» αποκρίθηκε ο Απελευθερωτής, «έτσι φαίνεται.»

Η Μάγισσα τού έκανε προκλητικούς σχηματισμούς με την κρυσταλλική δομή της, και τον ρώτησε συγχρόνως: ΔΕΝ ΕΙΧΑ ΔΙΚΙΟ;

ΕΙΧΕΣ ΔΙΚΙΟ, της απάντησε. ΕΙΣΑΙ ΥΠΕΡΟΧΗ.

ΤΩΡΑ ΤΙΠΟΤΑ ΔΕΝ ΜΠΟΡΕΙ ΝΑ ΜΑΣ ΣΤΑΜΑΤΗΣΕΙ! ΔΕΝ ΧΡΕΙΑΖΟΜΑΣΤΕ ΤΟΝ ΖΟΡ-ΚΟΛ'ΖΟΡΚΑ'ΑΒΑΘ.

«Η Ελοντί, όμως, είναι επικίνδυνη,» είπε ο Απελευθερωτής. «Πρέπει να τη βρούμε και να την εξολοθρεύσουμε, προτού δράσει ξανά εναντίον μας.»

«Όταν ολόκληρη η Θακέρκοβ ανήκει στους κρυσταλλωμένους, τι θα μπορεί να κάνει αυτή η προδότρια;» είπε η Μάγισσα. «Τίποτα! Μπορούμε τώρα να τους μεταμορφώσουμε όλους μέσα σε μερικές ημέρες – αν και με κάποιες θυσίες, βέβαια. Τα μηχανήματά μου δεν κουράζονται όπως ο δαίμονας.

»Αλήθεια, πόσους κατοίκους έχει η Θακέρκοβ, Καρνάδη;»

«Πού να ξέρω; Ένας απλό αχθοφόρος ήμουν.»

Η Μάγισσα γέλασε, και είπε: «Υποθέτω ότι δεν μπορεί να έχει λιγότερους από δύο εκατομμύρια.»

«Εσύ ξέρεις καλύτερα, μάλλον.»

«Φαντάσου, Καρνάδη!» Η κρυσταλλική της δομή στραφτάλιζε σαν φλόγες από ενθουσιασμό. «Δύο εκατομμύρια κρυσταλλωμένοι επάνω στη Σεργήλη! Χα-χα-χα-χα-χα-χα! Η διάσταση είναι δική μας!»

ΕΙΣΑΙ ΥΠΕΡΟΧΗ, την κολάκεψε.

Η κρυσταλλική της δομή τού έκανε προκλητικούς σχηματισμούς. Και η Μάγισσα είπε: «Φέρε μου και τους άλλους αιχμαλώτους!»

«Και τον μάγο; Είναι ο μόνος που μπορεί να ρυθμίσει την κεραία για μεγαλύτερη εμβέλεια. Αν δεν τα καταφέρει να αποδεχτεί τον Κρύσταλλο....»

«Σωστά. Άσε τον μάγο. Φέρε μου τους άλλους. Έχουμε όλη τη νύχτα μπροστά μας για να δημιουργούμε καινούργιους κρυσταλλωμένους!»

Δεν διανυκτέρευσαν στο δωμάτιο του Ζορδάμη: ο Φίλιππος'χοκ πήγε στο δικό του δωμάτιο, και η Καλλιόπη πήγε στο δωμάτιο του Βινάρη. Αλλά ο Ζορδάμης και η Αστερόπη δεν κοιμήθηκαν και πολύ. Δεν μπορούσαν να κοιμηθούν: τα νεύρα τους ήταν τσιτωμένα. Κάθονταν κι έπαιζαν χαρτιά για κάποια ώρα, ενώ άκουγαν το μήνυμα του Πολιτειάρχη να επαναλαμβάνεται από τον τηλεοπτικό δέκτη ανά τακτά χρονικά διαστήματα, ζητώντας από όλους τους κατοίκους του Γαιοδόμου – τους πάντες που βρίσκονταν στον Γαιοδόμο, είτε ήταν μόνιμοι

κάτοικοι είτε όχι – να έρθουν εκεί όπου παλιά ήταν το χτίριο του Άστρον, εκεί όπου τώρα θα έβλεπαν να υψώνεται ένας μονόλιθος.

Ο Ζορδάμης και η Αστερόπη άκουσαν ανθρώπους να φεύγουν απ'τα δωμάτιά τους στον *Περίοικο*, μάλλον με σκοπό να υπακούσουν στο αίτημα του Πολιτειάρχη· και είδαν ανθρώπους να διασχίζουν τους δρόμους κάτω από το ξενοδοχείο, μες στην άγρια νύχτα, κατευθυνόμενη προς το Άστρο.

«Ο κόσμος είναι ηλίθιος,» είπε η Αστερόπη. «Το πιστεύει!»

«Κι εσύ δεν θα το πίστευες, αν δεν μας είχε προειδοποιήσει η Ελοντί;»

«Θα ήμουν πολύ καχύποπτη, πάντως.»

Ενώ πλησίαζε η αυγή και ο ύπνος τον είχε πάρει, ο Ζορδάμης αισθάνθηκε μια ενόχληση στη μπροστινή μεριά του δεξιού του μηρού. Ξαπλωμένος καθώς ήταν στο κρεβάτι, άπλωσε το χέρι του για να ξυθεί. Και πόνεσε.

Τα μάτια του άνοιξαν. «Τι σκατά...;» μουρμούρισε. Άγγιξε ξανά τον μηρό του, πάνω από το παντελόνι, και ξανά πόνεσε. Σαν κάποιο τραύμα να ήταν εκεί. «Δεν είναι δυνατόν...» μούγκρισε, και σηκώθηκε όρθιος.

Η Αστερόπη, που ήταν ξαπλωμένη στο άλλο κρεβάτι (και τα δυο τους ήταν ενωμένα, πλάι-πλάι), γύρισε ρωτώντας: «Τι είναι, Ζορδάμη;»

Ο Ζορδάμης ξεκούμπωσε το παντελόνι του και το κατέβασε ως τα γόνατα. Το χρυσό δέρμα του στη μπροστινή μεριά του δεξή μηρού ήταν γεμάτο εξανθήματα.

«Θεοί και δαίμονες!» αναφώνησε η Αστερόπη, μορφάζοντας. «Πώς... πώς...; Μα δεν το πιστεύεις – ούτε εσύ ούτε εγώ! Πώς μπορεί να σε επηρέασε;»

Ο Ζορδάμης σήκωσε το παντελόνι και το κούμπωσε. «Δε θυμάσαι τι είπε η Ελοντί; Δεν είναι ακριβώς παραίσθηση. Είναι αλλοίωση της πραγματικότητας. Αλλά απορώ πώς στόχευσαν εμένα, εδώ μέσα που βρίσκομαι. Δεν έχουν άλλους, πιο εύκολους στόχους;»

Η Αστερόπη συνοφρυώθηκε. «Μάλλον δεν έχει σχέση αυτό.»

«Τι εννοείς;»

«Δεν έχει σχέση πού βρίσκεσαι. Δεν στοχεύουν συγκεκριμένα εσένα. Αυτό το πράγμα, ό,τι κι αν είναι, εξαπλώνεται σαν... σαν νοητικός ιός. Σαν ιός που αλλάζει την πραγματικότητά μας.

»Ξάπλωσε λίγο. Κατέβασε το παντελόνι σου και ξάπλωσε. Θέλω να δω κάτι.»

«Συνήθως,» της είπε ο Ζορδάμης, υπακούγοντας, «για άλλο λόγο μού έλεγες να κατεβάσω το παντελόνι μου και να ξαπλώσω.»

«Το καλό μ'εσένα είναι ότι δεν τρομάζεις εύκολα, τουλάχιστον.»

«Μην το λες.»

Ο Ζορδάμης ήταν τώρα ξαπλωμένος, και η Αστερόπη ήταν γονατισμένη δίπλα του, υποτονθορύζοντας τα λόγια για κάποιο ξόρκι και κρατώντας την παλάμη του ενός χεριού της υψωμένη πάνω από τα φριχτά εξανθήματα.

«Αδύνατον...» μουρμούρισε μετά από λίγο, «κι όμως...» Κούνησε το κεφάλι.

«Τι βλέπεις;» ρώτησε ο Ζορδάμης.

«Αν δεν ξέραμε ότι είναι ψεύτικα εξανθήματα, θα νόμιζα ότι ήταν αληθινά. Οι μαγικές μου αισθήσεις τα αντιλαμβάνονται κανονικά. Η Ελοντί έχει απόλυτο δίκιο: δεν είναι απλή παραίσθηση· επηρεάζει όλες τις αισθήσεις, πολύ, πολύ βαθιά και ύπουλα. Ίσως μόνο κάποιος του τάγματος των Διαλογιστών να μπορούσε να διακρίνει κάτι.»

«Κάποιος σαν τον Φίλιππο'χοκ;»

«Δεν είμαι σίγουρη, αλλά πιθανώς. Αυτοί είναι εξειδικευμένοι στα θέματα του μυαλού, και η επίδραση του Κολπαδόρου υποτίθεται πως είναι στο μυαλό μας.»

«Να σηκώσω το παντελόνι μου τώρα, γιατρέ;» ρώτησε, όχι τελείως σοβαρά, ο Ζορδάμης.

«Εκτός αν θέλεις να το αφήσεις κατεβασμένο για προσωπικούς λόγους,» του είπε η Αστερόπη, και ξάπλωσε πάλι στο κρεβάτι.

Ο Ζορδάμης σήκωσε το παντελόνι του. «Αν εξαπλωθούν αυτές οι μαλακίες, μπορεί να με σκοτώσουν;»

«Πού θες να ξέρω;»

«Βιοσκόπος είσαι.»

«Πόσες φορές θα πούμε ότι δεν είμαι Βιοσκόπος, αγάπη μου; Αλλά, ακόμα κι αν ήμουν, πάλι δεν θα ήξερα.»

Δεν εξεπλάγησαν όταν άκουσαν φτεροκοπήματα έξω από το μπαλκόνι τους. Ο ήλιος είχε υψωθεί από την ανατολή, στέλνοντας το φως του στη Θακέρκοβ, κι αυτό το φως ξαφνικά σκιάστηκε από μια αρκετά μεγάλη μορφή που βρισκόταν μπροστά στη τζαμένια μπαλκονόπορτα.

Ο Ζορδάμης και η Αστερόπη ανασηκώθηκαν πάνω στα ενωμένα κρεβάτια τους για να στραφούν και ν'αντικρίσουν το φτερωτό πλάσμα που ήταν η Ελοντί και ο Αργύριος. Αυτό ύψωσε ένα του νύχι και χτύπησε το τζάμι της πόρτας, μαλακά, πολύ μαλακά, για να μην το σπάσει με τη δύναμή του.

Η Αστερόπη σηκώθηκε απ'το κρεβάτι και του άνοιξε.

Οι Ελοντί/Αργύριος μπήκαν στο δωμάτιο. «Τι γίνεται;» ρώτησαν με την παράξενη, ανδρόγυνη φωνή τους. «Τι λένε από τον τηλεοπτικό δέκτη; Είδαμε, καθώς ερχόμασταν, κόσμο να συγκεντρώνεται προς το Άστρο, αλλά δεν πλησιάσαμε γιατί ο Απελευθερωτής τώρα θα προσέχει για εμάς.»

«Μιάααο!» Η Κλεισμένη πήδησε από εκεί όπου ήταν κουρνιασμένη, στην πλάτη του πλάσματος, ανάμεσα στα φτερά του. Προσγειώθηκε στο πάτωμα του δωματίου.

«Ο Απελευθερωτής συγκεντρώνει κόσμο,» είπε ο Ζορδάμης καθώς κι εκείνος τώρα σηκωνόταν από το κρεβάτι. «Μόνο αυτό ξέρουμε.»

«Θέλει να τους μεταμορφώσει όλους σε κρυσταλλωμένους,» είπαν οι Ελοντί/Αργύριος. «Αλλά ο Ζορκολ'ζορκά'αβάθ δεν μπορεί να το κάνει αυτό και πολύ γρήγορα. Κουράζεται ύστερα από κάποια τσιμπήματα, απ'ό,τι έχουμε καταλάβει. Εκείνο που φοβόμαστε είναι μήπως η Μάγισσα έχει βρει κάποιον τρόπο...»

«Τι τρόπο;»

«Όσο η Ελοντί ήταν μαζί τους κατάφερε να μάθει ότι η Μάγισσα ασχολείτο με κάποιο πείραμα.»

«Για τη μεταμόρφωση ανθρώπων σε κρυσταλλωμένους;»

«Έτσι νομίζουμε.»

Η Αστερόπη είπε: «Ο Ζορδάμης έχει επηρεαστεί από τη φανταστική επιδημία τους. Μπορούμε κάπως να τη σταματήσουμε; Γίνεται;»

«Έχει βγάλει εξανθήματα; Πληγές;» Το πλάσμα τον κοίταξε ερευνητικά.

«Εδώ.» Ο Ζορδάμης έδειξε τη μπροστινή μεριά του δεξιού μηρού του. «Κάτι εξανθήματα. Και μοιάζουν αληθινά.»

«Ακόμα και με τη μαγεία μου τα εντοπίζω,» πρόσθεσε η Αστερόπη.

«Σας είπα, δεν σας είπα, ότι-;»

Η πόρτα χτύπησε δυνατά, επαναλαμβανόμενα. «Ζορδάμη!» ακούστηκε η φωνή της Καλλιόπης από έξω. «Ζορδάμη!»

Ο Ραλίστας πήγε και της άνοιξε, κι εκείνη μπήκε ακολουθούμενη από τον Βινάρη. Φορούσε μια ρόμπα πάνω από το παντελόνι της και τον στηθόδεσμό της και ήταν έτοιμη να την ανοίξει και να την κατεβάσει, αλλά αντίκρισε το φτερωτό πλάσμα και σταμάτησε. «Να δούμε πώς μπορείς να μας εξηγήσεις αυτό, αφού λες ότι είναι παραίσθηση!» του είπε με πνιχτή φωνή, στα όρια του πανικού. Έλυσε τη ρόμπα και την κατέβασε ως τη μέση της, γυρίζοντάς τους την πλάτη. Το γαλανό δέρμα της ράχης της ήταν γεμάτο εξανθήματα και πληγές. Έμοιαζε νάναι σε χειρότερη κατάσταση από τον Ζορδάμη. «Πονάω,» είπε η Καλλιόπη. «Δεν είναι παραίσθηση!»

«Σας εξηγήσαμε ότι δεν είναι παραισθήσεις ακριβώς· είναι αλλοίωση της πραγματικότητας,» είπαν οι Ελοντί/Αργύριος. «Το μυαλό σας το θεωρεί πραγματικό, επομένως γίνεται πραγματικό.»

«Μαλακίες!» φώναξε η Καλλιόπη, σηκώνοντας απότομα τη ρόμπα της, στρεφόμενη ν'αντικρίσει το πλάσμα. Τα μάτια της ήταν δακρυσμένα. Βρισκόταν σε έξαλλη κατάσταση.

«Ηρέμησε,» της είπε ο Ζορδάμης, πιάνοντας την από το μπράτσο, σταθερά αλλά όχι με δύναμη. «Κι εγώ έχω βγάλει εξανθήματα. Αλλά η Ελοντί κι ο Αργύριος λένε αλήθεια, δεν λένε ψέματα.»

«Μα πονάω, γαμώ την τρέλα σας! Δεν το φαντάζομαι!»

«Ούτε εγώ το φαντάζομαι. Όχι ακριβώς. Αλλά είναι, κατά βάθος, ψεύτικο, Καλλιόπη.»

Ο Βινάρης είπε: «Κι εγώ έχω βγάλει.»

«Πού;» ρώτησε η Αστερόπη.

Ο Βινάρης έβγαλε το πουκάμισό του. Επάνω στον αριστερό του βραχίονα υπήρχε ένα τραύμα σαν από μεγάλη σφαίρα. «Εσύ πού έχεις βγάλει, Ζορδάμη;»

Ο Ραλίστας έδειξε πάλι τον μηρό. «Κάτι εξανθήματα είναι, μόνο, ευτυχώς,» είπε.

Οι Ελοντί/Αργύριος είπαν: «Ήρθε η ώρα να δώσουμε τέλος στο σχέδιο του Απελευθερωτή.»

«Και πώς θα το κάνουμε αυτό;» σύριξε η Καλλιόπη. «Θα κλείσουμε τα μάτια μας και θα ευχηθούμε όλα να εξαφανιστούν;»

«Θα πάμε στα υπόγεια κάτω από τη Θακέρκοβ, στο παλιό ορυχείο, και θα καταστρέψουμε το ενεργειακό νοοσύστημα.»

Η Αστερόπη είπε: «Μπορεί ο Απελευθερωτής να έχει προβλέψει ότι θα δράσεις έτσι, ύστερα από τη χτεσινοβραδινή σου επίθεση, Ελοντί.»

«Ίσως,» παραδέχτηκαν οι Ελοντί/Αργύριος, «αλλά αυτός είναι ο καλύτερος τρόπος δράσης τώρα. Δεν γίνεται να ξαναεπιτεθούμε στον τηλεοπτικό σταθμό. Θα μας περιμένουν.»

«Αναμφίβολα,» συμφώνησε ο Βινάρης, βάζοντας ξανά το πουκάμισό του. «Θα έχουν στήσει πυροβόλα σ'όλα τα παράθυρα και θα κοιτάζουν τους ουρανούς. Τουλάχιστον, εγώ αυτό θα έκανα στη θέση τους.»

«Και γαμώ,» είπε η Καλλιόπη. «Δε φτάνει που αιμορραγούμε, γαμώ τη Λόρκη τη θεία μου, θα τρέχουμε τώρα και μέσα σε υπονόμους και μπουντρούμια!»

«Εκεί κάτω,» την πληροφόρησαν οι Ελοντί/Αργύριος, «πιθανώς η επίδραση του Κολπαδόρου να μη μπορεί να μας αγγίξει. Μην ξεχνάτε ότι προέρχεται από την κεραία του Άστρου, ως συχνότητα.»

«Κι αν δεν μπορεί να μας αγγίξει,» ρώτησε η Καλλιόπη, «θα, θα εξαφανιστούν αυτά τα πράγματα από πάνω μας;»

«Εννοείται, Καλλιόπη.»

«Ας πάμε, τότε. Πάντα μού άρεσε το περιβάλλον κάτω από το έδαφος – έτσι δεν είναι, Ζορδάμη;»

«Δε θα έλεγα πως θυμάμαι παλιότερα να το έχεις αναφέρει,» αποκρίθηκε ο Ραλίστας, υπομειδώντας.

«Ειδοποιήστε και τον Φίλιππο'χοκ,» είπαν οι Ελοντί/Αργύριος. «Όσο πιο γρήγορα ξεκινήσουμε τόσο το καλύτερο.»

Το φτερωτό πλάσμα ζήτησε από τον Φίλιππο'χοκ να φέρει κάποια πράγματα (ρούχα, εξαρτήματα, εξοπλισμούς) της Ελοντί από το δωμάτιό της, και έδωσε στον Ζορδάμη έναν σάκο που μέχρι στιγμής είχε περασμένο στο ένα νυχάτο πόδι του. Μέσα στον σάκο ήταν τα ρούχα του

Αργύριου. «Μπορεί να χρειαστεί να χωριστούμε σε κάποια στιγμή,» εξήγησε, «και τότε θα είμαστε γυμνοί, φυσικά.» Αυτό, αναμενόμενα, δεν φάνηκε να σοκάρει ή να ενοχλεί κανέναν τους, ούτε καν τον Φίλιππο.

Υστερα, το φτερωτό πλάσμα έφυγε από το μπαλκόνι ενώ οι άλλοι – έτοιμοι και εξοπλισμένοι – βγήκαν από το δωμάτιο και μπήκαν σ'έναν ανελκυστήρα του *Περίοικου*. «Η πλάτη μου με πεθαίνει,» παραπονέθηκε η Καλλιόπη καθώς κατέβαιναν. «Αν δεν θεραπευτούμε εκεί κάτω, θα σας σκοτώσω όλους και θα βουτήξω στον ποταμό Κάλμωθ για να φύγω απ' αυτή την καταραμένη κωλοπόλη.»

«Δε νομίζω να πιάσει,» της είπε ο Ζορδάμης.

«Τι;»

«Το πεδίο του Απελευθερωτή μάλλον περιλαμβάνει και τον ποταμό. Λες αυτός ο αξιαγάπητος καριόλης ν'άφηνε μια τέτοια έξοδο αφύλαχτη;»

Φτάνοντας κάτω, πήγαν κατευθείαν στο γκαράζ του ξενοδοχείου και στον *Χρυσό Κεραυνό*. Επιβιβάστηκαν, με τον Ζορδάμη στο τιμόνι, την Αστερόπη καθισμένη δίπλα του, την Κλεισμένη ανάμεσά τους, και τους άλλους τρεις πίσω, και βγήκαν στους δρόμους. Φύλακα στο γκαράζ δεν είδαν, πράγμα που ο Ζορδάμης θεώρησε ανησυχητικό. Για ν'αφήνει ένα ξενοδοχείο σαν τον *Περίοικο* το γκαράζ του αφύλαχτο, κάτι δεν πήγαινε καθόλου καλά.

Στον ουρανό έκανε κύκλους το φτερωτό πλάσμα, περιμένοντάς τους, και τώρα πέταξε προς τα δυτικά. Ο Ζορδάμης το ακολούθησε.

Αλλά δεν πρόλαβε να πάει μακριά. Ένα άλλο όχημα ήρθε καταπάνω του – ένα τετράκυκλο – που το σκέπαστρό του άνοιξε και κρυσταλλωμένοι άρχισαν να πυροβολούν από μέσα.

«Γαμήσου!» γρύλισε ο Ζορδάμης, σκύβοντας πάνω από το τιμόνι κι επιταχύνοντας, περνώντας ξυστά δίπλα απ'τους εχθρούς του και συνεχίζοντας. Τα τζάμια απ'τη μεριά της Αστερόπης είχαν όλα σπάσει. Ευτυχώς κανένας δεν είχε τραυματιστεί· είχαν σκύψει εγκαίρως.

«Παρακολούθησαν την Ελοντί νάρχεται προς τα δω,» είπε ο Ζορδάμης, «οι καριόληδες. Ή, κάπως, κρυφακούνε ξανά μες στο δωμάτιό μας.»

«Μάλλον το πρώτο,» υπέθεσε η Αστερόπη. «Όχι πως έχει σημασία τώρα.» Και ρίχνοντας μια ματιά πάνω απ'τον ώμο της: «Πίσω μας είναι ακόμα.»

«Τους βλέπω τους πούστηδες,» είπε ο Ζορδάμης, κοιτάζοντάς τους από τον καθρέφτη.

Τότε, όμως, είδε και το φτερωτό πλάσμα να κατεβαίνει από τον ουρανό σαν πελώριο γεράκι και να χτυπά τους κρυσταλλωμένους με τα νύχια του. Κεφάλια και χέρια και σώματα ολόκληρα τινάχτηκαν έξω από το τετράκυκλο με το ανοιχτό σκέπαστρο, μαζί με πίδακες αίματος και κρυσταλλική ύλη σαν νιφάδες χιονιού.

Το όχημα έχασε την πορεία του και κουτούλησε σ'έναν τοίχο.

«Τέλος το πρόβλημά μας,» παρατήρησε ο Ζορδάμης, «κι όλα τα δικά τους μελλοντικά προβλήματα.»

Ακολούθησε το φτερωτό πλάσμα ως τα σύνορα του Γαιοδόμου, στην Κεντρική Δημοσιά, κι έστριψε νότια. Καβάλησε τη γέφυρα και πέρασε πάνω από τον ποταμό Κάλμωθ. Οι Ελοντί/Αργύριος πέταξαν προς τα δεξιά, πάνω από τα οικήματα του Λημεριού, και ο Ζορδάμης ξανά τους ακολούθησε, κινούμενος μέσα σε δρόμους που δεν είχαν τόση κίνηση όσο άλλοτε. Γενικά, σήμερα η Θακέρκοβ ήταν μια πόλη τρομοκρατημένη. Οι περισσότεροι φαινόταν να φοβούνται να βγουν από τα σπίτια τους, παρεκτός για να πάνε να βρουν τον Απελευθερωτή και τη θεραπεία που τους υποσχόταν.

Πόσους θα έχουν κρυσταλλώσει ως τώρα; αναρωτήθηκε ο Ζορδάμης. Τόσες ώρες έχουν περάσει από τότε που αυτή η κωλοϊστορία ξεκίνησε. Πόσους μπορούν να μεταμορφώσουν την ώρα; Τρεις; Πέντε; Δέκα; Περισσότερους;

Γάμησέ τα...

Οι Ελοντί/Αργύριος τούς οδήγησαν μπροστά σ'ένα εγκαταλειμμένο οίκημα όπου άστεγοι έμεναν υπό την προστασία της συμμορίας των Ακανόνιστων. Στα υπόγεια αυτού του μέρους υπήρχε ένα άνοιγμα που έβγαζε σε κάτι παλιές σήραγγες κάτω από τη Θακέρκοβ, κοντά στον Υπόγειο Σιδηρόδρομο. Ένα άνοιγμα αρκετά μεγάλο ώστε να μπορεί να χωρέσει το ενιαίο ον, το οποίο ήταν στο μέγεθος, αναμενόμενα, όσο δύο άνθρωποι περίπου.

Στο δρόμο μπροστά από το ερείπιο στέκονταν μερικά άτομα που πρέπει να ήταν Ακανόνιστοι. Τα μάτια τους γούρλωσαν, κι έπιασαν τα όπλα τους, καθώς είδαν το αγωνιστικό όχημα να σταματά και το φτερωτό πλάσμα να προσγειώνεται πλάι του.

«Δεν είμαστε εχθροί σας!» τους είπαν οι Ελοντί/Αργύριος, και το γεγονός ότι αυτό το θηρίο μιλούσε με μια τόσο παράξενη φωνή τούς έκανε να μείνουν ακίνητοι, χάσκοντας.

Οι άστεγοι κοίταζαν από το εσωτερικό του ερείπιου, τρομαγμένοι· μάτια γυάλιζαν μέσα από σκιές. Ένα μωρό ακούστηκε να κλαίει, ένα άλλο παιδί – σαφώς μεγαλύτερο – να φωνάζει.

«Ακούστε!» είπαν οι Ελοντί/Αργύριος στους Ακανόνιστους. «Γνωρίζουμε το Στόμα του Χάους, τον προφήτη σας. Και ζητάμε μια χάρη από εσάς...» Περίμεναν απάντηση.

«Τι, τι χάρη;» ψέλλισε μια Ακανόνιστη – μια γυναίκα γύρω στα τριάντα, με δέρμα κατάμαυρο και μαλλιά πράσινα και χτενισμένα περίεργα. Στο ένα της χέρι φορούσε ένα μεγάλο περικάρπιο, στο άλλο ένα μαύρο γάντι.

«Θα σας δώσουμε ένα γραπτό μήνυμα για να το παραδώσετε σε μια γυναίκα που γνωρίζετε. Την ιέρεια Αλκυόνη Νόρτκωφ. Δεν την έχετε ακουστά;»

«Ναι,» είπε ένας άλλος Ακανόνιστος, «την ξέρουμε.» Γεροδεμένος και χρυσόδερμος, με μαύρα μαλλιά μακριά ως τη μέση και ρόπαλο στα χέρια, το οποίο είχε επάνω του δεμένο ένα πιστόλι.

«Θα της παραδώσετε το μήνυμα; Θα σας ευχαριστήσει – είμαστε σίγουροι.»

Οι Ακανόνιστοι τούς κοίταζαν επιφυλακτικά. Μετά, η κατάμαυρη γυναίκα είπε: «Ναι, γιατί όχι; Εξυπηρετούμε άμα μπορούμε· έτσι δεν κάνουμε, παιδιά;»

Ναι, μουρμούρισαν οι άλλοι, ναι.

Ο Ζορδάμης βγήκε από τον *Χρυσό Κεραυνό* και (όπως είχαν προσυμφωνήσει από τον *Περίοικο*) έδωσε στους Ακανόνιστους ένα τυλιγμένο σημείωμα, στο εσωτερικό του οποίου υπήρχαν εξηγήσεις για το τι ακριβώς συνέβαινε στη Θακέρκοβ και συμβουλές προς την Αλκυόνη να μην πάει, σε καμία περίπτωση, στο *Άστρο* για να τη «θεραπεύσουν».

Η γυναίκα με το μαύρο δέρμα και τα πράσινα μαλλιά πήρε το μήνυμα κι έκλεισε το μάτι στον Ζορδάμη, λέγοντας: «Μέσα στην ώρα η ιέρεια θα τόχει στα χέρια της.»

«Ελπίζουμε,» της είπε ο Ζορδάμης, «να βρούμε εδώ το όχημά μας όταν επιστρέψουμε.» Οι άλλοι είχαν βγει τώρα από τον *Χρυσό Κεραυνό*, κι εκείνος τον κλείδωσε.

Κατευθύνθηκαν όλοι προς το ερείπιο, μαζί με τους Ελοντί/Αργύριο.

«Ε! πού πάτε;» τους φώναξε ο χρυσόδερμος άντρας με τα μακριά μαλλιά. «Εκεί είναι γί'άστεγους, ρε!»

«Απλά θα περάσουμε,» αποκρίθηκαν οι Ελοντί/Αργύριοι, «για να κατεβούμε στο υπόγειο, όπου ξέρουμε πως υπάρχει ένα άνοιγμα που οδηγεί στις σήραγγες κάτω από την πόλη.»

«Τόχουμε κλείσει αυτό, με ξύλα. Είν' επικίνδυνα και κάτω. Έχει ανθρωποφάγους και μεγάλους πόντικες!»

Το φτερωτό πλάσμα χαμογέλασε φιδίσια. «Σου φαίνεται να φοβόμαστε ανθρωποφάγους και μεγάλους πόντικες;» Η Ελοντί ήξερε πως το άνοιγμα αυτό ήταν κλειστό παλιά. Ο Απελευθερωτής, όταν της έδειχνε τους χάρτες που είχαν φτιάξει, της είχε πει ότι οι κρυσταλλωμένοι το είχαν βρει φραγμένο με ξύλα, και τα είχαν σπάσει για να ερευνήσουν, να δουν πού οδηγούσε. Είχαν αρπάξει δυο ανθρώπους από εδώ και είχαν υποχωρήσει γρήγορα, γιατί το μέρος ήταν γεμάτο με αστέγους. Οι Ακανόνιστοι πρέπει να είχαν ξανακλείσει το άνοιγμα ύστερα από εκείνη την εισβολή. Και ίσως να νόμιζαν ότι ανθρωποφάγοι ήταν αυτοί που είχαν έρθει τότε.

Το φτερωτό πλάσμα, ο Ζορδάμης, και οι υπόλοιποι μπήκαν στο ερείπιο και, χωρίς κανέναν να τους εμποδίσει, έφτασαν στις παλιές σκάλες που οδηγούσαν στο υπόγειο. Τις κατέβηκαν και, φωτίζοντας με τους φακούς τους, αμέσως είδαν το άνοιγμα που ήταν κλεισμένο με ξύλα. Οι Ελοντί/Αργύριοι έβγαλαν εύκολα το φράγμα από τη θέση του με τα δύο μπροστινά νυχάτα πόδια τους, και οι σύντροφοί τους τους ακολούθησαν μέσα στα σκοτάδια κάτω από τη θακέρκοβ...

Εξήντα-Τέσσερα Αίμα και Κρύσταλλος

Το ενιαίο ον προπορευόταν μέσα στις σήραγγες κι εκείνοι ακολουθούσαν, φωτίζοντας με τους φακούς τους. Δεν είχε ανάγκη από φως για να δει – με την υπερβατική του όραση έβλεπε τα πάντα σε κλίμακα του γκρίζου μέσα στο σκοτάδι – αλλά για τους υπόλοιπους ο φωτισμός ήταν απαραίτητος.

«Θυμάστε καλά τον δρόμο, έτσι;» ρώτησε ο Ζορδάμης.

«Δεν υπάρχει περίπτωση να χαθούμε,» αποκρίθηκαν οι Ελοντί/Αργύριος. «Το μόνο που φοβόμαστε είναι πιθανές παγίδες του Απελευθερωτή.»

Οι σήραγγες γίνονταν ολοένα και πιο περίπλοκες, καθώς κατέβαιναν, και ολοένα και πιο παράξενες, αλλά ο Ζορδάμης δεν έβλεπε πουθενά το τηλεπικοινωνιακό καλώδιο των κρυσταλλωμένων, και ρώτησε γι' αυτό το ενιαίο ον.

«Δεν σας οδηγούμε από εκεί,» εξήγησαν οι Ελοντί/Αργύριος, «γιατί, αν μας περιμένουν, από εκεί θα μας περιμένουν. Αλλά, σου ξαναλέμε, Ζορδάμη, ξέρουμε τον δρόμο· μην ανησυχείς γι' αυτό.»

Προτού περάσει μισή ώρα μέσα στα υπόγεια, η Καλλιόπη παρατήρησε: «Δεν πονάω πια.»

«Η επίδραση του Κολπαδόρου δεν φτάνει ως εδώ κάτω,» είπαν οι Ελοντί/Αργύριος.

Η Καλλιόπη άγγιξε την πλάτη της κάτω από τα ρούχα της. «Έχεις δικιο. Τα τραύματα έχουν εξαφανιστεί!»

«Μας πιστεύεις τώρα;»

«Πριν... πριν έμοιαζαν τόσο *πραγματικά*.»

«Γι' αυτό ο Κολπαδόρος της Λόρκης είναι επικίνδυνος, Καλλιόπη. Σε κάνει να νομίζεις ότι είναι όντως πραγματικά αυτά που αντιλαμβάνεσαι. Δεν πρόκειται για τα κόλπα κάποιου ταχυδακτυλουργού.»

Αφού είχαν διασχίσει πολλές σήραγγες, βλέποντας πολλά και διάφορα παράξενα θεάματα (μυστηριώδεις τοιχογραφίες, εφιαλτικές σκιές που έτρεχαν ν' απομακρυνθούν απ' τα φώτα τους, απεχθή έντομα και ερπετά, ξεχασμένα σκέλεθρα, παρατημένα αντικείμενα, μολυσμένα

ρυάκια), το ενιαίο ον προειδοποίησε τους συντρόφους του: «Μας περιμένουν παρακάτω.» Οι υπερβατικές του αισθήσεις ακοής και όσφρησης τού έλεγαν ότι κρυσταλλωμένοι δεν ήταν μακριά από εδώ. Η κρυσταλλική υφή είχε μια συγκεκριμένη οσμή για όποιον μπορούσε να τη μυρίσει, και πόδια ακούγονταν να βηματίζουν. «Άνθρωποι του Απελευθερωτή. Ενέδρα, μάλλον.»

Οι σύντροφοί του δεν ρώτησαν πώς τους είχε καταλάβει, απλά ετοίμασαν τα όπλα τους. Πιστόλια όλοι – κανένα μεγαλύτερο πυροβόλο δεν βόλευε εδώ κάτω – κι επιπλέον ο Βινάρης είχε το άλλο του χέρι στη λαβή του θηκαρωμένου *ίτρατ* του. Η Κλεισμένη κρύφτηκε πίσω από τα πόδια τους. Ο Ζορδάμης έκανε νόημα και στην Καλλιόπη να μείνει πίσω, γιατί, παρότι τώρα κι αυτή κρατούσε πιστόλι, δεν ήταν συνηθισμένη σε συγκρούσεις.

Το φτερωτό πλάσμα τούς οδήγησε από μια μεριά που πίστευε ότι θα ξάφνιαζαν τους κρυσταλλωμένους. Ακολούθησαν μια στριφτή σήραγγα κι έφτασαν σε μια διασταύρωση, όπου τους περίμεναν καμια ντουζίνα πολεμιστές του Απελευθερωτή, με πιστόλια και αγχέμαχα όπλα. Και πράγματι, έμοιαζαν ξαφνιασμένοι που κάποιοι είχαν παρουσιαστεί απ' αυτή τη μεριά.

Ο Βινάρης αμέσως πυροβόλησε, κι οι υπόλοιποι τον μιμήθηκαν. Κρυσταλλική υφή πετάχτηκε σαν πούπουλα μέσα στα υπόγεια, και προτού οι κρυσταλλωμένοι προλάβουν να συνέλθουν οι Ελοντί/Αργύριος είχαν πέσει πάνω τους, χτυπώντας τους με κοφτερά νύχια, κομματιάζοντάς τους. Ένας απ' αυτούς έκανε να τρέξει να φύγει, αλλά το ενιαίο ον τον πρόφτασε και μ'ένα χτύπημα τσάκισε τη ράχη του, σκοτώνοντάς τον ακαριαία. Το πτώμα του άρχισε ν'αποβάλλει τον Κρύσταλλο.

«Τώρα,» είπε ο Φίλιππος'χοκ αλλάζοντας γεμιστήρα στο πιστόλι του, «οι άλλοι μάλλον θάναι καλύτερα προετοιμασμένοι. Οι πυροβολισμοί μας θ'αντήχησαν, σίγουρα, πολύ μακριά μέσα στις σήραγγες.»

«Ναι,» συμφώνησαν οι Ελοντί/Αργύριος. «Ακολουθήστε μας.»

Και συνέχισαν το ταξίδι τους στα υπόγεια περάσματα, μην αργώντας ν'ακούσουν βήματα να έρχονται προς τη μεριά τους: πολλά βήματα· αναμφίβολα, περισσότεροι από μια ντουζίνα άνθρωποι τούτη τη φορά. Αλλά το ενιαίο ον οδήγησε τους συντρόφους του έτσι ώστε να παρακάμψουν αυτούς τους εχθρούς. Μετά, τους προειδοποίησε ότι πλη-

σίαζαν πια το εγκαταλειμμένο ορυχείο και τη μολυσμένη υπόγεια λίμνη, και τώρα δεν θα μπορούσαν ν'αποφύγουν τις συγκρούσεις.

Ο Φίλιππος'χοκ μουρμούρισε ένα Ξόρκι Εντοπισμού Νοητικής Δραστηριότητας. Δεν πίστευε ότι κάτι θα ξέφευγε από το φτερωτό πλάσμα, όμως καλύτερα να ήταν περισσότερο προσεχτικοί παρά λιγότερο.

Και εντόπισε την ενέδρα σχεδόν την ίδια στιγμή που οι Ελοντί/Αργύριος προειδοποίησαν γι'αυτήν.

«Πόσοι;» ρώτησε ο Ζορδάμης.

«Καμία δεκαπενταριά,» είπε ο Φίλιππος'χοκ.

«Ναι, πρέπει νάναι αρκετοί,» συμφώνησαν οι Ελοντί/Αργύριος.

«Είναι απαραίτητο να τους επιτεθούμε;» είπε ο Ζορδάμης.

«Δεν υπάρχει άλλος, καλύτερος δρόμος για να φτάσουμε στον προορισμό μας.»

«Ας το κάνουμε, τότε.»

«Στείλε την Κλεισμένη να τους ξαφνιάσει,» πρότεινε ο Φίλιππος'χοκ.

Ο Ζορδάμης κοίταξε τη γάτα. «Αν δεχτεί.»

Τα μάτια της γυάλισαν μες στο σκοτάδι.

«Δέχεσαι;»

«Μιάου;»

Μετά από λίγο, η Κλεισμένη έτρεχε κατά μήκος μιας σήραγγας, φτάνοντας σε μια μεγάλη στροφή όλο σταλαγμίτες και σταλακτίτες. Οι κρυσταλλωμένοι που φρουρούσαν εκεί φώναξαν: «Το τέρας! Το τέρας!» και πυροβολισμοί αντήχησαν.

Ο Φίλιππος'χοκ, ο Ζορδάμης, και ο Βινάρης όρμησαν από τα σκοτάδια, χτυπώντας τους με πιστόλια, ενώ η Αστερόπη και η Καλλιόπη ακολουθούσαν. Οι Ελοντί/Αργύριος περίμεναν προτού ορμήσουν. Θα μπορούσαν, βέβαια, να είχαν εξαπολύσει ενεργειακό φως από τα μάτια τους, αλλά δεν ήθελαν να ξοδέψουν τις δυνάμεις τους από τώρα. Ήξεραν ότι παρακάτω θα είχαν να αντιμετωπίσουν τον *Σαρακμα'όκ'ραθ*, και τότε δεν έπρεπε να είναι κουρασμένοι.

Μόλις η σύγκρουση εντάθηκε, ο Ζορδάμης τράβηξε μια σκοτοβομβίδα από το εσωτερικό του πέτσινου πανωφοριού του και την πέταξε προς τους κρυσταλλωμένους. Παραφυσικό σκοτάδι δημιουργήθηκε σαν φράγμα ανάμεσα στις δύο πλευρές που αντάλασσαν πυρά. Σκοτάδι αδύνατον να διαπεραστεί από φως φακών ή λαμπών.

Οι Ελοντί/Αργύριος όρμησαν μέσα του, τρέχοντας ευέλικτα επάνω στα τέσσερα νυχάτα πόδια τους· το διέσχισαν γρήγορα και όρμησαν στους κρυσταλλωμένους που ήταν καλυμμένοι πίσω από τους σταλαγμίτες. Μακελειό ξεκίνησε. Αίματα και κρυσταλλική ύλη τινάζονταν.

Ο Ζορδάμης και οι άλλοι ακολούθησαν το ενιαίο ον, διασχίζοντας κι αυτοί το παραφυσικό σκοτάδι και πλησιάζοντας.

Καθώς όμως όλοι οι φρουροί σκοτώνονταν, περισσότεροι κρυσταλλωμένοι ακούστηκαν να έρχονται. Ο Βινάρης πρότεινε αμέσως να τους αποφύγουν, πηγαίνοντας από άλλη μεριά, αλλά οι Ελοντί/Αργύριος τού είπαν ότι θα έχαναν τον δρόμο τους αν το έκαναν αυτό. Έπρεπε να τους αντιμετωπίσουν αν ήθελαν να φτάσουν στο ορυχείο.

Και το φτερωτό πλάσμα έτρεξε στο πέρασμα απ' όπου φαινόταν να έρχονται οι κρυσταλλωμένοι, με όπλα και φακούς στα χέρια, και με την κρυσταλλική τους υφή να γυαλίζει εκεί που διακρινόταν μέσα από τα ρούχα τους. Οι Ελοντί/Αργύριος δέχτηκαν μερικές σφαίρες – κάτι που δεν ήταν περισσότερο από μια ενόχληση γι'αυτούς – κι ύστερα βρέθηκαν ανάμεσα στους κρυσταλλωμένους, χτυπώντας τους με νύχια και φτερά, τινάζοντάς τους από δω κι από κει. Κουφάρια συγκεντρώνονταν στο έδαφος, αποβάλλοντας τον Κρύσταλλο. Ο Ζορδάμης και οι άλλοι ακολούθησαν το φτερωτό πλάσμα, πυροβολώντας με πιστόλια ή καρφώνοντας με λεπίδες. Ο Βινάρης είχε θηκαρώσει το πιστόλι του και χειριζόταν αποκλειστικά το *ίτρατ*, με μεγάλη δεξιοτεχνία, σπαθίζοντας τους κρυσταλλωμένους ανελέητα. Η Καλλιόπη κρύφτηκε μέσα σε μια εσοχή της σήραγγας, ώσπου το μακελειό να τελειώσει, και πήρε την Κλεισμένη στην αγκαλιά της.

Η συμπλοκή δεν κράτησε παρά μερικές δεκάδες δευτερόλεπτα. Ο Ζορδάμης τραυματίστηκε ελαφρά στον ώμο από το τσεκούρι ενός κρυσταλλωμένου, και η Αστερόπη δέχτηκε στην κοιλιά μια κλοτσιά που της έκοψε την ανάσα και την έκανε να διπλωθεί προτού τελικά συνέλθει. Αλλά, κατά τα άλλα, κανένας τους δεν χτυπήθηκε σοβαρά μέχρι όλοι οι κρυσταλλωμένοι να είναι νεκροί ή να έχουν τραπεί σε φυγή μες στα υπόγεια. Και καταλάβαιναν ότι αυτό είχε συμβεί εξαιτίας του ενιαίου όντος. Οι Ελοντί/Αργύριος μάχονταν με τρόπο που μπορούσε κανείς να αποκαλέσει μονάχα *υπερφυσικό*· η ταχύτητα και η δύναμη του φτερωτού πλάσματος ήταν δύσκολο να περιγραφούν. Και

μόνο η παρουσία του, επιπλέον, έμοιαζε να προκαλεί τρομερή σύγχυση στους κρυσταλλωμένους.

«Γρήγορα τώρα,» είπαν οι Ελοντί/Αργύριος. «Τα πράγματα θ'αγριέψουν.»

«Κι άλλο;» ρώτησε ο Ζορδάμης, αλλά δεν περίμενε πραγματικά απάντηση.

Το φτερωτό πλάσμα τούς οδήγησε προς το τέλος της σήραγγας και τους είπε ότι έφταναν στο παλιό ορυχείο. Πράγμα που σύντομα είδαν και μόνοι τους. Βρέθηκαν μέσα σε περάσματα και σπήλαια που, σίγουρα, θύμιζαν ορυχείο. Αλλά δεν συνάντησαν την αντίσταση που περίμεναν. Οι κρυσταλλωμένοι δεν φαίνονταν πουθενά. Μονάχα το μεγάλο τηλεπικοινωνιακό καλώδιο ήταν εδώ.

«Δε μ'αρέσει αυτό,» μουρμούρισε ο Ζορδάμης.

«Πρέπει να είναι συγκεντρωμένοι κοντά στο ενεργειακό νοοσύστημα,» τους ψιθύρισαν οι Ελοντί/Αργύριος. «Τους μυριζόμαστε.» Κανένας δεν αμφέβαλλε ότι μιλούσαν κυριολεκτικά.

Ο Φίλιππος'χοκ έκανε ένα Ξόρκι Εντοπισμού Νοητικής Δραστηριότητας, και είπε: «Έχεις δίκιο. Κάπου στο βάθος βρίσκονται πολλά μυαλά.»

«Πόσοι είναι, μάγε;» ρώτησε ο Ζορδάμης.

«Καμία τριανταριά, υποθέτω.»

«Δε μπορούμε να τα βάλουμε με τριάντα ανθρώπους!»

«Μπορούμε,» είπαν οι Ελοντί/Αργύριος. «Πρέπει. Αλλά προτείνουμε να μείνετε πίσω. Εμείς θα ορμήσουμε μέσα πρώτοι.»

«Να προσέχετε,» τους είπε ο Φίλιππος'χοκ, κι άγγιξε το ένα φτερό του πλάσματος σαν να ήταν το χέρι της Ελοντί.

«Δε θα μας σκοτώσουν τόσο εύκολα, Φίλιππε.»

»Τώρα... ακολουθήστε μας!» Και το ενιαίο ον έτρεξε μέσα σε μια σήραγγα που ήξερε ότι οδηγούσε στο κεντρικό σπήλαιο του ορυχείου, εκεί όπου βρισκόταν το νοοσύστημα.

Διέσχισε το υπόγειο πέρασμα πολύ γρήγορα, με τις αισθήσεις του τεντωμένες, πανέτοιμο για οποιονδήποτε κίνδυνο, και κατέληξε στον χώρο που περίμενε: τον χώρο που θυμόταν από τότε που η Κρυστάλλινη Βασίλισσα ήταν εδώ. Και αντίκρυ του βρισκόταν, επίσης, η παρέα που περίμενε – κρυσταλλωμένοι, με όπλα στα χέρια, και ο Σαρακ-

μα'ό'οκ'ραθ ανάμεσά τους – αλλά και κάποιος που δεν περίμενε: ο Απελευθερωτής! Είχε έρθει από τη Θακέρκοβ. Και στο χέρι του γυάλιζε το ενεργειακό σπαθί.

Οι κρυσταλλωμένοι, βλέποντας το φτερωτό πλάσμα να ξεπροβάλλει, το πυροβόλησαν αμέσως, και οι Ελοντί/Αργύριος εξαπέλυσαν μια θύελλα στροβιλώδους φωτός από τα λαμπερά τους μάτια, το ενεργειακό κύμα της οποίας χτύπησε τους εχθρούς τους σαν πανίσχυρος άνεμος, τινάζοντάς τους πίσω, σκοτώνοντάς τους. Κρυσταλλική ύλη γέμισε τον αέρα θυμίζοντας νιφάδες χαρτοπόλεμου που εξαφανίζονταν σιγά-σιγά.

«Ελοντί!» φώναξε ο Απελευθερωτής. «Νομίζεις ότι θάναι τόσο εύκολο να μας σταματήσεις; Έχουμε ήδη εκατοντάδες κρυσταλλωμένους στην πόλη! Συμμάχησε πάλι μαζί μας!»

Οι Ελοντί/Αργύριος έστρεψαν τα φωτεινά μάτια τους προς το μέρος του κι εξαπέλυσαν στροβίλους φωτεινής ενέργειας καταπάνω του, οι οποίοι στον δρόμο τους σκότωσαν κρυσταλλωμένους. Ο Απελευθερωτής πήδησε παραδίπλα και τους απέφυγε. Ο *Σαρακμα'ό'οκ'ραθ* σύριξε, οργισμένα, και χίμησε καταπάνω στο ενιαίο ον, κινούμενος με μεγάλη ευελιξία για πλάσμα χωρίς πόδια. Οι Ελοντί/Αργύριος τον χτύπησαν με τη μια τους φτερούγα και με το ένα νυχάτο πόδι τους: κρυσταλλική θωράκιση έσπασε, αίμα πετάχτηκε.

Ο Ζορδάμης, ο Φίλιππος'χοκ, και οι άλλοι όρμησαν μέσα στη σπηλιά, πυροβολώντας τους κρυσταλλωμένους, που πυροβολούσαν το φτερωτό πλάσμα γεμίζοντας το σκληρό, γκρίζο πετσί του με πληγές.

Ο *Σαρακμα'ό'οκ'ραθ* σύριξε και έμπηξε τα δόντια του στο ένα φτερό των Ελοντί/Αργύριου, τραβώντας το με δύναμη για να το σκίσει, να το ξεριζώσει. Το ενιαίο ον κραύγασε από πόνο και χτύπησε το κρυσταλλικό ερπετό με τα νύχια του, τινάζοντας αίματα και κρύσταλλο. Έστρεψε τα φωτεινά μάτια του καταπάνω στον εξωδιαστασιακό δαίμονα και–

Ο Απελευθερωτής ήρθε από δίπλα, πηδώντας ψηλά, ενώ γρύλιζε σαν θηρίο, και κάρφωσε το ενεργειακό σπαθί του στην πλάτη του ενιαίου όντος, πάνω από την άλλη του φτερούγα, όχι αυτή που είχε ακόμα ανάμεσα στα δόντια του ο *Σαρακμα'ό'οκ'ραθ*.

Οι Ελοντί/Αργύριος τραντάχτηκαν από πόνο, ουρλιάζοντας.

«Αφού δεν συμμαχείς με το μέλλον της Σεργήλης, το τέλος σου ήρθε, Ελοντί!» κραύγασε ο Απελευθερωτής, στρίβοντας το ενεργειακό σπαθί μέσα στο ενιαίο ον, καίγοντας το σώμα του, κλονίζοντάς το ολόκληρο.

Ο Φίλιππος'χοκ πλησίασε τρέχοντας πίσω από τον Απελευθερωτή, έχοντας πετάξει το ραβδί του με τους κρυστάλλους, τα μικροσκοπικά κάτοπτρα, και τα κυκλώματα και πυροβολώντας με το πιστόλι του στο ένα χέρι, ενώ στο άλλο βαστούσε ένα σπαθί των κρυσταλλωμένων που είχε αρπάξει από τους νεκρούς. Οι σφαίρες γέμισαν την πλάτη του Απελευθερωτή, κι εκείνος έχασε τη λαβή του πάνω στο ενεργειακό ξίφος και στο φτερωτό πλάσμα κι έπεσε στο έδαφος. Το όπλο του, όμως, έμεινε καρφωμένο στη ράχη του εχθρού του.

Αλλά, παρότι αυτό έμοιαζε εξωφρενικό, ο Απελευθερωτής δεν είχε σκοτωθεί, ούτε βρισκόταν στα όρια του θανάτου. Δεν ήταν σαν τους άλλους κρυσταλλωμένους· ήταν πολύ πιο δυνατός. Μουγκρίζοντας από πόνο, σηκώθηκε από το έδαφος κι έκανε να τραβήξει το πιστόλι από τη ζώνη του. Όμως δεν πρόλαβε, καθώς ο Φίλιππος'χοκ τού επιτέθηκε με το σπαθί του (γιατί ο γεμιστήρας του πιστολιού του είχε ξοδευτεί και δεν υπήρχε χρόνος να τον αλλάξει) χτυπώντας τον στα πλευρά, σπάζοντας την κρυσταλλική του υφή και τινάζοντας αίμα. Ο Απελευθερωτής παραπάτησε, όμως δεν έπεσε, και με τη μια του γροθιά κοπάνησε τη λεπίδα του μάγου, εκτοξεύοντας το σπαθί μακριά. «Θα σε σκοτώσω με τα χέρια μου!» φώναξε.

Την ίδια στιγμή, οι Ελοντί/Αργύριος πάλευαν με τον Σαρακμα'ό'οκ'ραθ, που δεν είχε μπήξει μόνο τα δόντια του στο ένα τους φτερό αλλά είχε τυλίξει και την ουρά του γύρω από δυο τους πόδια, προσπαθώντας να τους συνθλίψει. Ο πόνος από την ενεργειακή λεπίδα στην πλάτη τους ήταν μεγάλος, όμως έστρεψαν τα μάτια τους προς το κεφάλι του κρυσταλλικού φιδιού και εξαπέλυσαν καταστροφικές δίνες φωτός καταπάνω του. Ο Σαρακμα'ό'οκ'ραθ χτυπήθηκε και το μακρύ σώμα του σείστηκε από τη μια άκρη ως την άλλη σαν ενεργειακό ρεύμα να το είχε ξαφνικά διαπεράσει. Τα δόντια του έφυγαν από τη μισοκομματιασμένη φτερούγα του ενιαίου όντος, η ουρά του χαλάρωσε γύρω από τα μέλη του. Οι Ελοντί/Αργύριος τον χτύπησαν, ξανά και ξανά και ξανά, με τα νύχια τους, θρυμματίζοντας την κρυσταλλική του θωράκιση, διαλύοντας εξωδιαστασιακή σάρκα, σπάζοντας κόκαλα,

τρυπώντας όργανα που κρύβονταν από κάτω, μεταλλαγμένα ύστερα από αιώνες φυλάκισης στο Κρυσταλλικό Πεδίο. Ο *Σαρακμά'ό'οκ'ραθ* ούρλιαζε και σύριζε μα δεν μπορούσε να ξεφύγει από την τρελή οργή του ενιαίου όντος. Οι Ελοντί/Αργύριος είχαν παραφρονήσει από τον πόνο των τραυμάτων τους, και κυρίως από τον πόνο που τους προκαλούσε το ενεργειακό σπαθί στην πλάτη τους.

Όταν ο *Σαρακμά'ό'οκ'ραθ* φαινόταν να έχει πια χάσει τις δυνάμεις του, όταν ήταν στα όρια του θανάτου, έπαψαν να τον χτυπάνε και προσπάθησαν να ξεκαρφώσουν την ενεργειακή λεπίδα από το σώμα τους, γυρίζοντας ένα μπροστινό τους πόδι–
Ούρλιαξαν.

Παρότι ο εχθρός του ήταν γεμάτος αίματα και η κρυσταλλική του υφή τσακισμένη σε διάφορα σημεία, ο Φίλιππος'χοκ δεν είχε αμφιβολία ότι μπορούσε να τον σκοτώσει πολύ εύκολα καθώς τον πλησίαζε. Το χέρι του μάγου πήγε στο ξιφίδιο στη ζώνη του–

Ο Βινάρης όρμησε ανάμεσα στον Φίλιππο και στον Απελευθερωτή, κραδαινοντας το *ίτρατ* του, διαγράφοντας μια επικίνδυνη τροχιά με την κυρτή λεπίδα των νότιων ερήμων. Ο Απελευθερωτής την έπιασε απρόσμενα με το ένα χέρι, παρότι η παλάμη του κόπηκε, και τράβηξε το όπλο κλέβοντάς το από τον Βινάρη. Με το άλλο χέρι τον γρονθοκόπησε στο διάφραγμα, δυνατά, κι εκείνος έπεσε στη γη, διπλωμένος, φτύνοντας αίμα.

Ο Φίλιππος'χοκ οπισθοχώρησε, προσεχτικά, βαστώντας έτοιμο το ξιφίδιό του, καθώς αντίκριζε τον Απελευθερωτή ξανά. Ο εχθρός του είχε τώρα και το *ίτρατ* του Βινάρη, ενώ τα τραύματα επάνω του έμοιαζαν να θεραπεύονται με απίστευτα γρήγορο ρυθμό.

Ένας πυροβολισμός αντήχησε–

Ο Φίλιππος'χοκ αισθάνθηκε κάτι να χτυπά δυνατά το δεξί του πόδι· και, καθότι επαναστάτης κατά την περίοδο της Παντοκρατορικής κατοχής της Σεργήλης, ήξερε αμέσως τι ήταν αυτό. Σφαίρα. Τον είχαν πυροβολήσει. Προσπάθησε να μη χάσει την ισορροπία του, μα δεν τα κατάφερε· έπεσε στο τραχύ, πέτρινο έδαφος, ενώ άκουγε μια φωνή από δίπλα: «Απελευθερωτή! Είσαι καλά;»

«Θα είμαι καλύτερα όταν θα τους έχουμε αποτελειώσει.» Ο Απελευθερωτής βάδισε προς τον πεσμένο Φίλιππο'χοκ.

Η Κλεισμένη πήδησε ξαφνικά μπροστά του, ξαφνιάζοντάς τον, γρυλίζοντας και δείχνοντάς του τα δόντια της. Το *ίτρατ* του κατέβηκε προς το μέρος της· η γάτα τινάχτηκε μακριά από τη λεπίδα.

«Η ώρα σου θα έρθει, διαστασιακό τέρας!» είπε ο Απελευθερωτής.

«Απελευθερωτή – πίσω σου!» του φώναξε ο κρυσταλλωμένος που είχε πυροβολήσει τον Φίλιππο'χοκ.

Ο Καρνάδης στράφηκε, προλαβαίνοντας να δει ότι το φτερωτό πλάσμα που αποτελείτο από την Ελοντί και κάποιον άλλο ορμούσε καταπάνω του: και το ένα νυχάτο πόδι του ήδη βρισκόταν σε κίνηση. Ο Απελευθερωτής χτυπήθηκε από τα νύχια – τα αισθάνθηκε να καταστρέφουν όλη τη μπροστινή μεριά του σώματός του και να τον πετάνε πίσω. Η πλάτη του κοπάνησε επώδυνα στη γη.

Οι Ελοντί/Αργύριος, με αίματα να κυλάνε στο γκριζόδερμο σώμα τους, με τη μια τους φτερούγα μισοδιαλυμένη, ορθώθηκαν πάνω από τον πεσμένο αρχηγό των κρυσταλλωμένων. Τα μάτια τους γέμισαν φως–

Τρεις κρυσταλλωμένοι, ερχόμενοι από γύρω, άρχισαν να τους πυροβολούν με αυτόματα τουφέκια που κροτάλιζαν δαιμονισμένα.

Το φτερωτό πλάσμα, καταπονημένο από τα τραύματά του, παραπάτησε, ζαλισμένο. Και ο Απελευθερωτής, αν και στα όρια του θανάτου, του άρπαξε το ένα πόδι, τραβώντας το βίαια, μ'όλη την υπερφυσική του δύναμη, για να το ρίξει.

Η Αστερόπη και ο Ζορδάμης πλησίασαν, πυροβολώντας τους κρυσταλλωμένους που πυροβολούσαν το ενιαίο ον, σκοτώνοντάς τους και τους τρεις.

Οι Ελοντί/Αργύριος έπεσαν στο έδαφος, αλλά καθώς έπεφταν έμπηξαν τα νύχια τους μέσα στον Απελευθερωτή, σκίζοντας το σώμα του από τα δεξιά προς τ'αριστερά. Κρυσταλλική ύλη τινάχτηκε στον αέρα σαν πούπουλα, αίματα και εντόσθια πετάχτηκαν στη γη.

Ο Καρνάδης είδε την κρυσταλλική δομή των όντων ολόγυρά του να σβήνει μέσα σε απόλυτο σκοτάδι, κι αισθάνθηκε να πέφτει... να πέφτει... να πέφτει... για πάντα.

Ο Ζορδάμης πλησίασε τον Φίλιππο'χοκ, που προσπαθούσε να σηκωθεί, με το πόδι του φανερά τραυματισμένο. Τον έπιασε από τη μασχάλη και τον βοήθησε. «Στηρίζου πάνω μου, μάγε.»

«Η Ελοντί,» έκρωξε εκείνος, έχοντας τα μάτια του στραμμένα στο φτερωτό πλάσμα που έμοιαζε τώρα, ύστερα από τόσους τραυματισμούς, περισσότερο πορφυρόχρωμο παρά γκριζόπετσο.

«Η Ελοντί αντέχει πιο πολύ από εμάς,» είπε ο Ραλίστας.

«*Το φίδι!*» φώναξε η Αστερόπη, που στεκόταν μερικά μέτρα απόσταση από τους δύο άντρες, ανάμεσα σε νεκρούς που είχαν αποβάλει τον Κρύσταλλο. Το πιστόλι της ήταν υψωμένο και στραμμένο στον *Σαρακμα'ό'οκ'ραθ*, ο οποίος είχε καταφέρει να σηκωθεί και σερνόταν προς τους Ελοντί/Αργύριο, που βρίσκονταν στο έδαφος, πλάι στον σκοτωμένο αρχηγό των κρυσταλλωμένων.

Η Αστερόπη πάτησε τη σκανδάλη επανειλημμένα, αλλά ο γεμιστήρας της τελείωνε: μόνο δυο σφαίρες βλήθηκαν, και η μία – κάπως – κατάφερε ν'αστοχήσει τελείως το πελώριο φίδι, ενώ η άλλη χτύπησε πάνω στην κρυσταλλική θωράκιση που ήταν ακόμα άθικτη κι εξοστρακίστηκε.

Ο *Σαρακμα'ό'οκ'ραθ* χίμησε στο φτερωτό πλάσμα, πέφτοντας στην τραυματισμένη ράχη του και δαγκώνοντας τον λαιμό του.

«*Όχι!*» φώναξε ο Φίλιππος'χοκ, κι έκανε να τρέξει προς το πελώριο φίδι παρότι το μοναδικό όπλο που κρατούσε ήταν ένα ξιφίδιο που έμοιαζε με οδοντογλυφίδα μπροστά στον εξωδιαστασιακό δαίμονα. Ο μάγος, όμως, δεν έφτασε ποτέ κοντά στον *Σαρακμα'ό'οκ'ραθ*· ξεφεύγοντας από τα χέρια του Ζορδάμη, διαπίστωσε ξαφνικά ότι το τραυματισμένο πόδι του δεν μπορούσε να τον κρατήσει, και σωριάστηκε, βρίζοντας συγχρόνως τη Λόρκη και τα κέρατα του Κάρτωλακ.

Ο Ζορδάμης άφησε τον Φίλιππο'χοκ κι έτρεξε καταπάνω στον *Σαρακμα'ό'οκ'ραθ* πυροβολώντας με το πιστόλι του, φωνάζοντας: «Εδώ! Εδώ, γαμημένο τέρας!» Αλλά το κρυσταλλικό φίδι δεχόταν τις ριπές του χωρίς να χαλαρώνει τα δόντια του πάνω στο ενιαίο ον που πάλευε απεγνωσμένα από κάτω του.

Η Αστερόπη πυροβόλησε έναν κρυσταλλωμένο ο οποίος ήταν ακόμα ζωντανός κι έκανε να πλησιάσει τον Ζορδάμη από πίσω βαστώντας σπαθί.

Ο Ραλίστας δεν κατάλαβε καν ότι είχε κινδυνέψει η ζωή του. Ο γεμιστήρας του πιστολιού του τελείωσε, και πέταξε το πυροβόλο αρπάζοντας ένα τσεκούρι που είδε πεταμένο στο διάβα του. Πήδησε στη ράχη του κρυσταλλικού δαίμονα και, βαστώντας τη λαβή του όπλου με τα δύο χέρια, κατέβασε τη λεπίδα καταπάνω στο κεφάλι του, καρφώνοντάς την μέσα στην κρυσταλλική θωράκιση. Ο *Σαρακμα'ό'οκ'ραθ* έκανε πίσω, απότομα, για ν'αποτινάξει τον Ζορδάμη – πράγμα που τον ανάγκασε να πάρει τα δόντια του από τον λαιμό του ενιαίου όντος.

Ο Ραλίστας πιάστηκε σε μια από τις εγκοπές που είχαν δημιουργηθεί πάνω στην κρυσταλλική θωράκιση από τα χτυπήματα: πιάστηκε με το ένα χέρι ενώ με το άλλο κρατούσε ακόμα το τσεκούρι.

Οι Ελοντί/Αργύριος μπορούσαν τώρα να κινηθούν και, παλεύοντας επίμονα, κατάφεραν να ξεφύγουν από τις σπείρες του κρυσταλλικού φιδιού και να σηκωθούν μπροστά του, μπήγοντας τα νύχια τους επάνω του, χτυπώντας το μανιασμένα.

Ο Ζορδάμης, τότε, έχασε τη λαβή του και τινάχτηκε πέρα, πέφτοντας πάνω σε δυο πτώματα.

Η Καλλιόπη τον πλησίασε, γονατίζοντας δίπλα του, καθώς και η Κλεισμένη. «Είσαι καλά;»

«Δε νομίζω ότι έχω σπάσει τίποτα,» αποκρίθηκε εκείνος ενώ ανασηκωνόταν. Αισθανόταν, βέβαια, μελανιασμένος παντού, αλλά αυτό δεν ήταν καν αξιοσημείωτο δεδομένης της κατάστασης.

Οι Ελοντί/Αργύριος εξαπέλυσαν από τα μάτια τους μια θύελλα φωτός που έτριζε και σπινθηροβολούσε. Ο *Σαρακμα'ό'οκ'ραθ* χτυπήθηκε κατακέφαλα και κατέρρευσε, καθώς η κρυσταλλική του θωράκιση διαλυόταν. Έπεσε στη γη κι έμεινε ακίνητος, μέσα σε μια λίμνη αίματος. Πρέπει σίγουρα να ήταν νεκρός αλλά δεν φαινόταν να αποβάλλει τον Κρύσταλλο όπως οι άλλοι. Μάλλον, λόγω της μακροχρόνιας φυλάκισής του στο Κρυσταλλικό Πεδίο, υπέθεσε ο Ζορδάμης. Οι δαίμονες, άλλωστε, δεν είχαν δημιουργηθεί όπως οι υπόλοιποι κρυσταλλωμένοι.

Το ενιαίο ον πονούσε παντού, κι αισθανόταν εξαντλημένο, τόσο εξαντλημένο... Έριξε μια ματιά ολόγυρά του και τέντωσε τις αισθήσεις του προς κάθε κατεύθυνση, για να βεβαιωθεί ότι δεν υπήρχε κανένας

άλλος κίνδυνος κοντά στους συντρόφους του. Για να βεβαιωθεί ότι δεν έρχονταν ακόμα καμία τριανταριά κρυσταλλωμένοι. Για να βεβαιωθεί ότι κανείς δεν καιροφυλαχτούσε εκεί γύρω ώστε να πλησιάσει αθόρυβα, από τα πυκνά σκοτάδια, και να επιτεθεί.

Κι όταν το ενιαίο ον βεβαιώθηκε για όλ' αυτά – όσο ήταν δυνατόν να βεβαιωθεί μέσω των υπερβατικών του αισθήσεων – ήξερε πως τώρα μπορούσε να ξεκουραστεί. Επιτέλους, να εγκαταλείψει τη μορφή του και να ξεκουραστεί...

Ο Ζορδάμης, που στεκόταν παραδίπλα μαζί με την Καλλιόπη και την Κλεισμένη, είδε το σώμα του φτερωτού πλάσματος να τρεμοπαίζει σαν να ήταν ρευστό, και προς στιγμή ανησύχησε. Το κρυσταλλικό φίδι το είχε βλάβει κάπως; Το είχε προσβάλει με κάποιο δηλητήριο, ίσως; Μετά, όμως, συμπέρανε πως δεν μπορεί να ήταν αυτό. Μέσα από το σώμα του φτερωτού πλάσματος άρχισαν να ξεχωρίζουν δύο άλλα σώματα, και το γκρίζο χρώμα γινόταν, γρήγορα, ολοένα και πιο λευκό και ολόενα και πιο γαλανό. Το λευκό-ροζ της Ελοντί και το γαλανό του Αργύριου – οι δυο τους μπλεγμένοι σε ερωτική στάση καθώς το φτερωτό πλάσμα εξαφανιζόταν κι αυτοί έπαιρναν, θαυματουργικά, τη θέση του, λες κι επρόκειτο για καλοστημένη οφθαλμαπάτη.

Τα κορμιά τους ήταν γεμάτα τραύματα και μώλωπες· έμοιαζαν να αιμορραγούν από παντού. Ο Ζορδάμης τούς πλησίασε αμέσως και – καθώς εκείνοι χωρίζονταν, βογκώντας από τον πόνο – τράβηξε την κάπα του Αργύριου από τον σάκο που το φτερωτό πλάσμα τού είχε δώσει στον *Περίοικο* και την έριξε επάνω τους, σκεπάζοντάς τους.

«...Ζορδάμη,» έκρωξε η Ελοντί.

«Μεγάλη Αρτάλη!» είπε ο Ραλίστας. «Είστε πολύ άσχημα χτυπημένοι.» Και πώς θα συνέρχονταν εδώ κάτω; Εδώ κάτω, η Ελοντί δεν μπορούσε να μπει στο όχημά της και να τρέξει προκειμένου να χρησιμοποιήσει τις μυστηριακές δυνάμεις της.

Ο Φίλιππος'χοκ πλησίασε, κουτσαίνοντας, μαζί με την Αστερόπη. «Ελοντί;» είπε. «Ελοντί;»

«Δεν είμαι νεκρή ακόμα,» αποκρίθηκε εξαντλημένα εκείνη, με τα βλέφαρά της κλειστά.

«Πρέπει να περιποιηθούμε τα τραύματά τους,» είπε ο Φίλιππος στους άλλους.

Ο Ζορδάμης κατένευσε.

Η Καλλιόπη ρώτησε: «Ο Βινάρης πού είναι;» κοιτάζοντας τριγύρω.

Το χτύπημα του Απελευθερωτή τον είχε σκοτώσει. Όταν τον βρήκαν ανάμεσα στα πτώματα, ήταν νεκρός από εσωτερική αιμορραγία.

Ο Ζορδάμης αισθανόταν σαν να του είχαν κλέψει έναν καλό φίλο. Και δεν ήταν η πρώτη φορά που το ένιωθε αυτό μέσα στη Σιδηρά Δυναστεία. Πριν από κάποια χρόνια, όταν είχε γίνει ο κρυφός πόλεμος της Ασημίνας Νέρφελδιφ, είχε δει πολλούς να πεθαίνουν· αλλά και πιο πριν από τότε, όταν ακόμα προσπαθούσε να ξεχρεωθεί.

Η Καλλιόπη έκλαιγε. Η Αστερόπη έμοιαζε στεναχωρημένη· τον ήξερε κι εκείνη τον Βινάρη από παλιά. Ακόμα πιο παλιά απ'ότι τον ήξερε ο Ζορδάμης.

Ο Φίλιππος'χοκ, όμως, τους ώθησε να βοηθήσουν αυτούς που ήταν ακόμα ζωντανοί και η ζωή τους κινδύνευε. Και είχε δίκιο. Ο Αργύριος και η Ελοντί ήταν πολύ άσχημα χτυπημένοι. Ο πρώτος είχε ένα μεγάλο τραύμα στην πλάτη, και το αριστερό του χέρι ήταν εξαρθρωμένο και κατατραυματισμένο. Η Ελοντί ήταν σε λίγο καλύτερη κατάσταση επειδή δεν είχε παρόμοιο τραύμα στην πλάτη, αλλά και το δικό της δεξί χέρι ήταν εξαρθρωμένο και κατατραυματισμένο. Επίσης, κι οι δύο ήταν γεμάτοι μικρότερες πληγές και μώλωπες, σε διάφορα σημεία του σώματός τους.

Ο Φίλιππος'χοκ, ευτυχώς, γνώριζε πώς να περιποιείται τραύματα, καθώς και η Αστερόπη, η οποία χρησιμοποίησε επίσης βιοσκοπικά ξόρκια για να κάνει διάγνωση. «Για την Ελοντί δεν ανησυχώ και τόσο,» είπε, «αν και χρειάζεται πολλή ξεκούραση. Το τραύμα στην πλάτη του Αργύριου, όμως, μπορεί να αποδειχτεί θανάσιμο αν δεν τον προσέξουμε.»

Ο Αργύριος δεν είχε τις αισθήσεις του· τα μάτια του ήταν κλειστά, τώρα που είχαν βάλει φάρμακα στις πληγές του και τις είχαν δέσει. Αλλά η Ελοντί ήταν ξύπνια και άκουσε την Αστερόπη να μιλά. «...Πρέπει να τρέξω,» είπε, αδύναμα, με τα βλέφαρά της μισάνοιχτα. «Αν τρέξω... θα μας θεραπεύσω.»

«Εδώ κάτω;» είπε ο Ζορδάμης, γονατίζοντας δίπλα της. «Πού θα τρέξεις;»

«Πρέπει...»

«Ξεκουράσου, Ελοντί. Δε μπορείς να κάνεις τίποτα τώρα. Το μόνο που 'πρέπει' είναι να ξεκουραστείς.»

Εξήντα-Πέντε Ο Κίνδυνος του Νοοσυστήματος

Η Αστερόπη έβγαλε τη σφαίρα από το πόδι του Φίλιππου'χοκ μόνο αφού οι δυο τους είχαν περιποιηθεί την Ελοντί και τον Αργύριο· ο μάγος δεν δεχόταν πιο πριν, δεν θεωρούσε τον εαυτό του και τόσο σοβαρά τραυματισμένο μπροστά σ'εκείνους. Και είχε δίκιο, σκεφτόταν τώρα ο Ζορδάμης καθώς έβλεπε τη γυναίκα του να δένει επιδέξια έναν επίδεσμο γύρω από τον μηρό του Φίλιππου, λίγο πιο πάνω από το γόνατο. Αναρωτιόταν όμως τι είχαν γίνει οι σφαίρες που είχαν χτυπήσει την Ελοντί και τον Αργύριο όταν ήταν μεταμορφωμένοι σε ενιαίο ον. Μέσα στα σώματά τους δεν είχαν βρεθεί σφαίρες. Ήταν δυνατόν να είχαν εξαφανιστεί κατά την αλλαγή; Του Ζορδάμη, για κάποιο λόγο, αυτό θα του φαινόταν πολύ περίεργο.

Βάδισε προς το σημείο όπου το φτερωτό πλάσμα είχε χωριστεί σε Ελοντί και Αργύριο και κοίταξε στο έδαφος. *Σφαίρες*, παρατήρησε. Αιματοβαμμένες, μάλιστα. Το σώμα του δεν τις είχε εξαφανίσει κατά τη μεταμόρφωση· τις είχε αποβάλει. Οι δυνάμεις και οι αντοχές αυτού του πλάσματος ήταν, λοιπόν, εκπληκτικές. Ο Ζορδάμης υποψιαζόταν πως αν η Ελοντί κι ο Αργύριος μπορούσαν να συνεχίσουν να διατηρούν αυτή τη μορφή για κάποια ώρα ακόμα οι πληγές τους ίσως να θεραπεύονταν από μόνες τους. Αλλά η εξάντληση της μάχης πρέπει να τους είχε εξαναγκάσει να χωριστούν.

Ο Ζορδάμης, αφήνοντας το σημείο όπου είχε μεταμορφωθεί το ενιαίο ον, βάδισε προς τα εκεί όπου βρισκόταν το ενεργειακό νοοσύστημα. Σ'αυτό κατέληγε το μεγάλο τηλεπικοινωνιακό καλώδιο, ενώ ένα άλλο παρόμοιο τηλεπικοινωνιακό καλώδιο ξεκινούσε από την αντίθετη μεριά του νοοσυστήματος. *Το καλώδιο που συνδέει το νοοσύστημα με τον Κολπαδόρο της Λόρκης, μάλλον.*

Ο Ζορδάμης έπιασε ένα σπαθί από κάτω και, στεκόμενος κοντά στο πρώτο από τα δύο καλώδια, το ύψωσε.

«Περίμενε, Ζορδάμη!» άκουσε τη φωνή του Φίλιππου'χοκ πίσω του.

Στράφηκε να τον κοιτάξει. «Τι είναι, μάγε; Γί'αυτό δεν ήρθαμε;»

Ο Φίλιππος'χοκ, τώρα που η πληγή του ήταν δεμένη, σηκώθηκε όρθιος στηριζόμενος στο ραβδί του. «Ναι. Απλώς... σκεφτόμουν. Αναρωτιόμουν πόσους κρυσταλλωμένους να έχουν δημιουργήσει ως τώρα, επάνω, στην πόλη, και... τι θα γίνει όταν η αλλοιωμένη πραγματικότητα του Κολπαδόρου πάψει ξαφνικά να υφίσταται. Αιματοχυσία θα επακολουθήσει;»

«Προτείνεις να μην διακόψουμε την επίδραση του Κολπαδόρου; Έχεις κάποιο σχέδιο;»

Ο Φίλιππος'χοκ έριξε μια ματιά στην Ελοντί και τον Αργύριο. Κι οι δυο τους ήταν ξαπλωμένοι, κι οι δυο τους έμοιαζαν τώρα να κοιμούνται. «Κανονικά,» είπε, «θα πρότεινα να ρωτήσουμε αυτούς. Αλλά... δε νομίζω ότι τούτη τη στιγμή έχει νόημα. Καλύτερα,» είπε, «να επιστρέψουμε στην επιφάνεια και εκεί να κόβαμε το καλώδιο, όπου θα μπορούσαμε γρήγορα να πλησιάσουμε τον Πολιτειαρχή ώστε να του εξηγήσουμε τι συμβαίνει. Έτσι όπως ήρθαν τα πράγματα, όμως» – κοίταξε πάλι την Ελοντί και τον Αργύριο – «δε νομίζω ότι μπορούμε ν'ανεβούμε γρήγορα στην επιφάνεια. Κι επιπλέον, ίσως διάφοροι κρυσταλλωμένοι που αποφύγαμε στις σήραγγες πριν από εδώ να έρχονται τώρα προς το μέρος μας...»

«Πού θες να καταλήξεις, μάγε; Μ'έχεις μπερδέψει!»

«Κι εγώ μπερδεμένος είμαι, Ζορδάμη,» παραδέχτηκε ο Φίλιππος'χοκ. «Κάνε ό,τι νομίζεις,» κατέληξε, κουνώντας το κεφάλι του.

Η Κλεισμένη σύριξε, νευρικά. Ο Ζορδάμης αναρωτήθηκε αν αυτό σήμαινε πως διαισθανόταν κάποιον κίνδυνο να πλησιάζει.

Στα σαγόνια του Κάρτωλακ οι κρυσταλλωμένοι και το γαμημένο καλώδιό τους! σκέφτηκε, και το σπάθισε, μία, δύο φορές, δυνατά, κόβοντάς το κανένα μέτρο απόσταση από το νοοσύστημα. Το έπιασε, μετά, και το πέταξε σε μια γωνία της σπηλιάς.

Έδειξε το ενεργειακό, αιωρούμενο, αργά περιστρεφόμενο παραλληλεπίπεδο και ρώτησε: «Μ'αυτό τι θα γίνει; Να το σπάσουμε; Μπορούμε να το σπάσουμε;»

«Υποθέτω,» είπε ο Φίλιππος'χοκ, «πως το ενιαίο ον μπορεί. Αλλά εμείς...» Ύψωσε το πιστόλι του και πυροβόλησε δυο φορές. Οι σφαίρες εξαφανίστηκαν μέσα στο νοοσύστημα, προκαλώντας μόνο κάτι παρά-

ξενους κύκλους επάνω του, όπως οι κύκλοι που δημιουργούνται όταν κανείς πετάξει πέτρες στην επιφάνεια λίμνης.

Την ίδια στιγμή, ο Ζορδάμης είδε με τις άκριες των ματιών του την Κλεισμένη να φεύγει απ'τη σπηλιά, να χάνεται στις σκιές. *Πού πάει;*

Ο Φίλιππος'χοκ είπε: «Δε νομίζω ότι μπορούμε έτσι να το καταστρέψουμε.»

Η Αστερόπη πρόσθεσε: «Ίσως με ενέργεια μόνο να μπορεί να καταστραφεί. Την προηγούμενη φορά, όταν είχα έρθει για να σώσω τον Ζορδάμη, το χτύπησα με ενέργεια κι αυτό σίγουρα του προκάλεσε κάποιο πρόβλημα.»

Ο Ραλίστας είδε την Κλεισμένη να επιστρέφει, τρέχοντας, συρίζοντας, νιαουρίζοντας. *Κίνδυνος.*

«Κάποιοι πλησιάζουν!» είπε ο Ζορδάμης στους συντρόφους του. «Οι άλλοι κρυσταλλωμένοι, μάλλον. Πρέπει να φύγουμε – τώρα!» Και, καθώς μιλούσε, έπιασε από κάτω την Ελοντί και τη σήκωσε στα χέρια. «Πάρτε τον Αργύριο,» προέτρεψε την Καλλιόπη και την Αστερόπη – «γρήγορα!»

Εκείνες δεν δίστασαν· σήκωσαν τον τραυματισμένο άντρα, με προσοχή, ανάμεσά τους, ενώ ο Φίλιππος'χοκ μουρμούριζε κάποιο ξόρκι πίσω από τα δόντια του. Τα μάτια της Κλεισμένης στραφτάλιζαν μέσα στα ενεργειακά φώτα της σπηλιάς. Ο Ζορδάμης κοίταξε ολόγυρα, όλες τις πιθανές εξόδους. *Προς τα πού τώρα; Προς τα εκεί όπου πηγαίνει το άλλο καλώδιο, ίσως; Προς τον Κολπαδόρο της Λόρκης; Ή αυτό θα ήταν αυτοκτονικό;*

Ο Φίλιππος'χοκ είπε, δείχνοντας: «Από κει έρχονται κάμποσοι. Τουλάχιστον καμια ντουζίνα. Πάμε από δω.» Έδειξε μια άλλη κατεύθυνση.

«Τι είναι από κει;» ρώτησε ο Ζορδάμης.

«Δεν ξέρω, αλλά τίποτα που σκέφτεται πάντως.»

Ο Ραλίστας, η Αστερόπη, και η Καλλιόπη τον ακολούθησαν, μεταφέροντας την Ελοντί και τον Αργύριο. Η Κλεισμένη έτρεχε δίπλα τους, κάνοντας γύρω-γύρω, με τ'αφτιά της φανερά τεντωμένα και τα μάτια της γυαλιστερά.

Ο Ζορδάμης είπε: «Εμένα με τρομάζουν αυτοί που δε σκέφτονται, μάγε.»

Ο Φίλιππος βρήκε τη διάθεση να χαμογελάσει, αν και μουντά. «Κι εμένα, ραλίστα, αλλά τώρα μιλούσα κυριολεκτικά, όπως καταλαβαίνεις: *καμία νοητική δραστηριότητα*.»

«Θα ορκιζόμουν, ορισμένες φορές, ότι υπάρχουν όντως άνθρωποι με ‘καμία νοητική δραστηριότητα’,» αποκρίθηκε ο Ζορδάμης επιστρέφοντάς του το χαμόγελο, το ίδιο μουντά.

Καθώς μιλούσαν, φυσικά, συνέχιζαν να βαδίζουν γρήγορα, να διασχίζουν τις σήραγγες του ορυχείου, και επί του παρόντος έφτασαν στις όχθες μιας λίμνης που δεν έμοιαζε απ’ αυτές όπου μπορεί να ήθελε κανείς να κολυμπήσει.

«Η μολυσμένη λίμνη που μας είπε η Ελοντί,» παρατήρησε ο Ζορδάμης.

«Ναι,» συμφώνησε η Αστερόπη· και πρόσθεσε: «Πρέπει να βρούμε ένα καλό μέρος για να κρυφτούμε και να ξεκουραστούμε.»

«Αυτή,» είπε ο Φίλιππος·чок, «είναι μια από τις λίγες φορές που εύχομαι να ήμουν του τάγματος των Γαιοδιφών, ή τουλάχιστον να ήξερα μερικά από τα ξόρκια τους. Ελάτε από δω.» Βάδισε προς τα δεξιά, κατά μήκος της όχθης, ενώ φώτιζε με τον φακό του· δεν υπήρχαν ενεργειακές λάμπες εδώ: έπρεπε να διαλύουν τα σκοτάδια για να συνεχίζουν.

«Γιατί από κει;» ρώτησε ο Ζορδάμης.

«Γιατί όχι, ραλίστα;»

Σταμάτησαν τελικά σ’ ένα μέρος γεμάτο βαθείς λάκκους που από πάνω τους περνούσαν παλιές πέτρινες γέφυρες. Και ο μόνος λόγος που επέλεξαν να ξεκουραστούν εδώ ήταν επειδή τους έμοιαζε πως, αν τους έβρισκαν οι εναπομείναντες κρυσταλλωμένοι, θα μπορούσαν πιο εύκολα να αμυνθούν. Στο βάθος, επιπλέον, υπήρχε μια διέξοδος: ένα πέρασμα που δεν τους φαινόταν ότι μπορούσε κανείς να φτάσει από τη μεριά του ορυχείου. Από τα βάθη των λάκκων παράξενoi ήχοι ακούγονταν κάθε τόσο, αλλά αυτό ήταν το τελευταίο που τους απασχολούσε τώρα.

Ο Ζορδάμης ήπια μια γουλιά νερό από το παγούρι του, καθώς βρισκόνταν καθισμένοι μέσα σ’ ένα κοίλωμα των βράχων. «Ξέρετε τι σκέφτομαι;»

«Τι;» είπε η Αστερόπη.

«Οι κρυσταλλωμένοι που έρχονταν όταν φύγαμε· γιατί να μην ενώσουν ξανά το καλώδιο; Δεν έπρεπε νάχαμε εγκαταλείψει το ορυχείο προτού καταστρέψουμε το νοοσύστημα.»

«Μάλλον έχεις δίκιο,» συμφώνησε ο Φίλιππος·χοκ. «Ήμουν κι εγώ συγχυσμένος εκείνη την ώρα· το μυαλό μου δεν ήταν καθαρό: δεν ήξερα ούτε τι να κάνω ούτε τι να πω. Αλλά τώρα πρέπει να διορθώσουμε αυτό το λάθος, ραλίστα.»

«Προτείνεις να επιστρέψουμε εκεί; Είσαι με τα καλά σου;»

«Θα πάμε και θα κόψουμε το καλώδιο που συνδέει το νοοσύστημα με τον Κολπαδόρο,» εξήγησε ο μάγος. «Όχι όμως κοντά στο ορυχείο: πιο μακριά.»

Η Ελοντί άνοιξε τα μάτια της, ακούγοντάς τους να μιλάνε. «Δεν...» είπε αδύναμα. Καθάρισε τον λαιμό της, καθώς όλοι στρέφονταν προς το μέρος της για να την ακούσουν. «Το νοοσύστημα. Πρέπει να το καταστρέψουμε.»

«Με τι τρόπο;» ρώτησε ο Ζορδάμης. «Οι σφαίρες δεν φαίνεται να το βλάπτουν.»

«Με ενέργεια, υποθέτω. Αν προκαλέσετε έκρηξη... Αλλά δεν είναι μόνο αυτό. Οι δαίμονες το ρυθμίζουν. Ο Ζορκολ'ζορκά'αβάθ θα πρέπει νάρθει εδώ, τώρα.» Αναστέναξε, κουρασμένα. Ξεροκατάπιε. «Πρέπει να τον σκοτώσουμε, και πρέπει να κλείσουμε το δρόμο προς τον Κολπαδόρο.» Ξεροκατάπιε ξανά. «Νερό;» Άπλωσε το χέρι της.

Ο Φίλιππος τής έδωσε το παγούρι του κι εκείνη ήπιε, αργά, μερικές γουλιές καθώς ανασηκωνόταν. «Πρέπει να μας θεραπεύσω,» είπε. «Πρέπει να βγούμε στην επιφάνεια, Φίλιππε. Θυμάστε τον δρόμο;»

«Τον παρατηρούσα,» αποκρίθηκε ο μάγος, «αλλά δεν είμαι σίγουρος ότι θυμάμαι τα πάντα.»

«Εγώ,» παραδέχτηκε ο Ζορδάμης, «δεν είμαι σίγουρος ότι θυμάμαι τίποτα.»

«Ο Φίλιππος,» είπε η Ελοντί, «θα σας οδηγήσει. Θυμάται. Είναι του τάγματος των Διαλογιστών.»

«Ελπίζω νάχεις δίκιο, Ελοντί,» αποκρίθηκε ο μάγος, «γιατί ακόμα κι οι Διαλογιστές δεν έχουμε αλάνθαστες νοητικές ικανότητες. Κανένας δεν έχει.»

«Να μην επιστρέψουμε, δηλαδή, στο ορυχείο για ν'ανατινάξουμε το νοοσύστημα;» είπε η Αστερόπη. «Εγώ θα πρότεινα να το καταστρέψουμε προτού πάμε επάνω, αφού αυτό είναι το κέντρο ελέγχου των δυνάμεων του Κολπαδόρου. Έπρεπε να το είχαμε κάνει ήδη. Ανοησία μας ήταν, ίσως, που βιαστήκαμε να φύγουμε.»

«Νομίζεις ότι μπορούσαμε να είχαμε αντιμετωπίσει κι άλλους κρυσταλλωμένους εκείνη την ώρα;» της είπε ο Ζορδάμης.

Η Αστερόπη απλά μόρφασε, ανασηκώνοντας τους ώμους. Μάλλον δεν το νόμιζε.

Μετά από δυο ώρες ξεκούρασης, ο Ζορδάμης και η Αστερόπη άφησαν τους άλλους στο κοίλωμα των βράχων, διέσχισαν την περιοχή με τους λάκκους και τις πέτρινες γέφυρες, και βάδισαν προσεχτικά προς τη μεριά του παλιού ορυχείου. Είχαν κι οι δυο τους τα πιστόλια τους στα χέρια, και όταν έφτασαν κοντά στον προορισμό τους η Αστερόπη μουρμούρισε τα λόγια για ένα Ξόρκι Εντοπισμού Ζωτικής Ενέργειας, νιώθοντας τις μαγικές αισθήσεις της να ξυπνούν και να τεντώνονται σαν πλοκάμια ολόγυρά της, ψάχνοντας για έμβιους οργανισμούς.

Ούτε εκείνη ούτε ο Ζορδάμης δεν είχαν φακό αναμμένο· φορούσαν γυαλιά νυχτερινής όρασης, βλέποντας τα πάντα σε πράσινες αποχρώσεις· και τώρα, η Αστερόπη βάδισε πρώτη, κάνοντάς του νόημα να την ακολουθήσει και συνεχίζοντας να χρησιμοποιεί το ξόρκι της, ερευνώντας για ζωτική ενέργεια, προκειμένου να αποφύγουν τις μεριές όπου βρίσκονταν κρυσταλλωμένοι.

Οι μαγικές αισθήσεις της της αποκάλυψαν ότι κάτι μικρό και γρήγορο ερχόταν από πίσω. Στράφηκε και είδε μια γάτα να ζυγώνει, πρασινωπή πίσω από τα γυαλιά της. «Η Κλεισμένη,» ψιθύρισε.

Ο Ζορδάμης στράφηκε και την είδε κι αυτός, καθώς εκείνη ερχόταν σιωπηλά κοντά τους. «Μη σ'ανησυχεί,» είπε στη γυναίκα του· «δεν υπάρχει περίπτωση να μας προδώσει.»

«Τρομάζει, όμως, τους κρυσταλλωμένους. Τη βλέπουν σαν τέρας.»

«Όχι όταν είναι κρυμμένη από τα μάτια τους. Κι επιπλέον, αυτό μπορεί να μας χρειαστεί αν, τελικά, μας κυνηγήσουν.»

Η Αστερόπη όφειλε να παραδεχτεί σιωπηλά ότι είχε δίκιο· του έκανε νόημα πάλι να την ακολουθήσει και προχώρησε.

Φτάνοντας στις όχθες της μολυσμένης λίμνης, οι μαγικές της αισθήσεις τής είπαν ότι δύο πλάσματα βρίσκονταν εκεί κοντά. Άνθρωποι, κρίνοντας από την ποσότητα ζωτικής ενέργειας.

Η Αστερόπη κινήθηκε με προσοχή, σκυφτή, και ο Ζορδάμης τη μιμήθηκε. Μετά από λίγο, κι οι δυο τους διέκριναν τους κρυσταλλωμένους, οι οποίοι δεν φαινόταν να στέκονται κοντά σε καμια πηγή φωτός – επίτηδες μάλλον, για να είναι αόρατοι για τους εχθρούς τους.

Μας περιμένουν πώς και πώς, σκέφτηκε ο Ζορδάμης.

Η Αστερόπη τού έκανε νόημα να πάνε προς ένα πέρασμα στ'αριστερά το οποίο έμοιαζε να οδηγεί στο εσωτερικό του ορυχείου.

Εκείνος κατένευσε, και, εξακολουθώντας νάναι σκυφτοί, πέρασαν πίσω από κάτι μεγάλους βράχους, όχι και πολύ μακριά από τους φρουρούς, και μπήκαν στη σήραγγα. Στο βάθος της, μετά από μια στροφή, φως φαινόταν, και ο Ζορδάμης διέκρινε κάποιον να στέκεται εκεί, ενώ η Αστερόπη αισθανόταν δύο ανθρώπους. Ύψωσε δυο της δάχτυλα προς τον σύζυγό της. Εκείνος ένευσε, καταλαβαίνοντας.

«Ενεργειακές ριπές και λεπίδες;» ψιθύρισε.

Η Αστερόπη κούνησε το κεφάλι καταφατικά.

Ρύθμισαν τα πιστόλια τους στην αναισθητοποίηση και τράβηξαν ξιφίδια από τις μπότες τους. Ο Ζορδάμης, αν παλιότερα του έλεγαν πως θα δρούσε έτσι – σαν κατάσκοπος, σαν μισθοφόρος, σαν δολοφόνος – ποτέ δεν θα το πίστευε. *Όσο είσαι μέσα στη Σιδηρά Δυναστεία, τόσο καλύτερος άνθρωπος γίνεσαι...* σκέφτηκε, ειρωνικά, γι'ακόμα μια φορά στη ζωή του.

Η Αστερόπη προπορεύτηκε, κινούμενη γρήγορα, κι εκείνος την ακολούθησε.

Οι δύο κρυσταλλωμένοι που φρουρούσαν το στενό πέρασμα δεν τους είδαν αμέσως, περιμένοντας μάλλον ότι, αν κάποιος εχθρός ερχόταν, θα κρατούσε φως. Η Αστερόπη πυροβόλησε τον έναν, και ο Ζορδάμης τον άλλο. Οι ενεργειακές ριπές τούς τράνταξαν αλλά δεν τους αναισθητοποίησαν. Και ούτε ο Ζορδάμης ούτε η Αστερόπη περίμεναν ότι θα τους αναισθητοποιούσαν: οι κρυσταλλωμένοι έμοιαζε, γενικά, να έχουν ασυνήθιστη αντοχή στα χτυπήματα από ενέργεια. Ο Ζορδά-

μης κι οι άλλοι το είχαν διαπιστώσει αυτό όταν οι ψευδάνθρωποι του Απελευθερωτή είχαν εισβάλει στον *Περίοικο* για να απαγάγουν την Ελοντί, πριν από μέρες.

Οι ριπές των πιστολιών, όμως, δεν πήγαν χαμένες· αιφνιδίασαν και ζάλισαν τους φρουρούς, δίνοντας την ευκαιρία στον Ζορδάμη και στην Αστερόπη να τους χιμήσουν και να τους καρφώσουν με τα ξιφίδιά τους, σκοτώνοντάς τους και κάνοντάς τους ν'αποβάλουν τον Κρύσταλλο, χωρίς να γίνει φασαρία.

Συνέχισαν έτσι οι δυο τους να βαδίζουν μέσα στο παλιό ορυχείο, ενώ η Αστερόπη έκανε ξανά το Ξόρκι Εντοπισμού Ζωτικής Ενέργειας, αφού είχε αναγκαστεί να το διακόψει προκειμένου να επιτεθεί στους φρουρούς. Απέφυγαν κρυσταλλωμένους δύο φορές προτού φτάσουν σ'ένα πέρασμα απ' όπου μπορούσαν να κοιτάξουν μέσα στην κεντρική σπηλιά που βρισκόταν το νοοσύστημα.

Ο Ζορκόλ'ζορκά'αβάθ ήταν εδώ, είδαν, και άγγιζε με το μακρύ κεντρί του το αιωρούμενο παραλληλεπίπεδο που περιστρεφόταν αργά μπροστά του. Το καλώδιο που ο Ζορδάμης είχε κόψει ήταν επισκευασμένο· φαινόταν, μάλιστα, το σημείο όπου το είχαν κολλήσει. Παρά τον θάνατο του αρχηγού τους και του γιγάντιου φιδιού, οι κρυσταλλωμένοι συνέχιζαν το σχέδιό τους.

Στη σπηλιά, εκτός από τον εντομοειδή δαίμονα, βρίσκονταν και κάμποσοι άλλοι, έχοντας όπλα στα χέρια ή στις ζώνες ή στην πλάτη ή κάπου κοντά τους – καταφανώς περιμένοντας επίθεση. Ο Ζορδάμης τούς μέτρησε. Ήταν είκοσι-ένas. *Δε μπορούμε να τα βάλουμε ευθέως με είκοσι-ένα καριόληδες.*

Η Αστερόπη τού ψιθύρισε στ'αφτί: «Κάπου εδώ πρέπει να έχουν αποθήκη με ενεργειακές φιάλες. Δες τα καλώδια στις λάμπες τους.»

Ο Ζορδάμης κοίταξε τα λεπτά καλώδια των λαμπών και παρατήρησε ότι έφευγαν από την κεντρική σπηλιά. Προφανώς συνδέονταν με κάποια πηγή ενέργειας που βρισκόταν αλλού.

Η Αστερόπη τού ψιθύρισε: «Θ'αρπάξουμε μερικές φιάλες, θα τις στείλουμε να κυλήσουν μες στη σπηλιά, προς το νοοσύστημα, και θα τις πυροβολήσουμε.»

Ο Ζορδάμης κατένευσε.

Κινούμενοι μέσα στις πυκνές σκιές και στα σκοτάδια, με τα γυαλιά νυχτερινής όρασης ενεργοποιημένα, ερεύνησαν τα περάσματα γύρω από την κεντρική σπηλιά του ορυχείου. Η Αστερόπη χρησιμοποιούσε πάλι το Ξόρκι Εντοπισμού Ζωτικής Ενέργειας για να αποφεύγουν φρουρούς και άλλους κρυσταλλωμένους. Δεν ήταν και τόσοι πολλοί, πάντως, στο ορυχείο, απ'ό,τι της έλεγαν οι μαγικές αισθήσεις της. Οι περισσότεροι πρέπει να βρίσκονταν επάνω, στην πόλη. Εδώ κάτω υπολόγιζε πως ήταν, συνολικά, καμια σαρανταριά. Το πολύ. Ίσως και λιγότεροι. *Για να έστειλαν, όμως, τόσους εδώ, πόσοι είναι τώρα στη θα- κέρκοβ;* αναρωτήθηκε η Αστερόπη.

Η σπηλιά στην οποία κατέληγαν τα καλώδια από τις λάμπες περιείχε δύο μεγάλες ενεργειακές φιάλες κι έναν απλό διακόπτη που άνοιγε κι έκλεινε τη ροή της ενέργειας. Παραδίπλα κάθονταν οκλαδόν δύο κρυσταλλωμένοι χωρίς κανένα ρούχο επάνω τους, ατενίζοντας ο ένας τον άλλο. Μια γυναίκα κι ένας άντρας, κρίνοντας από τις μορφές τους. Τα ρούχα και οι εξοπλισμοί τους βρίσκονταν λίγο πιο πέρα, σ'έναν σωρό. Πρέπει να έκαναν εκείνο που η Ελοντί αποκαλούσε «κρυσταλλική συνεύρεση», υπέθεσαν η Αστερόπη και ο Ζορδάμης.

Και ο δεύτερος ψιθύρισε στην πρώτη: «Θα το δοκιμάσουμε κι εμείς αυτό;»

«Πάμε αλλού,» είπε εκείνη. «Η αποθήκη δεν πρέπει νάναι μακριά από δω.»

«Φοβάσαι ότι μου μπαίνουν στο μυαλό περίεργες ιδέες, αγάπη μου;»

Λίγο παρακάτω είδαν δύο κρυσταλλωμένους. Στέκονταν μπροστά στην είσοδο μιας σπηλιάς, φορώντας πέτσινους θώρακες και μεταλλικά κράνη κι έχοντας όπλα στις ζώνες – σπαθιά και πιστόλια. Η Αστερόπη κι ο Ζορδάμης έμειναν κρυμμένοι στις βαθιές σκιές, μακριά από τη λάμπα λαδιού που κρεμόταν στον τοίχο πλάι στους φρουρούς.

«Εδώ πρέπει νάναι,» ψιθύρισε η Αστερόπη.

Ο Ραλίστας κατένευσε.

«Ενεργειακές ριπές και λεπίδες,» είπε η Αστερόπη.

Ο Ραλίστας κατένευσε ξανά.

Τραβώντας τα πιστόλια τους και τα ξιφίδιά τους εφόρμησαν στους φρουρούς. Οι ενεργειακές ριπές τράνταξαν τους κρυσταλλωμένους, όπως και τους προηγούμενους, αλλά χωρίς να τους αναισθητοποιή-

σουν. Αυτό όμως ήταν αρκετό: η λεπίδα του Ζορδάμη μπήχτηκε στο διάφραγμα του ενός, τρυπώντας τον πέτσινο θώρακά του, και η λεπίδα της Αστερόπη κάρφωσε τον άλλο κάτω απ' το σαγόνι. Οι φρουροί κατέρρευσαν, αρχίζοντας να αποβάλλουν τον Κρύσταλλο, αποκαλύπτοντας την ανθρώπινή τους σάρκα κάτω από την κρυσταλλική υφή.

Ο Ζορδάμης και η Αστερόπη πέρασαν την είσοδο και βρέθηκαν μέσα σε μια σκοτεινή σπηλιά, ενεργοποιώντας αμέσως τη λειτουργία νυχτερινής όρασης των γυαλιών τους. Καθώς τα πάντα πήραν πράσινες αποχρώσεις, είδαν ότι το μέρος περιείχε κάμποσες ενεργειακές φιάλες διαφόρων μεγεθών.

Η αποθήκη.

Ο Ζορδάμης και η Αστερόπη σήκωσαν δύο μεγάλες φιάλες και κατευθύνθηκαν, με προσοχή, προς την κεντρική σπηλιά. Η δεύτερη είχε πάλι τις μαγικές της αισθήσεις τεντωμένες για να καταλαβαίνει τι γινόταν εκεί όπου δεν μπορούσε να δει. Η μαγεία, όμως, είχε αρχίσει να κουράζει το μυαλό και τα νεύρα της· το αντιλαμβανόταν. Ο χρόνος τώρα μετρούσε αντίστροφα – και όχι μόνο εξαιτίας αυτού, αλλά κι επειδή σύντομα κάποιος θα έβρισκε τους νεκρούς. Είχαν σκοτώσει δυο φορές μέχρι στιγμής: και οι φύλακες της αποθήκης δεν ήταν μακριά από την κεντρική σπηλιά.

Ο Ζορδάμης και η Αστερόπη έφτασαν τώρα σε μια σήραγγα απ' όπου μπορούσαν ν' ατενίσουν το νοοσύστημα και τον Ζορκολ'ζορκά'αβάθ.

«Πετάμε τις φιάλες, τις πυροβολούμε, και τρέχουμε να φύγουμε,» είπε εκείνη, εξακολουθώντας να χρησιμοποιεί το ξόρκι της ενόσω μιλούσε. Δεν ήθελε να το ρισκάρει κάποιος να έρθει από πίσω τους χωρίς να τον καταλάβει.

Ο Ζορδάμης κατένευσε.

Τοποθέτησαν τις φιάλες τους κάτω σαν να ήταν κυλινδρικοί τροχοί και τις έσπρωξαν, δυνατά, προς τη σπηλιά, αφήνοντάς τις να τσουλήσουν γρήγορα προς το νοοσύστημα.

Ο Ζορκολ'ζορκά'αβάθ τις είδε να έρχονται και, αμέσως, πετάχτηκε πίσω, φωνάζοντας: «Εισβολείς!»

Ο Ζορδάμης και η Αστερόπη πυροβόλησαν τις φιάλες με τα πιστόλια τους (που τώρα δεν ήταν ρυθμισμένα στην αναισθητοποίηση). Τα δοχεία έσπασαν και η ρευστή ενέργεια ξεερράγη κοντά στο νοοσύστημα.

Ο Ζορδάμης και η Αστερόπη δεν κάθισαν να δουν τι αποτέλεσμα ακριβώς είχε η επίθεσή τους· στράφηκαν κι έτρεξαν στα περάσματα του ορυχείου. Εκείνη εξακολουθούσε να έχει το ξόρκι της σε λειτουργία μέσα στο μυαλό της, αν και τώρα δυσκολευόταν μ'όλη αυτή την έντονη δραστηριότητα. Και πάλι, όμως, δεν μπορούσε να το ρισκάρει.

Και η απόφασή της αποδείχτηκε συνετή, έκρινε η ίδια. Προτού βγουν από το ορυχείο, γλίτωσαν από μεγάλο κίνδυνο. Αν οι μαγικές της αισθήσεις δεν ήταν απλωμένες, δεν θα είχε καταλάβει ότι πέντε κρυσταλλωμένοι βρίσκονταν πίσω από μια στροφή, και θα είχαν πάει καταπάνω τους, μέσα στα κρυσταλλικά τους δόντια.

Βγήκαν, τελικά, από το ίδιο πέραςμα που είχαν χρησιμοποιήσει για να μπουν, περνώντας πάνω από τα πτώματα των δύο νεκρών φρουρών που τώρα δεν είχαν καμία διαφορά από ανθρώπους. Βρέθηκαν στις όχθες της λίμνης και κινήθηκαν προς τα εκεί όπου είχαν αφήσει τους συντρόφους τους.

Ο Ζορδάμης, τότε, συνειδητοποίησε ξαφνικά ότι είχε ξεχάσει την Κλεισμένη. Πού ήταν η γάτα; Κοίταξε γύρω του, και τη διέκρινε να γλιστρά μέσα στα σκοτάδια σαν πνευματικός φύλακάς τους, έτοιμος να παρουσιαστεί μόνο σε περίπτωση μεγάλου κινδύνου.

«Δεν είναι βέβαιο, λοιπόν, αν το νοοσύστημα όντως καταστράφηκε,» παρατήρησε ο Φίλιππος'χοκ.

«Δε μπορούσαμε να μείνουμε άλλο εκεί πέρα, μάγε,» είπε ο Ζορδάμης.

«Δεν υπάρχει κάποιος τρόπος να ελέγξετε αν το νοοσύστημα εξακολουθεί να βρίσκεται σε λειτουργία;» ρώτησε η Καλλιόπη. «Κάποιο ξόρκι, ίσως;»

«Υποθέτω,» αποκρίθηκε ο Φίλιππος'χοκ, «ότι το νοοσύστημα, καθότι φτιαγμένο από ενέργεια, μπορεί να εντοπιστεί με Ξόρκι Ενεργειακής Ανιχνεύσεως. Αλλά τώρα είμαστε πολύ μακριά του. Η εμβέλεια του ξορκιού δεν φτάνει ως το παλιό ορυχείο.»

Η Κλεισμένη σύριξε προειδοποιητικά.

Δε μ'αρέσει αυτό, σκέφτηκε ο Ζορδάμης, και κοίταξε έξω από το κοίλωμα όπου ήταν καθισμένοι εκείνος κι οι σύντροφοί του. Στο βάθος, πέρα από τους λάκκους και τις πέτρινες γέφυρες, διέκρινε φώτα.

«Οι κρυσταλλωμένοι,» είπε. «Μας ψάχνουν.»

«Καλύτερα ν'ακολουθήσουμε τον δρόμο διαφυγής, τότε,» πρότεινε η Αστερόπη, αναφερόμενη στη σήραγγα που βρισκόταν στην άλλη μεριά της περιοχής με τους λάκκους.

«Δεν έχουμε ιδέα πώς είναι τα υπόγεια από κει,» είπε ο Φίλιππος'χοκ, «αλλά, ναι, καλύτερα να πηγαίνουμε.»

Εξήντα-Έξι Αλλαγή Εξουσίας

Στην αρχή, ο Πολιτειάρχης της Θακέρκοβ και οι άλλοι που περίμεναν έξω είχαν ρωτήσει τι γινόταν με τους ανθρώπους που έμπαιναν στον μονόλιθο. Θεραπεύονταν; Κι αν ναι, πού ήταν; Γιατί δεν έβγαιναν ποτέ; Το αντρικό πρόσωπο στη φασματική οθόνη στον τοίχο του μονόλιθου τούς είχε εξηγήσει πως δεν έβγαιναν για να μην ξανακολλήσουν την επιδημία, και πρότεινε στον Λαέρτη Μάθαρλοφτ να έρθει κι εκείνος να θεραπευτεί. Ο Πολιτειάρχης, όμως, αποκρίθηκε ότι εκείνος θα ερχόταν μόνο αφότου ένα μεγάλο μέρος των πολιτών της Θακέρκοβ είχε πρώτα θεραπευτεί. Ορισμένοι από όσους ήταν συγκεντρωμένοι γύρω απ'τον μυστηριώδη μονόλιθο – χωροφύλακες, πολίτες, δημοσιογράφοι, και διάφορων άλλων ειδών άνθρωποι – το θεώρησαν αυτό γενναίο από μέρους του Πολιτειάρχη γιατί έβλεπαν πως κι αυτός είχε προσβληθεί από την επιδημία. Άλλοι πάλι το θεώρησαν δειλό από μέρους του, γιατί δεν είχε επιβεβαιωθεί ακόμα ότι όντως θεραπεύονταν όσοι έμπαιναν στον μονόλιθο.

Εν τω μεταξύ, στο εσωτερικό του μοναδικού τηλεοπτικού σταθμού της Θακέρκοβ, οι κρυσταλλωμένοι αυξάνονταν και πληθύνονταν με κάθε έναν καινούργιο που ερχόταν να λάβει τη «θεραπεία». Αλλά ο Απελευθερωτής δεν ήταν πια εδώ· είχε φύγει σχετικά νωρίς, προτού ξημερώσει, για να πάει στο παλιό ορυχείο, στα υπόγεια, επειδή πίστευε ότι ίσως να κατευθυνόταν εκεί η Ελοντί για την επόμενη της επίθεση. Η Μάγισσα είχε μείνει πίσω μαζί με αρκετούς άλλους κρυσταλλωμένους και τον Ζορκολ'ζορκά'αβάθ. Ο δαίμονας τσιμπούσε κάποιους απ' αυτούς που έμπαιναν στον «μονόλιθο», αφού ο Αρτέμιος Νιλμάνης και η Θάρφι (η δεύτερη που είχε κρυσταλλωθεί μετά από τον Αριστώνυμο) τους έκαναν σύντομο κήρυγμα για το πώς να δεχτούν τη «θεραπεία»· κι αν ο τσιμπημένος κατάφερνε να αποδεχτεί τον Κρύσταλλο και το σώμα του δεν διαλυόταν, δυο άλλοι κρυσταλλωμένοι τον άρπαζαν και τον έκλειναν μέσα στο ανθρωπόσχημο κέλυφος του μηχανισμού της Μάγισσας, όπου εκείνος πέθαινε παράγοντας αρκετή κρυσταλλική ενέργεια για τρεις ακόμα. Η Λορύν'σαρ μάζευε ένα μέρος αυ-

τής της ενέργειας σ'ένα μικρότερο δοχείο επάνω σε δύο ρόδες, το οποίο συνδεόταν μέσω σωλήνα με μια σύριγγα. Τη σύριγγα τη χρησιμοποιούσε για να τρυπά άλλους που έρχονταν για να «θεραπευτούν» ώστε να τους μεταμορφώσει σε κρυσταλλωμένους (ύστερα από το σύντομο κήρυγμα του Νιλμάνη και της Θάρφι, πάντα).

Όταν ο Ζορκολ'ζορκά'αβάθ ήταν πια πολύ κουρασμένος για να σιμπιά, μόνο η σύριγγα της Μάγισσας έκανε αυτή τη δουλειά, και ορισμένους από όσους μεταμορφώνονταν τούς άρπαζαν αμέσως και τους έκλειναν στο ανθρωπόσχημο κέλυφος προκειμένου να δώσουν κρυσταλλική ενέργεια για τη δημιουργία περισσότερων. Η Μάγισσα είχε υποσχεθεί σε όλους ότι ποτέ δεν θα πρόσταζε να κλειστεί μέσα στο κέλυφος κάποιος που είχε δεχτεί τον Κρύσταλλο για παραπάνω από πέντε λεπτά. Και το είχε πει αυτό επειδή, από τις κρυσταλλικές δομές αρκετών, είχε καταλάβει ότι έβλεπαν με καχυποψία τις μεθόδους της, ότι σκέφτονταν ίσως να επαναστατήσουν εναντίον της. Την έβλεπαν ως αρχηγό τους, για την ώρα, αλλά δεν την έβλεπαν όπως τον Απελευθερωτή: δεν την αισθάνονταν σαν πατέρα τους, σαν πρόγονό τους. Η εξουσία της δεν ήταν αδιαμφισβήτητη. Η Λορύν'σαρ έκανε κουμάντο όσο οι άλλοι την *ανέχονταν* να κάνει κουμάντο. Πράγμα το οποίο εκείνη αντιλαμβανόταν πολύ καλά. (Και ευχόταν, μέσα στις σκέψεις της, να ήταν όπως η Κρυστάλλινη Βασίλισσα, που όλοι τους τη λάτρευαν όσο βρισκόταν ανάμεσά τους και κανένας ποτέ δεν θα την αμφισβητούσε, ότι κι αν έκανε – η Μάγισσα ήταν σίγουρη. Ακόμα και τώρα – τώρα που η καταραμένη η Βασίλισσα τούς είχε προδώσει – μιλούσαν κάπου-κάπου θετικά γι'αυτήν! Την καταραμένη σκύλα!)

Όταν έχασαν την επαφή τους με τον Κολπαδόρο της Λόρκης και με το νοοσύστημα στα υπόγεια, άπαντες ανησύχησαν.

«Η Ελοντί!» είπε η Μάγισσα. «Επιτέθηκε!» Και, σύντομα, πρότεινε να κατεβούν για να δουν τι είχε συμβεί.

Ο Ζορκολ'ζορκά'αβάθ, όμως, μιλώντας σπαστά την ανθρώπινη λαλιά, ζήτησε να περιμένουν λίγο. Λίγο μόνο. Κι όταν είδε ότι η επαφή δεν είχε επανέλθει, πήρε μερικούς κρυσταλλωμένους μαζί του και κατέβηκε στα υπόγεια, υποσχόμενος στη Μάγισσα ότι γρήγορα θα την ενημέρωνε για το τι συνέβαινε.

Αλλά η Λορύν'σαρ δεν μπορούσε να κάθεται και ν'ανησυχεί γι'αυτό τότε, γιατί σύντομα οι κρυσταλλωμένοι τής ανέφεραν ότι οι άνθρωποι έξω από τον σταθμό προσπαθούσαν να μπουν μέσα ενώ φώναζαν και απαιτούσαν να μάθουν τι συνέβαινε. Η επίδραση του Κολπαδόρου είχε πάψει και δεν έβλεπαν πλέον ούτε μονόλιθο, ούτε τραύματα και εξανθήματα επάνω τους, ούτε ενεργειακό θόλο να καλύπτει την πόλη τους.

Η Μάγισσα είπε στους κρυσταλλωμένους να μην αφήσουν κανέναν να μπει, σε καμία περίπτωση. «Πυροβολήστε τους εν ανάγκη. Τρομοκρατήστε τους. Αλλά μην τους δείξετε τα πρόσωπά σας! Να φοράτε πάντα ζωντανές μάσκες ή κουκούλες. Και νάχετε τα χέρια σας καλυμμένα, καθώς και κάθε σημείο του σώματός σας!»

Μετά, η Λορύν'σαρ βρήκε ένα ισχυρό μεγάφωνο στον σταθμό και το χρησιμοποίησε για να μιλήσει στο πλήθος που ήταν συγκεντρωμένο απέξω. Τους είπε πως η επιδημία τούς προκαλούσε ξανά παραισθήσεις, γι'αυτό έβλεπαν ό,τι έβλεπαν· αλλά να μην ανησυχούν: σύντομα οι παραισθήσεις θα περνούσαν και η θεραπεία θα μπορούσε να συνεχιστεί.

«Γιατί να μη συνεχιστεί τώρα;» φώναξε ο Πολιτειαρχής, από κάτω. Η Μάγισσα τον άκουσε καθώς στεκόταν κοντά σ'ένα παράθυρο, ψηλά πάνω στο χτίριο του Άστρου. Στο χέρι της ήταν το μικρόφωνο στο οποίο μιλούσε προκειμένου η φωνή της να μεταφέρεται στο μεγάφωνο που είχε στηθεί έξω από το παράθυρο.

«Η θεραπεία δεν μπορεί να συνεχιστεί όσο έχετε παραισθήσεις,» τους είπε η Λορύν'σαρ, και τους ζήτησε να κάνουν υπομονή αν ήθελαν το καλό τους.

«Τι είδους επιδημία είναι αυτή που δεν μπορεί να θεραπευτεί όσο μας προκαλεί παραισθήσεις;» ακούστηκε τότε μια γυναικεία φωνή από κάτω, και η Μάγισσα νόμιζε πως πρέπει να ήταν η Αρχιφρούραρχος που φώναζε – μια γυναίκα ντυμένη με στολή, στεκόμενη πάνω στη μπροστινή μεριά ενός τετράκυκλου οχήματος της Χωροφυλακής. Μαύρα μαλλιά, πορφυρό δέρμα.

Η Μάγισσα δεν της απάντησε, και μετά εκείνη ρώτησε πώς ήταν δυνατόν οι παραισθήσεις να προκαλούνταν σε όλους συγχρόνως. Κανένας τώρα δεν έβλεπε πληγές ή εξανθήματα επάνω του ή επάνω σε κανέναν άλλο.

«Η επιδημία επιδρά μαζικά,» αποκρίθηκε η Λορύν'σαρ μέσω του μεγafώνου, μιλώντας στο μικρόφωνο στο χέρι της. «Μην πανικοβάλλεστε. Επηρεάζει το μυαλό σας μαζικά, όχι μόνο το σώμα σας. Κάντε λίγο υπομονή και η θεραπεία θα μπορέσει σύντομα να συνεχιστεί. Και μην πλησιάζετε εδώ γιατί είναι πιθανό να κολλήσετε πάλι όσους έχουν θεραπευτεί! Υπομονή, παρακαλώ. Υπομονή.»

Με το ζόρι κατάφερε να κρατήσει τους ανθρώπους της Θακέρκοβ μακριά, ώστε να μην εισβάλουν στον τηλεοπτικό σταθμό και μακελειό ακολουθήσει. Ύστερα, η επίδραση του Κολπαδόρου της Λόρκης επανήλθε. Η όψη του Ζορκολ'ζορκά'αβάθ εμφανίστηκε μέσα σε μια μεγάλη οθόνη του κέντρου τηλεοπτικού ελέγχου, και το κρυσταλλικό έντομο μίλησε στη Μάγισσα εξηγώντας της πως ο Απελευθερωτής ήταν νεκρός, το ίδιο κι ο Σαρακμά'ό'οκ'ραθ. Η προδότρια, η Κρυστάλλινη Βασίλισσα, είχε έρθει στο ορυχείο μαζί με άλλους – και μόνο ένας τους είχε σκοτωθεί κατά τη συμπλοκή.

«Πώς είναι δυνατόν να τ'αφήσατε αυτό να συμβεί;» ούρλιαξε η Λορύν'σαρ, νιώθοντας σαν ξαφνικά το έδαφος να είχε γκρεμιστεί κάτω από τα πόδια της. Δεν μπορούσε να το πιστέψει πως ο Απελευθερωτής ήταν νεκρός· της έμοιαζε με ψέματα· της έμοιαζε εξωφρενικό, αδύνατον!

«Δεν ήμουν εγώ εδώ, Μάγισσα, όταν συνέβη,» αποκρίθηκε ο Ζορκολ'ζορκά'αβάθ.

«Και τι θα έκανες αν ήσουν; Τι θα κάνουμε χωρίς τον Απελευθερωτή τώρα;»

Οι κρυσταλλωμένοι που στέκονταν πίσω της, καθώς εκείνη μιλούσε στον δαίμονα μέσω της οθόνης, ήταν όλοι σιωπηλοί. Σοκαρισμένοι απ' όσα άκουγαν.

«Πρέπει να συνεχίσουμε,» αποκρίθηκε ο Ζορκολ'ζορκά'αβάθ. «Επιλογή άλλη δεν υπάρχει.»

«Πού είναι η προδότρια τώρα;»

«Δεν ξέρουμε. Την ψάχνουμε.»

«Βρείτε την! Σκοτώστε την!»

«Δε θα είναι εύκολο, Μάγισσα. Έχει τη μορφή του τέρατος με τα φτερά και τα φωτεινά μάτια. Είναι πολύ ισχυρή. Αλλά είναι και τραυματισμένη πια, μάλλον. Έτσι μου είπαν. Ο Απελευθερωτής και ο Σαρακ-

μα'ό'οκ'ραθ την τραυμάτισαν άσχημα... Ο Σαρακμα'ό'οκ'ραθ,» πρόσθεσε, «ήταν σαν αδελφός για εμένα, Μάγισσα.»

Η Λορύν'σαρ δεν ήξερε ότι ο δαίμονας αισθανόταν έτσι για τον άλλο δαίμονα, και τώρα δεν μπορούσε να δει την κρυσταλλική δομή του για να βγάλει κανένα συμπέρασμα για τα λόγια του, να διαπιστώσει αν διακρινόταν εκεί πραγματική θλίψη. Οι κρυσταλλικές δομές χάνονταν μέσα από τις οθόνες, όπως χάνονταν και επάνω στις αντανakλαστικές επιφάνειες. Όταν οι κρυσταλλωμένοι κοίταζαν μια οθόνη, έβλεπαν απλά τα δεδομένα που μετέφερε η οθόνη αυτή, δεν έβλεπαν το ίδιο το πλάσμα: και τα δεδομένα που μετέφερε η οθόνη δεν είχαν καμία σχέση με την κρυσταλλική του δομή.

Η Μάγισσα στράφηκε στους υπόλοιπους κρυσταλλωμένους, όταν η συνομιλία της με τον Ζορκολ'ζορκά'αβάθ τελείωσε, και τους πρόσταξε να ετοιμαστούν για να φέρουν μέσα στον σταθμό κι άλλους για «θεραπεία».

Εν τω μεταξύ, ο Ζορκολ'ζορκά'αβάθ, χρησιμοποιώντας το νοοσύστημα, εξέπεμψε ένα μήνυμα προς τους ανθρώπους που ήταν συγκεντρωμένοι μπροστά από τον «μονόλιθο». Μια φασματική οθόνη παρουσιάστηκε, ως συνήθως, αντίκρυ τους, κι ένα αντρικό πρόσωπο τούς εξήγησε ότι οι παραισθήσεις είχαν περάσει και τώρα η αντιμετώπιση της επιδημίας μπορούσε να συνεχιστεί. «Ο επόμενος που επιθυμεί, παρακαλώ, ας έρθει.» Και μια είσοδος παρουσιάστηκε πάνω σε μια πλευρά του μονόλιθου.

Η Μάγισσα είχε μεταμορφώσει κάποιους ανθρώπους ακόμα – και κάποιοι είχαν πεθάνει, μη μπορώντας ν'αντέξουν τον Κρύσταλλο ή ως θυσίες για τη μεταμόρφωση άλλων – όταν η επίδραση του Κολπαδόρου της Λόρκης έπαψε ξανά. Και χάθηκε, επίσης, και η επαφή με τον Ζορκολ'ζορκά'αβάθ.

Τι συνέβαινε πάλι; αναρωτήθηκε η Λορύν'σαρ. Η Ελοντί είχε επιτεθεί; Τόσο ανόητοι ήταν που δεν μπορούσαν να τη σταματήσουν; Τόσο τρομερές δυνάμεις είχε αυτό το τρισκατάρατο φτερωτό τέρας;

Η Μάγισσα αισθανόταν φοβισμένη. Δεν μπορεί να τελείωναν όλα έτσι! Δεν μπορεί! Οι κρυσταλλωμένοι θα κυριαρχούσαν πάνω στη Σεργήλη. Αυτό ήταν το πεπρωμένο τους – ήταν προφανές! Οι κρυσταλλωμένοι ήταν μια εξέλιξη της ανθρωπότητας σε τούτη τη διάσταση!

Δε θα μας σταματήσουν!

Ένας κρυσταλλωμένος ήρθε και της είπε ότι ο κόσμος έξω από τον σταθμό διαμαρτυρόταν ξανά, απαιτούσε να μάθει τι γινόταν, απαιτούσε να δει όσους είχαν θεραπευτεί. Ορισμένοι, μάλιστα, φώναζαν ότι κάποιου είδους απάτη συνέβαινε.

«Μην αφήσετε κανέναν να μπει,» πρόσταξε η Μάγισσα. «Αν κάνουν να εισβάλουν πυροβολήστε τους.»

Και μίλησε πάλι στο συγκεντρωμένο πλήθος μέσω του μεγαφώνου, προσπαθώντας να το ηρεμήσει. Καθώς η ώρα, όμως, περνούσε οι κατώτεροι άνθρωποι έδιναν ολοένα και λιγότερη σημασία στα λόγια της – και η επίδραση του Κολπαδόρου δεν επανερχόταν. Τι έκανε ο Ζορκολ'ζορκά'άβάθ στο παλιό ορυχείο; Ήταν νεκρός κι αυτός;

Κάποιοι από το πλήθος επιχείρησαν να εισβάλουν στον τηλεοπτικό σταθμό, και οι κρυσταλλωμένοι, φορώντας ζωντανές μάσκες ή κουκούλες, τους πυροβόλησαν, τραυματίζοντας πολλούς και μάλλον σκοτώνοντας και μερικούς.

Η Μάγισσα, μιλώντας μέσω του μεγαφώνου, τους προειδοποίησε να μείνουν μακριά, αλλιώς θα μόλυναν ξανά αυτούς που είχαν ήδη θεραπευτεί.

«Δε βλέπουμε κανέναν να έχει θεραπευτεί!» φώναξε από κάτω η Αρχιφρούραρχος της Χωροφυλακής. «Και ποιος μας λέει ότι η επιδημία δεν είναι η πραγματική παραίτηση;»

«Εγώ σας το λέω! Τόση ώρα σάς εξηγώ ότι–!»

«Γιατί να σε πιστέψουμε; Δεν ξέρουμε καν ποια είσαι!»

«Μείνετε μακριά, σας προειδοποιώ!» είπε η Μάγισσα, και μετά απενεργοποίησε το μικρόφωνο κι έπαψε να τους μιλά. Πρόσταξε πάλι τους κρυσταλλωμένους να μην αφήσουν κανέναν να μπει, και περίμενε να μάθει τι είχε συμβεί στα υπόγεια.

Θα κατέβαινε η ίδια, στο τέλος, αν κανένας δεν ερχόταν από εκεί. Εδώ πέρα, έτσι κι αλλιώς, το μέρος είχε αρχίσει να γίνεται επικίνδυνο όσο ο Κολπαδόρος δεν κρατούσε τους ανθρώπους της Θακέρκοβ υπό την επιρροή του.

Η Κλεισμένη ήταν που, τελικά, τους οδήγησε στην επιφάνεια της Θακέρκοβ, λες και μπορούσε, με κάποιον μυστηριώδη τρόπο, να *μυριστεί* τον σωστό δρόμο παρά το βάθος κάτω από τη γη όπου βρίσκονταν.

Καθ' όλη τη διάρκεια της υπόγειας διαδρομής, τον Αργύριο τον σήκωναν. Δεν είχε τις αισθήσεις του. Αλλά, ακόμα κι αν τις είχε, η Αστερόπη έλεγε ότι δεν θα μπορούσε να περπατήσει. Το τραύμα στην πλάτη του ήταν πολύ σοβαρό, και επικίνδυνο.

Η Ελοντί, ωστόσο, άλλοτε βάδιζε άλλοτε τη σήκωναν, και είχε συνεχώς τις αισθήσεις της. Το σώμα της πονούσε από πάνω ως κάτω, βέβαια, και το δεξί χέρι της πονούσε περισσότερο από κάθε άλλο σημείο. Είχε εξαρθρωθεί και η σάρκα εκεί είχε σκιστεί· κι ακόμα και τώρα, που οι άλλοι είχαν βάλει πάλι τις αρθρώσεις στις θέσεις τους και τυλίξει το μέλος με επιδέσμους, η Ελοντί με το ζόρι μπορούσε να το κινήσει και όχι χωρίς να νιώθει σαν κάτι να προσπαθούσε να το ξεριζώσει από το σώμα της. Σε κάποια στιγμή ρώτησε μήπως δεν είχαν βάλει τις αρθρώσεις της σωστά. Η Αστερόπη το έλεγξε με τη μαγεία της, και ο Φίλιππος ψηλάφησε το χέρι με προσοχή (η Ελοντί έτριξε τα δόντια από τον πόνο, παρότι το άγγιγμά του ήταν απαλό), και αποκρίθηκαν κι οι δύο ότι, όχι, οι αρθρώσεις ήταν σίγουρα στις σωστές θέσεις. Απλά χρειαζόταν χρόνος μέχρι ο πόνος να περάσει.

Η Κλεισμένη τούς έβγαλε μέσα στους υπονόμους της Θακέρκοβ. Δεν υπήρχε αμφιβολία ότι ήταν οι υπόνομοι: η αποπνιχτική αποφορά και τα βρόμικα νερά το αποδείκνυαν αμέσως. Η Ελοντί δεν βάδιζε τώρα· ο Ζορδάμης την κρατούσε στα χέρια του. Και ούτε εκείνος αισθανόταν όπως παλιά, πριν από πολλά χρόνια, που την είχε στην αγκαλιά του, ούτε εκείνη αισθανόταν προσβεβλημένη από το άγγιγμά του επάνω της. Δεν είχαν χρόνο για τέτοια συναισθήματα.

Η Αστερόπη και η Καλλιόπη έδειχναν πολύ κουρασμένες από τη μεταφορά του Αργύριου, καθώς συνέχιζαν να τον κρατάνε ανάμεσά τους. Οι αναπνοές τους ακούγονταν έντονα μες στον υπόνομο, και τα πρόσωπά τους γυάλιζαν από τον ιδρώτα· τα μαλλιά τους κολλούσαν επάνω στο δέρμα τους. Ο Φίλιππος'χοκ δεν τις βοηθούσε επειδή κούτσαινε και με το ζόρι μπορούσε να βαδίζει στηριζόμενος στο ραβδί του.

Εν ολίγοις, η Κλεισμένη έμοιαζε νάναι η πιο ευδιάθετη απ' όλους. Έμοιαζε σχεδόν να απολαμβάνει αυτή την υπόγεια περιπέτεια μαζί με τους ανθρώπους ακόλουθούς της.

Τους νιαούρισε, γι'άκόμα μια φορά, να έρθουν πιο γρήγορα πίσω της· και φαινόταν ανυπόμονη. Μάλλον αντιπαθούσε τις φριχτές οσμές εδώ κάτω.

«Προς τα πού, τώρα, γατοαρχηγέ μου;» ρώτησε ο Ζορδάμης, και η Κλεισμένη έτρεξε προς μια στροφή των υπονόμων.

Την ακολούθησαν και σύντομα βρέθηκαν κάτω από μια σχάρα όπου μπορούσες να φτάσεις ανεβαίνοντας μια χωμάτινη ράχη. Ο Φίλιππος'χοκ πλησίασε εκεί πρώτος, διαπίστωσε ότι υπήρχε λουκέτο κλειδωμένο από την άλλη μεριά, και το είπε στους συντρόφους του.

«Πυροβόλησέ το!» τον προέτρεψε ανυπόμονα, κατάκοπα, η Αστερόπη.

Ο Φίλιππος'χοκ τράβηξε το πιστόλι του και το πυροβόλησε δυο φορές, σπάζοντάς το κι ανοίγοντας το κιγκλίδωμα. Βγήκε πρώτος, και η Καλλιόπη κι η Αστερόπη ήρθαν πίσω του, μεταφέροντας τον Αργύριο. Ο Ζορδάμης τις ακολούθησε, με την Ελοντί στα χέρια. Η Κλεισμένη ήταν ήδη έξω, έχοντας περάσει μ'ευκολία ανάμεσα από τα κάγκελα της σχάρας.

Βρίσκονταν τώρα σ'ένα σοκάκι, κάπου μέσα στη Θακέρκοβ, και δε χρειαζόταν να κοιτάξουν τα ρολόγια τους για να διαπιστώσουν ότι ήταν μεσημέρι. Ο ήλιος ήταν ψηλά στον ουρανό, πάνω από τις πολυκατοικίες της μεγαλούπολης. Και κανένα ενεργειακό πεδίο δεν φαινόταν.

«Τα καταφέραμε,» είπε ο Ζορδάμης. «Καταστρέψαμε το νοοσύστημα, και η επίδραση του Κολπαδόρου δεν έχει επανέλθει.»

«Πρέπει να τους... πάμε... σε νοσοκομείο,» είπε λαχανιασμένα η Αστερόπη, γλείφοντας τα ξεραμένα χείλη της.

«Όχι,» διαφώνησε η Ελοντί. «Αν τρέξω θα μας θεραπεύσω.»

«Θα σας σκοτώσεις, θες να πεις,» τη διέκοψε ο Ζορδάμης. «Δε μπορείς να τρέξεις στην κατάστασή σου, Ελοντί. Δε μπορείς να οδηγήσεις.»

Κι εκείνη δεν έφερε αντίρρηση. Ο Ζορδάμης μάλλον είχε δίκιο, σκέφτηκε. *Χρειάζομαι ξεκούραση, πρώτα.*

Οι τρεις κρυσταλλωμένοι που ήρθαν από τα υπόγεια πληροφόρησαν τη Μάγισσα πως κάποιοι είχαν πάλι εισβάλει στο παλιό ορυχείο και, κάνοντας ενεργειακές φιάλες να εκραγούν, είχαν ανατινάξει το νοοσύστημα. Το είχαν κομματιάσει. Είχε σπάσει στα τρία, και δεν μπορούσε να λειτουργήσει πλέον. Ο Ζορκολ'ζορκά'αβάθ είχε πει ότι δεν ήταν εύκολο να επισκευαστεί, αλλά τους είχε προστάξει να συνδέσουν το τηλεπικοινωνιακό καλώδιο έτσι ώστε να έρχεται κατευθείαν σε επαφή με τον Κολπαδόρο–

«Η επίδραση του Κολπαδόρου εξακολουθεί να μην υφίσταται στην πόλη!» τους διέκοψε η Μάγισσα. «Πείτε στον δαίμονα ότι–»

Ο Ζορκολ'ζορκά'αβάθ είχε προειδοποιήσει ότι αυτό μάλλον θα συνέβαινε, την πληροφόρησαν οι κρυσταλλωμένοι, επειδή το νοοσύστημα ήταν που ρύθμιζε τα αποτελέσματα της επίδρασης του Κολπαδόρου και είχε πλέον καταστραφεί. Ο δαίμονας πήγαινε τώρα στον Κολπαδόρο για να μιλήσει εκεί με τους Άμορφους, να συνεννοηθεί μαζί τους σχετικά με το τι έπρεπε να γίνει.

«Πιο πριν μας έλεγε ότι δεν τους εμπιστευόταν...» είπε η Λορύν'σαρ, προβληματισμένη από τούτο.

«Ούτε τώρα τους εμπιστεύεται,» αποκρίθηκε ο ένας κρυσταλλωμένος, «αλλά λέει πως αν δεν συνεννοηθεί μαζί τους δεν θα μπορούμε να συνεχίσουμε τη δουλειά μας.»

«Κι αν οι Άμορφοι κάνουν κάτι... απρόβλεπτο;»

Κανένας από τους τρεις κρυσταλλωμένους δεν απάντησε.

Πυροβολισμοί ακούστηκαν από κάτω.

Οι άνθρωποι της Θακέρκοβ προσπαθούσαν ξανά να εισβάλουν.

Η Μάγισσα αναρωτήθηκε αν θα ήταν, μήπως, καλύτερα να φύγουν από εδώ, κατεβαίνοντας πάλι στα υπόγεια.

Μετά, όμως, η επίδραση του Κολπαδόρου επανήλθε. Το κατάλαβε από τα ουρλιαχτά που ακούγονταν κάτω από τον σταθμό. Οι άνθρωποι της πόλης φώναζαν να τους ανοίξουν για να μπουν – για να τους θεραπεύσουν.

Κοιτάζοντας έξω από ένα παράθυρο, η Μάγισσα έβλεπε πολλούς να σπαρταράνε πεσμένοι στο πλακόστρωτο, ενώ όσοι στέκονταν όρθιοι κοίταζαν τα σώματά τους βλέποντας μάλλον πληγές και εξανθήματα.

Η Λορύν'σαρ, βέβαια, δεν μπορούσε να δει τίποτα απ' αυτά. Ούτε το ενεργειακό πεδίο στον ουρανό έβλεπε – αν *όντως* είχε ξαναπαρουσιαστεί ενεργειακό πεδίο. Η επίδραση του Κολπαδόρου εξακολουθούσε να είναι ρυθμισμένη έτσι ώστε να μην επηρεάζει τους κρυσταλλωμένους. Ο Ζορκολ'ζορκά'αβάθ είχε καταφέρει να συνεννοηθεί με τους Άμορφους, απ'ό,τι φαινόταν, αλλά... κάτι δεν πήγαινε καλά, νόμιζε η Μάγισσα. Οι αντιδράσεις των ανθρώπων ήταν υπερβολικές. Η επιδημία πρέπει να τους είχε πλήξει πιο δυνατά από πριν, και σίγουρα είχε πλήξει περισσότερους. Η Λορύν'σαρ δεν νόμιζε ότι μπορούσε να διακρίνει και κανέναν που να μη σπαρταρά, να μη φωνάζει, ή να μην κοιτάζει το σώμα του με φρίκη, τραβώντας τα ρούχα του. Οι κρυσταλλικές τους δομές φανέρωναν τρόπο και απόγνωση.

Πρέπει να μειώσουν την ένταση! σκέφτηκε η Μάγισσα. *Θα τους σκοτώσουν αλλιώς.* Παρότι η επίδραση του Κολπαδόρου ήταν, ουσιαστικά, νοητική, το σώμα μπορούσε να πεθαίνει από κάτι τέτοιο. Όταν πιστεύεις ότι πεθαίνεις, πεθαίνεις. *Πρέπει να μειώσουν την ένταση. Αλλά πώς τώρα θα επικοινωνήσω με τον Ζορκολ'ζορκά'αβάθ για να του το πω;* Η όψη του δεν είχε παρουσιαστεί μέχρι στιγμής σε κάποια από τις οθόνες του κέντρου τηλεοπτικού ελέγχου.

Και τώρα η Μάγισσα επέστρεψε πάλι εκεί, προσπαθώντας να έρθει σε επαφή με τον δαίμονα, πατώντας κουμπιά πάνω σε κονσόλες με σκοπό να επικοινωνήσει με ό,τι κι αν βρισκόταν στο άλλο άκρο του μεγάλου τηλεπικοινωνιακού καλωδίου.

Το πρόσωπο ενός άντρα παρουσιάστηκε.

«Ποιος είσαι εσύ;» ρώτησε η Λορύν'σαρ.

«Εσύ είσαι η Μάγισσα των κρυσταλλωμένων, σωστά;»

«Ναι. Εσύ ποιος είσαι; Πού είναι ο Ζορκολ'ζορκά'αβάθ;»

«Ο παλιός μας φίλος, ο Ζορκολ'ζορκά'αβάθ, είναι τώρα... φιλοξενούμενός μας και δεν μπορεί να σου μιλήσει–»

«Τον έχετε φυλακίσει;» φώναξε η Λορύν'σαρ.

«Φτάνει να ξέρεις ότι εμείς ελέγχουμε την κατάσταση–»

«Δεν ελέγχετε τίποτα! Θα σας αφήσουμε θαμμένους εκεί κάτω αν δεν ελευθερώσετε τώρα τον Ζορκολ'ζορκά'αβάθ!»

Ο άγνωστος άντρας – ένας από τους Άμορφους, αναμφίβολα – γέλασε. «Μη μας απειλείς, Μάγισσα, γιατί γνωρίζουμε σε τι κατάσταση

βρίσκεστε. Ο παλιός μας φίλος δεν μας έκρυψε τίποτα. Ο Απελευθερωτής είναι νεκρός, το ίδιο και ο *Σαρακμά'ό'οκ'ραθ*, και πολλοί άλλοι· κι ένα φτερωτό πλάσμα είναι εναντίον σας – αυτή που παλιά αποκαλούσατε Κρυστάλλινη Βασίλισσα.»

«Τι θέλεις από εμάς; Τους σκοτώνεις τους ανθρώπους της Θακέρκοβ, το ξέρεις; Η ένταση με την οποία τους χτυπάς είναι πολύ δυνατή!»

«Θα τη μειώσουμε, τότε. Εκείνο που θέλουμε από εσάς είναι να συνεχίσετε κανονικά το σχέδιό σας: να φέρνετε ανθρώπους μέσα στον σταθμό και να τους κρυσταλλοποιείτε. Μόλις όμως ένα μεγάλο μέρος της πόλης είναι κρυσταλλωμένοι, θέλουμε να πάρετε μηχανήματα και ν'αρχίσετε αμέσως να σκάβετε προκειμένου να ελευθερώσετε την _____ από τα βάθη όπου βρίσκεται παγιδευμένη. Είμαστε σύμφωνοι, Μάγισσα;»

Η Λορύν'σαρ καταλάβαινε πως δεν μπορούσε παρά να αποδεχτεί τους όρους του. «Ναι,» αποκρίθηκε.

«Αν μας προδώσεις θα το μετανιώσεις πικρά,» την προειδοποίησε ο Άμορφος. «Μπορούμε πολύ εύκολα να επηρεάσουμε κρυσταλλωμένους ακριβώς όπως επηρεάζουμε και τους άλλους ανθρώπους – κι ακόμα χειρότερα.»

Καθώς το πρόσωπό του χανόταν από την οθόνη, η Λορύν'σαρ αναρωτήθηκε πώς ο Άμορφος είχε επικοινωνήσει μαζί της μιλώντας στη Συμπαντική. Την προηγούμενη φορά, όλοι τους μιλούσαν σε κάποια άγνωστη αρχαία γλώσσα – αυτή που μιλούσαν και ο *Ζορκολ'ζορκά'αβάθ* και ο *Σαρακμά'ό'οκ'ραθ* μάλλον. Γνώριζαν και τη σύγχρονη Συμπαντική; αναρωτήθηκε η Μάγισσα. Πώς ήταν δυνατόν; Ή μήπως την είχαν αντλήσει μέσα από τη νόηση του *Ζορκολ'ζορκά'αβάθ*, όπως εκείνος είχε χρησιμοποιήσει το νοοσύστημα για να μάθει τη γλώσσα των ανθρώπων;

Αυτό όμως ήταν το λιγότερο που απασχολούσε τη Λορύν'σαρ τώρα. Οι κρυσταλλωμένοι είχαν, ξαφνικά, αποκτήσει μυστηριώδεις υπόγειους αφέντες – πράγμα που δεν της άρεσε καθόλου.

Σύντομα διαπίστωσαν ότι είχαν βγει κάπου μέσα στον Παλαιοπώλη, κι αυτό, η Αστερόπη είπε, ήταν καλό γιατί εδώ υπήρχε η Πολυκλινική

Παλαιοπώλη. Δε βρίσκονταν, όμως, δίπλα της και δεν είχαν διάθεση να βαδίσουν κι άλλο. Ο Ζορδάμης κατάφερε να εντοπίσει ένα επιβατηγό όχημα και να του κάνει νόημα να σταματήσει. Δεν είχε πολύ κόσμο στους δρόμους εξαιτίας της κατάστασης με την επιδημία, προφανώς, παρότι η επίδραση του Κολπαδόρου τώρα έδειχνε να έχει πάψει.

«Πού πάτε;» ρώτησε ο οδηγός του επιβατηγού, το οποίο ήταν ένα τετράκυκλο όχημα με ένα μεγάλο κάθισμα-καναπέ πίσω από τη θέση του οδηγού και του συνοδηγού κι ένα δεύτερο κάθισμα-καναπέ πίσω από το πρώτο. Κανένας άλλος πελάτης δεν ήταν μέσα, τώρα.

«Στην Πολυκλινική Παλαιοπώλη,» αποκρίθηκε ο Ζορδάμης.

«Ελάτε.»

Έβαλαν τον Αργύριο να ξαπλώσει στο τελευταίο κάθισμα ενώ η Καλλιόπη καθόταν μαζί του, έχοντας το κεφάλι του στα γόνατά της. Ο Ζορδάμης, η Αστερόπη, και ο Φίλιππος'χοκ έπιασαν το κάθισμα πίσω από τον οδηγό, με την Ελοντί στην αγκαλιά του Ραλίστα. Η Κλεισμένη πήδησε στη θέση του συνοδηγού.

«Ξουτ, παλιόγατο!» είπε ο οδηγός, τινάζοντας το χέρι του προς το μέρος της.

Η Κλεισμένη τού έδειξε τα δόντια της, συρίζοντας άγρια.

«Δική μας είναι, μεγάλε' ηρέμησε,» του είπε ο Ζορδάμης.

«Κανονικά δε βάζω ζώα εδώ–»

Ο Ζορδάμης τράβηξε ένα χαρτονόμισμα των είκοσι ήλιων και του το έδωσε.

«Καλά, τέλος πάντων, δεν πειράζει,» είπε ο οδηγός, και ξεκίνησε το όχημα. «Βρομάτε, πάντως, σα να βουτήξατε σε υπόνομο. Τι πάθατε; Σας επιτέθηκε κανείς;»

«Μην το ψάχνεις' περίεργη υπόθεση,» του είπε η Αστερόπη, και ο οδηγός δεν έκανε άλλες ερωτήσεις.

Προτού φτάσουν στην Πολυκλινική Παλαιοπώλη, άρχισαν όλοι να πονάνε και να βγάζουν εξανθήματα και πληγές. Ο οδηγός έβρισε και καταράστηκε, και παραλίγο να ρίξει το όχημα πάνω σ'ένα δέντρο που φύτρωνε ανάμεσα από μια αποθήκη κι ένα υποδηματοπωλείο.

Στον ουρανό φαινόταν ξανά το ενεργειακό πεδίο.

Ο οδηγός βγήκε από το όχημα, ουρλιάζοντας, κοιτάζοντας τα χέρια του που είχαν γεμίσει αίμα. Γονάτισε στο οδόστρωμα, διπλώθηκε. Και

ο Ζορδάμης κι οι άλλοι δεν βρίσκονταν σε καλύτερη κατάσταση: πονούσαν όλοι τους και αιμορραγούσαν τα ρούχα τους είχαν μουσκέψει.

«Τι σκατά;» γρύλισε η Καλλιόπη. «Το συνέδεσαν πάλι οι γαμημένοι; Σκατά, σκατά, σκατά! γαμώ τη μάνα τους τη Λόρκη γαμώ!»

«Προσπαθούν να μας σκοτώσουν!» είπε η Αστερόπη, που το μισό της πρόσωπο είχε γεμίσει φριχτά εξανθήματα – τόσο φριχτά που τρόμαζαν ακόμα και τον Ζορδάμη.

«Δε μπορούν να μας σκοτώσουν,» της είπε. «Είναι μόνο στο μυαλό μας. Έτσι δεν είναι, Ελοντί;»

Η Ελοντί, όμως, έδειχνε ανίκανη για ομιλία· έκλαιγε, κουλουριασμένη επάνω του: ο πόνος, ύστερα απ' όλες τις πληγές της, ήταν αφόρητος για εκείνη.

«Μπορούν να μας σκοτώσουν, ραλίστα,» είπε ο Φίλιππος'χοκ. «Αν το μυαλό σου πιστέψει ότι είσαι νεκρός, το σώμα σου θα πεθάνει.»

«Δεν είναι δυνατόν να σκοπεύουν να σκοτώσουν τους πάντες μες στην πόλη!» γρύλισε ο Ζορδάμης, που ο πόνος είχε αρχίσει να γίνεται πολύ δυνατός και για εκείνον και νόμιζε πως σύντομα θα κατέληγε όπως την Ελοντί, ή θα πεταγόταν έξω από το όχημα και θα ούρλιαζε και θα χτυπιόταν όπως ο οδηγός.

Στον δρόμο ολόγυρά τους, κι άλλοι άνθρωποι επιδείκνυαν παρόμοια συμπτώματα.

Ο Ζορδάμης βγήκε απ'το όχημα, μη μπορώντας να βρίσκεται άλλο μέσα έχοντας την Ελοντί επάνω του. Τρεκλίζοντας, έκανε μερικά βήματα και, φτάνοντας στον πεζόδρομο, διπλώθηκε, ξέρασε. Ουρλιαχτά και φωνές αντηχούσαν από παντού γύρω, από τον δρόμο κι από το εσωτερικό οικημάτων.

«Φίλιππε!» φώναξε ο Ζορδάμης, στρεφόμενος να κοιτάξει τους συντρόφους του που κι αυτοί είχαν βγει από το όχημα – μόνο η Ελοντί κι ο Αργύριος εξακολουθούσαν να βρίσκονται μέσα. «Τι θα κάνουμε;»

«Δεν ξέρω,» αποκρίθηκε ο μάγος, στηριζόμενος στο ραβδί του, με μια έκφραση τρομερού πόνου στο πρόσωπό του, που είχε γεμίσει εξανθήματα και πληγές γύρω από το στόμα. Το σαγόνι του ολόκληρο ήταν μια φριχτή μάζα που έκανε τον Ζορδάμη να ξαναθέλει να ξεράσει.

Ο Ραλίστας παραπάτησε και πιάστηκε από έναν τοίχο.

Η Αστερόπη τον πλησίασε, παραπατώντας κι εκείνη, αγκομαχώντας, κρατώντας την κοιλιά της. Αίματα είχαν ποτίσει τα ρούχα της. «Δε μπορεί να θέλουν να μας σκοτώσουν...» κατάφερε να του πει. «Πρέπει να σταματήσουν... Πρέπει... πρέπει να σταματήσουν!»

Η Καλλιόπη έκλαιγε και ούρλιαζε, διπλωμένη στον πεζόδρομο.

Η Κλεισμένη τούς κοίταζε όλους με τρόπο να καθρεπτίζεται στα μάτια της. Η ίδια ήταν ανεπηρέαστη. Μάλλον ο Κολπαδόρος δεν επηρέαζε ζώα.

Ο Ζορδάμης έκλεισε τα βλέφαρά του και προσπάθησε να κάνει το μυαλό του να πιστέψει ότι όλα τούτα δεν ήταν τίποτα περισσότερο από παραισθήσεις. Προσπάθησε να τα διώξει από τη σκέψη του, να τα πετάξει μακριά, να τα αποτινάξει. Αλλά τίποτα δεν γινόταν. Το μυαλό του εξακολουθούσε να τα θεωρεί πραγματικά παρά τις πιο επίμονες προσπάθειές του. Ήταν σαν κάτι μέσα στον ίδιο του τον εαυτό να ήταν στραμμένο φανατικά εναντίον του – κάποια διαβολική, παρασιτική παρουσία.

Γιατί να μη μπορείς να ελέγχεις το μυαλό σου όπως το χέρι σου ή το πόδι σου; Τι σκατά συνέβαινε σ' αυτό τον γαμημένο κόσμο;

Ύστερα, αιφνιδιαστικά, η επίδραση του Κολπαδόρου διαλύθηκε, και ο Ζορδάμης νόμιζε ότι τα είχε καταφέρει. Τον είχε νικήσει! Επομένως, μπορούσαν κι οι άλλοι να τον νικήσουν. Θα τους έλεγε πώς–

Είδε ότι κι οι υπόλοιποι είχαν πάψει να επηρεάζονται από τον Κολπαδόρο. Κανένας δεν ούρλιαζε, τώρα, κι όσοι ήταν διπλωμένοι ξεδιπλώνονταν. Οι πληγές και τα εξανθήματα επάνω τους είχαν εξαφανιστεί. Ακόμα και τα ρούχα που είχαν ποτιστεί από αίματα δεν ήταν πλέον βαμμένα κόκκινα. Η παραίσθηση είχε σβήσει. Η αλλοίωση της πραγματικότητας είχε πάψει.

Δεν το έκανα εγώ, λοιπόν, συμπέρανε ο Ζορδάμης. Κάποιος άλλος ή κάτι άλλο το έκανε.

«Ελοντί,» ρώτησε πλησιάζοντας το όχημα, «τι συμβαίνει;»

«Δεν ξέρω,» αποκρίθηκε εκείνη, έχοντας ανασηκωθεί πάνω στο κάθισμα, λουσμένη στον ιδρώτα, λαχανιασμένη.

Ο μόνος που ακόμα γρύλιζε και βρισκόταν διπλωμένος ήταν ο οδηγός του επιβατηγού, παρατήρησαν. Μέχρι και η Καλλιόπη έλεγε πως αισθανόταν καλά τα τραύματα και τα εξανθήματα στην πλάτη της –

αυτά που είχε εκεί προτού κατεβούν στα υπόγεια – δεν είχαν επιστρέψει.

«Πάμε,» είπε ο Ζορδάμης, και κάθισε μπροστά στο τιμόνι του τετράκυκλου. Η Αστερόπη κάθισε δίπλα του, κι οι άλλοι πίσω τους, μαζί και η Κλεισμένη.

Ο Ραλίστας πάτησε το πετάλι και το όχημα ξεκίνησε, διασχίζοντας τους δρόμους του Παλαιοπώλη.

Λίγο προτού φτάσουν στην Πολυκλινική, ο Ζορδάμης αισθάνθηκε κάτι να καίει το στήθος του, και ήταν βέβαιος πως ένα εξάνθημα είχε απρόσμενα παρουσιαστεί εκεί. Η κατάσταση, όμως, δεν ήταν τόσο άσχημη όσο πριν, ευτυχώς. *Σαν προηγουμένως κάποιος να είχε κάνει λάθος με την ένταση της επίδρασης*, σκέφτηκε ο Ραλίστας, και οδήγησε το όχημα προς την πύλη της Πολυκλινικής Παλαιοπώλη, όπου κόσμος ήταν συγκεντρωμένος μιλώντας σαστισμένα, πανικόβλητα, φοβισμένα...

Εξήντα-Εφτά Υποδούλωση

Οι γιατροί αναγνώρισαν την Έκπτωτη Ελοντί, και ρώτησαν πού είχαν τραυματιστεί τόσο άσχημα εκείνη και ο κύριος (αναφερόμενοι στον Αργύριο, τον οποίο, φυσικά, και δεν αναγνώριζαν): αυτά δεν μπορεί να ήταν αποτελέσματα της επιδημίας! Ο Ζορδάμης τούς πλήρωσε με αρκετούς ήλιους για να μην κάνουν ερωτήσεις και να κρατήσουν το στόμα τους κλειστό σχετικά με την παρουσία της Ελοντί και των υπόλοιπων στο νοσοκομείο τους. Η ίδια η Ελοντί συμφώνησε emphaticά, για να μη νομίσουν οι γιατροί ότι ο Ζορδάμης την εκβίαζε ή την απειλούσε με κάποιο τρόπο για να την κρατά υπό την κυριαρχία του.

Αφού εξέτασαν εκείνη και τον Αργύριο – και μια Βιοσκόπος, μάλιστα, τους έλεγε με τη μαγεία της – είπαν ότι το μόνο που χρειάζονταν ήταν ξεκούραση: δεν βρίσκονταν σε άμεσο κίνδυνο. Αν και το τραύμα του Αργύριου μπορούσε να έχει δυσάρεστη εξέλιξη, σε περίπτωση έντονης σωματικής δραστηριότητας τις επόμενες ημέρες, ή σε περίπτωση που κάποιος τον ξαναχτυπούσε.

Ο Ζορδάμης, βλέποντάς τον να είναι ξαπλωμένος στο κρεβάτι, αναισθητός ακόμα, αναρωτήθηκε τι του είχε συμβεί όταν η ένταση του Κολπαδόρου είχε αυξηθεί, όταν όλοι τους, εκτός από την Ελοντί, είχαν βγει από το επιβατηγό όχημα αλλά εκείνος είχε μείνει μέσα. Είχαν παρουσιαστεί εξανθήματα και τραύματα επάνω του; Ο Ζορδάμης νόμιζε ότι τον είχε δει να κουνιέται μέσα στο όχημα, να κινεί τα χέρια και τα πόδια του, αλλά δεν ήταν σίγουρος. Ίσως ο Αργύριος να είχε ξυπνήσει για λίγο, ίσως όχι. Όταν, πάντως, τον έφεραν στην Πολυκλινική Παλαιοπώλη, δεν είχε τις αισθήσεις του, όπως και πριν. Όπως και τώρα.

Οι γιατροί έκαναν στην Ελοντί και στον Αργύριο ενέσεις για την καταπολέμηση πιθανών μολύνσεων, και είπαν ότι τώρα θα τους άφηναν να ξεκουραστούν.

Η ραλίστρια, όμως, διαφώνησε. «Δε μπορώ να ξεκουραστώ. Πρέπει να φύγω. Δεν έχετε κάποιο ισχυρό παυσίπονο, για να σηκωθώ;»

«Δε θα το προτείναμε,» είπε ο ένας από τους δύο γιατρούς που είχαν μείνει στο δωμάτιο: οι υπόλοιποι έφευγαν τώρα.

«Θα σας πληρώσουμε,» επέμεινε η Ελοντί. «Χρειάζομαι το πιο ισχυρό παυσίπονο που έχετε στη διάθεσή σας.»

Ο Ζορδάμης αισθανόταν το εξάνθημα στο στήθος του να τον ενοχλεί αλλά δεν έκανε καμία κίνηση για να το ξύσει, προσπαθώντας να το βγάλει από το μυαλό του. «Έχετε Αθ.5;» ρώτησε τους γιατρούς.

Εκείνοι αλληλοκοιτάχτηκαν και μετά ο γαλανόδερμος – αυτός που είχε μιλήσει και στην Ελοντί – είπε: «Υπάρχει, αλλά είναι επικίνδυνη ουσία. Μετά τη χρήση, προκαλεί τρομερή εξάντληση, και ορισμένες φορές ακόμα και τύφλωση. Δεν είναι μια ουσία που δίνουμε σε κάποιον τόσο άσχημα τραυματισμένο.»

«Τη χρειάζομαι,» είπε η Ελοντί. «Φέρτε τη.» Δεν γνώριζε τι ακριβώς ήταν το Αθ.5 αλλά το είχε ξανακούσει ως πολύ ισχυρό παυσίπονο. Και ο Ζορδάμης, υπέθετε, δεν μπορεί να το είχε αναφέρει τυχαία.

«Η προειδοποίησή μας είναι πολύ σοβαρή, κυρία Αλλόγνωμη,» της τόνισε ο άλλος γιατρός – ο μαυρόδερμος, που ήταν πιο εύσωμος. «Στην κατάστασή σας, το Αθ.5 μπορεί, ύστερα από την επίδρασή του, ακόμα και να σας σκοτώσει. Προκαλεί μεγάλη εξάντληση.»

«Το θέλω,» επέμεινε εκείνη. «Υπ' ευθύνη μου. Δε θα πει κανένας ότι δεν με προειδοποιήσατε.»

«Όπως νομίζετε,» αποκρίθηκε ο γαλανόδερμος γιατρός, κι έφυγαν κι οι δυο τους από το δωμάτιο.

Η Καλλιόπη είπε: «Γαμώ τα κέρατα του Κάρτωλακ γαμώ, έχω βγάλει πάλι εξανθήματα,» τρίβοντας μια το πλάι του δεξιού της μηρού, μια τον αριστερό της πήχη.

«Κι εγώ,» της είπε ο Φίλιππος'χοκ, που στεκόταν στωικός και δεν ξυνόταν στο ελάχιστο, «αλλά πρέπει να θυμάσαι ότι δεν είναι πραγματικά.»

«Πραγματικά μού φαίνονται, όμως, μάγε,» μόρφασε η Καλλιόπη.

Η Ελοντί είπε: «Όταν μπορώ να κινηθώ ξανά, θα μας βγάλω από την πόλη.»

«Μπορείς να διαπεράσεις το ενεργειακό πεδίο;» ρώτησε ο Ζορδάμης.

«Μπορώ να κάνω τα πάντα όταν τρέχω,» αποκρίθηκε εκείνη, με τέτοια πεποίθηση που έκανε τις τρίχες του να σηκωθούν.

Η Ελοντί είδε τη γυαλάδα στα μάτια του και, παρά την κούρασή της, δεν μπόρεσε παρά να χαμογελάσει. *Θα έχει καταλάβει τώρα πολλά για*

μένα, σκέφτηκε. Θα έχει καταλάβει ακόμα και πώς έδιωξα εκείνο τον εξωδιαστασιακό δαίμονα από το όχημά του, στο Πρώτο Πανδιαστασιακό Ράλι Σεργήλης.

Οι γιατροί επέστρεψαν έχοντας μαζί τους μια σύριγγα. Ο μαυρόδερμος ζήτησε από την Ελοντί να σηκώσει τη μπλούζα της. Εκείνη τη σήκωσε και ο γιατρός τής έκανε την ένεση στα πλευρά. Ένα έντονο τσίμπημα, αλλά τίποτα πιο δυσάρεστο από αυτό. Η Ελοντί, πολύ σύντομα, αισθάνθηκε την κούρασή της να εξαφανίζεται δια μαγείας. Αισθάνθηκε δυνατή και έτοιμη για οτιδήποτε.

Σηκώθηκε από το κρεβάτι παρά τις πληγές επάνω της. Έπιασε τις μπότες της από κάτω και τις φόρεσε.

Οι γιατροί την προειδοποίησαν να βρίσκεται σε ασφαλές μέρος όταν η επίδραση του ΑΘ.5 θα περνούσε, γιατί η εξάντληση θα την χτυπούσε πολύ άσχημα. Εκείνη αποκρίθηκε να μην ανησυχούν: θα ήταν σε ασφαλές μέρος.

Μετά, ο Ζορδάμης τσούλησε το κρεβάτι του Αργύριου (το οποίο είχε μικρές ρόδες) ως την αυλή του νοσοκομείου, ενώ οι άλλοι ακολουθούσαν – και μαζί και ο γαλανόδερμος γιατρός. Το επιβατηγό όχημα που είχαν «δανειστεί» τους περίμενε εδώ, και ο Ζορδάμης κι η Αστερόπη σήκωσαν τον Αργύριο από το κρεβάτι και τον έβαλαν στο πίσω-πίσω κάθισμα.

«Γιατί δεν τον αφήνετε στο νοσοκομείο;» ρώτησε ο γαλανόδερμος γιατρός. «Έχετε κάποιο καλύτερο μέρος να τον πάτε;»

«Ναι,» αποκρίθηκε ο Ζορδάμης. «Επιπλέον, εδώ πέρα, μ' αυτή την επιδημία....»

«Φοβάστε μην κολλήσει; Η επιδημία είναι εξαπλωμένη σ' όλη την πόλη... αν και μερικές φορές... εξαφανίζεται. Και το μόνο που έχουμε ακούσει από το Άστρο και από ανθρώπους σταλμένους από τον Πολιτείαρχη είναι ότι πρόκειται για παραισθήσεις: ότι η επιδημία δημιουργεί παραισθήσεις πως έχει περάσει ενώ στην πραγματικότητα δεν έχει.»

«Νομίζετε ότι μπορεί να θεραπευτεί;»

«Δεν ξέρουμε. Εμείς, πάντως, δεν έχουμε βρει κανέναν τρόπο. Ούτε οι Βιοσκόποι μπορούν να υποθέσουν κάτι. Ο ιός αυτός πρέπει να είναι εντελώς καινούργιος. Ίσως φερμένος από άλλη διάσταση. Μάλλον, μό-

νο αυτοί οι ξένοι που έχουν έρθει μπορούν να τον θεραπεύσουν.» Έκδηλα μπερδεμένος σχετικά με το όλο θέμα.

Η Ελοντί είπε: «Πάμε,» έχοντας ήδη καθίσει μπροστά στο τιμόνι. Ο Φίλιππος'χοκ ήταν καθισμένος πλάι της και η Καλλιόπη πίσω, στο ενδιάμεσο κάθισμα.

Ο Ζορδάμης χαιρέτησε τον γιατρό μ'ένα νεύμα, και μαζί με την Αστερόπη μπήκε στο όχημα καθίζοντας δίπλα στην Καλλιόπη. Η Κλεισμένη πήδησε στα γόνατά τους. Τους περίμενε στην αυλή· δεν την είχαν αφήσει να μπει στο εσωτερικό του νοσοκομείου.

Η Ελοντί οδήγησε το τετράκυκλο όχημα έξω από την Πολυκλινική Παλαιοπώλη. «Θα πάω να πάρω τον Γρύπα από την Ελεγεία,» είπε.

«Πρώτα,» ζήτησε ο Ζορδάμης, «πήγαινε στο Λημέρι, για τον Χρυσό Κεραυνό.»

Η Ελοντί δεν έφερε αντίρρηση. Τους πήγε στο Λημέρι, που βρισκόταν δίπλα στον Παλαιοπώλη, και είδαν ότι το αγωνιστικό όχημα του Ζορδάμη ήταν εκεί που το είχαν αφήσει, μπροστά από το οίκημα για τους αστέγους. Οι Ακανόνιστοι πρέπει να είχαν φροντίσει να μην κλαπεί, όπως υποσχέθηκαν.

Όταν ο Ζορδάμης βγήκε από το επιβατηγό και βάδισε προς τον Χρυσό Κεραυνό, ένας άντρας (συμμορίτης, προφανώς) τού φώναξε: «Ε, εσύ! Δικό σου είν' το κάρο;»

«Δικό μου είναι,» απάντησε ο Ζορδάμης και, τραβώντας τα κλειδιά του, ξεκλείδωσε την πόρτα του οδηγού, ενώ κι η Αστερόπη έβγαινε από το επιβατηγό και τον ακολουθούσε.

«Δικό του είναι, ρε,» είπε ένας άλλος συμμορίτης σ'εκείνον που είχε μιλήσει. «Τον θυμάμαι. Αυτός ήταν που τ'άφησε εδώ.»

Ο Ζορδάμης και η Αστερόπη μπήκαν στο αγωνιστικό όχημα, και ο Ραλίστας ακολούθησε την Ελοντί καθώς εκείνη άρχιζε πάλι να οδηγεί μέσα στους δρόμους του Λημεριού.

Αποφεύγοντας τελείως τον Γαιοδόμο, κάνοντας μεγάλο κύκλο από Χωνευτήρι και Καλόπιστο, έφτασαν τελικά στην Ελεγεία και βρήκαν τον Γρύπα των Δρόμων σταθμευμένο. Η Ελοντί, νιώθοντας ξεκούραστη ακόμα, βγήκε από το επιβατηγό και μπήκε στο αγωνιστικό όχημα, προτρέποντας τους άλλους να φέρουν και τον Αργύριο. Μπορούσε κι εκείνη να βοηθήσει στη μεταφορά του, αν ήθελε – αισθανόταν πολύ

καλά – αλλά καταλάβαινε πως αυτό ήταν, ουσιαστικά, παραίτηση όπως και τα αποτελέσματα του Κολπαδόρου της Λόρκης, και καλύτερα να μην πίζε τον εαυτό της περισσότερο απ'ό,τι χρειαζόταν.

Ο Ζορδάμης και η Αστερόπη πήραν τον Αργύριο από το πίσω κάθισμα του επιβατηγού και τον έβαλαν στο πίσω κάθισμα του *Γρύπα των Δρόμων*, ενώ εκείνος εξακολουθούσε να κοιμάται. Ο Φίλιππος'χοκ κάθισε στη θέση του συνοδηγού, πλάι στην Ελοντί. Η Καλλιόπη πήγε στον *Χρυσό Κεραυνό*, μαζί με τον Ζορδάμη, την Αστερόπη, και την Κλεισμένη.

Η Ελοντί τούς είπε από το παράθυρο: «Πρώτα, θα μας βγάλω από την πόλη. Ετοιμάσου να τρέξουμε, Ζορδάμη. Να είσαι συνεχώς πίσω μου.»

Εκείνος ένευσε. «Εντάξει.»

Η Ελοντί ενεργοποίησε τις μηχανές του *Γρύπα των Δρόμων*, πάτησε το πετάλι, κι έστριψε το τιμόνι. Άρχισε να τρέχει μέσα στους δρόμους της Ελεγείας σαν να ήταν σε ράλι. Επικίνδυνα. Πολύ επικίνδυνα. Ενώ από τον καθρέφτη έβλεπε ότι ο Ζορδάμης την ακολουθούσε, όπως του είχε ζητήσει. Το ΑΘ.5 την έκανε να μην αισθάνεται καθόλου τα τραύματα επάνω της, να είναι σε άψογη κατάσταση και σε πλήρη διαύγεια. Μετά από λίγο, το σώμα της ήταν προέκταση του οχήματός της.

Καθώς μπήκε στον Καλόπιστο, απορούσε που η Χωροφυλακή δεν είχε αρχίσει να την κυνηγά ακόμα... Και τώρα το σώμα της και το όχημά της ήταν ένα. Οι δρόμοι της Θακέρκοβ έμοιαζαν με μέρος ενός ονείρου που η Ελοντί μπορούσε να ελέγχει σχεδόν απόλυτα, χωρίς να παρουσιάζονται εκπλήξεις. Απέφευγε με ευκολία όλα τα εμπόδια ενώ έβλεπε, από τον καθρέφτη, τον Ζορδάμη να δυσκολεύεται πίσω της.

Η Αίσθηση την πυρπόλησε σαν ξαφνική φωτιά από τα τρίςβαθα της ψυχής της. Ήταν παντοδύναμη! Τίποτα δεν μπορούσε να τη σταματήσει!

Η Ελοντί βγήκε στην Κεντρική Δημοσιά κι έστριψε βόρεια, τρέχοντας και προσπερνώντας άλλα οχήματα (ελάχιστα, ευτυχώς, λόγω της «επιδημίας»). Ο Ζορδάμης συνέχιζε να την ακολουθεί. Ο Φίλιππος'χοκ καθόταν αναπαυτικά στο κάθισμα δίπλα της, κρατώντας το ραβδί του με τα μικροσκοπικά κάτοπτρα, τα κυκλώματα, και τους κρυστάλλους

όρθιο ανάμεσα στα γόνατά του. Δεν έμοιαζε ν'ανησυχεί καθόλου για τη μεγάλη ταχύτητα.

Η Ελοντί είδε αντίκρυ της το ενεργειακό πεδίο να κλείνει εκεί όπου η Θακέρκοβ τελείωνε. Αλλά δεν ήταν δυνατόν μια παραίσθηση – έστω, μια αλλοιωμένη πραγματικότητα – να τη σταματήσει! Η Ελοντί έσπρωξε το ενεργειακό πεδίο με τη θέλησή της, όπως με το χέρι της θα παραμέριζε μια κουρτίνα, και το είδε ν'ανοίγει μπροστά της, μια αψιδωτή θύρα να δημιουργείται επάνω του.

Το όχημά της πέρασε κάτω από την αψίδα, και το όχημα του Ζορδάμ το ακολούθησε αμέσως, βρισκόμενο μονάχα μερικά μέτρα πίσω του.

Η τοξωτή θύρα έκλεισε ξανά, είδε η Ελοντί από τον καθρέφτη, όπως θα έκλεινε μια κουρτίνα την οποία είχε αφήσει από το χέρι της.

(Βαθιά κάτω από τους δρόμους της Θακέρκοβ, βαθιά κάτω από σήραγγες και σπηλιές, εκεί όπου βρισκόταν θαμμένο ένα αρχαίο φεγγάρι, οι οντότητες που αλλοίωναν την πραγματικότητα της μεγαλούπολης κατάλαβαν ότι κάτι είχε συμβεί. Κάτι είχε τρυπήσει την επίδρασή τους προς στιγμή. Την είχε παραμερίσει σα να μην ήταν τίποτα. Αμελητέα.

—Τι ήταν αυτό; *είπε ένας Άμορφος.*

—Δεν ξέρω, *είπε ένας άλλος.*

—Ιερομύστης, *είπε ένας τρίτος.*

—Ιερομύστης;

—Αυτή η Ελοντί Αλλόγνωμη, πιθανώς. Δε θυμάστε; Όταν οι δυνάμεις τους βρίσκονται σε έξαρση, είναι πέρα από τον έλεγχό μας.)

Συνέχισε να οδηγεί με την ίδια ταχύτητα πάνω στη δημοσιά βόρεια της Θακέρκοβ, για να μην την εγκαταλείψει η Αίσθηση. Τη χρειαζόταν για μια θαυματουργική πράξη ακόμα, και μετά μπορούσε να ξεκουραστεί. Αν και δεν ένιωθε καθόλου κουρασμένη – ένιωθε να βρίσκεται σε τρομερή σωματική διέγερση. Η επίδραση του ΑΘ.5, τίποτα περισσότερο.

Η Αίσθηση τη φόρτιζε σαν μια κρυφή αλλά ισχυρή πηγή πνευματικής ενέργειας. Η Ελοντί ήταν παντοδύναμη πάνω στον δρόμο. Ένα φυσικό στοιχείο της Σεργήλης. Ό,τι πρόσταζε, ό,τι επιθυμούσε, αυτό γινόταν! Και τώρα εκείνο που επιθυμούσε ήταν τα τραύματά της να εξαφανιστούν· τα τραύματα του Αργύριου να εξαφανιστούν· κι ακόμα και η

πληγή στο πόδι του Φίλιππου να εξαφανιστεί. Η Ελοντί το επιθυμούσε μ'όλη της τη θέληση, μ'όλη τη δύναμη και την ψυχική φόρτιση που της πρόσφερε η Αίσθηση – και θα γινόταν – γιατί πάνω στον δρόμο δεν υπήρχε τίποτα που να μη μπορεί να κάνει!

Πίσω της άκουσε: «Ελοντί... Πού είμαστε; Τι συμβαίνει;» Κι από τον καθρέφτη είδε τον Αργύριο να έχει ανασηκωθεί πάνω στο πισινό κάθισμα.

Χαμογέλασε. Τα είχε καταφέρει. Τους είχε θεραπεύσει.

Άγγιξε το σώμα της με το ένα χέρι ενώ με το άλλο οδηγούσε, και δεν βρήκε τις πληγές που ήταν εκεί πιο πριν.

Άρχισε να κόβει ταχύτητα, κι από τον καθρέφτη είδε τον Ζορδάμη να κάνει το ίδιο.

Σύντομα έβγαλαν τον *Γρύπα των Δρόμων* και τον *Χρυσό Κεραυνό* από τη δημοσιά και τους σταμάτησαν ανατολικά της, στην ύπαιθρο, σ'ένα σχετικά βατό, αν και πετρώδες, μέρος.

«Βλέπω, είστε καλά,» παρατήρησε ο Ζορδάμης, καθώς όλοι τους είχαν βγει από τα οχήματα.

«Ναι,» αποκρίθηκε η Ελοντί, «αλλά εξακολουθούμε να χρειαζόμαστε ξεκούραση.»

Ο Ζορδάμης ένευσε. «Εννοείται. Κι εμείς το ίδιο.»

«Η επιδημία έχει περάσει πάλι,» παρατήρησε η Καλλιόπη, αγγίζοντας τον εαυτό της. «Καλύτερα να μην ξαναγυρίσουμε στη Θακέρκοβ.»

«Πρέπει όμως,» είπε η Ελοντί. «Αλλιώς η πόλη είναι καταδικασμένη.»

Μέσα στον τηλεοπτικό σταθμό του *Άστρου*, που οι άνθρωποι της Θακέρκοβ έβλεπαν ως μονόλιθο, οι κρυσταλλωμένοι αυξάνονταν καθώς ολοένα και περισσότεροι έρχονταν για να θεραπευτούν από την «επιδημία». Η Μάγισσα είχε πολλή δουλειά με τους μηχανισμούς της. Χρησιμοποιώντας τη σύριγγα έστελνε τον υγρό Κρύσταλλο μέσα στους ανθρώπους, κι ορισμένους απ' αυτούς που κατάφερναν να μεταμορφωθούν τούς έκλεινε μέσα στο ανθρωπόσχημο κέλυφος προκειμένου να της δώσουν, με τον θάνατό τους, περισσότερο υγρό Κρύσταλλο. Υπολόγιζε πως περίπου οι μισοί απ' όσους έρχονταν να θεραπευτούν κατέληγαν κρυσταλλωμένοι· οι υπόλοιποι ή πέθαιναν κατά τη μετα-

μόρφωση ή έπρεπε να θυσιαστούν για να συνεχιστούν οι κρυσταλλοποιήσεις.

Ακόμα κι έτσι, όμως, ο αριθμός των κρυσταλλωμένων μεγάλωνε.

Και η Λορύν'σαρ ευχόταν ο Καρνάδης να ήταν εδώ για να μπορούσε να το δει αυτό. Αισθανόταν θλίψη που τον είχε χάσει. Αισθανόταν σαν να είχαν σκοτώσει, συγχρόνως, τον πατέρα της και τον εραστή της. Θα τους έκανε να μετανιώσουν γι'αυτό! Θα έκανε την Ελοντί να μετανιώσει περισσότερο απ' όλους!

Αλλά, πρώτα, δεν ήθελε νάχει τους Άμορφους για αφέντες της, κι αναρρωτιόταν πώς μπορούσε να ξεφύγει από τον έλεγχο τους. Μπορούσε, κάπως, να τους αδρανοποιήσει χωρίς να χάσει την επιρροή που είχε πάνω στη Θακέρκοβ; Μάλλον όχι. Μπορούσε, όμως, κάποια στιγμή να αποσυνδέσει το τηλεπικοινωνιακό καλώδιο, διαλύοντας έτσι τη δύναμη των Άμορφων αλλά και την προστασία που είχαν οι κρυσταλλωμένοι από τους ανθρώπους της Θακέρκοβ.

Εκτός αν αποσυνέδεε το καλώδιο όταν πια όλοι οι άνθρωποι της Θακέρκοβ ήταν κρυσταλλωμένοι.

Αλλά οι Άμορφοι δεν θα την άφηναν να φτάσει ως εκεί. Όταν νόμιζαν ότι είχε μεταμορφώσει αρκετούς για να μπορούν να πάρουν μηχανήματα και να ξεκινήσουν να σκάβουν, θα απαιτούσαν αυτό να γίνει αμέσως. Κι αν η Μάγισσα αρνιόταν, θα χρησιμοποιούσαν τις δυνάμεις τους επάνω σ'εκείνη και τους κρυσταλλωμένους. Ίσως, μάλιστα, να τους εξανάγκαζαν κάπως να ελευθερώσουν τον Κολπαδόρο της Λόρκης από τα βάθη όπου ήταν παγιδευμένος.

Δε μπορώ να το επιτρέψω αυτό να συμβεί, σκέφτηκε η Λορύν'σαρ. *Πρέπει να βρω τη μέση λύση.* Ως μάγισσα του τάγματος των Ερευνητών, γνώριζε πως η μέση λύση ήταν, σε πάρα πολλές περιπτώσεις, η *προτιμότερη* λύση. Επομένως. Δε θα μεταμόρφωνε όλους τους κατοίκους της Θακέρκοβ σε κρυσταλλωμένους, αλλά δεν θα έπεφτε και στα δίχτυα των Άμορφων. Θα αποσυνέδεε το καλώδιο μόλις της ζητούσαν να αρχίσει να σκάβει για να ελευθερώσει το πεσμένο φεγγάρι.

Ή, μήπως, έπρεπε να το αποσυνδέσει πιο πριν; Ίσως τότε να ήταν πολύ αργά. Ίσως οι Άμορφοι να έπαιρναν τότε τα μέτρα τους ώστε, κάπως, να μην μπορεί να αποσυνδέσει το καλώδιο. Με τις δυνάμεις

που είχαν, σίγουρα μπορούσαν ακόμα και να το εξαφανίσουν, ώστε τα μάτια των κρυσταλλωμένων να μην το βλέπουν–

Να μην το βλέπουμε;

Καθώς ακόμα ένας νεοδημιούργητος κρυσταλλωμένος θυσιαζόταν μέσα στο ανθρωπόσχημο κέλυφος και το διαφανές δοχείο παραδίπλα γέμιζε με περισσότερο υγρό Κρύσταλλο, η Μάγισσα, που ήταν χαμένη σε σκέψεις για το κοντινό μέλλον, αναρωτήθηκε ξαφνικά από πότε είχε, όντως, να δει το μεγάλο τηλεπικοινωνιακό καλώδιο. Το είχε δει την τελευταία φορά που βάδιζε στις σκάλες του τηλεοπτικού σταθμού;

Περνώντας ανάμεσα από τρεις κρυσταλλωμένους, βγαίνοντας από το εργαστήριό της, πήγε βιαστικά στις σκάλες και κοίταξε εκεί όπου θυμόταν ότι βρισκόταν το καλώδιο.

Είχε εξαφανιστεί.

Οι Άμορφοι το είχαν κρύψει από τις αισθήσεις της. Από τις αισθήσεις όλων των κρυσταλλωμένων και των κατώτερων ανθρώπων, αναμφίβολα.

Η Μάγισσα αισθάνθηκε απόγνωση να τη συνθλίβει.

Ο Αρτέμιος Νιλμάνης την πλησίασε. ΤΙ ΕΧΕΙΣ; ρώτησε η κρυσταλλική του δομή.

«Το καλώδιο,» είπε πνιχτά η Μάγισσα. «Το βλέπεις πουθενά;»

Ο Αρτέμιος κοίταξε στο πάτωμα. Δεν απάντησε, αλλά η κρυσταλλική του δομή φανέρωσε την ανησυχία του.

«Το εξαφάνισαν,» είπε η Μάγισσα, «για να μη μπορούμε να διακόψουμε την κυριαρχία τους επάνω μας.»

«Δε μπορείς να το κάνεις πάλι να εμφανιστεί;»

«Δε νομίζω... Δε νομίζω πως η μαγεία μου έχει κανένα αποτέλεσμα ενάντια στην επίδραση του Κολπαδόρου της Λόρκης.» Η Λορύν'σαρ χρησιμοποιούσε το μυαλό της, τη σκέψη της, για να κάνει ξόρκια και μαγανείες, κι ακριβώς εκεί ήταν που επιδρούσαν οι Άμορφοι – επάνω στην ίδια τη νόηση που διαμόρφωνε την πραγματικότητα που βίωναν οι άλλοι. Οι δυνάμεις του Κολπαδόρου της Λόρκης βρίσκονταν ένα σκαλοπάτι πιο ψηλά από τις δυνάμεις οποιουδήποτε ανθρώπινου μάγου. Η Λορύν'σαρ ήταν τελείως ανίσχυρη απέναντί τους.

Και τώρα ήξερε ότι εκείνη κι οι άλλοι κρυσταλλωμένοι είχαν καταδικαστεί να υπηρετούν τους Άμορφους αν ήθελαν να επιβιώσουν.

Εξήντα-Οκτώ Η Θραύση του Εφιάλτη

Οι σκιές πύκνωναν γρήγορα μέσα στο χειμωνιάτικο απόγευμα, καθώς ο ήλιος της Σεργήλης έγερνε προς τη δύση.

Οι υπόλοιποι – ακόμα και η Κλεισμένη – είχαν απομακρυνθεί από τον *Γρύπα των Δρόμων*, αφήνοντας την Ελοντί και τον Αργύριο μόνους, για να μεταμορφωθούν. Η όψη του Φίλιππου'χοκ δεν φανέρωνε καμία ενόχληση για ό,τι συνέβαινε μερικά μέτρα απόσταση από εκείνον. Η Ελοντί τού είχε πει ότι δεν ήταν ερωτευμένη με τον Αργύριο, και την πίστευε. Ό,τι έκαναν οι δυο τους δεν ήταν παρά κάτι απαραίτητο προκειμένου να δημιουργηθεί το ενιαίο ον και να σώσουν τη Θακέρκοβ από την επιρροή του Κολπαδόρου της Λόρκης και την κρυσταλλοποίηση όλων των πολιτών της. *Ελπίζω ο Πολιτείαρχης και οι κάτοικοι της πόλης να εκτιμήσουν ό,τι κάναμε, όταν το μάθουν*, σκέφτηκε ο Φίλιππος'χοκ, αν και, εκ φύσεως, δεν ήταν άνθρωπος άπληστος, ούτε επιθυμούσε εξουσία ή προβολή. Τον ενδιέφερε πολύ περισσότερο πώς περνούσε τη ζωή του μέρα με τη μέρα. Κατανοούσε πολύ καλά ότι δεν θα ζούσε για πάντα σ'αυτό το σύμπαν.

Ο Ζορδάμης στεκόταν παραδίπλα, με τα χέρια σταυρωμένα μπροστά του και την πλάτη του ακουμπισμένη στην άκρη του *Χρυσού Κερανού*. Η απάθεια του Φίλιππου'χοκ σχετικά μ'αυτό που συνέβαινε μέσα στον *Γρύπα των Δρόμων* τον έβαζε σε υποψίες μήπως ο μάγος δεν ενδιαφερόταν τελικά και πολύ για την Ελοντί, μήπως γι'αυτόν δεν ήταν τίποτα παραπάνω από μια περιστασιακή παρέα στο κρεβάτι. Απ' όλες τις άλλες αντιδράσεις του, όμως, μέχρι στιγμής – από τη συμπεριφορά του όταν η Ελοντί αιχμαλωτίστηκε από τον Απελευθερωτή· από το γεγονός ότι είχε μείνει εδώ, μαζί της, τόσες ημέρες· από το ότι την είχε ακολουθήσει στα βορειοδυτικά, στην αναζήτησή της για τους χαμένους ραλίστες – ο Ζορδάμης διέκρινε μάλλον το τελείως αντίθετο. Ίσως τώρα απλά ο μάγος να έκρυβε τη δυσαρέσκειά του. Ήταν, εξάλλου, του τάγματος των Διαλογιστών· αυτοί ήξεραν πολλά κόλπα του μυαλού. Πιθανώς να ήξεραν και πώς ν'αλλοιώνουν την όψη τους καλύτερα από τον Ζορδάμη με τα Πολλά Πρόσωπα...

Η Καλλιόπη καθόταν επάνω στη μπροστινή μεριά του *Χρυσού Κεραυνού*, οκλαδόν, και κάπνιζε. Η Κλεισμένη βάδιζε γύρω από ένα μεγάλο δέντρο που φύτρωνε μέσα στο γενικά πετρώδες τοπίο. Η Αστερόπη κοίταζε προς τα νότια με τα κιάλια της, σαν να φοβόταν ότι μπορεί να έρχονταν οι κρυσταλλωμένοι από εκεί, αναζητώντας τους.

Το ενιαίο πλάσμα δεν άργησε να παρουσιαστεί. Το είδαν να βγαίνει από τον *Γρύπα των Δρόμων* και να τους πλησιάζει, βαδίζοντας πάνω στα τέσσερα νυχάτα πόδια του, με τις φτερούγες του μαζεμένες.

«Είμαστε έτοιμοι,» δήλωσε με την παράξενη, ανδρόγυνη φωνή του.

«Είναι ανάγκη να έρθουμε κι εμείς;» ρώτησε η Καλλιόπη, χωρίς να σηκωθεί από τη θέση της. «Τι θα προσφέρουμε;»

«Μπορεί να χρειαστούμε τη βοήθειά σας, όπως σας εξηγήσαμε,» αποκρίθηκαν οι Ελοντί/Αργύριος.

Η Καλλιόπη μόρφασε. «Η ιδέα να ξαναπάω εκεί πέρα... δε με ξετρελαίνει.»

«Δε θα μπορούμε καν να *μπούμε* στην πόλη μέχρι η Ελοντί κι ο Αργύριος να έχουν διαλύσει την επιρροή του Κολπαδόρου,» της είπε ο Ζορδάμης. «Η επιδημία δεν θα μας ξαναεπηρεάσει.»

«Τέλος πάντων.» Η Καλλιόπη κατέβηκε απ'τη μπροστινή μεριά του *Χρυσού Κεραυνού*, έριξε κάτω το τσιγάρο της, και το πάτησε.

Ύστερα, ακολούθησε τον Φίλιππο'χοκ προς τον *Γρύπα των Δρόμων*. Εκείνη κάθισε στο τιμόνι του αγωνιστικού οχήματος και ο μάγος κάθισε δίπλα της.

Ο Ζορδάμης και η Αστερόπη μπήκαν στον *Χρυσό Κεραυνό*, και η Κλεισμένη πήδησε στο πίσω κάθισμα.

Οι Ελοντί/Αργύριος, χτυπώντας τις φτερούγες τους, υψώθηκαν στον ουρανό και πέταξαν προς τα νότια. Τα δύο αγωνιστικά οχήματα τούς ακολούθησαν, κυλώντας επάνω στη λιθόστρωτη δημοσιά.

Είχε σχεδόν νυχτώσει, και άναψαν τους προβολείς τους για να βλέπουν. Δεν έτρεχαν τόσο γρήγορα όσο πριν.

Το φτερωτό πλάσμα που θύμιζε σε πολλούς τον μυθικό δράκο της Σεργήλης πέρασε μέσα από το ενεργειακό πεδίο και μπήκε στη Θακέρκοβ πετώντας, κατευθυνόμενο προς τον μοναδικό τηλεοπτικό σταθμό

της πόλης, το *Άστρο*. Ορισμένοι από τους κατοίκους της είδαν τη μορφή του να φτερουγίζει πάνω από τα ψηλά οικοδομήματα, και παραξενεύτηκαν, αναρωτούμενοι τι να ήταν αυτό το πλάσμα. Σίγουρα, δεν μπορεί να ήταν δράκος! Μήπως ήταν απλά ένας γρύπας που φαινόταν περίεργος για κάποιο λόγο; Ή ήταν κάτι που είχε έρθει μ'αυτούς τους ξένους οι οποίοι ισχυρίζονταν ότι θα θεράπευαν τους πάντες από την επιδημία που είχε πλήξει την πόλη;

Βαθιά κάτω από τη γη, μέσα στο θαμμένο φεγγάρι, οι Άμορφοι αντιλήφθηκαν την παρουσία του ενιαίου όντος που μπήκε μέσα στο πεδίο της επίδρασής τους. Μια Ιερομύστης, και ένας άλλος, ασυνήθιστος άνθρωπος – οι δυο τους σαν ένα... Και τα μάτια τους δεν μπορούσαν να ξεγελαστούν, ούτε καμία άλλη από τις αισθήσεις τους.

Οι Ελοντί/Αργύριος πέταξαν πάνω από την πόλη, προς τα νότια. Σχεδόν εννιά χιλιόμετρα έπρεπε να διασχίσουν προτού φτάσουν στον τηλεοπτικό σταθμό, που βρισκόταν κοντά στις βόρειες όχθες του ποταμού Κάλμωθ, και είχαν υπόψη τους ότι ως εκεί ίσως κάποιοι να τους επιτίθονταν, σταλμένοι από τους κρυσταλλωμένους. Κανέναν εχθρό, όμως, δεν συνάντησαν μέχρι που έφτασαν στον προορισμό τους.

Το χτίριο του *Άστρου* τούς φαινόταν σαν να επικαλύπτεται από μια φασματική μορφή μονόλιθου, η οποία προσπαθούσε επίσης να κρύψει τη μεγάλη, δυνατή κεραία στην κορυφή του. Τον στόχο του ενιαίου όντος.

Οι Ελοντί/Αργύριος φτερούγισαν προς τα εκεί–

–κι αμέσως άρχισαν να δέχονται πυρά από τα ψηλά παράθυρα του οικοδομήματος. Κρυσταλλωμένοι τούς πυροβολούσαν, με τουφέκια στα χέρια. Οι σφαίρες τους έρχονταν σαν αιμοδιψείς μύγες καταπάνω στο φτερωτό πλάσμα, το οποίο τις έβλεπε πολύ καθαρά, παρά το σκοτάδι της νύχτας και παρά την ταχύτητά τους. Με ευέλικτες κινήσεις του σώματός του απέφευγε όσες μπορούσε· κι αυτές που το χτυπούσαν, σπάνια διαπερνούσαν το σκληρό γκρίζο πεσί του.

Καθώς πλησίαζαν μια πλευρά του χτιρίου, οι Ελοντί/Αργύριος εξάπλυσαν μια στροβιλώδη θύελλα ενεργειακού φωτός από τα μάτια τους εναντίον των εχθρών που έβλεπαν πιο κοντά τους, και οι κρυσταλλωμένοι εξαφανίστηκαν από εκείνα τα παράθυρα, είτε νεκροί είτε εξαναγκασμένοι να υποχωρήσουν.

Το ενιαίο ον προσγειώθηκε στην οροφή του ψηλού οικοδομήματος, όπου βρισκόταν η κεραία, και εξαπέλυσε κι εκεί στροβιλώδες φως από τα λαμπυρίζοντα μάτια του, προκειμένου να σκοτώσει μερικούς εχθρούς που ήταν συγκεντρωμένοι γύρω από μια καταπακτή και το πυροβολούσαν. Κρύσταλλος τινάχτηκε στον αέρα σαν πούπουλα που σταδιακά εξαφανίζονταν· νεκρά σώματα έπεσαν στο πάτωμα, μαζί με μεταλλικά όπλα.

Οι Ελοντί/Αργύριος στράφηκαν στην κεραία–

Περίμενε, Ιερομύστη! αντήχησε μια φωνή μέσα στο μυαλό τους. Γνωρίζεις ποιοι είμαστε, έτσι δεν είναι; Είσαι η Ελοντί, που κάποτε ήσουν η Κρυστάλλινη Βασίλισσα και, μαζί με τον Απελευθερωτή, ο Κρυσταλλικός Άρχοντας. Άκουσέ μας. Μπορούμε να συνεργαστούμε.

Δε μας ενδιαφέρει η συνεργασία μαζί σας, αποκρίθηκαν οι Ελοντί/Αργύριος με τη σκέψη τους.

Με τις συνθήκες που επικρατούν τώρα σε τούτη τη διάσταση, θα μπορούσαμε να είμαστε άρχοντές της, κι εσύ– κι εσείς οι δύο θα μπορούσατε να άρχετε στο πλευρό μας!

Το ενιαίο ον άρπαξε την κεραία μέσα στα δύο μεγάλα μπροστινά νυχάτα πόδια του. Δεν μας ενδιαφέρει η συνεργασία με εκείνους που υποδουλώνουν μυαλά!

Θα το μετανιώσετε αυτό! τους απείλησε η φωνή.

Οι Ελοντί/Αργύριος τράβηξαν την κεραία, ξεριζώνοντάς την, σπάζοντάς την. Την πήραν από τη θέση της και την κοπάνησαν, άγρια, στην άκρη της οροφής, τινάζοντας μεταλλικά και κρυστάλλινα κομμάτια προς κάθε κατεύθυνση.

Η επίδραση του Κολπαδόρου της Λόρκης διαλύθηκε σαν κακό όνειρο, σαν ξεχασμένος εφιάλτης.

Οι πολίτες της Θακέρκοβ είδαν τις πληγές και τα εξανθήματα να εξαφανίζονται γι'ακόμα μια φορά από τα σώματά τους. Αλλά, έχοντας ακούσει ότι αυτό ήταν παραίσθηση που το προκαλούσε η επιδημία, δεν άρχισαν να πανηγυρίζουν· περίμεναν κάποιος να τους μιλήσει από τους τηλεοπτικούς δέκτες τους.

Ο Πολιτειάρχης της Θακέρκοβ, η Αρχιφρούραρχος της Χωροφυλακής, και οι άλλοι που βρίσκονταν έξω από τον «μονόλιθο» τον είδαν ξανά να εξαφανίζεται και το χτίριο του Άστρου να παίρνει τη θέση του·

και η Ελίζα Αριθμόχειρη, αρπάζοντας ένα τουφέκι μέσα από ένα όχημα της χωροφυλακής, είπε: «Αυτή τη φορά πρέπει να μπορούμε! Κάτι πολύ περίεργο συμβαίνει εκεί μέσα! Δε μας λένε την αλήθεια.»

Έξω από τη Θακέρκοβ, προς τα βόρεια, δύο αγωνιστικά οχήματα ήταν σταματημένα αντικρίζοντας την πόλη, και τώρα οι επιβάτες τους είδαν το ενεργειακό πεδίο που τη σκέπαζε να εξαφανίζεται σαν ποτέ να μην είχε υπάρξει. Τη μια στιγμή ήταν εκεί, την άλλη στιγμή δεν ήταν.

Ο Φίλιππος'χοκ είπε: «Τα κατάφεραν,» χαμογελώντας.

Η Καλλιόπη, καθισμένη δίπλα του, αναρωτήθηκε φευγαλέα πώς είχε την όρεξη να χαμογελά ύστερα από ό,τι είχε κάνει η Ελοντί, πριν από λίγη ώρα, μ'έναν άλλο άντρα, μόλις μερικά μέτρα απόσταση από εκείνον. Αυτός ο Φίλιππος'χοκ ήταν ίσως ακόμα πιο περίεργος κι από την Ελοντί!

Ο Ζορδάμης τούς φώναξε από το παράθυρο του *Χρυσού Κεραυνού*: «Πάμε!» και ξεκίνησε τους τροχούς του, κατευθυνόμενος προς την πόλη.

Η Καλλιόπη πάτησε το πετάλι, ακολουθώντας τον, αν και αισθανόταν τις τρίχες της να ορθώνονται και μόνο στη σκέψη ότι αυτά τα καταραμένα εξανθήματα και οι πληγές μπορεί να ξαναεμφανίζονταν επάνω της...

Η Μάγισσα δεν ήξερε αν η Ελοντί τούς είχε κάνει χάρη ή όχι.

Καταστρέφοντας την κεραία του τηλεοπτικού σταθμού, τους είχε ελευθερώσει από την υποδούλωση των Άμορφων, αλλά επίσης τους είχε σταματήσει απ'το να μεταμορφώνουν κι άλλους ανθρώπους. Το αρνητικό ισοσταθμιζόταν από το θετικό, ή όχι; Μόνο το μέλλον θα το αποκάλυπτε αυτό. Ίσως.

Τώρα, η Μάγισσα πρόσταξε τους κρυσταλλωμένους να υποχωρήσουν στα υπόγεια πριν η Χωροφυλακή της Θακέρκοβ εισβάλει στο χτίριο, και κανένας δεν διαφώνησε μαζί της παρότι δεν τη θεωρούσαν αδιαμφισβήτητη αρχηγό τους όπως τον Απελευθερωτή.

Προτού όμως μαζέψουν τους εξοπλισμούς τους κι αρχίσουν την κάθοδο, το ενιαίο ον έσπασε ένα από τα μεγάλα τζαμωτά παράθυρα του

Άστρου και μπήκε στον σταθμό. Πολλοί κρυσταλλωμένοι στράφηκαν να το πυροβολήσουν και σκοτώθηκαν από τα επικίνδυνα νύχια του: τα σώματά τους τσακίζονταν από τα δυνατά χτυπήματα, αποβάλλοντας τον Κρύσταλλο σαν χαρτοπόλεμο.

Η Μάγισσα δεν ήταν από εκείνους που κάθισαν να αντιμετωπίσουν το φτερωτό πλάσμα. Έτρεχε πάνω στις σκάλες του οικοδομήματος, κατεβαίνοντας, γνωρίζοντας ότι δυστυχώς δεν προλάβαινε να μαζέψει τα μηχανήματά της και να τα πάρει μαζί – κι αυτό σήμαινε ότι δεν θα μπορούσαν να δημιουργούν άλλους κρυσταλλωμένους, αφού και ο Ζορκολ'ζορκά'αβάθ δεν ήταν πλέον ανάμεσά τους.

Το ενιαίο ον ακούστηκε να φωνάζει το όνομα του δαίμονα μέσα στον τηλεοπτικό σταθμό, να τον καλεί. Αλλά κανένας δεν του απάντησε. Μονάχα οι κραυγές των κρυσταλλωμένων αντηχούσαν, τα πόδια τους καθώς έτρεχαν να φύγουν, και κανένας πυροβολισμός προς τη μεριά του φτερωτού πλάσματος – αμελητέες επιθέσεις.

Οι Ελοντί/Αργύριος συμπέραναν ότι ο Ζορκολ'ζορκά'αβάθ δεν πρέπει να βρισκόταν εδώ. Μάλλον, ήταν ακόμα στα υπόγεια, στο παλιό ορυχείο.

—Πρέπει να κατεβούμε εκεί, μετά, σκέφτηκε η Ελοντί.

—Ναι, μετά, συμφώνησε ο Αργύριος, και κατά προτίμηση, όχι εμείς.

Είχε έρθει η ώρα να μιλήσουν στον Πολιτειάρχη της Θακέρκοβ.

Φτεροκοπώντας, βγήκαν από ένα σπασμένο παράθυρο του τηλεοπτικού σταθμού και πέταξαν ξανά πάνω απ'τη μεγαλούπολη.

Δεν δυσκολεύτηκαν να εντοπίσουν τα δύο αγωνιστικά οχήματα που διέσχιζαν τους δρόμους της, ερχόμενα προς το Άστρο...

Το φτερωτό πλάσμα μπήκε στο πίσω κάθισμα του Γρύπα των Δρόμων και η μορφή του άλλαξε σαν μέσα σε όνειρο, ή σαν να μην ήταν τίποτα περισσότερο από μια παραίσθηση. Το γκριζόπετσο σώμα με τα φτερά έγινε δύο σώματα – ένα λευκό-ροζ κι ένα γαλανό – ανθρώπινα, μπλεγμένα σε ερωτική στάση.

Ο Φίλιππος'χοκ απέφυγε να κοιτάζει τη μεταμόρφωση, αλλά η Καλλιόπη την παρατηρούσε καλά-καλά, από τον καθρέφτη του οχήματος.

Η Ελοντί και ο Αργύριος ξεμπλέχτηκαν, πήραν καθιστή θέση, κι άρχισαν να βάζουν τα ρούχα τους. Δεν ήταν τόσο κουρασμένοι όσο την προηγούμενη φορά, ούτε τόσο τραυματισμένοι. Είχαν μονάχα μερικές αμυχές και μικρά τραύματα επάνω τους που μπορούσαν άνετα να αγνοήσουν.

«Πάμε,» είπε η Ελοντί, «να μιλήσουμε στον Πολιτείαρχη.»

Η Καλλιόπη ένευσε, και έβαλε πάλι τους τροχούς του *Γρύπα των Δρόμων* σε κίνηση. Ο *Χρυσός Κεραυνός* τούς ακολούθησε.

Βρήκαν τον Λαέρτη Μάθαρλοφτ να στέκεται έξω από το *Άστρο* μαζί με πολλούς ανθρώπους, χωροφύλακες και μη. Ανάμεσά τους ήταν και η Αρχιφρούραρχος Ελίζα Αριθμόχειρη. Η Ελοντί, ο Ζορδάμης, και οι άλλοι βγήκαν από τα οχήματά τους και, πλησιάζοντας τον Πολιτείαρχη, ζήτησαν να του μιλήσουν. «Μπορούμε να σας εξηγήσουμε ακριβώς τι συμβαίνει,» είπε η ραλίστρια.

Ο Λαέρτης Μάθαρλοφτ έκανε νόημα στους χωροφύλακες και στους σωματοφύλακές του να τους αφήσουν να έρθουν κοντά, και η Ελοντί εξήγησε στον Πολιτείαρχη της Θακέρκοβ, εν συντομία, πώς είχε η κατάσταση, αποφεύγοντας να πει ότι ήταν Ιερομύστης της Σεργήλης, αναφέροντας μόνο δεδομένα, όχι και πώς ακριβώς τα ανακάλυψε. Είπε ότι η επίδραση που είχε εξαπλωθεί πάνω στην πόλη προερχόταν από ένα αρχαίο φεγγάρι, θαμμένο βαθιά κάτω από τη γη· είπε πως ο Απελευθερωτής και το γιγάντιο κρυσταλλικό φίδι είχαν σκοτωθεί· είπε πως η επιρροή του Κολπαδόρου της Λόρκης είχε διακοπεί τώρα, όμως κάποιοι έπρεπε να πάνε στα υπόγεια για να φροντίσουν να κλείσει η δίοδος που οδηγούσε προς τους Άμορφους. Και, επίσης, έπρεπε οπωσδήποτε να βρεθεί ο δαίμονας *Ζορκολ'ζορκά'άβάθ*, το κρυσταλλικό έντομο, αλλά και οι άλλοι κρυσταλλωμένοι – και κυρίως η Μάγισσα, που μάλλον μπορούσε να δημιουργεί πια καινούργιους κρυσταλλωμένους μέσω μηχανημάτων.

Ο Πολιτείαρχης, η Αρχιφρούραρχος, και άλλα ιθύνοντα πρόσωπα άκουγαν την Ελοντί με κάποια δυσπιστία. Και ο ισχυρισμός σχετικά με το θαμμένο φεγγάρι και τους Άμορφους πρέπει να ήταν που τους παραξένευε πιο πολύ απ' όλα.

«Πώς τα μάθατε εσείς αυτά, κυρία Αλλόγνωμη;» ρώτησε ο Λαέρτης Μάθαρλοφτ, καπνίζοντας το τρίτο τσιγάρο από τότε που η Ελοντί είχε ξεκινήσει να μιλά.

«Αυτό... δεν είναι κάτι που μπορώ εύκολα να σας αποκαλύψω, κύριε Πολιτειάρχη. Λυπάμαι. Αλλά θα σας οδηγήσω στα υπόγεια, αν θέλετε, για να σας αποδείξω ότι λέω αλήθεια. Θα σας οδηγήσω και στο παλιό ορυχείο και εκεί όπου βρίσκεται ο Κολπαδόρος της Λόρκης. Μάλιστα, *πρέπει* να σας οδηγήσω: είναι βασικό για την ασφάλεια της πόλης σας.»

«Κι ελπίζουμε να δείξετε και κάποια σχετική ευγνωμοσύνη αντί να μας κοιτάτε σαν να είμαστε τρελοί,» πρόσθεσε ο Ζορδάμης. «Εμείς ήμασταν που γκρεμίσαμε την κεραία του Άστρου για να σπάσουμε την επίδραση του Κολπαδόρου της Λόρκης.»

«Ναι, μας το είπατε,» αποκρίθηκε ο Λαέρτης Μάθαρλοφτ, «και βεβαίως η πόλη σάς χρωστά μεγάλη χάρη, κύριε Λιγνόρρυγχε. Αλλά... πώς ακριβώς γκρεμίσατε την κεραία; Εμείς, από εδώ κάτω, το μόνο που είδαμε ήταν ένα φτερωτό πλάσμα να μπαίνει μέσα στον μονόλιθο. Ένα πολύ παράξενο φτερωτό πλάσμα.»

«Οι Άμορφοι σάς προκαλούσαν παραισθήσεις,» είπε ο Ζορδάμης. «Δεν υπήρχε τέτοιο πλάσμα.»

«Τι ήταν, τότε;»

«Δεν έχουμε την παραμικρή ιδέα,» αποκρίθηκε η Ελοντί. «Και δεν έχει καμία σημασία, άλλωστε. Το μόνο που έχει σημασία τώρα είναι να στείλετε ανθρώπους στα υπόγεια, προκειμένου να κάνουμε ό,τι σας είπα. Η ασφάλεια της πόλης εξαρτάται από αυτό. Εμείς θα φύγουμε, δεν θα μείνουμε εδώ. Το θέμα είναι δικό σας.»

Ο Λαέρτης Μάθαρλοφτ κοίταξε τους ανθρώπους γύρω του – την Αρχιφρούραρχο και τους άλλους ιθύνοντες – κι όλοι τους έγνεψαν καταφατικά, συμφωνώντας με τη ραλίστρια. Κανένας δεν μπορούσε να διακινδυνέψει την ασφάλεια της Θακέρκοβ. Ακόμα κι αν η ιστορία της Έκπτωτης Ελοντί τούς φάνταζε παράξενη, έπρεπε να ελέγξουν.

ΕΠΙΛΟΓΟΣ

1: Υπόγειο Κυνήγι Κρυσταλλικών Δαιμόνων

Ο Πολιτιάρχης της Θακέρκοβ συγκέντρωσε μια αρκετά μεγάλη ομάδα από χωροφύλακες και μισθοφόρους, και την έστειλε στα υπόγεια κάτω από την πόλη. Ο ίδιος δεν πήγε μαζί της – μάλλον επειδή φοβόταν, συμπέρανε η Ελοντί – αλλά πήγε η Αρχιφρούραρχος Ελίζα Αριθμόχειρη. Η Ελοντί μπορούσε απλά να τους πει ν'ακολουθήσουν το μεγάλο τηλεπικοινωνιακό καλώδιο που έβγαινε μέσα από τον υπόνομο κάτω από το *Άστρο*, όμως προτίμησε να τους συνοδέψει αυτοπροσώπως, γιατί ίσως οι κρυσταλλωμένοι να είχαν κάπου κόψει το καλώδιο, ή κάποιο άλλο απρόοπτο μπορεί να είχε συμβεί. Επιπλέον, ήθελε να είναι μαζί τους και για προσωπικούς λόγους: ήθελε να βεβαιωθεί ότι θα σκότωναν τον *Ζορκολ'ζορκά'αβάθ*, και ήθελε να δει τι θα γινόταν τελικά με τους κρυσταλλωμένους.

Ο Ζορδάμης ήρθε επίσης μαζί με την ομάδα, καθώς και η Αστερόπη, ο Αργύριος, κι ο Φίλιππος'χοκ. Την Καλλιόπη την έστειλαν στον *Περίοικο*, κι εκείνη δεν διαφώνησε: ήταν ήδη πολύ φρικαρισμένη απ' όλα όσα είχαν ως τώρα συμβεί.

Η Κλεισμένη, φυσικά, ακολούθησε τον Ζορδάμη και τον Αργύριο χωρίς κανέναν δισταγμό.

Η ομάδα διέσχισε τις σκοτεινές σήραγγες έχοντας για οδηγούς της την Ελοντί και το μεγάλο τηλεπικοινωνιακό καλώδιο που, τελικά, οι κρυσταλλωμένοι δεν φαινόταν να έχουν κόψει πουθενά ή βγάλει από την αρχική του θέση. Οι μισθοφόροι και οι χωροφύλακες είχαν φακούς αναμμένους και πιστόλια υψωμένα κι έτοιμα να πυροβολήσουν με την πρώτη εχθρική παρουσία. Οι μάγοι που είχαν μαζί τους μουρμούριζαν ξόρκια – ανιχνευτικής φύσης, σίγουρα, υπέθετε η Ελοντί.

Δεν συνάντησαν καμία αντίσταση και, ύστερα από τρεις ώρες, έφτασαν στο παλιό ορυχείο. Το οποίο βρήκαν εγκαταλειμμένο. Οι κρυσταλλωμένοι, φοβούμενοι μάλλον ότι θα έρχονταν να τους αναζητήσουν,

είχαν φύγει. Μονάχα μερικοί παρατημένοι εξοπλισμοί φανέρωναν ότι κάποιοι πρόσφατα βρίσκονταν εδώ. Κι επίσης τρία μεγάλα θραύσματα ήταν πεσμένα στο έδαφος: τρία κομμάτια φτιαγμένα από ενέργεια.

«Τι είναι αυτά;» ρώτησε η Ελίζα Αριθμόχειρη.

«Το νοοσύστημα,» αποκρίθηκε ο Ζορδάμης, «ή ό,τι απέμεινε από αυτό.»

«Μπορεί να επισκευαστεί;» ρώτησε η Αρχιφρούραρχος της Θακέρκοβ, δίνοντάς του ξαφνικά όλη της την προσοχή.

«Δεν ξέρω. Ρώτα τους μάγους.»

Η Αρχιφρούραρχος τούς ρώτησε, αλλά εκείνοι αποκρίθηκαν ότι δεν είχαν ξαναδεί ποτέ τους τέτοιο πράγμα. Θα έπρεπε να το μεταφέρουν στη Μαγική Ακαδημία της Θακέρκοβ, για να μελετηθεί.

«Κι αν είναι επικίνδυνο;» είπε η Ελίζα Αριθμόχειρη.

Μετά από μερικά ανιχνευτικά ξόρκια, οι μάγοι δήλωσαν ότι δεν έμοιαζε πως μπορούσε να εκραγεί η ενέργειά του ήταν σε σταθερή κατάσταση, και δεν πρέπει να ήταν μολυσματικής φύσης.

«Θα το πάρουμε μαζί μας κατά την επιστροφή, αν θέλετε,» είπε η Ελοντί. «Τώρα πρέπει να συνεχίσουμε να ακολουθούμε το καλώδιο, για να φτάσουμε στον Κολπαδόρο της Λόρκης.»

Η Αρχιφρούραρχος δεν έφερε αντίρρηση· κι εκείνη της ίδιας άποψης ήταν, άλλωστε. Πρόσταξε τους χωροφύλακες και τους μισθοφόρους να ακολουθήσουν το καλώδιο και την Έκπτωτη Ελοντί.

Της Ελοντί δεν της άρεσε και τόσο που την αποκαλούσαν με το καλλιτεχνικό όνομα που χρησιμοποιούσε ως τραγουδίστρια. Δεν... ταίριαζε εδώ κάτω, νόμιζε.

«Μισό λεπτό,» είπε ο Ζορδάμης. «Δε θα ήταν καλύτερα να ψάξουμε πρώτα για τους κρυσταλλωμένους; Πού μπορεί να έχουν πάει;»

Η Ελίζα Αριθμόχειρη ένευσε, μοιάζοντας ν'αλλάζει γνώμη από τα λόγια του. «Σωστά,» συμφώνησε αμέσως, και πρόσταξε να ερευνήσουν γύρω από το ορυχείο, να βρουν προς τα πού είχαν κατευθυνθεί οι κρυσταλλωμένοι.

Η Ελοντί την παρατηρούσε μ'ένα αχνό μειδίαμα στο πρόσωπό της. *Της αρέσει, ο γαμιόλης, σκέφτηκε. Αυτός ο άνθρωπος θέλει σκότωμα. Είναι επικίνδυνος για το γυναικείο είδος. Αλλά δεν το εννοούσε. Εδώ και χρόνια δεν την ενδιέφερε πια ο Ζορδάμης, και οι τελευταίες της περι-*

πέτειες μαζί του την είχαν, μάλιστα, κάνει να τον συμπαθήσει ξανά. Λιγάκι.

Οι χωροφύλακες, οι μισθοφόροι, και οι μάγοι δεν βρήκαν τίποτα ύστερα από κάποια ώρα έρευνας: κανένα ίχνος των κρυσταλλωμένων. Και η Ελοντί κοίταξε ερωτηματικά προς τη μεριά του Αργύριου. Ο Μπαλαντέρ της Λόρκης μπορεί να είχε «δει» κάτι τελείως αόρατο για όλους τους άλλους. Αλλά εκείνος κούνησε το κεφάλι του αρνητικά.

«Τι προτείνετε;» ρώτησε η Ελίζα Αριθμόχειρη την Ελοντί και τον Ζορδάμη – αλλά περισσότερο το βλέμμα της ήταν στον Ζορδάμη.

«Πάμε στον Κολπαδόρο της Λόρκης,» αποκρίθηκε η ραλίστρια. «Πρέπει να κλείσουμε τη δίοδο που οδηγεί εκεί.»

Ο Ζορδάμης δεν έφερε αντίρρηση.

Ο δρόμος τους μέσα στις σήραγγες, μετά το παλιό ορυχείο και τη μολυσμένη λίμνη, δεν ήταν δύσκολος, γιατί ξανά το καλώδιο δεν είχε φύγει από τη θέση του· ήταν αφημένο εκεί όπου βρισκόταν πριν. Η Ελοντί αναρωτιόταν πού να είχαν πάει οι κρυσταλλωμένοι. Είχαν μήπως κι αυτοί κατευθυνθεί προς το θαμμένο φεγγάρι; Είχαν αναζητήσει κρησφύγετο εκεί; Δε θα το θεωρούσε απίθανο. Οι Άμορφοι μπορούσαν, σίγουρα, να τους προσφέρουν προστασία. *Αν έχουν μπει στον Κολπαδόρο της Λόρκης, θα είναι αδύνατον να εισβάλουμε για να τους επιτεθούμε. Οι Άμορφοι θα μας διαλύσουν.* Ακόμα και το ενιαίο ον η Ελοντί αμφέβαλλε πολύ ότι είχε τη δύναμη να νικήσει τους Άμορφους μέσα στην ίδια τους την ενδοδιάσταση. Ή μάλλον, όχι, δεν αμφέβαλλε απλώς· ήταν σίγουρη. *Αν οι κρυσταλλωμένοι είναι εκεί μέσα, πρέπει να τους θάψουμε μαζί με τους Άμορφους.*

Αρκετές εκατοντάδες μέτρα προτού φτάσουν στην κάθετη σήραγγα που οδηγούσε στην είσοδο του μεταλλικού λαβυρίνθου, οι φακοί τους φώτισαν κάτι να έρχεται από τη στροφή ενός περάσματος. Κάτι μεγάλο και γυαλιστερό. Με τέσσερα πόδια και μακρύ ρύγχος σαν λόγχη.

Ο Ζορκολ'ζορκά'αβάθ! τον αναγνώρισε αμέσως η Ελοντί, και, δείχνοντάς τον, φώναξε: «Ο εντομοειδής δαίμονας! Χτυπήστε τον!»

Οι μισθοφόροι και οι χωροφύλακες πυροβόλησαν αμέσως. Η κρυσταλλική του θωράκιση ήταν ισχυρή, αλλά όχι άτρωτη στις σφαίρες: κομμάτια έσπασαν, αίμα πετάχτηκε. Ζουζουνίζοντας από πόνο, ο Ζορκολ'ζορκά'αβάθ έτρεξε να φύγει μέσα στις σήραγγες. Η Ελοντί πρόστα-

ξε να τον καταδιώξουν, και τον καταδίωξαν, πυροβολώντας. Συγχρόνως, όμως, η ραλίστρια απορούσε πώς βρέθηκε εδώ ο δαίμονας μόνος του... Πού ήταν οι άλλοι κρυσταλλωμένοι;

«Μην τον σκοτώσετε!» φώναξε η Ελοντί. «Θα ξέρει πού είναι οι υπόλοιποι!»

Οι σφαίρες τους είχαν κάνει τον *Ζορκολ'ζορκά'αβάθ* να μη μπορεί να τρέχει τόσο γρήγορα όσο πριν. Ήταν τραυματισμένος παντού, κι άφηνε πίσω του ρυάκια αίματος· η κρυσταλλική του θωράκιση ήταν κατατσακισμένη. Οι μισθοφόροι και οι χωροφύλακες τον περιτριγύρισαν έχοντας πιστόλια υψωμένα και αγχέμαχα όπλα στα χέρια. Ο κρυσταλλικός δαίμονας όρμησε καταπάνω τους, τσιμπώντας έναν χωροφύλακα με το κεντρί του. Ο άντρας έπεσε κάτω, σπαρταρώντας, ουρλιάζοντας. Ένας μισθοφόρος ύψωσε το τουφέκι του κι άρχισε να πυροβολεί, επαναλαμβανόμενα, τον *Ζορκολ'ζορκά'αβάθ*–

«ΟΧΙ!» φώναξε η Ελοντί. «Σταμάτα!»

Ο άντρας έπαψε να πατά τη σκανδάλη, ενώ ο χωροφύλακας που είχε τσιμπηθεί ακόμα σπαρταρούσε και το σώμα του αιμορραγούσε, μοιάζοντας έτοιμο να σπάσει.

«Πώς μπορούμε να τον βοηθήσουμε, Ελοντί;» ρώτησε η Ελίζα Αριθμόχειρη.

«Δυστυχώς δεν μπορούμε,» αποκρίθηκε εκείνη.

Ο *Ζορκολ'ζορκά'αβάθ* στεκόταν με το ζόρι στα τέσσερα πόδια του, με το κεφάλι του κατεβασμένο, άσχημα τραυματισμένος. Τα μάτια του γυάλιζαν άγρια μέσα από την κρυσταλλική του θωράκιση. «*Μας πρόδωσες...*» είπε, κουρασμένα αλλά με μίσος, στην Ελοντί. «*Δεν ήσουν ποτέ... μία από εμάς...*»

Η Ελοντί στάθηκε αντίκρυ του. «Είχαμε... τις διαφορές μας,» αποκρίθηκε. Και τον ρώτησε: «Πού είναι οι άλλοι; Μπορεί να σ'αφήσουμε να ζήσεις αν μας πεις.»

Ο *Ζορκολ'ζορκά'αβάθ* ζουζούνισε. «*Ποιοι άλλοι;*»

«Η Μάγισσα και οι υπόλοιποι κρυσταλλωμένοι.»

«Πώς να ξέρω; Επαφή μαζί τους καμία δεν είχα από τότε που με αιχμαλώτισαν οι Άμορφοι,» απάντησε ο δαίμονας, μιλώντας σπαστά και περίεργα τη λαλιά των ανθρώπων, ως συνήθως.

«Σε αιχμαλώτισαν οι Άμορφοι; Πότε; Πώς; Γιατί;»

«Αφού το νοοσύστημα καταστρέψατε στο παλιό ορυχείο...» είπε κουρασμένα ο Ζορκολ'ζορκά'αβάθ. «Δεν υπήρχε άλλος τρόπος· έπρεπε να συνδέσω το καλώδιο κατευθείαν με την _____. Αλλά δεν τους εμπιστευόμουν... Πήγα ο ίδιος να τους μιλήσω, και μέσα στην ενδοδιάσταση τους με φυλάκισαν. Ήθελαν να ελέγχουν τους κρυσταλλωμένους. Στη Μάγισσα έδιναν τώρα διαταγές... μέχρι που διακόψατε την επίδραση της _____ στη Θακέρκοβ.»

«Και πού είναι η Μάγισσα τώρα;»

«Δεν ξέρω. Την έψαχνα.»

«Γιατί οι Άμορφοι σ'άφησαν να φύγεις;»

«Δε με χρειάζονταν πλέον. Λόγο δεν είχαν να με κρατάνε μέσα στην

»Σκοτώστε με γρήγορα,» άλλαξε θέμα απότομα. «Δεν έχω άλλα να σας πω. Και ότι δεν θα με αφήσετε να ζήσω το ξέρω.»

Οι μισθοφόροι και οι χωροφύλακες, που, καθώς ο δαίμονας μιλούσε, είχαν δει τον τσιμπημένο χωροφύλακα να κομματιάζεται, ήταν παραπάνω από πρόθυμοι να πραγματοποιήσουν την επιθυμία του Ζορκολ'ζορκά'αβάθ. Τον θεωρούσαν απειλή. Απειλή που όσο πιο γρήγορα εξαφανιζόταν τόσο το καλύτερο. Τα όπλα τους ήταν υψωμένα, αλλά περίμεναν ν'ακούσουν τι θα τους έλεγε η Έκπτωτη Ελοντί, που προφανώς γνώριζε αυτό το τέρας.

Η Ελοντί απομακρύνθηκε από τον κρυσταλλικό δαίμονα, κι ένευσε προς τη μεριά της Αρχιφρούραρχου της Θακέρκοβ, η οποία πρόσταξε: «Πυρ!»

Κάννες πυροβόλων κροτάλισαν, κι όταν σώπασαν ο Ζορκολ'ζορκά'αβάθ δεν ήταν πια ζωντανός. Ακόμα κι οι μάγοι το επιβεβαίωσαν αφού έκαναν ανιχνευτικά ξόρκια. Η ζωτική ενέργεια του δαίμονα είχε σκορπιστεί.

Η Ελίζα ρώτησε την Ελοντί: «Πού μπορεί να πήγαν οι κρυσταλλωμένοι;»

«Μόνο ένα μέρος μπορώ να φανταστώ.»

Η Αρχιφρούραρχος την περίμενε να συνεχίσει.

«Στους τόπους βορειοδυτικά της Θακέρκοβ,» είπε η ραλίστρια, «όπου βρίσκονται κι άλλοι απ' αυτούς. Ο σαμάνος Εμίλ, κατά πρώτον, κι ένας ολόκληρος στόλος από οχήματα.»

Η Ελίζα Αριθμόχειρη αναρωτήθηκε γι'ακόμα μια φορά πώς ήταν δυνατόν η Έκπτωτη Ελοντί να είχε τόσες πολλές πληροφορίες γι'αυτά τα τέρατα, αλλά συγκρατήθηκε απ'το να κάνει ερωτήσεις.

Πρόσταξε τους χωροφύλακες και τους μισθοφόρους να συνεχίσουν προς το μυστηριώδες θαμμένο φεγγάρι.

2: Ο Σαγηνευτικός Κήπος Πέρα από τον Μεταλλικό Λαβύρινθο

Η μεγάλη σκάλα ήταν ακόμα τοποθετημένη μέσα στην κάθετη σήραγγα, έτσι δεν είχαν πρόβλημα να κατεβούν με λίγη προσοχή και να φτάσουν στην είσοδο του λαβυρίνθου πριν από τον Κολπαδόρο της Λόρκης. Τα τοιχώματά του ήταν φτιαγμένα από αυτόφωτα μέταλλα πράσινων, ιωδών, μαύρων – φωτεινών μαύρων – χρωμάτων, κι αμέσως έκαναν τους μάγους ν'αρχίσουν να μιλάνε αναμεταξύ τους, εντυπωσιασμένοι, και να υποτονθορύζουν ξόρκια ανίχνευσης και ανάλυσης.

«Η κατασκευή αυτού του μέρους...» είπε ένας τους, που είχε επάνω του το σήμα των Ερευνητών καρφιτσωμένο, «είναι... πολύ ασυνήθιστη.»

«Φυσικά και είναι,» είπε η Ελοντί. «Ελάτε. Ακολουθώντας το καλώδιο δεν θα χαθούμε. Όχι πως ούτως ή άλλως δεν θα μπορούσα να σας οδηγήσω...»

Ο μισός λαβύρινθος ήταν διαλυμένος από τα χτυπήματα του Κρυσταλλικού Άρχοντα, τα μεταλλικά τοιχώματά του τρυπημένα.

Η Ελοντί άκουγε, πίσω της, τους μάγους να μιλάνε αναμεταξύ τους καθώς βάδιζαν μέσα στα στριφτά περάσματα: «Τι μπορεί να προκάλεσε τέτοιες ζημιές;» «Μοιάζουν να έγιναν από πολύ ισχυρά χτυπήματα.» «Ή από ενέργεια...» «Οι δαίμονες των κρυσταλλωμένων πρέπει να το έκαναν.» «Αυτός που σκοτώσαμε πιο πριν δεν έμοιαζε τόσο δυνατός.» «Επειδή τον είχαμε περικυκλώσει, ίσως.»

«Συγνώμη, κυρία Αλλόγγνωμη. Κυρία Αλλόγγνωμη;»

«Τι;»

«Τι προκάλεσε όλες αυτές τις ζημιές μέσα στον λαβύρινθο;»

«Ο Ζορκολ'ζορκά'αβάθ, ο Σαρακμα'ό'οκ'ραθ, και ο Απελευθερωτής, υποθέτω.»

«Υποθέτετε; Δεν το γνωρίζετε;»

«Κανείς δεν μπορεί να είναι σίγουρος για τα πάντα,» αποκρίθηκε αιγιματικά η Ελοντί.

«Νομίζουμε πως ξέρετε πράγματα που μας κρύβετε...»

Η Ελοντί δεν τους απάντησε, κάνοντας πως δεν είχε ακούσει.

Και σύντομα έφτασαν στο τέλος του λαβυρίνθου, στην είσοδο του Κολπαδόρου της Λόρκης. Το τηλεπικοινωνιακό καλώδιο περνούσε το κατώφλι της και χανόταν μέσα σε απόλυτο σκοτάδι που ούτε οι φακοί τους δεν μπορούσαν να διώξουν, σαν να κατάπινε πεινασμένα το φως.

Η Ελοντί περίμενε μήπως οι Άμορφοι παρουσιάζονταν πίσω από την είσοδο της ενδοδιάστασής τους (γιατί δεν μπορούσαν να βγουν από την ενδοδιάσταση· μόνο εκεί μπορούσαν να υπάρξουν), αλλά ούτε ένας δεν εμφανίστηκε. Ούτε καμία φωνή ακούστηκε.

Η Ελοντί είπε στους μισθοφόρους πως εδώ έπρεπε να κόψουν το καλώδιο· κι ένας απ' αυτούς, τραβώντας σπαθί, το έκοψε.

Η Ελοντί κοίταξε πάλι μέσα στο σκοτάδι, και είδε μόνο αυτό – σκοτάδι. Κανένα σημάδι ζωής από τους Άμορφους. *Περιμένουν ότι θα εισβάλουμε; Περιμένουν να αμυνθούν;* Από την άλλη, βέβαια, τι μπορεί να είχαν να πουν μαζί τους; Η Ελοντί και οι υπόλοιποι δεν είχαν έρθει εδώ για να κάνουν διαπραγματεύσεις.

Η ραλίστρια είπε στους μάγους: «Πρέπει να κλείσουμε τη δίοδο προς τον Κολπαδόρο, αλλά δεν ξέρω αν θα ήταν συνετό να προκαλέσουμε έκρηξη εδώ, ακριβώς μπροστά στην είσοδό του, μέσα στον λαβύρινθο. Ακόμα και τα μέταλλα των τοιχωμάτων του είναι άγνωστα. Καλύτερα να κλείσουμε την είσοδο που οδηγεί στον λαβύρινθο, αυτή στο τέλος της κάθετης σήραγγας.»

Οι μάγοι είπαν ότι ο λαβύρινθος ήταν ένα κατασκεύασμα άξιο μελέτης, και θα ήταν κρίμα να το σφραγίσουν έτσι· αλλά, ναι, η Ελοντί, όφειλαν να παραδεχτούν, είχε δίκιο: καλύτερα να μην προκαλούσαν έκρηξη σε τούτο το σημείο. Καλύτερα να προκαλούσαν έκρηξη στην αρχή του λαβυρίνθου. Το μέρος εδώ ήταν... τελείως άγνωστο. Όλες οι ανθρώπινες αισθήσεις τους το μαρτυρούσαν αυτό, καθώς κι όλα τα ξόρκια που είχαν ως τώρα χρησιμοποιήσει.

«Νομίζω, όμως,» είπε μια μάγισσα, «πως θα ήταν χρήσιμο, προτού φύγουμε, να ρίξουμε μια ματιά μέσα...» Το βλέμμα της ήταν στραμμένο προς το παραφυσικό σκοτάδι.

Το οποίο διαλύθηκε, ξαφνικά, σαν ομίχλη, αποκαλύπτοντας πίσω του έναν πανέμορφο κήπο, όπου πουλιά κελαηδούσαν κι ένα παιδί φαινόταν να κάθεται σ'ένα πέτρινο παγκάκι στο βάθος, διαβάζοντας ένα βιβλίο. Μια μεγάλη πεταλούδα φτερούγιζε γύρω του. Μεγαλύτερη από οποιαδήποτε πεταλούδα είχε ποτέ δει κανένας τους στη Σεργήλη.

«Δε μοιάζει και τόσο επικίνδυνο το μέρος,» παρατήρησε ένας μάγος.

«Δε θυμάστε τι σας είπα;» έκανε αμέσως η Ελοντί. «Οι Άμορφοι δημιουργούν παραισθήσεις. Παίζουν με το μυαλό. Πάμε να φύγουμε από δω. Τώρα.»

«Δε νομίζω ότι θα ήταν τόσο τρομερό αν, για λίγο μόνο, μπαίναμε—»

Η Ελοντί άρπαξε τον μάγο, που πρέπει να ήταν τουλάχιστον καμια πενταετία μικρότερός της, από τον γιακά. «Αν μπεις εκεί μέσα, δεν πρόκειται να ξαναβγείς! Καταλαβαίνεις;»

Ο Φίλιππος'χοκ είπε στους μάγους: «Δεν είναι να παίζουμε με οντότητες όπως οι Άμορφοι. Αυτοί ήταν που είχαν ολόκληρη τη Θακέρκοβ κάτω από τον έλεγχό τους πριν από μερικές ώρες. Η Ελοντί έχει δίκιο. Πάμε στην αρχή του λαβυρίνθου, για να σφραγίσουμε την είσοδο.»

Η Ελίζα Αριθμόχειρη συμφώνησε, και ακόμα κι αν ορισμένοι από τους μάγους εξακολουθούσαν να έχουν διαφωνίες δεν τις εξέφρασαν.

Επέστρεψαν στην αρχή του λαβυρίνθου, και οι μισθοφόροι τοποθέτησαν εκρηκτικούς μηχανισμούς γύρω από αυτήν και σε ολόκληρη την περιφέρεια του κατώτατου σημείου της κάθετης σήραγγας. Μετά, ανέβηκαν όλοι τη σκάλα φτάνοντας στην κορυφή της σήραγγας. Ο μισθοφόρος που κρατούσε τον πομπό που θα ενεργοποιούσε τους εκρηκτικούς μηχανισμούς κοίταξε ερωτηματικά την Αρχιφρούραρχο, κι εκείνη κοίταξε ερωτηματικά την Ελοντί.

«Ναι,» είπε η ραλίστρια, νεύοντας. «Το αποφασίσαμε, δεν το αποφασίσαμε;»

Απομακρύνθηκαν από το χείλος της κάθετης σήραγγας και ο μισθοφόρος πάτησε ένα κουμπί πάνω στον πομπό του.

Η έκρηξη τράνταξε τη σήραγγα κι όλα τα υπόγεια περάσματα και τις σπηλιές γύρω της. Πέτρες, σταλακτίτες, και χώματα έπεσαν από την

οροφή, κάνοντας την ομάδα προς στιγμή ν' ανησυχήσει ότι θα γκρεμιζόταν κανένα μεγάλο τμήμα και θα τους πλάκωνε. Όμως αυτό δεν συνέβη. Και ο μάγος του τάγματος των Γαιοδιφών που είχαν μαζί τους, ύστερα από ένα ανιχνευτικό ξόρκι, επιβεβαίωσε ότι δεν υπήρχε άμεσος κίνδυνος.

Πλησίασαν το χείλος της κάθετης σήραγγας και κοίταξαν κάτω, για να δουν ότι τα πάντα στον πυθμένα της ήταν σκεπασμένα με πέτρες, και η σκάλα είχε καταστραφεί.

«Μπορούμε να επιστρέψουμε τώρα,» είπε η Ελοντί.

«Και οι άλλοι κρυσταλλωμένοι;» ρώτησε η Ελίζα Αριθμόχειρη.

«Σου είπα: αν θέλετε να τους αναζητήσετε, πρέπει να κοιτάξετε προς τα βορειοδυτικά, νομίζω.»

«Θα έχουμε και τη βοήθειά σου;»

Η Ελοντί κούνησε το κεφάλι αρνητικά. «Η συμβολή μου σ' αυτή την... εκστρατεία τελειώνει εδώ. Λυπάμαι, αλλά δεν μπορώ να κυνηγάω άλλο κρυσταλλικούς δαίμονες.»

Και ο Ζορδάμης είχε ακριβώς την ίδια άποψη για το θέμα. «Δε νομίζω πως, έτσι κι αλλιώς, εμείς μπορούμε να κάνουμε κάτι περισσότερο για να βοηθήσουμε,» είπε στην Ελίζα Αριθμόχειρη. «Ραλίστες είμαστε, όχι μισοθοφóροι. Η Θακέρκοβ έχει αρκετά χρήματα για να στείλει έναν μικρό στρατό στα βορειοδυτικά, αν δεν κάνω λάθος· και οι πόλεις σ' εκείνες τις περιοχές τής το έχουν ήδη ζητήσει, εδώ και μέρες.»

3: Αναχωρήσεις

Δεν σκόπευαν να μείνουν άλλο στη Θακέρκοβ· όλοι τους έπρεπε να φύγουν. Ακόμα κι ο Αργύριος αισθανόταν ότι πλέον δεν υπήρχε λόγος να βρίσκεται εδώ. Το είπε στην Ελοντί όταν επέστρεψαν από τα υπόγεια βάθη κάτω από την πόλη και είχαν ξεκουραστεί στα δωμάτιά τους στον *Περίοικο*. Ήταν μεσημέρι της μεθεπόμενης ημέρας από τότε που είχαν διώξει τους κρυσταλλωμένους από το *Άστρο*· είχαν, φυσικά, παρακοιμηθεί, εξουθενωμένοι ύστερα από την πάλη τους εναντίον των ακόλουθων του Απελευθερωτή και ύστερα από την υπόγεια διαδρομή προς το παλιό ορυχείο και τον Κολπαδόρο της Λόρκης (και πίσω ξανά).

Ο Αργύριος, η Ελοντί, και ο Φίλιππος'χοκ βρίσκονταν στην τραπεζαρία του ξενοδοχείου.

«Θα ήθελες να σε πετάξουμε κάπου;» ρώτησε η ραλίστρια τον Μπαλαντέρ της Λόρκης.

«Ως συνήθως,» αποκρίθηκε εκείνος, «δεν έχω καμια συγκεκριμένη κατεύθυνση κατά νου. Εσείς πού πηγαίνετε;»

«Στη Βέλνημ, για την ώρα,» είπε η Ελοντί. «Θέλω να μεταφέρω τον Φίλιππο εκεί, και θα μείνω κι εγώ μερικές μέρες, ή περισσότερες. Ανάλογα.»

«Τότε, κι εγώ στη Βέλνημ θα έρθω. Ή, τουλάχιστον, προς εκείνη τη μεριά,» πρόσθεσε.

Η Ελοντί ύψωσε ένα της φρύδι ερωτηματικά.

«Μπορεί να σου ζητήσω να μ'αφήσεις εκεί όπου η δημοσιά χωρίζεται και το ένα παρακλάδι πάει προς Μέλβερηθ ενώ το άλλο προς Βέλνημ.»

Η Ελοντί ένευσε. «Όπως θέλεις.»

Μετά από λίγο, ήρθαν στην τραπεζαρία ο Ζορδάμης, η Αστερόπη, η Καλλιόπη, και η Κλεισμένη, και φέρνοντας ένα τραπέζι κοντά στο τραπέζι της Ελοντί, του Φίλιππου'χοκ, και του Αργύριου κάθισαν μαζί τους.

«Ετοιμάζεστε να φύγετε;» ρώτησε ο μάγος.

«Ναι,» αποκρίθηκε ο Ζορδάμης. «Κι εσείς, υποθέτω...»

«Ναι.»

«Προς τα πού;»

«Βέλνημ. Θα πάρουμε και τον Αργύριο μαζί μας, ως ένα σημείο.»

Ο Ζορδάμης, παρατηρώντας τον Φίλιππο να μιλά, ακόμα δεν μπορούσε να διακρίνει καμια αντιπάθεια από εκείνον προς τον Αργύριο για ό,τι είχε συμβεί με την Ελοντί. Ο άνθρωπος ή ήταν φοβερά αυτοελεγχώμενος ή σκεφτόταν με κάποιο τρόπο που ο Ζορδάμης αδυνατούσε να κατανοήσει.

«Εσείς πού πηγαίνετε;» ρώτησε η Ελοντί.

«Νότια,» αποκρίθηκε ο Ζορδάμης. «Και μάλλον θα ερχόμασταν μαζί σας ως ένα σημείο, όπως ο Αργύριος, αλλά θέλουμε πρώτα να αφήσουμε την Καλλιόπη στην Αγκένροβ, οπότε θα φύγουμε από τη δημοσιά νότια της Θακέρκοβ, ενώ εσείς από τη δυτική δημοσιά, σωστά;»

«Ναι,» είπε η Ελοντί. «Θα ήταν μεγάλος κύκλος να πάμε προς Βέλνημ μέσω Αγκένροβ. Θα ξεκινήσετε σήμερα;»

«Αύριο.»

«Το ίδιο κι εμείς.»

Αφού είχαν παραγγείλει καφέδες και πρόχειρο φαγητό, ο Ζορδάμης ρώτησε: «Ποιο θα είναι το επόμενο ράλι που θα σε δω, Ελοντί;»

Η Ελοντί σκέφτηκε: *Ελπίζω να μην αρχίσουμε τις οικειότητες τώρα...* «Δεν ξέρω, δεν είμαι σίγουρη. Προς το παρόν, θα μείνω στη Βέλνημ για κάποιο καιρό.»

«Θα γίνει, πάντως, ένα μεγάλο ράλι νότια της Νίρβεκ, την άνοιξη. Ίσως να σ'ενδιαφέρει.»

«Θα είσαι κι εσύ εκεί;»

«Εννοείται.» Μειδίασε και ήπие μια γουλιά από τον καφέ στο φλιτζάνι του. «Προσπαθώ πια να χάνω όσο το δυνατόν λιγότερους αγώνες επάνω στη Σεργήλη.»

«Όσο μεγαλώνει τόσο πιο μικρός γίνεται, σας διαβεβαιώνω,» γέλασε η Αστερόπη, καπνίζοντας ένα μακρύ λευκό τσιγάρο.

Η Κλεισμένη νιαούρισε καθώς τριβόταν πάνω στα πόδια του Ζορδάμη. «Μόνο η γάτα μου με καταλαβαίνει,» είπε εκείνος.

Η Καλλιόπη ήταν σιωπηλή καθώς μασούσε ένα κομμάτι από τη σοκολατόπιτά της. *Κι εγώ σε καταλαβαίνω, σκέφτηκε, αλλά πήγες και παντρεύτηκες τη γυναίκα που σε απήγαγε! Είσαι τρελός.*

Την επόμενη μέρα, έφυγαν από τη Θακέρκοβ όπως είχαν σχεδιάσει: ο Γρύπας των Δρόμων προς τα δυτικά, τρέχοντας, με την Ελοντί οδηγό, τον Φίλιππο'χοκ συνοδηγό, και τον Αργύριο επιβάτη στο πίσω κάθισμα· ο Χρυσός Κεραυνός προς τα νότια, επάνω στη δημοσιά που διέσχιζε τα βουνά της Ραχοκοκαλιάς, πολλά από τα οποία ήταν χιονισμένα, με τον Ζορδάμη για οδηγό, την Αστερόπη καθισμένη δίπλα του, την Καλλιόπη στο πίσω κάθισμα, και την Κλεισμένη στην αγκαλιά της, να γουργουρίζει.

4: Αναζήτηση Νοήματος

Η Μάγισσα και οι κρυσταλλωμένοι που ήταν μαζί της είχαν βγει από μια σήραγγα μέσα σ'ένα εγκαταλειμμένο υπόγειο στο Χωνευτήρι και, μετά, δίχως καθυστέρηση, είχαν φύγει από τη Θακέρκοβ. Είχαν κατευθυνθεί προς τα βορειοδυτικά, αναζητώντας τους άλλους του είδους τους που βρίσκονταν εκεί – ανάμεσα στους οποίους ήταν ο Εμίλ ο σαμάνος και πολλοί από τους ραλίστες και τους συνοδηγούς τους.

Δεν ήταν εύκολο να τους εντοπίσουν, γιατί ο καταυλισμός τους είχε αλλάξει θέση από την τελευταία φορά, αλλά τελικά τους βρήκαν. Ή μάλλον, εκείνοι βρήκαν αυτούς. Ο κρυσταλλωμένος γρύπας και ο καβαλάρης του τους είδαν και τους καθοδήγησαν στον καταυλισμό.

Ο Εμίλ και οι υπόλοιποι ταραχτήκαν από τα νέα που τους έφερε η Μάγισσα. Ήρθαν σε απόγνωση. Τι θα έκαναν τώρα; Πού θα πήγαιναν; Πώς θα συνέχιζαν να εξαπλώνονται επάνω στη Σεργήλη; Ποιος θα ήταν αρχηγός τους; Είχαν, ξαφνικά, χάσει την καθοδήγησή τους: την καθοδήγηση που προερχόταν από την παρουσία του Απελευθερωτή.

Η Μάγισσα είχε μαζί της ένα δοχείο με κρυσταλλική ενέργεια η οποία έφτανε για τη μεταμόρφωση άλλων πέντε ανθρώπων σε κρυσταλλωμένους. Ή μάλλον, για την πιθανή μεταμόρφωση. Γιατί δεν ήταν βέβαιο ότι όλοι όσοι δέχονταν τον Κρύσταλλο θα επιβίωναν κιόλας. Μπορεί, μάλιστα, κανένας να μην επιβίωνε. Το πιθανότερο, πάντως, σύμφωνα με τις παρατηρήσεις της Μάγισσας, ήταν ότι δυο, τρεις θα μεταμορφώνονταν κανονικά. Αν όμως ξόδευαν τη ρευστή κρυσταλλική ενέργεια έτσι, τότε δεν θα είχαν πια κανέναν απολύτως τρόπο για να δημιουργήσουν κι άλλους κρυσταλλωμένους. Εκείνο που έπρεπε να κάνουν, λοιπόν, ήταν να βρουν πάλι εξοπλισμούς για να ξαναφτιάξουν το μηχάνημα της Μάγισσας· κι όταν το είχαν έτοιμο, τότε ο ένας απ' αυτούς που θα μεταμορφώνονταν θα θυσιαζόταν προκειμένου να δώσει κι άλλη κρυσταλλική ενέργεια για τη δημιουργία περισσότερων κρυσταλλωμένων. Αλλά δεν ήταν εύκολο να συγκεντρώσουν τους απαραίτητους εξοπλισμούς στα μέρη όπου τώρα βρίσκονταν. Στα χωριά αποκλείεται ποτέ να έβρισκαν τέτοια πράγματα· κι ακόμα και οι πόλεις εδώ στοίχημα ήταν αν είχαν τόσο περίπλοκους μηχανισμούς. Ήταν όλες τους μικρές. Η Μάγισσα έπρεπε να πάει σε κάποια από τις

μεγαλουπόλεις της Σεργήλης για να κλέψει όσα ήθελε. Το πρόβλημα, όμως, ήταν πως σίγουρα θα δυσκολευόταν πολύ χωρίς τη βοήθεια του Απελευθερωτή και των δύο κρυσταλλικών δαιμόνων.

Ο Εμίλ είπε πως το βασικό τώρα ήταν να φύγουν από ετούτες τις περιοχές, να εξαφανιστούν, γιατί πολύ πιθανόν η Θακέρκοβ να τους έψαχνε. Η Μάγισσα δεν διαφώνησε, ούτε κανέννας άλλος. Έτσι, πήραν τα οχήματά τους και κατευθύνθηκαν δυτικά, διασχίζοντας μέρη έρημα από ανθρώπους, αποφεύγοντας χωριά και μικρές πόλεις. Σταμάτησαν, τελικά, μέσα σε κάτι λόφους, πάνω από εκατό χιλιόμετρα νότια της Άντχορκ, και καταυλίστηκαν.

Οι συζητήσεις που έκαναν σχετικά με το πώς έπρεπε να κινηθούν τους οδηγούσαν συνεχώς σε αδιέξοδο. Δεν είχαν κανέναν σκοπό, δεν υπήρχε τίποτα που να θέλουν πέρα από το να εξαπλώνονται ως είδος, κι αυτό τώρα δεν ήταν τόσο εύκολο όσο παλιά. Δεν μπορούσαν να επιτίθενται σε χωριά κι ο Ζορκολ'ζορκά'αβάθ να τσιμπά τους χωρικούς για να τους μεταμορφώνει. Η Μάγισσα επέμενε να πάνε στην Άντχορκ για να κλέψουν εξοπλισμούς – τη γνώριζε καλά την πόλη· κάποτε έμενε εκεί, ήταν πατρίδα της – αλλά οι άλλοι διαφωνούσαν, φοβούμενοι ότι μπορεί να τους εξολόθρευαν χωρίς τον Απελευθερωτή και τους κρυσταλλικούς δαίμονες. Κανέννας τους δεν είχε τις δυνάμεις που είχαν αυτοί οι τρεις.

Για κάποιο καιρό, λοιπόν, έμεναν στους λόφους χαμένοι σε κρυσταλλικά όνειρα. Το μόνο που έκαναν ήταν να παίζουν παιχνίδια βασισμένα στις κρυσταλλικές τους δομές. Να αφήνουν τον χρόνο να περνά ευχάριστα. Δεν είχαν κανέναν σκοπό και καμία ουσιαστική ανάγκη. Δεν πεινούσαν, δεν διψούσαν, δεν κρύωναν. Μέσα στον χειμώνα, χιόνισε στους λόφους αλλά τους κρυσταλλωμένους αυτό δεν τους ενδιέφερε παρά μόνο στο πώς αλλοίωνε την όψη των κρυσταλλικών τους δομών. Στέκονταν κάποιοι ακίνητοι κι οι άλλοι τούς σκέπαζαν με χιόνι κι έβλεπαν πώς γίνονταν οι κρυσταλλικές τους δομές: κι έτσι διασκέδαζαν. Έβαζαν στοιχήματα για το πότε οι κρυσταλλικές δομές θα εξαφανίζονταν κάτω από το χιόνι, πότε το χιόνι θα έπαυε να είναι σαν ρούχο επάνω τους και θα γινόταν εμπόδιο, όπως όταν κανείς κρυβόταν πίσω από έναν βράχο.

Η Μάγισσα και ο Εμίλ συμμετείχαν σ'αυτά τα παιχνίδια αλλά, συγχρόνως, διεύρυναν και τις μαγικές τους ικανότητες, εφευρίσκοντας διάφορα ξόρκια και κόλπα, πολλά από τα οποία τελείως άχρηστα, θεωρητικής φύσης καθαρά. Ωστόσο, τους έδιναν κάτι ενδιαφέρον για να κάνουν. Γιατί, παρότι οι κρυσταλλωμένοι δεν είχαν τις ανάγκες των κατώτερων ανθρώπων, έπασχαν από ανία ακριβώς όπως και οι κατώτεροι άνθρωποι.

Κάθε δεκαήμερο, για να σπάει η καθημερινότητά τους, θρηνούσαν τον θάνατο του Απελευθερωτή, και δεν έπαιζαν κανένα παιχνίδι τότε, ούτε έκαναν τίποτε άλλο με την κρυσταλλική τους δομή. Ήταν σιωπηλοί και ακίνητοι, καθισμένοι στη γη ή στο χιόνι, ενώ ο χειμερινός άνεμος σφύριζε πάνω από τους λόφους τραντάζοντας τα κλαδιά των δέντρων και, κατά περίπτωση, φέρνοντας νιφάδες χιονιού μαζί του.

Όταν ήρθε η άνοιξη, άρχισαν όλοι να λένε πως κάτι έπρεπε να κάνουν. Δε μπορούσαν να περάσουν την υπόλοιπη αιωνιότητα σ'ετούτους τους καταραμένους λόφους! Ζητούσαν καθοδήγηση. Η Μάγισσα τούς πρότεινε πάλι να συγκεντρώσουν εξοπλισμούς, κι αυτή τη φορά οι διαφωνίες ήταν ελάχιστες. Φόρεσαν τις ζωντανές μάσκες και τις κουκούλες τους και πήγαν να ληστέψουν ταξιδιώτες και εμπόρους που ταξίδευαν πέρα από την Άντχορκ, ώστε να μαζέψουν χρήματα. Οι ληστές, όμως, δεν ήταν τόσο απλές όπως όταν ο *Σαρακ-μα'ό'οκ'ραθ* ήταν μαζί τους· δεν μπορούσαν τώρα να υπνωτίζουν τους αντιπάλους τους: και η Μάγισσα δεν είχε βρει κανένα ξόρκι που να αντιγράφει τις δυνάμεις του πελώριου φιδιού. Κάποιοι κρυσταλλωμένοι σκοτώθηκαν σ'αυτές τις ληστείες, παρότι επέλεγαν τους στόχους τους με προσοχή. Σταδιακά, ωστόσο, συγκέντρωσαν αρκετούς ήλιους για να μπορούν να στείλουν ψευδανθρώπους μέσα στην Άντχορκ οι οποίοι αγόρασαν τους εξοπλισμούς που χρειαζόταν η Μάγισσα.

Ανθρωπόσχημο κέλυφος, φυσικά, δεν βρήκαν. Αυτό θα έπρεπε ξανά να τους το φτιάξει κάποιος μεταλλουργός. Ζήτησαν, λοιπόν, από ένα εργαστήριο μεταλλουργίας να κατασκευάσει εκείνο που ήθελαν, πληρώνοντας καλά. Οι μεταλλουργοί δεν φάνηκε να υποπετεύονται τους ψευδανθρώπους· τους αποκρίθηκαν πως σύντομα θα είχαν ό,τι ζητούσαν. Και πράγματι, μετά από τέσσερις ημέρες το ανθρωπόσχημο κέ-

λυφος ήταν έτοιμο. Οι κρυσταλλωμένοι το πήραν και το πήγαν στον καταυλισμό τους στους λόφους.

Μπορούσαν έτσι ν'αρχίσουν ν'απάγουν ανθρώπους ξανά, για να αυξάνουν τον αριθμό τους. Η Μάγισσα, όμως, τόνισε πως έπρεπε να είναι πιο προσεχτικοί από παλιά, γιατί τώρα κάποιιοι ήξεραν για την ύπαρξή τους, κι επιπλέον δεν είχαν την υποστήριξη του Απελευθερωτή και των δύο δαιμόνων. Δεν μπορούσαν να επιτίθενται σε κάθε χωριό ετούτων των περιοχών· θα τους εντόπιζαν και θα τους εξολόθρευαν. Το καλύτερο, συμφώνησαν όλοι, ήταν ν'αρπάζουν ταξιδιώτες που πήγαιναν από όσο το δυνατόν πιο απόμερες περιοχές. Κανένας δεν θα μάθαινε πώς είχαν εξαφανιστεί.

Υστερα από την κατασκευή του μηχανισμού της Μάγισσας, επομένως, πέρασαν την άνοιξη κλέβοντας ανθρώπους και μεταμορφώνοντάς τους σε κρυσταλλωμένους, κάποιους από τους οποίους αμέσως θυσίαζαν, φυσικά, προκειμένου να παράγουν περισσότερη υγρή κρυσταλλική ενέργεια. Η Μάγισσα είχε διαβεβαιώσει τους άλλους πως οι μόνοι που θα θυσιάζονταν θα ήταν – εννοείται – αυτοί που είχαν μόλις μεταμορφωθεί, κανένας από τους παλιότερους, ποτέ. Στην αρχή, όμως, αναρωτιόταν τι θα γινόταν έτσι και δεν αποδεικνύονταν αρκετές οι πέντε δώσεις κρυσταλλικής ενέργειας που είχε στο δοχείο της. Τι θα γινόταν αν κανένας από τους πέντε κατώτερους ανθρώπους δεν κατάφερνε να μεταμορφωθεί; Οι στατιστικές προβλέψεις της, ωστόσο, αποδείχτηκαν σωστές. Οι δύο από τους πέντε κρυσταλλοποιήθηκαν κανονικά, και τον έναν – τον πρώτο – αμέσως τον έκλεισαν στο ανθρωπόσχημο κέλυφος και τον σκότωσαν αντλώντας κρυσταλλική ενέργεια για τρεις.

Υπήρχε ελπίδα, τώρα. Οι κρυσταλλωμένοι δεν ήταν πια καταδικασμένοι σε μια ύπαρξη αέναης στασιμότητας.

Ο Εμίλ ζήτησε από τη Μάγισσα να κεντρίσει και κάποια ζώα με τη σύριγγά της, κι εκείνη το έκανε. Έτσι, ένας λύκος πέθανε από τον Κρύσταλλο, αλλά ένας άλλος μεταμορφώθηκε, καθώς και μια μεγάλη αλεπού. Οι υπόλοιποι κρυσταλλωμένοι άρχισαν να συμπαθούν πολύ τον κρυσταλλόλυκο και την κρυσταλλική αλεπού, και τα εν λόγω ζώα τους συμπαθούσαν επίσης. Υπήρχε μια συγγένεια ανάμεσά τους που υπερέβαινε τη διαφορά ανθρώπου και θηρίου.

Μετά, καθώς το καλοκαίρι είχε έρθει στη Σεργήλη, η Μάγισσα και ο Εμίλ – οι δύο καινούργιοι αρχηγοί των κρυσταλλωμένων, όπως όλοι φαινόταν να συμφωνούν – αποφάσισαν πως ήταν η ώρα να κάνουν κάτι περισσότερο απ'το να επιτίθενται σε ταξιδιώτες που πήγαιναν από απόμερες περιοχές. Έβαλαν στο μάτι ένα μεγάλο φρενοκομείο που βρισκόταν στις νοτιοανατολικές παρυφές της Άντχορκ: τη Γενική Κλινική Ψυχικών Νοσημάτων. Δε θα ήταν δύσκολο να εισβάλουν εκεί, σκέφτονταν, και θα μπορούσαν άνετα να κλέψουν όλους τους ασθενείς, τους λιγοστούς φρουρούς, και τους νοσοκόμους. Θα πήγαιναν νύχτα, φυσικά, κι αμφέβαλλαν ότι θα έβρισκαν εκείνη την ώρα κανέναν γιατρό στην κλινική. Το γεγονός ότι οι κατώτεροι άνθρωποι που θα μεταμόρφωναν θα είχαν πιθανώς εγκεφαλικές βλάβες δεν απασχολούσε τη Μάγισσα, γιατί πίστευε ότι ο Κρύσταλλος θα θεράπευε τις βλάβες αυτές. Και για τις περιπτώσεις ανθρώπων που είχαν απλώς ψυχικά προβλήματα, όπως βαριά μελαγχολία, δεν υπήρχε αμφιβολία ότι ο Κρύσταλλος θα τους έκανε αμέσως καλά, διώχνοντας κάθε βάρος από την ψυχή τους.

Οι κρυσταλλωμένοι εξοπλίστηκαν και, μια νύχτα που το φεγγάρι της Σεργήλης ήταν κρυμμένο, πλησίασαν τη Γενική Κλινική Ψυχικών Νοσημάτων της Άντχορκ. Το πρώτο πράγμα που έκαναν ήταν να εντοπίσουν τα τηλεπικοινωνιακά καλώδια που συνέδεαν την κλινική με το τηλεπικοινωνιακό δίκτυο της πόλης και να τα κόψουν. Μετά, έκοψαν τα κάγκελα της αυλής μ'έναν ενεργειακό κόφτη και εισέβαλαν.

Το μέρος ήταν εφιαλτικά σιωπηλό, ίσως, αν και σίγουρα όχι εγκαταλειμμένο. Φώτα φαίνονταν από το εσωτερικό του κεντρικού οικήματος. Και προς τα εκεί πήγαν οι κρυσταλλωμένοι, που η Μάγισσα και ο Εμίλ ήταν ανάμεσά τους, καθώς επίσης και ο κρυσταλλόλυκος και η αλεπού. Πέρασαν την είσοδο του οικοδομήματος περιμένοντας να συναντήσουν κάποια αντίσταση, μα καμία αντίσταση δεν συνάντησαν. Ησυχία εξακολουθούσε να επικρατεί παντού–

Πόρτες άνοιξαν γύρω τους και μισθοφόροι ξεπρόβαλαν με υψωμένα όπλα! Οι κρυσταλλωμένοι στράφηκαν, έτοιμοι να πυροβολήσουν, αλλά μια φωνή τούς σταμάτησε. Μια φωνή που είχαν ξανακούσει:

«Περιμένετε! Θέλουμε μόνο να συζητήσουμε.»

5: Συμπτώσεις και Προβλέψεις

Γι'ακόμα μια φορά, σίγουρα όχι από απλή σύμπτωση, η Έκπτωτη Ελοντί και ο Μπαλαντέρ της Λόρκης συναντήθηκαν: στην Άντχορκ, μέσα στο καλοκαίρι, μήνες ύστερα από την προηγούμενή τους συνάντηση. Και ο Αργύριος ήταν βέβαιος ότι κάτι θα συνέβαινε εδώ, πολύ σύντομα, κάτι που πιθανώς να είχε σχέση με τους κρυσταλλωμένους – όλα τα σημάδια τού το έδειχναν. Η Ελοντί είχε, επίσης, δει τρία πολύ ανησυχητικά οράματα τελευταία: ένα την άνοιξη, στο ράλι νότια της Νίρβεκ, και άλλα δύο μέσα σ'αυτό τον μήνα, ενώ έτρεχε για λόγους εξάσκησης και ψυχαγωγίας.

Συζητώντας με τον Αργύριο, συμφώνησαν ότι οι κρυσταλλωμένοι μάλλον θα επιτίθονταν στη Γενική Κλινική Ψυχικών Νοσημάτων της Άντχορκ προκειμένου να απαγάγουν ανθρώπους. Το πρόβλημα ήταν πως, αν η Ελοντί και ο Αργύριος προειδοποιούσαν τους ιθύνοντες της κλινικής, πιθανότατα κανένας δεν θα τους πίστευε. Θα τους θεωρούσαν τρελούς όπως τους ασθενείς τους.

Ευτυχώς η Λούση Σιρλέκη, η συνοδηγός της Ελοντί, εργαζόταν εκεί ως ψυχίατρος. Όταν μίλησαν μαζί της, εκείνη, αν και έμοιαζε αβέβαιη για όλα όσα άκουγε, συμφώνησε να πάρουν τα μέτρα τους. Τους τόνισε, ασφαλώς, ότι έτσι θα έβαζε τη δουλειά της σε κίνδυνο. Μπορεί να την έδιωχναν από την κλινική – ή ακόμα κι από κάθε κλινική της Άντχορκ – ειδικά αν η υπόθεσή τους αποδεικνυόταν λανθασμένη.

«Θα έρθουν,» τη διαβεβαίωσε ο Μπαλαντέρ της Λόρκης. «Θα το δεις.»

Η Λούση δεν ήταν σίγουρη ότι αυτός ο άνθρωπος δεν έπασχε από παρέκκλιση της κριτικής λειτουργίας, αλλά δεν έφερε αντίρρηση. Τους είπε, όμως, ότι εκείνοι θα έπρεπε να φροντίσουν για τα έξοδα. «Εγώ δεν πρόκειται να ειδοποιήσω τη Χωροφυλακή και να πουν, στο τέλος, ότι δεν είμαι καλά στα μυαλά μου.»

Η Ελοντί τής αποκρίθηκε ότι δεν είχαν πρόβλημα. Λεφτά υπήρχαν. Και δεν έλεγε ψέματα, φυσικά: είχε πολλές τραπεζικές καταθέσεις από τους αγώνες ράλι κι από τον καιρό που ήταν τραγουδίστρια.

Προσέλαβαν μια μισθοφορική ομάδα και, τη νύχτα που το φεγγάρι ήταν κρυμμένο, απομάκρυναν τους πάντες από τη Γενική Κλινική Ψυχικών Νοσημάτων και έβαλαν εκεί τους μισθοφόρους. Περιμένοντας κι εκείνοι μαζί τους – η Ελοντί, ο Αργύριος, η Λούση. Η τελευταία θα προτιμούσε να βρισκόταν κάπου αλλού, αλλά αφού είχε συμφωνήσει να γίνει αυτή η τρελή ιστορία δεν μπορούσε να εγκαταλείψει την κλινική και να φύγει, σωστά; *Η τελείως μαλακισμένη είμαι, σκεφτόταν, ή υπερβολικά υπεύθυνη. Θα μπορούσα, άραγε, να πάσχω από παροδική έξαρση της υπευθυνότητας;*

Το σχέδιό τους δεν αποδείχτηκε άσκοπο.

Εκείνη τη νύχτα οι κρυσταλλωμένοι, όντως, ήρθαν.

6: Η Πρόταση της Προδότριας

Οι κρυσταλλωμένοι, υψώνοντας τα βλέμματά τους, είδαν την Ελοντί να στέκεται πάνω σ'έναν εξώστη της κλινικής, και πλάι της βρισκόταν εκείνος ο παράξενος άντρας και μια άλλη γυναίκα που η δικής της κρυσταλλική δομή δεν είχε τίποτα απολύτως το παράξενο – ακόμα ένας κατώτερος άνθρωπος.

«Προδότρια!» φώναξε η Μάγισσα. «Το τέλος σου ήρθε τώρα!» Και ύψωσε το πιστόλι της, σημαδεύοντας.

Η Ελοντί αποκρίθηκε ήρεμα: «Οι μισθοφόροι θα σας σκοτώσουν όλους, αν δεν δεχτείτε να μιλήσουμε. Η κλινική είναι γεμάτη απ' αυτούς. Σας περιμέναμε.»

Η Μάγισσα δεν πυροβόλησε.

«Πώς ξέρατε ότι θα ερχόμασταν;» ρώτησε ο Εμίλ.

«Αυτό είναι δικό μας θέμα,» είπε η Ελοντί. «Θα συζητήσουμε ή όχι;»

Η Μάγισσα κατέβασε το πιστόλι της. «Τι έχουμε να πούμε; Και πώς είναι δυνατόν να μην είσαι πια κρυσταλλωμένη;»

«Νόμιζες ότι ο Κρύσταλλος μπορούσε να κρατήσει παγιδευμένη κάποια σαν εμένα; Σαν τον Απελευθερωτή;»

«Δεν είμαστε 'παγιδευμένοι'!» φώναξε η Μάγισσα. «Είμαστε βελτιωμένοι!»

«Θα μπορούσα, ίσως, να σας μετατρέψω πάλι σε ανθρώπους,» τους είπε η Ελοντί. «Αλλά όχι όλους μαζί.»

Οι κρυσταλλωμένοι αντέδρασαν άγρια, αρνητικά, βρίζοντάς την, λέγοντάς της πως δεν ήθελαν να γίνουν όπως ήταν παλιά.

Η σαγήνη του Κρυστάλλου εξακολουθούσε να κρατά μαγεμένες τις ψυχές τους, παρατήρησε η Ελοντί, παρότι ο Απελευθερωτής ήταν πλέον νεκρός. Ένα μέρος του ακόμα ζούσε, θα μπορούσε να πει κανείς.

«Δεν πρόκειται να σας εξαναγκάσω να επιστρέψετε στην ανθρώπινη φύση αν δεν θέλετε,» διέκοψε τις φωνές τους η Ελοντί. Όχι πως νόμιζε ότι μπορούσε εύκολα να τους εξαναγκάσει· αναμφίβολα θα πάλευαν μέχρι θανάτου. Κι επιπλέον, αυτοί που είχαν έρθει τώρα εδώ σίγουρα δεν ήταν όλοι οι κρυσταλλωμένοι παρά μονάχα μια ομάδα απαγωγής. Ακόμα κι αν έβγαιναν από τη μέση, δεν λυνόταν ολόκληρο το πρόβλημα. «Έχω, όμως, μια πρόταση να σας κάνω, με την οποία είμαι βέβαιη πως θα συμφωνήσουν και οι αρχές της Άντχορκ όταν τους μιλήσω.»

«Παγίδα!» είπε η Μάγισσα. «Προσπαθείς να μας ρίξεις σε παγίδα!»

«Μπορούσαμε να σας είχαμε σκοτώσει τώρα, αν θέλαμε,» αποκρίθηκε η Ελοντί.

«Τι σας κρατά, τότε;»

«Δεν είναι απαραίτητο να πεθάνετε όταν μπορείτε να ζήσετε ειρηνικά. Διαφωνείς, Λορύν'σαρ;»

«Δε μπορούμε να ζήσουμε ειρηνικά μαζί σας!» είπε ένας άλλος κρυσταλλωμένος.

«Μπορείτε,» επέμεινε η Ελοντί, «φτάνει να πάψετε να αρπάζετε ανθρώπους και να τους μεταμορφώνετε.»

«Και τι να κάνουμε;» ρώτησε μια κρυσταλλωμένη.

«Δεν είμαστε σαν εσάς,» είπε ένας άλλος. «Δεν έχουμε τις ανάγκες σας—»

«Γνωρίζω πώς αισθάνεστε,» τον διέκοψε η Ελοντί. «Ήμουν κάποτε μία από εσάς—»

«Και ήθελες να χάσεις το δώρο του Κρυστάλλου; Είσαι τρελή!»

«Δεν είναι τόσο μεγάλο δώρο όσο νομίζετε, αλλά τέλος πάντων δεν είμαι εδώ για να προσπαθήσω να σας αλλάξω γνώμη για την κατάσταση στην οποία βρίσκεστε, γιατί το ξέρω πολύ καλά πως δεν θα τα καταφέρω.» Και συνέχισε: «Δε γνωρίζω πόσοι ακριβώς είναι τώρα

κρυσταλλωμένοι, αλλά υποθέτω πως είναι αρκετοί για να αποτελούν χωριό από μόνοι τους. Κάνω λάθος;»

Κανένας δεν της απάντησε. Δεν ήθελαν να της δώσουν πληροφορίες.

«Μάλλον έχω δίκιο,» είπε η Ελοντί. «Εκείνο που προτείνω είναι, λοιπόν, να φτιάξετε μια κοινότητα έξω από την Άντχορκ, στις όχθες του ποταμού Σέρντιλθ πιθανώς, και να ζήσετε κάνοντας εμπόριο με τους άλλους ανθρώπους. Χωρίς να αρπάζετε και να μεταμορφώνετε κανέναν.»

«Τι νόημα έχει το εμπόριο για εμάς;» είπε ο Εμίλ. «Σε τι μας χρειάζεται;»

Ο κρυσταλλόλυκος αλύχτησε δυνατά, και η φωνή του αντήχησε εφίλτικα μέσα στους διαδρόμους και στις αίθουσες της κλινικής.

«Δεν υπάρχουν πράγματα που θέλετε;» είπε η Ελοντί. «Εξοπλισμοί; Ενέργεια;»

«Είμαστε αθάνατοι,» της είπε ο Εμίλ. «Δεν τρώμε, δεν—»

«Το γνωρίζω. Και επίσης, κατά πάσα πιθανότητα, δεν πεθαίνετε από γηρατιά. Πεθαίνετε μόνο όταν κάποιος σάς σκοτώσει, ή αν σκοτωθείτε από ατύχημα. Αλλά θα υπάρξουν άνθρωποι που θα σας *κυνηγήσουν* για να σας σκοτώσουν αν συνεχίσετε να απάγετε κόσμο και να τον μεταμορφώνετε. Αν όμως αλλάξετε τις τακτικές σας, εσείς που τώρα έχετε το δώρο του Κρυστάλλου θα μπορέσετε να ζήσετε για πάντα. Αρμονικά μαζί με τους υπόλοιπους ανθρώπους της Σεργήλης. Οι ιδιότητές σας, επιπλέον, θα σας επιτρέπουν να προσφέρετε βοήθεια εκεί όπου οι απλοί άνθρωποι δεν μπορούν. Τι λέτε;» τους ρώτησε. «Θέλετε πόλεμο, ή θέλετε ειρήνη και πραγματική αθανασία;»

Η Ελοντί, γι'ακόμα μια φορά, τους είχε μαγέψει. Ίσως να ήταν τα λόγια της, ίσως η ασυνήθιστη κρυσταλλική δομή της, αλλά οι κρυσταλλωμένοι άρχισαν να συμφωνούν μαζί της. Μέχρι και η Μάγισσα σκεφτόταν πως η προδότρια πιθανώς να είχε δίκιο. Αν ήταν ζωντανή για πάντα – για εκατοντάδες χρόνια – φαντάσου τι ανακαλύψεις θα μπορούσε να κάνει! Φαντάσου τι ξόρκια και μαγανείες θα μπορούσε να εφεύρει με τις δυνάμεις του Κρυστάλλου! Αν όμως γινόταν πόλεμος ξανά με τους κατώτερους ανθρώπους, η Λορύν'σαρ ίσως να σκοτωνόταν... Ύστερα από τον θάνατο του Απελευθερωτή και του Σαρακ-

μα'ό'οκ'ραθ, ποιος ανάμεσά τους μπορούσε να είναι βέβαιος ότι τίποτα δεν θα τον σκότωνε;

«Παρότι είναι προδότρια,» είπε δυνατά η Μάγισσα, για ν'ακουστεί μέσα από τις φωνές των άλλων κρυσταλλωμένων, «η Ελοντί ίσως να έχει δίκιο! Ίσως αυτός να είναι ο καλύτερος δρόμος που τώρα μπορούμε ν'ακολουθήσουμε!»

Οι κρυσταλλωμένοι νόμιζαν – ήλπιζαν – ότι πιθανώς να είχαν αρχίσει να βρίσκουν ένα καινούργιο νόημα στην ύπαρξή τους.

Το μέλλον μόνο θα αποδείκνυε αν ήταν όντως έτσι...

7: Μια Καινούργια Ζωή

Οι αρχές της Άντχορκ, ύστερα από κάποιες διαβουλεύσεις, συμφώνησαν με την πρόταση της Ελοντί Αλλόγνωμης, πιστεύοντας ότι η γνωστή ραλίστρια και τραγουδίστρια ήξερε για τι πράγμα μιλούσε αφού είχε αναμιχθεί με την υπόθεση των κρυσταλλωμένων και στη Θακέρκοβ – και, μάλιστα, με καθοριστικό τρόπο. Δήλωσαν πως, αν οι κρυσταλλωμένοι δεν αποτελούσαν απειλή για την Άντχορκ, η Άντχορκ δεν θα επεδίωκε τον αφανισμό τους. Τι λόγο μπορεί να είχε, άλλωστε;

Έτσι, μέχρι τα τέλη του καλοκαιριού, ένα καινούργιο μέρος υπήρχε στις ανατολικές όχθες του ποταμού Σέρντιληθ, καμια πενήντα χιλιάδες χιλιόμετρα νότια της Άντχορκ. Ονομαζόταν Κρυσταλλόπολη, αν και δεν είχε το μέγεθος πόλης αλλά μεγάλου χωριού. Οι κρυσταλλωμένοι επιδόθηκαν εκεί σε κατασκευές (βάρκες, κάρα, όπλα, διάφορα εργαλεία), επισκευές, εκπαίδευση ζώων (η όραση της κρυσταλλικής δομής των όντων τούς βοηθούσε πολύ σ'αυτό), φιλοξενία ταξιδιωτών (όταν οι ταξιδιώτες μπορούσαν και πάλι να τους εμπιστευτούν), κυνήγι και αλιεία, παραγωγή σιτηρών και λαχανικών. Και ύστερα από κάποιο καιρό άρχισαν να αναλαμβάνουν και διάφορες άλλες δουλειές που ταίριαζαν σε ανιχνευτές ή ερευνητές, εντός και εκτός πόλεων.

Τα περισσότερα χρήματα που συγκέντρωναν, όταν δεν τα αποταμίευαν, τα χρησιμοποιούσαν για να επεκτείνουν το χωριό τους, για να φτιάχνουν συσκευές και εξοπλισμούς, και για να πειραματίζονται (η Μάγισσα και ο Εμίλ, κυρίως). Οι ανακαλύψεις και οι κατασκευές τους,

με τον καιρό, άρχισαν να θεωρούνται σημαντικές από τους ανθρώπους της Άντχορκ – επιστήμονες, μάγους, επιχειρηματίες, απλούς πολίτες – αλλά και όλης της Σεργήλης. Συχνά, οι κρυσταλλωμένοι δέχονταν επισκέπτες που ήθελαν να ζητήσουν τη γνώμη τους ή τη βοήθειά τους σχετικά με ποικίλα θέματα, τεχνικά, μαγικά, ή φιλοσοφικά.

Ο Μπαλαντέρ της Λόρκης, επίσης, τους επισκεπτόταν κάθε τόσο, κι αυτό που έβλεπε του άρεσε. Δεν είχε αργήσει να πιάσει φιλίες με τη Μάγισσα και τον Σαμάνο (όπως πλέον οι περισσότεροι αποκαλούσαν τον Εμίλ) από τις πρώτες ημέρες κιόλας της οικοδόμησης της Κρυσταλλόπολης.

Κανένας δεν κατηγόρησε τους κρυσταλλωμένους ότι είχαν απαγάγει ανθρώπους ξανά, αλλά η Μάγισσα δεν κατέστρεψε τον μηχανισμό άντλησης κρυσταλλικής ενέργειας· τον κρατούσε κλεισμένο σ'ένα υπόγειο, καλά προφυλαγμένο με κλειδωνιές και μαγείες. Ορισμένοι υποψιάζονταν, μερικές φορές, ότι ίσως ο αριθμός των κρυσταλλωμένων να ήταν τώρα μεγαλύτερος απ'ό,τι όταν είχαν ξεκινήσει την οικοδόμηση της Κρυσταλλόπολης. Μα κανείς δεν μπορούσε νάναι βέβαιος. Και κανείς δεν επιχείρησε να τους ζητήσει να καταμετρηθούν...